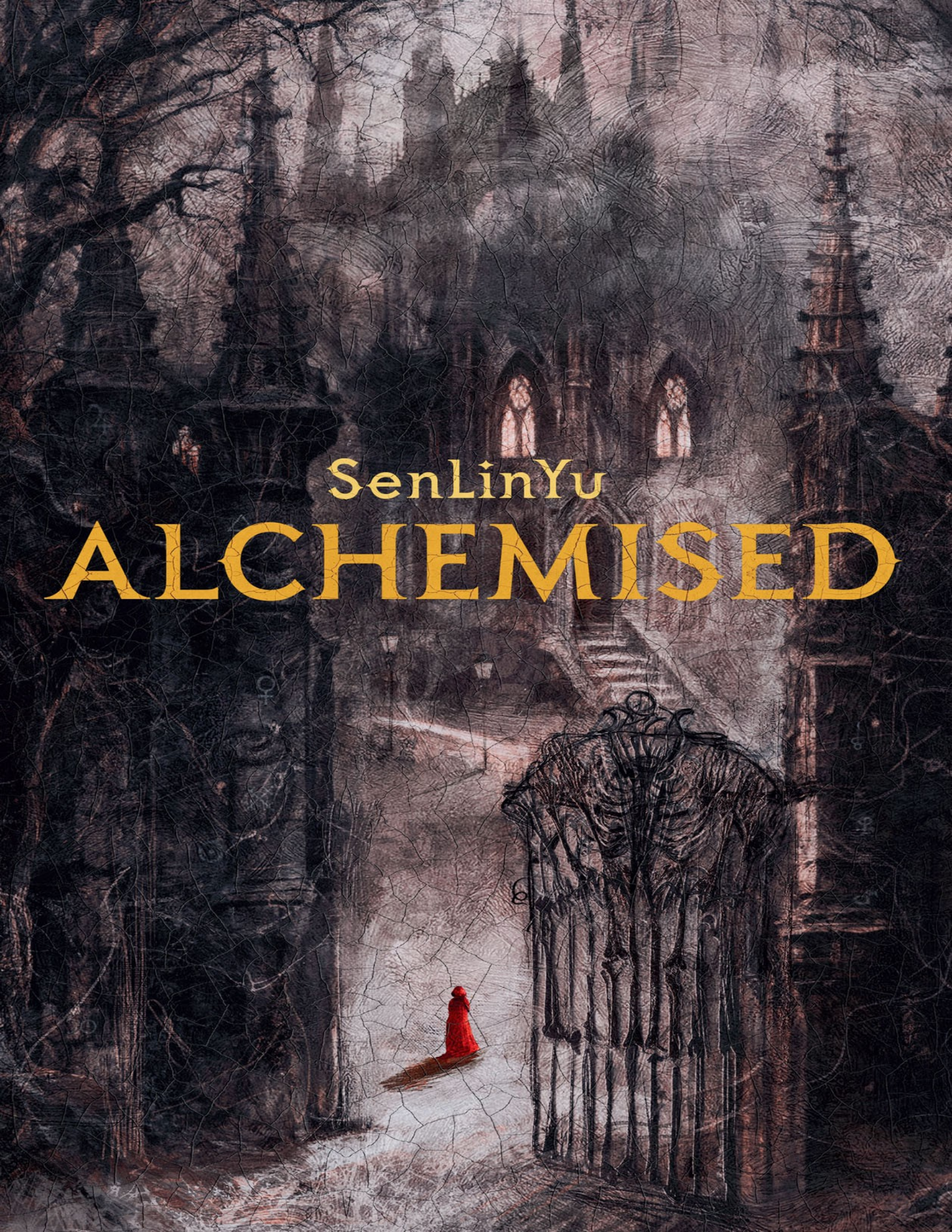

SenLinYu
ALCHEMISED

The Other Shelf Kitap Kanalı

The Other Shelf Sohbet Kanalı

İremucka Favorites Kanalı

Yazar Hakkında

Sen**LinYu,** Pasifik Kuzeybatı bölgesinde büyüdü ve klasik liberal sanatlar ve kültür eğitimi aldı. Yazmaya
Notlar uygulamasında yazmaya başladı.
Çevrimiçi eserleri yirmi milyondan fazla indirildi ve
yirmi üç dile çevrildi. Aileleriyle birlikte Portland'da yaşıyor.
ailesiyle birlikte Portland'da yaşamaktadır. *Alchemised,* ilk romanıdır.

SenLinYu

ALCHEMISED

Beni bulduğu için Jame'e

Yazarın Notu

Bu eser, savaşın ve hayatta kalmanın birçok karanlık yönünü ele alan bir kurgu eseridir. Okuyucuların dikkatli olması tavsiye edilir. Daha fazla ayrıntı için lütfen kitabın arka kapağındaki içerik notlarına bakın.

BÖLÜM ØHE

Önsöz

HELENA BAZEN GÖZLERİNİN HALA VAR OLDUĞUNU MERAK EDERDİ.
Onu çevreleyen karanlık hiç bitmiyordu. İlk başta, yeterince uzun süre beklerse, bir ışık parıltısı görüneceğini veya birinin geleceğini düşündü. Ancak ne kadar uzun
beklese de, hiçbir şey olmadı.

Sadece sonsuz karanlık.

Bir vücudu vardı; onu bir kafes gibi saran vücudunu hissedebiliyordu, ama ne kadar çaba sarf ederse etsin, ne kadar kararlı olursa olsun
hareket ettiremiyordu. Hareketsiz ve tepkisiz bir şekilde yüzüyordu,
ani sarsıntılarla şiddetli bir şekilde titrerdi — elektrik akımları onu parçalardı, boynunun tabanından başlayarak vücudundaki her kasın şiddetli bir şekilde kasılmasına neden olurdu.
geldiği gibi, birdenbire yok oluyorlardı. Onlar, onun tek zaman algısıydı.

Kaslarının
O durgunluk halindeyken tamamen bozulmuştu. Helena bu ayrıntıyı hatırladı. Orada tutsak olarak tutulduğunu, korunarak saklandığını, ama bir gün birinin onu almaya geleceğini hatırladı. oraya bir mahkum olarak konulduğunu, korunarak saklandığını, ama bir gün birinin onu almaya geleceğini hatırladı.

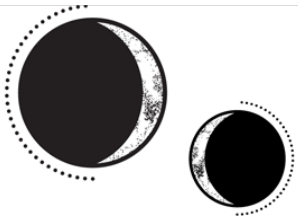
İlk başta, dalgalar arasındaki süreyi sayarak
saniye saniye. On bin sekiz yüz. Her üç saatte bir, hiç aksatmadan. Hep aynıydı. Sonra dalgaları saymaya başladı, ama sayı gittikçe arttıkça, bilmekten korktuğu için saymayı bıraktı.

Kendini beklemek yerine başka şeylere odaklanmaya zorladı. Sonsuzluğa değil. Karanlığa değil. Beklemek zorundaydı, bu yüzden

zihnini taze tutmak için kendine bir rutin oluşturdu. Hayali yürüyüşler. Uçurumlar ve gökyüzü. Hiç dolaşmadığı tüm yerleri ziyaret etti. Okuduğu tüm kitapları.

Dayanmak zorundaydı. Uyanık kalmak zorundaydı. Böylece hazır olacaktı. Hazır kalmak zorundaydı.

Kendini yok olmaya terk etmeyecekti.

BÖLÜM 1

IŞIK GELDİĞİNDE, HELENA'NIN beyni neredeyse ikiye bölünecekti.

Çığlıklar duyuldu.

"Siktir! Bu nasıl uyanık olabilir?" Bir ses, duyusal ıstırabı yarıp geçti.

Işık onu bıçaklıyordu. Gözlerinden kafatasına saplanan bir çivi. Tanrılar, gözleri.

Kıvranıyordu. Parlaklık bulanıklaşıyor, savruluyordu. Sıvının yakıcı hissi boğazından aşağı akıyordu. Kulaklarında bir uğultu vardı.

Kaygan parmaklar kollarını kemiklerine kadar kazıyarak onu yukarı çekti. Hava ciğerlerine çarptı, sıvı geri çıkarken ciğerleri sıkıştı.

"Siktir et bu staz jelini. Düzgün tutamıyorum. Onu susturun! Boğulmak üzere."

Düşerken kafası bir şeye çarptı. Pürüzlü taş ellerini yırttı. Körü körüne tırmanmaya çalışarak kendini yukarı itmeye çalıştı. Gözlerini sıkıca kapattı, ama ışık hala kafatasında bir bıçak gibiydi. Boynunun arkasından sert bir nesne koparıldı ve sıcak ve ıslak bir şey cildinde aktı.

" Nasıl oluyor da uyanık kalıyor? Biri dozajı mahvetmiş olmalı. Sürünerek kaçmasına izin vermeyin."

Kolları tekrar kavrandı ve yerden kaldırıldı.

Kendini kurtardı ve gözlerini zorla açtı. Tek görebildiği şey, göz kamaştırıcı beyazlıktı. Ona doğru atıldı.

"Seni lanet olası kaltak, beni kestin!"

Başının arkasında bir acı patladı.

Bilinci yerine geldiğinde HALA IŞIK VARDI.

Sanki su altında gibi yavaşça geldi, ulaşamayacağı kadar uzakta dalgalanan yüzeye doğru yüzüyordu, bilinci yavaş yavaş geri geliyordu. Gözleri kapalıydı; ışık gözlerinin hemen ötesindeydi. Acısını şimdiden hissedebiliyordu.

Sert bir şeyin üzerinde yatıyordu. Soğuk bir masa, parmaklarının altında metalin soğukluğu hissediliyordu.

Sessiz ama yakın bir yerden gelen sesleri belli belirsiz duyabiliyordu. "Ee?" Bir kadın sesi. "Başka var mı?"

"Hayır." Bir erkek sesi. Daha önce duyduğu ilk ses. "Gerisini çıkardık. Sadece bu yanlış depolanmıştı."

"Tankı açtığınızda bilinci yerinde miydi?"

"Elbette. Kapağı kaldırıp onu çıkardığımızda çığlık atmaya başladı. Kalbim durdu, inan bana. Willems o kadar şaşırdı ki, onu boğmak üzereydi ve onu çıkardığımızda, kadın resmen vahşileşmişti. Onu bayılttığımız ana kadar bayılana kadar beni parçaladı. Damar yoluyla ilaç verilmişti ama sakinleştirici kapatılmıştı. Biri onu bozmuş olmalı."

"Bu, bunun kayıtlarının eksikliğini açıklamıyor," dedi kadın. "Garip görünüyor."

"Muhtemelen aceleyle yapılmıştır. Uzun süre saklanamamıştır. Düzgün yapılmış olanlar bile çoğunlukla ölmüştür. Tankların çoğu sadece çorba ve kemiklerden ibaret." Adam sinirli bir şekilde güldü.

"Onu Merkez'e götürdüğümde daha fazlasını öğreneceğiz," dedi kadın. Sesi ilgisiz geliyordu. "Bunu bildirmekle haklıydın. Bu anormal bir durum. Geri kalanların kaç tanesinin uyandığını bana bildir. Yeniden canlandırılabilecek kadar sağlam olan cesetler madenlere gönderilsin. Canlı olanlar ise Karakol'a gönderilsin."

“Tabii ki. Ve benim için iyi şeyler söyleyeceksin, değil mi? Senden gelirse çok anlamlı olur.” Adamın sesi

umutlu konuşuyordu ve gülüşü zorlamaydı. "Artık genç değilim, biliyorsun."

"Yüce Necromancer'ın dikkate alması gereken birçok dilekçe var. Çalışmaların unutulmayacak. Nakliye için bir kamyon hazırlat."

Geri çekilen ayak sesleri ve ardından sinirli bir iç çekiş duyuldu.

"Bilinçsizmiş gibi davranmana gerek yok, uyanık olduğunu biliyorum. Gözlerini aç," dedi kadın. "Duyularını değiştirdim, bu yüzden ışık çok fazla rahatsız etmemeli."

Helena kirpiklerinin arasından dikkatlice baktı.

Etrafındaki dünya yeşilimsi bir alacakaranlıktaydı, her şey gölge gibiydi. Sağ tarafında belirsiz bir insan silueti hareket etti.

Gözleri yavaşça onu takip etti.

"Güzel. Talimatları yerine getiriyor *ve* hareketi takip ediyorsun."

Helena konuşmaya çalıştı, ama düşük bir hırıltı çıktı. Bir kalemin tıklaması ve kağıtların hışırtısı duyuldu.

"Peki, Mahkum 1273, yoksa Mahkum 19819 musun? İki mahkum numaran var ve bu tesiste ikisinin de kaydı yok. Bir adın var mı?"

Helena hiçbir şey söylemedi. Artık ışığın kendisi bir korku kaynağı olmadığına göre, biraz düşünebilirdi. Hâlâ esirdi.

Kadın sabırsızca homurdandı. "Beni anlıyor musun?"

Helena cevap vermedi.

"Eh, fazla bir şey bekleyemem sanırım. Zaten yakında öğreneceğiz. Sen, onu getir."

Şekil bulanıklaştı ve yeni figürler ortaya çıktı. Soğuk bir cilt bileklerine bastırdı. Kimyasal koruyucuların ve bayat etin kokusu burnunu yakıyordu.

Necrothrall'lar. Yüzleri seçmeye çalıştı, ama gözleri kaymaya devam etti, odaklanmayı reddetti.

Masa, taş zeminde yuvarlanırken titremeye başladı ve bu titreşim kafatasından dişlerine kadar yayıldı.

Sonra o kadar parlak bir ışık geldi ki, sanki retinasına iğneler batırılıyormuş gibi oldu. Boğuk bir çığlık attı ve gözlerini tekrar sıkıca kapattı.

Mide bulandırıcı bir yukarı doğru sarsıntı oldu ve her şey tekrar karardı, bir motor onun altında bir yerlerde gürültüyle çalışmaya başladı.

Kaçması gerekiyordu. Hareket etmeye çalıştı ve metalin çınlamasını hissetti.

"Kıpırdama." Kadının sesi aniden geri geldi. Çok yakındaydı.

Helena geri çekildi, nefes nefese kalmıştı ve elleri ve ayakları bağlarından kurtulmaya çalışıyordu. Kaçması gerekiyordu. Kaçması gerekiyordu...

"İşimi zorlaştırma," dedi kadın buz gibi bir sesle.

Parmaklar Helena'nın kafatasının tabanını kavradı ve bir enerji dalgası beynini kapladı.

Yine karanlık.

Sarsıcı bir acı ve ani bir dehşet Helena'yı tekrar bilincine geri getirdi. Gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde yukarı doğru sıçradı, tam da bir

şırınganın çekildiğini gördü. Zincirlerin çınlamasıyla birlikte geriye düştü, kalbi deli gibi atıyordu, her atışında sanki bıçaklanmış gibi acı hissediyordu.

"İşte oldu." Şırınganın sağındaki metal tepsiye düşerken çıkardığı ses duyuldu. "Bu seni kendine getirip konuşmanı sağlayacaktır."

Bu, daha önce gördüğü kadındı.

Helena artık masada ya da kamyonda değildi. Altında sert bir yatak vardı ve her yerde antiseptiklerin keskin kokusu hakimdi.

Başının üzerinde loş gri bir tavan beliriyordu.

Acı içindeyken, aniden damarlarında enerji dolaşmaya başladı ve ellerini bükerken ellerinde yanan bir sıcaklığa dönüştü. Bilincinin
keskinleştiğini ve her şeyin daha parlak, daha net hale geldiğini hissedebiliyordu. Büküldüğünde metal bileğine batmıştı.

"Bunu yapma. O kelepçeleri kırmadan önce kemiklerini kırarsın. Sorularımı cevapla, o ilaç etkisini kaybetmeden önce kalkmana izin verebilirim. Aksi takdirde oldukça acı verici olabileceğini anlıyorum."

Hareket edemeyen Helena, zihninin hızlanmaya başladığını hissetti. Bir enjeksiyon, bir tür sert uyarıcı.
İçinde hapsolmuş olan enerji beynine akıyordu ve dağınık, panik halindeki düşünceleri
kristal berraklığında bir odak noktasına doğru daralıyordu.

"Helena Marino. Sen" —sayfaların karıştırıldığı sesi duyuldu— "1273 dosyanıza göre ölmüş olmanız gerekiyor. Belirtilmemiş 'ağır yaralanmalar' nedeniyle itlaf edilmek üzere işaretlenmiştiniz. Ancak 19819 tanımı, sizin
durgunluk için seçildiğin anlamına geliyor." Daha fazla sayfa karıştırıldı. "Ancak, oraya vardığına veya işleme tabi tutulduğuna dair hiçbir kayıt yok." Kadın dişlerini sıktı. "Sen
Geçen yılın Ağustos ayından beri dosya sistemimizde hiçbir yerde bulunmuyordu. On dört ay. Ve şimdi seni hiç varamadığın depoda buluyoruz. Bu nasıl olabilir?

Helena, bilgiyi sindirmeye çalışarak yavaşça gözlerini kırptı. On dört ay mı?

"Açıkçası kimse o kadar uzun süre stazda hayatta kalamaz. Mükemmel koşullarda bile altı ay neredeyse imkansızdır
ve sen düzgün bir şekilde saklanmamıştın bile. Peki nereden geldin? Ve seni oraya kim koydu?"

Helena başını çevirerek cevap vermeyi reddetti.

Kadın mırıldanarak yaklaştı. "Başın belada değil. Bana gerçeği söyle ve her şey bitsin. Staz durumuna geçirilmeden önce neredeydin?"

Soru yavaşça telaffuz edildi.

Helena hiçbir şey söylemedi, ancak çenesi hareket etmek için yanıyordu. Kalp atışları ilacı damarlarına daha da derinlemesine ittiğinde vücudu titremeye başladı.

Koruyacak kimse kalmamıştı, ama kaçıranlarla işbirliği yapmayı reddetti. Onlar için hiçbir şeyi kolaylaştırmak istemiyordu, dosyalama sistemlerini bile.

Ayrıca, başka hiçbir yere gitmemişti.

"Stazdan önce neredeydin?" Kadın yüksek sesle konuşuyordu.

Helena'nın boğazı sıkıştı, cevabı düşünmemeye çalışıyordu, çünkü hatırlamak onu paramparça ediyordu.

Depodan önce, diğer herkesle birlikte yakalanmış, Alchemy Tower'ın dışındaki kafeslere tıkılmıştı. Tüm tutsaklar, savaşın sona ermesinin "kutlamalarına" tanık olabilmeleri için buraya getirilmişti.

Hala yaz sıcağında duman ve kan kokusunu alabiliyor, Direniş liderleri ölürken çıkan gürültülü tezahüratları, çığlıklarının sönmesini duyabiliyordu. Onların ölümünü izliyor ve o anda bile bunun henüz bitmediğini biliyordu.

Kalabalıktan bazı büyücüler, gösteriş yapmak için aceleyle öne çıkar ve birkaç saniye içinde o ölü
Ceset yeniden canlanırdı. Helena'nın güvendiği veya hizmet ettiği biri, yeniden canlandırma ile geri getirilirdi. Bir necrothrall, boş bir otomaton ceset.
derileri şeritler halinde kesilmiş, organları çıkarılmış, gözleri boş, yüzleri gevşek olurdu ve bir sonraki "haini" daha da acımasız bir şekilde öldürmek için kullanılırlardı.

İdamlar, hava kanla kırmızıya boyanana kadar durmazdı.

General Titus Bayard'ın cesedi, karısını öldürmek için kullanıldı. Yavaşça. Onu, karısının parçalarını keserken yedirerek.

Her ölüm Helena'nın bir parçasını oyup çıkarmıştı, ta ki göğsünde bir keder mağarası kalana kadar. Halka açık bir şekilde öldürmeye değer kimse kalmayınca, onu o staz tankına koydular.

Diğer mahkumlar felçliydiler, damarlarına iğneler batırılmış, burunlarına tüpler sokulmuş
burunlarına tüp sokulmuş, yüzlerine solunum maskeleri takılmıştı. Helena öyle değildi.

Uyanık tutulmuştu, vücudunun içinde kilitli ve karanlıkta bırakılmışken başına gelenlerin tümünün klostrofobik dehşetinin farkındaydı.
ve karanlıkta bırakılmıştı. Birinin onu kurtarmaya gelmesini bekliyordu.

Kimse gelmedi.

Kadın ona öfkeyle bakıyordu.

"İtibarımı zedeleyecek bir dosyalama hatası yapmayacağım. Cevap vermezseniz, bunu *kolay* yoldan halletmeyi bırakacağım."

Helena irkildi.

"Gördün mü? Beni anlıyorsun."

Midesinde bir ağrı hissetti, ama çenesini sıkı tuttu.

Kadın yaklaştı. Helena'nın gözleri onu
onu net olarak görebilmek için gözlerini kısarak baktı. Sabırsızca büzülmüş dudakları olan kare şeklinde bir yüz. Bir doktor önlüğü.

"Belki bir örnek vermek gerekir." Kadının eli
Helena'nın boynuna bastırdı. Helena, yakıcı soğuk bir enerji omurgasına doğru yayılırken keskin bir nefes aldı.

Tankta olduğu gibi elektrik çarpması değildi; kadının elinden Helena'nın içine iğne gibi girmişti.
Enerji kanalı, aynı dalga boyunda rezonansa girene kadar, bir diyapazon gibi içinden geçti.

Kadın parmaklarını sıktı. Acı,
Helena'nın vücudundaki her siniri sardı. Helena, nefes nefese, boğuk bir çığlık attı, vücudu kaskatı kesildi, elleri kelepçeleri çekip koparmak için çabaladı.

"Kıpırdama."

Bir hareketle Helena gevşedi. Göğsünün altını hissedemiyordu. Sanki omurgası kopmuş gibiydi. Kanı
panik içinde kükredi.

Kadının elinin bir hareketi ile uyuşukluk hissi kayboldu.

Sabunla pürüzlenmiş parmaklar Helena'nın kolunu tehlikeli bir şekilde okşadı.

"Şimdi anladın mı?"

Kadının sesi hala içinden akıyordu
bir akım, içgüdüsel bir uyarı gibi. Helena titreyerek başını sallamayı başardı. Anlamalıydı: Kadın bir vivimancerdi. Necromancy'nin ters ikizi,
ölülerden ziyade yaşayanlar.

"Anlayacağını biliyordum. Tekrar deneyelim."

Helena'nın boğazı düğümlendi, gözleri yanıyordu.
siniri zonkluyor, kanı kulaklarında uğulduyordu. Cevap vermenin ne zararı vardı ki?

"Nereden geldin?"

"Wsss—th—w-housss—" Helena dilinin düzgün çalışması için çabaladı.

"Bu saçma sapan yabancı dilini bırak. Paladyanca konuş," dedi kadın sert bir sesle.

Paladian dili diye bir şey yoktu;
kadın Kuzey lehçesiyle konuşuyordu. Helena ona bunu söylemek istedi ama bunun bir faydası olacağını düşünmedi. Yutkundu ve tekrar denedi, ama dili her şeyi birbirine karıştırıyordu.

Kadın iç geçirdi. "Neden siz Direniş savaşçıları hep zamanımı boşa harcıyorsunuz? Belki beyninizi sarsarsak, doğru dili konuşmayı hatırlarsınız."

Bu sefer Helena'nın kafasını kavradı.
Her şey kırmızıya büründü. Helena'nın boğazından çıkan çığlık hayvaniydi.

Her şey kırmızıya büründü. Helena'nın boğazından çıkan çığlık hayvaniydi.

Eller geri çekildi. "Ne oluyor?"

Helena, kadının başının üzerinde daireler çizerek koştuğunu mu, yoksa odanın döndüğünü mü anlamadı.

"Bu da ne? Bunu sana kim yaptı?"

Helena, kırmızı renk gözlerinden kaybolurken şaşkın bir şekilde yukarıya baktı. Elleri seğiriyor ve kasılmalar geçiriyordu,

zincirlere karşı konvülsif bir şekilde sarsılıyordu. Soruların ne anlama geldiğini bilmiyordu.

"Zihnine bir şey yapılmış," dedi kadın, şaşkın ama aynı zamanda garip bir şekilde heyecanlı bir sesle.
"Bir tür dönüşüm. Daha önce böyle bir şeyle hiç karşılaşmadım. Bunu rapor etmem gerekecek. Bir uzmana ihtiyacım var. Sende..." Kadın durakladı. "Bunun
bunun için bir isim yok! Bir isim bulmam gerekecek..."

Çoğunlukla kendi kendine konuşuyor gibi görünüyordu.
"Beynin içindeki dönüşüm engelleri. Bu nasıl mümkün olabilir? Hiç görmedim... içinde desenler var."

Helena'ya tekrar dokundu. Helena irkildi, ama bu seferki rezonans işkence amaçlı değildi, sadece ve her şeyi tekrar korkunç bir kırmızıya çevirdi.

"Bu ayrıntılı, güzel, profesyonel bir iş. Bir vivimancer insan bilincini elle yeniden kabloluyor."

Helena orada yatıyordu, anlamıyordu.

Kadının yüzü, Helena'nın mavi gözlerini ve gözlerinin arasında ve ağzının çevresinde derin kırışıklıkları görebileceği kadar yaklaştı. Helena'ya hevesli bir hayranlıkla baktı.

"Bennet hala burada olsaydı, bu çalışmanın
Bu işin hassasiyetine hayran kalırdı." Rezonans, Helena'nın zihninde sanki parmaklar kafatasının içinde kayıyormuşçasına somut bir şekilde dolaşıyordu.
Kadın çalışırken solgun gözleri odaklanamıyordu. "
En ufak bir hata bile seni bitkisel hayata sokabilirdi, ama bunu yapan kişi seni *neredeyse* tamamen sağlam tutmuş. Bu dahice."

"Ne?" Helena sonunda net bir kelime söyleyebildi.

"Merak ediyorum... Neye benziyor acaba?" Kadın uzaklaştı, bir dakika sonra bir cam levha taşıyarak geri döndü.

Helena gözlerini kısarak nesneyi tanıdı. Bir rezonans ekranı. Bunlar akademik sunumlarda ve simya tıbbi prosedürlerinde sıklıkla kullanılırdı. Gaz

reaktif parçacıklar kullanarak rezonans kanalının şeklini ve desenini yansıtıyordu.

Kadın camı başının üzerine tuttu, diğer eliyle Helena'nın alnına koydu ve Helena'nın kafatası boyunca rezonans geçirdi. Helena'nın görüşü yine kırmızıya döndü, ama Helena gözlerini kısarak baktı ve camların arasındaki bulanık bulutun, insan beyninin belirsiz şekline ve sonra her yeri saran anlaşılmaz bir örümcek ağına dönüştüğünü izledi.

"Bunu anlayabileceğini sanmıyorum, ama zihnini bir şehir olarak düşün. zihninin bir şehir olduğunu hayal et. Düşüncelerin, hedeflerine ulaşmak için çeşitli sokaklardan geçer. Gördüğün çizgiler, yönü değiştirilmiş sokakların. dönüştürülerek yapılmış ve bu yüzden beyinde doğal bir yol izlemek yerine, biri bazı alanlar tamamen kesilmiş. Bunun nasıl olduğunu hayal bile edemiyorum... Bunun için gereken beceri...

Sözleri kesildi. Ekranı bir kenara koydu ve Helena'ya dikkatle baktı.

"Sana kim yaptı?" Soru yüksek sesle, yavaş ve abartılı bir şekilde söylendi.

Helena sadece başını salladı.

Kadının ifadesi tehlikeli bir şekilde sertleşti, ama sonra yeniden düşündü. "Sanırım bilmiyorsundur, Beyninin durumu göz önüne alındığında, muhtemelen kendi adını hatırlayabildiğin için şanslısın. Sanırım sen bir simya öğrencisiydin. Helena'nın bileğine takılı metal kelepçeyi boş boş vurdu.

Helena temkinli bir şekilde başını salladı.

"Ve yabancı. Belli ki." Helena'yı baştan aşağı süzdü.

Helena yutkundu. "Etras."

"Ah, o zaman evinden oldukça uzaktasın. Rezonans repertuarını hatırlıyor musun?"

"Çeşitli."

"Hmm." Kadın kaşlarını çattı ve Helena'yı daha dikkatli inceledi. "Bekle. Seni hatırlıyorum senin hakkında bir şeyler duymuştum. Sen Holdfastların desteklediği küçük dahi çocuksun. Bu on yıldan fazla bir süre önce olmalı, yani şimdi yirmili yaşlarında olmalısın?"

Helena'nın gözleri yandı ve o, yapmacık bir şekilde başını salladı.

Kadın kaşlarını kaldırdı. "Sponsorun Principate Apollo'ya ne olduğunu hatırlıyor musun?"

"Öldürüldü."

"Mhmm. Ve savaş. Eminim onu hatırlıyorsundur. Holdfast'ın oğlunun şehri yakmasına yardım mı ettin? Hepinizin sevdiği Luc'a mı?

Helena'nın boğazı düğümlendi. "Ben... savaşmadım."

Kadın küçük bir şaşkınlık sesi çıkardı ve gözlerini kısarak baktı. "Peki ya son savaş? Sanırım onu hatırlıyorsundur hatırlıyorsundur?"

Helena'nın ağzı birkaç kez açıldı, dili konuşmakta zorlandı. "Biz... Direniş... kaybettik. İdamlar oldu. M-Morrough geldi... sonunda. O... o Luc'u yakaladı. Onu... orada öldürdü. Sonra... sonra beni... depoya götürdüler."

"Onlar kim?"

Helena acı bir şekilde yutkundu. "L-Liches."

Kadın kıkırdadı. "Uzun zamandır kimse bu kelimeyi kullanmaya cesaret edemiyordu. Tüm Ölümsüzler, şekilleri ne olursa olsun, Yüksek Büyücünün en üstün takipçileridir. Ölümsüzlükleri, mükemmelliklerinin ödülüdür. Bu yeni dünyada, ölüm sadece . Ne kadar hakaret edersen et, unutulacak küllerden başka bir şey olmayanlar senin arkadaşların."

Helena'nın alnına hafifçe vurdu. "Sen ise çoğunlukla sağlam görünüyorsun. Öyleyse neden bu kadar çaba sarf ediyorsun? Ve kim bunu yapabilir ki...?" Kadın rezonans ekranını aldı, bir kez daha baktı ve sonra perdelerin arkasından kayboldu.

Helena onun gittiğini görünce rahatladı.

Hafızası mı yoksa zihni mi değişmişti?

Bunu bir numara olarak düşünürdü, ama Rezonans ekranını görmüştü. Beynin nasıl görünmesi gerektiğini biliyordu. Zihni bu duruma dönüştürmek için son derece uzmanlaşmış ve kapsamlı bir vivimansi gerekecekti.

Bu, bir insanın başına gelen bir şeyi unutacağı türden bir şey değildi.

Yine de, ciddi bir yaralanmadan bahsedilmesi dışında, hiçbir şeyi unutmuş gibi *hissetmiyordu*.

Herhangi bir yaralanma hatırlamıyordu, sadece şok, keder ve dehşet.

Yutkundu ve gözlerini sertçe kırpıştırarak bunu düşünmemeye çalıştı.

Etrafına bakarak, çevresini anlamaya çalıştı. Ona enjekte edilen şey, acımasızca etkili bir ilaçtı. İğnenin kalbine ulaştığı göğsünde keskin bir morluk oluşmuştu. Her kalp atışında acı veriyordu.

Aşağı baktı. Yatağın her iki yanında parmaklıklar vardı ve bileklerindeki metal kelepçeler bunlara zincirlenmişti. Derisi yaralı ve morarmıştı ve onu yatağa zincirleyen onu yatağa zincirleyen kelepçelerin altında, her bir bileğine yeşilimsi bir metal bant da takılıydı.

En azından bunlar tanıdıktı. Kutlama sırasında bileklerine takılmışlardı.

Karanlıkta, kanla kaplı, küçük bir meşale ışığıyla ve dar bir kafeste çok fazla ceset varken, onları zar z o r seçebilmişti. Ama onları hatırlıyordu.

Stasis tankının içinde, bileklerine kelepçelenmiş olduklarını sürekli hissediyordu. Varlıkları bilincinin sınırında, kaçınılmaz bir varlık olarak kaçınılmaz bir varlık olarak, onun rezonansını boğuyor, kaçmasına izin verebilecek herhangi bir dönüşüm manipülasyonunu engelliyordu.

Tankın içindeyken bile, içlerindeki lumithium'u hissedebiliyordu.

Doğası gereği, lumithium hava, su, toprak ve ateşin dört elementini birbirine bağladı ve bu bağlanma ile rezonans yaratılırdı.

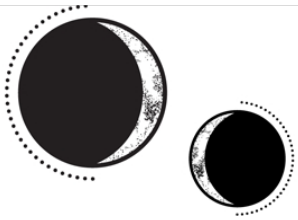
Kutsal İnanç, rezonansın, elementlerin özü olan Sol'un, insanlığı yüceltmek için verdiği bir armağan olduğunu savunuyordu. insanlık. Rezonans, dünyanın birçok yerinde nadir görülen bir yetenekti, ancak Sol'un seçtiği ülke Paladia'da durum farklıydı. Savaş öncesi nüfus sayımına göre, nüfusun yaklaşık beşte birinin ölçülebilir rezonans seviyelerine sahip olduğu tahmin ediliyordu. Bu sayının bir sonraki nesilde daha da artması bekleniyordu.

Genellikle rezonans, metallerin ve inorganik bileşiklerin simyasına yönlendirilerek dönüşüm veya simyaya yönlendirilirdi. Ancak, Sol'un doğa kanunlarına karşı gelen kusurlu bir ruhta, rezonans bozulabilir ve kadın Helena'ya uyguladığı gibi kadının Helena'ya uyguladığı gibi) ve nekromansi gibi, nekrotrolleri yaratmak için kullanılan büyüleri mümkün kılıyordu.

Rezonans elementi olarak lumithium, maruz kalma yoluyla inert nesnelerde rezonansı artırabilir veya hatta yaratabilir, böylece onları simyasal olarak şekillendirilebilir hale getirebilir. Ancak, saf lumithium ölümlüler için çok ilahi bir maddedir; aşırı maruz kalma zayıflatıcı hastalıklara neden olur ve rezonansa sahip kişilerde doğrudan maruz kalma sinirlerinde ham, metalik bir ağrıya neden olabilir.

Kelepçelerdeki lumithium Helena'yı hasta Bu, bir şeyin onu değiştirdiği anlamına geliyordu. İçindeki keskin enerji, onun rezonansına kilitlenmişti, ancak onu ham hale getirmek yerine, duyularını bulanıklaştırıyordu. Rezonansını hissedebiliyordu, ancak onu kontrol etmeye çalıştığında, kelepçeler sinirlerinde statik elektrik gibiydiler. Ne kadar denerse denesin, onu aşamıyordu.

Tek bildiği, kelepçeler kilitli kaldığı sürece, onun bir simyacı olmadığıydı.

BÖLÜM 2

YAKINLARDA BİR YERDE BİR NECROTHRALL VARDI. YALNIZ ve

odaklanabilen

odaklanabilen Helena, çürümüş et ve kimyasal koruyucuların kokusunu alabiliyordu. Ölümsüzler, istenmeyen veya önemsiz işleri yapmak için ölüleri kukla gibi kullanıyorlardı. Zincirlenmiş ve bekleyen Helena, bu adamın ne için kullanıldığını merak ediyordu.

Perdelerin arkasında herhangi bir gölge var mı diye etrafına bakındı.

"Marino?"

Adı o kadar yumuşak bir sesle fısıldanmıştı ki, bir esinti olabilirdi.

Helena dönerek, bölme perdesinden bakan bir yüz gördü. Perdeyi ayırıyordu. Gözlerini kısarak, solgun bir yüz ve saçları seçebilecek kadar odaklanmayı başardı.

"Marino, sen misin?"

Helena, kim olduğunu görmek için hala gözlerini kısarak baktı.

"Ben Grace. Hastanede hademeydim." Konuşurken perdelerin arasından süzüldü. Ağır bir

kuzey aksanı vardı, ünsüzleri sertçe çeken türden.

"Üzgünüm, kafam karışık," dedi Helena.

"Seni burada göreceğimi beklemiyordum." Grace yaklaştı, Loşluktan ortaya çıkan genç ama çökmüş yüz hatları, hem korkmuş hem de meraklı bir ifadeyle.

Helena'nın gözleri fal taşı gibi açıldı.

Grace'in yüzü, yanaklarını, çenesini ve burnunu ikiye bölen uzun kesikler

yanaklarını, çenesini ve burnunu ikiye bölen uzun kesikler. Bunlar kazara oluşan yaralar değildi. Kasıtlı olarak yapılmıştı.

Helena elini kaldırmaya çalıştı, ama bileklerindeki kelepçeler çok kısaydı. "Ne oldu?"

Grace şaşkın görünüyordu, sonra Helena'nın
bakışını takiben yüzüne dokunmak için elini uzattı. "Oh, kesikler mi? Hepimizde var."

"Ne? Neden liches..."

Grace sertçe başını salladı. "*Sesini alçalt.*"
Hızla etrafına bakındı, havayı kokladı ve
ve Helena'ya öfkeli gözlerle baktı. "Bazen dinlemek için grileri kullanıyorlar. Burada da bir tane var, kokusunu almıyor musun? kokuyu alıyor musun? Ölümsüz *liches'leri* çağıramazsın." Bu kelime neredeyse bir fısıltı olarak çıktı. "Eğer duyarlarsa... sonuçları...
sonuçları olur."

Helena, Grace dikkatli olmazsa kaçacağından korkarak hızla başını salladı.

Grace yavaşça yaklaştı.

"Bunu Ölümsüzler yapmadı." Yüzünü işaret etti. "Bunu kendimiz yaptık. Ölümsüzler bize, Direniş olarak etiketlenen herkese istedikleri her şeyi yapabilirler.
gündemdeki konu bu. Diğer zamanlarda ise sadece oynayacak
bir şey arıyorlar. Bir partide ya da
gece dışarı çıktıktan sonra." Yüzü buruştu. "Kimse karışmaz. Ölümsüz olmayanlar veya loncalara üye olmayanlar bile buna razı olurlar çünkü hepsi bunun kendilerine de
Ölümsüzlük kazanma şansının artacağını umuyorlar."

Grace, sarsıntılı ve yapmacık bir omuz silkme hareketi yaptı. "Ama dağınık görünüyorsan, seni uzun süre tutmazlar."
titrek bir nefes aldı ve Helena'ya sertçe baktı. "Neredeydin?"

Helena, Grace'in söylediği her şeyi sindirmeye çalışarak başını salladı.
Grace'in söylediklerini sindirmeye çalıştı. "Beni bir depoya götürdüler... sonra..." Grace'in gözleri kısıldı.

Helena onu sorgulayıcı bir şekilde baktı. "Ebedi Ateş hala..."

"Hayır." Grace şiddetle başını salladı ve yüzünde öfke belirdi. "Hepsi öldü. Her biri.

Luc öldükten sonra, geri kalanımızı barajın altındaki fabrika karakoluna gönderdiler. Çoğumuz oradan çıkamıyoruz. İzin almak için aylarca iyi davranış sergilemek gerekiyor ve bunları takmak zorundayız." Bakır kelepçeli bileğini kaldırdı. Helena'nınkinden daha parlak ve daha uygun bir bant. "Sabah ve akşam kontrol etmeliyiz. Sokağa çıkma yasağı var. Eğer biri yirmi dört saatten fazla ortada olmazsa..." Yutkundu. "Eğer ortaya çıkmazlarsa, Yüksek Reeve onları aramaya gönderilir ve geri getirdiğinde her zaman ölmüş olurlar. Gardiyan onları asmayı sever, bazen günlerce asılı bırakır
bazen günlerce asılı bırakır, sonra
çürümeye başladıklarında, onları yeniden canlandırır ve madenlere gönderilmeden önce bir süre bizimle "çalıştırır". Böylece kuralları unutmayız diyor."

"Kim..." Helena, bilmek istemese de kendini zorlayarak sordu.

Grace tereddüt etti, gözleri hafifçe yumuşadı. "Lila Bayard geri getirdiği ilk kişiydi."

Grace başka bir şey daha söylüyordu, ama Helena onu duyamıyordu. Tek duyduğu, tekrar tekrar "*Lila Bayard ilkindi*" sözleriydi.

Lila olamaz...

Grace'in sesi yavaşça geri geldi. "Müdür onu paladin zırhına giydirip kapıya yerleştirdi. O...
Bir süredir ölüydü. Oldukça uzağa gitmiş olmalı. Yüzünün yarısından fazlası yoktu ve protez bacağı da yoktu, bu yüzden onu dik tutmak için çelik bir çubuk kaynakladılar. O... Gerçekten hareket edemiyor. Sadece orada duruyor. Her gün önünden geçiyoruz." Grace sonunda
Helena'nın ifadesini fark etti; başını eğdi. "Artık çoğunlukla kemiklerden ibaret. Müdür bunu komik buluyor."

Helena başını salladı, bunu kabul etmekte zorlanıyordu, ama Lila'nın öldüğü açıktı. Luc'un yakalanıp öldürülmesi için, onun paladinlerinin öldürülmesi gerekiyordu. Bu, Prenslik için
Prenslik için ölmekti.

Helena zorlukla yutkundu. "Ama mutlaka bir yerlerde... Direniş..."

"Direniş falan yok!" dedi Grace sert bir fısıltıyla. "Eternal Flame'deki herkes öldükten sonra geri kalanlarımızın savaşmaya devam edeceğini mi sanıyorsun? Bunun bir anlamı yok. Yüksek Reeve herkesi öldürüyor. Herhangi bir ipucu, fısıltılar bile insanlar öldürülüyor. Avlanmak için kullandığı bir canavarı var. Kaçmanın, direnmenin veya örgütlenmenin bir anlamı yok, tabii bir sonraki ceset olmak istemiyorsan."

Helena sessiz kaldı. Grace onu dikkatle izledi, tedirgin bir şekilde hareket ediyor ve her an kaçmaya hazır gibi görünüyordu.

"Yüksek Reeve kim?" Helena bunun güvenli bir soru olduğunu umuyordu. Bu unvanı hatırlamıyordu.

Grace başını salladı. "Bilmiyorum. Hâlâ savaş sırasında Ölümsüzlerin taktığı gibi bir miğfer takıyor. Yüksek Necromancer halka görünmek için çok önemli biri, bu yüzden onun yerine Yüksek Reeve'yi gönderiyor. O bir tür vivimancer, ama diğerleri gibi değil. İnsanları öldürür onlara dokunmak bile."

"Rezonans öyle çalışmaz," dedi Helena, refleks olarak onu düzeltti. "Bir dizi olmadan, kararlı bir kanal oluşturulmalı ve sonra..."

"Rezonansın nasıl çalıştığını biliyorum," dedi Grace keskin bir sesle. "Ama onun bunu yaptığını gördüm. Geçen hafta..." Grace'in sesi kesildi; boğazı birkaç kez titredi. "Bir kaçakçılık çetesi vardı. Tahıl kıtlığı vardı. birkaç kişi fazladan yiyecek getiriyordu. Çok fazla değildi, ama Gardiyan mahkumların organize olduğu söylentilerini duydu. Toplamda on kişi. Halka açık yürütüldü. Yüksek Yargıç hepsini aynı anda idam etti. Lumithium madenlerinde daha uzun süre çalışabilmeleri için 'temizlediler'.

Grace konuşurken sanki bu anı onu felç etmiş gibi küçülmüş gibiydi. "Şu anda tek önemli olan hayatta kalmak. *Önemli olan tek şey bu*." Son sözleri Helena'ya değil, kendine fısıldar gibi söyledi.

"Neden buradasın, Grace?" Helena, yarı kör bir şekilde etrafına bakarak sordu. "Burası... Biz Karakol'da değiliz, değil mi?"

Grace başını salladı. "Hayır. Artık buraya Merkez diyorlar. Undying'in tüm deneylerinin yapıldığı yer. Ben..." Boğazı düğümlendi. "Üç erkek kardeşim var. Benden daha küçükler. Hiçbiri
askerlik yaşında değildi, bu yüzden
Direniş listelerine alınmadılar. Kardeşim Gid, yakında çalışacak yaşa gelecek ve Karakol'dan ayrılabilecek. Ayrıldığında gerçek maaş alacak. Biz... biz o zamana kadar dayanmak zorundayız."

"Grace..."

"Gözler için çok iyi para teklif ediyorlar. Sadece bir tane, bu bize aylarca yeter."

Helena ona şaşkın şaşkın baktı. "Gözleri ne için istiyorlar?"

Grace başını salladı. "Bilmiyorum. Sadece parayı istiyorum."

Yatağa zincirli olmasaydı, Helena ona uzanırdı.

"Grace, bunu yaparsan... bu asla iyileşmeyecek..."

Grace ani, neredeyse çılgınca bir kahkaha attı. "Gözlerin yeniden çıkmayacağını *biliyorum*. Bu yüzden para iyi."

"Evet, ama..."

"Neden onları saklayayım ki?" Grace neredeyse histerik bir ses tonuyla konuştu. "Kardeşlerimin açlıktan ölmesini izlemek için iki gözüm olsun diye mi? Yiyecek yok ki!" Artık fısıldamıyordu. Yüzündeki yara izleri kızardı, belirginleşti. "Sen bilmiyorsun... Şu anda durumun ne olduğunu hiç bilmiyorsun. Nerelerdeydin? Neden Luc'u kurtarmadın?
Kurtarman gerekiyordu, ama kurtarmadın. O öldü! Hepimiz bunu izledik. Bayardlar öldü. Eternal Flame'deki herkes öldü, sen hariç. Ve sen benim gözlerimi önemsemem gerektiğini mi düşünüyorsun?"

Helena cevap veremeden, Grace daha fazla konuşamadan, ayak sesleri yaklaştı.

Grace'in yüzünde dehşet belirdi ve kaçtı.

Helena'nın diğer tarafındaki perdeler kenara itildi ve birkaç kişi odayı doldurdu. Biri yatağa doğru yaklaşınca Helena onu sorgulayan kişiyi tanıdı. Kadının yüzündeki çizgiler gerginlikten belirgindi.

Helena, kadının arkasındaki diğerlerini seçemedi, ama onların tenleri, Helena'nın tüylerini diken diken eden doğal olmayan bir gri renkteydi ve perdelerin arkasındaki alan, koruyucu maddelerin kokusuyla dolmuştu.

"Bu o," dedi kadın. "Sana söylediğim gibi, oldukça güvenli. sizi temin ettiğim gibi oldukça güvenli." Sinirli bir şekilde, toplu olarak hareket ediyor gibi görünen figürlere baktı.

Necrothrall'lardı. Hepsi necrothrall'dı.

Helena'ya baktı. "Yüce Necromancer seni çağırdı. Sınavını şahsen izlemek istiyor."

Helena'nın göğsü sıkıştı ve bağları çekmeye başladı. "Hayır."

Yapamazdı. Onu bir daha göremezdi. Yüksek Necromancer Morrough'u gördüğü tek seferde,
Luc'u öldürmüştü.

Onun için tüm dünyayı ifade eden Luc.

Helena, Direniş'e katılmış ve Ebedi Ateş Tarikatı'na bağlılık yemini etmişti — inançtan değil,
çünkü tanrılara inanmıyordu, ama ona inanıyordu, onun iyi ve herkesi önemsediğine inanıyordu.

Onun için her şeyi yapacağına söz vermişti.

Ama Luc, gözlerinin önünde ölmüştü.

Boğazı düğümleniyordu. "Hayır," dedi tekrar, yatak sarsılıp yuvarlanmaya başladığında, onu esir alanlar ona aldırış etmiyordu.

Asansörlerde Helena çevresini tanıdı ve Merkez'in ne olduğunu anladı. Duvarlarındaki duvar resimleri ve sanat eserleri kazınmış, portreler ve
yaldızlar tamamen yok olmuştu, iç mekan acımasız ve ham kalmıştı, ama asansör kapısının karmaşık metal işçiliğini tanıyordu.

On yaşından beri her gün görmüştü.

Alchemy Tower*'daydı*. Holdfasts'ların kurduğu Alchemy Enstitüsü'nün tam kalbindeydi.

Burası Merkezdi.

"Ne yaptınız?" Sesi dehşet ve kederle titriyordu. "Ne yaptınız?"

"Sakin ol," dedi kadın dişlerini sıkarak, Helena'ya öfkeyle bakarak. Etraflarındaki nekrotrollere bakmaya devam ediyordu.

Helena sakin olamıyordu. Sanki eve dönüp, bir zamanlar sunduğu tüm rahatlığın paramparça olduğunu, güzelliğinin yok olduğunu, bir zamanlar tanıdık olan her şeyin harap olduğunu görmek gibiydi.

Helena, bu Kulede okumak için dünyanın öbür ucundan gelmişti. Luc, ailesinin kurduğu Enstitü ile
kurduğu Enstitü ile gurur duyuyordu. Burası Paladia'nın kalbi olmuştu.
tüm tarihini ve anlamını onun gözünden öğrenmişti. Şimdi ise tahrip edilmiş ve parçalanmıştı.

Luc'un kaybının büyüklüğü onun kaldırabileceğinden fazlaydı, ama bir şekilde bu parçası için yas tutma kapasitesine sahipti. Ağlayarak, çığlık atarak inledi.

Parmakları Helena'nın kafatasının tabanını tırnakları derisine batacak kadar sıktı.

Dönüyordu. Aşağı. Aşağı. Uzun bir
tünel. Kıvrımlı karanlık.

Soğuk, ölü eller ve ölüm kokusu.

Aklı açıldığında, bir masaya bağlanmıştı. Başının üzerinde parlak bir ışık asılıydı, ışın Helena'ya yönlendirilmişti, böylece odanın geri kalanı kaybolmuştu.

Yanında burunlu küçük bir adam vardı ve terli, nemli parmak uçlarıyla Helena'nın yüzüne dokunup duruyor, gözlerinin arasını, şakaklarını,
saçlarını karıştırıp kafatasına dokunuyordu.

"Bu, insan dönüşümünün tam bir mucizesi, söylemeliyim," dedi adam yüksek ve hızlı bir sesle. Aksanı vardı, kuzey lehçesi değil, daha çok

"Bu becerinin Vivimancy'si mucizevi. Beni aramakla çok doğru bir karar verdiniz."

Uzun, baskıcı bir sessizlik oldu.

Adam öksürdü. "Mesele şu ki... Bu... imkansız. Bu ...yapılamaz."

"Belli ki mümkün. Kanıtı burada," dedi kadın Helena'nın diğer tarafından keskin bir sesle, sert gölgelerin içinde zar zor görünür bir şekilde.

"Evet, çok haklısınız Doktor Stroud. Tabii ki, dediğiniz gibi . Ama beyinde vivimansi kullanımı her zaman çok hassas bir işlem olmuştur. Bu ölçekte ve karmaşıklıkta bir dönüşüm bilinen tüm bilimsel olasılıkların ötesindedir.
Hafıza gizemli bir şeydir, hareket ettikçe çok değişkendir. Bir yer değildir, zihnin yolculuğudur. A
yol. Ne kadar önemli, ne kadar çok seyahat edilmişse, o kadar güçlüdür
yol o kadar güçlüdür. Daha az seyahat edilmişse" —parmaklar titredi—"soluklaşır." "Sadede gelin," dedi kadın —Doktor Stroud.

"Evet, evet. Beynin değiştirilebilen bölgeleri vardır. Laboratuvarlarda, sayısız insan beynini canlı canlı kesip çeşitli şekillerde yeniden birleştirdik, bazıları başarılı oldu, bazıları ise... başarısız. Ancak bu dönüşüm, düşünce üzerinedir. H-H-Hafıza. Burada yapılan şey..." Helena'nın yüzüne ıslak bir şey düştü ve adamın üzerine terlediğini fark etti. "Bu değiştirilemez olanın değiştirilmesidir. Birisi... onun zihnindeki yolları parçaladı
ve alternatif yollar yaratmış. Onun tüm düşüncelerini ve anılarını bilmeden bu nasıl yapılabilir? Hayır. Hayır. Bu bilimsel olarak imkansız."

"Zihnin senin uzmanlık alanın olduğunu sanıyordum." Karanlıktan düşük ve kısık bir ses geldi.

Adam inledi ve ağlamaya hazır görünüyordu. "Beyin, Eccellenza." Gölgelere doğru eğildi. "Ama bu iş beni aşıyor. Bennet ve ben, sizin davanız için yaptığımız çalışmaları hatırlıyor musunuz? Umarım ... Anılar
yeniden üretilemez; zihin ve ruh onları

. Ruh, dış güçlerle değiştirilemez... ateşler..."

"Gizli olanı ortaya çıkarmak için bir yol var mı?"

Adam, sanki bir balıkmış gibi ağzını açıp kapattı ve karanlığa bakarak sanki karanlık tarafından yutulacakmış gibi hissetti.

"Holdfastlar öldü," dedi boğuk ses, "Ebedi Alev bu dünyadan silindi. Onun zihninde ne saklamış olabilirler?"

Soruya sessizlikle cevap verildi. "Onu o depoya kim koydu?"

Stroud öne çıktı. "Bunu doğrulayan bir şey yok, ama kayıtlara göre o sırada Mandl gözetmenlik yapıyordu. Bu, onun yükselişinden ve Karakol'a transferinden kısa bir süre önceydi."

"Onu çağırın."

Stroud başını salladı ve ortadan kayboldu. O kaybolurken, gölgeler hareket etti.

Helena sadece gözünün ucuyla görebiliyordu, ama Morrough karanlıktan çıktığında bunu fark etmemesi imkansızdı.

Yüksek Büyücü, onun hatırladığı gibi değildi. Luc'u öldürdüğünde insan olmuştu. Şimdi ise mutasyona uğramıştı. Uzuvları imkansız bir şekilde eklemlenmişti ve neredeyse iki adam büyüklüğündeydi.

İlk başta, onun bir maske taktığını sandı. Yüksek Necromancer, kutlama sırasında maske takmıştı kocaman altın bir hilal takıyordu ve bu hilal, yüzünün yarısını tutulmuş bir güneş gibi gizliyordu.

Ancak Morrough yaklaştıkça, onun baktığı şeyin bir maske olmadığını fark etti. Morrough'un yüzü kafatası gibiydi, yüz hatları o kadar çökmüştü ki, derisi o kadar saydam ve solgundu ki, kemiklerini görebiliyordu.

Gözlerinin olması gereken yerde, sanki canlı kömürlerle yakılmış gibi, boş oyuklar vardı, sanki canlı kömürlerle yakılmış gibi.

Nedense, hala Helena'yı görüyor gibiydi.

Bir elini uzatarak ilerledi, ama bu elinde bir terslik vardı, eklemleri fazla geniş, derisi tuhaf bir şekilde gerilmişti. İçinde çok fazla kemik vardı. Parmakları
cildine değmeden önce, onun rezonansının acısı kafatasını delip geçti.

Görüşü kırmızıya döndü.

Çığlıklar onu çevreledi, kulak zarlarını yakıp, beyni içindeki anıları patlatırken durmadan devam etti. Bir dizi görüntü bilincini parçaladı.

Baktığı her yerde insanlar ölüyordu. Elleri kanla kaplıydı. Her yerde cesetler vardı.

Yere diz çökmüş, gövdeleri, yüzleri ve uzuvları bir arada tutmaya çalışıyor, onları tekrar bir araya getirmeye çalışıyordu.
tekrar bir bütün haline getirmeye çalışıyordu. Tekrar tekrar ve tekrar.
Vücutlar yanıklarla kaplıydı, ateş tarafından o kadar yakılmışlardı ki, özelliklerini ayırt edemiyordu.

Her zaman başka bir beden, ve başka bir beden.

Rezonans gittikçe derinleşiyordu ve çığlıklar gittikçe yükseliyordu.

Luc'u gördü. Sanki orada, onunla birlikteymiş gibi canlıydı. güzel yüzü ve yaz gökyüzü kadar mavi gözleri, altın sarısı güneş ışığı gözlerinde yansıyordu.

Sonra Luc kayboldu. Her yer kanla kaplıydı. Tek görebildiği kırmızı bir ışık, parçalanmış ve dağınık,
başının üzerinde yüzüyordu. Ve çığlıklar.

Onun çığlıkları. Ses telleri parçalanmıştı, ciğerlerini ve boğazını yırtan acı bir ağrı. Nefes almak için her nefes aldığında
her nefes alışında kalbini delip geçiyordu.

Küçük adam, kollarını savunma amaçlı başının etrafına dolayarak, "Ben tavsiye etmem..." diye tekrar tekrar mırıldanıyordu.

Kapı çalındı ve Stroud yeniden ortaya çıktı, Helena'ya zar zor bir bakış attı.

"Mandl yolda. Ve..." Tereddüt etti. "Shiseo'yu da getirdim. Tutsağımız hakkında bir şeyler biliyor olabilir diye düşündüm. O, Ebedi Ateş'e danıştı. Ona ihtiyacı var.

yine de yeni bir iptal seti; ayrılmadan önce bunları uygulayabileceğini düşündüm."

Karanlıkta sessiz bir hışırtı duyuldu. Helena boynunu olabildiğince uzattı, gözleri haini görebilmek için zorlanıyordu.

Koyu saçlı, yuvarlak yüzlü bir adam, küçük bir çanta taşıyarak ortaya çıktı. Yüksek Büyücü'nün önünde saygıyla eğilerek durdu.

Morrough onu Helena'ya doğru işaret etti. "Ebedi Alev ne tür bir vivimansi kullandı?"

Shiseo yaklaştı ve Helena onun Doğulu olduğunu fark etti. Uzak Doğu'dan. Helena'nın suçlayıcı bakışlarına sadece bir an karşılık verdi, sonra gözlerini kaçırdı.

"Özür dilerim." Bir kez daha hafifçe eğildi. "Ben sadece metalurji bilgim nedeniyle ara sıra danışıldım." Helena rahat bir nefes aldı.

"Elbette bir şeyler biliyorsunuz, onların laboratuvarlarında çalıştınız," dedi Stroud sabırsızca. "En azından onu tanıyor mus
"En azından onu tanıyor musun?" dedi Stroud sabırsızca.

Shiseo, Helena'ya zar zor bir bakış attı.

"Sanırım o bir şifacıydı," dedi sessizce ve dikkatini tekrar çantasına verdi.

Helena yüzünü buruşturmamak için kendini zor tuttu.

Stroud, Helena'ya keskin bir bakış attı, gözleri kısıldı.

"Gerçekten mi? Bir şifacı mı dedin?" Stroud'un konuşma şekli zehirliydi. Boğazını temizledi ve etrafına bakındı. "Elbette Ebedi Ateşi destekleyen vivimancılar olduğunu biliyordum. Sanki kendilerini feda etmek
kabul göreceklerini sanıyorlar, oysa İnanç onların yeteneklerini iğrençlik olarak görüyor." Gözleri keskin bir bakışla bakıyordu. "Sadece *onun* da onlardan biri olduğunu bilmiyordum."

Kimse bir şey söylemedi. Stroud'un yüzü kızardı. "Direniş'in kayıtlarını incelemek için daha fazla zamanım olsaydı, eminim fark ederdim. Ama neden biri bir şifacının zihnini dönüştürsün ki?"

Shiseo şimdi Stroud'a eğildi. "Bunu bilemem."

Odadaki gerginlik giderek artıyordu.

Morrough, esen bir körük gibi içini çekti. "O hiçbir şey bilmiyor. İptal işlemini uygulayın ve onu dışarı çıkarın."

Shiseo eğildi ve Helena'nın elini olabildiğince yukarı kaldırarak bileğini ve bileziği inceledi. Bir metalurji uzmanı için elleri yumuşaktı.

"Bunlar çok eski bir model. Rezonansı tam olarak bastırmıyorlar," dedi. Kelepçeyi Helena'nın
ön koluna olabildiğince yukarı kaydırdı ve sanki bastırmanın statik elektriği de onunla birlikte beynine doğru itilmiş gibiydi.

Parmakları, kolunu ustaca okşayarak, bileğinin hemen altında, ön kolunun iki kemiği arasındaki çukuru buldu.

Nabzı parmaklarına çarpıyordu. Bir an için nabzı hissetti ve parmaklarını oradan uzaklaştırarak kısa bir süre sıktı.
Stroud'a dönmeden önce. "Burada."

Stroud'un kuru, sert parmakları bileğini kavradı.
Helena, elinden dirseğine kadar tüm hissi kaybolup vücudu felçten gevşeyene kadar, Stroud'un rezonansının kısa bir karıncalanmasını hissetti.
felçle gevşedi. Stroud, hiçbir açıklama veya uyarı yapmadan çantadan bir şey çıkardı. Işıkta parıldayan bu şey
, şişkin sapı ve uzun sivri uçlu bir iğneyi ortaya çıkardı.

Stroud, alıştırılmış bir rahatlıkla, sivri ucunu
Helena hiçbir şey hissetmedi, ama boğazı kapandı, midesinin içi ters döndü. Stroud, iğneyi kemiklerin arasına batırırken yavaşça dairesel hareketlerle çalıştırdı ve iğnenin ucu
diğer taraftan çıkarken, Helena hiçbir şey hissetmedi, ancak boğazı kapandı, midesi

Stroud onu çıkardığında, ucunda bir damla kan ve Helena'nın bileğinde düz bir delik vardı.
Yara kanamıyordu, yırtılan deri, kas ve kopan damarlar bu süreçte anında kapanmıştı.

Stroud, tığları bir kenara bırakıp Helena'nın elini büküp geriye doğru eğerek hareket aralığını kontrol etti. His geri geldi, ama felç devam ediyordu.

"Sinirler ve damarlar sağlam," dedi Stroud, elini bıraktı.

Helena, Shiseo'nun yaklaşıp, bileğinden geçen deliğe küçük, çentikli bir tüp sokup, uçları her iki taraftan çıkıncaya kadar izlemekten başka bir şey yapamadı. Tüp yerine oturduğu anda, Helena'nın sol elindeki bulanık
sol elindeki bulanık rezonans hissi tamamen kayboldu.

Sanki duyularından biri koparılmış gibiydi.

İçinde tüpün varlığını hissedebiliyordu, tüpün yaydığı bir tür uyuşukluk hissi vardı.

Shiseo metal bir şerit çıkardı. Bir tarafı pürüzsüz ve parlak, diğer tarafı olukluydu.
oluklu kısmı tüpün çentikli ucuna kaydırdı, ardından şeridi Helena'nın bileğine sardı ve diğer ucuna kaydırarak
tüpü yerine sabitleyip, geri kalan metal şeridi etrafına defalarca sardı.

Gerginliği ve uyumu kontrol etti, tüm katmanları hizaladı ve parmaklarını hafifçe hareket ettirerek katmanları mükemmel bir şekilde oturan sağlam bir metal halkaya dönüştürdü.

Kilit yok, rezonans olmadan açmanın yolu yok.

Shiseo, eski kelepçenin küçük bir açıklığına garip şekilli bir tel soktu. İçindeki bir mekanizma tıklayıp kelepçe düştü.

Onu ilginç bir antika gibi eline aldı ve çantasına koyduktan sonra Helena'nın sağ tarafına geçti.

Helena, kalan rezonansını umutsuzca kavramaya çalışarak odaklanmaya, kim ve ne olduğunu hatırlamaya çalıştı
kim ve ne olduğu hissini hatırlamaya çalıştı, bunun birkaç dakika içinde kaybolacağını bilerek.

Shiseo ikinci eski kelepçeyi çıkarırken kapı açıldı ve bir gardiyan içeri girdi.

"Müdür Mandl."

Üniformalı bir kadın, hızlı ve kendinden emin adımlarla odaya girdi, ancak gözleri Helena'ya takıldığında adımları sendeledi.

Ağzı genişti ve şoktan açık kaldı. "Bu mahkuma ne yaptın,
Mandl?" Morrough
sordu. Gölgelerin arasına kaybolmuştu, ama sesi

sesi şimdi daha da tehlikeli bir şekilde ortaya çıktı.

Mandl kendini yere attı ve Helena'nın görüş alanından kayboldu.

"Ekselansları..." Yerdeki yalvaran sesi yükseldi.

"Seni Holdfastlar ve İnanç'tan kurtardım. Senin gibi, Ebedi Ateş'in senin
'doğal olmayan yetenekleriniz' nedeniyle Eternal Flame'in cezasından korkan fareler gibi yaşayan tüm necromancerları ve vivimancerları kurtardım. Sizi, sizi boyun eğdirmeye çalışanların üstüne çıkardım. Şimdi de beni aldattığınızı

"Hayır! Bu ihanet değildi! Ben sadığım. Davamıza sadık, sana sadık! Bu benim aptalca intikam arzumdu, itiraf ediyorum. Onun acı çekmesini istedim. Ama sana asla ihanet etmem."

"Açıkla kendini."

Mandl, hala diz çökmüş halde, başı eğik ama sesi duygudan titreyerek kendini kaldırdı. "O,
vivimancerlere ihanet etti! Bana işkence etti! Kendini benden daha iyi
düşündü. Cezalandırılması gerekiyordu!"

Helena, şaşkınlık ve hayretle kadına baktı. "Bir mahkumu ve

kayıtlarını kıskançlıktan mı kurcaladın?
Stroud şaşkın görünüyordu. "Neden onun yeteneklerini bildirmedin?"

Mandl geri çekildi. "Bilinirse onun lehine olacağından korktum. Onu yararlı bulup
hak ettiği cezayı vermeyeceğinden korktum."

Stroud ona doğru eğildi. "Peki, sence ne tür bir cezayı hak ediyordu?"

Mandl gergin bir şekilde yutkundu. "Onu bilinçli halde staz tankında bıraktım. Geri dönmeyi planlıyordum. Onun, ona ne yapacağımı bilip korkarak kapana kısılmasını istedim, ama sonra Outpost'a atandım ve terfi için seçildim. Geçici bir karar hatamın hayal kırıklığı yaratacağından korktum

hayal kırıklığı yaratacağından korktum, bu yüzden bunu açıklamadım. Ama büyük davamızı asla ihanet etmem!"

"Sen yeniden atandığından beri on dört aydır o depoda tutuluyor. Neden hiçbir kayıt yok?"

Stroud oldukça şüpheci bir ses tonuyla konuştu.

“Onunla işim bittiğinde kayıtlarını tamamlamayı planlıyordum. Ayrıldığımda, onun öleceğini ve kimsenin bunu asla bilmeyeceğini düşündüm. Beni affedin! Başka bir şey yapmadım, yemin ederim.” Mandl kendini tekrar yere attı.

"Şimdi anlıyorum ki çok cömert davrandım," dedi Morrough. Kabus gibi yüzü ve göz çukurları gölgelerin içinden ortaya çıktı. gölgelerin içinden ortaya çıktı. Mandl'a bakıyormuş gibi başını eğdi. "Sen benim hediyeme layık değildin."

"Lütfen! Ekselansları, yalvarırım, bana..."

Mandl, görünmez bir güç tarafından ayaklarından yukarı çekilirken konuşmayı kesti.

Gri üniformasının önü yırtıldı, kaburgaları kan fışkırarak açıldı, göğsü parçalandı.

Helena'nın tüyleri diken diken oldu, dehşet bir solucan gibi Sıcak, ıslak taze kan kokusu ve açıkta kalan organlar odayı kaplarken, içgüdüsel olarak hissetti.

havada bir uğultu gibi bir his vardı ve bu hissi ciğerlerine kadar hissedebiliyordu.

Ama Mandl, yaralı olmasına rağmen ölmemişti.

Elleri havaya kalktı ve bir eliyle kaburgalarını kapatmaya, diğer eliyle Morrough'u uzaklaştırmaya çalıştı, açıkta kalan ciğerleri atıyordu. "Bir şans daha verin lütfen! Sizi hayal kırıklığına uğratmayacağım! Yemin ederim. Pişman olmayacaksınız."

"Hayır, beni bir daha hayal kırıklığına uğratmayacaksın," dedi Morrough,

boğuk sesi neredeyse nazikti. Mandl'ın açık göğsüne uzandı, parmakları akciğerlerinin altına kaydı ve

kalbinin yakınından parlak bir metal parçası çıkardı. Küçük iç organ parçaları metalin etrafına sarılmıştı ve metal ve Morrough'un parmaklarına yapışmış haldeydi.

Parça çıkarıldığında, Mandl'ın bedeni yere düştü.
Sessiz. Ölü.

Morrough derin bir nefes aldı ve
bir an için küçülmüş gibi göründü. Kanın içinden, parça keskin, parlak,
lumithium parıltısı vardı.

Diğer eliyle bir işaret yaptı. Bir nekrotral, bir hayvan gibi gölgelerin içinden sürünerek çıktı. Nekrozun ilk aşamalarında olan genç bir kadındı ve hala Ebedi Ateş'in hastane üniformasının yırtık pırtık kalıntılarını giyiyordu.
ifadesi boştu. Üniformadaki bir yırtık, siyahlaşan damarlarla kaplı göğsünü ortaya çıkarmıştı.

Ceset Morrough'a ulaştığında, kadın ayağa kalktı ve Morrough metal parçayı kadına sapladı. Yumuşak bir kemik kırılma sesi duyuldu ve kadının göğsünün ortasında eski kanla morarmış bir delik açıldı.

Ceset kadın titredi ve ardından ifadesi değişti, boş bakışları kayboldu.

Sendeledi ve kararmış parmaklarına ve bozulan vücuduna bakarken çılgınca bir çığlık attı.

"Hayır! Lütfen, hayır... Benim suçum değildi..."

"Beni bir daha hayal kırıklığına uğratma, Mandl," dedi Morrough, "zamanla belki sana daha iyi bir kutsal emanet kutusu veririm. Belki de orijinalini."

Yerdeki Mandl'ın cesedini işaret etti. Hava
parmakları kıvrılırken ve kaburgaları kapanırken tekrar mırıldandı. Mandl'ın vücudu ayağa kalktı. Üniformanın önü yırtılmıştı, vücudu açığa çıkmıştı ve kanla kaplıydı. Derisi yeniden birleşti, ama yüzünde hiçbir ifade yoktu.
Kadın ceset inleyerek ve yalvararak yere düştü,
göğsünün ortasındaki kanayan yarayı tırmalayarak, sanki metali geri çıkarmaya çalışır gibi, Morrough Helena'ya doğru yürüdü.

Stroud Mandl'a tekme attı. "Yüksek Necromancer'a, sana bir vivimancer'ın cesedini ve

Karakola dönmene izin verdiği için Yüksek Necromancer'a şükret, Gardiyan."

Ceset kadın son bir kez boğuk bir inilti çıkardı ve ayağa kalkmaya çalıştı.

"Teşekkür ederim, Ekselansları," dedi boğuk bir sesle ve odadan sendeleyerek çıktı.

Stroud, olanlardan etkilenmemiş gibi görünüyordu ve Morrough'un yanına gitti.

"Birinin on dört ay boyunca stazda hayatta kalması mümkün mü?" diye sordu Stroud.

Morrough hiçbir şey söylemedi, ama duvarın dibinde korkarak duran gergin ve terleyen adam konuştu. "Aslında bu fikir biraz mantıklı," dedi, öne adım attı ve Morrough'un gözsüz bakışları ona yönelince geri çekildi.

Gömleğinin yakasını birkaç kez düzeltti. "Uzak Doğu'dan gelen iyi dostumuz" diye işaret etti.
Tığını temizlemeye dalmış olan Shiseo, "giydiği bastırıcı eski bir modeldi,
tam bir rezonans engelleme özelliği olmadığını söyledi. Belki de bu, hem zihnini *hem de* hayatta kalmasını açıklıyor."

Stroud'un gözleri kısıldı. "Nasıl?"

"Ona yapılan dönüşüm, başka birinin yapabileceği bir şey değil. O anılar, zihnine çok derin bir şekilde işlemiş. Ancak, bu kadar karmaşık bir işi yapabilecek
böyle karmaşık bir işi yapabilecek biri olsaydı, arkadaşımızın dediği gibi bir şifacı olsaydı, belki o..."

"Bunu kendine mi yaptı diyorsun?" Stroud, Helena'ya sert bir inanmazlık ifadesiyle işaret etti.

Tükürüğü boğazında düğümlendi. "Şey... en olası açıklama bu gibi görünüyor. Benim görüşüme göre." Yüzü terden parlıyordu.

Stroud dişlerini emdi. "Peki ya hayatta kalması?"

"O... kendini ölmeye izin vermedi. Belki de yetkin bir şifacının düşük düzeyde içselleştirilmiş rezonansı...
yeterli bir kendi kendine yetme aracı sağlamak
"Bu saçmalık!" diye bağırdı Stroud.

"Bu saçmalık!" diye bağırdı Stroud.

"Bu önemsiz. Anıları geri getirebilir miyiz?" dedi Morrough. "Ebedi Alev, bilgi hayati önem taşımadıkça bu kadar ileri gitmezdi."

"Ekselansları." Stroud yalvarır gibi konuştu. "Ebedi Alev Tarikatı yok oldu. Geriye sadece külleri kaldı
geriye kalan tek şey."

"Sana sormadım," dedi Morrough, hastalıklı bir yeşil renge bürünmüş adama odaklanarak.

"Ben... inanmıyorum..."

"*Çık dışarı*." Hava uğuldadı.

Adam soldu ve defalarca eğilerek, Morrough'a merhameti ve sabrı için teşekkür etti ve
odadan geriye doğru yürürken yüzünde belirgin bir rahatlama vardı. "Ne saklıyorsun?" Morrough onun üzerinde dikildi.

Kalbi gittikçe daha hızlı atıyordu. Cevabı yoktu.

Stroud da eğildi, gözlerini kısarak değerlendirircesine baktı. "Ekselansları, belki de en öndeki
Beyninin bu bölümüne ulaşabilirsek, ateşin zararlı hale gelmeden önce bazı anıları inceleyebiliriz," dedi ve düşünceli bir şekilde parmağını Helena'nın alnında gezdirdi. "Ya da durumun tersine dönmesi için gerekli değişiklikleri yapabiliriz. Siz canlı deney yaparken ben onun hayati fonksiyonlarını korumaktan onur duyarım."

"Terör, Morrough başını sallarken Helena'yı kasıp kavurdu.

Morrough başını salladığında Helena'yı bir dehşet kapladı. Stroud, hemen başlamak istercesine, yan tarafa geçip başındaki ışığı ayarladı.

"Affedersiniz," diye yumuşak bir ses kesintiye uğrattı ve Helena, bunun hain Shiseo olduğunu fark edene kadar bir rahatlama hissetti.

"Az önce
küçük bir şeyi hatırladım. General Bayard adında biri vardı. Savaşta kafası yaralanmıştı."

"Evet." Stroud, sözünün kesilmesinden rahatsız olmuş gibiydi.

"Beyni iyileşti, ama" doğru kelimeleri bulmaya çalışır gibi durakladı, "bu, onun kim olduğunu, zihnini, gerçek benliğini engelledi."

"Evet. Bayard'a ne olduğunu biliyoruz.
Konuşamıyordu. Bağımlıydı. Karısı ona bir çocuk gibi bakmak zorundaydı," dedi Stroud, sesi sert çıkmıştı.

"Elbette, özür dilerim. Muhtemelen önemsiz bir şeydi." Shiseo eğildi ve ayrılmak üzereymiş gibi göründü.

"Bekle." Stroud uzlaşmacı bir ses tonuyla konuştu. "Artık başladın.
Ne demek istediğini söyle bize.

Shiseo durdu. "Tüm ayrıntıları bilmiyorum, ama savaşın sonlarında onun için bir tedavi aradıklarına inanıyorum. Karmaşık bir zihin prosedürü."

"Bir şifacı mı, yoksa bir cerrah mı?" Stroud öne doğru eğildi. Shiseo, hatırlamaya çalışır gibi başını eğdi. "Bir şifacı." Stroud dudaklarını büzdü. "Elain Boyle, sanırım."

Shiseo yine başını eğdi, yüzünde hiçbir şey belli etmedi.

"Luc Holdfast'ın kişisel şifacısıydı. Eternal
Flame kayıt tutma konusunda oldukça gevşekti, ama Elain Boyle'un adı savaşın son yılında sık sık geçiyordu. Olağanüstü bir ün kazanmış gibi görünüyordu." Stroud parmaklarını dudaklarına dokundurarak yine dişlerini emdi.

"Boyle şimdi nerede?" diye sordu Morrough.

"Enstitüyü ele geçirdiğimizde öldürüldü. Sanırım cesedi madenlere gönderildi. Orada bir kalıntısı var mı bakabiliriz kalıntılar olup olmadığını görebiliriz." Stroud'un dikkati tekrar Shiseo'ya döndü. "Eternal Flame'in Bayard'a yaptığı ve sizin bir şekilde alakalı olduğunu düşündüğünüz şey nedir?"

Shiseo tekrar eğildi.

"Bunu sadece Doğu İmparatorluğu'nda da benzer tekniklerin kullanıldığını umdukları için biliyordum. Şifacı,
Bana söylendiğine göre, sadece beyni değil zihni de değiştirebilen özel bir yeteneği varmış. Bayard'ın zihnine girip onu içten iyileştirmeyi önerdiler.

Odadaki hava birdenbire değişti, elektriklenmeye başladı.

"Bu şifa değil, animansidir," dedi Stroud yavaşça ve inanamayan bir ifadeyle.

"Bilmiyorum, kelimeler... farklıydı," dedi Shiseo. "Zihnin, başkalarının varlığına direndiği söylendi, ama bu şifacı, birçok küçük tedavi ile bunun mümkün olduğuna inanıyordu. Zehre tolerans göstermeyi öğrenmek gibi."

"Mithridatizm," dedi Morrough yavaşça. Tam boyuna, muazzam boyuna dikildi. "Ruh mithridatizmi..."

Shiseo'ya, ondan cevapları koparmak istercesine yaklaştı. "Ebedi Alev, canlı deneklerin ruh transferinden sağ çıkmasını sağlayacak bir yol mu buldu? Ve sen bunu hiç söylemeyi düşünmedin mi?"

Helena, bir başka göğüs kafesinin parçalanmasını izleyeceğini sandı.

Shiseo ürkütücü bir sakinlikle tekrar eğildi. "Özür dilerim. Bana birçok soru sordular. Hatırlamak zor."

Morrough bu mazeretle yatışmış görünüyordu ve geri döndü, Helena'yı bir kez daha cevapları bulmak için onu canlı canlı kesip biçmeye niyetliymiş gibi inceledi.

"Eternal Flame'in, geçici bir aktarım yöntemi geliştiren bir animansçı varsa
geçici bir aktarım yöntemi geliştirmiş olsaydı... bu tür bir hafıza kaybını açıklayabilir mi? Başka bir kişi birinin zihnine bu şekilde girebilseydi, burada gördüğümüz gibi düşünceleri ve anıları değiştirebilirdi. Bu
her şeyi açıklardı," dedi Stroud, Helena'yı işaret ederek. "Ve... bunun, kendini dönüştürme gibi uzak ihtimallerden daha olası olduğunu söylemeliyim."

"Eternal Flame, uygulanabilir bir aktarım yöntemi keşfettiyse, bu sadece hafıza kaybından daha önemli bir anlam taşır," dedi Morrough. Helena, sanki onun rezonansı kemik iliğine işliyor, onu katman katman ayırmaya çalışıyormuş gibi.

Stroud'a baktı. "Shiseo'nun doğuya gitmeden önce bu prosedürle ilgili hatırladığı her ayrıntıyı kaydedin. Bu kademeli aktarım yöntemini test etmeye başlayacağız. Mükemmelleştirilmesini istiyorum. Mümkünse, onu kullanarak

ve Ebedi Alev'in benden bu kadar umutsuzca saklamak istediği şeyi göreceğiz."

Morrough, arkasını dönerken hırıltılı bir nefes aldı.

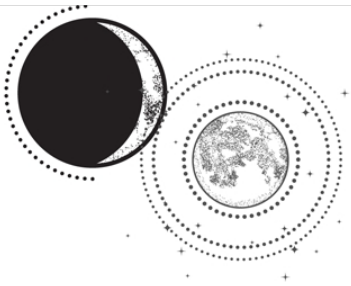
"Ekselansları," dedi Stroud, sesi gergindi. "
test etmeye başlamak istediğiniz bu transfer prosedürü için bir animansçı gerekecek, değil mi?" Zayıf bir öksürük attı. "Eminim Bennet bu
fırsatı çok heyecanlandırırdı, ama ne yazık ki ruhlar benim repertuarımda yok ve başka sadece bir tane daha var. Bu, sizinle benim...
umutla yükseldi.

"Yüksek Reeve halletsin." Stroud'un
yüzü düştü. "Ama ben buldum..."

"Senin için başka bir işim var."

Stroud dikleşti ama yine de hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. "Yüksek Reeve, Bennet'in en sevdiği kişiydi."

Morrough elini küçümseyerek salladı ve gölgelerin arasına kayboldu. "Artık avlanmaktan başka işler de yapma zamanı geldi."

BÖLÜM 3

HELENA, Central'daki asansöre geri döndüğünde, geçtikleri katları saymaya başladı.

Simya Kulesi yüzyıllardır mimari bir harikaydı. İlk inşa edildiğinde sadece beş katlıydı
İlk Necromancy Savaşı'nın anısına inşa edildiğinde sadece beş katlıydı. O zamanlar, simya rezonansı gizemli bir yetenek olarak kabul ediliyor ve sihir olarak görülüyordu. Bu sanatı icra edenler, ilk Kuzey simyacısı Cetus gibi
ve gizemle örtülü kişilerdi, tıpkı Kuzey'in ilk simyacısı Cetus gibi.

Holdfastlar ve Enstitü bunu değiştirmiş
ve simyayı, çalışılması ve ustalaşılması gereken bir şey olarak kabul edilen Asil Bilim olarak kabul ettiler. Simya Enstitüsü Tower'ı aşacak kadar büyüdüğünde,
bazaya ek katlar eklemek için simya ile işlenmiş makara sistemleri. Neredeyse iki yüzyıl boyunca Kuzey kıtasının en yüksek binası olarak ayakta kalmış, çevresindeki şehir genişledikçe ve simyacılar kapılarına akın ettikçe giderek daha da yükselmişti.

Kuzey Simyası çalışmaları, Kule yapısı ile iç içe geçmişti. En büyük amfilerin bulunduğu en alt beş kat, "temeller" olarak adlandırılıyordu ve burada yeni başlayanlar
hala rezonanslarını keşfetmekte ve temel
dönüşüm ilkelerini öğrenmeye çalışan acemilerle doluydu. Yükselmek için yıllık sınavlara girilmesi gerekiyordu. Beş yılın sonunda, çoğu öğrenci sertifikalarını alarak loncalara katılmak üzere ayrılırken, sadece yeterlilik sınavını geçen lisans öğrencileri, daha teknik alanlar ve konular çalışmak için daralan Kulede bir sonraki kata yükselirdi.

daha az sayıda öğrenci, yüksek lisans ve araştırma katlarını geçerek büyük usta rütbesine ulaşabiliyordu.

Asansör, eski araştırma katlarının ortasında bir yerde durdu.

Helena gözlerini zorlayarak, görüşünü sürekli bulanıklaştıran bir acı aurası içinden bakmaya çalıştı. Duvarlar bulanıklaşmış, gözleri odaklanamamıştı, ta ki steril bir odanın ortasında durana kadar.

steril bir odanın ortasına yuvarlanana kadar odaklanamadı.

Muhtemelen bir zamanlar özel bir laboratuvar olmuştu.

Onu sabitleyen kayışlar çözüldü ve Stroud durup Helena'nın bileklerini kontrol etti.

Dirsek kemiği ile el kemiği arasında uzanan tüpler mide bulandırıcıydı ve derin bir yanlışlık hissi uyandırıyordu.

O dar alanda kaslarının, tendonlarının, damarlarının ve sinirlerinin

ona uygulanan etkisizleştirme işlemine uyum sağlamak zorunda kaldığını hissetmeden parmaklarını bile kıpırdatamıyordu.

"Çok iyi," dedi Stroud kendi kendine, sonra dönüp çıkmaya başladı. Kapı kapanmadan hemen önce, Helena onun "Benim iznim olmadan kimse bu odaya giremez" dediğini duydu.

Ağır bir tıklama ve kilidin gıcırdaması duyuldu ve Helena yalnız kaldı.

Ayağa kalkmaya çalıştı, ama ilacın etkisi kanından tamamen çıkmıştı ve kasları kramp girmiş, gerginleşmişti.

gerginmiş gibi kasılmaya başladı. Doğrulmaya çalıştı, ama ayakları yere değdiği anda bacakları altında çöktü.

Yere yığıldı.

Koş, diye bir ses ona sürekli söylüyordu. Ama koşamıyordu; kolları ve bacakları onu tutamıyordu. Fiziksel yeteneklerinin yokluğunda, düşünceleri içe dönüştü.

Gerçekten bir şeyi unutmuş muydu?

Belki de Ebedi Ateş yok olmamıştı, gizli bir köz olarak kalmış, doğru zamanı bekliyordu.

Bu olasılık, içinde bir umut ışığı yakmıştı. Ama nasıl unutmaya zorlanmıştı?

Aktarım. Animasyon.

Her iki kelime de ona yabancıydı.

Kafasında bu kelimeleri çevirdi. Yapılan yorumları
Ruhlar ve zihinler ve başka bir kişinin zihinsel manzarasını işgal eden
içinden dönüştürmek. Ve Ebedi Alev bunu keşfetmiş miydi?

Elbette hayır. Ruhlar, inananlar arasında dokunulmaz kabul ediliyordu. Ebedi Alev, vivimansi ve nekromansi gibi fiziksel değişiklikleri bile bir risk olarak görüyordu.
Ölümsüz ruh.

Zihnin değiştirilmesi, ruhun aktarılması: Bu kesinlikle sonsuz derecede daha kötü olarak görülürdü.

Ancak Shiseo, Ebedi Alev'in bu animansiyon-aktarım sürecini gerçekleştirmek için bir yol geliştirdiğini iddia etti.
Ölümsüzlüğün sırlarını çözen Morrough'un bile keşfedemediği bir şey.

Elain Boyle kimdi? Helena bu ismi bilmiyordu ve Luc'a özel olarak atanmış başka şifacıların, hele ki kişisel şifacının hiç olmadığını biliyordu.

Luc, Direniş'in geri kalanına eşit olarak dağıtılmayan hiçbir şeyi kabul etmezdi ve buna tıbbi bakım ve şifa da dahildi.
Paladia'dan daha eski bir gelenek olmasına rağmen, kendisini korumaya yemin etmiş paladinlerle mücadele etmişti.

Stroud yanılmış olmalıydı.

Yine de onda gizli, değişmiş bir şey *vardı*. O kadar özenle saklanan bir sır ki, Helena ne olduğunu tahmin bile edemiyordu.

Kasları daha da kasıldı. Yere uzanmış, vücudu ölü bir örümcek gibi kıvrılmış ve içe doğru bükülmüştü, am 'ın zihni hızla çalışmaya devam ediyordu.

Luc hayatta olsaydı ne yapardı? Esir.
Zaten bir planı olurdu. Grace'i kendisine bir mesaj iletmesi için ikna eder, kaçış planını koordine etmeye başlar ve Karakol'daki herkesi kurtarmak için bir komplo kurardı.

O böyle yapardı. Şimdi sıra Helena'daydı.

Onu hayal kırıklığına uğratamazdı. Bir daha olmazdı.

HELENA TRANSFERİN hemen başlayacağını ummuştu, ama bunun yerine, kasları yavaş yavaş gevşeyene kadar, günler sürmüş gibi gelen bir süre boyunca zar zor hareket edebildi.
hareket edemeden geçirdi.

"Yoksunluk," dedi Stroud, Helena'nın burnuna beslenme tüpünü zorla sokarken ve
koluna serum takarak onu sakinleştirdi. "Önemli değil. Sanırım sana acı çekmeyi sevmeyi öğretmişlerdir. Sonuçta fedakarlık bir şifacının görevidir, değil mi?"

Stroud, Helena'ya olan küçümsemesini,
ama savaşta karşı taraflarda olduklarını ortaya çıkardı.

Stroud onu bir hain olarak görüyordu.

"Bu spazmları sevmiyorum," dedi Stroud daha sonra muayene sırasında, Helena'nın parmakları kasılınca ağzını büzerek, elindeki bardağı düşürdü. "Bu,
iptal setinden kaynaklanmıyor; ne zaman başladığını hatırlıyor musun?"

Helena başını salladı, Stroud'un rezonansının soğuk yanma hissi sol bileğine batarken irkildi
ve birkaç dakika boyunca onu büküp manipüle ederken kemiklerin içinden geçerek.

"Durumuna bakılırsa, bu bileğini birkaç kez kırmışsın. Eski bir sinir hasarı var. Ne zaman olduğunu hatırlıyor musun?"

Helena, ellerini ciddi şekilde yaraladığını hiç hatırlamıyordu. El becerisi, hem simyacıların uygulamalarında hem de şifacıların çalışmalarında rezonansı yönlendirmek ve
kontrol etmek için hayati öneme sahipti. O, ellerine her zaman çok dikkat etmişti.

Öğrenci dosyalarında buna dair herhangi bir bilgi yoktu, bu yüzden savaş sırasında olmuş olmalı, ama orada da herhangi bir kayıt yok.

Helena'nın akademik kayıtları ortaya çıkarılmıştı ve Stroud, onu sorgulamak için bunları kullanmayı seviyordu.

hayatının küçük detayları. Bunun nedeninin, Stroud'un cevap vermeyi reddettiği için onu cezalandırmasına izin verilmesi olduğunu düşünüyordu.

Alchemy rezonansı ilk olarak nerede test edildi? Anavatanı olan güney Etras adalarındaki Paladian büyükelçiliğinde. Alchemy Enstitüsü'nde okumak için Paladia'ya göç ettiğinde kaç yaşındaydı? On.

Enstitüde kaç yıl eğitim gördü? Altı.

Prens Apollo Holdfast'ın ölümünü hatırlıyor muydu?
Evet, Luc ile aynı sınıftaydı.

Direniş'e ne zaman katıldı? Loncalar meşru hükümeti devirdiğinde ve Direniş'e katılmak için bir
Direniş'e katılmak için.

Stroud bu cevabı beğenmemişti.

Ne zaman Ebedi Alev Tarikatı'nın üyesi oldu?
Helena cevap vermekten kaçınmaya çalıştı, ama Stroud'un elinde, Helena'nın yemini ve adının kanıyla yazıldığı üye defteri vardı.

"Eternal Flame Konseyi, katıldığında senin bir vivimancer olduğunu biliyor muydu?"

Helena başını salladı.

Stroud ona sert bir bakışla bakarak sözlü bir cevap bekledi.

"Vivimancer olduğumu bilmiyordum," dedi Helena sonunda.
"Ve sonra, herkes öğrendikten sonra, Luc umursamadı.
Bir kişinin yeteneklerinin onun kim olduğunu değil, sadece yetenekleriyle ne yaptığını değiştirdiğini düşünüyordu."

"Ne kadar cömertçe." Stroud'un sesi soğuktu. Parmakları elindeki dosyayı buruşturuyordu. "Keşke o da istifa etseydi. O zaman pek çok insan hala hayatta olabilirdi
olabilirdi."

"Ailesi Çağrılmıştı," dedi Helena, tartışmanın bir anlamı olmadığını bildiği halde.

"Evet, güneş tarafından," dedi Stroud alaycı bir şekilde, sesi keskinleşiyordu. "Enstitüde modern
astronomi öğretmediklerini biliyorum, ama yeni astrolojik teorileri hiç incelediniz mi? Sonuçta ticaret adalarından geliyorsunuz

, her türlü fikre maruz kalmış olmalısın. Güneşin dünyaya bakıp bir favori seçtiğine gerçekten inandın mı? Bir damla güneş ışığının Orion Holdfast'a o kadar tanrısal yetenekler kazandırdığına ve tüm torunlarının Paladia'yı tanrılar gibi yönetmeyi hak ettiklerine inandın mı?"

Helena çenesini sıktı, ama Stroud durmadı. "Akademik kayıtlarına göre,
zeki bir öğrenci olarak değerlendirilmişsin. Holdfastlar hakkında sana anlatılan her hikayeyi
Holdfastlar hakkında anlatılan her hikaye*yi* yuttun. Gözlerime bak ve söyle: Holdfastların
hüküm sürme hakkına sahip olduklarını mı düşünüyorsun

Stroud'un parmakları Helena'nın çenesinin altına girerek onu yukarı bakmaya zorladı.

Helena, Stroud'un yüzüne dik dik baktı ve onun rezonansının tehdidini hissetti. "Senin gibilerdense onlar daha iyidir."

Stroud'un eli düştü, rezonansı kayboldu ve Helena'nın yüzüne o kadar sert bir tokat attı ki, Helena'nın başı
duvara çarptı.

"Eğer bizim davamıza katılmış olsaydın, büyük bir kişi olabilirdin." Stroud, Helena'nın üzerinde dururken ağır ağır nefes alıyordu. "Önemli biri olabilirdin. Şimdi ise bir hiçsin. Kendini yanlış tarafa adadın. Kimse seni asla
seni hatırlamayacak. Diğerleri gibi sen de küle döndün. Ve kendi türünün hainisin."

Yalnız kaldığında Helena, şişmiş yüzünü okşadı, başı zonkluyordu.

Direniş, bu savaşı kutsal bir savaş,
iyilik ve kötülük arasındaki ilahi bir savaş, inancın sınanması olarak görüyordu. Ama Helena'nın nedenleri bundan daha kişiseldi.

Luc'u kurtarmak için onun ilahi olmasına gerek yoktu. Tamamen sıradan bir insan olsaydı da, yine aynı seçimleri yapardı.

Durumu değiştirebilecek bir şey yapabilir miydi?

Paladia'ya ilk göç ettiğinde, burasının cennet olduğunu düşünmüştü. Etras'ta doğal kaynak olarak metal çok fazla yoktu

Rezonans nadirdi. Birkaç simya loncası vardı, ama resmi eğitim vermiyorlardı. Ulaşmak
Paladia eve dönmüş gibi hissetmişti; sanki her zaman ait olduğu yeri bulmuş gibi.

Simyacılar arasında, öğrenci topluluğunu bile bölen ve Holdfasts ile yakın ittifak içinde olan dindar aileleri ayıran bir hiyerarşi olduğunu belli belirsiz fark etmişti.
Holdfast'ları loncalardan ayıran bir hiyerarşi olduğunu fark etmişti, ancak şehir devletinin siyasetine yeterince aşina olmadığı için bunun inceliklerini anlayamamıştı.

Tek bildiği, bazı öğrencilerin onunla konuşmadığı, soru sorduğunda güldüğü ve konuşurken aksanıyla ve el hareketleriyle alay ettiği idi. Daha sonra bunların lonca öğrencileri olduğunu ve onlara karşı dikkatli olması gerektiğini öğrendi.

Loncaya üye öğrencilerin, Helena'nın kaydolmasının loncaya üye olmak için ayrılmış bir yeri işgal ettiğini düşündüklerini ancak Luc, onların yanıldıklarını söyledi. Ailesinin enstitüsü loncalar için değil, onun gibi kendi başına simya öğrenme fırsatı bulamayan insanlar için kurulmuştu. Lonca öğrencileri okula gitmeye bile gerek duymuyorlardı; yerleri ve gelecekleri garantiydi. Onlar için enstitüye kayıt olmak
enstitüye kayıt olmak bir statü sembolüydü. Sertifikalarını aldıktan sonra hepsi ayrılacaktı.

Ancak Helena özel biriydi. Beşinci yıldan sonra da kalacak, simyanın temel ilkelerinden daha fazlasını öğrenecek olan kişi oydu. En üst katlara çıkacak, keşifler yapacak ve dünyayı
dünyayı değiştirecek türden işler yapacaktı. Adı sonsuza dek hatırlanacaktı.

Onun gibi birini alabilecekken, ailesi neden enstitülerine başka bir lonca öğrencisi almak istesin ki?

Luc, Helena'ya kendini acı verici bir şekilde yabancı hissettirmek yerine, özel olduğunu hissettirme konusunda her zaman yetenekliydi. Ona haklı olduğunu kanıtlamak istiyordu
— kendisinin önemli biri olduğunu,

ona inanmaya değer biri olduğunu kanıtlamak istemişti. Ailesi onun hakkında yanılmayacaktı.

Eğitimine odaklanmış ve etrafındaki siyasi düşmanlıkları görmezden gelmişti.

Luc zaman zaman, loncaların ailesinin simyanın bilimsel ilerlemesini engellediğine ve sanayileşmeyi önlediğine inandığını söylerdi ve
sonra barajın altındaki fabrikaları işaret ederek gökyüzünü siyah duman bulutlarıyla doldurduklarını söylerdi. Babasının ihmalci yönetimi yüzünden ülkenin geri kalmasına izin vermekle suçlandığını
ve loncaların, Prensliğin gücünün dini meselelerle sınırlandırılmasını ve ülkeyi kendilerinin yönetmesini önerdiklerini söylerdi.

Prenslik Apollo'nun yaptığı hiçbir şey loncalar için yeterli görünmüyordu; şikayetleri ve talepleri sonsuzdu.

Prens Apollo öldürüldüğünde, loncalar bunu bir trajedi olarak değil, bir fırsat olarak gördüler. Luc'un sadece on altı yaşında olmasını, bir reform ilan etmek için bahane olarak kullandılar: Artık dini elitler ve savaşçı sınıf Paladia'yı yönetmeyecekti. Şehir devleti, yeni
kurulan Lonca Meclisi tarafından yönetilecekti.

Morrough olmasaydı, Eternal Flame Tarikatı loncaların isyanını kolayca durdurabilirdi. Morrough, kargaşanın ortasında sanki hiçbir yerden çıkagelmiş gibi ortaya çıktı ve ölümsüzlük teklif etti. Sonsuz bir çürüme hayatı değil, yaşlanmaya ve yaralanmaya karşı dayanıklı, herhangi bir
ilahi güçle değil, bilim yoluyla.

Loncalar bu fırsatı değerlendirdi ve Ölümsüzler ortaya çıkmaya başladı. Başlangıçta seçkin bir azınlık olan bu kişiler, kendilerini sadece ölümsüz değil, aynı zamanda ileri düzeyde simya yeteneklerine sahip
güç ve sonsuz yaşam, Morrough'a sadakatini kanıtlamaya hazır olan herkesin ulaşabileceği bir hale geldi.
Morrough'a sadakatini kanıtlamaya hazır olan herkesin ulaşabileceği bir hale geldi. Adaylar, loncalara katılarak onlara katılmak için akın etti.

Lonca Meclisi'nin vaat ettiği "Yeni Paladia" fikri, hastalık gibi halk arasında yayıldı.

Ebedi Alev düzeni yeniden sağlamak için harekete geçtiğinde, Undying başka bir yetenek daha ortaya çıkardı: nekromansi. Daha önce hiç görülmemiş bir ölçekte. Adaylar arasından yoğun bir şekilde askere almak yerine
, saldırıya uğradıklarında Eternal Flame'in askerlerini öldürüp, onları yeniden canlandırarak kendi yurttaşlarına karşı kullanıyorlardı. Böylece Eternal Flame'in ölüleriyle bir ordu kuruyorlardı.

Yeni Prens olarak taç giyen Luc, Paladia vatandaşlarının, kendilerini necromancer'larla aynı safta bulduklarını fark ettiklerinde şok olup akıllarını başlarına toplayacaklarından emindi. Necromancy, yüzyıllar boyunca
. Loncalar bile bu kadar ileri gitmezdi.

Yanılmıştı.

"EĞER SEN BİR ŞİFACI OLSAYDIN, neden hastane kayıtlarında daha fazla bahsedilmiyorsun?"

Stroud, bir yığın dosya ile birlikte öfkeli bir şekilde geri dönmüştü.

Helena'nın adı neredeyse hiçbir yerde bulunamıyordu. Stroud, tıbbi malzeme envanterlerinde, temel seviye bir simya bıçağı başvurusu ve kimya ve metalurji bölümleri için belirli bileşikler için birkaç talep formunda onun imzasını bulabilmişti.
teknik formlarında bulabilmişti. Tüm yığının tek ilginç yanı, Helena'nın muhtemel ölüler listesinde yer aldığı bir ön
kaza listesiydi ve Helena bu listede ölenler arasında yer alıyordu.

Sonuç olarak, yıllarca süren askeri dosyalarda Helena neredeyse hiç var olmamıştı. Stroud bundan kişisel olarak alınmış gibiydi.

"Ee?"

"İyileştirme bir mucizedir; üzerine adını yazman gereken bir şey değildir," dedi, uzun zaman önce kendisine söylenenleri tekrar ederek

"Tıbbi kayıtlarda, aracılık eylemlerini belirtmek için bir sembol bulunur."

"Yani..." Stroud dosyayı karıştırdı ve Helena'ya doğru çevirdi. Köşede, üzerinde bir çizgi olan hilal şekli vardı. "Bu mu?"

Helena kısa bir baş sallama yaptı.

Stroud ona baktı. "O zaman prosedürleri nasıl takip ediyorsun?"

Göğsünden boğazına kadar bir sıkışma hissetti. "İyileştirme bir prosedür değildir."

Eternal Flame Konseyi'nin ruhani danışmanı ve Helena'nın doğrudan üstü olan Falcon Matias, vivimancy kullanımının onu yüceltici herhangi bir şekilde
Vivimancy eylemi, dedi, ancak özverili niyetlerle arındırılabilirdi.

Paladia'nın ücra bölgelerinde şifacılar nispeten yaygın olsa da, vivimansi o kadar nadirdi ki
vivimancilerin neler yapabildiklerine dair her türlü iddia vardı — örneğin, nekromancilerin ölüleri büyülediği gibi, vivimancilerin de yaşayanları büyüleyebildiği ve
canlı bedenler üzerinde tarif edilemez dönüşümler gerçekleştirebildikleri gibi.

Helena, vivimancılar hakkındaki bu görüşlerin
ama şimdi Stroud'un öğrencisi olarak, bunları anlamaya başlamıştı.

Stroud büyüleyici değildi, ama en ufak bir tahrikte Helena'yı en ufak bir tahrikte Helena'yı felç etme ve dönüşüm yoluyla manipüle etme konusunda uzmandı. Helena çok fazla kıpırdanırsa
Stroud onu hareketsiz tutmak için kemiklerini birbirine kaynaştırırdı. Bunun işkence olmadığı teknik ayrıntısından zevk alıyor gibiydi. Bazen Helena'yı saatlerce öyle bırakırdı.

Stroud sonunda ilgisini kaybetmiş gibi göründüğünde ve Helena ile ilgilenmek için daha fazla zamanı olmadığını açıkladığında, bu bir rahatlama oldu. Her gün birkaç kez, iki necrothrall
onu almaya gelir ve asansörün etrafındaki koridorda yürümesi için zorlardı.

Görme yetisi geri geldiğinde, necrothralların görünüşü korkunçtu. Adipocere, ciltlerindeki grimsi-mor lekelere gergin, mumsu bir parlaklık veriyordu ve
bulanık göz bebeklerinin etrafındaki sklera kırmızı veya parlak sarıydı. Parmak uçları kararmış ve çürüyordu. Kimyasal koruyucuların ve çürümenin kokusu Helena'yı hasta ediyordu, ama
bacakları pes edene ve onu hücreye geri sürüklemek zorunda kalana kadar yürümesini engellemediler.

Yürüyüşler günlerle birlikte bulanıklaşıyordu. Helena, Central'da ne kadar süredir bulunduğunu bilmiyordu; ışıklar hiç sönmüyordu ve tüm pencereler kapalı ve mühürlenmişti.

"Bu o mu?" Helena sürekli aynı yolu izlerken, birdenbire, soluk yüzlü, keskin, iğne gibi ince burunlu bir adam odadan çıkıp Helena'nın önüne çıktı.
sürekli rotada itilirken.

Helena şoktan nefesini tuttu. Önünde, özenle işlenmiş giysiler ve mücevherler içinde duran Jan vardı.
Eternal Flame Konseyi'nin beş üyesinden biri olan Crowther.

"Crowth—"

Ağır yüzüklerle süslü bir el uzandı, onu omzundan tutup kendine doğru çekti ve yakından inceledi.

"Onu tanıyor muydun?" diye sordu, parmakları ve yüzükleri kadının cildine batıyordu.

Kız kurtulmaya çalıştı, ama nekrotral eskortlar onu yerinde tutarken Crowther ona doğru eğildi, gittikçe yaklaştı, derin bir nefes aldı ve sanki onu yalamak istermiş gibi kalın mor dilini çıkardı.

Geri çekildi, ama artık o kadar yakındı ki ayrıntıları görebiliyordu. Göz akında hafif bir sararma ve bulanık gözlerinin altında soluk koyu damar desenleri vardı
Cildinde pudra gibi bir his vardı ve güçlü bir lavanta kokusu geliyordu.

Bu Crowther değildi.

Ölümsüzlerden biri onun cesedini giyiyordu.

Nadiren, savaşta o kadar ağır yaralanıp ölümsüz bedenleri artık iyileşemez hale geldiğinde, Ölümsüzler
Ölümsüzler, kendilerini nekrotrollere dönüştürebilirlerdi.
kendilerini nekrotrollere taşıyabiliyorlardı. Direnişçilerin onlara liche demesinin nedeni buydu.

Bu kusurlu bir çözümdü; korunsa bile bedenler yavaş yavaş çürüyor ve
yenilenme özelliklerinden yoksundu.
Helena, Morrough'un transferansa bu kadar ilgi duymasının sebebinin bu olduğunu düşündü — bu yöntem, Ölümsüzlerin canlı bedenlere geçmelerine olanak tanıyabilirdi.

Crowther'ın bedenini kullanan lich geri çekildi. Ona tekrar baktı, yüzünde tuhaf bir ifade belirdi.

"Seni tanıyorum," dedi yumuşak bir sesle.

Yüzünü kavradı, başını çevirerek ışığın farklı açılardan yüzüne
düşmesini sağladı.
farklı açılardan ışık düşecek şekilde başını çevirdi. Gözleri sanki bir şey arıyormuş gibi kadının cildinde dolaşıyordu. Kadının ellerinden birini tuttu, koyu renkli ağır yüzükler kadının kemiklerine batarken
kelepçeyi kaydırarak koluna bir acı dalgası gönderdi.
Parmaklarına baktı, sonra tekrar yüzüne döndü.

Nekrothrall'lar hiçbir şey
yapmadı. Bu Yüksek Reeve
miydi?

"Evet. O." Stroud ortaya çıktı, sesi Helena'nın alıştığından çok daha yumuşaktı. Helena'nın kötü muamele görmesine sinirlenmiş görünüyordu ama
protesto etmek istemiyor gibiydi. "Yakında hazır olacak."

Lich, Helena'yı saçından tuttu, yüzünde
yine eğilirken yüzünde bir buruşukluk belirdi, gözlerinde Helena'nın Crowther'ın
ifadesiz yüzünde hiç görmediği bir bakıştı.

"Onu bir yerde görmüştüm." Onu daha sıkı tuttu,
Onu o kadar sert salladı ki başı geriye doğru savruldu. "Seni nerede görmüştüm?"

"Bu Holdfastların evcil hayvanıydı, Lonca Başkanı. Muhtemelen onu Enstitü'de görmüşsündür."

Holdfasts'ın adı geçince lich'in yüzü hor görmeyle buruştu ve onu bıraktı, aniden ilgisini kaybetti. Şimdi kızgın görünüyordu, boynunda koyu mor bir renk belirdi
yüzünü beneklerle kapladı. "Bundan daha fazlasını bekliyordum. Bu görevin özel bir şey olduğu söylenmişti."

Stroud dişlerini sıktı. "Görünüş her şey değildir. Yüksek Reeve'ye onun için yakında hazır olacağını söyleyebilirsin. Şimdi, odaların hazırlıklarını görmek istemiştin." Stroud asansörleri işaret etti. "Çok yakında
çok yakında bir test grubuyla başlayarak işleri ne kadar çabuk başlatabileceğimizi görmek istiyorum. İlgi neredeyse ezici boyutta. Onlarca başvuru aldım ve
daha haftalar var." Stroud gergin bir
gülümsedi ama kendini toparlayarak, elini asansörün paneline bastırırken boğazını temizledi. "En umut verici kombinasyonları en umut verici kombinasyonları belirlemek zor oldu. Hastane kayıtlarından
. Loncaların arşivleri de oldukça yararlı, gerçekten zamanlarının ötesinde. Ama siz
burada tam olarak taklit etmek istediğimiz şeyi üreten tek kişi, bu yüzden sizin görüşlerinizi çok merak ediyorum."

Lich'in yüzü övgüye rağmen taş gibi sertleşti.
Asansör geldi ve o ve Stroud cevap vermeden önce gittiler.

Nekrothall'lar Helena'yı ileri itti. Helena yavaşça nefes verdi. Demek Yüksek Reeve değil. Tanıdığı ilk yeniden canlandırılmış cesedin, Konsey'in daha mesafeli üyelerinden biri olan Crowther olması ve iyi tanıdığı biri olmaması onu rahatlattı.

Yukarı baktı ve koridorda asılı olan tek portreyi görünce irkildi.

Kule eskiden sanat eserleri ve süslemelerle doluydu, Enstitü'de eğitim görmüş veya ders vermiş önemli simyacıların portreleriyle doluydu. Şimdi ise sadece bir tane kalmıştı ve
geniş alnı ve ağır çenesi olan solgun, somurtkan görünümlü bir adamı tasvir ediyordu.

Portrenin altındaki plakete ARTEMON BENNET adı kazınmıştı ve altında,
seksen yılı aşkın bir süreyi kapsayan iki tarih yazıyordu.

Helena, bu isimle ilgili raporları içgüdüsel bir netlikle hatırladı. Undying,
şehirde güçlü bir konum elde ettikten sonra, saklanan tüm vivimancer ve nekromancerları davalarına katılmaya çağırdılar ve bu destekçilerin, İnanç'ın baskısından kurtulup güçlerini keşfedebilecekleri laboratuvarlar kurdular.
.

Direniş savaşçıları öldürülüp necrothrallara dönüştürülmediklerinde, bu
Artemon Bennet, New Paladia'nın bilim ve araştırma departmanlarının başındaydı. Onun, kimyagerler üzerinde deneyler yapmaya özel bir ilgisi olduğu bildirildi.
ilgi duyduğu bildirildi.

Portrenin tek iyi yanı, Bennet'in bir şekilde öldüğünü bilmekti.

Bir başka yürüyüş nihayet sona eriyordu. Helena hala derin nefes almakta zorlanıyordu, bu alışkanlık stasis tankının sınırlı oksijeninden kaynaklanıyordu ve nekrotalların kokusu ile daha da kötüleşiyordu. Başı hafifliyor, görüşü bulanıklaşmaya başlıyordu. Adımları sendelemeye başladı.

Nekrotroller onu yakaladı ve yavaşlamasına izin vermedi. Ayakları yerde sürüklenmeye başladı.

Boğuk bir nefes onu uyandırdı.

"Marino?" Tekerlekli sandalyedeki siyah saçlı bir kız
onu geçiyordu. Zayıflamış, neredeyse çökmüş gibiydi, ama Helena'nın yüzüne bakarak öne doğru eğildi. Grace'inki gibi yara izleri vardı ve kucağında bir battaniye vardı. Helena'nınkiyle aynı kelepçeler bileklerindeydi. Helena'nın
açık olduğunu fark etmişti.

Helena sendeledi, ayağa kalkmaya çalıştı. "Penny."

Penny, Helena'dan bir yaş büyüktü. Enstitüde kimya alanında lisans eğitimi alan birkaç kızdan biriydi.
Direniş'e katılan ilk kişilerden biriydi ve cepheye gidip savaşmaya kararlıydı.

Penny'yi iten hademe hızını artırdı ve sandalyeyi çevirerek konuşmalarımızı engelledi.

Helena ve Penny, birbirlerinden uzaklaştırılırken birbirlerini görebilmek için boyunlarını uzattılar.

"Penny, onlar ne..." Helena, odasına doğru itilirken sorusunu tamamlayamadı.

Penny sandalyenin koluna yaslanarak geriye baktı, yüzü üzüntüyle doluydu. "Haklıydın. Çok üzgünüm. Seni dinlemeliydik."

Ne demek istediğini soracak zaman yoktu. Hademe hızlandı ve Penny ortadan kayboldu.

"Seni bugün teslim edeceğim," dedi Stroud, elinde bir yığın dosya ile içeri girerken. Helena onu her gördüğünde giderek daha fazla dikkati dağılmıştı. "Hazırlan."

"Gidiyor muyum?"

Stroud başını kaldırdı ve sinirli, gergin bir gülümsemeyle, "Evet. Merkezin başka amaçları var. Yüksek Yargıç seni bekliyor. Gel. Hemen." dedi.

Helena'nın hazırlayacağı bir şey yoktu. Üzerindeki kıyafetler ve ayağına büyük gelen bir çift yün terlikten başka bir şeyi olmadan asansöre bindirildi.

Asansör, Alchemy Tower'ın çevredeki binalara köprülerle bağlandığı beşinci kata indi.
Enstitü binalarına bağlanıyordu. Paladia gibi dikey bir şehirde, binaları birbirine bağlamak için sık sık köprüler kullanılıyordu. Bazıları ince geçitler gibiyken, diğerleri şehrin geri kalanından onlarca kat yukarıda meydanları ve bahçeleri barındıracak kadar büyüktü. Şehir büyüdükçe, alt kısımlar gökyüzünü neredeyse tamamen örtülmüş ve hastalıkların yayıldığı nemli, karanlık bir alt katman oluşmuştu.

Aşağıdaki ortak alanları görebiliyordu, çim alanlar, yurtlar, Kule ve Bilim Ana Binası arasında uzanan geometrik yürüyüş yolları ile ikiye bölünmüştü.

ve Bilim Ana Binası arasında uzanan geometrik yürüyüş yolları ile ikiye bölünmüş çimenlik alanları görebiliyordu.

Beyaz mermer basamaklar, devasa Kule kapılarına çıkıyordu. Helena'nın hafızası, onu son gördüğünde kaplayan kan, kan ve ceset dalgasını anında üstüne bindirdi.

Gözlerini kaçırdı.

Şimdiki ana odaklanmalıydı.

HELENA, bir arabanın arka koltuğuna itildi.

nekrothrall onu ortasına sıkıştırarak yanına oturdu. Çürük kokusu hemen kapalı alanı doldurmaya başladı.

Boğazı kasıldı ve elini burnuna ve ağzına kapattı.

Stroud, kokuya karşı bağışık gibi görünüyordu ve sürekli elindeki dosya yığınını karıştırıyordu.

Otomobil uzun bir tünelden geçti, elektrikli fenerlerin sarı ışığı Helena'nın kucağında titriyordu, otomobil yeraltından çıktığında yerini donuk griye bıraktı. Helena dışarıya bakarak gökyüzünü inceledi. Hava karanlık ve bulutluydu, dünyayı renksizleştiren bir griydi. Şehre baktığında, savaştan kalan izlerin hala belirgin bir şekilde görünmesinden şok oldu: ufuk çizgisinde büyük boşluklar, yanmış binalar ve yıkılmış harabeler. Yeniden inşa çalışmalarına başlanmış gibi görünmüyordu. Yol
yeni görünen tek şeydi.

Araba Doğu Adası'ndan Batı Adası'na geçtiğinde, savaşın neredeyse tüm izleri

.

Paladia, Novis Dağları havzasındaki bir nehir deltasında kurulmuştu. Orijinal ada yüksek bir
güney ucuna doğru eğimli kuzey platosu. Simya Kulesi adanın en yüksek noktasına inşa edilmişti ve kasaba, sonunda bir şehir haline gelerek

her santimetrekaresi inşa edilene kadar büyüdü.
Paladia adası, daha sonra Doğu Adası olarak adlandırıldı ve sanayi, ticaret, hükümet, perihelion katedralleri ve Simya Enstitüsü'nün merkezi oldu.

Batı Adası, patlayan nüfusu barındırabilmek için yüzyıllar sonra inşa edildi.

patlayan nüfusu barındıracak şekilde tasarlanmıştı. Her şey daha yeni ve daha büyüktü.

Savaş sırasında, Undying Batı Adası üzerinde zayıf bir kontrol sağlarken, Direniş Kimya Enstitüsü'nü karargah olarak kullanarak Doğu Adası'nda sağlam bir savunma noktası oluşturdu

savunma noktası oluşturdu ve şehir devletini ikiye böldü.
Doğu Adası, önemli altyapının ve ana limanların çoğunu barındırdığı için

ve ana limanların çoğuna sahip olduğu için, Ölümsüzler kontrolü ele geçirmeye çalışırken savaşın en ağır yükünü üstlendi.

Doğu Adası'nın yıkıntıları ile tezat oluşturan Batı Adası neredeyse hiç zarar görmemiş gibi görünüyordu; birbirine bağlı devasa binaları gökyüzüne doğru yükseliyor, parıldıyor ve hiç zarar görmemiş gibi duruyordu.

Helena nehri ilk kez yukarı doğru seyredip Paladia'yı gördüğünde, sanki büyük bir tanrı dağların arasında tacını bırakmış gibi görünüyordu, şehrin kuleleri ve parlaklığı suyun üzerinde yansıyordu. Dünyanın hiçbir yerinde

dünyada bu kadar güzel bir yer olabileceğini düşünmemişti.

Araba, Batı Adası'ndan hızla geçerken, nehir kıyısından dağların ağaç sınırına kadar uzanan Paladia'nın ana karasına giden başka bir köprüyü geçerken küçücük görünüyordu.

ağaç sınırına kadar uzanan bir köprüden geçerek Paladia

Anakarada çoğunlukla madenler ve tarım alanları vardı ve ticari olmayan az sayıdaki alan, yüzyıllar önce, kuruluş zamanında Enstitü'ye katılan en eski ailelere aitti.

kuruluş zamanında Enstitü'ye katılmış en eski ailelere aitti.

Eğer ana karaya götürülüyorsa, Yüksek Reeve'nin bir tür mülkü olmalıydı. Ya savaş sonrası ele geçirilip

ele geçirilip savaş sonrası kendisine verilmişti ya da belki de zengin lonca ailelerinden birine mensuptu. Bir dizi

geçen yüzyılın sanayileşmesiyle servetlerinin patlama yaşadığını görenler.

Öne doğru eğildi, ön camdan dışarıya bakarak varacakları yere dair herhangi bir işaret aradı.

Merkezden uzaklaştıkça, sonunda belirsiz bir plan oluşturmaya başladı.

Gerçekçi olarak, kaçma şansı yok denecek kadar azdı. El ve ayak kelepçeleri hareket kabiliyetini engelliyor ve rezonansını bastırmasa bile, savaş eğitimi çok azdı. Rezonansı her zaman en büyük varlığı olmuştu. Bir şekilde kaçabileceğini varsaysak bile, gidecek hiçbir yeri yoktu, kimin hayatta olduğunu, kime güvenebileceğini veya kimin ona güveneceğini bilmiyordu.

İşbirliği yaparsa, transferden sağ kurtulma şansı vardı, ama hayatta kalsa bile, Eternal Flame'e ihanet etmiş, korumak için kendi hafızasını feda ettiği bilgileri vermiş olacaktı.

Elleri sıkıştı, bileklerinde ateş gibi bir acı hissetti.

Stasis tankında, hayatta kalacağını, dayanması gerektiğini kendine defalarca söylemişti.

hayatta kalacağını, dayanması gerektiğini söylemişti. Nedenini açıklayamıyordu.

Sonuçta, iyileşmesinin tek amacı diğerlerinin hayatta kalmasını sağlamak, Luc'un ölmemesi için bir güvenlik önlemi olmak. Herkes öldüğünde

Herkes öldüğünde.

O bir hain olmayacaktı. Zihninde sakladığı ne olursa olsun, Ölümsüzlerin bunu keşfetmesine izin vermeyecekti. Hayatta kalmak önemli değildi. Onlar ondan bir şey öğrenmeden önce kendini öldürecekti.

onlar ondan bir şey öğrenmeden önce kendini öldürecekti.

Belki de onu esir alan şiddetli adam bu amaca ulaşması için bir araç olabilirdi.

Grace'in söylediği doğruysa, Yüksek Reeve sorgulama gibi stratejik seçimler yerine cinayeti tercih ediyordu. Şiddete eğilimli erkekler genellikle düşüncesizdir, önce duygularıyla hareket ederler, sonra mantıklarını kullanırlar.

Onu kışkırtabilirse, o da bir anlık dürtüyle onu öldürebilirdi. Tek bir hata yeterliydi ve sırları ortaya çıkacaktı. Hiçbir büyü, bir zihni ölümden geri getiremezdi
geri getiremezdi.

O zaman Morrough Yüksek Reeve'ye ne yapardı? Şüphesiz Mandl'a yapılanlardan daha kötü bir şey yapardı.

Helena öyle olmasını umuyordu.

Luc'un intikamını alamayabilirdi, ama Lila için adalet sağlayabilirdi.

Lila Bayard'ın öldüğü, yüzünün parçalandığı, cesedinin bir zamanlar koruduğu insanları hapsetmek için kullanıldığı düşüncesi Helena'nın göğsünü o kadar sıkıştırdı ki, acıdı.

Lila, Helena'nın bir vivimancer olmasından rahatsız olmayan birkaç kişiden biriydi. Savaş sırasında, hatta
aynı odayı paylaşmışlardı. Yakın değillerdi - bir paladin olarak Lila sık sık cephede savaşmak için uzaktaydı - ama Lila, Helena'ya savaşta olmadığı için daha aşağıymış gibi davranmamıştı.
Helena'ya savaşta olmadığı için daha aşağıymış gibi
davranmamıştı.

Lila, savaş simyacısı olarak bir kez ömürde rastlanacak bir yetenek olarak kabul ediliyordu. On beş yaşında Ebedi Alev'in haçlı seferlerine katılmış, kıtayı dolaşarak necromancy söylentilerini araştırmıştı. Hayatı,
paladin olmak ve Prensliğe hizmet etmek etrafında dönüyordu.

İnsanlar Lila'ya simyanın savaşçı tanrıçası Lumithia'nın vücut bulmuş hali derlerdi.

Helena, Luc öldürüldükten *sonra* Lila'yı kimsenin öldürebileceğini hayal bile edemiyordu. Lila, Luc'un yakalandığını görmektense binlerce kez ölmeyi tercih ederdi. Koruma yeminiyle yaşıyor ve nefes alıyordu.

Kontrol noktasında durduklarında Helena gözlerini kırptı.

Yol boyunca uzanan ağaçlar iskelet gibi, çıplak dallıydı. Araba birkaç kilometre daha ilerledi ve ana yoldan saptı.

Uzun bir yoldan ilerlerken ağaçların arasından bir bina göründü ve ağır, süslü bir kapı açıldı.

Araba geçip, yükselen bir eve doğru ilerledi.

Eski bir binaydı, cephesi siyah damarlar gibi ön tarafına tırmanan çıplak asmalarla kaplıydı.
Mimari, şehrin modern zarafetinden çok uzaktı. Süslü detaylarda, en az bir asırlık bir geçmişi olan koyu ve ağır bir hava vardı. Gökyüzüne uzanan beş koyu renkli kule vardı, üçü ana ve yarım daire oluşturacak şekilde öne doğru uzanan her bir kanatta birer tane.

Kapı, duvar ve diğer binalar içe doğru kıvrılarak ortasında yemyeşil bir bahçe bulunan kapalı bir avlu oluşturuyordu. Araba beyaz çakılların üzerinde gıcırdayarak döndü ve durdu.

Geniş taş merdivenlerin en üstünde genç bir kadın duruyordu.

Helena, Stroud'un arkasından arabadan itildi. Temiz havayı derin bir nefesle içine çekti ve titredi. Hava
Soğuktu, nemli kır havası hemen kemiklerine işliyordu. Kuzey kışlarının acımasızlığını unutmuştu.

Merdivenlerdeki kadın, bir kızdan biraz daha büyüktü ve sıkıcı çevrede dikkat çekiyordu.
soluk yüzünün etrafına mükemmel bukleler halinde düşen açık kahverengi saçları vardı. Elbisesinin rengi zehir yeşiliydi, göğüs kafesine benzeyen siyah bir dış korse ile süslenmişti ve parlak kaplamalı bir kuş kafatası, uzun gagası göğüslerinin arasında kalacak şekilde takılmıştı. Parmaklarının birçoğunda
simya yüzükleri vardı ve parti merdivenlerden ona doğru çıkarken elinde kısa bir asayı boş boş sallıyordu.

Stroud'un arkasından Helena'ya baktı, soluk mavi gözleri kısıldı. "Peki," dedi onlar ona ulaştığında. "Sanırım fanatikler her boyutta olabilir."

Dikkatini Stroud'a çevirdi ve kırılgan bir gülümseme takındı. "Spirefell'e hoş geldiniz. Kocam sizi bekliyor
."

Stroud evin hanımının yanına yaklaştı, nekrotral muhafız ise Helena'yı takip etmesi için dürttü.

Evin kapısı ölü bir uşak tarafından açıldı ve bu manzara Helena'nın kanını dondurdu.

Merkez'deki nekrotrollerin aksine, uşak yeni ölmüştü ve tertemiz giyinmişti. Helena bir an
bir an için onun hayatta olduğunu ya da bir lich olduğunu düşündü. Derisinde mumsu adiposere parlaklığı yoktu ve necrothrallarla ilişkilendirdiği yavaş hareketlerden hiçbiri yoktu. Ama ifadesi ve gözleri tamamen boştu.

Yakın zamanda öldürülmüş olmalıydı. Grace, Undying'in necrothralları personel olarak tuttuğunu ve zengin bir ailenin kokuyla uğraşmak istemeyeceğini, bu yüzden sık sık değiştirildiklerini söylemişti.

İçeri girip evin dekorasyonunu incelerken midesi düğümlendi.

Giriş holü geniş ve soğuktu ve ilk gördüğü şey parlak bir kan lekesi oldu.

Helena nefesini tuttu, gözleri ve başı içgüdüsel olarak başka yöne döndü. "Ne oldu?" diye sordu Stroud keskin bir sesle.

"Kan," diye zorla konuştu, tekrar bakamadan. Tüm infazlar zihninde canlandı, havadaki kokular ve mide bulandırıcı tat, beyaz mermerin üzerinde bir sel gibi akıyordu.

Stroud odaya göz gezdirdi. "Nerede?"

Helena göstermeye çalıştı, ama Stroud sadece şaşkın bir ifadeyle baktı. Tekrar baktı ve hatasını fark etti. Kan yoktu.

Odanın ortasındaki masanın üzerinde bir buket gül duruyordu. Onlara bakarken irkildi.

"Boş ver," diye mırıldandı.

Yeşil giysili kız onu izliyordu.
Helena ile güller arasında bakışlarını gezdirdi ve sonra hafif bir gülümseme dudaklarının köşesinde belirdi, arkasını dönüp fuayenin karşısındaki kapılara doğru yöneldi.

"Burada bekle," dedi Stroud. Kapı kapandı ve Helena ölülerin yanında kaldı. Etrafına bakındı, güllere bakmamak için başka yerlere bakmaya çalıştı.

İçerideki kasvet, baskıcı gri gökyüzünün altında hissedilen kasvetten daha ağırdı. Spirefell, filigran metal işçiliğiyle gölgelenmiş, mağara gibi bir yerdi. Sağda, fuayeye bakan birden fazla sahanlığa çıkan büyük, süslü bir merdiven vardı.
, fuayeye bakan birden fazla sahanlığa çıkıyordu.

Karanlık koridorlar evin içlerine doğru uzanıyordu ve zayıf elektrikli apliklerle aydınlatılıyordu.
yeten zayıf elektrikli apliklerle aydınlatılıyordu. Yukarıdaki pencereler, ışığı sadece ortadaki masaya yönlendirecek şekilde tasarlanmış gibiydi.
Masa etrafını çevreleyen mermer zemine mozaik olarak işlenmiş çarpık siyah bir şekil vardı. Onun bakış açısından, Helena bunun ne olduğunu anlayamadı.

Ev kirliydi. Görünürde toz yoktu, ama Helena bu yerin bakılmamış olduğu hissini bir türlü atamıyordu. Hava bayat gibiydi, sanki bina da çürümüş bir cesetmiş gibi.

Karşıdaki kapı açıldı. "Gel, Marino," dedi Stroud, sanki bir hayvanı çağırır gibi.

Girdiği odada, büyük bir çit labirenti olan bahçelere bakan iki büyük kafesli pencere vardı. Kış perdeleri, soğuk ışığın içeri girmesini sağlamak için çekilmişti.
Yeşil giysili kız kısa sopayı bir kenara bırakmış, incecik bir sandalyenin kenarına oturmuş, eteğini açarak kumaşını sergilemişti. Odanın diğer ucunda, pencerenin yanında, karanlık bir siluet duruyordu.

Kollarındaki tüyler diken diken oldu.

Stroud onu ince sandalyeler ve şezlongların önünden geçerek siluetin yanına çekti.

Kış ışığı onun siluetini ortaya çıkardı ve Helena ancak yaklaştığında ayrıntıları görebildi.

Soluk ten. Gümüş beyazı saçlar.

Yani yaşlıydı. Lonca patriarklarından biri olmalıydı.

Enstitü'de birkaçıyla tanışmıştı. Hepsi aynıydı. Gururlu, güçlerine ve algılanan statülerine takıntılı, her zaman daha fazla saygı talep eden.

Bu tam da manipüle edilmesi kolay bir insandı. Helena'nın yeterince korkutulması yeterliydi, o da onun boynunu kıracaktı.

Şanslıysa, iki hafta içinde ölmüş olabilirdi.

Adam döndü. Helena'nın boğazı kapandı, etrafındaki dünya kayboldu, ayak sesleri kesildi.

Adam hiç de yaşlı değildi.

Demirci loncasının varisiydi. Kaine Ferron.

Helena, şaşkınlıkla onu tanıdı ve ona

bakakaldı.

O, enstitüde lisans eğitimi için kalan birkaç lonca öğrencisinden biriydi. Aynı

aynı sınıftaydılar, dersleri birlikte alıyorlardı, hatta aynı araştırma katlarında asistan olarak çalışıyorlardı.

Aklı gördüklerini kabul etmiyordu, çünkü bu Kaine Ferron olamazdı.

Saçları eskiden koyu renkti, şimdi ise renksizdi. Cildinin solgunluğu yaşından kaynaklanmıyordu, sanki ay ışığında ağartılmış gibi görünüyordu.

Bir an için onun, Merkez'deki Crowther'ın cesedi gibi bir ceset olduğunu düşündü, ama onunla karşılaşan gümüş grisi gözleri keskin, göz akı beyaz, göz bebekleri siyah,

derisinin altında hiçbir yerde koyu damarlar yoktu. Sanki kanı cıva gibi, hiç damar görünmüyordu.

"Sonsuz Ateş Tarikatı'nın son üyesi, Yüksek Reeve," dedi Stroud, sanki ona bir madalya takıyormuş gibi. "Sanırım Alchemy Enstitüsü'nde tanışmıştınız."

Ürkütücü gümüş rengi gözleri başka yere kaydı. "Pek sayılmaz."

"Hazırlık yaptığını biliyorum," dedi Stroud, otururken, "ama çok endişelenme; onun eğitim ya da savaş tecrübesi yok. Senin için oldukça kolay bir rakip olacak."

Yüzünde hiçbir duygu belirtisi olmadan Helena'ya tekrar baktı, ama gözlerinde bir kurt gibi yırtıcı bir hesaplama vardı. "Eminim."

Stroud, Ferron'un laconic tavrından rahatsız olmuş gibi boğazını temizledi. "Şimdi. Yüksek Necromancer, kış gündönümünden önce sonuç almak istiyor. Onun emirlerine göre, ruhunu yok etmeden
bunu başardıktan ve onun zihnine alıştıktan sonra, onun hafızasındaki dönüşümleri tersine çevirmek senin için küçük bir mesele olacaktır
ve onun zihnine alıştığınızda, hafızasındaki dönüşümleri tersine çevirmek sizin için çocuk oyuncağı olacaktır. Ne olduğunu inceleyebilirsiniz.
gizli tutulacak ve iş bittiğinde onu almaya geleceğim. Yüksek Büyücü, anıları
."

Ferron boş boş başını salladı.

"Bildiğin gibi, bu mutlak bir önceliktir. Diğer tüm yükümlülükler, bu iş tamamlanana kadar ikincil olarak değerlendirilmelidir."

Yeşil giysili kız ani bir ses çıkardı ve mükemmel bukleleri titredi.

"Yani, onu gerçekten tutmak zorunda mıyız?" diye patladı. "Bunun adil olduğunu düşünmüyorum. O Paladian bile değil. diğerleriyle birlikte Karakol'da kalamıyor? Neden onu burada tutuyoruz? Bu sezon için bir sürü parti planlamıştım. Şimdiden üç akşam yemeğini iptal etmek zorunda kaldım ve nedeni hakkında bahaneler uydurma. Kimse bana mahkum isteyip istemediğimi sormadı." Sesinde gözyaşlı bir huysuzluk vardı. "Peki ne giyiyor? Onu gören olursa,
herkes bunu konuşur."

"Kapa çeneni Aurelia," dedi Ferron, sesi buz gibi, bakmaya bile tenezzül etmeden.

"Ben... hangi kıyafetlerin uygun olacağından emin değildim," dedi Stroud, sesi utançtan gergin bir şekilde. "Tabii ki, onu öyle tutmak zorunda değilsin. Elimde olan tek şey oydu."

Pencereler tıkırdadı ve evin içinden alçak, dolambaçlı bir rüzgâr uğultusu geçti. Stroud sıçradı. Ferron ve Aurelia bunu fark etmemiş gibi görünüyordu.

"Bu bir sorun değil," dedi Ferron. "Onun giyebileceği bir şeyler bulacağımızdan eminim. Aurelia'nın çok fazla şeyi var."

Aurelia'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ona *benim kıyafetlerimi* vermemi mi istiyorsun?

kıyafetlerimi vermemi mi istiyorsun?"

"Kimsenin onu hizmetçi sanmasını istemiyoruz. Yoksa benim bir şeyler hazırlamamı mı tercih edersin?"

Aurelia, sanki bu fikir bir tutsağı tutmak ya da ölü hizmetçilerle bir evi işletmekten daha skandal bir şeymiş gibi dehşete kapıldı.

"Mükemmel," dedi Stroud neşeli bir sesle, herkes Aurelia'nın kendiliğinden yanmak üzere olduğunu fark etmemiş gibi davranırken. "Şimdi, onu muayene etmekte özgürsünüz onu muayene edebilirsiniz, Yüksek Yargıç. O tamamen sizin emrinizdedir." Helena'yı işaret etti.

Ferron, kıpırdamadan Helena'ya baktı. "Burada mı?"

"Sadece ön inceleme, gitmeden önce sorunuz var mı diye bakmak için. Yalnız kalmayı mı tercih edersiniz?"

"Hayır. İzleyebilirsiniz." Helena'ya doğru adım attı. Siyah şehir kıyafetleri giymişti. Ceket ve yeleği, ışık vurduğunda görünen siyah nakışlarla işlenmişti ve sadece ışık vurduğunda görünüyordu. Boynunda bembeyaz bir kravat takıyordu.

Helena, bu kadar az metal takan bir lonca simyacısı görmemişti. Simyacılar genellikle her yerde metal bulundururlardı: mücevherler, giysilerine dokunmuş, bastonlar, silahlar. Piromanlar gibi sıra dışı simyacılar, zorla çıkarılmadıkları sürece her zaman zorunlu olmadıkça ateşleme yüzüklerini takarlardı.

Aurelia metal kaplıydı, ama Ferron değil.

Siyah eldivenini çıkardı ve soluk, uzun parmaklı eli ortaya çıktı.

Grace, onun bir vivimancer olduğunu söylemişti. Elbette metale ihtiyacı yoktu.

Helena, Stroud'un kavrayan parmaklarının tehlikesini çok iyi bildiği için geri çekilmeye çalıştı, ama hareket etmeye çalıştığında bunu başaramadı.

Ferron ona dokunmadan, örümcek ipeği kadar ince bir rezonans titremesi vücuduna yayılmıştı, o kadar
o kadar inceydi ki hissetmemişti. Şimdi onu sıkıca tutuyordu. Morrough'unki gibi değildi; her şey uğuldamaya başlayana kadar havayı doldurmadı. Hareket etmeye çalışmasaydı, orada olduğunu fark etmezdi.

Ferron'un gözleri, sanki onun mücadele ettiğini
hissedebiliyormuş gibi parladı.
İşaret parmağı şakağına zar zor dokundu ve o anda Ferron'un rezonansını, canlı bir tel kadar canlı bir şekilde hissetti.

Keskin ve ince işlenmiş, kafatasının içinden geçip gitti. Odanın ve Ferron'un hepsi yok oldu, anıları gözlerinin önünde bir zoetrop gibi canlandı.

Spirefell'e yolculuk. Penny. Stroud'un sorgulamaları. Crowther'ın bedenini giyen Kule'deki lich. Helena'nın zihninden anıları en iyi şekilde nasıl çıkarabilecekleri konusundaki tartışmalar.
Shiseo'nun küçük çantası ve tığıyla karanlıktan ortaya çıkışı.
Ferron daha da geriye gittikçe, anılar soldu, sanki zihni, içinde ilginç bir şey var mı diye bakmak için karıştırdığı bir kitapmış gibi parıldayarak geçti.

Stasis'e ve sonsuzluğa kadar geri gitti
sürekli devam eden hiçliğe, sonra da daha da geriye, Kule'ye, kana ve hastanede geçirdiği yıllara gitti.

Hayatının ne kadar küçük ve tekrarlayıcı olduğunu, bu şekilde gözden geçirilene kadar fark etmemişti.

Durduğunda, Helena'nın zihni sersemlemişti. Ferron'un dokunuşu bir an daha kaldı ve Helena, beyninde onun rezonansını hissederek görüşünün kırmızıya döndüğünü hissetti.

Sonunda, eli düştü ve orada durup ona bakakaldı.

"Peki," dedi sonunda.

"Olağanüstü, değil mi?" Stroud arkasında bir yerden seslendi.

"Oldukça," dedi, bakışları keskin bir şekilde. Kaşını kaldırdı, hala Helena'ya bakıyordu. "Savaş bitti. O beyninde neyi koruduğunu sanıyorsun?"

O, gözlerini kırpmadan onun
bakışlarına karşılık verdi. Luc. Luc'u
koruyordu.

"Holdfast öldü," dedi keskin bir sesle, sanki cevabı kadının gözlerinde görmüş gibi. "Ebedi Ateş söndü.
Kurtaracak kimse kalmadı."

Yüzünde zehirli bir ifadeyle arkasını döndü. "Başka bir
şey var mı?" diye Stroud'a sordu.

Stroud başını salladı.

Helena'nın felci ortadan kalktı. Felce karşı direniyordu, ama bu o kadar ani oldu ki dizleri tutmadı. Düşerken kendini tutmaya çalıştı, ama vücudunun ağırlığı ellerine çarptı. Bileklerinde yırtıcı bir acı patladı, omuzlarına kadar uzanan beyaz sıcak bir ateş yakıyordu.

Yere düştü.

Aurelia gülmesini zorlukla bastırdı.

"Shiseo ile görüştün ve o ayrılmadan önce her şeyi birkaç kez gözden geçirdin, sanırım," diye Stroud'un söylediğini duydu. "İlk oturumdan sonra, değerlendirme için birini göndereceğim, böylece sonuçlar için bir zaman çizelgesi oluşturabiliriz."

"Evet, bu plan bana en ince ayrıntısına kadar anlatıldı," dedi Ferron tonlamasız bir sesle. "Halledeceğim. Şimdi izin verirseniz."

Helena'nın bedeninin üzerinden atlayarak odadan çıktı ve arkasına bakmadan çıktı.

Helena oturmaya çalıştı. Ellerini kullanamadığı için dikkatlice yanına dönüp dirseklerini kullanarak bileklerini göğsüne yakın bir şekilde koruyarak tuttu.

Sonunda başını kaldırdığında, Stroud gitmişti ve Aurelia birkaç metre ötede sabırsızlıkla bekliyordu. Kısa sopayı ellerinde sıkıca tutuyordu.

"Yerden kalk," dedi. "Sana odanı göstereceğim."

Helena ayağa kalktı ve Aurelia'yı dikkatle takip ederek fuayeye geri döndü. Bilekleri zonkluyordu. Nekrothrall'dan
Central hala oradaydı ve Aurelia koridordan geçip merdivenleri çıkıp bir dizi odadan geçip başka bir koridora girerken onları takip etti.

Orası daha karanlıktı. Işığın açısına bakılırsa farklı bir kanattı. Pencerelerin çoğu kalın perdelerle örtülmüştü, mobilyalar toz bezleriyle kaplıydı.

"Açıkça söylemek gerekirse, seni burada tutmak zorunda olmam, seni görmek istediğim anlamına gelmez," dedi Aurelia, hızlıca yürürken.

Helena merdivenlerden dolayı zaten nefes nefese kalmıştı ve zar zor yetişebiliyordu.

"O bileziklerin seni simyadan alıkoyduğunu anlıyorum
. Ama burada bunun pek önemi yok. Ferronlar bu evi saf demirden inşa ettiler ve benim Kaine Ferron'un karısı olarak seçilmemin bir nedeni var."

Aurelia durdu ve Helena'ya dönerek bir elini kaldırdı. Bileği dramatik bir şekilde sallandı ve parmaklarını süsleyen simya yüzükleri dönüşerek, parmaklarını örümcek gibi gösteren bıçaklara dönüştü.

Helena, bu dönüşümü eğitimli bir ilgiyle izledi.
Doğal demir rezonansı, simyacılar arasında oldukça nadir kabul ediliyordu, ancak altın kadar olağandışı değildi.
rezonans veya piromansi. Ham demir doğal olarak
işlenmesi zor bir maddedir, hatta genellikle inert olarak
kabul edilir. Çoğu simyacı, demiri Athanor Fırını'nda
lüminyum yayılımlarına tekrar tekrar maruz bırakmadan
dönüştüremezdi
ve bu durumda bile çeliği demirden daha iyi
dönüştürebiliyorlardı.
daha iyi sonuçlar elde edebiliyorlardı.

Aurelia'nın dönüştürme çalışması hızlı ve gösterişliydi. Sınıfta, aşırı hareket ve kusurlu demir dağılımı nedeniyle puan kırılırdı, ancak yüzüklerini dönüştürmedeki kolaylığı, demir rezonansının son derece yüksek olduğunu gösteriyordu ve ev demirden yapılmışsa, bu Aurelia'nın onu bir silah gibi kullanabileceği anlamına geliyordu.

Helena aşağıya baktı ve zeminden geçen ve duvarları süsleyen ferforjeyi fark etti.

"Bu kanadı kullanmıyoruz," dedi Aurelia, koridorda ilerlemeye devam ederek. Yüzükleri, parmaklarında yine güzel bantlar gibi duruyordu.

. "Görülmeni istemiyorum, özellikle de misafirlerim varken. Çağrılmadıkça ortalıkta dolaşma. Tüm köleler sana göz kulak olmakla görevlendirildi, böylece sorun çıkarırsan haberdar oluruz."

Aurelia durdu, kısa asasını zemindeki demir çubuklardan birine koydu ve hafifçe çevirdi. Demir gıcırdayarak yerinden oynadı ve daha fazla demirle süslenmiş ağır bir kapı açıldı.

İki uzun penceresi ve bir

aralarında gölgelikli bir yatak vardı. Bir pencerenin yanında tek kanatlı bir sandalye ve yanında süslü bir masa vardı

yanında bir masa vardı. Uzak duvara büyük bir gardırop yaslanmıştı, ağır bir halı zeminin çoğunu kaplıyordu.

Duvarlarda, ulaşılamayacak kadar yüksekte bir saat dışında hiçbir şey yoktu, ama her şey temizdi ve taze havalanmış gibi kokuyordu.

Helena odaya girip dikkatle etrafı inceledi. "Yemekler gönderilecek," dedi Aurelia ve kapı

.

Helena, Aurelia'nın ona eşlik etmesini ancak yalnız kaldığında tuhaf buldu.

Belki de Ferronlar, evlerinin verdiği izlenim kadar zengin değillerdi.

Evde personel eksikliği olduğu belliydi. Uşakları bir cesetti, belki de tüm hizmetçiler öyleydi. Eğer

paraya muhtaç olmaları, Helena'yı tutmaktan başka çareleri olmaması ve Ferron'un ailesinin loncasını ve fabrikalarını yönetmek yerine

direnişçileri avlamakla geçirdiğini açıklardı.

Ferronların Paladia'nın en zengin ailelerinden biri olduğunu hatırladı. Endüstriyel çelik üretimini icat etmişlerdi, bu da onlara sadece

Çoğu komşu ülke de Ferron'lardan malzeme temin ediyordu.

Evleri bu haldeyse, servetlerinin tersine döndüğü açıktı.

En yakın pencereye gitti. Pencerenin altında cıvatalı bir radyatör vardı ve pencere dövme demirden yapılmış ve sıkıca kilitlenmişti. O halde atlayamazdı.

Parmak ucuyla demire dokundu ve hiçbir şey hissetmedi. Soğuk metalle hiçbir bağlantısı yoktu, sadece bileğinden yayılan ölü, boş bir his vardı.

Elini demire bastırdı, acı bir şekilde rezonansını özledi. Bildiği dünya her zaman enerji doluydu, doğduğundan beri uyum sağladığı güçle uğulduyordu.

Şimdi her şey durgundu. Sürekli devam eden atalet hissi kafa karıştırıcıydı.

Camdan dışarı baktığında, vahşi doğa ve dağlar gördü.

Planlarını yeniden gözden geçirdi. Eğer nekrotroller onu izlemek için oradalarsa, muhtemelen intihar etmesini engellemek için emir almışlardı.

Parmaklarını pencere pervazına vurarak, koluna yayılan küçük acı şoklarını görmezden geldi.

Ne yazık ki Ferron, umduğu gibi aptal, aldanmış bir patriark değildi.

Onun rezonansı Morrough'unki gibiydi, her şeyin ötesindeydi. olabileceğini biliyordu, ama onu en çok endişelendiren, onun hafızasını tarama şekliydi. Morrough da benzer bir şey yapmıştı, ama o zihinsel ihlal acımasız ve gelişigüzeldi; Ferron ise cerrahi bir hassasiyetle hareket etmişti.

Onun hızlı öldürmelerinin dürtüselliğinin bir işareti olduğunu varsaymıştı, ama zihinlerinin içine bakıp cevapları alabiliyorsa, esirleri tutmaya gerek kalmazdı.

Böyle birini nasıl alt edebilirdi? Sadece anıları mı görebiliyordu, yoksa düşüncelerini de mi?

Pencereden dönüp odayı gözden geçirdi
onun tuhaf görünüşünün yeteneklerinin bir etkisi olup olmadığını merak etti.

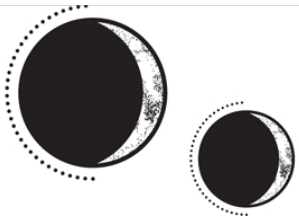
Ölümsüzler, yükselişlerinden sonra değişmezlerdi. Bu, "hediye"nin bir parçasıydı. Vücutları, liklere dönüşecek kadar tahrip edilmedikçe
onlar değişmezdi. Bütün uzuvlarını kaybedip yeniden büyüyebilirdi.

Ferron'u bu hale getiren ne olabilirdi?

O, sanki damıtılmış gibiydi. Sanki alınmış ve süblimleştirilmiş, geriye sadece bir öz kalmış gibi...
ölümcül derecede soğuk ve parlak bir şey kalana kadar. Yüksek Reeve.

Bir insan değil, bir silah.

Helena onu kesinlikle öyle muamele edecekti.

. BÖLÜM 4

HELENA, odasının ve bitişiğindeki banyonun her köşesini keşfetmek için sadece birkaç dakika harcadı. Ona sadece en gerekli eşyalar verilmişti: sabun, havlu, diş fırçası ve su için metal bir bardak. Bardağı sıkarak bükmeye ve şekillendirmeye çalıştı. Eğer kırabilseydi, damarlarını kesmek için keskin bir kenar elde edecekti.

Birkaç dakika denedikten sonra, tek elde ettiği başparmaklarında çukurlar ve her iki bileğinde zonklayan bir ağrıydı.

Sonra aynayı aşağı çekmeyi denedi, ama ayna duvara o kadar sıkı kaynaklanmıştı ki parmaklarını bile altına sokamadı. Kupayla vurmaya çalıştığında da kırılmadı.

Geri adım attı, cama öfkeyle baktı ve yansımasına bakınca yüzünü buruşturdu.

Ona ters ters bakan kişiyi zar zor tanıdı.
Bir yıldan fazla süredir güneş görmemiş solgun bir cilt, yüzünün etrafında neredeyse keçeleşmiş uzun siyah saçlar. Yüz hatları çökmüştü. Nekrotral gibi görünüyordu.
öfkeli koyu renkli gözleri olmasaydı kendini.

Yatak odasına geri döndü ve kendini asmak için kullanabileceği perde ipi olmadığını görünce hayal kırıklığına uğradı.
kendini asabileceği bir perde ipi olmadığını görünce hayal kırıklığına uğradı. Bir tanesi gözden kaçmış olabilir diye tüm perdelerin arkasını kontrol etti.

Sadece yaşa, Helena, zihnindeki bir ses yalvardı.

Durdu, parmaklarıyla perdenin desenini izleyerek, bu sesi bastırmaya çalıştı.

Luc... ah, Luc. Elbette onu rahatsız edecekti, pragmatik bir seçimi kabul etmeyi reddedecekti. Orada olsaydı, planının berbat olduğunu söylerdi. O tür şeylerden nefret ederdi. İnsanların kendisi veya ailesi yüzünden kendilerini feda etmesinden. Her zaman kendini sorumlu hissederdi, daha iyi olsaydı herkesi kurtarabileceğine inanırdı.

Şimdi onun sesini duyabiliyordu, inatla ona ölmeyeceğini söylüyordu. Bu plana takılmayı bıraksa, daha iyi bir plan yapabilirdi.

Kafasını salladı. "Üzgünüm, Luc. Elimden gelenin en iyisi bu."

Koridora açılan kapıya gitti.

Görünmemesi gerektiği talimatı, odasından çıkabileceği anlamına geliyordu. Beklentiyle vücudu titredi,
kalbi hızlandı.

Kapı kolunu tuttu ve kolayca çevirdi. Ağır kapı açıldı ve karanlığa uzanan uzun bir koridor ortaya çıktı, ama Helena bu özgürlüğün verdiği heyecan yerine kalbi durdu.

Duvar boyunca uzanan aplikler artık yanmıyordu.
Koridorun ne kadar uğursuz olduğunu fark etmemişti; dar ve dolambaçlı, dişler gibi sürünen gölgelerle dolu, ağız gibi bir karanlığa açılan bir koridordu.

Central'da sürekli ışığa alışmıştı.

Donakaldı. Bu mantıksızdı. Burası bir evdi. Gölgelerden korkmayacak kadar çok gerçek, korkunç şey görmüştü
ama bacakları hareket etmiyordu. Kapı kolu elinde titriyordu.

Karanlık, nabız gibi atan bir yemek borusu gibiydi, uzun gölgeler rüzgârla sallanıyor, onu yutmakla tehdit ediyordu. Dışarı çıkarsa, soğuk, korkunç,
sonsuz karanlığa düşecekti.

Asla bulunamayacaktı.

Gölgeler tekrar hareketlenip ona doğru sürünmeye başladığında, dehşet onu sardı.

Göğsü kasıldı ve ciğerlerine bir acı dalgası yayıldı. Odaya geri çekildi ve kapıyı kapattı, vücudu kapının güven veren yüzeyine sıkıca yapıştı, ciğerleri ve kalbi hızla atıyordu. Nefes alamıyordu.

Stasis tankının dehşetinin onu takip edeceğini biliyordu, ama bunun içinden kök salmış, sinirleri ve organları boyunca büyüyerek onu felç ettiğini fark etmemişti.

Zaman kavramını yitirmiş bir şekilde çömelmiş halde kaldı, ta ki kapı çalınana, tabakların yumuşak tıkırtısı ve geri çekilen ayak sesleri duyulana kadar.

Kapıyı araladı ve bir bez bohça ile bir tepsi yemek buldu. Onları hızla içeri çekerek, kaybolan karanlığı bir daha görmemeye çalıştı.

Kapıyı güvenli bir şekilde kapattıktan sonra, tiksintiyle baktı. Yemek domuz yemi gibiydi, sanki biri mutfak artıkları ve günün artıkları bir tencereye koyup kaynatmış gibi görünüyordu. Açlıktan ölmeyi tercih ederdi.

Tepsiyi kenara itti.

Paketi açtığında, iç çamaşırları, yün çoraplar ve kan kırmızısı bir elbise buldu.

Etek kenarlarında, yakasında ve gövdesinde, detaylar ve danteller dikkatsizce sökülmüş ve elbise olabildiğince sade hale getirilmişti.

Helena, o gülleri görünce irkilmemiş olmayı acı bir şekilde diledi.

Yine yiyeceklere baktı. Aurelia'nın yanında dikkatli olması gerekecekti.

Paketin dibinde üç çift terlik vardı. Görünüşe göre dans terlikleriydi, pratik olmayan ince ayak parmaklarındaki kumaşın yıpranması ve saten parlaklığını kaybetmesi nedeniyle atılan, şerit bağcıklı, tabanlı ve narin ayakkabılar.

Çoraplar dışında, Helena her şeyi gardıroba koydu ve Central'dan aldığı ince, kaşındırıcı elbiseyi giymeyi tercih etti.

Ertesi sabah başka bir tepsi geldi, ama bir şekilde daha da kötüydü.

Helena o kadar acıkmıştı ki, rengi solmayacak kadar az haşlanmış birkaç lokmayı seçti.

Yine odasından çıkmayı denemek istedi, ama bu düşünce midesini acı bir düğüm haline getirdi.

Bunun yerine, egzersizle meşgul oldu

en azından bacakları pes etmeden bir kat merdiven çıkabilmesi gerekiyordu. Kolları da zayıftı, ama bileklerine yük bindiren her türlü egzersiz

bileklerine yük bindiren her şey söz konusu bile olamazdı.

Kelepçelere acı bir bakış attı. Ellerinden her zaman gurur duymuştu, onlarla yapabildiği onca şeyden.

Odayı terk etmemek için bahanelerle meşgul olduğu süre uzadıkça, suçluluk duygusu da artıyordu.

Direniş'teki başka herhangi biri çoktan evin planını yapmış, potansiyel silahları belirlemiş ve Ferron'ları öldürmüş olurdu.

Lila asla bu kadar zayıf olmaya izin vermezdi. Neyden korktuğu önemli değildi. Ama Helena hiçbir zaman Lila gibi olmamıştı. İşleri kendi bildiği gibi yapmak zorundaydı. Beklemek, Ferron'un kendisine gelmesini beklemek daha iyiydi.

Yakında ortaya çıkacağından emindi.

Transferin ne anlama geleceğini sadece tahmin edebilirdi.

Central'da içinde lik bulunan Crowther'ın cesedini düşündü. Belki de yakında o da öyle olacaktı, ama hala hayatta olacak, Ferron'un kontrolü ele geçirip zihnini ve bedenini ele geçirirken başına gelenlerin farkında olacaktı.

zihnini ve bedenini ele geçirirken başına gelenlerin farkında olacaktı.

En azından Ferron'u sık sık görmek zorunda kalırsa, onu neyin harekete geçirdiğini anlamak için fırsatları olurdu. Bir zayıflık bulmak için.

Ailesi hakkında bildiklerini hatırlamaya çalıştı.

Ferronlar, geçen yüzyılın simya endüstriselleşmesi

ile iç içe geçmiş bir aileydi.

Paladia'nın kuruluşundan kısa bir süre sonra ilk demir loncasını kurmuşlardı. Demir, sekiz gezegenle ilişkilendirilen sekiz geleneksel metalden biriydi: Satürn için kurşun, Jüpiter için kalay, Mars için demir, Venüs için bakır, Merkür için cıva, Ay için gümüş, Lumithia için lumithium ve Güneş için altın.

Sert ve korozyona çok yatkın olan demir, özellikle gümüş, lumithium ve altın gibi bozulmaz maddelerle karşılaştırıldığında, değersiz ve aşağılık bir metal olarak görülüyordu. Ferronlar da sıradan insanlardı.

Demirciler ve demir işçileri, diğer demir simyacılarının yaptığı gibi Ebedi Ateş için çelik silahlar dövmek gibi şöhretli işler yapmak yerine, daha çok saban ve tarım aletleri yaparlardı.

Zaman geçtikçe ve yeni metaller keşfedildikçe, demir inatçı ve basit bir malzeme olarak kaldı, ta ki Ferronlar verimli bir kimyasal çelik üretim yöntemi geliştirene kadar. üretim yöntemi geliştirene kadar, demir inatçı ve basit bir malzeme olarak kaldı. Demir rezonansının hassasiyeti sayesinde, başka hiç kimsenin ulaşamayacağı bir endüstriyel ölçekte kaliteyi garanti edebildiler. Bu, dünyayı değiştirdi ve Ferronları da değiştirdi. Onlar, zanaatkar işçilerden yeni ve inanılmaz derecede zengin bir işçi sınıfına dönüştüler ve dünya da onlarla birlikte değişti.

Teolojik olarak demirin göksel olarak aşağı sınıflandırılması önemli değildi; modern dünya
Ferron çeliği ile inşa edilmişti. Fabrikalar, demiryolu hatları, otomobiller, hatta endüstriyel patlama ile gökyüzüne doğru yükselen mimarisiyle Paladia'nın kendisi bile.

Spirefell, şu anda bozulmuş olsa da, açıkça
bu artan nüfuz ve servetin bir anıtı olarak inşa edildi ve aile bununla büyük gurur duyuyordu.

Helena'nın Kaine Ferron ile ilgili ilk hatırası ikinci sınıftaydı, ama bir kişi olarak değil, sadece bir liste üzerindeki isim olarak. Helena, o yıl Ulusal Simya Sınavında birinci olmuştu ve bir önceki yıl birinci olan Ferron'u geride bırakmıştı.

Luc onunla çok gurur duyuyordu ve birinci sınıfın pek sayılmadığını, çünkü Helena'nın simyayı ilk kez okuduğu yıl olduğunu ve bunu ikinci dilinde yaptığını yüksek sesle ilan ediyordu.
ikinci dilinde yapıyordu.

Helena rahatlamaktan neredeyse bayılacaktı. Enstitüdeki bursu akademik performansına bağlıydı ve sınav, değerlendirmesinin önemli bir parçasıydı. Babası, onu Paladia'ya getirmek için Etras'taki her şeyden vazgeçmişti; bursunu kaybetseydi, mahvolurlardı.

Helena ulusal sınava altı kez girdi ve en üst sıralarda yer alan isimler sanki bir sarkaç gibi değişip durdu. Helena Marino. Kaine Ferron.

Dolaylı da olsa, hiçbir zaman açıkça kabul edilmeyen bir rekabet.

O, lonca üyesiydi. Lonca öğrencileri "Holdfast'ın evcil hayvanı" ile konuşmazlardı.

Onun nasıl Yüksek Reeve olduğunu hayal bile edemiyordu.

O da Helena gibi akademik bir kariyer izlemişti. Lila gibi uzman bir savaş kimyageri ya da Luc gibi çift kariyer izleyen biri değildi. Bir lonca varisi neden hayatta kalan tüm Direniş üyelerini avlayıp öldürüyordu?

Bunu düşündükçe, uzak da olsa, o kadar kötü birini tanıdığını bilmek, içinde kaynayan bir nefret duygusuyla doldu.
uzaktan da olsa, bu kadar kötü birini tanıdığı için.

Bir bakıma, Spirefell'e esir olarak getirilen kişinin Helena olması garip bir şekilde şiirseldi.

Daha önce Ferron'u yenmişti. Dikkatli ve akıllı davranırsa, bunu tekrar yapabilirdi.

FERRON İKİNCİ GÜN ORTAYA ÇIKMAYINCA, Helena
kendini zorla koridora çıkardı, organlarının büzülmesini ve boğazının kapanmasını görmezden geldi. Duvara sarıldı, parmaklarıyla lambriyi okşarken,

parmak izlerinin oluklarına giren tozun, onları bir enfeksiyon gibi karartmasına aldırış etmeden.

Bunu yapabilirsin, diye kendi kendine söyledi ve en keskin gölgelerden kaçınmaya çalışarak yavaşça karanlığa doğru ilerledi. Koridordaki en yakın kapıyı denedi ve kilitli olduğunu gördü. Biraz daha ilerlemeye devam etti.

Rüzgar koridorlarda inleyerek çığlığa dönüştü, pencereler tıkırdadı. Ev, kayan kemikler gibi gıcırdadı.

Helena nefes almaya çalıştı ama koridorda gölgeler parmakları gibi üzerine tırmanırken nefes alamadı.

Üçüncü kapıdan sonra, daha fazla ilerleyemedi.
Geri döndü, koridor sallanıyordu, karanlık yaklaşıyordu.

Açık kapıya ulaşamadan bacakları tutmadı.
Her şey bulanıklaştı, etrafı karardı. Lila Bayard
karanlıktan çıktı.

Helena'nın hatırladığı Lila değildi. Lumithia heykelleri gibi başının etrafına taç şeklinde örülmüş açık sarı saçları olan, zırhlı, güzel, heykel gibi kız değildi.

Lila'nın saçları erkek çocuğu gibi kısa kesilmişti. Olağandışı boyuna rağmen küçülmüş görünüyordu.

Helena'ya bakıyordu. Yüzünün ve boynunun sağ tarafı yara izleriyle kaplıydı, yanağından boğazına kadar uzanan uzun, acımasız bir yara izi vardı. Gözleri kızarmıştı.

"Lila. Lila, ne oldu? Ne oldu?"

Helena, uzanırken parmaklarının uyuştuğunu ve vücudunun soğuduğunu hissetti.

Lila cevap vermek için ağzını açtı ama sonra kayboldu.

"Lila..."

Helena gözlerini açtığında, odasının zemininde yatıyordu ve başı zonkluyordu.

Zihninin bir köşesinde, hatırlamanın sınırında bir şey takılıp kalmıştı.

Odaklanmaya çalıştı, ama keskin bir kırmızı acı zihnini parçaladı. Her neyse, kumdan su gibi kayboldu.

Pencereler sallandı ve ev gürültüyle inledi, sanki canlanmış gibi zeminden titreşimler yayıldı.

Ellerini kullanarak kendini yukarı itti ve pencereye gitti.

Dağlar beyazdı, ama kar henüz nehir havzasına ulaşmamıştı. Yeni yılı işaret eden kış gündönümü en az birkaç hafta uzaktaydı.

On dört ay. Savaş sırasında hatırlayabildiği son tarihi hatırlamaya çalıştı. Son savaş yaz sonlarında gerçekleşmişti, ama o zamanın ayını veya ayın evrelerini hatırlayamıyordu.

Hastane koğuşu mevsimlere göre değişmiyordu.

Dışarıya bakarken, arkasındaki kapı açıldı. Ferron'u bekleyerek döndüğünde, omurgası ürperdi.

Ama gelen Aurelia'ydı, mavi kumaştan bir fırtına gibi içeri girdi, sanki filigran bir dış iskeletmiş gibi bir kez daha metal ile kaplanmıştı. Ferronlar'ın parası yetmiyorsa, bunun nedeni bunun nedeni Aurelia'nın eteklerinin bir düzine metre ithal ipek gerektirmesiydi.

Aurelia demire karşı alışılmadık bir duyarlılığa sahip olabilir, ama paraya yeni alışmış gibi görünüyordu. Helena'nın hiç kendisi için değil, ama Holdfastlar ve Ebedi Ateş'e hizmet eden soylu aileler arasında bu bilgi kaçınılmazdı.

Kır kıyafetleri daha az resmi olmalıydı. Luc ona her zaman ailesinin dağlardaki kır evinden ve kıyafetlerin ne kadar rahat olduğundan bahsederdi.

Her yıl yaz gündönümü geçit törenlerinden sonra
her yıl, onu şehri ve sıcak mevsimle birlikte gelen nehir hastalıklarından kaçmak için oraya davet ederdi.

O ise her zaman babasının yanında kalmayı tercih etmişti.

Yıllar sonra, o kır evini gördü, ama oraya tek başına gitmişti. Luc haklıydı. Ev çok güzeldi, kıyafetler rahattı, ama o her dakikasından nefret etmişti.

Aurelia tiksintiyle Helena'ya bakıyordu. "Neden hâlâ onu giyiyorsun? Buraya geldiğinden beri yıkanmadın mı?"

Helena yıkamamıştı. Kirli olmak daha güvenli geliyordu.

"Yabancı olduğunu biliyordum, ama Holdfastlar'ın seni bulduğu her ne kadar sefil bir yer olsa da, en azından temel hijyen kurallarına uyulduğunu varsaymıştım."

Helena'nın çenesi sıkıldı.

"Stroud aradı. O prosedür bu gece yapılacak. Ben dönmeden önce yıkan ve o berbat saçlarına bir şeyler yap
yoksa geri dönmeden önce kölelerime seni soyup yıkamalarını söylerim. Şu anda güzel kokan kölelerimiz var ve
seni bir daha böyle görürsem onları çağırırım." Dönerek,

eteği hışırdayarak odadan çıktı.

Helena banyoya gitti, geceliğini yırttı
ve hızla duş musluğunu açtı. Borular birkaç kez tısladıktan sonra, sonunda su tıslayarak akmaya başladı. Bir bezle baştan aşağı olabildiğince hızlı bir şekilde kendini ovuşturdu ve parmaklarıyla saçlarını taramaya çalıştı. Hiçbir yerde tarak yoktu.

Ferron, onunla boğazını kesebileceğini mi düşünüyordu?

Aslında fena fikir değil.

Yeterince temizlendiğinde, temiz,
kaşıntılı iç çamaşırlarını giydi ve sonra kırmızıya bakmamaya çalışarak elbiseyi giymeye zorladı.

Sonra oturdu ve saçındaki kalan düğümleri çözmeye çalıştı. Elleri ve bilekleri ağrıyordu, ama Aurelia'nın tehdidinin ciddi olup olmadığını öğrenmek istemiyordu.

Paladyanlar, Helena'nın saçlarını her zaman dağınık

bulmuşlardı.

Kuzeydeki saçlar genellikle ince ve son derece düzdü; bukleler ancak saçları tirbuşon şeklinde yakarak şekillendiren ısıtılmış demir çubukla yapılmışsa kabul edilebilirdi.

Helena şifacı iken, saçını boynunun dibinde iki sıkı örgü halinde tutmayı öğrenmişti. Şimdi saçını örmeye çalıştı, ama bilekleri
bükme hareketini yapamıyordu.

Kapı aniden gürültüyle açıldı ve Aurelia kapıda durdu, keskin mavi gözleri açıkça küçümsemeyle yukarı ve aşağı bakınıyordu. Helena gergin bir şekilde oturmuş, kararı bekliyordu.

Aurelia burnunu çekerek dudaklarını sıktı. "Gel."

Helena, Aurelia'yı sessizce takip etti, etrafındaki gölgelere değil, giysilerinin karmaşık metal filigranlarına odaklanmaya çalıştı.

Eskortu sessizliği pek sevmiyor gibiydi. "Kaine, senin tek değerli yanının beynin olduğunu söylüyor." Helena'ya, bu sözlerin bir şekilde incitici olmasını beklermiş gibi baktı.
"Sanırım bu, geri kalan her şeyinle istediğim her şeyi yapabileceğim anlamına geliyor."

Bunu söylerken demir halkalı parmaklarını dönüştürdü.

Demir rezonansının tüm gücüyle, Aurelia'nın hareketleri sadece gösteriş içindi. Dönüştürdüğü silahlar
kullanmaya çalışırsa parmaklarının yarısı kırılacaktı.

Helena, onun resmi bir eğitim aldığını sanmıyordu. Genelde, loncalar sadece oğullarını Enstitü'ye gönderirdi; kızları ise evlilik için ayrılmıştı. Kimya ile ilgili bazı hileler öğretilebilirdi onlara, ama nadiren sertifika alırlardı.

Yine de Helena geri çekiliyormuş gibi yaptı, gözlerini dikkatlice başka yöne çevirdi, böylece eleştirel değerlendirmesi belli olmasın diye.

Aurelia'nın korseli göğsü, yüzükler yeniden dönüşürken şişti. "Eminim şimdi Holdfasts'a katılmamış olmayı diliyorsundur. Loncalar her zaman kazanacaktı. Hepiniz bizi engellemeye çalıştınız ve bakın bunun size ne kazandırdığına."

Başını salladı ve devam etti.

Giriş holü boştu. Aurelia merdivenleri hızla çıktı, ikinci kat koridorunda aceleyle ilerledi ve
sol taraftaki ilk kapının önünde durdu ve kapı kolunun üzerindeki panele dokundu. Kilit açılırken bir klik sesi duyuldu.

"İşte. İçeri gir ve bekle," dedi Aurelia, gözleri etrafta dolaşırken, Helena çok geç fark etti ki

bir tuzağa doğru yürüdüğünü fark etti.

"Kaine birazdan gelir. O gelene kadar dışarı çıkma," diye ekledi Aurelia.

Bunun üzerine Aurelia, koridorun uzak ucuna doğru aceleyle yürüdü ve Helena'yı koridorda
Bu odaya girmemesi gerektiğine dair ezici bir his.

Etrafına bakındı. Geri dönmeyi denemeli miydi? Yoksa bu, Ferron'un onu öldürmesine neden olacak kadar büyük bir belaya bulaşmasına neden olabilir miydi?

Seçeneklerini tartamadan, koridor uzamaya başladı, her yüzey kaymaya başlayana kadar şişti
. Kapı kolu ondan uzaklaşarak onu açıkta, geniş gölgelerin ortasında bıraktı.

Öne atıldı ve topuzu yakaladı, onu çevirip kendini odaya sürüklemeyi başardı.

İçerisi koridordan daha küçüktü.

Kapıya yaslandı, avuç içleri ve parmakları
kapalı alan etrafında yerleşirken.

Helena, odanın kendisininkine benzediğini görünce şaşırdı. İki pencere. Bir yatak ve gardırop, ama koltuk yerine bir masa ve sandalye. Bir münzeviye ait olabilirdi.

Pencerenin yanındaki masaya gitti. Düzgünce istiflenmiş bir kağıt yığını vardı.

En üstteki kağıdı kaldırdı ve loş ışıkta Ferron'un mektubunun alt sayfaya baskı yapıp yapmadığını görmek için kağıdı havaya kaldırdı, ama kağıt kalın ve tertemizdi. Parmaklarını masanın yüzeyinde gezdirdi; üzerinde ince gümüş işçiliği vardı, ahşaba mükemmel bir şekilde hizalanmış karmaşık yapraklar ve sarmaşıklar vardı. Kuşkusuz yetenekli bir gümüş simyacısının eseriydi.

Masa mükemmel bir şekilde bakımlıydı. Evin geri kalanındaki demir filigranları kaplayan örümcek ağlarıyla tam bir tezat oluşturuyordu.

Gergin bir şekilde arkasını döndü ve içinde bulunmaması gerektiğine neredeyse emin olduğu bir odada kapana kısılmıştı.
kendi odasına geri dönebileceğinden şüphe duyuyordu ve Aurelia onun itaatsizliğini fark ederse, ona
kötü bir şey yapacağından emindi.

Ama Ferron onu bulduğunda ne yapardı?
kilitli bir odaya izinsiz girmek ölümcül bir cezayı hak eder miydi? Onun o kadar dürtüsel olduğunu sanmıyordu ve Stroud teknik olarak işkence sayılmayan pek çok vivimansi cezası biliyorsa, Ferron'un da bildiğinden emindi.

Ağzı kurudu.

Hâlâ transferansın ne anlama geldiğini bilmiyordu.
Sık sık atıfta bulunulmasına rağmen, kimse
Ferron'un ne yapacağını ona açıkladı. Helena, Shiseo'nun yaptığı yorumlara dayanarak sadece tahminde bulunabilirdi, ancak bu yorumlar hiç mantıklı gelmiyordu çünkü Helena,
Bayard'ı ilk yaralandığında iyileştiren kişi Helena'ydı. Onu kurtarmak için bilgisinin ve yeteneklerinin sınırlarını zorlamış, hasarlı beyin dokusunu özenle yenilemişti. Bayard hayatta kaldığında, insanlar
bunu bir mucize olarak nitelendirmiş ve Helena'nın ellerinin Sol tarafından kutsandığını ilan etmişlerdi.

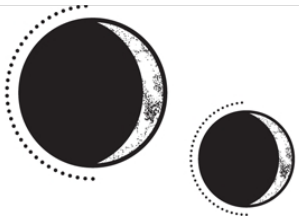
Bu övgüler, General Bayard uyandığında sona erdi. O bir çocuk gibiydi. Büyük, güçlü bir general, ama bir çocuğun duygularına sahipti. Bir zamanlar parlak bir taktikçi olan yardım olmadan kapıdan geçemeyen bir adam.

Helena onun bedenini kurtarmıştı ve zihnin ayrı bir şey olduğunu ve onu kurtaramadığını acı bir şekilde öğrenmişti. Yıllarca yaptığı şeyi düzeltmeye çalışmış, ama başaramamıştı. Hafızasının gizli köşelerinde, Elain
Boyle ortaya çıkmış, elinde bir tedavi, o zamanlar Helena'ya uygulanan bir prosedür
. Şimdi Ölümsüzler bunu öğrenmişti.

Kapı tıklayıp açıldı ve Helena düşüncelerinden sıyrıldı. Ferron içeri girerken Helena döndü. Eli boğazındaydı, yakasını gevşetiyordu.

Onu görünce aniden durdu.

"Vay," dedi, "bu bir sürpriz."

BÖLÜM 5

HELENA HİÇBİR ŞEY SÖYLEMEDİ. NE BEKLEMESİ GEREKTİĞİNİ VEYA ne yapacağını bilmiyordu, bu yüzden köşeye sıkışmış bir hayvan gibi Ferron'u izledi.

Gözleri ondan kapıya kaydı.

"Seni buraya Aurelia getirdi, sanırım." Diye iç geçirdi. "Sanırım başlama zamanı geldi."

İleri doğru adım attı. Helena kaskatı kesildi, ama Ferron onu geçip gardıroba doğru yürüdü ve onu sertçe açtı.

Görünüşe göre, o pek de münzevi biri değildi. Gardırobun kapısında bir sıra dekanter vardı. Birini kapıp, bir bardak içine birkaç parmak kadar kehribar rengi sıvı döktü, sonra geri dönüp, bardağın üzerinden ona bakarak uzun bir yudum aldı, bakışları önce yere, sonra yavaşça yukarı doğru ilerliyordu.

Omuzlarına ulaştığında dikkati başka yöne çevirdi. Sanki durum onun için çok rahatsız ediciymiş gibi, bir kez daha iç çekerek bardağa baktı.

"Şunu bir an önce halledelim."

Helena kıpırdamadı.

Adam başını kaldırdı. "Buraya gel."

Helena itaat etmediğinde, dudaklarında yavaşça bir gülümseme belirdi. "Eğer yapmazsan, seni zorlayabilirim."

Elini kaldırdı ve tembel bir hareketle, uzun parmaklarını kusursuz bir hassasiyetle, eklem eklem kıvırdı.

Helena'nın uzuvları, onun iradesine karşı hareket etmeye başladı, sanki oyuncak bebek gibi hareket etmeye başladı. Bacakları büküldü, kalktı, ağırlığı kaydı, bir adım, bir adım daha. Buna karşı koymaya çalıştı, gerildi, ama bu sadece kemiklerinin kırılacakmış gibi hissetmesine neden oldu.

Kollarının ulaşabileceği mesafeye geldiğinde durdu. Parmak ucuyla çenesini yukarı kaldırdı, gözleri buluştu.

"Gördün mü?" dedi. "İtaat edersen daha kolay olur."

Ona tükürmek istedi, ama denediğinde çenesi sıkıştı, dişleri birbirine kenetlendi. Adamın gözleri parladı.

"Beni sınama; istediğini elde edemezsin," dedi, ürkütücü gözleri gölgeli. "Biliyorsun, bu benim için yeni bir şey. Genelde esir tutmam."

Bardağını boşaltıp masaya koydu. "Otur."

Sandalyeyi işaret etti.

Uzuvları serbest kaldı. Sırf canını sıkmak için bile olsa kaçmayı düşündü, ama sinirlerinde bir tuzak teli gibi onun rezonansını hissedebiliyordu.

Oturdu ve yerine oturduğu anda tekrar hareket edemedi.

Ferron arkasına geçti. Onu duyabiliyordu ama göremiyordu, bu da kalbinin daha hızlı atmasına ve kulaklarının her sesi duymaya çalışmasına neden oldu.

Adamın elleriyle kadının çenesini tuttu ve başını geriye doğru eğdi, kadının tavana bakmasını sağladı. Adamın yüzünü göremiyordu, sadece diğer elinde, loş ışıkta parıldayan koyu renkli bir yüzük vardı. düşük ışıkta parıldıyordu. İki parmağı şakağına bastırdı ve başparmağı gözlerinin arasına yerleşti.

Yüzünü görebileceği kadar öne eğildi.

"Şimdi, senin gibi olmak nasıl bir şeymiş görelim."

Kafatasının ön kısmını saran bir ağırlık, yavaşça artan bir basınçla aşağı doğru bastırırken gerildi. Ferron'un parmakları alnından geçip beynine girmiş gibi, bir şey yerinden çıkıncaya kadar bu basınç giderek arttı.

Zihni ve bedeni aniden birbirinden ayrıldı. Kafatasının hala sağlam olduğunu, Ferron'un ellerinin hala yüzeyde olduğunu hissedebiliyordu, ama sanki kafası kırılmış, yumurta gibi çatlamış, Ferron'un rezonansı içine dökülmüş gibi hissediyordu.

Bu, normal rezonans gibi bir enerji kanalı değildi, ama o kadar büyük ve akıcı bir şeydi ki,
boğulana kadar iten, zihninin olukları ve yarıkları, beyin varlığının düzlemini işgal etmeye çalışan bir Başka'nın baskıcı, büyüyen hissiyle doluydu. Artık yarık kalmadığında, bilinci sanki kendi üzerine çöküyormuş gibi ezildi.

Her şey kırmızıya
büründü. Çığlık
atıyordu.

Bunu duyabiliyordu. Hissedebiliyordu. Fiziksel olarak hala sandalyede hareketsiz olan kısmı çığlık atıyordu, ama Helena'nın zihni başka bir yerdeydi, Ferron'un bilincinin artan baskısı altında çatlıyordu.

Ferron durmadı. Daha derine itti. Kız beyninin içinde boğuluyordu, su yükselip
basınç arttıkça, kaçacak hiçbir yer kalmadan sıkışıp kalmıştı. Onu tamamen yuttu.

Sismik bir uğultu duyuldu, ardından sisin buharlaşması gibi bir ışık belirdi.

Hâlâ yukarı bakıyordu, gözleri tavana kilitlenmişti. Soluk bir yüz tam üstünde asılı duruyor, aşağıya bakıyordu.

Gözleri sarsıntılı bir şekilde hareket etti, Ferron'un acımasız yüz hatlarına, onun ne kadar yabancı ve doğal olmayan bir varlık olduğuna şaşırdı. Yavaş yavaş, onun zihninde olduğunu, kendi gözlerinden kendisine baktığını fark etti.
kendine baktığını fark etti.

Sonra kayboldu. Rezonansı ve zihni, istilacı bir ana kök gibi sökülüp atıldı.

Zihnindeki her şey boşlukta çöktü, kendi bilincinin bütünlüğü parçalandı.

Sandalyenin yanından yere düştü, oda onunla birlikte sallanıyordu.

Düşünceleri kafatasında zar gibi
yuvarlanıyordu. Neredeydi?

"Çık dışarı."

Kelimeleri biliyordu, ama çok uzaklardan geliyorlardı. Sesler. Etrasianca değildi. Etrasianca daha güzeldi. Melodik.

Bu ise... Lehçeydi.

Düşünceleri çok yavaştı.

Başını kaldırmaya çalıştı, ama oda hareket etmeye devam ediyordu.

Bir gemide olmalıydı. Denizi geçiyordu. Kayalıkları ve adaları geride bırakıyordu.

Nereye gidiyordu?

Okula. Evet, simya öğrenmeye gidiyordu.

Yüzünde ıslak bir şey vardı. Elini güçsüzce kaldırmaya çalıştı ve onu silmeyi başardı.

Parmakları kırmızıydı. Neden kırmızıydı?

"Çık dışarı!"

Oda sallandı. Helena görünmez bir güç tarafından kaldırıldı bir güç tarafından kaldırıldı ve kapıya doğru itildi. Sersemlemiş bir şekilde yere yığıldı, ama sarsıntı onu kendine getirdi ve hatırladı.

Ferron. Aktarım.

Midesini bulandırdı. Midesinde bir şey olmasaydı, kusardı.

Arkasını döndü. Adam tam oradaydı, yüzü bembeyaz ve korkutucu, öfkeyle çarpılmıştı. Oda uğulduyordu.

"*Çık dışarı dedim!*" Hayvan gibi görünüyordu, atlayıp çıplak dişleriyle boğazını parçalamaya hazırdı.

Mutlak korku Helena'yı harekete geçirdi. Kendini yukarı itti, kapıyı açtı ve kaçtı.

Yer ayaklarının altında sallanıyordu. Görüşü bulanıklaşmıştı. Ne kadar gözlerini kırparsa da kırmızı lekeler kaybolmuyordu, sanki duvarlar kanla kaplıymış gibi, gölgeler kan gölüne dönüşmüştü.

Yolunu bulmaya çalışırken ellerini gözlerine sürmeye devam etti.

Tek duyabildiği, panik içindeki nefes alıp verişi ve çıplak ahşap zeminde ayaklarının sesi, zemindeki demir buz gibi soğuktu.

Merdivenlerin tepesine ulaştı. Şoka girdiğini hissedebiliyordu, uzuvları kurşun gibi ağırlaşıyor, onu aşağı çekiyordu. Ateşli bir titreme onu sararken vücudu gittikçe soğuyordu.

Sallandı ve merdivenlerden düşmek üzereydi, dik durmak için tırabzana tutundu ve fuayeye baktı.

Güller sanki su altındaymış gibi dalgalanıyordu, zemin kayıyordu ve etrafında siyah bir ejderha dönüyordu.

Masanın etrafında içe doğru kıvrılmış, kanatları açılmış, başı aşağı eğilmiş, kuyruğu dişlerinin arasında sıkışmış, kendini yiyip bitiriyordu.

Bir ouroboros.

Kırmızı lekelerle kaplı görüşünde, sanki kan içinde yüzüyormuş gibi görünüyordu.

Ya kendini balkondan aşağı atarsa?

Onu durduracak kimse yoktu. Luc'un ona emanet ettiği sırlar güvende kalır ve Ferron başarısız olurdu.

Eller titreyerek öne doğru eğildi. Başı önde.

Çarpışmada ölecekti ya da Ferron, onu hayatta tutmak için vivimancy kullanabilirdi.

Sadece biraz...

Bir mengene gibi sıkı bir tutuş kolunu kavradı ve korkuluktan düşmeden bir an önce onu geri çekti.

Döndü ve Ferron'un ona öfkeyle baktığını gördü.

"Sakın. Cesaret. Etme."

O kurtulmaya çalışarak kaçmaya yöneldi, ama Ferron onu korkuluktan geri çekip merdivenlerden aşağı sürükledi. O ise Ferron'a vurup tırmalayarak kurtulmaya çalışıyordu. Ferron durmadı. Onu evin içinden geçirdi, neredeyse odasının kapısını tekmeledi ve onu yatağa itti.

Helena, düzensiz nefes alıp vererek, elleri ve bilekleri zonklayarak yere yığıldı.

"Kendini öldürmeye çalışacağını bilmediğimi mi sandın?" diye sordu Ferron zehirli bir sesle. "Sanki Eternal Flame'in davaları uğruna ölmekten daha çok sevdiği bir şey yok sanki." "Bizi ölü görmekten hoşlandığını sanıyordum." Başı o kadar ağrıyordu ki kusmak istiyordu.

O, havlayan bir kahkaha attı. "Kendini bu kuralın tek istisna olduğunu düşün. Yüksek Büyücü senin sırlarını istiyor ve onları elde edene kadar ölmeyeceksin."

Odasını gözden geçirdi ve gözleri parıldıyor gibiydi.

Gözlerini kapattı ve başını salladı. "Sanmıştım ki Bir gecelik transfer yeterli olurdu, ama sen bunu kendine olabildiğince zorlaştırmaya kararlı görünüyorsun.

O, Helena'nın üzerine eğildi.

Helena korkuyla ona baktı.

"Bakalım başka ne fikirlerin var." Soğuk parmakları kadının şakağına bastırdı.

Bu aktarım değildi ve o, onun sadece anılarını ihlal ettiğini fark edince o kadar rahatladı ki neredeyse gevşedi.

Rezonansı, bir esinti gibi zihnini süpürdü ve düşüncelerini dağıttı.

Yavaşça hareket etti. Uzun bir zaman dilimini geçmek yerine, sadece son olaylarla ilgilendi, bir akıntı gibi anılarını dolaştı.

Her ayrıntıyı inceler gibi görünüyordu. Odasını keşfediyordu. Koridorun onu nasıl korkuttuğu, onun ve ailesi hakkındaki düşünceleri. Egzersiz yapma girişimleri.

Adam sonunda durduğunda, yüzündeki kan yanaklarından aşağı izler halinde kurumuştu.

"Her zamanki gibi çalışkan," dedi alaycı bir şekilde, elini çekerek.

Çenesi sıkıldı.

Adam hâlâ ona doğru eğilmiş, elini başının yanındaki yatağa bastırmıştı. "Beni kandırıp seni öldürmemi sağlayabileceğini mi sanıyorsun?"

Kadın, tavana donuk bir bakışla baktı.

"Denemek istersen dene." Adam dönüp gitmek üzereydi, ama bir şey hatırlamış gibi durdu. "Bir daha odama girme. Seninle ilgilenmek istersem ben buraya gelirim."

O gittikten sonra Helena kıpırdamadı.

Planlarına pek güvenmiyordu. Başarı şansının imkansız derecede düşük olduğunu biliyordu, ama yine de kendini aksine ikna etmeye çalışmıştı. Luc pes etmeyecekti. Onun yerinde olsaydı, sonuna kadar savaşırdı. Daha azını yaparak onu nasıl daha azını yaparak onu nasıl ihanet edebilirdi?

Ama Luc ölmüştü.

Ne yaparsa yapsın, onu geri getiremezdi.

Titremesi kontrol edilemez hale geldi. Yanına kıvrıldı, yorganın içine gömüldü. Kafasındaki yaralı his, onu içine çeken bir çukur haline gelene kadar büyüdü, cildi zar gibi bir dış iskelet gibi gerildi.

Ateşi yükselirken çarşaflar terinden nemlendi. Vücudu donuyordu, ama beyni yanıyordu.

Zaman değişti, büküldü ve o, kendi ıstırabının ötesindeki her şeyi kaybetti.

Sesler vardı. Çok fazla ses. Boğazına iğrenç şeyler döküldü, onu öğürttü, organlarını yakan karışımlar. Sıcak ve soğuk ve derisinde yapışkan şeyler. Kaldırılıp buz gibi suya daldırıldı, nefes alması için dışarı çıkarıldı ve sonra tekrar suya itildi.

Zihni bir köz gibi yanıyordu, etrafındaki her şeyi kömürleştiriyordu.

İğneler vardı. Neredeyse hissetmediği küçük iğneler, sonra kollarını delen büyük, acı verici iğneler.

Başındaki ağrı, tüm düşüncelerini silip süpürene kadar arttı.

Sonunda, zihni serbest düşüşe geçerek kendinden geçti.

Her yer kanla kaplıydı.

Merkezdeki hastanedeydi. Ziller çalıyordu. Hemşireler ve sağlık görevlileri, yüzleri bulanıklaşarak yanından hızla geçen cesetleri içeri taşıyorlardı.

Kollarında ölen bir çocuk vardı. Onu sakinleştirmeye çalıştı, odadaki panik havasının ciğerlerini pençeleriyle kavrayıp onu boğmasını hissetmemek için odaklanmaya çalıştı, ama çocuk

onu iyileştirmesine izin vermiyordu. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın, onu geri itiyordu. Kan koyu renkli fışkırmalar halinde akmaya devam ediyordu. Yapışkan sıcaklık cildine sızıyordu. İnsanlar gürültü içinde ona seslenmeye devam ediyorlardı, ama o bu çocuğu kurtarmak zorundaydı.

O tam oradaydı.

Sonunda, çocuk direnmeyi bıraktı. Rezonansı sayesinde onu hissetti. Canlılığın titreşimli hissi, kalbinde bir umut dalgası yarattı. Sonra çocuk, göğsünü yumruklamış gibi, gitti.

Çok geç.

Etrafında üst üste yığılmış cesetlere baktı, sonsuz bir duvar gibi yükseliyorlardı, sallanırken üzerlerinden kan akıyordu, onu ezmekle tehdit ediyorlardı.

Nefes almaya çalıştı. Safra, yanmış et ve kan, ter, pislik ve antiseptik kokusu burnunu ve ciğerlerini yakarak onu boğuyordu.

Nereye dönerse dönsün, ayaklarının altında bile daha fazla ceset vardı. Hareket ettiğinde onları ezdi.

Seçim yap.

Kimin yaşayıp kimin öleceğini. Karar

vermesi gerekiyordu. Seçim ona aitti.

Parmakları titreyerek uzandı, ama bir el onun elini yakaladı ve durdurdu.

Luc'tu.

Panik içinde rahat bir nefes aldı ve ona sarıldı.

Altın zırhıyla ayakta duruyordu, kaskını çıkarmıştı, böylece yüzünü görebiliyordu. Ona gülümsedi. Bir an için

kâbus kayboldu.

Sonra yüzünden kan akmaya başladı.

Lila hemen arkasındaydı, elinde glaive, soluk saçları

Başının etrafında taç vardı, ama yüzünün yarısı çürümüş, kafatası görünür hale gelmişti. Başka biri de hemen yanında duruyordu, ama Helena onun yüzünü hatırlayamıyordu.

Yanlarında Titus ve Rhea vardı, onların arkasında da Konsey ve Ebedi Ateş, hepsi bir halka oluşturarak

etrafında duruyorlardı.

Luc hariç hepsinin yüzleri ifadesizdi.

Luc hala hayattaydı. Kanıyordu, ama Helena onu iyileştirebilirdi. Elini uzattığında eli titriyordu, ama Luc konuştu.

"Senin yüzünden öldüm."

Kafasını salladı, sesi titriyordu.

"Bak, Hel," dedi Luc. Göğüs zırhına dokundu ve altın zırh eriyip gitti ve çıplak göğsü ortaya çıktı. Parlak siyah bir bıçak kaburgalarının arasına saplanmıştı, kanamayan bir yara. Kesik büyüdü, bıçak yere düşüp parçalanana kadar gövdesinden aşağı doğru uzandı ve organları dışarı kaydı, kangrenle kararmış, aylardır çürümüş gibi havayı doldurdu. "Gördün mü?"

"Hayır. Hayır..." Yine de ona uzanmaya çalıştı, ama o eriyip gitti ve parmaklarında kanı kaldı.

Annesi şimdi oradaydı. Helena yüzünü seçemiyordu, ama onun annesi olduğunu biliyordu. Helena'nın önünde dururken, kurumuş otların kokusu ona yapışmıştı.

Helena ona uzandı, ama annesi sisin içinde kayboldu.

Sonra babası.

O, kuzeyliler arasında göze çarpıyordu. Gözleri koyu renkti ve siyah saçları tıpkı Helena'nınki gibi kıvrımlıydı.

Beyaz doktor önlüğü giymişti ve Helena onun gözlerine baktığında, ona gülümsedi. Çenesinin hemen altında, gülümsemesinin eğrisini taklit eden bir yara izi vardı. "Helena,"

dedi, "senin yüzünden öldüm."

Elinde parlayan bir neşterle ona doğru adım attı.

Kız kıpırdamadı, bu sefer babası onu kollarının arasına alıp boğazını kestiğinde direnmedi.

DÜNYA TEKRAR netleşince, Helena ölmüş olmayı diledi.

Başı zonkluyordu ve saçları yanaklarına ve alnına yapışmıştı. Oda boğucu derecede sıcaktı.

Ağzı o kadar kurumuştu ki, dili çatlamak üzereydi.

Yanına dönmeyi başardı. Yatağın başucundaki masada bir sürahi, bir bardak su ve birkaç şişe vardı. Bardakları bulmaya çalıştı ve suyu bir dikişte içti.

Geriye yığıldı ve battaniyeleri tekmeledi. Hardal lapası kokusu burnunu yakıyordu. Kafasını uzatıp masadaki şişelere tekrar baktı.

demir ve arsenik tabletleri, kokulu tuzlar ve ipekak vardı.

Arseniğe uzandı, ama elini kaldırır kaldırmaz kapı açıldı ve Merkez'den gelen o gergin, kekeme adam Ferron'un eşliğinde içeri girdi.

"İşlem devam ettikçe ateşin düşmesi olası değil," diyordu adam, Morrough'dan korktuğu kadar Ferron'dan da korkmuş görünüyordu.

Ferron dinlemiyor gibiydi; bakışları anında masaya ve Helena'nın çalmak üzere olduğu şişeye kaydı.

Çapraz odayı geçip, tüm

üç şişeyi ve ona en ufak bir bakışla cebine atıyor.

Piç kurusu.

"Her hafta buna katlanmam mı gerekiyor?" diye sordu Ferron, Helena'ya sanki boğmak istediği bir sokak köpeğiymiş gibi kaşlarını çatarak baktı.

Adam başını salladı. "Anladığım kadarıyla,

Eternal Flame'in geliştirdiği transfer asimilasyon süreci, ilerleyici bir tolerans derecesi geliştirmek amacıyla tasarlanmıştı

. Geleneksel mitridatizmde olduğu gibi, yan etkiler olacaktır. Bir dahaki sefere sizin açınızdan daha fazla ilerleme kaydedilecektir, ancak bunun sonucunda beyin ateşi muhtemelen

benzer büyüklükte olacaktır. Anlamalısın ki, bu doğal bir durum değildir. Başka bir ruhun kısa süreli varlığına bile dayanabilen bir canlı beden daha önce hiç elde edilememiştir.

Onun hayatta olması bile bir mucize olarak görülmelidir.

Bunun amacı sadece dönüşümü tersine çevirmek için onu yeterince uzun süre hayatta tutmak olduğundan, uzun vadeli bozulma önemsiz olacaktır.

"Hemşirelik yapmaya vaktim yok," dedi Ferron, ona alaycı bir şekilde bakarak. "Senin tedavinin neredeyse hastalık kadar kötüydü. Bu gidişle, benim bir şey bulmam için onun ne kadar hayatta kalabileceğini bilemiyorum. Onun transferi tolere etmesini sağlamak ve
hafızasına yapılanların tamamen tersine çevrilmesini sağlamak sadece ilk adımlar olacak. Hala bilgiyi bulmam gerekecek. Bu aylar sürebilir. Sen bir şeyin 'önemsiz' olduğuna karar verdiğin için başarısızlığa mahkum olmayacağım."

Adam büzüldü, boynu göğüs boşluğuna batmış gibi görünüyordu
göğüs boşluğuna gömüldü, omuzları kulaklarının üzerine çıktı. "Sizi temin ederim,
Yüksek Yargıç, arsenik onu öldürmesi olası değildir. Zehirlenme belirtileri göstermeye başlayabilir, ancak teorilerimize göre, ciddi nekroz veya önemli karaciğer hasarı gelişmeden önce bu prosedür tamamlanacaktır
hasar oluşmadan önce tamamlanacaktır."

"Bu prosedürün ne kadar süreceğini nereden biliyorsunuz? Bayard'da işe yarayıp yaramadığını bile bilmiyoruz." Ferron'un sesi
ölümcül bir hal almıştı. "Yüksek Necromancer cevaplarını almadan önce onun ölmeyeceğinden eminseniz
ve ben de sizin tavsiyenizi uygulayacaksam, bunu şimdi,
ve ona, senin tavsiyene ve güvencelerinle hareket ettiğimi açıkça belirtmelisin."

Adamın yüzündeki renk tamamen kayboldu. "Ş-Şey, ne zaman Bu açıdan bakıldığında, seanslar daha geniş aralıklarla yapılırsa yan etkiler ve beyin ateşini azaltabileceğimiz düşünülebilir. Ancak kendi başıma bir öneride bulunmaya cesaret edemem. Bu yeni bilim dalında uzman değilim
bilim konusunda uzman değilim. Bu kararı Stroud veya Yüksek Büyücü'nün kendisi vermeli."

"Sizi ben gönderdim. En azından bir fikir sahibi olacak kadar uzmanlığınız olduğunu umardım," dedi Ferron.

Adam alnını sildi. "Stroud'u ziyaret etmesini ve bir öneride bulunmasını şiddetle tavsiye ederim," dedi Ferron'un bakış
Stroud'a gelip bir öneride bulunmasını şiddetle tavsiye edeceğim," dedi Ferron'un bakışlarından kaçınarak.

"Çık dışarı!"

Helena irkildi.

Ferron, adamın kapıdan çıkıp gitmesini izledikten sonra, sanki her şey onun suçuymuş gibi ona sert bir bakış attı.

Ona doğru uzandı ve Helena geri çekildi, ama onun El zararsızca geçti ve bunun yerine yastığın altına kaydı, yatağı arayarak arseniği saklamadığından emin oldu. O, hiçbir yerde zehir saklamadığından emin olana kadar ona sert bir bakış attı ve kapıyı çarpıp çıktı.

Ayağa kalktığında bacakları titriyordu. Ayakta durmak çok yorucu olduğu için duş başlığının altında yere oturmak zorunda kaldı, ama ter ve ter ve lapa kokusu yıkandığında kendini yeniden insan gibi hissetti.

Korkunç kırmızı elbise yıkanmış, ütülenmiş ve gardırobuna, diğer birkaç elbiseyle birlikte hepsi de kırmızıydı. Bazıları neredeyse bordo rengindeyken, diğerleri ise göz alıcı parlaklıktaydı. Yeni boyanmışlardı. orijinal adaçayı yeşili ve soluk pembe renk izleri vardı.

Aurelia, kafasına bir fikir koyduktan sonra açıkça vazgeçmiyordu.

STROUD ERTESİ GÜN GELDI, odaya ölü bir hizmetçi ve Mandl, daha doğrusu Mandl'ın şu anda içinde bulunduğu ceset onu takip etti.

Hizmetçi, evin hizmetçisi gibi giyinmiş yaşlı bir kadındı . Açık kahverengi saçları düzgünce geriye taranmıştı ve ağzının ve gözlerinin çevresinde yaşlılık çizgileri vardı. Gözleri, Mandl'ın yeni yüzündeki öfkeli kızgınlıkla tezat oluşturan keskin bir tezat oluşturuyordu.

"Otur," dedi Stroud Helena'ya, masanın üzerine bir sağlık çantası koyarak.

Helena tek kelime etmeden itaat etti ve Stroud onu dürtüklerken Stroud onu dürtüklerken, Helena'nın bileklerinin

kelepçelerin içinde küçülmüş olduğunu fark etti ve hayati belirtilerini kontrol ederek sinirli bir şekilde tsk tsk yaptı.

"Bu çok hayal kırıcı," dedi sonunda. "Gerçekten daha iyi başa çıkacağını ummuştum."

Helena hiçbir şey söylemedi, göğsünde bir zafer parıltısı yükseldi.

"Sanırım Bayard gibi bir adamın fiziksel dayanıklılığına sahip olmanı ummak fazla iyimserlikti," diye ekledi Stroud,
Helena'nın organlarında bir dakika daha rahatsız edici bir şekilde rezonansını çalıştırdıktan sonra hoşnutsuz bir şekilde ekledi.

Parmaklarını Helena'nın başına bastırarak, zihnine hafif bir enerji dalgası gönderdi ve Helena'yı irkiltti.
Zihni hâlâ hassasdı. "Yedi gün sonra bu derecede iltihaplanma endişe verici."

Dişlerini sıktı ve Mandl'a sert bir bakış attı. "O zaman onu ihbar etmemen çok yazık. Her şey çok daha kolay olurdu."

Mandl başını salladı, ama bu Stroud için yeterli bir pişmanlık göstergesi değildi.

"Eğer onu daha önce öğrenmiş olsaydık, Boyle'un cesedini saklayabilir ve Ölümsüzlerden birinin kullanması için bir animansçı elde edebilirdik. Bunu Ekselanslarına söylemediğim için minnettar olmalısın."

"Özür diledim," dedi Mandl. "Başka ne yapmamı istiyorsun, ya da beni neden buraya sürükledin, bilmiyorum."

"Benim tavsiyemle sana üstünlük verildi. Bu durum bana rahatsızlık veriyorsa, sana da verecektir,"
dedi Stroud. "Ve bu bana bir şeye mal olursa, sana daha pahalıya mal olmasını sağlarım."

Stroud Helena'ya döndü ve giderek ekşileşen bir ifadeyle onu tekrar inceledi. "
sonraki prosedürü ertelememiz gerekecek. Eğer erken ölürse, bilgileri kaybederiz."

Odadaki diğer nekrotral'e döndü. "Yüksek Reeve!"

Hizmetçi başını çevirdi, bulanık gözleri Stroud'a odaklandı.

"Seninle konuşacağım. Özel olarak."

Nekrotral hizmetçi başını salladı ve kapıyı işaret etti.

Helena'nın tanık olduğu tüm nekromansi kullanımları arasında, Ferronların hizmetkarlarının yaratılması özellikle iğrenç bir seçim gibi görünüyordu. Bir savaşta, bu eyleme yol açan korkunç mantığı anlayabilirdi
ama Spirefell'deki hizmetkarların hepsi sivillerdi ve ucuz bir kolaylık uğruna öldürülmüşlerdi.

Evde geçirdiği her dakika, Ferron'a olan nefreti derinleşiyordu, çünkü onun geçmişini, ailesinin lüks ve ayrıcalıklarını biliyordu. Kolay hayatını. Ferronlar, Holdfastlar ve Simya Enstitüsü olmasaydı hiçbir şey olamazlardı; servetleri asla var olamazdı.

Ailelerinin kendilerine sağladıkları imkanlar için Luc'a minnettar ve sadık olmaları gerekirdi, ama onlar hainlik yapıp Morrough'u seçtiler.

Belki de ouroboros ejderhası sadece gösterişli bir süs değil, Ferronların gurur duydukları bir şeydi. Arkasında yıkımdan başka bir şey bırakmayan, yıkıcı, doyumsuz bir açlığın alametiydi.

FERRON ertesi gün odasına girdi. Helena'nın vücudu kaskatı kesildi, korku onu bir dalga gibi sardı.
Aktarımın fiziksel acısı, ruhunda bir artçı deprem gibi sızladı.

Kapıda durdu ve solgun gözleri üzerinde kaydı, parmaklarında durakladı, parmakları seğiriyordu.
korkunca kontrolsüzce titriyordu. Onları eteğinin arkasına sakladı.

"Stroud dışarı çıkmanı istiyor," dedi. "Temiz havanın sağlığını iyileştireceğine inanıyor." Ona bir
bir bohça attı. "Giyn."

Helena onu açtı ve koyu kırmızıya boyanmış kalın bir pelerin olduğunu gördü. Yüzünü buruşturdu.

"Bir sorun mu var?"

Ona baktı. "Bu evde kırmızı boyadan başka boya yok mu?"

"Bu, kölelerin seni kolayca fark etmesini sağlar. Gel!" Ferron koridora doğru yürüdü.

Helena tereddütle onu takip etti. Koridorlardaki aplikler yandılar ve Ferron kanadın uzak ucuna doğru ilerlerken gölgeleri geri püskürttüler. Ferron yeni bir merdiveni inerek avludaki verandaya açılan bir dizi kapıya ulaştı.

Yağmur yağıyordu ve bir rüzgâr esintisi evin etrafında dönerek kızın yüzüne çarptı. Kız şaşkınlıkla nefesini tuttu.

Ferron keskin bir şekilde döndü. "Ne?"

"Ben..." Sesi çatallandı ve yutkundu. "Rüzgârın nasıl bir his olduğunu unutmuşum."

Ferron arkasını döndü. "Avlu kapalı. İstediğin gibi dolaşabilirsin."

Etrafına bakındı, evin ve diğer binaların detaylarını inceledi. Üzerinde durdukları veranda, kanadın sonundan sonra devam ediyor ve bir manastır koridoru haline geliyordu.
ana evi diğer binalara bağlayarak, onları duvarlarla çevreliyor. Bir kişi, yağmura girmeden kapıya kadar gidebilir
yağmura maruz kalmadan gidebilirdi, ev ve binalar demir bir halka oluşturuyordu.

"Git." Ferron ona el sallayarak veda etti ve sonra
iki küçük sandalyesi olan yakındaki bir masaya oturdu ve paltosundan bir gazete çıkardı.

Helena'nın gözleri anında manşetlere takıldı.

ETERNAL FLAME TERÖRİSTİ YAKALANDI! başlığı, gazetenin üst kısmında büyük harflerle yazıyordu.

Düşünmeden yaklaştı. Kimi
yakalamışlardı?

Grace hepsinin öldüğünü söylemişti. Ama burada hayatta kalanların kanıtı vardı. Ferron hepsini öldürmemişti.

Adam başını kaldırdı. Helena, gözlerini gazeteden ayıramadan, umutsuzca bir isim ararken olduğu yerde donakaldı.

"Bakmak ister misin?" diye sordu, yavaş ve tiz bir sesle, Helena'nın tüylerini diken diken eden bir sesle.

Kağıdı açtı ve Helena ona baktı.

Central'da uyuşturulmuş ve sakinleştirilmiş haldeki kendi fotoğrafına bakarken şaşkına dönmüştü. Yüzü solgun, ifadesi çarpık, sorgulama ilacının etkisiyle gergin

saçları yüzüne dolanmıştı.

Bu fotoğrafın amacı, onu kirli, vahşi bir aşırılıkçı gibi göstermekti.

Eternal Flame teröristlerinin son kaçak üyesi *yakalandı ve sorguya alındı,*

başlığı, sayfanın üst kısmında yer aldı.

"Sonunda ünlü oldun ve bak, ben de dahilim." Ferron, sütunun daha aşağısında, aynı avluda çekilmiş, arkasınd 'ın kulelerinin silüetinin göründüğü kendi fotoğrafını göstererek, gözleri kötülükle parıldıyordu. "Sadece

senin nerede olduğunu bilmek isterse diye. Ya da seni kim tutuyor."

Helena ona şaşkınlıkla baktı. Neden onun yakalanışını ve yerini kamuoyuna duyurmak istesinler ki? Ve neden şimdi?

Haftalardır Merkez'deydi. Tutuklanması eski bir haberdi.

"Bunun oldukça bariz bir tuzak olduğunu düşündüm," dedi Ferron.

Bir iç çekiş, ön sayfayı çevirerek. "Ama yine de, senin Direniş zekasıyla tanınmazdı. Daha ince bir şey onların dikkatinden kaçardı. Yüksek Büyücü, eğer geriye kimse kalmışsa, ahlaki olarak

koşarak Alev'in son közünü kurtarmak zorunda hissedeceklerini umuyor." Ona yan gözle baktı. "Şüphelerim var, ama denemenin bir zararı yok, sanırım."

Arkalarına yaslanarak, dikkati tekrar bir sonraki sütuna yöneltti.

Helena geriye doğru sendeledi.

Bu yüzden mi onu Merkez'de tutmak yerine Spirefell'e göndermişlerdi? Yem olarak kullanılmak için mi?

Boğazından boğuk bir ses çıktı. Dönüp merdivenlerden aşağıya, yağmurun içine doğru sendeledi.
gidecek hiçbir yer yoktu, ama bir yere gitmek zorundaydı.

Boğazına sıkıca tutturulmuş pelerin onu boğuyor, geri çekiyordu. Parmaklarıyla pelerini koparana kadar çekiştirdi ve sonunda kurtuldu. Avluyu koştu.

Buz gibi yağmur, elbisesinin ince, şık kumaşını ıslattı, ama o bunu neredeyse hissetmedi. Görebiliyordu
Spirefell'in ötesinde yükselen şehir kuleleri. Alchemy Tower'ın tepesinden her zaman parıldayan ışığı, Paladia'nın kurulduğu günden beri yanmaya devam eden Eternal Flame'i aradı, ama orada değildi. Kaybolmuştu.

Yine de onlara doğru ilerledi, ancak avlunun uzak tarafına yaklaştığında, tüm kuleler duvarın arkasında kayboldu
duvarın arkasında kayboldu. Bir çıkış yolu ararken ileri geri yürüdü ve sonunda kapıya gitti, bunun boşuna olduğunu biliyordu ama
kendini tutamadı.

Kapı sıkıca kilitliydi, dövme demirden yapılmış ve çok süslüydü, . O kadar sert salladı ki, bilekleri kramp girdi.

Tırmanmaya çalıştı ama terlikleri parçalandı, demir cildini yakacak kadar soğuktu ve kendini yukarı çekmeye çalıştığında, bileklerindeki ağrı ellerini uyuşturdu.

Avlunun karşısında Ferron, Helena'nın kaçma girişimlerinden hiç etkilenmeden gazete okuyordu.

Çığlık atmak istedi. Kapıyı kavradı ve tekrar salladı.

Ya biri, tuzağa düşürüldüğünü bilmeden gelirse?

Onun yüzünden yakalanmış, bunca zamandır hayatta kalmayı başarmış biri.

Nefes nefese kaldı. Göğsü sanki parçalanacakmış gibi hissediyordu. Yere çöktü, kapıyı tekrar tekrar salladı, sanki yeterince ısrarcı olursa demir onun için bükülecekmiş gibi.
yeterince ısrarcı olursa demirin bükületeceğini umuyormuş gibi

Sonunda, umutsuzluk içinde eve döndü.

Baktığı her yer griydi: ölü çimler ve yapraksız, iskelet gibi ağaçlar, siyah sarmaşıklar ve kuleleriyle karanlık ev, hatta soluk dağ yamaçları, bulutlu gökyüzünün sisiyle örtülü beyaz zirveler.

Sanki dünyadan tüm renkler süzülüp gitmişti. Onun hariç. O, tek renkli ortama zıt olarak kan kırmızısı giysileriyle orada duruyordu.

Rüzgar, yağmuru ona doğru sürüklüyordu, buz damlaları gibi vuruyordu, onu titretmişti. Sırılsıklam olmuştu. Elleri beyazlaşıyordu, parmak uçları . Kelepçelerin metali kemiklerine kadar soğukluk yayıyordu.

Parmaklarını gözlerine bastırarak düşünmeye çalıştı. Ne yapabilirdi? Mutlaka bir şeyler vardı.

Hayır. Planı aynı kalmıştı. Ferron'un elinden ya da kendi elinden ölmek.

Yağmur saçlarından ve yüzünden akarken, kendini zorlayarak eve doğru yürümeye başladı.

Ana kanada çıkan merdivenlerin başında, dışarıda iki necrothrall duruyordu. Onları . Dışarıda hava şartlarına maruz kalmış, o kadar harap olmuşlardı ki neredeyse taşlarla birleşmişlerdi, ama ikisi de Ferron'a yaklaşırken onu izliyorlardı.

Ferron başını kaldırdı, gözleri sertleşmişti. "Dışarıda yeterince uzun süre kalmadın. Yürümeye devam et."

Avluya geri çekildi. Avlunun ortasında onu gizleyen birkaç ağaç vardı. Avlunun karşısındaki kapalı geçitte kıvrılıp ısınmaya çalışıyordu.

Isınmaya çalışıyordu. Yağmurla sırılsıklam olmuş pelerini çakıl taşlarının üzerinde duruyordu. Vücudundaki ısıyı korumak için kollarını göğsüne doladı.

Yavaş yavaş titremesi durdu. Bir başka rüzgâr onu sarsarak geçti. Kağıt kadar ince hissediyordu, o kadar yorgundu ki orada uyuyakalayabilirdi.

Bu, hipotermiye işaret ediyor olabilirdi...

Eğer uykuya dalarsa, organları çalışmayı durdurmaya başlayacak ve ölecekti. Bunun nazik bir ölüm şekli olduğunu okumuştu. Her şey
rahatlatıcı bir belirsizliğe gömüldü.

"Yaratıcı." Ferron'un sesi rüzgardan daha soğuktu. Parmakları kolunu kavradı ve vücudunu bir sıcaklık dalgası kapladı, kalbi aniden hızla çarpmaya başladı, sıcak kan vücudunda dolaşmaya başladı.

Şaşkın bir nefes aldı ve ondan uzaklaşmaya çalıştı, ama çok geçti.

Ona öfkeyle baktı. "Kalk."

Bilekleri ağrıyarak, beceriksizce ayağa kalktı. Hâlâ soğuktan morarmış, uzuvları soğuktan kaskatı kesilmişti, ama artık ölmek için fazla sıcaktı.

"Beni seni sürüklemek zorunda bırakma," dedi dişlerini sıkarak, arkasını dönüp uzaklaşırken.

Kız somurtarak onu takip etti. Kapıda bir hizmetçi bekliyordu. Gördüğü üçüncü hizmetçiydi. Diğerleri gibi o da ölmüştü. Bu daha gençti, hizmetçi üniforması giymişti. Elinde
Elinde fırça ve bez vardı. Helena gizlice geçmeye çalıştı ama kendini kapana kısılmış buldu.

"Aurelia, evine çamur getirirsen çok kızar.
Otur."

"Kendim temizlenebilirim," dedi Helena sertçe.

"Ben sormadım," dedi Ferron. Sesi sinirlerini titretti sinirlerini titretti ve Helena'nın dizleri çöktü, onu bir sandalyeye düşürdü. Hizmetçi diz çöktü ve Helena'nın ıslak terliklerini temizlemeye başladı, Helena ise sert bir şekilde oturdu,
korku dolu bir hayranlık ve utanç arasında kalmıştı.

İnanç, ruh ve bedenin kremasyonuna kadar bir arada kaldığını söylüyordu. Ancak ateş
et ve kanı yiyip bitirdiğinde, ruh, dünyevi bedeninden ayrılırdı. Hayatını
saf bir ruhu serbest bırakır ve bu ruh en yüksek göksel alemlere yükselebilirdi.

Beden yakılmazsa, ruh hapsolmuş kalır,
yükselemez ve bedenin çürümesinden kirlenmekle karşı karşıya kalırdı.

. Çok uzun süre bırakılırsa, bedenin safsızlığı ruhu kurtçuklara ve böceklere, vebalara ve diğer grotesk kötülük biçimlerine dönüştürebilir ve onu yeryüzünün altında, Abyss'in karanlık ve ıslak ateşinde sonsuza kadar yanmaya mahkum edebilir.

Canlandırma, bu dönüşümü riske attı. Hem bedeni hem de ruhu bir büyücüye bağlamak, en saf ruhların bile kutsal ateşle özgürleştirilmedikçe, asla yükselemeyecek kadar yozlaşabileceği anlamına geliyordu.

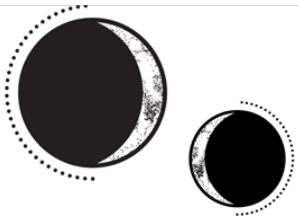
kutsal ateşle özgürleştirilmedikçe asla yükselemeyecek kadar yozlaşabileceği anlamına geliyor

Helena, hizmetçinin yüzüne bakmaktan kendini alamadı, içinde hala bir ruh olup olmadığını,

yavaşça çürüyen, ne yaşam ne de ölüm durumunda sıkışıp kalmış bir ruhun varlığına dair herhangi bir işaret arıyordu. Hizmetçinin bakışları boştu. Ruhunun herhangi bir izi varsa, Ferron'un iradesi altında boğulmuştu.

Ona baktı. "Sen bir canavarsın."

Kaşlarını kaldırdı. "Fark ettin, değil mi?"

BÖLÜM 6

FERRON, HİZMETÇİ HELENA'NIN TERLİKLERİNİ TEMİZLEMEYİ BİTİRİNCE AYRILDI

ve Helena hemen ayağa kalktı, cesedin kendisine daha fazla dokunmasına izin vermedi.

Hizmetçi içeri girdi. Sırtı dönünce Helena, Ferron'un attığı gazeteyi kapıp arkasına sakladı, derin bir nefes aldı ve içeri girdi.

Elindeki gazeteye odaklanarak merdivenlere doğru koştu.

Gölgeler belirginleşiyordu ama Helena onlara bakmayı reddetti, her adımı sayarak, elini tırabzana ve sonra duvara dayayarak, odasına ulaşana kadar apliklerin yaydığı kehribar rengi ışık havuzlarına odaklandı.

O yokken oda havalandırılmıştı. Yatak örtüleri çıkarılmış, çarşaflar değiştirilmişti. Hava dışarıdaki kadar soğuktu ama pencereler tekrar kapatılmış ve kilitlenmişti.

Helena sırılsıklam ve donuyordu, ama Ferron gazeteyi unuttuğunu fark edip almaya gelebilir. Kaybedecek zamanı yoktu.

Işığın en güçlü olduğu pencerenin yanına kıvrıldı, gözleri en üstten başlayarak her kelimeyi içlerine çekiyordu. KASIM 1788.

Şaşkınlıkla tarihe baktı. Bu doğru olamazdı. Net bir tarihi olan son hatırası, Lila Bayard'ın paladin görevine geri dönmesi ve dönüşüyle ilgili duruşmaydı.

Savaş on dört ay önce bitmiş olsaydı, bu 1787 yazının sonları olurdu. Bu da, savaşın neredeyse on dokuz aylık kısmını hatırlamadığı anlamına geliyordu. Geriye dönüp düşünmeye çalıştığında,
hastanedeki vardiyalarından başka bir şey hatırlayamıyordu. Konuşmalar, mevsimler, Lumithia'nın Yükselişi ve Askıya Alınması,
sonsuz bir çığlık gibi, hastanede vardiyadan vardiyaya sonsuz bir döngüden başka hiçbir şey hatırlamıyordu.

Gözlerini sıkıca kapattı, beynini zorladı.
Bir şeyler olmalıydı. O kadar çok şeyi unutmuş olamazdı, ama sanki parmaklarıyla rüzgarı yakalamaya çalışmak gibiydi. Keskin bir ağrı kafatasını parçaladı.

Gözlerini açtığında, kırmızı bir ışık parladı. Elinde bir gazete vardı.

Onu sıkıca kavradı. Ferron onun aldığını fark etmeden önce hızlıca okuması gerekiyordu. Gözleri ilk makaleye koştu.

> Kendilerini Ebedi Alev Tarikatı olarak adlandıran aşırılıkçı grubun son kaçak üyesi yakalandı ve sorguya çekilecek. New Paladia Merkez Ofisi, Etras'ın güney adalarından gelen yabancı bir simya öğrencisi olan Helena Marino'nun kimliğini doğruladı. Etras hükümeti, Ebedi Alev'in terörist faaliyetlerine herhangi bir şekilde karıştığını veya destek verdiğini reddediyor.
> terörist faaliyetleriyle herhangi bir ilgisi veya desteği olduğunu reddediyor. New Paladia vatandaşlarını daha fazla şiddetten korumak için Marino,
> Spirefell'de hapsedildi ve kaderi belirlenecek.
>
> Spirefell, ünlü Ferron malikanesi, Urius Ferron tarafından demirden inşa edilmiştir. Ailenin olağanüstü etkisini kutlamak için inşa edilen benzersiz yapısı ile bu ev, tehlikeli mahkumlar için güvenli bir yer oluşturmaktadır.

New Paladia'nın en eski ailelerinden biri olan Ferronlar, bölgede
Holdfastlar'dan daha eskiye dayanmaktadır. Ailesi, Ebedi Ateş'in zulmünün sık sık kurbanı olmuştur. Demir Loncası Üstadı Atreus Ferron, Holdfastlar'ın baskıcı rejimine karşı çıktığı için tutuklanmış ve idam edilmiştir. Oğlu Kaine Ferron ise,
Prens Apollo Holdfast'ı öldürmekle suçlandı. Baba ve oğula yöneltilen tüm suçlamalar daha sonra düşürüldü...

Ferron, Prens'i öldürmekle mi suçlanmıştı? Savaşa neden olan suikast mı?

Gözleri bulanıklaşana kadar kelimelere bakakaldı.

Prens Apollo'nun ölümünü hatırladı. Alchemy Enstitüsü'nün ortak alanında vahşice öldürülmüş olarak bulunmuş ve hemen soruşturma açılmıştı. Herhangi bir sonuca varıldığını hatırlamıyordu. O dönemde
çok şey olmuştu: cenaze töreni, Luc'un Prens olarak taç giymesi için yapılan hazırlıklar. Neşeli bir olay olması gereken bu durum, keder ve şokla gölgelenmişti, Luc
arkadaşları onu korumak için yemin ederken bile inkâr içindeydi yemin ederken bile inkâr içindeydi. Tören daha yeni bitmişti ki, isyan ve Ölümsüzler ve hiç bitmeyecek gibi görünen savaş başladı.

Ferron, Prens Apollo'yu öldürmüş müydü? Elbette hayır, o zaman sadece on altı yaşında olacaktı. Belki de bu iddia
Ferron ailesini Holdfastların kurbanları olarak göstermek için uydurulmuştu? Bu daha olası görünüyordu.

Daha fazla bilgi umuduyla makalenin geri kalanını okudu, ancak sadece
Undying'in savaşla ilgili olağan anlatısı: savaşı onlar başlatmamışlardı; aslında hiçbir zaman bir "savaş" olmamıştı, bunun yerine, demokratik olarak seçilmiş Paladian Guild Assembly'yi tanımayı reddeden küçük bir grup dinci aşırılıkçının neden olduğu sivil ayaklanmalar olduğu.

Bu, Luc'u, başkalarının ele geçirmesine izin vermektense tüm şehri yakmaya çalışan, güce aç bir canavar olarak göstermişti.

Prenslik'e gelmeden önceki gece Alchemy Tower'ın çatısına çıkan Luc, çatının en ucunda tek başına duruyordu.

Helena onu takip etmiş ve cesaret edebildiği kadar yakına yaklaşmış, ona geri adım atıp elini tutarsa onun için her şeyi yapacağına söz vermişti.

geri adım atıp elini tutarsa onun için her şeyi yapacağına söz vermişti.

O dinlememişti, ta ki Helena, Luc atlarsa kendisinin de atlayacağına yemin edene kadar. Luc, Helena'yı kurtarmak için geri adım attı.

Şafak sökene kadar çatıda birlikte oturmuşlardı. Helena, Luc'un elini sıkıca tutmuş ve bütün gece konuşmuş, ona
Etra, uçurumlar, boyalı arabaları çeken eşeklerin olduğu küçük köyler, zeytinler, tüm çiftlikler ve yaz günlerinde denizden bahsetti. Bir gün oraya gideceklerini söyledi ona. Her şey düzeldiğinde, onu oraya götürecek ve
ne kadar güzel olduğunu gör.

Luc hiçbir zaman Prens olmak istememişti. Başka biri olsaydı, bu görevi hiç tereddüt etmeden bırakırdı.

Helena, gözlerini kırpıştırarak gazetenin sayfasını çevirdi. Bir köşede, geçen hafta Yüksek
Reeve tarafından gerçekleştirilen infazlar listelenmişti. Platformda diz çökmüş, sefil görünümlü erkek ve kadınların fotoğrafı vardı. Siyah giysiler giymiş, yüzünü ve saçlarını gizleyen karmaşık bir miğfer takmış Ferron, soluk bir elini uzatmış duruyordu.

Sadece duruşundan ve uzun parmaklarının tanıdık eğiminden onun Ferron olduğunu anlayabilirdi, ama makale ondan sadece *Yüksek Reeve* olarak bahsediyordu.

Kaine Ferron'un Yüksek Reeve olduğu hiçbir yerde belirtilmemişti.

Bu bir sır mıydı?

Bundan kim fayda sağlayacaktı? Mülkün kötüleşen durumuna bakılırsa, bundan faydalanacak olan Ferronlar değildi.

Hayır. Morrough sorumlu olmalıydı. Sonuçta, Yüksek Reeve'nin kimliğini gizli tutmak, Yüksek Necromancer'a olağanüstü güçlü bir araç sağlıyordu. Eğer
Yüksek Reeve herhangi biri olabilirdi, insanlar paranoyak hale getirilmişti, sürekli merak içindeydiler. Bu durum Ferron'un kendi takipçilerini toplamasına veya Morrough'u devirmek için yeterli gücü biriktirmesine engel olurdu.

Belki de Ferron'un Morrough'un korktuğu hırsları vardı. Bu, Helena'nın yararlanabileceği cazip bir olasılıktı.

Bu durum Spirefell'i mükemmel bir tuzak haline getiriyordu. Helena'yı kurtarmaya çalışanlar, bir
kim olduğunu bilemezdi.

Gazetenin geri kalanını hızlıca okudu. Tahıl kıtlığına dair bazı belirsiz imalar vardı. Bu garipti. Paladia'nın her iki yanındaki ülkeler önemli
tarım ihracatçısıydı. Novis monarşisi Holdfasts ile tarihi bağlara sahipti, bu yüzden Novis'in ambargo uygulaması tahmin edilebilirdi, ancak batı komşuları ve ağır militarist bir ülke olan Hevgoss, on yıllardır guildlerle daha iyi
ticaret anlaşmaları yapmaya çalışıyordu.

Holdfastlar, endüstriyel savaşta simyanın kullanılmasını
reddettikleri için
endüstriyel savaşta simyanın kullanılmasını reddederek müzakereleri engellemişti. Hevgoss ile ticaret kısıtlamalarını ihlal ettiği tespit edilen loncaların lumithium erişimi kesilerek endüstriyel ölçekte simya işlemleri yapmaları engellenmişti.

Hevgoss neden şimdi Paladia'ya tahıl akıtmasın ki?

Gazetenin siyasi bölümü, korkunç bir şekilde neredeyse komikti. Savaşın nedeni olarak gösterilen Lonca Meclisi, New Paladia'nın kış gündönümüyle yeni yılı karşılamadan önce yapacak daha acil bir işi yokmuş gibi, asansör ücretleri konusunda üç haftadır müzakere ediyordu.
kış gündönümü yeni yılı getirmeden önce yapacak daha acil bir işi yokmuş gibi.

Daha ilginç olanı, bir paragrafta
Paladian elçisinin Doğu İmparatorluğu'na vardığı ve

sınırı geçmesine izin verildiği belirtilen paragraf. Bu, birkaç yüzyıldır ilk kez bir Paladyalı'nın Doğu İmparatorluğu'na
. Hain Shiseo'nun gittiği yer orası mıydı?

Helena, toplum sayfalarını çoğunlukla atladı, ancak Aurelia Ferron'un adının ne kadar sık geçtiğini fark etmeden edemedi. Oldukça sosyetik birine benziyordu.

Sonra bir başyazı dikkatini çekti. Neredeyse zararsızdı, mevcut işgücü eksikliğini anlatıyor ve
Eternal Flame'in neden olduğu "çatışma"da çok sayıda yetenekli simyacının kaybedilmesinden yakınıyordu. Paladia'nın ekonomisinin nasıl olduğu hakkında istatistikler sunulmuştu. birden fazla nesil boyunca simyacıların kaybolması nedeniyle küçülmeye devam etmesi bekleniyor. Yazar, çözümün sponsorlu doğumlar olduğunu açıkladı. Makale birdenbire başladı ve daha çok bir reklam gibi okunmaya başladı. Central'ın yeni bilim ve simya bölümünün başkanı
yeni bilim ve simya bölümünün başkanı Irmgard Stroud, yeni bilimsel seçim yöntemleri kullanarak
en iyi başlangıcı sağlamak için yeni bilimsel seçim yöntemleri kullanıyordu.

Gönüllüler aranıyordu. Katılımcılara yemek ve konaklama sağlanacak ve programın tamamlanmasının ardından
cezaevi mahkumiyetleri olanlar yeniden yargılanmaya hak kazanacaktı.

Helena, gördüklerine inanamadan başyazıyı birkaç kez okudu. Bu, ekonomik bir çözüm olarak sunulan bir üreme programıydı. Sanki simyacılar, ekonomik açıdan arzu edilen dönüşüm yetenekleri elde etmek için çiftleştirilen köpeklermiş gibi.
dönüşüm yetenekleri elde etmek için çiftleştirilen köpeklermiş gibi.

Bu tamamen yeni bir kavram değildi. *Evlilik yoluyla Rezonans,* lonca ailelerinin aynı veya tamamlayıcı simya rezonansına sahip kişilerle evlenme eğilimi için iyi bilinen bir terimdi. Aurelia ve Ferron da tam da böyle bir örnekti.
Aurelia ve Ferron da bunun bir örneğiydi.

Bir simyacının rezonans repertuarı
saç veya göz rengi gibi kalıtsal olsa da, rezonans rastgele ortaya çıkabilir veya kaybolabilirdi.

Helena'nın ebeveynlerinin ikisi de simyacı değildi. Babası çelik ve bakır için küçük bir rezonansa sahipti, ancak bu, eğitim almaya veya bir loncaya girmeye yetecek kadar güçlü değildi. Helena'nın hatırladığı kadarıyla annesinin hiç rezonansı yoktu. Luc'un büyük teyzesi Ilva Holdfast, , rezonans göstermeyen simyacıların çocuğu olan ünlü bir Lapse idi.

Şimdi Stroud, rezonansın ne kadar kalıtsal olduğunu veya olmadığını tam olarak test etmek niyetindeydi ve bunu yapmak için Karakol'daki mahkumları kullanmayı planlıyordu. Sonuç ta, başka kim bir üreme programına gönüllü olurdu ki?

Yiyecek, barınma ve yeniden yargılama gibi teşvikler yüzünden mi?

Grace'i düşündü, aç ve çaresiz, çalışamayacak kadar küçük kardeşleri olan, gözünü satmaya hazır olan Grace'i. Helena, onun gibi kaç kişi olduğunu sadece tahmin edebiliyordu.

Stroud'un sürekli incelediği tüm o dosyalar. Direniş kayıtlarından uygun adayları elemek için çalıştığı şey bu olmalıydı.

Helena gazeteyi gardırobuna sakladı ve odasından bir dahaki sefere çıktığında bir yere bırakmaya karar verdi. Eklemleri soğuktan sertleşmişti, ıslak giysilerini çıkarıp duşa girdi.

Vücuduna tekrar ısı yayılana ve kemiklerine işleyen soğuk kaybolana kadar sıcak suyun altında durdu.

Soğuk odasına geri dönmek için acele etmeden yavaşça yıkanmaya başladı.

Aşağıya baktığında, hatırlamadığı yara izleri keşfetti.

En büyüğü göğsünün tam ortasında, göğüslerinin arasında uzanıyordu. İp gibi uzanan yara izi kabarmış, hafifçe buruşmuştu, sanki göğüs kemiği yarılmış ve tekrar zımbalanmış gibi.

Parmaklarıyla izini takip etti ve kemiğin içinde bir çukur buldu, kesilmiş sinirlerin tuhaf hissi vardı.

İyileştirme yapılmış gibi görünmüyordu. Kemik yeniden büyümüş olabilirdi. Sinir uçlarını

ve matrisleri, yara izi daha az görünür olacak şekilde düzenleyebilirdi.

Hiçbiri yapılmamıştı. Yara, herhangi bir vivimansi kullanılmadan iyileşmeye bırakılmıştı.

Belki de bu, Stroud'un bahsettiği ağır yaraydı.

Hayır, böyle bir yaralanma ile staz durumuna alınmış olamazdı. Vücudunu dikkatlice aramaya başladı ve daha fazla yara izi buldu.

Zihni bunları görmezden gelmeye alışık gibiydi, ama o odaklandı ve her birini dikkatle inceledi.

Baldırında düz bir şekilde uzanan büyük, dairesel bir yara izi vardı. Saç çizgisi şeklinde izler, biri karnında karın ve diğeri iki kaburga kemiği arasında. Bunları iyileştirmek için vivimansi kullanıldığı inkar edilemezdi.

Sağ avucunda daha fazla yara izi vardı. Avuç içi ve parmaklarında, sanki elinde bir bıçak saplamış gibi kesikler ve daha da garip olanı, yedi küçük delik vardı. Avucunda bir daire şeklinde mükemmel aralıklarla yerleştirilmişlerdi. Büyük değillerdi ama
. Onlara baktı. Şekli tanıdık geliyordu.

Elini indirdi, tedirgin bir şekilde, ve sonunda hatırladığı tek yara izini bulmak için elini uzattı.

Çene gölgesinin altında gizlenmiş, neredeyse görünmezdi. Boynunun sol tarafında uzun ve ince bir çizgi halinde uzanıyor, boğazının hemen önünde duruyordu.

FERRON, ertesi gün geldiğinde Helena'nın kurutulmuş ve temizlenmiş pelerinini yanında getirmiş ve onu Helena'nın başına atmıştı.

Helena onu takip etti ve yol boyunca gizlice gazeteyi yere attı. Verandada, başka bir gazete çıkardı. Kapak haberi, vali Fabian Greenfinch'in onuruna yaptırdığı bir anıt hakkındaydı.

Morrough, Yeni Paladia'nın kurtarıcısı olarak. Ertesi yıl açıklanacaktı.

Yine yağmur yağıyordu. Helena ne yapacağını bilemeden etrafına bakındı, Ferron'un gözetimi altında daireler çizerek dolaşmanın hiçbir cazibesini görmüyordu.

Belki bir yerlerde çok keskin bir sopa bulup onu bıçaklayabilirdi.

Sıkılana kadar verandada dolaştı
sonra oturup evin sessizliğini gözlemledi, bu kadar büyük bir yerde kaç oda olabileceğini tahmin etmeye çalıştı.

Bayard'ların evi Solis Splendour'un çok büyük olduğunu düşünmüştü. Şehirdeki birkaç müstakil evden biriydi, uzun zaman öncesinden kalma bir kalıntıydı. Spirefell çok daha büyüktü.

Ferron ayağa kalkıp gittiğinde, bunun içeri girme işareti olduğunu düşündü. Etrafına bakındı ve
gazetesini unutmadığını görünce hayal kırıklığına uğradı.

Kapıya gitti. Kış ışığı, karanlık zemine cıva gibi yayılıyordu, ama ötesindeki koridor, bir ağız gibi karanlıkta kayboluyordu.
Kış perdeleri ışığı engelliyordu ve mezar gibi tozlu, boğucu bir his yaratıyordu. Işıklar kapalıydı.

Duvarda el yordamıyla bir kadran veya anahtar bulmaya çalıştı.

Karanlıktan rüzgâr esip geçti ve toz ve çürüme kokusu
soğuk bir nefes gibi yüzüne çarptı, ardından evi titreten düşük, değişken bir inilti duyuldu.

Helena, kalbi hızla çarparak dışarıya doğru sendeledi.

Bulutlar dağılırsa, hava aydınlanacaktı. Verandada kıvrılıp bekledi. Yağmurun karanlığında,
etrafındaki ev, neredeyse devasa
uyuyan yaratık gibi görünüyordu, içe doğru kıvrılmış, kuleleri dikenler gibi.

Yağmur dinmedi. Aksine, alacakaranlık çöktükçe gökyüzü karardı. Ay döngüsünün bu noktasında, daha parlak olan Lumithia bile, ışığı bulutları delip geçemeyecek kadar
bulutları delip geçemeyecek kadar azalmıştı.

Kapıdaki ışık küçülmüş ve zayıflamıştı.

Helena derin bir nefes aldı; bu yolu daha önce de kullanmıştı. Gölgelerin içinde çok uzak olmayan bir yerde basamaklar vardı. Onları bulursa, geri dönüş yolunu hissederek bulabilirdi.

Sadece gölgelerdi. Tank değildi. Hiçbir şey değildi. Sadece gölgelerdi.

Kapıda tereddüt etti ve her şey karardı, dışarıda kalan ışık da kaybolmaya başladı.

Helena kendini karanlığın içinde kaybolduğunu hissetti. Kendini ileriye doğru zorlarken, pençeler gibi keskin bir korku onu sardı. Tökezledi, bir masaya çarptı, bacağına yayılan acıyı zar zor hissetti.

Merdivenleri bul.

Bu sadece bir ev.

Ama karanlığın onu yuttuğunu, içine çektiğini, sonsuzluğun çok yakın olduğunu *hissetti*. Masayı kavradı, elleri o kadar şiddetli titriyordu ki, ahşap gürültüyle sallandı. Bir şey düştü ve yere çarptı.

Nefes al. Sadece nefes al.

Nefes almaya çalıştı ama acı göğsünü parçaladı. Kalbi hızla atıyordu, içinde kafese kapatılmış bir kuş gibi kaburgalarına çarparak kırılıyordu.

Bacakları pes etmeden önce birkaç adım atabildi. Yere kıvrıldı, elleri altında tahta kemikler gibi hissediyordu. Yine hiçliğe kayboluyordu.

Hareket edemediği, çığlık atamadığı ve kimsenin gelmediği bir hiçliğe...

Kollarından tutuldu ve yerden kaldırıldı. "Ne yapıyorsun?"

Ani ışıkta gözlerini kırpıştırdı, Ferron'un öfkeli yüzüne baktı.

Duvardaki elektrikli aplik parlıyordu, karanlıkta sadece onları aydınlatan bir hale gibi.

Onun yüzüne odaklandı, etrafını saran siyah okyanusu görmemeye çalıştı.

"Karanlıktı," diye zorla konuştu.

"Ne?"

Nefesi o kadar hızlıydı ki, başı dönüyordu.

"Karanlıktan mı korkuyorsun?" Gümüş rengi gözleri yanıyordu, sesi inanamama duygusuyla doluydu.

O uzaklaşmaya çalıştı — Ferron'un yanında olmaktansa koridorda boğulmayı tercih ederdi — ama o onu bırakmadı, onu birkaç adım ötedeki merdivenlere çekti ve odasına sürükledi, yere yığılmasını engelledi.

"Sakin ol," diye bağırdı ona, tanıdık odaya girer girmez.

Kapı çarptı.

Helena sandalyeye çöktü, ikiye katlandı ve kumaşı kavradı. Parmakları sürekli seğiriyor, kollarına acı verici şoklar gönderiyordu, ama umursamadı. Her şeyin gerçek ve somut olduğunu hissetmesi gerekiyordu, bedeniyle ve başka hiçbir şeyle hiçbir şeyin olmadığı bir uçurumda olmadığını hissetmesi gerekiyordu.

Hava ciğerlerinin içini kesiyordu.

O odasındaydı. Ev onu yememişti, çünkü evler insanları yemezdi. Zihni yavaş yavaş berraklaştı, boğucu korku giderek azaldı ve mantık geri dönmeye başladı.

Tekrar mantıklı olmak, korkusunun mantıksız olduğunu bilerek oturmak neredeyse daha kötüydü. Önemli değildi. Korkmuş olan kısmı mantıklı olmayı umursamıyordu.

"Neyin var senin?" diye sordu,

başını kaldırarak.

Ferron hala odadaydı, görünüşe göre panofobi krizi geçtikten sonra onu sorgulamak için oyalanıyordu.

Gözlerini kaçırdı.

"Bana söylemezsen, cevabı kafandan çıkarırım."

Helena irkildi. Onun rezonansının düşüncesi dişlerini dişlerini gıcırdatmaya başladı. Beyninin bazı kısımları hala transferden dolayı incinmiş ve çökmüş gibi hissediyordu.

Ağzı büküldü, boğazı gerildi. "Göremediğim yerleri sevmem."

"Ne zamandan beri? Burada sürekli ışığı açık tuttuğunu fark etmedim. Yoksa bu gölgeler farklı mı?"

Boynunun arkasında bir sıcaklık hissetti. Zemindeki demir parmaklıklara baktı. "Bu odayı tanıyorum.
bilmediğim, sonunu göremediğim yerler. Durgunluk tankında, ne kadar görmeye çalışırsam çalışayım, her zaman karanlıktı ve etrafımda hiçbir şey hissedemiyordum, sadece vücudumun yüzdüğünü ve hareket etmediğini hissediyordum. Sonsuz gibi geliyordu. Sanki hiçbir yerde değildim. Orada çok uzun süre kaldım. Sonunda birinin geleceğini düşünmeye devam ettim ama..." Kafasını salladı. "Karanlık yerler gördüğümde ve bunların nerede bittiğini bilmediğimde, içlerinde kaybolacakmışım gibi hissediyorum, ama bu sefer asla bulunamayacağım."

O mantıksız konuşuyordu. Mantıksızdı, ama bunun çaresi yoktu; aklıyla zihni arasında bir bölünme vardı, onları sonsuza dek ayıran bir fay hattı.
Zihni, korkunun mantıklı olup olmadığını umursamıyordu;
sadece bir daha asla geri dönmemek istiyordu.

Ferron o kadar uzun süre sessiz kaldı ki, sonunda ona baktı, morbid bir merakla, ama Ferron'un yüzünden bir şey okunamıyordu.
ona bakıyordu.

Onu sadece bakmakla uğraşması, kim olduğu değil, ne olduğu 'u görmek için ilk seferdi.

Giysileri bunu iyi gizliyordu, ama garip bir şekilde zayıftı. Demir simyacı gibi yapılı değildi. Savaş simyacısı gibi bir görünümü ya da havası bile yoktu. Onu
Ağır bir silahla elinde onu hayal edemiyordu.

Gözlerindeki yırtıcı yoğunluk dışında, yüz hatları neredeyse fazla inceydi, sanki bir vuruş fazla oyulmuş bir heykel gibiydi.

Onunla ilgili her şey ince ve keskin kenarlıydı.

"Biliyor musun," dedi Ferron, onu düşüncelerinden sıyrarak, "seninle karşılaşacağımı duyduğumda,
seni kırmayı dört gözle bekledim."

Başını salladı. "Ama kendine yaptıklarından daha fazlasını yapmanın mümkün olduğunu sanmıyorum."

'İN 7. BÖLÜMÜ

FERRON HER GÜN ONU AVLUYA GÖTÜRÜP GETİRİYORDU. Ondan sonra ruh hali hep karamsardı ve alaycı bir şekilde, onun kendi başına fark edemeyecek kadar "aptal" olduğu çeşitli ışık anahtarlarının yerlerini gösterirdi.

O kadar küçümseyici davranıyordu ki, ona bir taş atmak istedi, ama dışarıda ince öğütülmüş beyaz çakıl taşlarından başka bir şey bulamayınca hayal kırıklığına uğradı.

Avlu onu sıkıyordu. Sıkıcı ve acı soğuktu, kış karı bulutlarda yoğunlaşıyordu, ancak yerde asla bir toz tabakasından fazlası yoktu — ayaklarını soğuktan uyuşacak kadar.

ayaklarını soğuktan uyuşturacak kadar.

Yalnız kaldığında, odasından çıkıp, kullanışlı bir silah bulmaya karar verdi; mobilya çivisi bile iş görürdü. Ferron hata yapıp bunu yapmazsa, bir sonraki transfer seansı gelmeden önce kendini öldürecekti.

Doğu pencerelerinden ışık sızan saatlerde, duvarların yanında kalıp nefes almaya çok dikkat ederse, gezintilerini yapabiliyordu.

Ancak odasından uzun süre uzaklaştığında, nekrotroller ortaya çıkmaya başlıyordu. Onu durdurmaya ya da odasına geri götürmeye çalışmıyorlardı; sadece onu izliyor, hayaletler gibi etrafında dolaşıyorlardı.

hayalet gibi uçuyorlardı.

Evin gıcırtılarını, inlemelerini, değişen gölgeleri ve onları görmezden gelmeye çalıştı, ama onlar intihar etmesinin önünü kesiyorlardı.

Azimle devam etti, ama odaların çoğu kilitliydi

ve kilitli değillerdi, ama kilitli olanlarda eski mobilyalar ve işe yaramaz biblolar dışında hiçbir şey yoktu.

Eski bir odada, sökülmüş bir yatak çerçevesinin arkasına sıkıştırılmış bir tablo buldu. Üzerinde bir toz bezi vardı. Merakla onu çıkardı.

Bezin altından çıkan resim, Ferron ailesinin
ailesinin portresiydi. Ferron ve Aurelia değil, Ferron'un çocukluğunda anne babasıyla birlikte olduğu bir resim.

Eski aile reisi Atreus Ferron, Helena'nın Enstitü'de gördüğünü Helena, onu Enstitü'de gördüğünü hayal meyal hatırlıyordu. Şahin gibi yüz hatları, sert çizgileri olan bir yüzü ve soluk mavi gözlerini gölgeleyen kalın kaşları vardı.
soluk mavi gözlerini gölgeliyordu. Zarif giyinmişti, ama ailesinin demirci ve demirci ustası soyu, yapılı vücudunda, geniş omuzlarında ve parmaklarını süsleyen ağır demir yüzüklerle donatılmış kocaman ellerinde açıkça görülüyordu.

Kaine Ferron babasının yanında duruyordu. Enstitü'den hatırladığı haliyle tamamen aynı görünüyordu, o kadar farklıydı ki
damıtılmış bir versiyonu olacaktı. Yüzü daha dolgundu ve babasıyla neredeyse aynı boyda olmasına rağmen,
babasını bu kadar korkutucu yapan vücut yapısına sahip değildi. Ferron sırık gibi uzundu ve bir tay gibi bir havası vardı. Davranışları, yanında duran adamı açıkça taklit ediyordu. Kahverengi saçları babasınınkinden daha açıktı ama aynı şekilde şekillendirilmişti, ifadesi ve duruşu da Atreus'u yansıtıyordu, koyu renk kaşları ela gözlerinin üzerinde aşağı doğru çekilmişti.

Portrenin merkezinde, soluk gri bir elbise giymiş bir kadın vardı. Parmaklarında demir bir yüzük vardı, ama elleri o kadar narindi ki, yüzük ona hiç yakışmıyordu
. Söğüt gibi narindi, kalp şeklinde bir yüzü, gri gözleri ve kül rengi kahverengi saçlarla çerçevelenmiş küçük bir çenesi vardı. Helena onun tek başına bir portresini görseydi, bunun Ferron'un annesi olduğunu asla tahmin edemezdi, ama yan yana durduklarında, onun vücut yapısında annesinin etkisini görebiliyordu, annesinin yüz hatları Ferron'unkileri yumuşatıyor, babasından miras aldığı sert, şahin gibi yüz hatlarını ve vücut yapısını silip süpürüyordu;

ama en büyük benzerlik ağızlarında ve gözlerinin ışığında ve eğimindeydi.

Helena, portrenin eksik olduğunu fark etmeden önce uzun süre yüzleri inceledi. Giysilerinin detayları
ve bu tür portrelerde genellikle yer alan motiflerin hiçbiri yoktu. Sanki bir şey onu kesintiye uğratmış gibi.
bu yüzden terk edilmişti.

Toz bezi parmaklarından kayıp düştü ve tablo tekrar saklandığı yere geri koyuldu. Aklı, tablodaki koyu saçlı Ferron ile
şimdi var olan gümüş rengi soluk versiyonu arasında gidip geldi.

"İLTİHAP NEREDEYSE GEÇTİ," diye duyurdu Stroud iki hafta sonra, Mandl'ı da yine yanında getirerek
Helena'nın beynine müdahaleci bir şekilde rezonansını uygulayarak Helena'nın görüşünü kırmızıya çevirdi. "Aylık seanslar yeterli olacaktır.
Ancak" — Helena'nın bileğini tutup kaslarını onaylamayan bir ifadeyle inceledi — "umduğum gibi iyileşmiyorsun. Her gün dışarı çıkıyor musun?"

"Evet. Yüksek Reeve bunu sağlıyor."

"Peki egzersiz yapıyorsun mı? Vücudun ne kadar güçlü olursa, ateşli nöbetler yaşamadan transferi o kadar kolay atlatırsın."

Helena, daha önce kimsenin açıklamaya uygun görmediği bu gerçeği duyunca, Stroud'a şaşkınlık içinde baktı. Nöbet geçirmiş miydi?

Stroud bekleyişle ona baktı ve kadının yürüyüşlerin nöbetleri önleyebileceğini düşündüğünü hatırlaması biraz zaman aldı.

"Evet," dedi Helena.

"İyi. Sinir bozukluğunuz olduğu belirtilmiş." Helena'nın çenesi gerildi. Elbette Ferron Stroud'a söylemişti.
Stroud'a söyleyecekti.

"Evet. Bilmediğim karanlık yerleri sevmem."

Mandl'dan bir kahkaha sesi geldi.

"Bu konuda yapılacak pek bir şey yok," dedi Stroud ve Helena'yı muayene etmeye devam etti. "Biliyor musun, seni programımın deneklerinden biri olarak kullanamamam çok yazık. Kabul belgelerini tekrar okudum. Olağanüstü bir repertuarın var."

Helena'nın boğazı düğümlendi.

"Holdfastlar nadir bulunan simyacıları toplamayı çok severlerdi," dedi Mandl.

Helena, kan tadı alana kadar dilini ısırdı.

Stroud başını salladı. "Yüksek Reeve seninle işini bitirince, seni bir sonraki denek olarak talep edebilirim."

Helena çenesini kaldırdı. "Eh, benimle pek şansın yok. Ben kısırlaştırıldım."

Stroud'un rezonansı aniden alt karnına saplandığında Helena yüzünü buruşturdu. Bir an sonra, Stroud'un yüzünde hayal kırıklığı ve öfke belirdi.

"Bu ne zaman oldu?"

Helena başka yere baktı, odanın karşısına o kadar sert bir şekilde baktı ki, görüşü bulanıklaştı. "Bu, Falcon'un beni şehre kabul etmesinin şartlarından biriydi. Vivimansi, rahimde başlayan ruhun yozlaşması olduğu için, bu... bu aktarılabilir. Şifacı olarak asla evlenmeyeceğime ve çocuk sahibi olmayacağıma dair yemin etmiştim, ama o..." Yutkundu. "O emin olmak istedi."

"Ve tabii ki sen de kabul ettin," dedi Stroud, elini çekerek. "Çünkü kendini yeterince küçülttüğünde yeterince küçülürsen seni kabul edeceklerini düşündün."

Helena'nın çenesi ısındı. "Reddetmenin bir anlamı yoktu. Dediğim gibi, yemini çoktan etmiştim."

Stroud güldü. "Genelde bu yalana kananlar çocuklardı."

Helena ona baktı, gözlerini kısarak.

Stroud alaycı bir ifadeyle Mandl'a tekrar baktı. "Bilmiyor muydun? Senin Ebedi Alevin oldukça henüz doğmamış potansiyel vivimancıları tespit etmede ustaydı.

Yani, otuz yıl önce miydi, Prens Helios
tüm hamileliklerin İnanç hastaneleri tarafından yönetilmesini zorunlu kıldı. Neye bakacaklarını ve hangi çözümleri sunacaklarını bilmek için eğitilmiş dindar doktorlar. Ne tür ebeveynler
tehlike konusunda uyarıldıktan sonra bir canavarı yanında tutmak ister ki?"

Helena'nın midesi sıkıştı.

"Mandl doğumda terk edildi, bir yuvada yetim olarak büyütüldü. Onun gibi çocuklara, ruhlarının kirlenmesinin arındırılması gerektiği ve istenenleri yaparlarsa bir gün istenebilecekleri söylendi." Stroud omuz silkti.
"Tabii ki, ne Faith ne de Paladia onları
zorla çalıştırmak dışında bir şey istemediler. Bak, sana da aynı şekilde davrandılar."

"Hayır," dedi Helena, başını sallayarak. "Luc öyle değildi. Benim
ya da şifacılığın nasıl işlediğini bile bilmiyordu. Bilseydi, bana izin vermezdi. Falcon Matias gibi insanlar sert görüşlere sahipti, ama Luc her zaman Falcon gibi insanları dizginlerdi. Her şey bittiğinde, o..."

"Eğer bilmiyorsa, bu onun bir kukla ve aptal olduğu anlamına gelir. Ve sen hala öylesin," dedi Mandl, ölü yüzü nefretle kaynarken, sonra Stroud'a döndü. "Sen
ona, Ekselansları Holdfast'ı öldürdükten sonra ona ne yaptığını anlatmalısın."

Helena'nın midesi taş gibi ağırlaştı. Hızla ikisi arasında bakışlarını gezdirdi, ama Stroud başını salladı. "Yerini bil, Mandl."

Onlar gittikten sonra Helena donakaldı ve Luc'a ne olduğunu merak etti.

Onu düzgün bir şekilde yakmamış olmaları elbette sürpriz değildi, ama Mandl, Helena'nın bu bilgiyle işkence görmesini neden istiyordu?

Luc, maruz kaldığı zulüm ve nefreti asla hak etmemişti.

Her şeyi bilmediğini kabul ediyordu, ama bu onun bir kukla olduğu için değildi. Prenslik pozisyonu karmaşıktı. Dini lider ve hükümdar olmak zor bir görevdi, özellikle de savaş sırasında savaşması ve yönetmesi beklendiği zamanlarda.
diğerlerinin kişisel kararlarıyla yük altında kalamazdı.

Bazı seçimler onsuz yapılmalıydı, bazı
Onu felç edecek ya da bilmesini bile engelleyecek fedakarlıklar. Bu onu bir kukla yapmadı. Onu insan yaptı.

Helena onu insan olduğu için sevmişti. Prens olması ya da tanrılar tarafından kayırılması gerekmiyordu. Olduğu gibi yeterince iyiydi.

FERRON, Helena'nın yenilmez öğle yemeğinden sonra her zamanki gibi ortaya çıktı. Helena, boyun eğerek pelerinini almaya gitti.

"Bugün gerek yok," dedi. Helena durakladı ve ona ihtiyatla baktı.

Kapı arkasında yumuşak bir tıklama ile kapandı.

Parmakları döndü ve rezonansı onu yakaladı. Helena öne doğru çekildi. Yatağın yanına geldiğinde, Ferron elini salladı ve Helena'yı yatağın üzerine devirdi.

Ferron sıkılmış bir ifadeyle, tek duygusu gözlerindeki ışıltı olan bir şekilde yavaşça yaklaştı.

Helena, sessiz kalmak için dudağını ısırdı ve onun rezonansına karşı koyarken nefesini sabit tutmaya çalıştı.

Adam, gözlerini kısarak ona baktı.

Bunu hiç düşünmemişti. Düşünmeliydi. Onun bir canavar olduğunu biliyordu, ama o hiç ilgi göstermedi.

Sanki bunun ilgisi varmış gibi. Aklı karışmıştı. Neden şimdi? Neden bugün? Stroud, Helena'nın kısır olduğunu söylemiş ve o da bunu bir fırsat olarak görmüş müydü?
Sonuçsuz bir şekilde yararlanabileceği bir şey mi?

Boğazından bir inilti çıktı. Keşke yatağın yüzeyine gömülebilseydi ve orada boğulabilseydi. Keşke çığlık atabilseydi. Parmaklarını hareket ettirebiliyordu, ama sesinin çıkması gereken yerde, sadece açık bir yara vardı.

Sağ elini başının yanındaki yatağa bastırdı ve Helena'nın çenesini, ona doğru bakacak şekilde çevirdi.

Kalbi titredi.

Göz bebekleri küçülmüştü, irislerinin grisi bir fırtına gibiydi.

Soğuk parmakları çenesinin kıvrımını takip ederek şakağına doğru ilerledi. Adamın rezonansı zihnini delip geçerken, onun vücudunun neredeyse ağırlığını içgüdüsel olarak hissederek yatıyordu.

Zihni ters çevrilmiş bir kar küresi gibiydi, tüm düşünceleri bilincinde kar taneleri gibi dönüyordu.

Bu bir aktarım değildi, ama yine de bağlantı sayesinde onun zihnini belirsiz bir şekilde hissedebiliyordu. Onu öldürmek için aklına gelen tüm fikirleri
tüm onu öldürme fikirlerine gülerek karşılık verdi - bu fikirler gerçek bir fantezi takımyıldızı haline gelmişti. Hiç umursamadan hepsini gözden geçirdi
ve sonra zihninin derinliklerine daldı, evi, avluyu, nekrotrolleri, çaldığı gazeteyi,
Stroud. Ondan herhangi bir tepki gördüğü tek an, Luc'u sürekli düşünmesi ve kederiydi.

Sonra odasında pelerinine uzanırken, o kapıyı kapatıyordu ve ne olacağını biliyordu.

Anı, parlak güneşin altında sis gibi buharlaştı ve kendini yatakta yatarken buldu, Ferron yüzünde sert bir ifadeyle ona bakıyordu. Elini çekip aldı.

"Sana dokunmak istemiyorum," dedi alaycı bir şekilde. "Burada olman bile yeterince rahatsız edici."

"Küçük bir merhamet," dedi Helena kuru bir sesle. Çok zekice bir cevap değildi, ama başı yine zonkluyordu, sanki yaradaki kabuk, deri henüz taze iken soyulmuş gibi.

Ferron doğruldu ve Helena onun öfkeyle odadan çıkacağını düşündü, bu yüzden aklını kurcalayan soruyu çabucak sordu.

"Prens Apollo'yu sen mi öldürdün?"

Adam durakladı ve yatak direğine yaslanarak kollarını kavuşturdu ve başını yana eğdi. "Resmi olarak değil."

"Ama sendin. Değil mi?" Ne kadar çok düşünürse, o kadar çok ikna oluyordu.

"Hatırlamıyor musun?" Adam başını salladı. "Savaş sırasında bir şey yaptın mı ki? Holdfastlar seni her yerde sergiliyordu, en azından bir şeyler yapmış olacağını düşünürsün."

Yararlı olmaya çalıştım, ama senin personel dosyan kişi dosyasına sahipsin." Alaycı bir şekilde sordu. "Hayatının kaç yılını o hastanede geçirdin? Ve ne için?

Ölmelerine izin versen daha iyi olacak insanları kurtarmak için. Ama hayır, onları iyileştirip onları biraz daha acı çekmeleri için geri gönderdin." Yavaşça gülümsedi. "Belki de Stroud yanılıyor ve sen bizim davamıza sempati duyuyordun."

Onu dövseydi bile daha fazla incitemezdi.

Bütün o yıllar. İyileştirdiği bütün insanlar, onları yeniden bir araya getirerek bir gün daha savaşabilmeleri için yaşatmıştı, peki ne için? İşkenceyle öldürülmeleri, köleleştirilmeleri ya da daha kötüsü için mi?

O ana kadar, iyileştirme onun suçluluk duymadığı tek şeydi. Luc ölmüş olabilir, ama o iyi bir şey yapmıştı. Şimdi Ferron, ondan bu küçük teselliyi de ondan koparmış ve bu eylemi kendi başına bir zulüm haline getirmişti.

Dişlerinin izini hissedene kadar ellerini ağzına bastırdı ve yanına kıvrıldı.

O güldü. "Siz Direniş savaşçıları her zaman kolayca kırılırsınız."

Gitmek için döndü.

Keder ciğerlerinde kabardı, ama o buna karşı koydu. "Soruma cevap vermedin," dişlerini sıkarak dedi.

Adam durakladı.

"Doğru... Pekala, sana söylemenin bir zararı yok sanırım. Yüksek Necromancer, Principate'i öldürmemi bizzat istedi. Bir süredir Paladia'daydı ve
sessizce takipçilerini topluyordu, ama Apollo iktidarda olduğu için, Lonca Meclisi asla yeterli halk desteğini toplayamazdı. Ülkenin istikrarı bozulmalı, gelecek belirsiz hale getirilmeliydi. Prens,
paladinleri, muhafızları ve etrafında toplanmış, onun ihtişamına hayran olan herkesle birlikte, halkın önünde hedef alınması imkansızdı. Ama Holdfastlar, Enstitü'de her zaman dikkatsizdi, o kapılardan geçen herkesin, onların ihtişamından o kadar etkilenip, onlara el sürmeyeceklerine inanıyorlardı."

Ferron sol elini kaldırıp incelediğini göz ucuyla izledi. "Vivimancinin ne kadar
biliyorsunuz. Elimi göğüs boşluğuna batırmak, su yüzeyini kırmak gibiydi.
Hemen içeri girdim" —parmakları kıvrıldı—"sonra atan kalbini çıkardım. Yüzündeki şoku görmeliydin. Bir an için onun hala hayatta olduğunu fark etmemiştim, ama onu kimin öldürdüğünü tam olarak anlayacak kadar yaşadı."

Principate Apollo, sıcakkanlı, cömert, kolay gülümseyen, yaklaşan her gergin öğrenciye şakalar yapan bir adamdı. Luc ona çok benziyordu. Aynı
eğri gülümseme. Onların yanında olmak, yaz güneşinde durmak gibiydi.

"Sanırım efendin senden oldukça memnun kalmıştı," dedi donuk bir sesle, ona
.

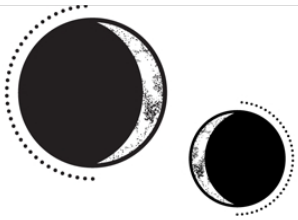
“Öyleydi gerçekten. Döndüğümde hepsi beni bekliyordu. Annem ve ben onunla birlikte kutlama yemeği yedik. Ben bir dahi ilan edildim...”

Helena başını kaldırdı. Gözleri pencereye sabitlenmişti, sanki zihni başka bir yerdeymiş gibi.

Kendine gelip aşağıya baktı.

"Başka sorunuz var mı?" Sanki ona meydan okurcasına kaşlarını kaldırdı.

“Hayır,” dedi Helena hızla, gözlerini kaçırarak. “Yeterince cevap verdin.”

BÖLÜM 8

LUC HOLDFAST, Alchemy Tower'ın çatısında oturmuş, kiremitlerin eğimine sırtını dayamış, dalgın dalgın parmaklarında bir afyon piposu çevirdi. Ebedi Ateş ile aydınlatılmış Kule'nin kulesi, beyaz bir ışık feneri gibi onun üzerinde parlıyordu.

Güneş batıyordu, Helena ona katılmak için tırmanırken dünya bronz gölgelerle kaplanmıştı.

O kadar zayıflamıştı ki, babasından bile daha yaşlı görünüyordu.

Savaş onu kemiklerine kadar yıpratmıştı. Yutkunduğunda, başını çevirdiğinde ve sonra tekrar uzaklara baktığında boynundaki tendonlar ip gibi belirginleşiyordu.

"Bize ne oldu, Hel?" diye sordu, Helena yanına çömeldiğinde.

Helena, tüm kuleleri geçip güneydeki ufka doğru baktı.

"Bir savaş," dedi.

"Eskiden bana inanırdın. Seni vazgeçiren ne yaptım?" Sesi uzaklaşmıştı.

"Hala sana inanıyorum Luc," dedi. "Ama bu savaşı kazanmak zorundayız; daha sonra anlatmak istediğimiz bir hikaye olduğu için seçimler yapamayız. Kaybedecek çok şey var."

"Hayır," dedi. "Bu şekilde kazanırız. Her zaman bu şekilde kazandık. Babam, dedem, Orion'a kadar uzanan tüm Prensler. İyinin kötüyü yeneceğine inanarak kazandılar ve ben de aynısını yapmalıyım."

Başparmağıyla işaret parmağını hafifçe vurdu ve ateşleme halkaları kıvılcım saçtı. Soluk alevler parladı ve avucunu doldurdu, küçük bir güneş gibi

küçük bir güneş gibi parladı. Parmakları alevleri kapattı, dudaklarının arasına
afyon piposunu dudaklarının arasına sıkıştırıp alevi piponun ağzına yaklaştırdı.

Helena başka yere baktı ve onun nefes almasını
dinledi. "Ya o kadar basit değilse?" dedi.
"Kazanan herkes iyi olduklarını söyler, ama hikayeyi anlatanlar onlardır. Nasıl hatırlayacağımızı onlar seçerler. Ya bu kadar basit değilse?"

Kafasını salladı. "Orion, inancını bozmayı reddettiği için güneşin kutsamasına layık görüldü."

Helena nefesini vererek yüzünü ellerine gömdü.

Yüzüğünün kıvılcımlandığını duydu ve afyon buharlaşırken pipo tısladı.

"Luc, lütfen, sana yardım etmeme izin ver." Ona uzanmaya çalıştı.

O geri çekildi. "Dokunma bana."

O, sanki Abyss hala onu çağırıyormuş gibi, o büyük düşüşe tehlikeli bir şekilde yaklaşıyordu. Artık onu nasıl geri çekeceğini, ona hala duyacağı ne söyleyeceğini bilmiyordu.

"Buraya geldiğin gece sana verdiğim sözü hatırlıyor musun, Luc?" diye sordu, sesi yalvarır gibiydi.

O cevap vermedi. Bakışları tekrar
sönük bir donukluğa bürünmüştü, gün batımı onun zayıf yüz hatlarını sanki altın yaldızla kaplamış gibi aydınlatıyordu.

"Senin için her şeyi yapacağıma söz verdim." Parmaklarını yumruk haline getirdi. "Belki de benim ne kadar ileri gidebileceğimi fark etmedin."

LUC'UN HATIRASI, Helena sabah uyandığında zihninde kalmıştı.

Yatakta uzanmış, onu tekrar tekrar hatırlıyordu. Bu, onu korkutması gereken unutulmuş bir anıydı, ama Ferron'un yararlı bulabileceği hiçbir bilgi içermiyor gibi görünüyordu ve

Deniz suyu kadar acı bir anı olsa da Luc'u çaresizce özlüyordu.

O afyon içiyordu. Bu nasıl olmuştu? Böyle bir ilacın verilebilmesi için korkunç bir şekilde yaralanmış olmalıydı. Luc cephedeyken
, ona uyuşturucu verilmesine her zaman
uyuşturucu kullanmasına izin vermekte isteksizdi ve bağımlılık riskini göze almaktansa Helena'nın yeteneklerini kullanmayı tercih ediyordu.

Ama Helena'nın kendisine dokunmasına bile izin vermedi.

Yatağa uzanmış, bu anıyı defalarca tekrarlıyor, her ayrıntıyı not alıyordu. Akşam ışığı, onun yüz hatlarını bronzlaştırıp gözlerini aydınlatıyordu. Yüzüklerini parlatırken parmaklarının gergin ve yoğun hareketleri,
alevleri canlandırırken parmaklarının gergin ve yoğun hareketleri.

Onun piromancisini seviyordu. Ateşi, güneş kadar parlak alevlerle
güneş gibi parlak alevlerle kendini bir uzantısı haline getirebilmesi.

Holdfastlar her zaman ateşle çevrili olarak tasvir edilirdi. Kutsal ateşin yaratılması ve altının simyasal dönüşümü Sol'un Holdfastlara bahşettiği iki eşsiz yetenekti.

Simya, bir metalin başka bir metale dönüştürülmesiydi ve simyanın en zor formuydu.
Orion Holdfast'ın Enstitü'yü kurmasından önce, erken dönem simya yazıları bilimden çok mitolojik fikirlerle iç içeydi.

Genellikle ilk Kuzey simyacısı olarak adlandırılan efsanevi Cetus, yüzyılları kapsayan yüzlerce, hatta binlerce en eski simya yazısının yazarı olarak kabul ediliyordu.
Bilim adamları, Cetus'un bir okulun veya simya mezhebinin adı olduğunu tahmin etmişlerdi. Bu gizem daha sonra batıl inancın bir sonucu olduğu ortaya çıktı. İlk kimyagerler, başlangıçta zulümden kaçınmak için takma adla yazmak zorunda kalırken, daha sonra acemi kimyagerler, teorilerini ve keşiflerini meşrulaştırmak için daha ünlü kimyagerlerin adlarını kullandılar.

. Sonuç olarak,
"Cetus" hayatta kalan simya metinlerinin neredeyse tamamını yazmıştı.

Cetus'un eserleri tarihsel olarak çığır açıcı olarak kabul ediliyordu, ancak son derece yanlışlardı ve bu isimde bir simyacının varlığından bile şüphe ediliyordu. Ancak, başka kimseye atfedilemeyecek olan Paladia'nın kuruluşundan önceki neredeyse tüm erken dönem simya teorileri ve keşifleri ona atfedilmeye devam edildi.

Cetus'un erken dönem yazıları, bir metalin, genellikle gezegen hiyerarşisine uygun olarak, daha az asil bir forma dönüştürülebileceği simya ilkesini ortaya koydu.

Daha sonra Orion Holdfast, Cetus'un iddialarını çürüten ve asil olmayan metalleri daha az bozulmaya daha az bozulabilir metaller haline dönüştürmek için gerekli yöntemleri ve dizi ilkelerini ortaya koydu.

Orion'un çalışmalarında, simyacılık ruhsal saflığa dayanıyordu; yalnızca yaratmak istedikleri metal kadar saf bir ruha sahip bir simyacı onu simyaya dönüştürebilirdi.

Holdfastlara kurşunu saf altına dönüştürme gibi ilahi bir yetenek bahşeden, Sol'un kendi ışığı ve saflığıydı.

Ancak Luc her zaman piromansi tercih etmişti. Aile, altın simyası yaparken uyması gereken katı kurallara sahipti. Kutsal metal kötüye kullanılamaz veya bencil amaçlarla kullanılamazdı; sonuçta, komşu ülkelerin ve Paladia'nın kendi para birimi saygı görmeliydi.
Ateşle ilgili de kurallar vardı, ancak altın üretimi ile ilgili kurallar kadar ayrıntılı değillerdi.

Luc'un ona ilk kez ateşini gösterdiği anı hatırladı. Alevlerin onu yakacağından emindi, ama alevler sadece parmaklarının yüzeyinde dans ediyor, elinde bir yıldız gibi parlıyordu.

Alevler olmasa bile, Luc'un yanında her zaman sıcak hissederdi; soğuk Paladian kışları bile onun varlığıyla erirdi. Şimdi yapayalnız olan, onu o kadar çok özlüyordu ki,

Kemikleri ve derisi, bir kucaklamanın tanıdık ve rahatlatıcı hissini özlüyordu.

HELENA, ikinci katın kanadını keşfetmeyi bitirmiş ve bir sonraki adım olarak alt katı keşfetmeye karar vermişti.

Pencerelerin camları dişler gibi tıkırdayıp, rüzgâr koridorda inliyordu.

Parmakları, avucunun içinde kemik kadar pürüzsüz olan tırabzanı sıkıca kavradı. Ahşabın damarlarını hissedene kadar sıktı, bileği kelepçeye çarptı.

İlerlerken gözlerinin gölgelere dalmasına izin vermedi.

Etras'taki kayalıkları, denizin sonsuz uğultusunu düşündü. Anılarında, yaz tatili sırasında gelgit havuzları arasında koşturan bir çocuktu.

Lumithia'nın etkisi azalır ve deniz çekilirken, yatağını çıplak ve hazinelerle dolu bırakırdı. Parlak yaz güneşi cildini ısıtıyordu.

Helena güneye gidecekti. Kaçıp dağlardan denize kadar nehri takip edecek ve eve yelken açacaktı.

Merdivenlerin altına ulaştığında, nekrothrall'ın beklediğini gördü, tüm kehribar ışıklar çoktan yanmıştı. Ferron'un, onun bilgisi olmadan hiçbir şey yapamayacağını ve hiçbir yere gidemeyeceğini hatırlatan sözsüz bir uyarısıydı bu.

Sertçe yutkundu ve hayallerinden vazgeçti. Spirefell'de ölecekti.

Ana kattaki odalar birbirine bağlıydı. Spirefell'de Ferron'ların ne yapacağını bilemedikleri kadar çok oda vardı.

"Buraya gel, seninle işim bitmedi." Sert bir ses Helena'yı donduracak kadar korkuttu, ama sonra bu sesin kendisine yönelik olmadığını fark etti.

"Söylenecek başka bir şey yok," dedi Ferron. "İlgilenmiyorum."

"Benden uzaklaşma! Bana itaatsizlik edersen seni reddedip adını guildden sildiririm!"

Helena koridora göz attı ve Ferron'un, Central'da Stroud'la birlikte gördüğü, Crowther'ın bedenini kullanan lich'e döndüğünü gördü.

"Sen öldün, baba. Belki unutmuşsundur. O ceset benim mal varlığım veya mirasım üzerinde hiçbir hakka sahip değil. Ve" — Ferron'un
ses tonu keskinleşti — "O vücudun içinde demir gibi bir rezonans yok. Lonca sana ne kadar unvanlar versin, gerçek bir gücün yok. Kimsenin seni hatırlaması neredeyse bir yıl sürdü, geri dönmeni istemeleri ise daha da uzun sürdü.
geri dönmeni istemeleri daha da uzun sürdü. Seni guildmaster olarak devam etmene izin vermemin tek nedeni, zamanımı fabrika yönetiminin ayrıntılarıyla uğraşmaktan daha iyi şeyler yapmak istememdir
"

Lich'in yüzü öfkeden neredeyse morarmaya başladı. Helena bunun Atreus Ferron olduğunu asla tahmin edemezdi. Crowther tamamen farklı bir yapıdaydı, o kadar zayıftı ki iğne gibiydi ve Ferron'dan yarım baş daha kısaydı.

"Annenin yalvarışlarını reddedip seni anne karnında öldürmeliydim," dedi Atreus, yüzü öfkeden çarpılmıştı. "Senin için çektiğimiz acıları hiç hak etmiyorsun."

Ferron etkilenmemiş, hatta biraz sıkılmış görünüyordu.

"Beni bu sıkıcı konuşmadan kurtaracaktıysa, yapmaman çok yazık." Arkasını döndü, gri gözleri hala
"Bu evden çık, baba, yoksa seni dışarı attırırım."

Helena, keşfedilmekten korkarak geri çekildi. Onu takip eden nekrotral sakin bir şekilde göz kırptı.

"Bunu pişman olacaksın. Yüksek Necromancer, gönüllü olmadığımı hatırlayacaktır."

"Yüce Necromancer nerede olduğumu ve ne yaptığımı çok iyi biliyor. Bir şey istiyorsa, onu elde edemez.
senin gibiler tarafından aktarıldı. Sonuçta, kaç kez onu başarısızlığa uğrattın ki
Demir rezonanslı bir ceset almaktan men edilmesini sağladınız? İkinci kez miydi, yoksa üçüncü kez mi?”

Bir hırıltı duyuldu, ardından ani bir metal çığlığı
ve bir gürültü duyuldu. Tekrar dışarı baktı. Atreus yerde yatıyordu; zemindeki demir çubuklardan biri
bacağını yakalamış ve onu evin ana kanadına doğru çekmişti.

Yere tırnaklarını geçiriyor, kazıyor, kaçmaya çalışıyordu
ama sadece parmaklarını koparmakla kalıyordu.
Atreus öfkeyle çığlık attı, ağzı köpürerek, neredeyse hayvan gibi sesler çıkarıyordu.

Ferron boş boş onu takip etti. "O cesede dikkatli olurdum. Piromansi nadir bir yetenektir, biliyorsun. Kendine birkaç ay daha zaman tanı, eminim bir kıvılcım çıkarabilirsin."

HELENA, onlar gittikten sonra odasına geri koştu; evin işleyişini bir anlık görmüş olmak bile onu çok daha
. Teorik olarak bunun şekillendirilebilir olduğunu anlamıştı, ama gerçekte bunu görmek, ferforje
filigranı uğursuz hale getirmişti.

Bu onun hayal gücü değildi: Ev neredeyse canlıydı.

Atreus da öyle, ya da yeniden canlanmış. Ölümsüzler ortaya çıkmadan önce onun idam edildiğine yemin edebilirdi.

Kayıp anılarının parçalarını bir araya getirmeye çalışıyordu, ama bir şeyi unutmuş mu yoksa başından beri hiç bilgilendirilmemiş mi olduğunu anlamak zordu. Sonuçta, bir şifacı pek bir şey hak etmiyordu.
güvenlik izni. Savaşlar ve

askeri stratejilerle ilgili tek bilgisi, ardından gelen kan gölünü durdurmaya çalışmaktı.

Ne kadar tehlikeli olduğunu bildiği halde, unuttuğu şeyin gizemini çözmeye çalışmaktan kendini alamıyordu. Zihni bağlamı anlamak için can atıyordu. Yine de Ferron ile kedi-fare oynuyordu ve bilgisizliği onun tek savunmasıydı. Ama bu onu koruduğunu hissettirmiyordu. Cildi sıyrılmış, körü körüne yürüyor gibi hissediyordu.

Aklı durmaksızın dönüyor, her yeni bilgiyi potansiyel bir ipucu olarak değerlendiriyor, bir tarafa, sonra diğer tarafa çeviriyor, herhangi bir boşluğa uyup uymadığını görmeye çalışıyordu. Bunu gizlemek için ne biliyor olabilirdi ki?

Düşünmeyi bırak. Ayaklarını gardırobun altına soktu ve karın kasları yanana kadar mekik çekmeye başladı. Lila, endişeli ve görev dışı olduğunda odalarında bunu yapardı.

Helena, Ferron'a odaklanmalı, onu kendisini öldürmesi için kışkırtmanın bir yolunu bulmalıydı.

Onun, onun yararlanabileceği bir zayıflığı olmalıydı. *Kaine Ferron, mükemmel zırhının çatlağı nerede?* Sanki işaret almış gibi, kapı açıldı ve o içeri girdi.

Kadının ayaklarının gardırop altına sıkıştığı yeri ve yorgunluktan nefes nefese yatış şeklini izledi.

"Görüyorum ki kendine yapacak bir şey bulmuşsun."

Kendini zorlayarak yuvarlandı ve ayağa kalktı, kendini yukarı ittiğinde acıdan yüzünü buruşturdu.

Yürüyüş için erken gelmişti ve günlük rutindeki bu sapma onu şüphelendirdi.

"Buraya gel," dedi adam, içinde birkaç küçük beyaz tablet bulunan bir şişeyi çıkararak, onun tepkisini izledi.

"Onlar ne?" diye sordu, adam kapağı açıp bir tanesini çıkardığında.

Adam kaşlarını kaldırdı. "Uslu bir kız gibi yutarsan sana söylerim."

Helena dudaklarını sıkıca kapattı.

Şifacılar genellikle resmi tıp eğitimi almamış olsalar da, Helena tıp konusunda çok bilgiliydi. Küçük beyaz bir tablet kadar zararsız bir şeyin gücünü ve tehlikesini çok iyi biliyordu.

"Seni öldürmeyeceğimi biliyorsun," dedi Ferron, gözleri eğlenceyle parıldayarak. "Sonuçta, öldürseydim, koşarak gelmek zorunda kalırdın."

Helena ona öfkeyle baktı. Zehir, sayısız olasılıktan sadece biriydi.

Ferron ona itaat etmekle direnmek arasında seçim yapma fırsatı vermedi. Rezonansı kemiklerine işledi ve ağzını zorla açtı. Parmağıyla çenesini kaldırdı ve tableti dilinin arkasına bıraktı, onu yutmaya zorladı.

Tablet, bir çakıl taşı gibi yemek borusundan aşağı kaydı.

Onun hemen serbest bırakmasını bekliyordu, ama bunun yerine eldivenlerini çıkardı ve yüzünü ellerinin arasına aldı, parmak uçlarıyla çenesini bastırdı.

Ensesindeki tüyler diken diken oldu ve onu şiddetle bacağına tekmeledi.

Adamın çenesi seğirdi, ama onu bırakmadı. Kızın bacakları hareket etmeyi bıraktı.

"Senden nefret ediyorum," diye dişlerini sıkarak söyledi.

Adam, gözleri odaklanmadan ona aldırış etmedi.

Onun kendisine bir tür karmaşık dönüşüm uyguladığını anlayabilirdi. Bir şeyler oluyordu.

Ferron'un rezonansı biyokimyasına nüfuz ederken paniklemesi ve direnmesi gerekirdi.

biyokimyasına nüfuz ederken direnmeye çalışmalıydı. Bunun yerine, tamamen sakinleşti.

Onu, sanki ayarladığı bir enstrümanmış gibi değiştirdiğini hissedebiliyordu; onu boş hissedene kadar kurcalıyor, ayarlıyor, manipüle ediyordu.

O bıraktı.

O, duygularının geri gelmesini bekleyerek geri çekildi. Bu tür bir vivimansi, sürdürmek için sürekli bir rezonans bağlantısı gerektirdiği için pratikte işe yaramazdı.

çünkü sürdürülmesi için sürekli bir rezonans bağlantısı gerektiriyordu.

Ancak duyguları geri gelmedi.

Başka bir yerdeydiler. Mevcut ama uzaktaydılar.
Uzaklaşmışlardı.

Ferron, onun orada durup kafasındaki karışıklığı entelektüel bir şekilde çözmeye çalışmasını izledi.

Sanki aralarına bir parça cam yerleştirilmiş gibiydi.
arasına bir cam parçası yerleştirilmiş gibiydi. Onu nefret ettiğini biliyordu. Bu bir
En önemli bilgi gibi görünüyordu, ama yine de hissedemiyordu. Nefret bir duygu değil, bir kurguydu.

"Nasıl hissediyorsun?" Keskin gözleri onun her ayrıntısını inceliyordu.

Onun incelemesinin farkında olarak cildi diken diken oldu, omurgasından bir titreme geçti, ama buna karşılık gelen korkuyu hissetmedi.
sadece farkındalık hissediyordu. Elleri titremeyi kesmişti.

"Üşüyorum," dedi. "Uyuşmuşum. O tabletler ne?" "Savaş sırasında geliştirildiler. Bir tür
fazla kalıcı olmayan fizyolojik dönüşümleri geçici olarak durduruyor."

Helena, bunun nasıl işe yarayabileceğini merak ederek gözlerini kırptı.
kimya ve canlı büyücülüğü bir arada kullanılarak aşamalı olarak geliştirilmiş olmalı, çeşitli hormonların her birini ele alarak ve...

Ferron, parmaklarını Helena'nın yüzünün önünde şıklattı.

"Bunun
Bunun amacı, seni eve alıştırmak, böylece her yere seni götürmekle zamanımı boşa harcamamak, tersine mühendislik yapabilmen için değil. Çık."

Helena hiç etkilenmemişti. Kendini bu kadar boş hissetmesi tuhaftı. Neredeyse insan gibi değildi. Sanki hiçbir şeyin bir anlamı ya da sonucu yokmuş gibi. Tabletler iyi duyguları da kötü duyguları da ortadan kaldırmıştı. O içi boşalmış, boş bir insandı. Bir insan yerine bir uçurum.

"Sen olmak böyle bir şey mi?"

Ferron kuru bir kahkaha attı. "Nasıl mı?"

Düşündü. Artık Ferron'a olan nefretinin büyüklüğüyle boğulmadığından, onun yanında olmak kesinlikle daha kolaydı. ve ona zarar verme kapasitesinden korkmadığı için Ferron'un yanında olmak artık kesinlikle daha kolaydı. Onun ne kadar tehlikeli olduğunun acı verici bir şekilde farkındaydı, ama bu bilginin mide bulandırıcı fiziksel tepkisi yoktu. "Ölmüş gibi hissediyorum," dedi.

O tuhaf bir ses çıkardı. "Etkisi geçicidir. Sadece birkaç saat sürer."

Kapıyı işaret etti, ama Helena olduğu yerde kaldı, gözlerini kısarak.

"Bana karşı farklı davranıyorsun. Daha az acımasızsın." Kafası karışmış bir şekilde kaşlarını çattı; görünüşe göre, hala bu duyguyu yaşayabiliyordu.

Ona doğru adım attı ve o kadar yaklaştı ki, nefesi boynunun her yerine yayıldı.

"Sen tepki vermeyeceksen neden sana işkence edeyim ki?" diye kulağına yumuşak bir sesle sordu.

Dikleşti ve kaşını kaldırdı. "Gördün mü? Hiçbir şey. Nabız hızlanmadı, kalbin çarpmadı. Küçük arkadaşlarından birini buraya getirip, senin önünde derisini yüzsem bile tepki vermezsin." Başını salladı. "Bunda eğlence yok."

Helena başını salladı, kendi fikirleri gelişiyordu. Bu, kendini tutan hiçbir kendini koruma duygusu olmadan sonunda intihar etmek için mükemmel bir durum olurdu.

"Dışarı," dedi tekrar, sanki onun niyetini okumuş gibi yüzünde bir anlık sinirli bir ifade belirdi.

Helena iç çekerek pelerinini aldı. Salonun ışıkları tamamen kapalıydı, sadece pencerelerden sızan gün ışığının loş ışığı vardı
ama o korkmuyordu. Onların sadece gölgeler olduğunu biliyordu.

Merdivenlerden aşağı indi ve verandaya çıktı,
bir an kapıda durdu, ama avlu onu ilgilendirmiyordu.

Evi keşfetmek için döndü. Ferron'un onu uyuşturma kararını merak etmeden edemedi. Onun için korkmak daha uygun korkması daha uygun olmaz mıydı?

Bir tür güvenlik önlemi, henüz fark etmediği bir şekilde onu gözetleme yöntemi olmalıydı.

Ani bir düşünce aklına gelince durdu, gölgelerle ilgili düşüncelerle meşgulken aklına hiç gelmemiş bir düşünce. Gölgelerle ilgili düşüncelere dalmışken hiç aklına gelmemişti.

Arkasını döndü ve batı kanadına doğru yürüdü. Ferron verandada kitap okuyordu.

Açık kapıdan içeriye bir göz attı, ama kız onu görmezden geldi, merdivenleri çıktı, odasına doğru giderken her köşeyi taradı.

Nadiren yukarı bakardı. Tavanlar gölgeliydiler, çok uzun süre baktığında karanlık her zaman üzerine çöküyordu. En yakın çevresine,

ulaşabileceği duvarlar, bir sonraki adımını atacağı yer, gölgeler arasındaki boşluk. Yukarı bakmadı.

Odasında iki ölü hizmetçi vardı,

Yorganı düşürdüler ve hemen pencereleri kapattılar, kilitlediler. Helena içeri girdiğinde.

Onları görmezden geldi, koltuğu yakaladı ve odanın uzak köşesine sürükledi.

Kelepçeler bileğindeki kemiklere çarpıyordu. Sandalyenin üzerine çıktı ve sonunda sandalyeyi duvara yaslayarak, kapıya en yakın yüksek köşeyi iyice görebilmek için sandalyenin arkasına tırmandı.

Gölgenin içinde camla kaplı bir göz vardı. Göz, sanki hala canlıymış gibi dönüyor, göz bebeği küçülüyor ve ona doğru bakıyordu.

İris, güzel, koyu maviydi.

Grace*, gözler için çok para verdiklerini* söylemişti. Sandalyenin

döşemesi kaygandı. Helena geri kaydı

ve Ferron içeri girdiğinde sandalye dört ayağına düştü.

"Çok uzun sürdü," dedi.

"Beni hep izliyor musun?" diye sordu sonunda, hala köşeye bakarak. Göz o kadar ustaca gizlenmişti ki
ki onu zar zor seçebiliyordu. Evde kaç tane vardı?
Nekrothralların onu bulma hızına bakılırsa
necrothralların onu bulma hızına bakılırsa, tek göz olamazdı.

Adam alaycı bir şekilde güldü. "Hiç de değil. Sen çok sıkıcısın."

Korkmuş olması gerekirdi. Korkardı da, ama bu daha sonra olacaktı. O anda tek hissettiği şey merakdı.
Ona baktı. Elinde zehirli bitkilerle ilgili bir kitap vardı, işaret parmağı sayfayı işaret ediyordu.

"Bu nasıl oluyor? Parçaları yeniden canlandırabileceğini bilmiyordum."

"Aslında köle yaratmaktan daha kolaydır," dedi ve yanına gelerek durdu. "Yeniden canlandırma elektrik gibidir. Sadece doğru enerjiyi gitmesi gereken yere yönlendirmek ve orada tutmak yeterlidir. Uygun koruyucularla kaplandığında,
"

Bu, umduğu kadar ilginç değildi. Odayı temizleyen hizmetçileri izlemek için döndü.

Onlar dikkat çekici bir şekilde yeniden canlandırılmıştı. Bir
insan onların öldüğünü
onların ölü olduğunu fark etmeyebilirdi. Görevlerini çevik ve hassas bir şekilde yerine getiriyorlardı ve herhangi bir çürüme belirtisi yoktu.
Ferron'un nekromansi konusunda korkunç bir yeteneği
olduğu inkar edilemezdi.

'ın onları bu şekilde davranmalarını sağlamak ve bağımsız olarak izlemek için muazzam bir zihinsel kaynak harcaması gerekiyordu. Nekrotrollerin çoğunlukla tekrarlayan işler ve savaş orduları için kullanılmasına bir neden vardı: Karmaşık görevler sınırlı zihinsel kapasitelerinin ötesinde.

Bu nasıl mümkün olabilirdi?

Ferron'a baktı, onu dikkatle inceledi.

"Sen bir homunculus değilsin, değil mi?" Bu soruyu sorarken kendini gülünç hissetti. Yapay insanlar, kimeralar veya filozof taşları kadar efsanevi kabul ediliyordu. Bilim öncesi dönemde Cetus'a atfedilen birçok fikirden biriydi.

Üçü arasında, homunculuslar özellikle kalıcı bir kavramdı. Fikir, bir erkeğin tohumunu
uygun sıcaklıkta stabil bir ortamda bir kabak içine
yerleştirildiğinde, kendi kendine canlanabileceği idi. Damıtılmış kanla beslendikten sonra, sınırsız simya potansiyeline sahip ve kusursuz bir insan haline gelebilecekti, çünkü
tüm insanlığın kusurlarının kaynağı olan kadın rahminin aşağılık ortamı ve katkıları tarafından bozulmamış olacağı düşünülüyordu.

Ferron şaşkınlıkla baktı. "Anlamadım?"

"Boş ver," dedi hızlıca. Açıkçası, boş vermiyordu; onu sıradan bir çocuk ve "kusursuz" biri olarak tanıyordu.
insan bir katil olmazdı. "Sadece seni anlamaya çalışıyorum."

Adam güldü. "Sanırım bunu düşündüğün için gurur duymalıyım, ama hayır, ben bir homunculus değilim."
Bir süre sessizlik oldu. "Gerçi Bennet yıllarca bir tane yetiştirmeye çalıştı. Sonunda elde ettiği tek şey, çürümüş spermden oluşan bir sürü kabakgillerdi."

Kadın yüzünü buruşturdu ama ona tekrar baktı.

Ferron'a inkar edilemez bir şey yapılmıştı. Morrough'un canavarca ve çarpık haliyle, kendisine yaptığı dönüşümlerin sonucu olarak doğaüstü yeteneklere sahip olması mantıklıydı, ama Ferron çoğunlukla insan gibi görünüyordu.

Bu güç nereden geliyordu? Onu inceledi.

Rezonans için yararlı özelliklere sahip kristaller ve değerli taşlar olduğu söyleniyordu. Orion Holdfast'ın eski mitlerinde, Sol'un kutsaması devasa bir gök taşı olarak tanımlanıyordu. Sonuç olarak, kristallerle süslenmiş muskalar uzun zamandır popülerdi. Paladian dükkanlarında ve tezgahlarında,
Bu takılar, genellikle simyacıların rezonansını veya repertuarını güçlendirecek veya genişletecek ve Enstitü'ye kabul edilmesini sağlayacak vaatlerle satılıyordu.

Birçok öğrenci aile yadigarı mücevherler takardı ve İnanç'ın resmi temsilcileri genellikle güneş taşları ile süslenmiş takılar takardı.

Ferron'da mücevher veya muska izi olup olmadığını inceledi. Lonca aileleri genellikle mühür yüzükleri ve emirlerini ve özel kulüplerini belirtmek için çeşitli iğneler ve broşlar takarlardı, ancak karısı ve babasının aksine Ferron genellikle hiçbir şey takmazdı, evlilik yüzüğü bile takmazdı Görünür tek parça, sağ elindeki ince, koyu renkli metal bir yüzüktü.

Gözlerini kısarak yüzüğü inceledi. "Bu ne tür
bir yüzük?" diye sordu.

O, aşağı baktı. "Bu mu?" diye sordu, sanki onun kastettiği başka bir yüzük varmış gibi. Elini çevirdi. "Sadece eski bir parça."

Yüzüğü parmağından çıkarıp ona attı. O da refleks olarak yakaladı, ama yüzüğün
sıra dışı bir siyah metal değil, sanki hiç çıkarmamış ve bakımını yapmamış gibi, ciddi şekilde kararmış gümüş bir yüzük olduğunu görünce hayal kırıklığına uğradı. Yüzük, dönüşümle yapılmış değil, elle
dönüştürülerek değil, dövülerek yapılmıştı; üzerine pullu, neredeyse geometrik bir desen kazımak için kullanılan çekiç izlerini görebiliyordu.

Demir simyacısı için tuhaf bir takıydı.

Onun kendisini izlediğini hissedebiliyordu ve yüzüğü yutarsa ne yapacağını merak etti.

"Yutma." Kız başını
kaldırdı.

Adam ona yan gözle baktı. "Ulusal sınavda yalan söyleme yeteneği test edilmediği için şanslısın.
şeffaf bir yüzün var."

Yüzüğü almak için elini uzattı. Helena, sırf onu kışkırtmak için yüzüğü ağzına atmayı düşündü.

Gözlerinde öfke parladı. "Deneyin, ben onu tekrar çıkarırım. Tek elde edeceğiniz şey boğaz ağrısı olur."

Yüzüğü avucuna bıraktı ve adam yüzüğü parmağına taktı.

"Neden birdenbire bana bu kadar ilgi duymaya başladın?" diye sordu.

Kadın omuz silkti. "Hiç mantıklı değilsin."

Adam kaşlarını kaldırdı. "Oh, hepsi bu mu? Ben de beni baştan çıkarmayı planladığını umuyordum."

Kız ona boş boş baktı.

Adam alaycı bir gülümseme attı. "Zekan ve cazibenle kalbimi çal."

Helena alaycı bir şekilde güldü.

"Kim bilir, belki de benim bir eğilimim vardır..." Durdu, onu inceledi, bir şey bulmaya çalıştı.

Helena uzaklaştı. "Belki yarın."

KENDİ BAŞINA, tekrar işlevsel bir insan gibi hissetmek güzeldi. Helena, zihni ve bedeni onu yüzüstü bırakmadığında var olmanın ne kadar kolay olduğunu unutmuştu.

Hapın etkisini boşa harcamamaya kararlıydı ve evin içinde hızla dolaşarak ilacın bileşimini merakla inceledi.

Ailesi tıp ile uğraşıyordu. Annesi
eczacı, babası ise Khem'de eğitim almış geleneksel bir cerrahtı. Helena, şifalı otlar, tentürler ve tıbbi prosedürlerle çevrili bir ortamda büyümüştü. Resmi bir eğitim almamıştı, ama şifacı olarak hızlı öğrenen biri olması, dini lideri Falcon Matias'ın hoşnutsuzluğuna neden oluyordu.

Bir keresinde, ebeveynlerinin çalışmalarını örnek göstererek, şifa ilkelerinin her türlü tıp dalında geçerli olan kurallara uygun olduğunu ona anlatmaya çalışmıştı. Bu, manuel metalurji ile simya metalurjisi arasındaki fark gibiydi: Rezonansın kullanılması temel ilkeleri değiştirmiyordu
temel ilkeleri değiştirmiyordu.

O kadar öfkelenmişti ki, Helena'ya, rezonansı Noble Art'ın rezonansıyla karşılaştırmaya cüret ettiği için iki gün boyunca bir kilisede kefaret çekmesini emretti.
yozlaşmış rezonansını Asil Sanat'ın rezonansıyla karşılaştırmaya cüret ettiği için iki gün boyunca bir kilisede

Matias'ın İnanç konusundaki katı anlayışına göre, necromancy, ölüleri ihlal etmesinin yanı sıra

aynı zamanda doğal döngü ve doğa kanunlarına da aykırıydı ve vivimansi de aynı bozuk rezonans biçiminden kaynaklanıyordu.

İyileştirme, sınırlı ölçüde izin veriliyordu çünkü ruhi bir aracılık, özverili ve ilahi bir eylem olarak sınıflandırıldığı için sınırlı olarak izin veriliyordu.

Helena nedenini hiç anlamamıştı, ama genellikle bilimi ve inancı birbirinden ayrı tutan Enstitü, birbirini tamamlayan, şifa amaçlı olsa bile canlılar üzerinde büyü yapmayı kesinlikle yasakladılar. Çoğu şifacı Novis Dağları'nın ücra yerlerinde ortaya çıkardı ve sadece sezgileriyle çalışmayı öğrendiler, başarıları veya başarısızlıkları Sol'un iradesine bırakıldı. Bu konuda hiçbir "bilim" yoktu.

Helena, dilini tutmayı ve iyileştirme konusundaki olağanüstü yeteneğinin, insan vücudunun sistemlerini ve işlevlerini anlamasından değil, ilahi bir güçten kaynaklandığını iddia etmeyi öğrendi.

Ferron'un zorla yutturduğu tablet, şifanın bilimsel olmasına izin verilseydi potansiyelinin açık bir göstergesiydi. Bir tür damar daraltıcı bileşen içeriyor gibi görünüyordu. Belki de yüksük otundan sentezlenmiş bir glikozit. Mineral asitleri gösterebilecek herhangi bir şey fark edip etmediğini hatırlamaya çalıştı ve belki de... "Korkunçlar, değil mi?" Aurelia'nın sesi koridordan koridordan geldi. "İlk başta içerideydiler, ama ne kadar ıslatılırlarsa ıslatılsınlar, kokuyorlar. Kaine'e, bir gün daha içeride kalırlarsa onları yakacağımı söyledim."

"Sana yenilerini almayacak mı?" Bu bir erkek sesiydi. "Hayır."

Aurelia'nın sesi huysuzdu. "Defalarca sordum, ama onlar Central'ın malı, bu yüzden onları tutmalıyız. Diğer herkes sürekli yeni köleler alıyor, ama Kaine asla onları değiştirmek istemiyor sonunda yenilerini getirir ve onlar da o korkunç şeylerdir.

"Sanırım mahkum için."

"Tabii ki." Aurelia'nın sesi ekşi bir tona büründü. "Bütün ev onun yüzünden altüst oldu. Şu

merdiven korkuluklarına bak. Giriş holünü dev bir kuş kafesi gibi gösteriyorlar, ama Kaine şimdi onları bu şekilde tutmamızda ısrar ediyor. Kapıyı açık bıraksam bile kafamı koparıyor ve köleye ihtiyacım olduğunda hiç ortada yoklar. Çok utanç verici. Geçen gün Lotte Durant'ı gördüm.
kocası, eskiler çirkinleşmeye başlar başlamaz ona yeni köleler alıyor. Seçmesini ve her şeyi yapmasını sağlıyor. Onlar da ona ne derse yapıyorlar. Bazen korkunç şeyler bile... Çok komik. Kızlardan biri Lotte'nin yeni ipek elbisesini yaktı, Lotte'nin diğerlerine
bunu yapmalarını sağladı. Düşüncesi bile tüylerimi diken diken ediyor. Bir keresinde benimkilerden birini cezalandırmak istedim, ama Kaine gelip şöyle dedi
Onlar onun ve eğer birine işkence etmek istersem, kendim yapmam gerekir... Yapabilirsem tabii.

Helena, Aurelia'nın sesini takip etti ve fuayenin son gördüğünden bu yana değiştiğini fark etti. Korkuluklar, tavana kadar uzanan demir çubuklara dönüştürülmüştü, bu da merdiven sahanlıklarından veya merdivenlerden atlamayı imkansız hale getiriyordu. Ferron açıkça hiçbir risk almıyordu.

Aşağıda, Aurelia ve arkadaşı bir sonraki odaya girdiler ve Ferron'un ne kadar adaletsiz ve anlayışsız bir koca olduğunu tartışmaya devam ettiler.

Giriş holünün zeminindeki ouroborosun detayları, parmaklıklar olsa bile üçüncü kattan daha iyi görünüyordu. Helena aşağıya bakarak kanatları, dikenleri, dişleri ve kendini yiyip bitiren, daire şeklinde kıvrılan pürüzsüz gövdeyi inceledi.

Ertesi sabah, Helena göğsüne bir kaya düşmüş gibi yatağına yapışmış yatıyordu. Umutsuzluk, keder ve öfke gibi önceki gün yaşayamadığı tüm duygular iki katına çıkarak geri gelmişti.
ağırlığı yüzünden nefes almakta zorlanıyordu.

Bu ara, her şeyi daha da acı verici hale getiriyordu; anlık rahatlama, ağırlığın büyüklüğünü daha da hissedilir hale getiriyordu. Kendini parçalanırken hissedebiliyordu.

Omurgası ve boynu aşırı ısınmışken, vücudunun geri kalanı nemli ve buz gibi soğuktu, çarşaflar ve gecelikleri güçlü bir mineral kokusuyla nemliydi. Tabletin içinde kesinlikle mineral tuzlar vardı.

Yanına döndü ve şiddetli bir şekilde yere kustu.

Titreyerek, uzuvları kurşun gibi ağırlaşmış bir şekilde yere yığıldı. Ferron'u boğmak, sonra bir deliğe girip ölmek istiyordu. Sıcak ve soğuktu, susamıştı ve acınacak bir şekilde rahatlık arıyordu.

Nekrothallardan biri içeri girip saçlarını okşasaydı, muhtemelen ağlardı.

Yalnızlık dalgası o kadar keskin bir şekilde vurdu ki, hıçkırarak ağladı ve neredeyse gözyaşlarına boğulacaktı.

Kapı açıldı ve necrothrallardan biri içeri girdi, ama sadece pisliği temizlemek için.

Akşama kadar yatakta hasta yatarak titredi ve terledi, ta ki yorgunluktan bayılana kadar.

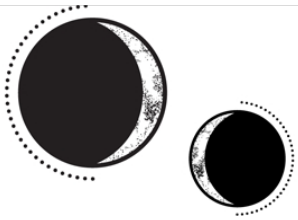
Ertesi gün Ferron geldiğinde, Helena ona öfkeyle baktı. Ona yoksunluk belirtileri konusunda uyarıda bulunabilirdi.

Onun pelerinini almasını bekledi, ama önünden gitmek yerine, ayakta durup onun önünden geçmesine izin verdi.

Koridor karanlıktı. Gölgeleri, yaklaşan karanlığı hissedebiliyordu, ama parmaklarını lambri boyunca gezdirmeye devam etti
ve bir sonraki adımına odaklanmaya devam etti. Yolunu biliyordu. Karanlıkta bile artık yolunu bulabilirdi.

Avluya ulaştığında, Ferron verandada belirdi ve onu bir bilim adamının denek gibi gözlemliyordu.

O içini çekti ve avluda sıkıcı bir yürüyüşe başladı. İlk turu bitirdiğinde, Ferron çoktan gitmişti.

BÖLÜM 9

Birkaç gün sonra Helena'nın öğle yemeği tepsisine bir not geldi.

Kartta sert bir el yazısıyla "*Bu gece transfer*" yazıyordu.

Ferron saat sekizde odaya girdi. Hiçbir şey söylemedi, sadece sandalyesinin yanına gidip bekledi.

Direnecekti, ama bunun boşuna olduğunu biliyordu. Korkudan mide bulantısı hissederek, ateşli günlerin ve kabusların anıları onu sarmışken, yanına gitti.

Helena oturduğunda, Ferron eldivenlerini çıkardı ve onun arkasına geçti.

Ferron başını geriye doğru eğene kadar gözlerini önüne dikti.

İlk seferkinden daha dikkatliydi.

Görünüşe göre ateşli nöbetler bir dereceye kadar dikkatli olmayı gerektiriyordu.

Onun rezonansından gelen baskı giderek daha da arttı. Sanki su altında çok derine dalmış gibi hissetti ve ağırlık sonunda onu ezmeye başladığında kaçmak için çok geçti. Rezonansı, düşünceleri parçalanıp düzleşene kadar bilincini boğdu. Görüşü kırmızıya döndü ve gözlerinin köşelerinden şakaklarına doğru sıcak bir şey aktı.

Korkunç bir uğultu baskısı vardı ve sonra Ferron, sanki birleşmişler gibi onun bilincine kaynaştı.

İyi ya da kötü, bu sefer acımasızca bilinçli ve tutarlıydı.

"Senden nefret ediyorum," diye tiz bir sesle söyledi ve ona nefretinin her zerresini hissettirdi. Onu kışkırtmak için bir zaman varsa, o zaman
kesinlikle şimdiydi. Bu kadar tehlikeli bir işlem sırasında, o herhangi bir hata yapma lüksüne sahip değildi, ama o hareket edemiyordu.

Senden nefret ediyorum. Hain. Korkak. Senden nefret ediyorum.

Ferron aldırış etmedi. Kendini zorla girdiği yabancı varlık düzlemi tarafından dikkatinin dağıldığı gibi, ürkütücü bir şekilde hareketsizdi. Bu sefer hiçbir şey yapmadı, etrafına bile bakmadı.

Sonsuz gibi gelen bir anın ardından, kendini çözdü. Kendini koparmadı, yavaşça geri çekildi. Çok uzun sürdüğü için daha da kötüydü. Sanki içinden dışına doğru derisi yüzülüyormuş gibi.

Oda tünel gibi, tamamen kırmızı ve sıyrılmıştı, zihni derisi yüzülmüş gibiydi.

Öne doğru devrildi.

GÖZLERİNİN ÖNÜNDE BİR YÜZ BELİRDİ. Kırmızı, sonra beyaz. Gözlerini kırptı
ve kırmızı leke yayıldı. Gözleri odaklanamıyordu. Elleri ve ayakları uyuşmuştu. Yüzünün sağ tarafı ve
vücudunun sağ tarafı kaskatı kesilmişti.

Önündeki yüz garip bir şekilde solgundu,
bir an için duygusal, sonra da boş bakıyordu.

Bir erkekti.

"İyisin. Nöbet geçirdin. Artık geçti."

Adam çenesine dokundu ve kasları çatlayacak kadar sertleşmiş olan derisinin altında bir sıcaklık hissetti.
kasları gevşemesini sağladı.

"Konuşabilir misin? Birkaç dakika boyunca çığlık atıyordun."

Yutkunmaya çalıştı, başı zonkluyordu, kafatasında ıslak bir zar atıyordu. Ağzında bakır tadı vardı.

Konuşmaya çalıştı ama çenesinin sağ tarafındaki kaslar hala o kadar gergindi ki dişlerini zar zor ayırabiliyordu.

Yüzünü elinin sıcaklığına bastırdı, ağlamak istiyordu.

Sanki zehirli bir şey vücuduna yayılıyormuş ve onu donduruyormuş gibi çok üşüyordu. Boğazının derinliklerinden boğazının derinliklerinden çıktı.

Anlamıyordu. Hatırlamıyordu... "Kimsin sen?" diye

dişlerinin arasından mırıldandı.

Yüzünde binlerce duygu belirdi. Ağzını açtı, sonra sıkıca kapattı.

"Senin bakımından sorumluyum," dedi sonunda çok yavaşça, ve her kelimeyi titizlikle telaffuz etti. Eli, kadının boynunun yanından kayarak onu titretmişti. Parmak uçları, kafatasının tabanındaki çukura dokundu. "Uyu. Uyandığında hatırlayacaksın."

Helena cevaplar istiyordu, uyumak değil, ama sıcaklık su gibi derisinin altına sızdı. Oda bulanıklaştı, kenarları kayboldu. Yüzü yumuşadı ve kayboldu. "Seni tanıyor muyum?" diye sordu gözleri kapanırken.

"Sanırım tanıyorsun."

YENİDEN UYANDIĞINDA, hatırladı ve çığlık atmaya başladı. Aklı ateşle yanıyordu. Bilinci gelip gidiyordu. Bazen transferansı hatırlıyor, bazen kaybolmuş ve kafası karışık oluyordu.

Kaç.

Kaçması, bir yere gitmesi gerekiyordu. Ama bir şeye ihtiyacı vardı.

O olmadan gidemezdi.

Gecenin ortasında, buz gibi yağmur yağarken, avluya çıktı ve aramaya başladı. Yere uzandı ve kafasındaki ateşin
Eğer zihni sakinleşirse, aradığı şeyi hatırlayacaktı.

"Ne yapıyorsun? Donarak öleceksin, aptal." Ferron onu içeri taşıdı.

Cildi o kadar soğuktu ki, hizmetçilerin ölü elleri bile ıslak giysilerini çıkarırken yanıyordu.

Sonunda onu yalnız bıraktıklarında, dışarı çıkmaya çalıştı, ama kapı ve pencereler sıkıca kilitlenmişti. Sonunda
onu yatağa bağladılar, böylece kaçmaya çalışırken kapıyı tırnaklarıyla parçalamayı bırakacaktı.

Orada, kapana kısılmış, yanarken kanlı kabuslara katlanmak zorunda bırakıldı.

Gözlerini her kapattığında kendini Enstitü'de buluyordu, eskisi gibi parlak, altın rengi ve ışıltılıydı.
Ders için kule merdivenlerini aceleyle çıkarken, ders kitaplarını göğsüne sıkıca bastırılmış, Luc onun yanında yavaşça yürüyordu. Onlarla birlikte başka biri daha vardı, ama rüyalarında bile o yüzü görmekten çekiniyordu.

Sonra Helena gözlerini kırpıyor ya da not almak için başını eğiyordu ve tekrar baktığında dünya harabeye dönmüştü. Tüm öğrenciler koltuklarında çökmüş, kesilmiş, kanları odaya sıçramıştı. Helena, katliamın ortasında tek kurtulan kişiydi.
.

Bir rüyada Penny, tıbbi bir masanın üzerinde yatıyordu, bağlanmıştı ve yüzsüz figürler ölü öğrencilerin önünde onu canlı canlı keserken çığlık atıyordu.

Başka bir rüyada, sanki bir gösteri için çağrılmış gibi, odanın önünde Ferron vardı. Orada duruyordu, koyu saçlı bir çocuktan soluk gümüş rengi bir
kâbusa dönüşüyordu, rengi ellerinden damlayan kana dönüşüyordu.

Ateş düştüğünde, Helena'nın uzuvları tekrar körelmişti. Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu. Yürürken bir kedi yavrusu gibi sendeliyor ve titriyordu. Sanki beynindeki sinapslar yanlış hizalanmış gibiydi.

Ferron'un gelip dışarı çıkması için onu rahatsız etmemesine minnettardı. Onu bir daha görmek istemiyordu.

çünkü kim olduğunu hiç bilmeden yüzünü onun eline bastırdığını çok net bir şekilde hatırlıyordu.

Onun bakımından sorumlu mu? Kendini tanımlamak için çok cömert bir ifade.

Durakladı ve o etkileşimi tekrar gözden geçirdi. Sorusuna cevap verirken kullandığı yavaş konuşması. O, Etrasianca konuşmuştu.

Kendine geldiğinde, Luc ile ilgili rüyalar görmeye devam etti, anılar. Unutulmuş anılar değil, hatırladıkça göğsünü ağrıtan geçmişten anlar.

"Hadi," Luc kütüphanede ders çalışırken onu bulduktan sonra fısıldadı, "iki gündür buradasın. Kulaklarından mantar çıkmaya başlayacaksın." Alaycı bir şekilde kulaklarından birini çekiştirdi. "Güneş ışığına ihtiyacın var. Benim de güneşe ihtiyacım var."

"Bu dizi yapısını analiz etmeyi bitirmem lazım," diye tısladı ve Luc kalemlerini çalmaya başlayınca onu dirsekleriyle uzaklaştırmaya çalıştı. "Git buradan."

Luc, onu ne kadar tehdit ederse etsin asla gitmedi. Somurtup surat asarak, kütüphaneciler Helena'ya onu dışarı çıkarmayı emredene kadar giderek daha fazla gürültü çıkardı, sanki bir sonraki Prens gibi asi bir evcil hayvanmış gibi.

Onlar büyüdüklerinde ve annesi laboratuvar işlerine başladığında, babası onu rahatsız etmek için gürültü yapamazdı, bunun yerine evden kaçıp başını belaya sokmakla tehdit ederdi, çünkü annesi babasına onu beladan uzak tutacağına söz vermedi mi?

Şehre giderlerdi ve o ona en güzel yerleri gösterirdi. En güzel yangın şapelleri ve devasa perihelion katedralleri, gizli su bahçeleri, küçük kitapçılar ve kafeler.

Paladia'nın sevdiği tüm kuleleri, bahçeleri ve manzaraları, Luc ona gösterdiği için onları gösterdiği için biliyordu. Onun gözünden şehri sevmişti. Keşke daha sık pes etseydi.

Helena sonunda odasından çıkmayı başardığında, zihni ona oyunlar oynadı. Ev bir şekilde yanlış görünüyordu, hatırladığından farklıydı. Işık yanlış açılardan geliyordu, pencereler yanlış yerlerdeydi, kapılar olması gereken yerlerde değildi.

Helena'yı muayene etmeye geldiğinde Stroud, "Beyin iltihabı bu sefer çok daha iyi," dedi. Rezonansı, Helena'nın kafatasının yüzeyinin altında bir solucan gibi hareket ediyordu. "Tekrar nöbet geçirmiş olman hoşuma gitmedi, ama sadece bir kez olması bir gelişme. Aylık bir programın uygun olacağını düşünüyorum
uygun olacaktır."

Stroud daha yeni gitmişti ki Ferron geldi ve yatağının ayak ucuna dikildi, elleri arkasında kavuşturulmuş,
uyuşuk gözlerle onu incelemeye başladı.

"Neredeyse gündönümü olduğunu biliyor muydun?" diye sordu sonunda.

Hayır. O, tarihin ne olduğunu bilmiyordu. Transfer seansları arasında bir ay olduğunu biliyordu, ama ne zaman geldiğinden emin değildi.

Kış gündönümü, Kuzey'de yılın sonunu işaret ediyordu. Takvimlerinin en önemli olaylarından biriydi. Günlerin bu kadar dramatik bir şekilde kısalmadığı ve uzamadığı güney kıyı ülkeleri, Lumithia'nın ay gelgitlerine göre yılı takip ediyordu.

"Şimdiye kadar gitmiş olman gerekiyordu." Gözleri pencereye doğru kaydı. "Görünüşe göre seni kış boyunca burada tutacağım."
"

Ferron bunu söylerken sesinde veya yüzünde hiçbir duygu yoktu. Helena'nın onda en tuhaf bulduğu şeylerden biri de en tuhaf şeylerden biri olduğunu fark ettiği şeylerden biriydi: bedeninin ve ses tonunun bazen ne kadar az iletişim kurduğu.

Etras, ifadeler ve el hareketleri kullanan canlı bir kültür ve dile sahipti. Bu, Helena'yı açıkça bir yabancı yapan
Helena'yı açıkça bir yabancı yapan birçok şeyden biriydi. Sınıfta konuşurken parmaklarını masanın altında sıkıca birbirine bağlamayı öğrenmişti, aksi takdirde elleri hareket etmeye başladığında sınıf kahkahalarla çınlayabilirdi.

Paladyanlar hareketsizliği değer verirdi. Uzman simyacılar, rezonanslarını hassas ve kontrollü bir şekilde kullanmak için sadece parmaklarını hareket ettirirlerdi. Bu, kültürel olarak kökleşmiş bir şeydi. İfadeler de en çok ince olduklarında değer verilir; hakaretler genellikle yeni gelenler için kolayca anlaşılamayan alaycı iltifatlar şeklinde olurdu.

Helena sessiz kalmayı ve ince ipuçlarını gözlemlemeyi öğrenmişti. Göz bebekleri küçüldüğünde, gözleri yüzünden kaçtığında ve ayakları başka yöne baktığında, gülümsemesi ve hoş sözleri onun sevildiğini veya varlığının istendiğini anlamına gelmediğini anlamıştı.

Ferron, çoğu Paladyalıdan daha zor okunuyordu, çünkü ağzı bir şey söylerken vücudu başka bir şey yapmıyordu, aksine vücudu bazen hiçbir şey ifade etmiyordu.

Orada duruyordu, vücudu hareketsiz, ifadesi düz, elleri gizli. Helena onun ruh halini anlayamıyordu.

"Yarın gelmesi planlanan birkaç şey var, tüm bunlardan kaynaklanan ek rahatsızlıklardan kendimi kurtarmak için. *Lütfen*" — bu kelimeyi özellikle vurguladı — "bunu bir sevgi göstergesi olarak algılamayın."

Ertesi sabah kahvaltı tepsisiyle birlikte kapısına bir kağıt paket bırakılmıştı.

İçinde bir çift bot vardı. Onları çıkardı ve parmaklarıyla detaylarını inceledi.

Güzel, parlak deriden yapılmış, sağlam tabanlı ve bağlamak için bir sıra düğmeli ayakkabılardı. Tüm detaylarda ustalıkla yapılmış olduğunu görebiliyordu.

Ferron, "ekstra rahatsızlık"tan kurtulmak için bir şeyden bahsettiğinde, ıslak çakıldan dolayı terlikleri paramparça olmasına rağmen, ayakkabıları beklemiyordu.

Ayaklarını ayakkabılara soktu ve şimdiden, ayaklarından buz gibi demirin

.

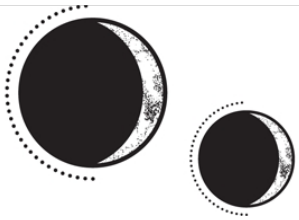
O zaman paketin içinde başka şeyler de olduğunu fark etti. Garip bir tasarıma sahip, bilek kısmı çok uzun bir çift koyun derisi eldiven. Resmi uzunlukta değil, ama garip bir orantıya sahip, daha çok şahin avcılığı eldiveni gibi.

Merakla birini eline geçirdi ve şeklinin ve uzunluğunun kelepçeleri örtmek için olduğunu, metalin soğuktan yanmasını önlemek için tasarlanmış olduğunu fark etti.

Yürüyüşe çıktığında, ilk kez elleri ve ayakları soğuktan hemen ağrımaya başlamadı.

Yine de Ferron'a minnettarlık duymayı reddetti. Gündönümü geçtikten sonra hava daha da soğuyacaktı. Bütün kış orada kalırsa, dışarı çıktığı için muhtemelen sinir hasarı veya donma yaşayacaktı. Onu sağlıklı tutmak Ferron'un yararına idi.

O, hesaplılığı nezaketle karıştırmak kadar aptal değildi.

BÖLÜM 10

HELENA ODASINDA PENCERENİN ÖNÜNDE OTURMUŞ, parmaklarında herhangi bir rezonans hissetmeye çalışıyordu ama başaramıyordu.
çok yoğun bir şekilde odaklandığında, bazen hala bir parıltı olduğunu düşünüyordu.

Ayağa kalkıp pencereye gitti. Günler kısaydı ve çok karanlıktı, güneş öğlen batıyordu.

Gözlerini kapatıp konsantre olarak elini yumruk yaptı, sonra parmaklarını esnetip pencerenin buz gibi demir parmaklıklarına bastırdı, gözleri bulanıklaşana kadar zorladı.

Hiçbir şey olmadı.

Bilek kemikleri arasındaki sivri uç uyarıcı bir şekilde sızlayana kadar bileğindeki kelepçeyi oynattı.

Yüzyıllar süren simya çalışmalarına rağmen, rezonans hakkında hala bilinmeyen çok şey vardı.

İnanç'tan önce, Lumithia'nın erkek versiyonuna adanmış bir simya kültü vardı.

Kült, insanlığın kendisinin, zamanın başlangıcında Sol tarafından yaratılan ve yeryüzüne dağılan simyanın ilk ürünü olduğunu iddia ediyordu. Ancak, yaratılan
yaratılmıştı ve en aşağılık metaller gibi alçakgönüllü ve yozlaşmaya meyilliydi
Sol, tüm gücüyle onları daha iyi hale getiremedi. Sonra Lumen geldi ve onun simya süreçleri çok daha sertti. Lumen, tüm dünyayı bir alembik olarak kullanarak ateş, toprak, su ve hava gibi diğer dört elementi bir araya getirdi ve dünyadaki canlıları . İki bin yıl önce meydana gelen Büyük Felaket,

hem dünyayı hem de insanlığı neredeyse paramparça eden şey, simyasal dönüşüm sürecinin kendisiydi.

İlk olarak, yeryüzüne yağan yangınlar: kalsinasyon. Büyük şehirleri yutan yükselen dalgalar, çözünmeydi. Dağları bile parçalayan depremler, ayrılmaydı. Hayatta kalanların yıkımdan çıkmasının ardından gelen sonuç: birleşme. Ardından gelen salgınlar, hastalıklar ve açlık: fermantasyon. Ölü sayısı o kadar fazlaydı ki, insanlık neredeyse yok olmaya yüz tuttu: damıtma. Ve son olarak, Lumen'in büyük deneyinin sonucu, insanlığın kendisinin simyasal rezonansı ortaya koyması pıhtılaşma idi.

Bu süreç, Cetus'un ilk yazılarında bahsedilen simyasal dönüşüm yöntemiydi.

İnanç ve Enstitü, Lumen'i Lumithia olarak kabul etseler ve onu Quintessence'ın elemental tanrılarından biri olarak görseler de, kültü neredeyse tamamen reddettiler. Ancak İnanç, tüm insanlar kusurluydu, büyücü olsun ya da olmasın, bu nedenle tüm insanlar arınmaya çabalamalıydı. Cetus, simya sürecinden bu adımı uygun bir şekilde çıkarmıştı.

Ayrıca, çok sayıda simyacının nerede ortaya çıkacağını tahmin etmek zor değildi. Bu, büyük lumityum yataklarının bulunduğu bölgelerle ilişkiliydi. Kuzey kıtasının en büyük madeni, Paladia'nın yukarısındaki dağlarda bulunuyordu ve şehirde doğan ölçülebilir rezonansa sahip çocukların sayısı komşu ülkelerin oranlarının iki katından fazlaydı.

Paladia'nın lumityum madenleri, karmaşık bir siyasi durum yaratmıştı. Lumityum, rezonansı olmayanlar tarafından güvenli bir şekilde çıkarılabilirdi; aksi takdirde, semptomlar ve zayıflatıcı hastalıklar hızla ortaya çıkardı. Ancak bu iş, tek bir nesille sınırlıydı. Madencilerin çocukları neredeyse her zaman

ölçülebilir rezonansla doğuyordu. Paladia, madenlerde çalışmak üzere sürekli yeni işçiler getiriyordu ve bu da sürekli bir nüfus patlamasına neden oluyordu. Şehir devletinin inanılmaz yoğunluğunun nedeni buydu.

Loncalar, işleme için lumithium'a bağımlıydı, ancak madencilerin yarattığı rekabeti sevmiyorlardı. Simya Enstitüsü, onlarca yıldır maksimum kapasiteyle çalışıyordu ve bu, herhangi bir yılda verilen simya sertifikalarının sayısını sınırlıyordu kimya sertifikalarının sayısını sınırlıyordu. Sertifika olmadan sertifika olmadan, insanlar kendilerini profesyonel olarak simyacı olarak adlandıramaz veya yetkili bir denetçi olmadan rezonanslarını kullanamazlardı.

Loncalar, Simya Enstitüsü'nün sertifikasyon ve kabullerinin sınırlı kalmasını istiyorlardı, çünkü bu
Bu, onların referanslarının değerini artırdığı için ve resmi sertifikası olmayanların simya fabrikasında çalışmak için ucuz işgücü olduğu için
. Ancak loncalar, rezonansı veya yeteneği daha yüksek olanlar olsa bile, enstitüye kendi mirasçılarının gireceğinden emin olmak istiyorlardı.

Bu, herkesin mevcut durumu adaletsiz bulduğu, ancak kimse bir çözüme razı olmadığı sürekli bir şikayet döngüsü yaratmıştı. Principate Helios onlarca yıl boyunca çaba göstermiş, ancak bu çabalar kitlesel ayaklanmalara ve işçi grevlerine yol açmıştı.

Ölümsüzler, nekrotrolleri kullanarak madencilik sorununu çözmüş gibi görünüyordu, böylece hem lumithium kıtlığını hem de katlanarak artan rekabeti önlemişlerdi, bu da acı bir ironi yaratıyordu: Savaş, simyacı nüfusunu o kadar azaltmıştı ki, şimdi bunu canlandırmak için bir üreme programına ihtiyaç duyuyorlardı.

Gözlerini kısarak, bileğinden geçen tüpü daha net görmek ve ne olduğunu anlamak için çabaladı. Seramikle kaplı gibi görünüyordu. Bu, kırılabilir olduğu anlamına gelebilir, ancak daha büyük olasılıkla metalin aşındırıcı olduğu anlamına geliyordu.

Ancak lumithium aşındırıcı değildi. Kesinlikle asil, bozulmaz bir metaldir, altından daha az mükemmeldir ama gümüşten üstündür, gümüş kararmaktadır. Belki bir lumithium alaşımıdır?

Ancak, lumithium alaşımları hakkında pek bir şey bilmiyordu, çünkü bu metal çoğunlukla diğer metallerin rezonansını artırmak .

Rezonans bastırmanın bir tür Doğu simyası olduğunu düşünüyordu. Doğu İmparatorluğu, simyalarını çok simyasını çok gizli tutuyordu ve Shiseo ona kelepçe takan kişiydi.

Hâlâ inceleme yaparken kapı açıldı. Ferron'u bekleyerek oraya baktı, ama yüzü ışıl ışıl olan bir yabancının yüzü ışıl ışıl bir adamla karşılaştı.

İçeri süzülerek girdi, kapıyı yavaşça kapattı ve sanki hemen durdurulacağını beklermişçesine etrafına bakındı. Hiçbir şey olmadığında, yüzünde yavaşça bir gülümseme belirdi.

Hızlı ve sessiz adımlarla Helena'ya doğru geldi.

Sağlam yapılıydı, buğday rengi saçları ve kare bir yüzü vardı. Geometrik işlemelerle süslenmiş koyu mavi bir frak ve pelerin giymişti, boynunda ise koyu bordo bir kravat vardı.

Helena'nın onu gördüğünde verdiği içgüdüsel tepki, mutlak bir dehşetti.

Bir gün bir yabancının odaya girebileceği hiç aklına gelmemişti. Elleri spazm geçirdi ve kollarına bir acı dalgası yayıldı.

Adam durakladı.

"Beni hatırlamıyorsun," dedi inanamayan bir sesle. Söyleyişinde, sanki onu hemen tanıması gerekiyormuş gibi, hafif bir kırgınlık vardı.

Helena onu dikkatle inceledi, kim olabileceğini tahmin etmeye çalıştı.

Ses tonu belli belirsiz tanıdık geliyordu, ama onu nerede duyduğunu hatırlayamıyordu.

Yaklaştıkça yüzünde hevesli, zafer dolu bir ifade belirdi.

Elini uzattı, parmakları kıvrıldı ve kavradı.

Kapı o kadar ani bir şekilde açıldı ki, oda sarsılmış gibi göründü.

"Yolunu mu kaybettin, Lancaster?" Ferron içeri girerken, öfkeli gümüş rengi gözleriyle baktı.

Helena'yı büyük bir rahatlama duygusu sardı.

Lancaster anında dikleşti, aceleyle yaptığı hareketler Ferron ona bakmadan yanından geçti.

"Sadece senin malikaneni keşfediyorum," dedi. "Onu görünce meraklandım."

Ferron aralarına adım attığı anda Helena'ya doğru başını salladı.

. Helena düşünmeden Ferron'a doğru çekildi, o kadar yakındı ki Ferron'un giysilerindeki ardıç kokusunu alabiliyordu.

"O eğlenceye uygun değil," dedi Ferron, sesi soğuktu. "Kendini eğlendirecek başka birini bulman gerekecek

. Eminim bir yolunu bulursun."

Lancaster güldü. "Ama onu gazetelere falan çıkardın." Dudaklarını bükerek, "Onun ziyaretçilerine izin veriyorsundur herhalde?" dedi.

"Hayır, izin vermiyorum," dedi Ferron, Helena'ya "Ve gelecekte, merak edersen Benim bir şeyim hakkında, diye sorabilirsiniz. Partiye geri dönmeliyiz. Aurelia bizi özlemiştir herhalde.

Eldivenli elini Lancaster'ın omzuna koydu ve onu kapıya doğru sertçe yönlendirdi. Lancaster Helena'ya baktı, gözlerinde yeniden yoğun bir ifade belirdi, sanki ona umutsuzca bir şey anlatmaya çalışıyormuş gibi.

.

Helena, onun kapıdan kayboluşunu izledi ve ismini hatırlamaya çalıştı.

Lancaster.

Bir lonca adı. Nikel. Evet, nikel lonca. Onun sınıfında, ya da belki bir üst sınıfta bir Lancaster vardı. Erik Lancaster.

Neden Helena'nın onu tanımasını beklesin ki?

Bunu merak ederek dururken, kapalı kapıdan hafif bir müzik sesi geldi.

O zaman evde neden birinin olduğunu anladı. Ferronlar gündönümü arifesi partisi veriyorlardı.

Onların bir şey düzenlediklerinden haberi yoktu. Evin gördüğü kısımları o kadar kirliydi ki, misafir kabul etmekten utanırdı. Ancak, kış gündönümü Paladia'nın en önemli bayramlarından biriydi ve yaz gündönümünün Holdfast'larla ne kadar yakından bağlantılı olduğu düşünüldüğünde, bu muhtemelen Undying'lerin hala kutlamasına izin verilen tek büyük bayramdı.

Kapıya gitti. Tehlikeye rağmen,
meraktan yanıp tutuşuyordu. Orada Undying ve licheslerin olacağını biliyordu. Davet edilen herkes ya Aspirant ya da en azından rejimi destekleyen kişilerdi.

Bu, kendini öldürttürmek için en iyi şansı olabilirdi. Kapı kolunu tuttu, sonra durakladı; büyük olasılıkla
onu işkence edeceklerdi. Tereddüt etti. Bu durumda, Ferron müdahale etmedikçe, kendini korumak için yapabileceği pek bir şey yoktu.

Onun ortaya çıkmasıyla içgüdüsel olarak hissettiği rahatlama, düşünmek istediğinden daha fazla şekilde onu tedirgin etti ve bütün akşamı odasında geçirirse bunu düşünecekti.

Kapıyı açtı.

O tabletin etkisiyle uyuşturulmuş halde evi keşfetmesi, koridordaki gölgeleri
koridorun gölgelerinden paniklemeden geçmesini sağlamış olsa da, eşiği geçebilmek için birkaç kez derin nefes alması gerekti.

Ana kanada doğru ilerledi.

Müzik sesleri giderek yükseldi. Durup, her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için etrafına baktı.

Evi neredeyse tanıyamadı. Aplikler ve avizeler yanıyordu ve parıldıyordu, her şey Helena'nın Spirefell'de olabileceğini bilmediği bir şekilde ışıldıyordu.

Koridorda sessizce ilerledi, ama köşeyi dönmeden önce, kumaşın hışırtısını ve bir kadının
kısık bir kıkırdama duydu. Geri çekildi, nefesini tutarak gölgelerin içine karıştı, etrafını saranları hissetmemeye çalıştı
. Aurelia köşeyi döndü, birini bileğinden çekerek koridorun uzak ucundaki karanlığa doğru sürükledi.

O kişi Ferron değildi.

Helena bulunduğu yerden pek bir şey göremiyordu, ama vücut yapısı ve saçları kesinlikle yanlışdı.

Aurelia duvara yaslanarak heyecanlı bir kahkaha attı ve adam ona yaklaştı, Helena onu artık göremez hale geldi. Kumaşın hışırtısı devam etti ve sonra
kıkırdama yerini nefes nefese inlemelere, sessiz inlemelere ve duyulabilir inlemelere bıraktı.

Helena dehşet içinde inanamadan bakakaldı, ne yapacağını bilemeden durdu, ta ki aklına bir düşünce gelene kadar: Ferron, Helena'nın anılarını kontrol ettiğinde karısının bir ilişki yaşadığını görecekti.

Gölgelerden uzaklaşarak sessizce en yakın merdivene koştu.

Tercih ettiği yol kesilmiş olduğundan, daha yüksek bir kattan yaklaşmaya karar verdi. Arı kovanı gibi seslerin uğultusunu duyabiliyordu. Büyük bir partiydi.

Uyuşturucu etkisindeyken evi keşfetmek için
. Üçüncü katta, balo salonunun üzerindeki balkon girintisine çıkan dar ve dolambaçlı küçük bir merdiven vardı. Bu merdiven, avizenin
temizlemek için yukarı çekilebilen bir avize vardı.

Merdivenleri sessizce çıktı ve diz çökerek, yüzüne dökülen saçlarıyla korkuluktan dışarı baktı. Açıklığın üzerinde bir güvenlik ağı olduğunu fark etti ve bu onu sinirlendirdi, sanki Ferron onun oraya gidip partisi sırasında intihar girişiminde bulunabileceğini önceden tahmin etmiş gibi.

Bunu hiç düşünmemişti bile, ama önceden engellenmiş olduğunu fark edince sinirlendi.

Ağın ötesine baktı. Balo salonu
insan ve cesetlerle doluydu. Herkes parıldıyordu, kumaşlar, mücevherler ve süslemelerle donatılmıştı. Uzaktan bile, kıyafetlerinin karmaşık süslemelerle kaplı olduğunu anlayabilirdi. Ay ışığı kadar ince gümüş, platin ve altın, mücevherler ve zengin renkli kumaşların arasında parıldıyor gibiydi. Konukların zenginliği üzerlerinden damlıyordu.

New Paladia'nın yüksek sosyetesi. Onlarca likçik vardı, vücutlarının ölümü, ciltlerinin mumsu solgunluğu ve sararmış göz aklarında belirgindi.
Helena izlerken, bazılarının taklit etmek için ciltlerine pudra ve yağ sürmüş yaşayan insanlar olduğundan şüphelenmeye başladı. Sanki bu, özenecek bir şeymiş gibi.

İki kız vardı, açıkça kardeşlerdi. Küçük olanın keskin hatları ve kurnaz bir bakışı vardı, büyük kız ise sanki aynı kalıptan çıkmış gibi görünüyordu.
kalıplı ama bir şekilde yumuşamış, kenarları aşınmış, hava şartlarına maruz kalmış bir heykel gibi.

Büyük kızın cildinde soluk mavimsi bir boya vardı ve etrafındaki partiyle ilgilenmiyor gibi görünüyordu. İnsanlar onunla konuşmaya çalıştıklarında, onları görmezden geliyordu. Bazen görünmez bir akıntıya kapılmış gibi uzaklaşırdı ve küçük kız kardeşi hemen konuşmayı kesip
konuşmasını kesip onun peşinden gider, onu şımartır, geçen tepsilerden şeyler kapar ve onu bir yavru kuş gibi besler, elini tutup onu yakınında tutardı.

Garip bir ikili.

Helena, Stroud ve Mandl'ı gördü. Mandl, görünüşünü iyileştirmek için açıkça vivimansi kullanmıştı. Ceset artık çürümenin görünür izlerini taşımıyordu.
Kara damarlar hala kansız deriden görünüyordu, ama sanki görünüşünü vurgulamak istercesine, bunu daha da belirginleştirmişti.
görünüşünü kasıtlı hale getirmek istercesine vurgulamış gibi görünü

Büyük kameraları olan birkaç fotoğrafçı vardı.
Odayı çekmeye çalışırken küçük patlamalar gibi flaşlar patlamaya devam ediyordu.

Helena, "reform" sırasında Lonca Meclisi'nin başına getirilen vali Fabian Greenfinch'i tanıdı.

ve Ferron'u aradı ve onu odanın uzak köşesinde dururken buldu.

Ferron'u aradı ve odanın uzak köşesinde durduğunu gördü. Sanki egzotik kuşların arasında bir panter görmüş gibiydi.

Her zamanki gibi siyah giyinmişti ve bu, saçlarının ve teninin gümüş rengi beyazlığını daha da belirgin hale getiriyordu. Lichler ve onların taklitçileri gibi ölümün grisi değildi; bir şekilde parlıyordu.

Onda çok belirgin bir tuhaflık vardı.

"Yeni yıl neredeyse geldi!" dedi gri boyalı yüzlü bir kadın, etrafında dönerek. Kristal bir kadehi başının üzerine kaldırırken çılgınca kıkırdadı, kadehin içindekiler elbisesine ve yere sıçradı.

Aurelia odaya geri döndü. Elbisesi de siyahtı ve her zamanki demir yerine gümüş süslemelerle donatılmıştı, sanki kocasına daha çok benzemek istiyormuş gibi. Korse kısmı pullu zırhla süslenmişti. Desenin geometrik şekilleri gümüş ipliklerle kollarına işlenmişti. Parmaklarını daha uzun göstermek için yapılmış gümüş simya yüzükleri takıyordu.

Yine de üzerinde hafif bir dağınıklık hissi vardı. Dudaklarındaki leke bulaşmış ve ağzını yumuşatmıştı, eteğinde ise tuhaf kırışıklıklar vardı. Kendinden emin bir ifadeyle Ferron'a doğru yavaşça yürüdü, elini uzattı

yaka düzeltip onu kendine doğru çekmek için elini uzattı.

Ferron karısına baktı, yüzündeki ifade değişmedi. "On! Dokuz! Sekiz! Yedi!" Oda, gündönümü ve onun müjdelediği yeni yıl için geri sayıma başladı.

gündönümü ve onun müjdelediği yeni yıl için geri sayım yapmaya başladı.

Sayılar azaldıkça, Ferron elini uzattı ve başparmağıyla karısının ağzını okşadı.

Sıfırda, öne eğildi ve dudaklarını Aurelia'nın dudaklarına bastırdı. Bir kamera flaşı patladı. Oda alkışlar, öpücükler ve kadehlerin çınlamasıyla patladı.

Ferron'un dudakları Aurelia'nın dudaklarına yapışık kalmıştı, ama onu öperken gözlerini kaldırdı ve bakışları

Helena'nın yüzüne takıldı.

Helena da ona bakakaldı, nefes almayı unuttu, olduğu yerde donakaldı.

Midesinde bir ağrı hissetti ve kalbi, kulaklarında kanın uğultusu duyulana kadar hızla çarpmaya başladı. Geri çekilmek, ortadan kaybolmak istedi, ama o soğuk gümüş tarafından tuzağa düşürülmüştü.

Aurelia öpüşmeyi kesip

O, Aurelia öpüşmeyi kesip ondan uzaklaşana kadar gözlerini ayırmadı. Gözleri hemen aşağı indi ve sahte, hoşgörülü bir gülümseme dudaklarında belirdi. O, odayı tararken, içtenliksiz bir şekilde alkışladı ve

ölü hizmetçilerden biri içki tepsisiyle yaklaşana kadar coşkusuzca alkışladı.

Bir kadeh kapıp, sanki ağız gargarasıymış gibi içindekileri bir dikişte içti.

Helena arkasına yaslandı, ellerini göğsüne bastırarak kalbinin çarpmasını durdurmaya çalıştı.

"Ve şimdi," diye yüksek bir ses, konuşmaların uğultusunu keserek, "yeni yılı başlatmak için biraz eğlence."

Müzisyenler etraflarına bakarak, çalmaya devam etmeleri gerekip gerekmediğinden emin olamadılar ve müzik kesildi.

Helena sesi takip etti ve çenesine doğru kıvrılan uzun favorileri olan, diğer konuklar gibi süslü giyinmiş, odanın uzak köşesinden girip

ve arkasında bir grup insanı neşeyle sürükleyen bir adam gördü. Bir erkek, bir kadın ve yaşları farklı üç çocuk, hepsi birbirine zincirlenmiş haldeydi.

Onlar açıkça misafir değillerdi; kıyafetleri çok sadeydi ve yüzleri dehşetle kaplıydı.

Konuşmacı, izleyen kalabalığa dönerek tutsaklarını işaret etti. "Bunlar, Ebedi Ateş'in soylu ailelerinden birinin hayatta kalan son akrabaları."

Oda şok dalgasıyla çalkalandı. Helena zincirlenmiş insanların yüzlerini dikkatle inceledi ama onları tanımadı.

"Uzak akrabalar, kabul ediyorum, ama bu ünlü bağlantıyı gizlemeye çok dikkat ettiniz, değil mi?"

Bu ünlü bağlantıyı gizlemeye çok dikkat ettiniz, değil mi?" Esirlere dönerek parmağını salladı.

"Lütfen..." Konuşan babaydı. "Karımın büyükannesi bir Lapse'di, bizim hiçbir..."

Baba, mücevherlerle kaplı bir el ile yüzüne bir tokat yedi mücevherlerle kaplı bir el ile tokatlandı, yere düştü ve düşerken ailesini de yere sürükledi. Yüzünün bir tarafı yaralarla kaplı halde yerde yatıyordu.

"Sana konuşma demiştim. Eğlencemi mahvediyorsun." Konuşan kişinin sesi neredeyse şarkı söyler gibiydi. "Şimdi, hepinizin sırayla yapmak isteyeceğinizi biliyorum, ama bence bir sıra belirleyip tek tek yapalım. En küçüğü önce, bence. Ya da... en son?"
popüler oyların ne olacağını görmek istercesine etrafına umutla baktı.

"Durant." Ferron'un sesi buz gibiydi. "Sana hayır dedim."

Durant döndü, Ferron'a dönerek yanaklarını parmağıyla okşayarak favorilerini düzelterek kendine biraz zaman kazandı. Oda nefesini tuttu.

"Hadi ama, eğlenceli olacak ve onlar bunu hak ediyor. Yasa gereği, tüm vatandaşların
Onlar bunu yapmadılar. Onlara ibret olsun."

"O zaman resmi olarak idam edilecekler," dedi Ferron. "Mermeri lekelemek için senin eğlence fikirlerine ihtiyacım yok."

"Hadi ama, sonuncuları toprağa gömmek yeni yıla mükemmel bir başlangıç olur. Herkes onların
onların ölümünü izlemek istiyor. Kötü bir ev sahibi olup tüm misafirlerini hayal kırıklığına uğratacak mısın?"

Ferron gözlerini devirdi. "Peki."

Durant hareket edemeden, Ferron öne çıktı.
ve en genç tutsağın boynunu kırdı. On ya da on iki yaşlarında bir çocuktu. Çatlama sesi, Helena'nın bulunduğu yere kadar duyuldu.
Helena dehşetle izliyordu.

Anne çığlık attı, öne atıldı ve Ferron oğlunu bıraktığında onu yakaladı. Sonra Ferron ellerini
boynuna doladı ve onu da kırdı.

Bütün aile bir dakika içinde öldü, cesetleri hala zincirlerle birbirine bağlı olarak yere yayılmış halde kaldı.

O kadar hızlı oldu ki, balo salonundaki herkes şok içinde kalakaldı, her şeyin bu kadar çabuk bittiğini kavrayamadı. Helena buna inanamıyordu. Böyle bir şeyin hiçbir uyarı olmadan gerçekleşmesi gerçekçi gelmiyordu. Beş kişi.

Ferron rezonans ya da silah kullanmamıştı, sadece çıplak elleriyle yapmıştı.

Dik durdu, bileğini hafifçe hareket ettirerek manşetlerini düzeltti. "Artık infazların temiz olması gerekiyor, Durant. Ekselansları bu konuda oldukça net. Umarım benim mülkümde, ve ünlü valimizin ve bir düzine gazetecinin önünde kanunları çiğnemeyi ummuyordun umarım."

Ferron, sanki hiçbir şey yapmamış gibi, ifadesiz bir yüzle Durant'ın omzuna hafifçe vurdu. İki parmağını kaldırarak işaret verdi ve birkaç hizmetçi, sersemlemiş kalabalığın arasından geçerek cesetleri sürüklemek için aceleyle koştu. sersemlemiş kalabalığın arasından geçerek cesetleri sürükleyerek uzaklaştırdı. Durant, oyuncağı çalınmış bir çocuk gibi duruyordu.

Kalabalık sersemliğinden uyanınca, sessizlik fısıltılarla bozuldu. Müzik tereddütlü bir şekilde başladı ve kısa bir duraksamadan sonra parti yeniden başladı.

Birkaç dakika içinde, sanki ölümler unutulmuş gibiydi.

Helena, bundan sonra neler olacağını görmek istemediği için neredeyse ayrılacaktı, ama aynı zamanda önemli bir şeyi kaçırmaktan da korkuyordu. Çok uzun zamandır her şeyden kopuk kalmıştı.

Parti şafak sökene kadar devam etti, ancak ertesi gün işi olanlar ayrılmak zorunda kaldıkça sayıları azaldı. Sonunda sadece en zenginler kaldı. Helena, mümkün olduğunca her şeyi fark etmeye, mümkün olduğunca çok yüzü tanımaya çalıştı. Gerginlik veya samimiyet belirtileri aradı. Var olan sosyal hiyerarşiyi anlamaya çalıştı.

sosyal hiyerarşi hakkında bir fikir oluşturmaya çalışıyordu.

Yukarıdan, sözleri duyamadan, insanların birbirlerine yalan söylediklerini fark etmek kolaydı. Sadece

sadece vücut hareketlerini izledi, çelişkileri gözlemledi.

ifadelerinden ve bilinçaltındaki jestlerinden, misafirler arasında kimlerin Ölümsüz olduğunu yavaşça seçiyorlardı. Kısa sohbetlerden sonra bile
uyandırmaya eğilimliydiler.

Ferron da odayı izliyordu, sadece kendisine yaklaşıldığında konuşuyordu. Karışmıyordu ve kimseyi dışarı atmaya çalışmıyordu
kimseyle arkadaşlık kurmaya çalışmıyordu. Bunun yerine, tüm oda onun etrafında şekillenmiş gibiydi.

Katılımcılar arasında onu Yüksek Reeve olarak tanıyanların ve tanımayanların kimler olduğu kolayca anlaşılıyordu.
Bazı insanlar ona saygı ve incelikle yaklaşırken, onunla konuşan bazı liches
açıkça kızgın görünüyordu. Atreus, hala Crowther'ın vücudunda olduğunu varsayarak, orada hiç yokmuş gibi görünüyordu.

Ferron, gözlerine hiç ulaşmayan gülümsemelerle gülümsüyordu.
Sanki iyiliksever bir hükümdar gibi sonsuz küçük konuşmalara giriyordu. Onun sözlerini anlayamayan ve sadece uzaktan onu izleyen Helena'ya, tamamen sıkılmış görünüyordu.

Son misafirler nihayet ayrılmaya başladığında, sabah ışığı pencerelerden içeri süzülüyordu.

Helena odasına dönmek için arkasını döndüğünde, neredeyse kalbi yerinden çıkacaktı. Hizmetçilerden biri
sessizce merdivenlerin yanında durmuş onu izliyordu. Yaşlı bir hizmetçiydi, Helena'nın en düzenli bakıcılarından biriydi. Hizmetçi değil, daha kıdemli biriydi. Helena partiye o kadar dalmıştı ki, necrothrall'ın geldiğini fark etmemişti bile.

Odasının yarı yolunda, öfkeli bir ses duyunca durdular.

"Hala mı?" Konuşan bir erkekti.

"Bu benim tek başıma yapabileceğim bir şey değil," diye Aurelia'nın keskin sesi karşılık verdi.

"Senin var olmanın tek nedeni Ferronlara bir varis vermek. Eğer onlar seni bir kenara atarsa, başka birinin seni kabul edeceğini mi sanıyorsun?"

"Yapabileceğim başka bir şey yok! Her şeyi denedim."

"Onu sarhoş et. Gerekirse uyuştur, ya da başka birini bul bul. Ailemizi mahvetmene izin vermeyeceğim."

"O sarhoş olamaz!" Aurelia sertçe karşılık verdi. "Denemediğim denemedim mi sanıyorsun? Her dükkâna gittim, her ilacı ve parfümü denedim, ama hiçbir şey işe yaramadı. Hamile kalırsam, onun çocuğu olmadığını anlayacaktır."

“Yararsız kız. Senin yerine kız kardeşlerini tutmalıydım.”

Buna cevap verilmedi.

Helena hızlı ayak sesleri duydu ve kalın favorili, yılan suratlı bir adam köşeyi dönmeden önce zar zor bir oyuğa saklanmayı başardı. Diğer konuklara göre giysileri belirgin şekilde daha sadeydi.

Helena, Aurelia'nın topuklarının ahşap zeminde çıkardığı sesi duydu ve uzaktan bir kapı çarptı.

Yavaşça nefes verdi. Ferronların görücü usulü evlendiğini biliyordu, ama bu evliliğin ne kadar işlevsiz olduğunu fark etmemişti.

Odasına giden koridora ulaştığında, köşeyi dikkatlice gözetledi ve Ferron'un
kapının önünde onu beklediğini gördü. Kanı dondu, çocuğun boynunun kırılma sesi hâlâ kulaklarında çınlıyordu. Onun ne olduğunu biliyordu, ama bunu görmek farklıydı.

Her şey çok hızlı ve herkesin gözü önünde olmuştu.

O hiç tereddüt etmemişti bile.

Ona bir bakış attı. "Casusluk yapmaktan hoşlandın mı?"

Yutkundu ve kendini ona doğru yürümeye zorladı. "Bu... yeni bir şeydi."

O başını eğdi, göz kapaklarının altından onu inceledi. "Sıkıldın mı?"

Tabii ki sıkılmıştı. Yapabileceği tek şey, onun harap evini çılgınca aramak ve hiçbir şey bulamamaktan endişelenmekti. "Hapis olmak
özellikle eğlenceli bir şey."

"İstediğin şeyleri isteyebileceğini biliyorsun. Makul sınırlar içinde."

Kesinlikle bilmiyordu. "Öyle mi?"

Sanki bu çok açıkmış gibi başını salladı. "Bir şey istersen hizmetçilere sor. Neye izin verildiğini onlar bilir." Gözlerini kısarak sordu. "Lancaster neden seninle ilgileniyor?"

Tabii ki bu yüzden oradaydı.

"Bilmiyorum." Kafasını salladı, bir bukle yüzüne düştü, aniden yorgun düştü. "Onu tanıdığımı sanmıyorum. Lonca öğrencileri benimle hiç konuşmazdı."

Gözlerinde merak belirdi, partide gösterdiği sahte ilgiden ziyade gerçek bir ilgi. "Sen sürprizlerle dolusun."

"Bunu her kıza söyler misin?" Sözler düşünmeden ağzından çıktı.

Ferron kısa bir kahkaha attı, bakışları keskinleşti, gözleri kızın yüzünde dolaştı.

"Bence yatmalısın," dedi.

Kız ona şaşkınlıkla baktı, karşılaşma aniden yön değiştirmiş gibi hissetti, ama nasıl olduğunu tam olarak anlayamadı.

Yine de yorgundu. Bütün gece 'da kalacağını beklemiyordu. Bir an daha ona baktı, sonra arkasını dönmeden odasına girdi. Yatağına tırmandığında, Ferron'un gölgesini hala kapısının dışında görebiliyordu.

Nedense, onun olduğunu bildiği için, bu görüntü onu korkutmadı, korkutması gerekse de.

Ertesi gün Helena hizmetçilerden birini gördüğünde onu durdurdu. "Bir bıçak alabilir miyim?"

Hizmetçi başını salladı.

Helena başını eğdi, masumca gözlerini genişleterek. "Peki ya makas?"

Yine hayır. Eh, bunu bekliyordu. "Kitap? Ya da günün gazetesi?"

Hizmetçi tereddüt etti, sonra yavaşça başını salladı.

Helena, zafer ve derin hayal kırıklığı arasında kalmış bir şekilde ona baktı. Gerçekten de bunca zaman boyunca okuma materyallerine izin verilmiş miydi? Ve Ferron, hizmetçilere emir verebileceğini bildiğini mi varsaymıştı?

"O zaman onları istiyorum," dedi, çenesi gergin bir şekilde. "Lütfen."

Gazete, bir sonraki öğünle birlikte geldi.

Kapakta Ferron ve Aurelia'nın öpüşme fotoğrafı vardı. Herkesin gözünde, mutlu bir genç çift gibi görünüyorlardı, özellikle de siyah-beyaz fotoğraf Ferron'u gerçekte olduğundan daha insancıl gösteriyordu.
Eli karısının belindeydi ve karısının süslü parmakları sanki ona tutunuyormuş gibi omzuna dolanmıştı.

Romantik ve keyifli bir kutlama gibi görünüyordu.

Makale, Ferron'un misafirlerinin eğlencesi için bir aileyi öldürdüğünden hiç bahsetmiyordu, sanki bu önemli bir olay değilmiş gibi.

Bir sonraki sayfada, Yüksek Reeve'nin birkaç "isyancı"yı daha infaz ettiği bir resim vardı. Görünüşe göre yeni yılı beklerken, gündönümüne kadar geçen sekiz gün boyunca her gün halka açık infazlar yapılmıştı.

Ayrıca, "umut vaat eden" yeniden nüfuslandırma programı hakkında bir makale de vardı.

Ferron, Helena'nın anılarını kontrol etmek için o öğleden sonra geldi. Son aktarımdan bu yana bu gerçekleşmemişti, sanki beyninin bu müdahaleyi kaldırabilecek kadar iyileşmesini bekliyormuş gibi.

Lancaster'ın odasına girdiği an dışında bulduklarıyla ilgilenmiyordu.
Lancaster'ın odasına girdiği an dışında buldukları ile ilgilenmedi. Karşılaşmayı defalarca izledi ve Helena'yı, odaya daldığı andaki düşüncesiz rahatlamasının
tekrar tekrar yaşamaya zorladı. Aurelia'nın

ilgilenmedi ve Aurelia ile babasının konuşmasına rastladığında, Helena'nın zihniyle olan bağlantısını keserken bağlantıyı kopardı.

Eğer evin her yerinde gözleri ve nekrotroller varsa, muhtemelen bilmediği çok az şey vardı.

Küçük beyaz tabletlerin bulunduğu bir şişeyi çıkardı. Helena, yoksunluk belirtileri düşüncesiyle irkildi ama itaatkar bir şekilde ağzını açtı.

Birkaç dakika içinde, içindeki tüm duygular kayboldu; donmuş bir göl kadar sakin hissediyordu.

"Bu sonuncusu olacak," dedi ayrılmadan önce.

Helena evin geri kalanını keşfetmeye karar verdi. Henüz doğu kanadına girmedi ve bu kadar büyük partiden sonra, ona yararlı olabilecek bir şeyin dışarıda kalmış olma ihtimali vardı.

Evin içinde sessizce dolaşarak, Aurelia'nın ahşap zeminde çıkardığı topuk seslerini dikkatle dinledi, en üst kattan başlayarak aşağıya doğru indi. Doğu kanadı batı kanadının aynısı değildi ama o kadar benzerdi ki Helena sanki orayı çoktan keşfetmiş gibi hissetti.

Önceki geceden hizmetçi yine onu takip ediyordu.

Helena ana katı keşfederken, hizmetçi kapıyı kapatmak için durdu ve Helena karşıdaki büyük bir kapının aralık bırakıldığını fark etti.

Bu alışılmadık bir durumdu. Kilitli ya da kilitsiz, kapılar neredeyse her zaman kapalıydı.

Helena içgüdüsel olarak kapıya atladı, içeri girdi ve kapıyı arkasında kapattı. İçeride bir kilit vardı ve Helena, kapı kolu sallanmadan hemen önce kilidi çevirdi.

Uyuşturulmamış olsaydı, kalbi deli gibi çarpıyor olurdu.

Anahtarın geri alınmasına en fazla birkaç dakika kaldığını biliyordu, bu yüzden arkasını döndü, kendi başına keşfetmenin özgürlüğünü yaşamak ve umarım bulmayı umuyordu.

Duvarda bir anahtar vardı. Tepesindeki tozlu avize canlandı, ampuller uğultu çıkararak odayı zar zor aydınlatıyordu. odayı aydınlatıyordu. Işıklar dengesiz bir şekilde titriyor, ve fareler gibi yerde koşuşturan gölgeler oluşturuyordu.

Büyük bir salonun ortasında duruyordu. Pencereler sadece perdelerle değil, tahtalarla da kapatılmıştı ve havada toz, metal ve rahatsız edici bir organik koku vardı. Dilinde hissedebileceği keskin bir metalik ozon kokusu vardı, yoğun ağır simya kullanımından kaynaklanan yoğun bir his vardı. Rezonans derinlemesine kanalize edildiğinde, havada dönüşümün izleri kalıyordu.

Böyle bir kokuyla karşılaşalı uzun zaman olmuştu.

O odada evin ağırlığının daha da yoğun olduğunu hissetmekten kendini alamadı.

Yere kaynaklanmış büyük bir kafes vardı, ışık titrediğinde parıldıyordu; ampul filamanları her seferinde yumuşak büzülme sesi çıkarıyordu.

Dikkatlice yaklaştı. Kafes bir hayvan için çok dardı ama Helena'dan biraz daha kısaydı. Bir mahkum içinde kıvrılmak zorunda kalırdı.

Demirden yapılmıştı, ama kaba bir işçilikle, el dövmeyle yapılmıştı, simya ile değil, bu da demirin muhtemelen inert olduğu, hiç dönüştürülemez olduğu anlamına geliyordu. Ona dokundu, hiçbir simyacının geride bırakmayacağı kaba, belirgin özellikleri hissetti.

Yerdeki bir desen dikkatini çekti.

Ahşaba oyulmuş bir simya dizisi vardı. Helena'nın gördüğü en büyüğüydü.

Dönüşüm dizileri genellikle süreçleri kaydetmek için basitçe açıklayıcıydı, ancak süreç basit rezonans manipülasyonu için çok karmaşık olduğunda dönüşüm için de kullanılırdı. Simyacılık her zaman dizinin stabilize edilmesini gerektirirdi. Özel diziler, loncaların endüstriyel ölçekli demirhanelerde simya ürünleri üretmelerini sağlıyordu.

Helena, Spirefell'in zeminine oyulmuş kadar ayrıntılı bir şey görmemişti. Muhafaza çemberinin içinde
daire içinde, göksel sekiz veya elemental beş yerine, dokuz noktayı oluşturan dokuz küçük dizi vardı.

Her bir iç dizi çok sayıda sembolle işaretlenmişti ve hepsi merkezdeki bir dizi eşmerkezli daireye doğru yönlendirilmişti.

Bu bir demirci ocağı dizisi değildi. Semboller ve çizgiler, herhangi bir demir işçiliği için tamamen yanlıştı.

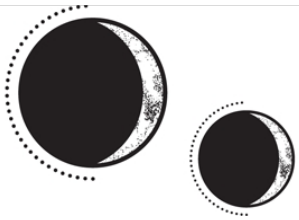
Odadaki ışık sürekli kesiliyordu. Daha net görebilmek için diz çöktü.

Simyacılar, keşiflerini uygun eğitim ve
ancak simya enerjisi belirli desenleri tercih ediyordu. Geniş bir repertuara ve
yeterli deneyime sahip bir akademisyen genellikle bunları çözebilirdi. Bu, stenografi okumak gibiydi: Temel bilgiler varsa, eğitimli bir simyacı mantık yoluyla anlamını tahmin edebilirdi.

Parmaklarını çizgiler boyunca gezdirerek rezonans akışını hayal etmeye çalıştı.

Arkasında bir tıklama ve gıcırtı sesi duyuldu.

Arkasını dönüp baktığında, Ferron'un silueti kapıyı dolduruyordu.

BÖLÜM 11

HELENA, ODADAN ÇIKARILMAK ÜZERE OLDUĞUNU BİLİYORDU, ama ayağa kalkmak yerine, dizilişe geri döndü
en azından bir parçasını çözmek istedi.

Hayatı zaten yeterince anlaşılmaz bir gizemdi.

Ferron onu odadan çıkarmak yerine, gelip
yerdeki sembolleri anlamaya çalışırken onu izlemeye başladı. Birinde başarısız olduktan sonra, bir sonrakini denedi,
sonra bir sonrakine geçti. Bir dakika sonra, bunun
hepsi, orijinal hallerinin izlerini gizlemek için titizlikle tahrip edilmişti.

Çözülemeyen bulmacalar, onun ana uğraşı olmaya mahkum gibiydi.

Ferron'a boyun eğmiş bir şekilde baktı.

Ferron ona sert bir bakış attı. "Bu kadar zorluk çıkarmaya kararlı olman etkileyici."

"Başka bir şey mi bekliyordun?" diye sordu, omuzlarını hafifçe silkiyordu.

Cevap vermedi, ama gözlerinin çevresinde sertleşen bir öfke belirgindi.

Ona baktı, altında yatan şeyi görebilecek kadar sakindi: kaynayan bir öfke denizi. Bu odada
Bu odada onun özellikle hoşlanmadığı bir şey vardı. Şanslıysa, belki boynunu kırardı.

Kafese doğru baktı. "Birçok insanı kafeste mi tutuyorsun, Ferron?"

Çenesi sıkıldı, yutkunduğunda boğazı çöktü.

"Sadece sen," dedi, atalarının evinin karmaşık, demir iç mekanına bakarak. "Fark etmedin mi?"

Helena dudaklarını kıvırdı ve ayağa kalktı. Onu kızdırmak istemişti, ama adam onun niyetini çoktan anlamıştı. Onu rahat bırakması için uslu davranması daha iyiydi.

Ana salona çıktı, her zamanki gibi sakin bir şekilde bekleyen nekrotralı bulmayı umuyordu. Ancak kadın odanın diğer ucundaydı, gözleri korkmuş gibi bulanık ve genişti. Nekrotralın dudakları hareket etti, Ferron'a bakarken sessizce bir şeyler mırıldandı.

sessizce bir şeyler mırıldanıyordu.

Kaine, diye fark etti Helena. Kadın Ferron'un adını tekrar tekrar söylüyordu.

Ferron elini keskin bir hareketle salladı ve kadın kaçtı.

Helena, kadının kayboluşunu izlerken, belirsiz bir suçluluk duygusu hissetti. "Ona zarar verme."

"O öldü," dedi Ferron soğukkanlılıkla kapıyı kapatırken. Kapının içeriden kilitlendiğini duydu, ardından duvardaki demir gıcırdadı ve eğrildi. Demir rezonansı olmayan hiç kimse kapıyı tekrar açamazdı. "Ona zarar verilemez."

Neredeyse kayıtsızca söyledi, ama Helena onun göründüğü kadar kayıtsız olmadığını düşündü.

Helena ona döndü. "Neden onları tutuyorsun?"

Omuz silkti. "Bugünlerde iyi personel bulmak zor." Gözlerini kısarak baktı. "Ne zamandır saklıyorsun onları?"

Adam gülümsedi. "Sen de birkaç tane tutmak ister misin? Necromancy'nin sana uygun olacağını sanmıyorum."

Çenesini kaldırdı ve onu alaycı bir şekilde izledi. "Sorudan kaçınıyorsun."

Gözleri titredi, ama başını salladı. "
O kadar çok kişiyi dirilttim ki, artık sayısını tutmuyorum. Peki, bu kanatta işin bitti mi, yoksa hala etrafta bulabileceğin silahlar olduğunu umut ediyor musun?"

Onun tuzağına düşmeyi reddetti; uyuşturulmuşken böyle bir numara işe yaramazdı. Genelde çok doğrudan biriydi, kaçamak cevaplar vermesi ilginçti.

"Kilitli olmayan odalara girmeme izin verildiğini varsaydım. Aurelia hiçbir yere gitmememi söylemedi, sadece görünmememi söyledi."

"Peki," dedi adam, parmaklarını kadının beline koyarak onu şimdi çarpık kapıdan sertçe itti. "Aurelia, senin biriyle karşılaşırsan çok hayal kırıklığına uğrayacağını sanmıyorum. talihsiz son. Bu benim de sonum olabilir ve o zaman o zengin bir dul kalır, şimdiden yaptığı gibi, daha da aleni bir şekilde ucuz ilişkilerini sürdürür.

Helena yürürken onu değerlendirircesine süzdü. "Umursamıyor musun?"

Ona bakmadı. "Onunla evlenmem emredildi, ben de evlendim. Umursamam emredilmedi."

Helena durdu. "Sen de benim kadar köle gibisin."

Adam durdu ve yavaşça ona döndü. "Beni kışkırtmaya mı çalışıyorsun? Yoksa sadakatimi sarsmaya mı?" Karanlık bir kahkaha attı. "Ne kadar da cüretkarsın."

"Sen zaten öyle düşündün," dedi kadın, onun düşüncelerini zevkle dinleyerek.

Açıkçası, her gölgeyi tarayıp izleme ihtiyacıyla boğulmadığında, sürekli boğulmadığında düşünebiliyordu.

sürekli boğulma hissi yaşamadığı zamanlarda. "Eğer yapmamış olsaydın, şu anda kırılmış olurdun."

Uyuşturucunun etkisiyle sergilediği cesaretinden bir an için etkilenmiş gibi göründü, ama sonra küçümseyerek başka yere baktı. "Kendini bu şekilde heba etmen çok yazık."

Bu düşünceyi tam olarak anlayamadığını hissetti, ama yine de cevap verdi. "Luc buna değerdi."

"Neden?"

Soru onu hazırlıksız yakaladı. Kafasını salladı. "Bazı insanlar öyledir. Onlara bakarsın ve anlarsın."

"O zaman körü körüne hayranlık," dedi adam, arkasını dönüp uzaklaşmaya başladı. "Körü körüne değildi. Onu ben seçtim," dedi kadın.

Adam geri adım attı ve ifadesinde bir keskinlik belirdi. "Öyle mi? Hatırlat bana, başka kaç seçenek vardı?"

Eli yumruk oldu, avucundaki yaralar parmak uçlarına bastırdı. "Fazla yoktu, kabul ediyorum, ama biliyordum ki
Bu kimin hatasıydı?

O, boş boş etrafında dönmeye başladı. "Sence bizimle Ebedi Ateş arasındaki ayrımı loncalar mı yarattı? Holdfastlar, tüm tercihlerinin ilahi ahlak kurallarına uygun olduğunu iddia ettiler ve her türlü tavizi vicdanlarına aykırı olarak gördüler; peki bu durumda geri kalanlarımızın istek ve ihtiyaçları ne olacaktı? Sırf onlara rahatsızlık verdiği için istediğimiz her şey günah ya da ahlaksızlık haline geldiğinde? Tek yaptığımız, onların kendilerini ikna ettikleri şey haline geldik. Alçakgönüllü ve yozlaşmış." Durdu, ellerini arkasında birleştirdi. "Senin gibi sponsorlu öğrencileri nefret etmemizin bir kaza olduğunu mu düşünüyorsun? Eğer nefret etmeseydik, seni nasıl bu kadar yalnız ve onlara umutsuzca minnettar kalmanızı nasıl sağlayacaklardı?

Kız başını salladı. Bu doğru değildi. Bunu başlatanlar *loncalardı*. Luc her zaman herkesin en iyi yanını görmeye çalışmıştı. Onun için ailesinin sorumlulukları herkesin iyiliği için kabul etmek zorunda olduğu bir yüktü. Şehri saran sorunları çözmeye çalışmıştı
, ama hiçbir çözüm loncalar için yeterince iyi değildi.

Ferron, Helena'nın tarafında gibi görünmeye çalışan bir yılan gibiydi. Sanki Helena'nın ahlakı, ona en nazik davranan kişiye göre belirleniyormuş gibi.

Ona inanamayan gözlerle baktı, ama bir an sonra belirsiz duygusu kayboldu, dikkati yeni sorularla dağıldı.
sorularla dikkatini başka yöne çekti. Ona bakarken, onun ne olduğunu tekrar merak etmekten kendini alamadı.

Apollo'yu öldürdüğünde on altı yaşında olmalıydı.
Böyle bir şey, Ölümsüzlerden biri olmak için yeterli olmalıydı, ama Ferron on altı yaşında görünmüyordu.

Ten rengini göz ardı edersek, genel görünüşü
yirmili yaşlarında birinin görünüşündeydi. Ancak yükselişi

bu kadar yakınsa, savaş yıllarından dolayı daha yaşlı görünmesi gerekirdi. Sanki tüm ölümler ve
yıkımlar onu hiç etkilememiş gibi. Savaş gördüğünün tek işareti gözleriydi: Gözlerinin arkasında, sadece uzun süre cephede kalmış olanlarda gördüğü boş bir öfke gizleniyordu.

Sanki Ferron'un bu tür bir öfkeye kapılmak için bir nedeni varmış gibi.

Duygularından mahrum kalsa bile, Helena'nın ona karşı hissettiği nefret, zihninde kaçınılmaz bir yapıydı.

Neden böyle davranıyordu? Yaptıklarından hiç zevk almıyor gibiydi. Savaşta savaşan birçok sadist Ölümsüz vardı
Helena onların kurbanlarına bakmıştı.
Ferron acımasız verimliliğe adanmış görünüyordu, ancak bundan ne zevk ne de fayda sağlıyor gibiydi.

Yüksek Reeve olarak, o sadece bir silahtı, yeteneklerinin prestijine sahip olamazdı. O, *tek* anonim figürdü; başka hiç kimse bir unvanın arkasında gizlenmiyordu.

Bu çok sinir bozucu olmalı, özellikle de
Ferron hala Yüksek Necromancer'ın emrinde yaşarken, Undying'in geri kalanı günlerini sefahatle geçiriyordu. Bir köpek kadar itaatkardı.

Bundan ne kazandı? Elbette o kadar zeki biriydi ki, bu kadar hırslı olamazdı. Uzun vadeli bir oyun oynuyor olmalıydı.
Ve Helena bunu anlayabilirse, bu ona bir avantaj, onu manipüle etmenin bir yolu sağlayacaktı.

Ya da belki de bu, Helena'nın kibirinin değerlendirmelerini çarpıtmasından ibaretti — onu esir alan kişinin kurnaz olmasını istiyordu,
çünkü o kurnaz olmasaydı, onun esiri olarak ne kadar acınası bir durumda olurdu?

Ağzını açıp onu kışkırtmak istedi, ama vazgeçti.

Adam sırıttı. "Yine beni mi analiz ediyorsun?"

O cevap veremeden, acele eden topukların keskin sesi koridorda yankılandı. Helena ortadan kaybolmak için harekete geçti, ama
Aurelia çoktan köşeyi dönmüştü, Ferron'u görene kadar yüzünde hevesli bir ifade vardı.

Gözleri anında kısıldı, dudakları büzüldü ve suçlayıcı bir bakışla onlara baktı. Yüzünü çevreleyen bukleler
titriyordu.

"Şimdi hepimiz birlikte sosyalleşiyor muyuz?" diye sordu, sesi şekerli arsenik gibiydi.

"Sadece evi geziyoruz," dedi Ferron, büyük salonda
. Salon, muhtemelen ailenin önemli üyeleri olan erkeklerin tozlu portreleri ve büstleriyle doluydu.

Aurelia'nın dudakları birbirine bastırıldı ve beyazlaştı.

"Bugün işin olduğunu sanıyordum.
bağış toplama etkinliğine uğramasını istediğimde öğleden sonranın oldukça dolu olduğunu söylemiştin." Başını salladı, mükemmel bukleleri
yaylar gibi sıçradı. "Yine de" — dişlerini sıkarak konuşuyordu
dişlerini sıkarak konuşuyordu—"buradasın, 'evi geziyorsun'. Artık Ebedi Ateş'e bağlı olmadığımızı sanıyordum."

Helena hareketsizce durdu.

Ferron'un gözleri bir anlığına yukarı doğru kaydı. "Yüce Büyücü, bu görevin her şeyden öncelikli olduğunu açıkça belirtti. Bunlar benim emirlerim."

Aurelia keskin, sarsıcı bir kahkaha attı. "Ama sen
Eternal Flame'in geri kalanını zaten öldürdün, o zaman neden önemli ki?"

"Yüce Necromancer ne isterse, ben onu yerine getiririm," dedi Ferron, bu tartışmayı defalarca yaşamış birinin sabırsızlığıyla. "Eğer
el yapımı ataçlar isteseydi, ben de aynı özveriyle onu yapardım."

Artık karısına bakmıyordu bile. Bakışları Aurelia'nın başının üzerinden geçip,
kendisini ve Helena'yı yansıtan bir aynaya bakıyordu.

"Ah, bu da onunla neden bu kadar çok zaman geçirdiğini açıklıyor. Ve sen yanında olmadığında, onu takip eden köleler var." Aurelia alaycı bir şekilde güldü. "Sanki o yokmuş gibi sanki." Helena'ya nefret dolu bir bakış attı. "Onu değerli bir şeymiş gibi davranmaya gerek yok. Stroud'a sordum

ve bana şöyle dedi: O bir hiçti. Kimse onu almaya gelmeyecek, ama sen hala onu saklıyormuşsun gibi etrafında dolanıyorsun."

Ferron karanlık bir kahkaha attı ve gözleri aynadan Aurelia'ya kayarken parladı. Yüzünde belirsizlik
yüzünde belirdi, sanki onun ilgisinin ağırlığı karşısında hazırlıksız yakalanmış gibi.

"Onu görmek istemediğini sanıyordum, Aurelia."

Karısının adını söyleme şekli rahatsız edici derecede samimiydi.

Aurelia'nın yüzü kızardı, boynundan başlayan kızarıklık yanaklarına kadar yayıldı.

Ferron ona doğru bir adım attı. "Eğer onu
onu kendine sakladığımı, tamamen kendine ait tuttuğumu düşünüyorsan, belki de seni daha fazla dahil etmeliyim. Bizimle akşam yemeği yiyebilir. Onu evimizin bizim kanadına taşıyabilirim, şehri ziyaret ettiğimizde onu da getirebilirim. Belki de satın aldığın o gündönümü fotoğrafına onu da dahil etmeliydik."

Aurelia giderek soluyordu.

"Dünya zaten onun benim olduğunu biliyor," dedi Ferron, sözleri keskin bir tonda, "ama istersen, onlara hatırlatabilirim. Senden bir şey sakladığımı düşünmeni istemem, canım."

Aurelia, içten içe patlamak üzereymiş gibi titriyordu.

"Onunla *ne* yaparsan yap umurumda değil, sadece onu gözümün önünden uzak tut!" Topuklarını döndü ve öfkeyle uzaklaştı.

Ferron ona sinirli bir bakışla baktı, sonra dönüp Helena'ya kaşlarını çattı.

"Karımı kızdırıyorsun," dedi.

"Öyle görünüyor," dedi Helena soğukkanlılıkla. "Eğer bu konuda bir şey yapmak istiyorsan, beni öldürebilirsin."

Ferron burnunu çektirdi, yüzünde bir anlığına eğlence belirdi. "O haplar seni gerçekten etkiliyor."

"Tekrar nefes alabiliyormuşum gibi hissediyorum," dedi, donmadan bu sakinliği hissedebilmeyi dileyerek. "Sanki o kadar uzun süre boğuluyormuşum da oksijenin nasıl bir şey olduğunu unutmuşum gibi." Sonra yüzünü buruşturdu. "Yine de yoksunluk belirtileri biraz can sıkıcı."

"Bunun için beni suçlayamazsın." Adam dönüp yürümeye başladı. "Ayrıca, seni yerde kusarken bırakmasaydım, benim umursadığımı düşünerek hata yapabilirdin."

Helena başını eğdi. "Evet. Benim böyle bir şey düşünmemden garip bir şekilde endişeleniyorsun."

Ferron bir an dondu, sonra geri döndü ve yüzünde acımasız bir gülümseme belirdi. "Arkadaşların seni pek önemsemiyor olmalılar, eğer bunu önemsemek olarak görüyorsan."

Helena onun sözlerine o kadar şaşırdı ki, kalbinin daha hızlı atmaya çalıştığını *hissetti*.

"Evet, öyle düşündüler," dedi çabucak. "Tabii ki umursadılar."

Ferron başını eğdi. "Kimler?"

Yutkundu. "Luc, Lila ve..." Dilinin ucunda bir isim vardı, ama odaklanana kadar zihni

odaklanana kadar zihni başka yöne kayıyor gibiydi. "Ve S-Soren. Lila'nın ikiz kardeşi. O da... o da benim arkadaşımdı."

Soren'i nasıl unutmuştu? Düşünmeye vakti bile yoktu. Ferron daha fazla isim bekliyor gibiydi.

"Ilva Holdfast, Luc'un büyük teyzesi. Vivimancy yeteneğim keşfedildiğinde beni savundu. Ve... ve Matron Pace. Hastaneyi yönetiyordu."

Ferron hala bekliyor gibiydi ve bu onu o kadar üzdü ki, bir anlığına öfkesi patladı.

“Eternal Flame'in bir parçası olarak bir vivimancer'ın olması herkesin hoşuna gidecek bir şey değildi.

Özellikle de ben bir yabancı olduğum için. Bazıları için bu çok fazlaydı. Diğerleri gibi benim de aynı tür bağlantılarım yoktu. Eğer sorunlar çıkmış olsaydı, bu Luc'u zayıflatabilirdi."

Kaşlarını kaldırdı. "Görünüşe göre her şeyi kendin için çok mantıklı bir şekilde açıklamışsın. Tebrikler. Sonunda her şeye değdiğini açıkça görebiliyoruz."

Samimiyetsiz bir gülümsemeyle uzaklaştı.

Helena, arkasından mermer bir büstü fırlatıp tam olarak kimin onu umursadığını sormak istedi. Kendi babası onu

onu reddetmek istiyordu, karısı ona tahammül edemiyordu ve evini idare edecek hizmetçileri bile elinde tutamıyordu.

Uyuşturulmamış olsaydı bunu yapardı, ama bunun anlamsız olduğunu ve zamanının sınırlı olduğunu bilecek kadar mantıklıydı.

Nekrothrall'lar, keşiflerine devam ederken hayaletler gibi ortaya çıkıp kayboluyorlardı. Doğu kanadını bitirdiğinde , pelerinini ve eldivenlerini aldı ve kalan zamanını müştemilatlarda geçirmeye karar verdi.

Gökyüzü alışılmadık derecede açıktı, keskin bir kış mavisi. Yeniden doğan güneş soluk altın rengi bir disk gibiydi, çok fazla ısı veremeyecek kadar zayıftı ama görmek rahatlatıcıydı.

Bahçe kulübesi kilitliydi. Bir sonraki bina küçük bir demirci dükkanıydı. O da kilitliydi. Hiç şaşırtıcı değildi. Bağlantılı depolar da öyle. Ahırı denedi,
büyük sürgülü kapıları denedi ve kilitli olduğunu gördü. Kapıları birkaç kez daha çekerek açılmalarını diledi.

Atları her zaman sevmişti. Onlara, Etras'taki eşekleri hatırlatıyorlardı; o eşekler, kadifemsi burunlarıyla insanların ceplerine sokulup, yiyecek ararlardı.

Paladia adalarında hayvanlar nadirdi. Şehir o kadar yoğun ve çok katlıydı ki, hayvanlar için
ve Enstitü'de evcil hayvanlara izin verilmiyordu. Ana yollar sadece otomobiller ve kamyonlar için ayrılmıştı, bu yüzden atlar sadece törenler ve geçit törenleri için şehre getiriliyordu.

Luc'un Cobalt adında çok yakışıklı beyaz bir savaş atı vardı. At havuçları severdi ama şehri hiç sevmezdi ve yaz gündönümü geçit töreni biter bitmez hemen kırsal bölgeye geri götürülürdü. Luc, ona kırsalda bulunan malikanelerini ziyaret ederse birlikte ata binmeye gideceklerini söylemişti.

Helena köşedeki daha küçük bir ahır kapısını denedi ve kapı açılınca şaşırdı.

İçeri süzüldü. Havayı saman kokusu dolduruyordu.
ve tanımlayamadığı başka bir koku. Gözlerini kısarak

. Tüm ahırlar boş görünüyordu; onu karşılayan hiçbir ayak sesi ya da homurtu yoktu.

Dilini şaklattı ve ahırın uzak köşesinden bir şıngırtı sesi duydu. Çok büyük bir şeyin ayağa kalktığı sesi.

Tekrar tıkırdatınca derin, hırıltılı bir nefes sesi duydu, ama hiçbir şey göremedi.

"Merhaba," dedi çekinerek, biraz daha içeri adım attı.

Arkasındaki kapı ardına kadar açıldı. Parlak bir ışık içeri doldu.

Ferron'u bekliyordu, ama içeri girenler Merkez'den gelen iki nekrotraldı.

Karanlıkta bir hırıltı, neredeyse bir kükreme yankılandı. Helena'nın vücudundaki tüm tüyler diken diken oldu.

Ağır bir zincirin sürüklendiği sesi duyuldu, ilkinden daha öfkeli bir hırıltı daha duyuldu ve Helena gölgelerin içinde ne olduğunu gördü. Gece kadar siyah, devasa bir yaratık onlara doğru atıldı.

Bir kurttu.

Hayır. Kurtlardan daha büyüktü. Bir savaş atından bile daha büyüktü. O kadar büyüktü ki ahırı dolduruyor gibiydi.

Grace, Yüksek Reeve'nin bir canavarı olduğunu söylemişti, ama Helena bunu kelimenin tam anlamıyla almamıştı.

Yaratık canavardı. Parmaklarından daha uzun dişleri ışıkta parladı. Rüzgar odayı doldurdu.
Köpüklü bir ağız gölgelerin içinden fırlayıp çenelerini şaklatırken, kan kokusu yüzüne çarptı.

Zincirin sonuna geldiğini belirten keskin bir ses duyuldu. Canavar tekrar saldırırken, pençeli tırnaklar ahşap zeminde sürtündü.

Nekrothrall'lar Helena'yı saçlarından yakalayıp avluya sürüklediler ve onu çakıl taşlarının üzerine attılar.

Helena ayağa kalkmaya çalıştı, kalbi korkudan çarpmaya çalışıyordu ama başaramıyordu. Olanlara şaşkınlık içindeydi. Esaretinin kontrolü o kadar sıkıydı ki, tehlikeyle karşı karşıya kalmak onu çok şaşırtmıştı.

Ahır kapısının açılmasının da Aurelia'nın işi olup olmadığını merak etmeden edemedi.

Yaratık hala hırlıyordu ve sonra düşük bir uğultu çıktı, rüzgârın inlemesi gibi bir ses.

Nefesini tuttu ve ahırın önüne yerleşmiş, içerideki yaratığın sakinleşmesini izleyen nekrotrollere baktı.

O uzaklaştı. Bir sonraki bina küçük, geometrik bir binaydı. Helena kapıyı denedi ve kapı tıklayarak içe doğru açıldı. İçerideki beş duvarı görür görmez, buranın ne olduğunu anladı. Bir şapel.

İçeri girdi ve kapıyı arkasından kapattı.

Helena, kuzey dinlerinin katı kurallarıyla her zaman mücadele etmişti, ama şimdi, her şeyin sonunda, böyle bir yerin acı tatlı bir tadı vardı.

Paladia, Helena için birçok açıdan bir kültür şoku olmuştu. Etras'ta tanrılara, dağlara inanıldığı kadar inanılması gerekmiyordu. Onlar vardı. Bir kişi onlara saygıyla davranır ve bazen küçük adaklar sunar ve iyilik dilerdi, ama tanrılar Etras'taki yaşamın yönlerini temsil ederdi, amacın kendisini değil.

Paladia'da işler farklıydı. Eski tanrıların kurban olarak kan istedikleri söylenirken, Sol kendisine hizmet ederek yaşamak zorundaydı. Kuzeyden gelenlerin her anlarını ritüel kurbanlara adamaları kurban törenlerine adamaları beklenirdi, böylece ölümlerinde ruhları cennete yükselebilsinlerdi. Her şey Sol'un izin verdiği veya vermediği şeyler etrafında dönerdi.

Luc, Sol'un atalarına bahşettiği lütfu kazanmak için her şeyi denemişti kazanmak için her şeyi denemişti. Diğerleri gibi güneşin kutsadığı simya yeteneklerine sahipti, ancak atalarının savaşlarda zafer kazanmalarını ve hükümdarlıklarının zenginliğini sağlayan mucizeleri hiç görmemişti.

Luc, savaşı sona erdirmek için tek bir mucize, savaşı sona erdirmek için her şeyi feda ederdi, ama dualarına asla cevaplanmadı, bağlılığı asla takdir edilmedi.

Bunun için hep kendini suçlamıştı.

Hâlâ hayatta olsaydı, şimdi bile dua ederdi, ama ritüel sözler Helena'nın boğazında takılı kalmıştı.

Her duvar, Quintessence'ın beş tanrısından birine aitti. Parlak, yenilmez, hayat veren Sol, merkezdeydi, diğerleri ise onun iki yanında yer alıyordu. Sunak mangalı sonsuz ateşle durmaksızın yanması gereken soğuktu, amiantos fitili tozlu ve kuruydu.

Ferronlar muhtemelen özel ibadet ve cenaze törenleri için bir şapel yaptırmışlardı, çünkü bu üst sınıfların yaptığı bir şeydi - ancak evi süsleyen kulelerin sayısına bakılırsa, ailenin bir zamanlar dindar olduğu anlaşılıyordu. Paladyanlar beşli setler halinde dekorasyon yapmayı severlerdi, ancak ibadet ve kutlamaları esas olarak Sol ve Lumithia içindi.

Duvarlar boyunca, üzerinde isimler ve tarihler yazılı plaketler bulunan düzinelerce taş vardı. Sınırlı araziye sahip olan Paladyanlar, bazı ülkelerde olduğu gibi ölülerini mezarlıklara gömmek yerine, nesiller boyu küllerini saklıyorlardı.

Görünürdeki ihmaline rağmen, şapel tamamen terk edilmiş değildi. Plaklardan biri diğerlerinden daha parlaktı dikkatle cilalanmıştı. Küçük ay tanrıçası Luna'nın sunakının altında duruyordu.

ENID FERRON. HER ZAMAN SEVİLEN. BİR EŞ VE ANNE.

Göksel tarihler temel alındığında, o savaş sırasında, 1785'te, Luc'un hükümdarlığının üçüncü yılında ölmüştü. Ferron'un annesi olmalıydı.

Helena yazıtları inceledi ve bunu ironik buldu. Enid Ferron, kocası ve oğlu tarafından ne kadar "sevilmiş" olursa olsun, onların sahip olduğu ölümsüzlüğü kazanmak için bu yeterli olmamıştı.

Ama yine de, loncalar her zaman aşırı derecede ataerkil olmuştu.

İronik bir şekilde, loncaların Holdfastların yeterince geleneksel olmadığını düşündükleri tek konu kadınlardı. Kızlar

on yıllardır Enstitü'de okumaya kabul ediliyordu. Okulda kadın öğretim görevlileri, eğitmenler ve yönetim kurulu üyeleri vardı.
Lila Bayard'ın çocukluğundan itibaren paladin olmak için eğitilmesi
Lila Bayard çocukluğundan itibaren paladin primary olmak için eğitim almıştı.

Lila Bayard, baş paladin olmak için çocukluğundan itibaren eğitim almıştı.

Kadınlara karşı düşük bir bakış açısı Kuzey'de yaygındı
özellikle de inançlılar arasında yaygındı. Prensliğin baskısından önce
, inançlılar kadınları kategorik olarak daha aşağı görürlerdi ve resmi mesafe konulduktan sonra bile bu inanç yaygınlığını korudu.

Bu, doğanın bir gerçeği olarak kabul ediliyordu. Erkekler Güneş'in çocuklarıydı, aktif, sıcak ve kuru, canlılık dolu ve yaşamın kaynağıydılar. Kadınlar ise, buna göre, daha aşağı bir insan türüydü.
Islak ve soğuk, küçük ay Luna'nın aylık döngüsüne pasif olarak bağlıydılar. Vücutları doğum için gerekli araçlar olsa da, tüm kusurların kaynağı kanlarıydı
hem vivimansi hem de nekromansi, "zehirli rahim"in neden olduğu rezonansın bozulması olarak kabul ediliyordu.
rahim"in neden olduğu rezonans bozukluğu olarak kabul ediliyor

Bu nedenle, kadınların insanlık üzerindeki kusurlu etkisini ortadan kaldırmak için, İnanç içinde bile homunculus yaratma konusunda uzun süredir devam eden bir takıntı vardı.

Ancak, tüm kadınlar soğuk pasifliğe mahkum değildi. Böyle bir kategorizasyona kaçınmak için, bir kız kendini savaş ve simya tanrıçası Lumithia'nın kültüne adayabilirdi.
Lumithia ile ilişkili kadınların geleneksel olmaları beklenmiyordu; kimya uzmanı, cerrah, şövalye, her şey olabilirdi.

Ancak bunun bir bedeli vardı. Evlenirlerse veya çocuk sahibi olurlarsa, her şeyden vazgeçmeleri gerekiyordu. Lumithia bakire bir tanrıçaydı. Anneler ve evli kadınlar onun mihrabında hoş karşılanmazdı.

Helena keşif turunu bitirdiğinde, soğuğa rağmen dışarıda kaldı ve kış güneşinin dağların arkasına batışını izledi. Yıldızlar gece gökyüzünde belirdi ve
kısa bir süre parladı. Önce Luna, ufukta yumuşak ışığıyla
deforme olmuş bir çeyrek ay,
ve yumuşak bir alacakaranlık getirdi.

Sonra Lumithia yükseldi. O, azalan bir hilaldi, ama yine de Luna'nın iki katından daha büyüktü ve o kadar parlaktı ki, ona doğrudan bakmak gözleri acıtıyordu. Beyaz bir güneş gibi gökyüzüne yükseldi, takımyıldızlar onun ışığının arkasında kayboldu, ta ki gezegenler ve birkaç yıldız gökyüzünün kara uçurumunda görünür kalana kadar. Elmas tozu kadar ince parıltılar.

BÖLÜM 12

HELENA KAPIYI AÇTI, bir elinde bir parça kristal tutuyordu ve Lila'yı yerde oturmuş, bulunmamaya çalışan bir çocuk gibi kıvrılmış halde buldu.
bulunmamaya çalışan bir çocuk gibi kıvrılmış halde oturuyordu. Zırhını çıkarmıştı. Gözleri kızarmış, uzun soluk saçları kısa kesilmişti ve Helena'ya dönüp baktığında yüzünün sağ tarafı göründü.

Yüzünün ve boğazının yan tarafını bir yara izi kesiyordu.

"Lila. Lila, ne oldu? Ne oldu?"

Lila uzun süre cevap vermeden Helena'ya baktı. "Bir hata yaptım," dedi Lila sonunda, sesi zar zor duyuluyordu. fısıldayarak, "Çok büyük bir hata yaptım."

"Sorun yok. Eminim her şey yoluna girecek. Ne yapmış olursan ol, o kadar da kötü olamaz."

"Hayır." Lila başını salladı. "Herkese yalan söyledim..."

Helena aniden uyandı, rüya yarıda kesilince birdenbire doğruldu.

Tabletin etkisi bir tuğla duvar gibi çarptı ve yine yere yığıldı, duyguları onu ezip geçiyordu. Nefes almak bile acı veriyordu.

Bunu görmezden gelmeye, anıya odaklanmaya çalıştı.

Lila ne söylemek üzereydi? Ve ona ne olmuştu? Yaralanma yeni gibi görünüyordu, yara izi Helena'nın kendi göğsündekine benziyordu, vivimancy kullanılmamıştı.

Helena bunun nedenini anlayamıyordu. Lila, iyileşmeyi reddedecek biri değildi. Luc'un baş paladini olarak,

onu güvende tutmak ve rütbesini hak ettiğini kanıtlamak için üzerinde büyük bir baskı vardı.

İstediği kadar çabuk iyileşmesine izin verilmediğinde sık sık sinirli olurdu

Helena'nın, iyileşmenin doğal iyileşmeden çok daha fazla bedel ödettiği, aşırıya kaçıldığında onu öldürebileceği yönündeki uyarılarını dinlemiyordu. Bir şekilde, birisi bu bedeli ödemek zorundaydı.

bir şekilde, birisi tarafından ödenmesi gereken bir bedel vardı.

Lila bunların hiçbirini umursamıyordu. Onun için önemli olan tek şey Luc'u korumaktı.

DAĞ KARLARI MALİKANEYİ BİÇİMLENDİRDİ birkaç gün sonra, Spirefell'i dünyanın geri kalanından kopardı ve hayat, üçüncü seans aktarım oturumu gerçekleşene kadar hayat monoton bir rutine dönüştü.

Bir kez daha, Helena'nın bilinci unutulmanın eşiğine kadar ezildi, Ferron zihnini onun zihnine bağladığında tekillik anına kadar ezildi.

Bu sefer, onun gözlerini kırptığını hissetti ve kendi gözleri de kapandı. Fiziksel olarak değil, artık paylaştıkları zihinsel manzarada kukla gibi oynatılıyordu. Onun zihninin kendi zihninin kalıpları içinde yöneldiğini, onun bilincinin onu etkilemeye çalıştığını hissedebiliyordu.

Onun varlığıyla, sonunda düşüncelerinin garip düşüncelerinin şekli, doğal olmayan yönelimlerini hissedebiliyordu.

Bunların çoğu, rotasından sapmayı reddeden kusursuz, pürüzsüz kaçış kanallarıydı, ama sanki bir kısmı ayrı olarak inşa edilmiş gibi bir fay hattı vardı.

Ferron'un bunu fark ettiğini *hissetti* ve o buna doğru ilerlemeden önce tepki gösterdi.

İçinden kendini yok eden bir çaresizlik dalgası patladı, sanki kafasında bir bomba patlamış gibi.

Ferron kayboldu. Her şey kayboldu.

Bilinci yerine geldiğinde, düşüncelerini zar zor toparlayabiliyordu. Kendi nefesinin titreşimleri, zihnini kamçı gibi kırbaçlayan bir dil gibi acıtıyordu.

Ateşi çok yüksek değildi, ama birkaç gün geçmesine rağmen durumu düzelmedi.

Rüyalarında, etrafında kalabalık bir grup insan vardı. Onlarca insan. Her uyuduğunda, onu suya çekip boğuyorlardı. Kansız eller onu yakalıyordu. Buz gibi su ciğerlerini dolduruyordu. Kolları ve bacakları bükülüp çekiliyordu. Parçalanmış tırnaklar derisini tırmalıyordu. Parmaklar ağzının içine girip çenesini gevşeyene kadar aşağı doğru çekiyordu. Tırnaklar gözbebeklerine batıyordu, ama o hiç ölmüyordu.

Sadece boğulmaya devam ediyordu.

Uyanır, vücudu ciğerlerindeki hayali suyu dışarı atmaya çalışırken boğulur ve öğürürdü. Ağzını hareket ettiremezdi. Görüşü tersine dönmüştü.

Kekeme zihin uzmanının sesini tanıdı, zihnin karmaşık ve tam olarak anlaşılmamış olduğunu, Helena'nın durumunun eşi benzeri görülmemiş olduğunu ve bekleyip ne olacağını görmekten başka yapılacak pek bir şey olmadığını söylüyordu.

Sonunda iyileşmeye başladığında, sanki bir parçası ölmüş gibi hissetti.

Ferron'un istilası kaçınılmazdı, her ay biraz daha ilerliyordu, zihnindeki çatlaklar onu barındırabilmek için genişliyordu. Ne direnmeye devam edecek gücü ya da iradesi kalmamıştı.

Savaş kaybedilmişti. Onun acısı kimseyi geri getirmeyecekti, Luc'un acısı onları kurtarmadığı gibi.

Yataktan kalkabildiğinde, soğuğa göğüs gerdi ve ahıra çıktı. Yan kapı kilitli değildi ve köleler onu durduramadan hızla içeri girdi.

Ahır boştu. Ölüm yine parmaklarının arasından kayıp gitmişti.

Kış derinleşti, evin her köşesine sızan bunaltıcı bir soğuğa dönüştü, demir damarlar gibi

damarlar gibi davranarak kış ortasındaki donu her koridora ve iç odaya taşıyor, radyatörler ne kadar tıslasa da evi buz gibi bırakıyordu.

Ferronlar Helena'yı geride bırakarak şehre kaçtılar. Onların yokluğunda, yemekler artık yemek artıkları olmadığından daha iyi hale geldi ve ekmek daha az bayatladı, ancak protein alımı daha azdı.

Birkaç hafta boyunca, gazeteler onun dış dünyayı görebildiği tek pencere oldu. Başlangıçta ekonomik bir zorunluluk olarak görülen yeniden nüfuslandırma programı
başlangıçta ekonomik bir gereklilik olarak ele alınmıştı, yavaş yavaş yeni bir bilimsel sınır olarak yeniden tanımlandı. Yeni Paladia kendi geleceğini kendisinin şekillendirecekti; artık simya repertuarları şansa bırakılmayacaktı. Programdaki ebeveynler, güç ve
çeşitliliğine göre seçilecekti. İdeal kombinasyonları bulmak için testler yapılıyordu.

Lonca aileleri, editörlerin coşkuyla ifade ettiği gibi, rezonans içinde evlilik konusunda doğru fikirleri vardı. Batıl inançların müdahalesi
ve geri kalmış batıl inançlar olmasaydı, yeni bir dünya düzeni olurdu. Rezonansa dayalı yetenekler
daha önce hiç görülmemiş zirvelere ulaşacaktı.

Bilimsel terminoloji ve *"dahi"* ve *"çığır açan"* gibi kelimelerin aşırı kullanımı, programı sanki bariz bir sonraki adımmış gibi göstermeye çalışıyordu. Bu varlıkların nereye gideceği, kimlerin onları yetiştireceği ya da bunların insan olduğu hakkında hiçbir açıklama yapılmadı, sadece var olacakları ve endüstriyel ve ekonomik açıdan değerli kaynaklar olacakları söylendi.

Yeni Paladia, bir şehirden çok bir fabrikaya benziyordu tam olarak loncaların istediği çeşitlilikte simyacılar üretmeyi amaçlıyordu.

Helena'nın sadece
bir ilgi gösterdiği toplum sayfaları, bir düzen fark edince yavaş yavaş en hevesle okuduğu bölümler haline geldi. Birkaç hafta içinde, tanıdık birkaç isim ortadan kayboldu. Paladian lonca toplumunun görünür üyeleri sınırlı sayıda olduğundan

bu ani kayboluşları dikkat çekici hale getirdi, özellikle de genellikle dedikodularla dolu sayfalar onların nerede oldukları hakkında spekülasyon yapmaktan kaçındıklarında.

Helena, bunun büyüyen bir ayaklanmanın işareti olup olmadığını merak etmeden edemedi.

belirginleşen bir isyanın işareti olup olmadığını merak etmekten kendini alamadı. Belki de Yeni Paladia'nın çatlakları nihayet görünmeye başlamıştı.

Ilva Holdfast'ın karşısında, Crowther'ın yanında oturduğunu hayal etmeye başladı. Gözleri, Ilva'nın gergin ifadesi ile Crowther'ın değerlendirici bakışları arasında gidip geliyordu.

Onların kendisinden bir şey söylemesini beklediklerini hissedebiliyordu, ama cevap vermeden önce her zaman uyanıyordu.

Helena kendi haline bırakıldığında, Spirefell onun egemenlik alanı haline geldi. Aurelia gittiğinde, odasında çok az zaman geçiriyordu, nekrotrollerin sürekli

etrafında dolaşmalarını görmezden gelmeye alışmıştı. En büyük odalardan ve derin gölgelerin olduğu alanlardan kaçınıyordu ve kapıları açıp eşyaları zincirleri sarsmayacak şekilde dikkatlice toplamak

kapıları açıp, kelepçeleri rahatsız etmemek için eşyaları dikkatlice kaldırmak onun için kökleşmiş bir alışkanlık haline geldi.

Bu alışkanlığı şanslıydı, çünkü Aurelia

Şehirden döndüğünde, Helena saklanabileceği her gizli köşeyi ve hizmetçi koridorunu biliyordu.

Aurelia yalnız gelmemişti. Bir arkadaşını da getirmişti, Helena'nın gündönümü partisi sırasında gördüğü geniş omuzlu adamdı.

ilk kez karşılaştığında Aurelia tamamen çıplaktı, ayı postu halının üzerinde uzanmış, sevgilisinin vücudunun altında kıkırdıyordu. Ferron hala şehirdeydi ve onlar

onun yokluğundan bolca yararlanıyor gibiydiler.

Helena'nın ikisini tamamen giyinik olarak görmesi bir haftadan fazla sürdü. Evin arkasınd 'da devasa bir çit labirenti uzanıyordu. Helena bazen

gözleriyle labirenti geçmeye çalışarak vakit geçirirdi. Aurelia labirentten çıktığında, Helena neredeyse merkeze varmıştı, Aurelia'nın arkadaşı da hemen arkasındaydı.

Aurelia heyecanla konuşuyordu, Helena onu ilk kez mutlu görüyordu, arkadaşı ise
evle meşgul görünüyordu, yukarı bakarak Helena'ya yüzünü net bir şekilde gösteriyordu.

Lancaster.

Helena anında ortadan kayboldu.

Lancaster, Aurelia'nın sevgilisi miydi? Partide tesadüfen odasını bulan kişi mi?

Bu bir tesadüf olamazdı. Acaba o...

Helena, Ferron'un geri dönüp bunu keşfedebileceği ihtimalini aklından bile geçirmekten korkuyordu, ama
kendini merak etmekten alıkoyamıyordu.

Lancaster bir casus olabilir miydi? Ya o da
Direniş'ten olsaydı ve bu yüzden Helena'yı arıyor olsaydı? Ona iletmeye çalıştığı şey bu muydu?

O, Helena'nın gizli hafızasının bir parçası mıydı? Öyle olmalıydı.

Helena onu tanımadığında gösterdiği şaşkınlığı açıklardı.

O pencereye geri döndü, ama o ve Aurelia başka bir yere geçmişti.

Helena, Lancaster'ı aramaya başladı ve onun ziyaretinin

arkasında başka amaçlar olduğuna dair
Onun ziyaretinin gizli bir amacı olduğuna dair giderek daha fazla ikna olmuştu. Sık sık Aurelia'dan uzaklaşmaya çalışır, gözleri ve dikkati sürekli başka yerlere kayardı.

Helena ona yaklaşmanın riskini değerlendirdi. Şüpheleri doğruysa, Ferron dönmeden kaçması hayati önem taşıyordu.
. Erken davranırsa, ikisini de tehlikeye atabilirdi.

Ferron'un keşfedebileceği somut bir şeydense, doğrulanmamış şüpheler daha iyiydi.

Ferron habersizce geri döndüğünde, bu seçiminden dolayı minnettardı.

Yorgun görünüyordu. Üzerinde bir yorgunluk hissi vardı, ama Helena gözüne çarptığında keskinleşip odaklandı.

"Stroud yarın buraya gelecek," dedi sonunda. "Fiziksel durumun hakkında endişeli."

Helena gerildi. "Yürüyorum. Her şey normal."

"Öğle yemeğinden sonra gelecek," dedi ve ayrılmadan önce tek söylediği buydu. "Odanında ol."

Stroud, Mandl olmadan geldi ve Helena'yı iç çamaşırlarına kadar soyup titreyerek önünde durmasını istedi. Stroud, Helena'nın omuzlarını parmaklarıyla okşayarak etrafında dolaştı, titreşimleri Helena'nın cildine işledi.

"Sana yemek vermiyorlar mı?" diye sordu Stroud sonunda, dişlerini emerek durakladı, Helena'nın kolunu sıktı ve sonra iki parmağını karnına bastırdı. "Yetersiz beslenme belirtileri gösteriyorsun. Ne yiyorsun?"

Helena'nın cildi soğuktan acıyordu, hava kemiklerine kadar işliyordu. "M-mutfak artıkları," dedi titreyerek.

"Ne?" Stroud geri çekildi, Helena'yı baştan aşağı süzdü. "Ne yediğini tam olarak anlat."

Helena yutkundu, konsantre olmaya çalıştı. "Şey. Hepsi birlikte haşlanıyor, biraz tahıl, sebze kabukları, çekirdekler ve bazen et artıkları. Onlar buradayken, tabaklarda kalanlar da içine konuyor sanırım. Ama son zamanlarda gelmediler, bu yüzden et pek yoktu."

"Bu, kölelere verdiğimiz yemek. Neden bunu yiyorsun?"

Helena bu açıklamaya şaşkınlıkla baktı. Mantıklı geliyordu, ama bu habere tepki verecek kadar soğuktu. "Çünkü ben bir tutsağım. Bana iyi yemek vermek gerektiğini düşünmediklerini sanıyorum."

"Sen bir..." Helena'ya ne diye sesleneceğini düşünür gibi durakladı. "Bir değersin. Ferronlar sana iyi beslenmeni sağlamalı. Bu beslenme yeterli değil, bu kadar hasta olmana şaşmamalı." Stroud'un yüzü öfkeyle doldu. Arkasını dönüp kapıya doğru yürüdü.

necrothrall hizmetçilerinden biri dışarıda bekliyordu.

"Yüksek Reeve'yi istiyorum. Buraya. Şahsen. Hemen."

Ferron birkaç dakika sonra somurtarak içeri girdi,
Hala iç çamaşırlarıyla titreyerek duran Helena'ya zar zor bir bakış attı. "Beni *çağırdınız mı*?"

"Onu aç bırakmanın bir nedeni var mı?" dedi Stroud, sert parmaklarıyla Helena'nın kolunu kavrayıp kaldırarak
onu döndürdü. "Ona bak. Ateşinden şikayet ediyorsun ama ona mutfak artıkları dışında bir şey yedirmiyorsun."

Ferron sonunda Helena'ya düzgünce baktı. "Anlamadım?"

"O bir nekrotral değil," dedi Stroud keskin bir sesle. "Gerçek yemeğe ihtiyacı var. Onun transferi kaldırabileceğini bekleyemezsin.
Onu aç bırakıyorsun.

Ferron hiçbir şey söylemedi, ama Helena onun bir şekilde solduğunu yemin edebilirdi. "Aurelia ve benim gibi yediğini varsaymıştım." Parmakları kasıldı. "Aurelia her zaman menüyü yönetmiştir. Soruşturma yapacağım."

"Onun tam öğünler yemesini istiyorum. İstediği kadar, uygun kesilmiş et ve sebzelerle. Ve sağlıklı olana kadar aralarda yulaf lapası veya çorba."

Ferron sıkıca başını salladı. "Düzgün beslenecek. Ben bunu sağlayacağım."

"Teşekkürler, Yüksek Yargıç. Öyle olmasını sağla." Stroud Helena'ya döndü.

Ferron kıpırdamadı, Stroud omzunun üzerinden ona bakana kadar Helena'ya bakmaya devam etti. "Belki de gidip
Bu akşam uygun bir yemek olup olmadığını kontrol etsen iyi olur."

Gözlerini kırptı, kısa bir baş sallama yaptı ve çıktı.

"Uzan," dedi Stroud kapı kapanır kapanmaz. "Durumu daha yakından incelemek istiyorum."

Helena o kadar üşümüştü ki, yatağına tırmanabildiği için minnettardı. Stroud'un soğuk parmakları bile, Helena'nın uzuvlarını muayene edip karnına doğru ilerlerken,
elinin topuğuyla bastırarak Helena'nın organlarını muayene ederken bile.

Helena, kendisine bir şey olabileceğini düşünmemişti.
. Savaş sırasında yiyecek sık sık kıtlık çekiyordu ve savaşanlara

öncelikliydi; tutarlı ve yüksek kaliteli gıdaya ihtiyaçları vardı. Savaşmayanlar ise kalanlarla idare ediyorlardı.

Direniş limanları kaybettikten sonra, neredeyse her şeyde kıtlık yaşanmıştı.

Stroud'un rezonansı Helena'nın midesini bulandırdı. Kusmak üzereydi ve oturmaya çalıştı.

"Sakın yapma. Hareketsiz yat."

Helena itiraz etmeden önce, Stroud'un parmakları kafatasının tabanına bastırdı ve Helena'nın gözleri geriye devrildi, bilinçsizlik onu yuttu.

HELENA UYANDIĞINDA STROUD gitmişti. Vücudunda ağır bir yönelim bozukluğu hissediyordu,
görüşü bulanıklaşmıştı ve sol kalçasının yanında, sanki iğneyle batırılmış gibi keskin bir ağrıya neden olan bir çürük vardı. Helena, o bölgeyi ovuşturarak, yetersiz beslenmeyi tedavi etmek için ne tür iğneler
ama zihni çok bulanık olduğundan mantıklı düşünemiyordu.

O gece, kapı çalındı ve hizmetçi tam bir yemek içeren bir tepsi getirdi. Kırmızı şarap soslu et, iki
farklı sebze yemeği, biri peynirli, her birine bolca tereyağı sürülmüş kalın dilim yumuşak kabarık ekmek ve hatta tatlı olarak haşlanmış armut vardı.

Helena, bundan sonra hasta olabileceğini bildiği halde kendini tıka basa yedi. Açlıktan ölüyordu.

Ferron içeri girip yemeğini kontrol etmek için başında durduğunda hala yiyordu.

"Görünüşe göre her şeyi bizzat kontrol etmek zorundayım "Bunu söyleyebilirdin," dedi Ferron, geri çekilirken somurtarak.

"Şikayet etmeye başlasaydım, ilk olarak yemek konusunu gündeme getirmezdim," dedi Helena, kaşığını armutun kenarına sürterek, onu küçük lokmalar halinde yiyerek,
onun acele ettirmesine izin vermedi.

O, hala sinirli bir ifadeyle başını eğdi ve yakındaki pencereye doğru gitti. Helena kasıtlı olarak daha yavaş ısırıklar aldı ve bolca çiğnedi.

Yemeğini bitirdiğinde, patlayacak gibi hissetti. Kıvrılıp uyumak istedi, ama Ferron başını anlamlı bir şekilde salladı. İçini çekip
yatağının kenarına oturdu, her şeyin bu kadar rutin hale gelmesinden nefret ediyordu. Rüyaları bile rutin gibiydi.

Sürekli Ilva ve Crowther'ı rüyasında görüyordu. Ve Lila'nın ağladığını.
Anılar tekrar tekrar onu rahatsız ediyor gibiydi.

Ferron da bunları ilginç buluyor gibiydi. Onları birkaç kez izledikten sonra, Lila'nın
Lancaster'ı gözetlediği zamana geçmeden önce, onu kurtarmak için orada olup olmadığını merak ederek.

Elini çekti.

Görüşü geri geldiğinde, kendini yatakta sırtüstü yatarken buldu, onun yüzü ise hemen üstündeydi.

"Lancaster yakında Ölümsüzlerden biri olacak," dedi. "Savaş sırasındaki *olağanüstü* hizmetlerinin geç de olsa takdir edilmesi için."

Söyleyişinde alaycı bir ton vardı, ama Helena'yı umutsuzluğa sürüklemek istiyorsa, başaramamıştı. Lancaster henüz Ölümsüzlerden biri değilse, Direniş için casus olma ihtimali daha da yüksek olurdu. Helena'ya bu kadar yaklaşmak için güvenilir görünmesi
şüphe uyandırmadan.

"Sen de onlardan biri misin?" diye sordu. Uzun zamandır öyle olduğunu varsaymıştı, ama onun tamamen başka bir şey olabileceğini düşünmeye başlamıştı.
olabileceğini merak etmeye başlamıştı.

Yavaşça sırıttı. "Sence neyim?" Kararsız bir şekilde
başını salladı.

Sırıtış kayboldu, ama ona bakmaya devam etti ve gözleri, onun gördüğünden daha da koyulaştı.

O anda onun altında bir yatakta uzandığını fark etti. Derisinin altında bir sıcaklık hissetti ve hızla oturup kollarını kavuştururken omurgasında bir karıncalanma hissetti.

Adam geri adım atarak doğruldu. "Lancaster ile ilgili herhangi bir umudun varsa, onları unutmalısın."

LILA, Helena'nın yatağının kenarında oturmuş, kaşlarını çatmış, onu inceliyordu. Yüzünde yara izi yoktu.

"Sen..." Lila başka yere baktı ve kelimelerini dikkatlice seçiyor gibiydi. "Artık iyi değil misin? Bu yüzden mi konuştun ve şimdi tüm stajyerler burada?"

Helena Lila'ya keskin bir bakış attı, ama Lila bir tokayı açıyordu ve onun bakışlarına karşılık vermedi.

"Hayır. Ben iyiyim. Stajyerler, Matias'ın benden kurtulmak istemesi yüzünden burada."

"Oh, iyi. Yani, iyi değil, ama mantıklı," dedi Lila ve boğazını temizledi. "O zaman neden
" Helena zorla güldü.

"Biliyorsun, istersen benimle her şeyi konuşabilirsin." Lila ona baktı.

"Hayır." Helena başını salladı. "Konuşmaya ihtiyacım yok. Konuşmanın bir anlamı yok ve şimdi
, ben bir savaşçı değilim. Savaşın gerçekte ne olduğunu hiç bilmiyorum. Yani... ne söyleyeceğim ki?
söyleyeyim ki?"

Lila hareket ederken protez bacağı tıklattı ve sonra, "Bence hastane savaş alanından daha kötü." dedi.

Helena hareketsiz kaldı.

"Bacağımı tedavi ettirmek için oradayken fark ettim." Lila'nın bakışları uzaklara dalmıştı, kaşları çatılmıştı. "Cephede her şey çok odaklanmış, bilirsin. Kurallar basit. Bazılarını kazanırız. Bazen kaybederiz. Bazen darbe alırsın. Karşılık verirsin. Durum kötüyse iyileşmek için birkaç günün olur. Ama..." Başını eğdi, parmakları protezinin uyluğuna bağlandığı yeri dalgın dalgın okşuyordu. "...hastanede
her savaş kaybetmek gibi görünüyor. Bunun nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum

gibi olduğunu hayal edemiyorum." Helena'ya baktı. "Orada gördüğün tek şey en kötüsü."

Helena hiçbir şey söylemedi.

Lila iç geçirdi ve zırhının birkaç parçasını daha açarak hepsini Helena'nın yatağının üzerine bıraktı. "Soren bana söylediklerini anlattığında... Katılmıyorum ama anlıyorum."

Lila dirseğiyle ona hafifçe vurdu ve ayağa kalktı. "Stajyerler sadece Matias'ın müdahalesi yüzünden olsa bile, daha fazla izin almana sevindim. Bence buna ihtiyacın vardı, her şeyden biraz uzaklaşmaya."

HELENA GÜNLERCE BU KONUŞMAYI TEKRAR TEKRAR DÜŞÜNDÜ. Konuştuğu şeyleri önemseyen, konuşacak insanları çok özlüyordu.

Stajyerleri mi vardı?

Stroud'un Elain Boyle gibi başka şifacılar da olduğunu söylediğini hatırladı, ama Helena onların başka yerlerden geldiklerini varsaymıştı.

Falcon Matias'ın daha fazla şifacı alınmasını onaylayacağını hayal edemiyordu.

Ilva Holdfast, Helena'nın vivimancy'yi Direniş için kabul edilebilir hale getirmek için çok çalışmıştı. Eternal Flame'in saflarında bir vivimancer olması tanrıların isteği olduğunu ve Helena'nın şifacı olmak için doğduğunu, bulunduğunu ve Paladia'ya getirildiğini, böylece Luc savaşta öldürülürse, vivimancy'nin onu kurtarabilecekti; Sol'un iradesiyle arındırılmış bir yozlaşma rezonansı.

Helena şehri terk edip dağlara gitmek ve bir münzevi keşişle eğitim almak zorunda kalmıştı. Matias o zamanlar bir Shrike idi, Holdfast malikanesinin yakınındaki bir kulübede yaşıyor ve ailenin ruhani danışmanı olarak görev yapıyordu.

Prensip olarak şifacıları sevmezdi ve Helena'yı gördüğü anda ondan nefret etmişti.

Onun hakkında, bir şifacıya yakışır olarak gördüğü hiçbir şey yoktu.

O, öğretmen olmaktan çok engel teşkil ediyordu, ama Helena inatçıydı ve kendi eğitimini yönetmek için ilaçlarla yeterince aşinaydı.

kendi eğitimini yönetebilecek kadar tıbbı iyi biliyordu.

İstese de istemese de şifacı olmaya kararlıydı.

Ilva, Luc'un cepheye gitmesi nedeniyle Helena'nın şehre geri gönderilmesini talep etmeye başladığında, Matias

karşı koymaya çalıştı ve Helena'nın uygun olmadığını iddia etti, ta ki Ilva

neredeyse rüşvet vererek Luc'un onu Falcon yapacağını söyleyene kadar direndi. Falcon, Konsey'e katılmak için yeterince yüksek bir dini rütbeydi

ve o zaman bile, Helena Ebedi Ateş'in şifacısı olacaksa, Sol'un kutsal davasına hizmet eden herkesi iyileştirmesi

Sol'un kutsal davasına hizmet eden herkesi iyileştireceği şartıyla kabul etti.

Sonuçta, Prenslik diğerlerinin üstünde değil, eşitler arasında ilk sıradaydı.

Matias'ın stajyerleri onaylaması için ne gerekir?

Helena, Lila'yı düşünmeden edemedi.

Helena şifacı olarak geri döndüğünde,

Luc'a çok yakın görünmesi tavsiye edilmezdi. Çocukluk arkadaşlığı çok güzeldi, ama Helena gibi biri

Prens gibi bir şahsiyet üzerinde aşırı etkiye sahip gibi görünmemesi gerekiyordu.

Paladia'nın hayatta kalması, Direniş'in

sarsılmaz inancına bağlıydı. Eğer onun yargısı sorgulanırsa, tüm Paladia bunun sonuçlarına katlanmak zorunda kalacaktı. Bazı fedakarlıklar yapılmalıydı.

Lila, Luc'un baş paladini olarak, Helena'nın Luc'a en yakın olabileceği kişiydi. Lila

baş paladin ...

Helena gözlerini kırptı.

İkinci bir paladin daha vardı. Soren. Lila'nın ikiz kardeşi. Soren neredeydi?

Helena'nın başı zonkluyordu.

Neden Soren'i unutmuştu ki? O...

Bir yüz aniden hafızasında belirdi. Helena'nın zihni sanki geri çekiliyormuşçasına şiddetle sarsıldı. Hayır. Odaklanmaya çalıştı.

Soren. Soren'i hatırla. Ona ne oldu?

Tüyleri diken diken oldu, vücudunda acı verici, korkunç bir ağrı yükseldi, ciğerleri sanki içinde su varmış gibi sıkıştı
ve görüşü şiddetli bir kırmızıya dönüştü.

Aklı başını bulduğunda, şakakları zonkluyordu. Ne düşünüyordun?

Lila ile ilgili bir şey mi?

. BÖLÜM 13

Helena ana fuayenin dış kenarından geçerken dikkatini çeken şey, yanlış yere konmuş gümüş parıltısıydı. Odanın uzak köşesinde, her zaman kilitli olduğunu bildiği bir kapının aralık olduğunu fark etti.

Farkında değilmiş gibi davranarak yavaşça oraya doğru ilerledi. Her yerdeki gözlerin farkındaydı.

Yemek odası iyi aydınlatılmıştı ve bir akşam yemeği partisi için hazırlanıyordu. Tabaklar ve çatal bıçak takımları seçilebilecek şekilde dizilmişti.

Helena, kapıdan geçmeden önce kendine bir anlık nefes alma fırsatı verdi.

Kapıyı kilitlememenin daha iyi olacağını biliyordu, çünkü bunun her necrothrall'ı bir yem gibi çekeceğini biliyordu.

Bunun yerine, her zamanki gibi sakin bir şekilde yürüdü, etrafı keşfederek, içinde
karmaşık gümüş şamdanlar ve epergnes,
sergilenen gümüş tabak takımlarına çok yakından bakmamaya
çalışıyordu. Büyük bir çiçek aranjmanının arkasına
saklandığında,
sağ eli birden uzandı ve tek bir akıcı hareketle keskin kenarlı güzel bir masa bıçağını kaptı. Eli
tekrar düştü ve bıçağı eteğinin arasına saklayarak yürümeye devam etti.

Kalbi göğsünde şiddetle çarpmaya başladı.

Bütün bu aylar boyunca, sonunda bir silaha ulaşmayı başarmıştı.

Hizmetçilerden biri hemen arkasındaydı. Helena, kafasını tamamen kesebileceğinden emin olmadıkça bir necrothrall'a saldırmamanın daha iyi olduğunu biliyordu

Kafasını tamamen kesebileceğinden emin olmadıkça bir necrothrall'a saldırmamanın daha iyi olduğunu biliyordu. Bıçağı odasına gizlice götürmek daha iy

Sonra ne yapacaktı? Şakakları zonkluyordu.

Kendini öldürmeli miydi? Bir ay önce, cevap çok açıktı, ama kurtarılma ihtimali

onu çekiyordu. Luc'un ısrarcı sesi aklından çıkmıyor, yaşaması için yalvarıyordu.

Belki de sadece biraz daha beklemesi gerekiyordu.

Hayır. Artık beklemek yoktu.

Bıçağı sıktı, avucunda bıçağın ağırlığını hissetti, bileği neredeyse spazm geçirecek kadar.

Banyoya gidip kendini

kapı ile lavabo arasında, kimse ona ulaşmadan önce bileklerini ve boğazını kesmek için yeterli zamanı olacaktı.

Sadece bir dakikaya ihtiyacı vardı, müdahale edilmeden önce

olabildiğince fazla kan kaybetmek için yeterli bir süre

kan kaybetmek için yeterli bir dakika. Bu çok da zor olmazdı, çünkü Paladia, tüm bilimsel tıbbi ilerlemelerine rağmen, kan nakli veya başkalarının vücutları veya sıvıları ile ilgili her şeyden . Bunun rezonanslarını bozacağını düşünüyorlardı.

Bir vivimancer kanın yenilenmesini zorlayabilirdi, ancak yeterli kan kaybı durumunda, yeni kan için gereken enerji ve maddeler ölümcül sonuçlar doğurabilirdi. Stroud bunu önleyecek kadar bilgili olabilir

bunu önleyecek kadar bilgili olabilir, ama Ferron gibi biri bunu yapamazdı.

Karotis arterlerini keserse, onu hayatta tutmayı başarsa bile, beyni kullanılamaz hale gelirdi.

Oda sallanmaya başladı, ama o kendini hazırladı. Boş boş dolaşmaya devam etti, sergilenen gümüş tabakları inceliyormuş gibi yaparak ara ara durdu. Zarif, organik çizgilerle yapılmış, güzel ve karmaşık parçalardı, keskin bir tezat oluşturuyorlardı. ağır demir işçiliği ile.

Uşak odaya girerek kapıyı işaret etti.

Helena döndü ve bıçağı görünmemesi için dikkat ederek dışarı çıktı, ön kapı açıldığında normalden biraz daha hızlı hareket etti ve Ferron içeri girdi, ardından Atreus da içeri girdi, onun ruh hali Crowther'ın zayıf yüzünü ekş

ön kapı açıldı ve Ferron içeri girdi, ardından Atreus geldi, onun ruh hali Crowther'ın zayıf yüzünü ekşitti.

Ferron durakladı, ürkütücü gözleri anında Helena'ya takıldı, bakışları açık yemek odası kapılarına kaydı.

"Mahkumuna evde serbestçe dolaşmasına izin verdiğini bilmiyordum," dedi Atreus, ona tiksintiyle bakarak.

Ferron, Helena'ya odaklanarak, gözlerinde yırtıcı bir yoğunlukla, susturucu bir el hareketi yaptı.

İçgüdüleri ona kaçmasını haykırıyordu, ama o onun evi ne kadar çabuk ateşe verebileceğini öğrenmek istemiyordu; o fuayede bulunan demir parmaklıklı kafes onu kolayca yakalayabilirdi.

Şüphe uyandırmamak en iyisiydi.

Kendini durdurup onlara bakmaya zorladı, elini eteğine gömdü.

Ferron ona doğru yaklaştı. Bakışları sanki onu bir listeye ekliyormuş gibi, üzerinde bir kontrol listesi varmış gibi inceliyordu. Elini boş boş eldivenlerini çıkarıp cebine koydu.

Kadın istem dışı bir adım geri attı, bıçağın sapı avucunu acıtıyordu.

"Seni evin bu bölümünde pek sık görmüyorum." Sesi rahattı. "Yemek odasına ilk kez mi geldin?"

Ağzı kurudu. "Çiçeklere bakıyordum."

Yine yemek odasına doğru baktı, gözleri kısıldı. "Öyle mi?"

Kadın, adamın dikkati dağılmışken bıçağı daha sıkı tuttu. "Evet. Çiçekleri severim."

Boynuna sıcaklık yayıldı, midesinde soğuk bir çukur oluştu.

"Öyleyse görelim bakalım." Gözleri, eteğinin arasında saklı olan eline odaklanmıştı.

Helena, tepki vermemeye, masum görünmeye çalışırken kalbi taş gibi ağırlaştı.

"Ne aldın?" Adam elini uzattı.

Yalan söylemeyi deneyebilirdi. Ona inanmazdı. Kaçmayı deneyebilirdi. Onu yakalardı.

Onu öldürmeyi deneyebilirdi.

Evet. O bunu yapardı.

Gözlerini genişletip, şaşkınlıkla çenesini gevşetti. Ağzı hafif bir sırıtışla kıvrıldı.

O atıldı.

Savaş simyası konusunda çok az eğitimi vardı, ama vücudu içgüdüsel olarak hareket etti. Kendini ona doğru fırlatırken bıçak havayı kesti.

Ferron, onun tahmin ettiği gibi kaçtı. Mükemmel bir temel savunma kaçışıydı.

Bıçağı bıraktı ve bıçak havada dönerek uçtu.

Rezonans işini kolaylaştırırdı, ama onsuz da yapabilirdi.

Sol eliyle bıçağın sapını yakaladı, koluna yayılan acıyı görmezden geldi. Rezonansla bıçağın uzunluğunu değiştirirdi uzunluğu dönüştürmüş olacaktı, ama bıçağı göğsüne, doğrudan kalbine saplamak bir saniye daha uzun sürdü.

Ağrı bileğinde patladı. Tüm ağırlığını darbeye vermişti, ama graniti bıçaklıyor olabilirdi; bıçak onu zar zor deldi.

Ferron, sanki nefesini kesmiş gibi düşük bir çığlık attı ve iki büklüm olurken onu omuzlarından yakaladı. Sol bileğinin içindeki bir şey yırtılırken, iki elini de kullanarak daha sert bastırdı ve bıçağı kalbine saplamaya çalıştı.

Ferron güldü, dudakları boynuna o kadar yakındı ki nefesi omurgasından aşağıya doğru aktı.

"Ben de zehir kullanacağını sanmıştım," dedi alaycı bir sesle.

İçinde öfke alevlendi. Bıçağı da alıp geriye doğru atladı.

Atreus, ellerini uzatmış, yüzü öfkeyle çarpılmış bir şekilde odayı geçiyordu.

İkisine karşı hiç şansı yoktu.

Sol bileği yanıyordu. Bıçağın sapını z a r zor tutabiliyordu, ama bırakmayacaktı.

Bıçağı geriye doğru eğdi ve kendi boğazına doğru sapladı, Ferron'un gözlerine vahşi bir zaferle baktı.

Ferron o kadar hızlı hareket etti ki, görüntüsü bulanıklaştı.

Dünya değişti, rezonans dışarıya doğru patladığında gümüş rengine büründü ve bıçak boğazından çekildi, acı kolundan omzuna kadar yayıldı.

Aklı olanları anlamaya çalışıyordu.

Ferron bıçağı yumruğuyla yakaladı ve başının üzerine kaldırdı. Diğer eliyle kadının boğazını kavradı ve onu geriye doğru çekti.

Kadın hareket edemiyordu. Ferron'un rezonansı onu donduracak kadar güçlüydü, her kemiği, kası ve tendonu onun kontrolündeydi. Nefes bile alamıyordu

Nefes bile alamıyordu. Kalbi sıkışmıştı. Birkaç metre uzaktaki Atreus da yerinde sıkışıp kalmıştı.

Ferron böyle öldürürdü.

Bıçak bıçağını kavrayan elinden kan sızıyordu, parmaklarından koluna doğru akıyordu. Gözleri o kadar parlak ve yansıtıcı bir gümüş rengindeydi ki, parıldıyor gibi görünüyordu.

"Neden hiç durmuyorsun?" Onu bıraktı ve geri itti.

Acıdan uyuşmuş eli, tutuşunu kaybetti.

"Neden ölmüyorsun?" Utangaç olmanın bir anlamı yoktu. Onu öldürmek istiyordu; ikisi de bunu biliyordu.

Kan hala bıçağın sapından akıyor, beyaz mermer zemine kırmızı damlalar bırakıyor, ouroboros mozaiğine sıçrıyordu.

Dudakları samimiyetsiz bir gülümsemeye kıvrıldı. "Korkarım önceden verilmiş sözlerim var."

Tekrar onlara doğru gelen babasına bir bakış attı. Ferron'un yüzü acımasız bir ifadeye büründü. "Senden yardım istedim mi?"

Helena'ya dönerek elindeki bıçağı inceledi. Bıçak avucunu o kadar derinden kesmişti ki, kemiğe kadar girmişti. Bıçağı çıkarırken yüzünü bile buruşturmadı

bıçağı kaldırarak ışığı yansıtmasını sağladı, bıçağın kenarından kırmızı kan parıldıyordu.

"Aurelia ne kadar da iyi, bunları yeni bilemiş ve elinin altında bırakmış."

Elini dikkatsizce sallayarak bıçağı yemek odasına doğru fırlattı. Tembel bir hareketle attığı için bıçak odanın diğer ucuna ulaşmamalıydı, ama yankısı hala havada çınlıyordu.

Bıçak hız kazanarak, zar zor açık olan kapıdan geçip masanın ortasındaki büyük vazoya saplandı. Çarpışmanın etkisiyle vazo parçalandı, cam parçaları her yöne saçılırken su masanın üzerine döküldü.

Eline baktı. Yara çoktan kaybolmuştu.

Helena, Ölümsüzlerin kendini yenileyebildiğini biliyordu, ama yine de bunu görmek şaşırtıcıydı. Böyle bir yarayı iyileştirmek için en az
yarayı iyileştirmek için en az yarım saat sürerdi; eller hassas, karmaşık ve sinirlerle doluydu.

Sol bileği o kadar çok acıyordu ki, düzgün düşünemiyordu. Kelepçenin altından avucuna bir kan akıntısı akıyordu ve Ferron'un kanıyla birleşerek yere damlıyordu.

Ferron parmaklarını kıvırırken, o donuk bir bakışla onu izledi. Sonra gözleri onun eline takıldı. Çenesi gerildi. "Sen
Onu iyileştirmek zor olan tek yeri yaralarsın. Stroud'u çağırmam gerekecek."

Nekrotrollerden birine döndü.

"Tutsağımızı odasına götürün," dedi soğuk bir sesle. "Yarına kadar orada kalmasını sağlayın."

Helena, itilip kakılmayı beklemedi. Dönüp gitti.

"O kızı bir yerlerde görmüştüm," diye Atreus'un dediğini duydu Helena koridora ulaştığında.

"Enstitüdeki tek güneyliydi, gözden kaçması zor biriydi," dedi Ferron, umursamıyor gibi görünüyordu.

Helena'nın adrenalin patlaması azalıyordu. Merdivenlere ulaştığında bacakları titredi, neredeyse düşecekti.
düşmek üzereydi. En yakın duvara doğru eğildi, parmak uçları

ve temas ettiklerinde yüzünü buruşturdu. Kanı duvar kağıdına bulaştı.

O bıçağı eline aldığı anda boğazını kesmeliydi.

Vali Fabian Greenfinch'in suikasta uğradığı zaman kış ortasıydı.

Olay, Morrough'un yeni heykelinin açılış töreninde meydana geldi. Vali, New Paladia'nın kurtuluşu hakkında bir konuşma yapıyordu ve heykelin yapımında görev alan Outpost'taki yeniden eğitim merkezinin müdürü Mandl, kürsünün yanında duruyordu.

Kurdele kesme töreni başladığında, yakındaki binalardan birinden bir tatar yayı oku

yakındaki binalardan birinden fırladı. Ok, valiyi kıl payı ıskaladı ve Mandl'ı vurdu.

Mandl öldü.

Gazeteciler, uluslararası ziyaretçiler, vatandaşlar ve yabancı devlet adamlarından oluşan kalabalığın önünde, görünüşüyle inkar edilemez ve açıkça ölümsüzler arasında olduğunu gösteren

ölümsüzler arasında yer aldığını gösteren Undying üyelerinden biri *öldü.*

Ölüm, Paladia ve ötesinde şok dalgaları yarattı. Gazete manşetleri neredeyse duyulabilir derecede histerikti. Yok edildiğine inanılan Direniş teröristleri, muhteşem bir şekilde yeniden ortaya çıkmışlardı.

ulusal basın kadar kolayca susturulamayacak bir kitle.

Lancaster'ın Spirefell'e yaptığı ziyaretler aniden sona erdi. Aurelia, solgun ve paranoyak bir halde evin içinde dolaşıyor, sanki direnişçilerin duvarlardan çıkıp onu öldüreceklerini bekler gibi her sese irkiliyordu. Helena, Aurelia'nın Ferron'a malikanenin ne tür korumaları olduğunu ve daha fazla nekrotral olamayacağını sorduğunu birkaç kez duydu.

Helena onu gördüğünde, Ferron artık paltolar, pelerinler, bembeyaz gömlekler ve hatta

zırh giymiyordu, hafif
savaş kıyafeti ve av kıyafetinin bir karışımı gibi görünen bir şey giyiyordu. Düzenli olarak eve çamurla kaplı, yağmurdan sırılsıklam ve öfkeden solgun bir şekilde dönüyordu.

Helena heyecanlanmıştı.

Haberleri takıntılı bir şekilde okudu, kalbi hızla atıyordu. Direniş hâlâ oradaydı.

Gazeteler, bunun *başarısız* bir suikast girişimi olduğunu defalarca vurgulayarak, görünüşte ölümsüz olan birinin bir kaza sonucu öldürüldüğü gerçeğini umutsuzca örtbas etmeye çalıştı. Helena, kıtanın ayakları altında yanan bir ateşle kaplı olduğunu b

Helena, kıtanın bunun nasıl yapıldığı ve nasıl tekrarlanabileceği konusunda

ve bunun nasıl tekrarlanabileceği konusunda spekülasyonlarla çalkalanacağını biliyordu.

Ölümsüzleri öldürmenin bir yolu vardı.

Günlerce adımları hafifti.

Stroud tekrar ziyarete geldi. Ferron ve Aurelia'nın aksine, o bu kargaşa ve yeni tehlikeden etkilenmemiş görünüyordu.

Uşak ona eşlik etti, katlanabilir bir muayene masası getirdi, odanın ortasına kurdu ve ayrıldı.

"Giysilerini çıkar ve otur," dedi Stroud, masayı okşayarak ve sonra bir dosyayı incelemek için dönerek.

Helena itaat ederek çenesini sıktı.

"Buraya gelmekten daha acil meseleleriniz olduğunu düşünürdüm," dedi Helena, yeni bilgiler elde etmek umuduyla.

Stroud ona bir göz attı. "Hayır" cevabı, sanki aklına bir şey gelmemiş gibi, gayet sıradan bir cevaptı.

"Hedef alınabileceğinden endişelenmiyor musun?"

"Ben Ölümsüzlerden biri değilim," dedi Stroud umursamazca omuz silkerek.

"Değil misin?" Helena şaşırmıştı. Morrough'a bu kadar yakın olan herkesin Ölümsüzlerden biri olduğunu varsaymıştı.

"Hayır. Belki bir gün olur, ama şu anda ilgilenmiyorum. Yüksek Necromancer, sadık olduğum sürece zayıflamam ve yok olmamam için işini sürdürmem için bana güç veriyor."

"Bunun mümkün olduğunu bilmiyordum." Helena'nın parmakları ağrıyordu; sol eli hala atel içindeydi, Ferron'un hayatına
"Bilmediğin çok şey var.
"Bilmediğin çok şey var.
geniş çaplı vivimansi, yöntemini bilenler için geri döndürülebilir." Stroud, Helena'ya alaycı bir bakış attı.
Helena onu merakla izledi. "Ama neden Ölümsüz olmuyorsun?"
Stroud başını salladı. "Ölümsüzlerin kendi sınırlamaları vardır. Bennet, yükselen ilk kişilerden biriydi. Yüksek Necromancer'ın engin bilgisini kullandı ve
mümkün olduğuna inanılanın ötesinde deneyler yaptı. On yıllarını transferansın sırlarını çözmeye çalışarak geçirdi.
Onu tanıyan herkes, onun dehasına hayran kalmaktan kendini alamıyordu. Ben, onunla en yakın çalışan birkaç kişiden biriydim..."
Stroud'un yüzünde belirgin bir duygu dalgası belirdi ve boğazını temizledi. "Ama ben bile, sonlara doğru onun kaymaya başladığını inkar edemedim. Kendi canlılığı da dahil olmak üzere muazzam kaynakları
kendi canlılığını da dahil olmak üzere, deneylerine aktardı ve bunu ne kadar çok yaparsa, o kadar takıntılı hale geldi. Ölümsüzler
zamanla sadizme yönelme eğilimi gösterir.
Bazıları diğerlerinden daha hızlı. Çalışmalarımın
bu tür tercihlerle lekelenmesini istemiyorum. Belki transfer mükemmel hale geldiğinde, yükseliş talep edeceğim. Ama o zamana kadar,
Yüksek Necromancer ihtiyacım olanı sağlıyor. Bunun beni diğerlerinden daha sadık hale getirdiğini biliyor."
Ölümsüzler her zaman psikotik görünmüşlerdi, ama Helena bunun ölümsüzlüklerinin bir yan etkisi olduğunu fark etmemişti.
Stroud, sabunla sertleşmiş elleriyle Helena'ya dokundu ve Helena'nın zaten düzgün beslendiğinin işaretlerini gösterdiğini kendi kendine mırıldandı.
"Bunları al." Stroud birkaç tablet uzattı. "Bunlar ne
için?"
Stroud'un yüzünde sabırsızlık belirdi. "Yüce Büyücü seni görmek istiyor."

Helena geri çekildi. "Neden?"

Stroud soruyu görmezden geldi. "Kendin almazsan, burada bir tüp var." Tüpü
"Seni felç edip boğazından mideye kadar itebilirim, sonra da tabletleri dökebilirim. Bunu daha önce birçok kez yaptım.
ve birkaç gün boyunca yutkunmakta ve konuşmakta zorluk çekersin. Seçim senin."

Helena tabletleri ağzına attı, boğazında takılmaya çalışmasına aldırmadan kuru olarak yuttu. Tabletler erirken dokuya yanık hissi verdi.

Stroud arkasını döndü ve çantasını tekrar karıştırmaya başladı. Önceki ziyaretlerine göre çok daha fazla eşya getirmişti. Helena gözlerini kısarak ne olduklarını anlamaya çalıştı, ama görüşü aniden bulanıklaştı.

"Bekle..."

Stroud birkaç şişe ve büyük şırıngalar çıkardı ve onları sıraya dizdi.

"Ne yapıyorsun..." Yüzü uyuşmaya başlamıştı.

Gözlerini kırptı. Stroud bir şırıngayı doldurmuş ve onun önüne dikilmiş, hava kabarcıklarını çıkarmak için şırıngayı sallıyordu.

Helena şişenin üzerindeki yazıyı okumaya çalıştı. Harfler bulanıklaşıyordu.

"Yapma..." diye söylemeyi başardı.

"Dediğim gibi, hepsi seni hazırlamak için," dedi Stroud, iğneyi Helena'nın koluna batırıp enjekte ederken.

Helena bunu neredeyse hiç hissetmedi.

Stroud bir sonraki şişeyi ve daha büyük bir şırıngayı aldı.

Helena'nın başı geriye doğru eğildi ve kaçmaya çalışırken sallanarak masadan düşmek üzereydi.

"Uzan." Stroud'un sözleri etrafında yankılandı.

Sadece hafif bir baskı yeterli oldu ve Helena yana doğru yığıldı. Başının şakak kısmına masanın soğukluğu hissedilirken, başka bir iğne koluna batırıldı. Oda kararmıştı.

Stroud'un parmaklarının başka bir şırıngaya dokunduğunu duydu.

Sonra hiçbir şey hatırlamadı.

GÖZLERİNİ AÇTIĞINDA, karanlıktı. Yatağındaydı, kolları ve bacakları enjeksiyon izlerinden ağrıyordu. Elindeki atel yoktu.

Sanki biri onu defalarca karnına tekmelemiş ve sonra da iyice bıçaklamış gibiydi. Tüm vücudu gergin ve şişmiş hissediyordu,
derisi çok gerginmiş gibi hissediyordu. Toparlanmak istedi, ama kollarına yatmak çok acıtıyordu.

Banyo aynasında, gözlerinin aşırı derecede büyümüş, akrelerinin kanlanmış olduğunu gördü. Ağzı kurumuştu, ama su
Midesinde bir ağrı hissetti. Neredeyse banyo zeminine yığılacaktı.

Ferron ertesi gün, ya da belki iki gün sonra geldi.
Helena zaman kavramını kaybetmişti.

"Yüce Büyücü seni görmek istiyor," dedi. "Neyin var?"

Helena neyin yanlış olduğunu bilmiyordu, sadece kendisine korkunç bir şey verildiğini biliyordu.

"Stroud," diye mırıldandı.

Stroud küfretti ve odadan çıktı, sonra öfkeli bir şekilde geri döndü.

Onu avluda bekleyen bir arabaya taşıttı. Helena battaniyelere sarıldı ve arka koltuğa yerleştirildi. Temiz hava onu biraz daha iyi hissettirdi, oturup pencereden dışarı bakabilecek kadar, ama kolları hala
çarpıyordu.

Merkeze gitmek yerine, kullandıkları köprü şehrin alt kısımlarına doğru dönerek bir tünele girdi. Araba ilerlemeye devam etti ve tünelden çıkmadı. Bunun yerine, karanlıkta bir yerde durdu. Zayıf bir şekilde parlayan loş kehribar rengi ışıklar
, her tarafı karanlık sarmıştı.

Hava bayat ve nemliydi. Nehrin içeri sızmak üzere olduğunu kokusundan anlayabiliyordu.

Ferron arabadan indi ve yolcu kapısını açtı, yüzünde gergin bir ifade vardı. "Yürüyebilir misin?"

Helena'nın seçebildiği birkaç figür yaşlı, çürümüş nekrotrollardı. Helena zorlukla yutkundu ve başını salladı.

Gölgelere bakma.

"Gel o zaman." Onu kolundan tuttu. Sertçe tutmadı, ama yine de morlukları zonklatmaya yetti.

Helena'nın takip etmekten başka seçeneği yoktu, nefesi kısalıyordu. Karanlıkta görünen tek şey onun gümüş beyazı saçlarıydı. Elini uzattı, bir duvara dokunarak kendini topraklamaya çalıştı.

duvara dokunarak kendini sabitlemek istedi.

Nemli, yapışkan bir yüzey parmak uçlarına değdi. Elini geri çekti.

Tünel sonunda yeşil cam apliklerle aydınlatılmış büyük bir odaya açıldı; düzinelerce başka tünel de bu odaya açılıyordu, sanki bir labirentin merkezindeymiş gibi.

Duvarlar karmaşık ama solmuş duvar resimleriyle kaplıydı. Neredeyse terk edilmiş bir tapınak gibi görünüyordu.

Bu yeri hiç görmemişti. Paladia'nın uzun zaman önce veba tarafından yok edilen bir şehrin kalıntıları üzerine inşa edildiğini biliyordu.

Rivertide. İlk Necromancy Savaşı'nın yapıldığı yer. Bütün izlerinin yok olduğunu sanıyordu.

Hava, odanın uzak köşesinden gelen iğrenç bir koku ile doluydu.

Her içgüdüsü kaçmasını söylüyordu, ama Ferron onu ileri çekti. Ayakları, odanın uzak ucuna ulaşana kadar

odanın uzak ucuna ulaşana kadar kaydı.

"Ekselansları." Ferron diz çökerek Helena'yı da kendisiyle birlikte yere çekti. "Mahkumu getirdim. Gecikme için en içten özürlerimi sunarım."

Uzun bir sessizlik oldu, o kadar uzun ki Helena orada kimse olup olmadığından şüphe etmeye başladı.

"Onu yaklaştır." Karanlıktan bulanık ve mırıldanarak gelen sözler.

Ferron Helena'yı ayağa kaldırdı ve zar zor görebildiği bir dizi basamaktan yukarı sürükledi, sonra onu tekrar dizlerinin üzerine çöktürdü.

Helena, önündeki manzaraya dehşetle baktı. Grotesk şekli zar zor tanıyabildi.

Morrough, cesetlerden oluşan bir tahtın üzerine uzanmıştı. Necrothrall'lar, birbirine dolanmış ve bükülmüş, uzuvları dönüşerek bir sandalyeye dönüşmüş, senkronize hareket ediyor, birlikte nefes alıp verirken yükselip alçalıyor, onun etrafını sıkıp bırakıyorlardı. Morrough, eskiden olduğu devasa, çarpık varlıktan bir şekilde küçülmüş gibiydi.

Şimdi sanki derisi çürüyor gibi görünüyordu.

Tahtın yüzlerinden biri loş ışıkta kısa bir süre aydınlandı ve Helena bunun Mandl'ın eski yüzü olabileceğini düşündü, ancak taht hareket ederek Morrough'u ona doğru kaldırdığı için emin olamadı.

Morrough başını eğdi, boş göz çukurları
"Sana karşı çok iyi düşündüm mü, Yüksek Reeve? O anıları şimdiye kadar istiyordum, ama sen
bana sadece kırıntılar getirdin."

Morrough'un dilinde bir sorun vardı, sanki ağzında büyük bir bir nesne varmış gibi konuşuyordu.

"Özür dilerim. Daha iyisini yapmaya çalışacağım."

"Evet, sen her zaman çabalıyorsun, değil mi?" Bu sözler pek de nazikçe söylenmiş gibi gelmedi. "Bu anıları kendim inceleyeceğim.
kendim inceleyeceğim. Onu sıkı tutun."

Bir duraklama oldu ve tek ses, çürümüş cesetlerin nefes alıp verişiydi. Başka bir yüz belirdi, yarısı çürümüş, ama Titus Bayard'ın kafatasının yan tarafında uzanan geniş yara izini tanıdı.

Geri çekilemeden, Ferron'un dizi omuzlarının arasına girdi ve elleri çenesini kavrayarak onu yerinde tuttu.

Morrough, örümcek bacakları gibi eklemli parmakları olan, aşırı büyük, çürümüş sağ elini uzattı. Kemikler

parmak uçlarından dışarı çıkmıştı, ancak iki parmak gevşek bir şekilde sarkmış, et parçaları sallanıyordu.

Helena'yı vuran rezonans, gücüyle yakıcıydı. Canlı bir tel gibi içinden geçerek onu içten yakıp kül etti. Vücudu spazm geçirdi, şiddetle sarsıldı.

Rezonans kafatasını parçalarken dişlerinin arasından çığlık attı.

Morrough'un anılarını incelemesi, kafa karıştırıcı bir yeniden yaşama hali değildi; sanki bilinci yüzülüyormuş gibiydi. Morrough zihnini parçaladı, bulduğu her yerden anılarını kopardı.

Kayıp anıları görmek istediğini söylemesine rağmen, onları bulmak için acele etmiyor, bunun yerine
Spirefell'de tutsak olduğu döneme odaklanıyordu. Klostrofobik monotonluk, sonsuz izolasyon, sadece Ferron'un ara sıra ortaya çıkıp anılarını kontrol etmesi veya aktarım yapmasıyla kesintiye uğruyordu.

Morrough, transfer seansları ve ardından gelen kabuslar ve ateşler ile özellikle ilgileniyor gibiydi.
transfer seanslarına ve ardından gelen kabuslara ve ateşlere özellikle ilgi duyuyor gibiydi. Onun korkularını eğlenceli buluyor ve transferin acısını
yeni bir şey olarak görüyor, bunu defalarca tekrarlıyor, Ferron onu ezip tüketiyor, son gelene kadar.
ikisinin de başlangıcı.

Ancak kız çığlık atmayı bırakıp gevşeyip, artık hiç direnmeyince, sonunda hafızasının parıltılarına yöneldi, ama onları bile çarpıttı.

Luc çatıdaydı, ama anıyı güzel kılan tüm detaylar yok olmuştu: beyaz ateş, gözlerindeki ışık, gün batımında şehrin altın rengi, hepsi kaybolmuştu
ve geriye sadece aralarındaki mesafe, Luc'un ondan uzaklaşması, sesindeki sitem ve
onu yok eden uyuşturucu.

Morrough, Lila'nın stajyerler hakkında birkaç kez sorduğu anıyı bir tür boş merakla izledi, ama en çok ilgisini çeken, Lila'nın yaralı ve ağlayan haliydi.

O bundan sıkıldığında, Lila onun işinin bittiğini umdu, ama bitmemişti. Son transfer seansına geri döndü.

Ferron'u zihninden uzaklaştırmak için kısa bir süre sahip olduğu güç artık işe yaramıyordu. Morrough, hatırayı uzatarak, Ferron'un zihinsel ihlalinin her acı verici anını, direnme girişiminden kaynaklanan tepkiyi ortaya çıkardı, ta ki o, Morrough'un ne zaman durduğunu fark edemeyecek hale gelene kadar.

Zihni o kadar çok acı ile doluydu ki, ciğerlerinin sıkıştığını fark edene kadar her şeyi silip süpürdü. Gözleri odaklanamıyordu. Ferron'un parmaklarının baskısı altında nabzının atışını hissedene kadar nerede olduğunu bilmiyordu, Ferron'un dizi omurgasına bastırıyordu.

"Demek..." Morrough'un sesi karanlığın içinden geldi. "Ebedi Alev'in animansmanı ölmemiş."

"Boyle'un hala hayatta olduğuna mı inanıyorsun?" Ferron şaşkın bir sesle konuştu. "Kim?"

Ferron Helena'yı tutan elini gevşetti ve Helena boğucu karanlıkta ona yaslandı. "Stroud ondan bahsetti. Elain Boyle'un Direniş kayıtlarına göre, onun..."

"Boyle önemsiz biriydi. Diğerlerinden farklı bir aktarım olduğunu fark etmedin mi?"

Helena kaşlarını çattı. Diğerleri mi?

"Onun zihnindeki dönüşümlerin zorluklara neden olacağı söylendi," dedi Ferron.

"Bu zorluklar, direndiği için, direnebildiği için. Bu... O bir animancı."

Nekrotrollerin ağır ritmiyle kesintiye uğrayan bir sessizlik oldu. Ferron şaşkınlıktan donakalmış gibiydi.

"Fark etmedin mi, hatta şüphelenmedin mi?" Morrough o kadar öfkeliydi ki, nefes almak için duraklamak zorunda kaldı. "Senin ilerlemenizi, test deneklerimizden farklı olarak onun beyin ateşinin bildirilen yoğunluğunu merak etmiştim.

Bu kadar çok şey gizlenebilir miydi?

Morrough o kadar yavaş konuşuyordu ki, her kelimesiyle korku daha da artıyor gibiydi. Ferron sessiz kaldı.

"Tek bir cevap var: O, animanç. Şu anda bile, rezonansı neredeyse tamamen yok olmuş olmasına rağmen, hala direniyor.
Benden kaçmak için kim olduğuna dair hafızasını sildi."

Helena'nın kafasında artan baskı o kadar yoğundu ki, görüşü kayboldu.

"Olamaz." Ferron'un sesi duyuldu. "Stroud, hiçbir insanın kendi hafızasını silmesinin imkansız olduğunu söylemişti..."

"Stroud ne bilir ki? Kendi yeteneklerinin ötesinde bir yetenek hayal edemez. Bu
animancer. Bana direnmeye çalıştığını *hissedebiliyordum*."
Cesetler Morrough'u tekrar Helena'ya doğru sürükledi, göz çukurları belirginleşmiş, rezonansı kemiklerinde keskin bir uğultu olarak hissediliyor*du*.

"Başarısızlığım için özür dilerim," dedi Ferron, sesi şoktan boğuk çıkıyordu. "Bunu hiç düşünmemiştim."

Morrough uzun süre sessiz kaldı, iskelet gibi yüzü şişmiş ve dalgalanıyordu.

"Babanız kısa süre önce buradaydı, sizin şimdi af dilediğiniz gibi görüşme için yalvarıyordu. Hatırladıklarını size anlatmaya çalıştığını, ama sizin dinlemediğinizi iddia ediyor."

Ferron, Helena'yı tekrar sıkıca kavradı. "Onun hafızası pek güvenilir değildir, Ekselansları. Onun paranoyaklıklarına
Onun paranoyaklıklarına boyun eğmek akıllıca gelmedi. Onun iddialarıyla sizi rahatsız edeceğini fark etmemiştim.
sizi rahatsız edeceğini fark etmemiştim. Ancak... onun yorumları nedeniyle sessizce yeniden soruşturma başlattım."

"Ve..."

"Bombalamadan kısa bir süre sonra Batı Limanı yakınlarında yakalanmış gibi görünüyor."

"Bayard paladinini kurtarmak için mi?"

"Bombalama, kurtarma için dikkatsiz bir yöntem gibi görünüyor. Paladinin kaçışı tesadüf olabilir. Hatırlayacağın gibi, Bayard'ı yakaladığımda zaten ölmek üzereydi."

"Bayard yüzündendi. Eminim."

Helena, söylediklerini anlamaya çalışırken zihni zonkluyordu.

Tüm bedenlerden aynı anda boğuk, hırıltılı bir iç çekiş yükseldi. "Bunca zaman Hevgoss'u düşündük... ama sonuçta Ebedi Alev'di. Onu yakalamış olmalılar."

"Eğer farkına varmış olsalardı, karargahlarının bu kadar kolay ele geçirilmesine izin vermezlerdi."

"Belki..." Morrough pek ikna olmuş gibi görünmüyordu. "Ama bunu sen karar veremezsin. Neyin anlamsız olduğunu ben belirlerim. Bu, Ebedi Alev'in daha kurnaz olduğunu kanıtlıyor. Esir animancımızın sandığından çok daha fazlasını bildiğinden şüpheleniyorum."

"O zaman onu kırmaya devam edeceğim," dedi Ferron. Helena'yı yerden kaldırıp sürüklemeye başladı. "Gitmenize izin verdim mi?" Morrough'un vücudu aniden yükseldi, devasa, çarpık bedeni şimdi ikisinin üzerinde belirginleşti. Üzerinde neredeyse hiç giysi yoktu ve derisi sarkmış, çürümüş ve Helena, yırtılan yerlerden organlarının attığını görebiliyordu. çürümüş etin altında parlıyordu. Helena şaşkınlıkla baktı.

Çok fazla kemik vardı, bazıları grimsi ve ufalanmış, diğerleri beyazdı.

Morrough'un zayıflamış eli Ferron'un omzuna düştü. "Giderek küstahlaşıyorsun, Yüksek Reeve."

Ferron anında Helena'yı bıraktı. Helena Yer, sıcaktı ve ıslak bir şey giysilerinden sızarak cildine yapışmıştı. İç organların ve eski kanın kokusunu alabiliyordu. Karanlıkta, soğuk parmaklar elbisesini çekiştirirken, taht bir başka gıcırtılı, çürümüş hareketle şekil değiştirdi.

"Son zamanlarda senin kadar küstah ve göz ardı eden birine nasıl güvenebilirim?"

Ferron keskin bir nefes aldı.

"Başarısızlıkların çoğalıyor gibi görünüyor. Tutsağının animansiyon belirtilerini gözden kaçırıyorsun. Babanın

tavsiyesini görmezden geliyorsun. Ve sana bulmanı emrettiğim suikastçılar nerede?"

Havada çinko kokulu çürüme Helena'yı boğarken, karanlık onu sardı, soğuk ölü parmaklar onu daha derine çekmeye çalışıyordu. Tüm korkuları gerçeğe dönüşüyordu.

"Ben senin en sadık hizmetkarınım. Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım. Eğer Eternal Flame yaptıysa, onları bulacağım."

"Ebedi Alev*'di*. Başka kim olabilir ki? Kim Ölümsüzleri öldürmeye cesaret edebilir mi? Silah obsidiyenden yapılmıştı. Crowther artık bizimle, ama sırları tasfiye sırasında gözden kaçan biriyle paylaşmış olmalı. Belki de onların kimliği, esir animansımızın bizden saklamaya çalıştığı sırlardan biridir.

Morrough konuşurken, havadaki rezonans ağır ve baskıcı bir kütleye dönüştü. Helena'nın kaburgaları basınç altında eğildi, içe doğru kırılıp ciğerlerini parçalamak üzereydi.

"Mandl'ın ölümü bir aşağılanmaydı. Böylesine ünlü biri olarak, bunu *önceden tahmin* etmeliydin."

Basınç, Helena'nın çaresizce bir nefes almasına yetecek kadar azaldı, ama zehirli hava boğazını kapladı onu boğdu.

"Tüm olası yolları araştırıyorum," dedi Ferron, ağır ağır nefes alırken. "Kayıtlara göre Crowther son savaşta öldürülen bir metalurji uzmanı ile işbirliği yaptığını gösteriyor. Kriptologları, diğer işbirlikçilere dair herhangi bir ipucu bulmak için onun araştırmalarını yeniden değerlendirmeleri için görevlendirdim."

"Bu eski bir bilgi," diye homurdandı Morrough. "Kaç haftadır hiçbir sonuç alamadan ölümleri araştırıyorsun? Hayal kırıklığına uğradığımda ne olduğunu unuttun mu?"

"Ben..."

Morrough'un titreşimi yoğunlaştı ve kayboldu. Dal kırılması gibi keskin ve ani bir çatırtı duyuldu. Ferron boğuk bir nefes aldı ve

bir taş gibi düştü, yüzüstü değil, Helena'nın üzerine düştü, bir kolu tam da onun başının üzerindeydi.

Yüzünü zar zor seçebiliyordu. Yukarısındaki gümüş rengi gözleri ağzından kan fışkırırken, dudaklarından damlayarak yere düşerken parıldıyor gibiydi. Yüzü buruştu, vücudu kıvrıldı ve göz bebekleri genişleyerek irisleri dar gümüş şeritler haline geldi.

Sonra çığlık attı ve gevşedi, onun üzerine yığıldı.

Vücudunun ağırlığı, kırık kemiklerinin çıkıntıları ona baskı yapıyordu, ama kalp atışını hissedemiyordu.

Nefes aldığının hiçbir işareti yoktu. Tamamen hareketsizdi.

Göğsü titremeye başlayınca, ciğerlerinde bozuk bir nefes sesi çıkardı. Boğuluyormuş gibi kasılmalar geçirdi, kan öksürdü ve kadının üstünden kendini itti.

"Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım, yemin ederim." Sesi titriyordu, fısıltıdan biraz daha fazlasıydı ve dengesiz bir şekilde ayağa kalktı.

"Başaramayacağından emin ol," dedi Morrough.

Ferron eğildi, parmakları kasılırken Helena'yı tekrar yerden kaldırdı. Helena'nın başı geriye doğru eğildi.

"Ona dikkat et. Ebedi Alev yakında onun için gelecek, bundan eminim."

"Onu kaybetmeden önce ölürüm," dedi Ferron, elini sıkıca tutarak.

"Bu sefer onları canlı istiyorum, Yüksek Yargıç. Beni alay etmeye cüret eden bu son küller. Onları bana getireceksin, ben de keyfime göre öldüreceğim."

"Onları alacaksın. Diğerlerini sana verdiğim gibi." Ferron'un sesi daha kararlı hale gelmişti. Derin bir reverans yaptı.

Helena boynunu uzattı, bulanık görüşünün arasından tahtta görünen yeşil, çürümüş yüzlere baktı
onları net görebilseydi kaç tanesini tanıyacağından korkuyordu.

Kendini kurtarmaya çalıştı, ama kaçamadı.

Ferron, Helena'yı salondan sürüklerken daha da sıkı tuttu

sürekli ilerledi.
Bacakları tutmadığında, ayakları takıldığında bile. O bırakmadı.
Sonunda durdu ve onu bırakmadan Helena'nın yere kaymasına izin verdi. Helena, nefes almakta zorlanarak, hâlâ nefes almaya çalışarak yere yığıldı. Hava daha temiz, nemli ve
bataklık gibiydi, ama artık kan kokusu yoktu. Tüneldeki taşlar kuruydu.

Başı o kadar çok ağrıyordu ki, düşünmeye çalışmak ama kafasında çok fazla soru vardı. "Ben..." Boğazı düğümlendi, titremeye başladı. "Ben... bir
"

"Son savaştan sonraydı," dedi Ferron, sesi uzaklardan geliyordu. "Görünüşe göre, Batı Limanı Laboratuvarı'nın yarısından fazlasını yerle bir ettikten sonra yakalandın.
. Saldırı sırasında Hevgotian kılığına girmişsin ve sonra tankın içine kayboldun, bu da çelişkili raporlara neden oldu. Soruşturma, babam seni nereden tanıdığını anlayana kadar sonuçsuz kaldı. O gece oradaydı."

Kafasını salladı. "Ben bir şifacıydım," dedi. "Ben —savaşmama izin vermediler."

Ferron hiçbir şey söylemedi.

Hâlâ anlamamıştı. "Lila da orada mıydı?" "Evet."

"Ama onu yakaladığında o ölüyordu."

"Batı Limanı Laboratuvarı, Bennet'in deneysel araştırma merkeziydi."

Helena'dan düşük bir korku sesi çıktı. İki büklüm oldu, kusmak üzereydi. Ferron onu desteklemek zorunda kaldı.

"Bunu iç," dedi ve eline bir şişe tutuşturdu. "İyileşmene yardımcı olur."

Helena'nın eli titriyordu, ama sorgulamadan yuttu. Ona durumu daha da kötüleştirecek hiçbir şey veremezdi. Bunun yerine, ağzını uyuşturan acı bir ağrı kesici
ağzını uyuşturan acı bir ağrı kesici dilini kapladı. Etkisini gösterirken, Helena dengesiz bir şekilde nefes alıp vererek oturdu.

Odaklanmaya çalıştı ama sarsılmış gibi hissetti. Beyin yaralanmalarında bilinçli kalmak önemliydi. Konuşmak konuşmaya devam etmek yardımcı olurdu. Konuşmaya devam etti.

"Bu sana da oldu mu?" Dili ağırlaşmıştı. Ferron'un ona baktığını hissetti, soluk gözleri karanlıkta kısa bir süre parladı.

"Birden fazla kez..." Uzun bir sessizlikten sonra dedi. "Eğitimim çok zorluydu."

"Neden?"

O, düşük bir inilti çıkararak yer değiştirdi. "Babamdan daha iyi olup olmadığımı görmek için, ya da sorguda ben de çökecek miyim diye."

Kaşlarını çattı. "Bu, Principate Apollo'yu öldürmeden önce miydi?"

Sanki bir kahkahayı bastırır gibi, öfkeyle nefes verdi. "İtiraf mı istiyorsun?" diye sordu sonunda. "Söyleyeyim mi? yaptığım her şeyi anlatayım mı?"

Onun sadece belirsiz siluetini görebiliyordu, Nefes alışı hala zorluydu, onu dik tutarken.

Orada durmalarının, kendisinin mi yoksa onun mu iyileşmesi için olduğunu merak etti. Aldığı laudanum dozu, başını parçalayan acıyı hafifletmişti.

Dudaklarından bir soru döküldü ve sormasının hayati önem taşıdığını hissetti. Öne eğildi, onun yüzünü görmeye çalıştı. "İster misin?"

Uzun bir süre sessiz kaldı, sonra cevap vermeden ayağa kalktı ve onu da ayağa kaldırdı. Vücudu yarı uyuşmuştu ve arabaya kadar olan yolu neredeyse onu taşıyarak gitmek zorunda kaldı.

Işıkta, çürümüş kalıntılarla kaplı olduğunu fark etti, giysileri ve elleri çürümüş kan ve kanla lekelenmişti. Ferron onu arabaya çekip kendi hizmetçilerinden birine teslim ederken, tüm nekrotroller onu izliyordu. Hizmetçi, elbisesini çıkarıp onu battaniyeye sardı.

onu arabaya doğru çekip, kendi hizmetçilerinden birine teslim ederken, hizmetçinin onun elbisesini çıkarıp onu yünlü bir battaniyeye sarmalarını sağladı. Kız arka koltuğa yığıldı.

Ferron ön koltuğa oturdu. Araba
Tünelde, bulutlu gökyüzünün parlak beyazlığı neredeyse gözlerini kör etmişti, ama onun siluetini seçebildi. Öne doğru eğilmiş, gözleri kapalıydı. Ölüm kadar solgundu.

Helena'nın güvenilir bir şekilde görebilmesi iki gün sürdü ve baş dönmesi hissetmeden oturabilmesi üç gün sürdü. Okumaya çalıştı
okumaya çalıştı ama kelimeler gözünün önünde dans ediyordu, bu yüzden düşünceleriyle meşgul olmaktan başka bir şey yapamadı.

Üçüncü gün, hizmetçilerden biri bir tepsi
yulaf lapası getirdi. O da ona baktı ve bulanık mavi gözlerle karşılaştı.

"Ferron, buraya gelir misin?"

Hizmetçi ona baktı, sonra başka yere yöneldi ve cevap vermeden odadan çıktı, ama o akşam Helena
Akşam yemeğini yerken kapı açıldı ve Ferron içeri girdi. "Beni mi

çağırdın?" Sesi alaycıydı.

"Sana sormak istediğim bir soru vardı," dedi,
, bu hareket gözlerinin patlayacakmış gibi zonklamasına neden olsa da.

Yavaşça nefes aldı ve aylar boyunca topladığı tüm bilgileri bir araya getirdi. Farkında olmadan bir duvar halısı dokumuş gibiydi ve ancak şimdi parmak uçlarında oluşan görüntüyü anlayabiliyordu.

"Mandl, öldürülen ilk Ölümsüz değildi," dedi sonunda. "Haftalardır ölüyorlar. Şimdiye kadar kaybolmaların ortak noktasını fark etmemiştim.
Sansür olduğunu, belki de muhalif olduklarını düşündüm, ama sorun Ölümsüzler. Öldürüldükleri için
çünkü öldürülüyorlar ve bunu örtbas eden sensin."

Ferron hiçbir şey söylemedi, yüzünde dikkatlice boş bir ifade vardı.

Yutkundu. "Biliyorsun, Undying bana hiç mantıklı gelmedi. Bilimsel ya da mantıksal olarak.

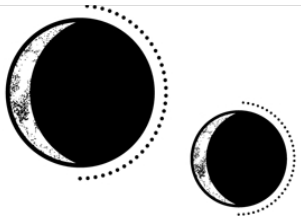
Ölümsüzlük, insanlara öylece hediye edilecek tehlikeli bir şey gibi görünüyor ve Morrough pek de fedakar bir tip değil.
Vivimancinin nasıl işlediğini biliyorum. Karmaşık yenilenmenin bir bedeli vardır ve bu bedeli her zaman birisi ödemek zorundadır. Bundan kaçış yoktur.
"Bir sorunuz olduğunu sanıyordum," dedi Ferron.
"Bir sorunuz olduğunu sanıyordum," dedi Ferron.
"Ona geliyorum," dedi Helena sakin bir şekilde, başının arkasındaki zonklamayı görmezden gelmeye çalışarak.
"Ölümsüzler ölü bedenlerdeyken, eski rezonanslarını korumazlar; yeni bedenin rezonansını alırlar. Senin baban gibi: O bir demir simyacısı, piromansi hakkında hiçbir şey bilmiyor. Yani senin gibi bir animansçı
vücudunu kaybederse, o yeteneğini de kaybeder ve bir lich olmanın bir ceza olduğunu, birine ders vermek için yaptığın bir şey olduğunu düşünürsen
birine ders vermek için yaptığın bir şey olduğunu düşünürsen, bedeninin durumu ne olursa olsun ona tutunur ve transferi bulmak için çaresizce uğraşırsın. Ama bunu yapsan bile, yine de bir animanç bulman gerekir. Ama böyle biri transferle savaşır karşı koyardı."
Elini alnına bastırarak, sanki baskıyı geri püskürtebilecekmiş gibi yüzünü buruşturdu. "Yani... yeniden nüfuslandırma programı burada devreye giriyor," dedi titrek bir sesle.
“Morrough ekonomi ya da New Paladia'da ne tür simyacılar olduğu ile ilgilenmiyor. Stroud'un seçici üremeyi kullanmasının asıl nedeni, çocukların doğuştan sahip oldukları rezonansı kontrol etmenin bir yolunu bulmak. Bu yüzden
babanı geri getirdiler ve ben onu Merkez'de gördüm. Morrough için bir animansçı üretmeye çalışıyor.
transferi o zamana kadar mükemmelleştirilirse, kullanabileceği araçlara ve mükemmel bir araca sahip olacak, ama o... zamanı zamanı dolmak üzere.
Ferron'un gözleri kısıldı.
Derin bir nefes aldı. "Onda bir terslik var. Çok yaşlı ve bu rezonansı etkilemeli, ama onda öyle olmadı. Gücünü başka bir kaynaktan alıyor,

bir şeyden güç alabiliyor. Ama yine de kötüye gidiyor
. Onu sadece birkaç ay önce gördüm ve öyle değildi. O taht şimdi onu hayatta tutuyor.
onun gibi birine neyin zarar verebileceğini tahmin etmeye çalıştım. Kimsenin ona yaklaşması mümkün değil. Sonra düşündüm ki, belki de gücünün kaynağı tam önümüzde, ama insanların farkına varmaması için gizlenmiş. Belki de
bir hediye olarak sunuluyor, insanların elde etmek için çaresizce uğraştığı bir şey, ama aslında ona ihtiyacı olan kişi kendisi.

Helena'nın başı ağrıyla doldu. Görüşü kırmızıya döndü. Acı içinde bir nefes aldı ve yana devrildi. Ferron ona doğru ilerliyordu.

Yukarı bakarak, zorla sorusunu sordu.

"Ölümsüz. Sen onun güç kaynağısın ve
Direniş'in kaynağısınız, bunu anladık, değil mi? Onu nasıl öldüreceğimizi. Hepinizi nasıl öldüreceğimizi."

. BÖLÜM 14

HELENA LABORATUVARDA bir taburede oturuyordu. Önündeki masanın üzerinde, bazıları içi boş küreler şeklinde, bazıları ise hala küçük şişelerde, test edilmeyi bekleyen, sıralar halinde dizilmiş dönüştürülmüş metaller ve bileşikler yatıyordu.

Tam karşısında Shiseo oturmuş, parmaklarında tuttuğu küreyi incelerken bir kağıt parçasına notlar alıyordu.

"İlginç bir repertuarın var," dedi sessiz bir sesle, üçüncü sıradaki bir şişeye uzanırken. "Çok sıradışı. Detaylara çok dikkat ediyorsun. Metalurji uzmanı olmamana şaşırdım."

"Ne yapacağımı bilemedim," dedi Helena, derecelendirme için başka bir küre uzattı. "Ne seçersem seçeyim,
herkes hayal kırıklığına uğrayacakmış gibi geliyordu. Herkes..." parmaklarını hareket ettirdi ama durdu, ellerini kavuşturdu. "Herkes benim için çok şey istiyordu, ama ben ne istediğimi hiç bilemedim
İstediğimi bilmediğimden eminim." Omuz silkti. "Muhtemelen bilmediğim iyi oldu, çünkü sonunda önemi yoktu."

Shiseo cevap vermedi. Notlarını inceliyordu; sonra, ifadesiz gözleri
yüzüne doğru çevirdi. "Çelik bir silahın sana yakışacağını sanmıyorum."

"Ne?"

"Titanyumda olağanüstü bir yeteneğin var. Titanyum lonca ustasıyla bir kez tanıştım ve onun çalışmaları bile bu kadar mükemmel değildi."
Sonra kadının nikel işlerinden birini eline aldı ve onu da inceledi. "Hiç nikel-titanyum alaşımı denedin mi?"

Kız başını salladı.

"Bu sana daha uygun bir silah olur. Çok hafiftir. Çelikle gücünü boşa harcarsın."

"Bu silah için değil," dedi Helena çabucak. "Sadece... merakımdan."

Shiseo dilini hafifçe şaklattı. "Peki... Eğer bir silah istiyorsan, nikel ve titanyum kullanmanı tavsiye ederim. Paladyalıların yaptıklarıyla kendini sınırlama."

Helena'nın vücudunun sağ tarafı belirsiz bir şekilde ağrıyordu ve uyanmaya çalışırken dilinin yüzeyinde aşırı duyarlı, yeni yenilenmiş doku hissi vardı.

Başının üzerindeki gölgeliğe şaşkın bir şekilde bakarak, ne olduğunu hatırlamaya çalıştı.

Ferron... Ferron ile konuşuyordu. Etrafta onu aradı ama ortada yoktu.

Ona Morrough'un ölmek üzere olduğunu,
Ölümsüzleri öldürmenin ona bir şekilde zarar verdiğini anlatıyordu; sonunda her şeyi bir araya getirmişti ve sonra...

Ondan sonra hiçbir şey hatırlamıyordu.

Yavaşça oturdu. Yine bir nöbet geçirmiş olmalıydı. Omuzlarını hareket ettirdi, ağzını dikkatlice açtı,
kaslarının tutulmasını, kalan gerginliğin onu engellemesini bekledi, ama öyle olmadı.

Kendine baktı. Tedavi görmüştü.

Nöbetler, askeri hastanede pek sık karşılaştığı bir şey değildi, ama Titus Bayard beyin hasarından sonra bunlardan muzdaripti.

.

Kas gerginliği, sadece vivimancy ile tedavi edilebilecek bir şey değildi. Rezonans, düğümlenmiş kasları gevşetebilirdi, ancak gerginliğin, uzuvların tekrar gerilip uzamasına yardımcı olmak için elle masajla giderilmesi gerekiyordu.

Bu da, en azından birinin vücudunun sağ tarafına dokunduğu anlamına geliyordu. Titredi ve bunun
nekrothrallardan biri olmadığını umdu, ama alternatifleri gözden geçirdiğinde fikrini değiştirdi.

Vücudundaki tüm ağrılar geçene kadar uzun bir duş aldı, sırtını eğip suyun
saçlarından akıp giderken, anıyı tekrar tekrar canlandırıyordu.

Shiseo. Demek onu tanıyordu. Buna inanmak istemiyordu, ama şimdi zihninde tam da oradaydı.

Birbirlerini iyi tanıyor olamazlardı. Muhtemelen birçok kişiye rezonans testi yapmıştı. Belki de Direniş'i gözetlemek için yapmıştı.

Ama neden bu anıyı saklasın ki? Hafıza kaybının boyutu onu şaşırtmıştı.

Shiseo, savaş boyunca Direniş'in içinde çalışmış ve yaşamışsa, Ölümsüzler neden ona güvenmişlerdi? Sayısız Paladyalı, daha azı için öldürülmüş veya hapsedilmişti, ama
o ise elçi olarak görevlendirilmişti.

Bu hiç mantıklı değildi.

Kuruluşundan sonra Paladia, dünyanın dört bir yanından yabancıları kendine çekmişti. Holdfastlar, Enstitü'nün dünyanın simya başkenti olmasını, her türden simyacının gelip çalışabileceği ve tekniklerini ve yöntemlerini paylaşabileceği bir yer olmasını istemişti
tekniklerini ve yöntemlerini paylaşabilecekleri bir yer olmasını istemişti. Ancak Paladia bu hayali çok çabuk geride bırakmıştı.

Özellikle Enstitü kapasitesine yaklaştığında, hoş geldin duyguları bozuldu.

Prens Apollo'nun ölümünden sonra, savaş konuşmaları başladığında, Helena'nın babası güneye dönmek istemişti. Bunun onların savaşı olmadığını ve onun sorumluluğunun Helena'yı güvende tutmak olduğunu söylemişti, ancak Helena Luc'a kalacağına söz vermişti ve bu yüzden babası onun için kalmıştı.

Ve onun yüzünden öldü.

Duştan çıkarken keskin bir nefes aldı ve boğazındaki yara izini parmağıyla izledi.

Havluyla kurularken, yansımasını görünce donakaldı.

Yemekler iyileştiğinden beri, gördüğü değişikliklerden nefret ettiği için yansımasından kaçınmaya başlamıştı, çünkü
, tanıdığı hali yok olmuştu.

Anılarında, stres yüzünden zayıflamıştı. Güneş ışığı almadığı için cildi solgundu. Neredeyse siyah saçları, her zaman başının arkasında iki sıkı örgüyle dikkatlice toplanmıştı. Kemikli ve ince uzuvluydu. Gözleri büyük
ve koyu, ama içinde ateş vardı.

Spirefell'e geldiğinde, aynadaki görüntüsünde hala o kızdan bir şeyler vardı.

Artık yüzü zayıf değildi, yanakları çökük değildi ve gözleri yorgunluktan çökmüş değildi. Ten rengi düzelmişti. Saçını taramadan ve bağlamadan, saçları dirseklerine kadar uzanıyordu. Kemikleri neredeyse hiç çıkıntı yapmıyordu.

Sağlıklı görünüyordu.

Hatta güzeldi.

Farklı bir hayattan gelen bir

Helena. Ama gözleri...

Gözleri ölüydü. İçlerinde ateş yoktu.

Bir zamanlar kendisinin en özü olarak gördüğü kıvılcım sönmüştü.

O, Spirefell'i musallat eden nekrotrollerden pek de farklı olmayan, canlı bir cesetti.

FERRON, Helena akşam yemeğini yerken bir gün s o n r a yeniden ortaya çıktı.

"Avcılık" kıyafetlerini giyiyordu, ama kıyafetleri temizdi, bu yüzden kız onun geri dönmekten ziyade dışarı çıkmak üzere olduğunu düşündü. İçeri girerken onu dikkatle izledi. Paltosu ve normal giysileri olmadan, belirgin şekilde zayıf görünüyordu.

Adam yaklaştıkça, kadının gözleri kısıldı. Kıyafetleri, şehrin gölgelerine uyum sağlamak için koyu gri renkteydi, ancak bazı yerlerinde metalik bir parlaklık vardı. Bu parlaklık en çok ön kollarında, göğsünde ve bacaklarında belirgindi.

Dokunmuş bir vücut zırhı. Bu yüzden onu bıçaklayamamıştı.

Adam onun önünde durdu, yüzündeki ifade okunamazdı, elleri sırtının arkasında bir yerdeydi. "Neden
farkına vardın?"

Çatalının dişleri tabağa takıldı. "Neyi anladım? Morrough'un ölmek üzere olduğunu mu, yoksa bir tür güç kaynağı olarak Ölümsüzleri yarattığını mı?"

Ağzı kıvrıldı. "İkincisiyle başlayalım."

Kadın pencereye doğru baktı. "Herkes savaşın kaçınılmaz olduğunu, iyilik ve kötülüğün sonsuz savaşının bir parçası olduğunu
ama ben bunu hiç anlamadım. Morrough neden Paladia'yı istedi? Konsey, Hevgoss'un bu işe karıştığını, askeri müdahale için bir bahane uydurduklarını ve böylece Paladia'yı sınırlarına katabileceklerini düşünüyordu. Peki Morrough bundan ne elde etti? Kimse bunu merak etmedi. Her zaman bir yerlerde, Ebedi Flame öldürmek zorundadır. Nedenini kimse konuşmaz, birini buna iten şey ne olabilir? Başını salladı. "Ölümsüzlüğün bir lütuf olduğunu düşünmüyorum, özellikle de Morrough'un yaptığı gibi birinin başkasına vereceği bir lütuf.
Ölümsüzlüğün bir armağan olduğunu düşünmüyorum, özellikle de Morrough'un yaptığı gibi birinin başkasına vereceği bir armağan olduğunu, tabii onun için bunu alan herkesten daha fazla bir avantajı yoksa
. Gerçek olamayacak kadar iyi görünen şeylerin genellikle, çok geç olana kadar bilmediğiniz bir bedeli vardır
"

Ferron hiçbir şey söylemedi.

"Haklı mıyım?" diye sordu.

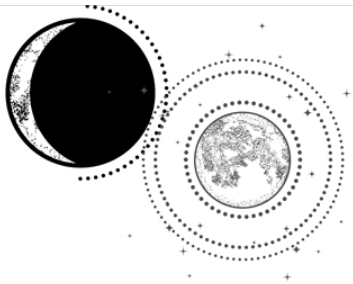
Yüzündeki ifade ve duruşu okunamazdı. "Bu önemli mi?"

Gözlerini kaçırdı.

"Aslında, sana söyleyeceğim... *eğer* sana gerçek olamayacak kadar iyi gelen şeyin ne olduğunu söylersen."

Kadın dağlara bakarak zorlukla yutkundu. "Paladia." Derin bir nefes aldı ve adama baktı. "Ee?"

Adam, tuhaf bir memnuniyetle parıldayan gözlerle onun bakışlarına karşılık verdi. "Evet, o ölüyor."

BÖLÜM 15

HELENA'NIN ESARETİ TEKRAR MONOTONLUĞA DÖNDÜ.

Ferron'u sadece hafızasını kontrol etmeye geldiğinde ve birkaç gün sonra tekrar transferi gerçekleştirmek için geldiğinde görüyordu.

Direniş göstermedi. Zihni hâlâ örümcek ipeği kadar narindi. Eğer kendini açığa vurursa, Ferron'un
serbest kalacağından korkuyordu.

Gizli alanlara girmeye çalışmadı, sadece zihninin manzarasına yerleşti ve orada kaldı. Gözlerini kırptı ve kızın gözleri de titredi. Sol eli
yükseldi; kız, elinin açılıp kapanışını izledi. Bilinci kendisiyle onun arasında bölünmüştü, ama her geçen saniye, kendinden çok ona benzediğini hissediyordu. Yavaşça yutuluyordu.

Kan tadı aldı.

Gözlerinden ve burnundan akıyordu.

Her şey bittiğinde, olduğu yerde hareketsiz kaldı, başı
geriye yaslanarak tavana bakmaya devam etti, ta ki nekrotroller gelip onu kaldırıp yatağına yatırana kadar.

Direniş göstermediği için, sadece birkaç gün hafif
ateşi vardı. Görünüşe göre o, animancer'dı.

Bu farkındalık, göğsünde bir taş gibi yatıyordu. Hafıza kaybının, Luc'un önemli bir sırrını korumak için Direniş'in
önemli bir sırrı korumak için yapıldığını düşünmüştü. Kendini feda eden büyük bir fedakarlık olduğunu düşünmüştü.
gizemli Elain Boyle'a zihnini ve anılarını emanet ederek onunla işbirliği yaptı.

Bunca zaman kendini saklayan sadece o muydu? Sonunda hepsi bu muydu? Elbette bir şeyler vardı, ama hatırladığı hiçbir şey, geri dönen anılarından geri gelen anılarının hiçbirinde önemli bir şey yoktu.

Ferron sürekli meşguldü, zamanının çoğunu Eternal Flame'in son üyelerini avlamaya çalışmakla meşguldü. Onu avlu penceresinden gördüğünde, gözle görülür şekilde yıpranmış görünüyordu. Bazen kanlar içinde geri dönerdi.

Gözlerinin etrafındaki gerginliği ve sık sık sert hareketlerini fark etmeden edemiyordu.

Morrough'un onu düzenli olarak işkence ettiğini düşünmeye başladı.

Ferron ölü kalamadığı için, Morrough onu defalarca öldürmenin zevkini yaşıyordu.

Öfkeyle solgunlaşmış bir şekilde eve dönmüyordu; işkence yüzünden şok geçiriyordu. Bu belirtiler, onu her gördüğünde daha da belirgin hale geliyordu. daha belirgin hale geliyordu. Sanki fiziksel etkileri ortadan kalkarken zihinsel olarak eriyip gidiyormuş gib

Fark etmemeye çalıştı. Yapamadığında ise umursamamaya çalıştı.

O, Direniş'i avlamaya çalışıyordu. Her işkence gördüğünde, başarısız olduğunun bir işareti idi. Onun Onun cezalandırılmasını istememiş miydi?

Sonuçta bunu kendisi seçmişti. Morrough ölüyordu ve Ferron bunu biliyordu, ama yine de ona hizmet etmeyi seçti, Morrough'un artık kendi başına yapmaya gücü yetmeyen her şeyi yerine getiriyordu.

Acı çekmeyi hak etmişti.

Bacaklarının arasında kan lekeleri gördüğünde, tamamen anlamsız bir şekilde bakakaldı, ta ki adet gördüğünü adet gördüğünü anladı. Savaştan önce bile, bursunun getirdiği stres

düzensizleşmişti. Suikasttan sonra tamamen durmuştu.

Bunun vücudunun yapması gereken bir şey olduğunu unutmuştu.

Kısırlaştırıldığında, Matias rahminin alınmasını istemişti, ancak Ilva işlemin mümkün olduğunca
mümkün olduğunca invaziv olmayan bir işlem yapılmasında ısrar etmişti. Bir ligatür. Bu, hala kanama olabileceği anlamına geliyordu.

Bacaklarının arasına bir bez sıkıştırdı ve öğle yemeği getirildiğinde, hizmetçiye adet dönemi için bir şey isteyebilir mi diye sormak zorunda kaldı.
. Bu daha önce olsaydı, Ferron'un bir kadın mahkumun gerçekliğiyle
, ama şimdi Ferron'un rahatsızlığını düşünmemeye çalışıyordu. ama şimdi Ferron'un rahatsızlığı, düşünmemeye çalıştığı bir şeydi.

Transferden on gün sonra, anılarını tekrar kontrol etmek için odasına geldiğinde, daha az gergin görünüyordu. Helena'nın isteksiz ama ona takıntılı ilgisiyle karşılaştığında, bağlantıyı kesti.

Helena gözlerini kırptı ve onun kendisine baktığını fark etti.

"Benim için mi endişeleniyorsun?" Yüzü alaycı bir gülümsemeye dönüştü. "Bu günü göreceğimi hiç düşünmemiştim."

Yüzü kızardı. "Bunu iltifat olarak alma. İşkenceyi nefret ederim."

"Ne aziz bir kadın," dedi kuru bir şekilde, elini göğsüne koyarak. "Eminim tatlı Luc, senin şefkatli kalbinden çok etkilenecektir."

"Onun adını kullanma," dedi keskin bir sesle. "Sen onun arkadaşı değildin."

Başı hala dönüyor olsa da oturdu.

Adam yatak direğine yaslandı. "Bazen direnişçilerin ölümlerinden kimin daha fazla sorumlu olduğunu merak ediyorum, Holdfast ve onun ahlakı mı, yoksa ben mi? Sen ne düşünüyorsun?"

"Aynı şey değil."

Parmakları seğirdi. Kollarını kavuşturarak bunu neredeyse gizlemeyi başardı. "Senin için birinin ölmesi ile

senin için birinin ölmesi ile onu öldürmek arasında gerçekten bir fark var mı?"

Öfke göğsünde alevlendi. "Evet. Eminim vicdanını rahatlatmak için

vicdanını rahatlatmak için böyle bir şey hayal etmek hoşuna giderdi, ama sen ona hiç benzemiyorsun."

O ince bir gülümsemeyle, "Vicdanım olduğuna inanmıyorum, ama söyle bana, onları hayatta tutmamı ister miydin?" diye sordu. "Eternal Flame üyelerini hayatta bırakmak, insanlara umut vermek, bu daha mı insancıl olurdu?"

"Umut etmeliler, çünkü dışarıda biri var. Eternal Flame'den, senin yakalayamadığın biri."

"Uzun sürmeyecek."

Yüzündeki kan çekildi. "Sen...?" Sesi titriyordu.

O başını salladı. "Henüz değil. Ama garanti edebilirim." Gülümsemesinde öfke vardı. "Morrough'a ne olursa olsun Morrough'a ne olursa olsun, katil ondan çok önce ölmüş ve gitmiş olacak."

"Bunu bilemezsin," dedi kız sertçe.

"Biliyorum," dedi, yüzündeki ifade granitten oyulmuş gibi sertti. "Bu hikayenin tek

tek bir sonu olan bir hikaye. Direnişin başka bir şey istiyorsa, farklı seçimler yapmalıydı. Belki de zor, gerçekçi seçimler yapmalı ve davalarının haklılığının zaferlerini kaçınılmaz kıldığına dair fanatik fikirlerinden vazgeçmeliydiler. Hepsi aptaldı." Alaycı bir şekilde gülümsedi. "Tanrılar gerçek olsaydı, Apollo Holdfast'ı öldürmeyi daha zor hale getirirlerdi."

Helena ona baktı, yüzünün bükülüşünü, gözlerindeki somut öfkeyi izledi.

"Kimi bu kadar çok nefret ediyorsun?" O ana kadar, onun öfkesinin derinliğini

onun öfkesinin derinliğini fark etmemişti. Sanki sonsuz bir okyanus gibiydi ve tüm vaatleri ölümdü.

Soru karşısında bir anlığına şaşırmış gibi göründü, sonra duyguları bir kutu kapanır gibi aniden kayboldu.

"Birçok insan," dedi küstahça omuz silkerek. Gülümsedi, ağzı tırpan gibi kıvrıldı. "Çoğu

artık öldü."

Kış sona ererken LANCASTER'IN SPIREFELL ZİYARETLERİ yeniden başladı. Helena buna pek aldırış etmedi. Eğer onun Direniş üyesi olma ihtimali olsaydı, Ferron şimdiye kadar peşine düşmüş olurdu.

Sık sık ayak sesleri duyduğunda, Ferronların yeni bir etkinlik düzenlediğini anladı. Evin ana kanadı hareketlilikle doluydu. Yeni nekrotroller getirilmişti ve ana kapının önünde sürekli duran çürümüş cesetler başka bir yere gönderilmişti.

Lobide düzenlenecek çiçek kutuları dağınık bir şekilde duruyordu. Bu çiçekler güneyden gönderilmiş ya da kapalı alanda yetiştirilmiş olmalıydı; Spirefell'in bahçe yatakları hâlâ çorak görünüyordu.

Helena tarihi hesapladı ve bunun ilkbahar ekinoksu olduğunu fark etti.

Aurelia bir parti verecekti.

Arabalar gelmeye başladığında avluda büyük mangallar yakılmıştı. Helena, konuklar gelmeye başladığında yüksek pencereden izledi.

yüksek pencereden konukların gelişini izledi. Kış gündönümünden daha küçük bir partiydi. Gündönümleri Paladia'nın en önemli kutlamalarıyken, ekinokslar daha çok tarım ülkelerinde kutlanıyordu. Novis'in her bahar, toprak tanrıçası Tellus'u kutlamak için büyük geçit törenleri düzenlediği söyleniyordu.

dünya tanrıçasını kutlamak için her bahar büyük geçit törenleri

Tüm konuklar içeri girdikten sonra Helena, yarım saat bekledi ve ardından ana kanada doğru kaydı. Köleler konuklarla meşgul oldukları için onu gözetleyemediler

sadece duvarlardaki gözler onu izliyordu.

Yemek odasına ulaşmadan sesleri duyabiliyordu. Parti sarhoş gibiydi. Bir sonraki odaya süzüldü. Sesler duvarların arkasından boğuk geliyordu, ama kulak kabarttığında konuşmaları yine de anlayabiliyordu.

"Bu bir hayalet, sana söylüyorum. Holdfast intikam için geri döndü. Başka açıklaması yok," diye yüksek sesle, peltek bir ses geldi. "Lanet duvarların içinden geçerek."

"Kapa çeneni," dedi biri. "Hayalet diye bir şey yok, seni aptal."

"Vidkun'u görseydin böyle söylemezdin. Kendini evine kilitlemiş, yanında sadece köleleri vardı. Bir fare bile oraya giremezdi. Onu kim öldürebilir ki?"

"Sen yarı bakır olmayan hiçbir şeyi dönüştüremezsin diye, dünyanın geri kalanı da dönüştüremez demek değildir. Holdfastların her yerden simyacılar topladığını herkes bilir. Muhtemelen o ucubelerden biridir. Ayrıca Vidkun bir aptaldı. Evinde kalıp yalnız yaşıyordu. Ölmek istemiyorsan, kendi yatağında değil, başkasının yatağında seviş.

Kahkahalar yükseldi.

"Sikişmekten bahsetmişken," diye yeni, sinsi bir ses geldi, "son zamanlarda kaçınız Central'a gittiniz? Stroud size işleri gösterdi mi?"

Duyulabilir bir kıkırdama oldu.

Helena hareketsiz kaldı, nefes bile almıyordu.

"Vatandaşlık görevimi yerine getirmekten her zaman memnuniyet duyarım. Paladia'da asla çok fazla simyacı olamaz," diye cevapladı sinsi bir ses.

"Stroud istediğin herkesi sana veriyor mu?"

"Şey," diye cevapladı sinsi ses, "muhtemelen repertuarına bağlıdır. Sana seçim yapabileceğin oda numaralarının listesini verir. Bir kız var, güzel bir şey, yaraları çok kötü değildi. Küçük sürtük beni ısırmayı başardı, ama çenesini kırdıktan sonra *çok* işbirlikçiydi. Stroud'a eski usul iyileşmesine izin vermesini söyledim." Dramatik bir iç çekiş duyuldu. "Bu hafta tekrar gideceğim, hamile olup olmadığını kontrol edeceğim, değilse, sanırım tekrar deneyeceğim. Umarım hamile kalmamıştır, ağzı tel ile kapatılmış hali daha çok hoşuma gidiyor."

Helena sanki biri onu bıçaklamış gibi hissetti. Göğsü ve midesi ağrıyla doldu.

"Hepsi bu mu? Gazetelerden daha uzun bir süreç olacağını düşünmüştüm. Ne yapabileceğime bir bakmam gerekecek."

Sonra daha fazla kahkaha duyuldu.

"Sen de katıldın mı, Ferron? Senin repertuarınla, her odada çalıştırmış olmalılar."

Helena'nın ağzı kurudu.

"Hayır," dedi Ferron soğuk bir sesle. "Yapacak daha iyi işlerim var." "Doğru, burada

burada bir tane varken şehre gidip gelmene gerek yok."

"Mahkum bunun için değil," diye araya girdi Aurelia. "Zaten yakında onunla işimiz bitecek. Ve gerçekten de, bakacak bir şeyi yok. Tek yaptığı fare gibi etrafta dolaşmak. Onu yıkaması için "Gazetede resmi gördüm. Biraz vahşi ama sorun olmaz," diye cevapladı kurnaz ses.

"Gazetede resmi gördüm. Biraz vahşi ama sorun olmaz sanırım," dedi kurnaz ses.

Sonra gürültülü bir kahkaha duyuldu.

"Çiçekleri fark ettin mi?" Aurelia yüksek sesle sordu.

Erkeklerin seslerinden çok daha yumuşak bir kadın sesi cevap verdi.

Sonra Aurelia'nın sesi de alçaldı. Helena kulaklarını dikti ama ithalat vergileriyle ilgili birkaç kelime dışında bir şey duyamadı.

Konuşma en son cinayete geri döndü.

"Korkunç. Onu gördükten sonra uyuyamadım bile. Onu parçalara ayırdım, o kadar ince dilimledim ki, parçaların arasından ışık geçiyordu. Hepsini boğazına tıkıştırdım."

"Sonra, değil mi?" Yeni, gergin bir ses. "O zaten ölmüştü..."

"Hayır, bunu önceden yapmışlar. Kanında alaşım vardı. Yenilenmeyi engelledi. Kaçırdığımız kişi her kimse, psikopat."

"Deseni fark ettin, değil mi?" Bir duraklama ve tedirgin mırıldanmalar oldu.

"Kutlama Tasfiyesi," dedi Ferron, kimse konuşmayınca. "Katil infazları taklit ediyor. Vidkun, Bayard ve karısının kopyasıydı."

"Yani hepsi intikam mı?" Yine gergin bir ses duyuldu. "Durant, Vidkun ve diğerleri, o gece orada olan Ölümsüzler. Geri kalanlarımız güvendeyiz."

Rahatlamış mırıldanmalar duyuldu.

"Siktir..." dedi kurnaz ses. "Bu, o soğuk kalpli küçük orospunun peşine düşmeyecekleri anlamına geliyor. Onun sıradaki kurban olmasını umuyordum."

"Ben riske girmeyeceğim," diye başka bir ses gürledi. "Güvenli bir oda yaptırdım. Duvarlar, tavan ve zemin inert demir ve katı kurşundan. Kombinasyonu sadece ben biliyorum. Oradan hiçbir şey geçemez."

Uzun süre, aldıkları çeşitli önlemleri anlattılar — evlerindeki gizli merdivenler ve gizli savunma sistemleri, hepsi repertuarlarına göre ayarlanmıştı.

Helena dikkatle dinlemeye çalıştı, ama konuşma birkaç küçük parçaya bölündü ve anlaşılmaz bir mırıldanmaya dönüştü. Sonunda, bir ses geldi...

sandalyeler hareket ediyordu ve Aurelia seradaki çiçekler hakkında bir şeyler söylüyordu, sonra sesler başka bir odaya dağıldı.

Helena duvara yaslanarak oturdu, Central'daki herkesin akıbetini düşünerek dehşet içinde donakalmış bir halde hiçbir şey yapamıyordu.

Direniş'te çok sayıda kadın vardı. Savaşta çok fazla değillerdi, ama diğer her yerdeydiler; hastanede çalışıyorlardı, cepheye sahra sağlık görevlisi olarak gidiyorlardı ve

yaralıları güvenli bir yere sürüklemişler, telsizleri çalıştırıp mesajları iletmişler, kıyafetleri yıkayıp onarmışlar

ve üniformaları yıkayıp onarmış, yemek pişirmişlerdi. Savaş başladığında bile hiç bitmeyen tüm sıradan işleri kadınlar yapıyordu.

Kadınlar karargâhta olurlardı ve idam edilecek kadar önemli değillerdi.

Bunca zaman Helena, hapsedilmesinin korkunç olduğunu düşünmüştü. Şimdi ise, bu kadar az acı çekmiş olduğu için suçluluk duyuyordu.

Ev sessizdi, birkaç oda ötede konuşmaların uğultusu duyuluyordu. Hala dehşetin sersemliği içinde, yavaşça batı kanadına doğru yöneldi.

Neredeyse köşeyi dönmek üzereyken arkasında ayak sesleri duydu.

Tam zamanında dönüp bulanık bir görüntü gördü. Bir şey ona çarptı.

Yere çarpıp başını ahşap zemine çarptığında ciğerlerindeki hava boşaldı. Dünya gözlerinin önünden kayboldu, kemerli tavan üzerinde asılı duran devasa bir çukur gibi görünüyordu.

Yarı baygın bir halde yatarken nefes almaya çalışıyordu, üstündeki şey kendini düzeltip Lancaster'ın yüzünü ortaya çıkardı.

"Yakaladım," dedi, nefes nefese, ağırlığıyla onu yerinde tutarken. Sessizce güldü. "Siktirip gitmek beni bu kadar şanslı yapacağını kim bilebilirdi? Ferron her zaman senin kanadını köleleriyle doldurur. Sana ulaşabileceğimi bilmiyordum. Onları meşgul edecek kadar büyük bir parti düzenlemem gerekti."

Başparmağıyla kızın çenesini ve yanağını okşadı, nefesi sıcak ve şarap kokuyordu. "Siktir. Şu haline bak.
son görüşmemizden beri kilo almışsın."

Helena'nın başı dönüyordu. *Bir şey yap.*

"Ferron olsaydım, seni yatağıma zincirle bağlardım." Eli göğüslerine kaydı, sertçe sıktı, sonra daha da sertçe. "Sen benim olmalıydın.
seni yakalayan benim. Seni laboratuvarın yıkıntıları arasında gördüğümde, her şey alevler içindeydi, gökyüzü yanıyordu ve etrafın kölelerle çevriliydi. Ateşten doğmuş
ateşten doğmuş Lumithia gibi görünüyordun."

Helena kurtulmak için kıvrılmaya çalıştı ama kollarını düzgün hareket ettiremiyordu. Çığlık atmak istedi ama onun sesi çok çabuk bastıracağını biliyordu. Doğru anı beklemesi gerekiyordu.

Adam ona yaklaşarak fısıldadı, "O zaman ben Ölümsüz yapılmalıydım; ben olmasam seni yakalayamazlardı.
Ama sen ortadan kayboldun. Bu sefer seni kaybetmeyeceğim. Sonunda eğlencemizi yaşayacağız."

Helena'nın kalbi göğsünde çarpıyordu. Dilini ısırdı ve zamanını bekledi.

Tek bir şans.

"Sen benim çığlık attığımı defalarca duydun," dedi boğuk bir sesle. "Senin çığlığın nasıl bir ses çıkar acaba?" Yumuşak bir şekilde güldü
. "Sanırım şimdilik sessiz kalmalıyız. Ferron'un bizi yine rahatsız etmesini istemem."

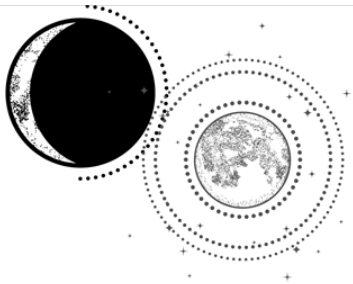
Cebine uzandı, bir şey ararken elini kolunu salladı.

Helena kalçalarını yukarı doğru itti, adamın dengesini bozdu ve dirseğini adamın çenesine vurdu. Ayağa kalktı, kelepçelerin ortası kas ve kemiklere batarken bileklerinde şiddetli bir acı hissetti. Kolunda şiddetli bir acı hissetti.

Koştu. Koridorun sonundaki kapı kapalıydı.
Elleri yanıyordu ve kapı kolunu zar zor hissedebiliyordu, parmakları titriyor, tutunacak bir yer arıyordu.

Saçlarından çekilerek sürüklenirken başı geriye doğru savruldu. Gözlerinin önünde yıldızlar parladı ve çığlık atmaya çalıştığında
ağzını sıkıca kapattı, kalın bir palto onun dehşetini bastırdı.

"Zeki küçük sürtük." Onu biraz daha geriye doğru sürükledi ve başını bir tarafa doğru çekti. Bir iğne boynuna saplandı.

BÖLÜM 16

BU DURUMDA BİR ŞEYLER YANLIŞTI.

Helena'nın düşünceleri bulanıktı, yerlerde sürüklenip karanlık bir köşeye itilirken kendini toparlamaya çalışıyordu.

"Sesini çıkarma," dedi biri.

Bir gölge yaklaştı. Kalın ve ıslak bir ağız onun ağzına bastırdı, dili dişlerinin arasından geçip
boğulana kadar itti. Keskin bir acı dudağını kapladı, sıcak, tuzlu kan ağzını doldurdu.

"Kapıyı açmam lazım. Burada bekle," dedi gölge, ama sonra oyalanarak boğazına yaklaşıp onu sıktı.

Parmakları seğirdi, kasılmalar başladı. Dişler boynunun yan tarafına batarken, taze bir yara gibi keskin bir acı kollarından yukarı yayıldı. Vücudu sarsıldı. Bir el ağzını kapattı, çığlığını bastırdı.

Gölge sonunda bıraktı. "Burada bekle. Ses çıkarma."

O oturdu. Ağrı boynunda ve omuzlarında yoğunlaşmıştı. Onu silmeye çalıştığında, elleri yapışkan ve ıslak hale geldi.

Karanlıkta oturup beklerken, ulaşamayacağı bir düşünce aklından geçiyordu. Gölge geri geldi. Konuşmaya çalıştı, ama gölge elini ağzına kapatıp onu dışarı sürükledi. İki ay da neredeyse dolunaydı, karanlıkta iki parlak disk gibi asılı duruyorlardı.

Bileği çekildi ve onu ileriye doğru sürükledi. Tökezlediğinde koluna bir acı saplandı.

Boğuk bir çığlık atarken çakıl taşlarının üzerinde sürüklendi. Üzerine kocaman bir ağız belirdi.

Kapı. Açık durumdaydı.

"Neredeyse geldik. Tanrılar, seni içini dışına çıkaracağım."

Gölgenin yüzü yine yakındaydı. Ay ışığında
Kırmızı dudaklar ve dişler. Lancaster. Çakal gibi bir sırıtış.

Konuşmaya çalıştı. Söylemesi gereken bir şey vardı, ama kelimeler ağzından çıkmıyordu. Boğazında sıkışmış, boğazında atıyorlardı. Aniden bir sarsıntı oldu. Lancaster ortadan kaybolurken bacakları tutmadı.

Sonra yüksek bir çarpma sesi duyuldu.

Gözleri şaşkın bir şekilde döndü ve Lancaster'ın duvara yığılmış, Ferron'un ise onun üzerinde durup tekmelediğini gördü. her seferinde kemikler çatlayacak kadar şiddetliydi.

Ferron, Lancaster'ı boğazından tutup göz göze gelene kadar kaldırdı. Ay ışığı ikisini de sanki gümüşten yapılmışlar gibi aydınlattı.

"Bir yere mi gidiyorsun, Lancaster?"

Lancaster'ın ciğerlerinden ıslak bir hırıltı çıktı. "Aurelia'yı

oynamaya çıkardığını gördüğüm için, onu ödünç alsam
Aurelia'yı oynamaya çıkardığına göre, onu ödünç almamın senin için sorun olmayacağını düşündüm. Onu yakalayan benim. O benim olmalı
benim olmalı."

"O asla senin olmayacak."

Lancaster'ı tuttuğu yerden indirmeden, Ferron elini Lancaster'ın karın boşluğuna, sanki eliyle suyu kırıyormuş gibi kolayca soktu.
Lancaster'ın organlarını çıkardı ve yavaşça yumruğuna doladı.

Lancaster çığlık attı, bacaklarını çırpıyordu.

Ferron bağırsakları, ay ışığında parıldayarak seğirene kadar dışarı çekti.

"Seni bir daha görürsem, bunları kullanarak seni boğazlayacağım," dedi Ferron ölümcül bir sakinlikle. "Senin için yazık ki

henüz ölümsüz değildim. O zaman çok yavaş yapabilirdim."

Bağırsakları Lancaster'ın önünden saat zinciri gibi sarkacak şekilde bıraktı, sonra bir
mendilini çıkarıp ellerini sildi. Lancaster, ağlayarak ve organlarını midesine geri sokmaya çalışarak kapının ağzından sendeleyerek geçti.

Lancaster ortadan kaybolduğunda, Ferron Helena'ya döndü. Yüzü öfkeden kaskatı kesilmişti.

"Seni aptal, neden bu gece dışarı çıktın?" Helena
sadece ona baktı.

Bir şeyler söylemesi gerektiğini düşündü. Lancaster'a söylemeye çalıştığı şeyi.

"Ferron her zaman beni almaya gelir," diye fısıldadı.

Ferron bir anda durdu. Çenesi kilitlendi, yumruklarını sıktı ve bir an hiçbir şey söylemedi. Sonra boğazı çöktü ve iç geçirdi.

"Sana ne yaptı?" diye sordu alçak sesle, yanına diz çökerek.

Helena kendine baktı. Elbisesi yırtılmış, çorapları parçalanmıştı. Bütün eşyaları yırtılmıştı. Her yer kan ve beyaz çakıl taşlarıyla kaplıydı.

Ferron ona uzandı, omzuna hafifçe dokundu ve Helena hafif bir sıcaklık hissetti. Ona doğru kıvrıldı ama Ferron geri çekildi.

"Uyuşturulmuşsun," dedi. "Sana bir şey içirdi mi?"

Helena başını salladı.

"O zaman bir iğne yapalım. Odana gidelim." Gözleri bir anlığına odaklanamadı, sonra onu ayağa kaldırdı. Helena, kollarına yayılan acıdan nefesini tuttu.

Ferron hiçbir şey söylemedi, ama ceketini Helena'nın omuzlarına örterek, mahvolmuş elbisesini örttü.

Nekrothrall kadın, elinde bir kase su ve bir bezle Helena'nın odasındaydı.

"Onu temizle," dedi Ferron, pencereye gidip heykel gibi hareketsiz dururken, necrothrall Helena'yı yatağın kenarına oturtup

ve çakıl ve kanı silmeye başladı.

Nekrothrall'ın parmakları soğuktu ve uzun süre dışarıda bırakılmış çiğ et gibi kokuyordu. Helena geri çekildi, ama her geri çekildiğinde kadın onu takip etti, ta ki Helena yatak direğine sıkışana kadar. Titremeye başladı.

"Dur," dedi Ferron sonunda, sesi gergin.

Helena donakaldı, nekrotral da öyle. Ferron yaklaşırken geri adım attılar.

Helena onun ayakkabılarına baktı. Ayakkabılar o kadar mükemmel cilalanmıştı ki parlıyorlardı.

"Ne oldu?" diye sordu Ferron.

Birçok şey yolunda değildi. Helena'nın beyni şu anda hatırlayabileceğinden daha fazla şey.

"İnsanların ölmesini sevmiyorum," dedi küçük bir sesle.

Ferron içini çekti ve Helena'nın yanına oturdu, necrothrall'ın üzerindeki bezi aldı.

"Sana zarar vermeyeceğim," dedi gergin bir sesle. Onu omuzlarından tutup kendine doğru çevirdi.

Ona zarar vermeyeceğini biliyordu. Ona sadece belirli günlerde zarar veriyordu ve bugün o günlerden biri değildi, bu yüzden çok sessizce oturdu.

Yavaşça hareket ederek, omzundan başlayarak beyaz çakıl parçalarını çıkardı ve yaraları yıkadı, sonra parmakları kızın cildini okşadı. Cildi birleşip hassas yeni dokuya dönüşürken kız sıcak bir karıncalanma hissetti. Adam omuzlarından boynuna, sonra da zonklayan dudağına doğru ilerledi.

Dudakları düz bir çizgi halinde bastırılmıştı, ifadesi klinik ve kararlıydı.

İşini bitirdiğinde, dikkatini ellerine çevirdi. Bilekleri ağrıyordu, derisi sıcak ve gergindi.

Adam bir elini çevirdi. Avuç içi sıyrılmıştı, çakıl parçalarıyla delik deşik olmuştu.

Ellerini ve bileklerini iyileştirmek daha uzun sürdü ve kesikler kaybolsa bile hala acıyorlardı. Doktor ellerini tekrar tekrar inceledi ve kadına tüm parmaklarını hareket ettirmesini söyledi.

Sonunda geriye yaslandı ve başka yere baktı. "Sana başka bir şey yaptı mı?"

Kız başını salladı.

Adam yavaşça nefes verdi. Odanın karşısına bakıyordu. "Önümüzdeki birkaç günü şehirde geçirmem gerekiyor. Ben dönene kadar odanda kalman en iyisi."

Helena hiçbir şey söylemedi. Sonunda ayağa kalktı ve odadan çıktı. Kapının ilk kez kilitlendiğini duydu.

Duvara boş boş bakarak oturdu, ne hissettiğinden emin değildi. Aklı sadece parçalar halinde çalışıyor gibiydi.

Kirliydi.

Su altına girdi ve sıcak suyun yüzünden ve omuzlarından akmasına izin verdi.

Hâlâ dişlerin derisine batışını, basınç altında etinin yırtılmasını hissediyordu. O bölgeler hâlâ aşırı hassastı. Parmaklarını oraya sokup hepsini söküp çıkarmak istiyordu.

Bir bez buldu. Cildi suyla yıkanacak kadar hassas hale gelene kadar ovuşturdu.

Sandalyenin üzerinde beyaz bir flanel gecelik ve yatağın yanında bir fincan bitki çayı vardı. Papatya kokusunu tanıdı, ama yudumladığında, dilini burkan kadar acıydı .

Laudanum.

Hepsini içtikten sonra derin ve boş bir uykuya daldı.

Ertesi sabah ZİHİNSEL SİS DAĞILMIŞTI.

Ciğerleri daraldı, göğsü inip kalktı, az kalsın başına gelecek olanlar ve o anda olanları anlayamaması yüzünden paniğe kapıldı.

Lancaster onu Spirefell'den çıkarmış olsaydı, ona ne yapardı? Orada öylece yatıp onun yapmasına izin mi verirdi?

Kapının kilidinin açıldığını ve hizmetçinin içeri girip Helena'nın yatağının yanına tepsiyi koyduğunu duyduğunda, sıkı bir top gibi kıvrıldı ve kalkmadı.

Kahvaltı ve papatya kokusu gelen bir demlik bitki çayı. Hizmetçi bir fincan doldurdu ve içinde birkaç damla kırmızımsı sıvı bulunan küçük bir şişe çıkardı.

Kafasını salladı ama hizmetçi gittikten ve düşünceleriyle baş başa kaldığında bu seçiminden pişman oldu.

Yiyecek ve af vaadiyle kandırılan yeniden nüfuslandırma programındaki kızları düşünmeye devam etti.

Helena kısırlaştırılmamış ve hafızasını kaybetmemiş olsaydı, o da orada olurdu.

Hayatta kalan diğerlerinin çektiği acılarla karşılaştırıldığında, Ferron neredeyse nazikti. Bu çok korkunç bir düşünceydi.

Yüksek Reeve nasıl oluyor da Ölümsüzler arasında en az canavarca olanlardan biriydi? Hayır. Bu doğru değildi. Onun cinayetine tanık olmuştu, Lancaster'ın organlarını çıplak elleriyle sakin bir şekilde söküp aldığını görmüştü.

Ferron'un içinde, yüzeyin altında gizlenmiş birçok canavar vardı.

Başı zonkluyordu ve gözlerini kapattı.

Hizmetçiler her ayrıldığında kapı tekrar kilitleniyordu, bu yüzden Helena yataktan kalkmaya çalışmadı. Battaniyesinin altında kıvrılmış battaniyesinin altında kıvrılmış, umutsuzluğuyla boğulmuş bir şekilde yatıyordu, ta ki
sessizliği metalin ani çığlığı bozdu ve kapı açıldı.

Helena, Aurelia'nın bir elinde gazete, diğer elinde demirden kısa bir sopa ile içeri girdiğini görmek için birden ayağa fırladı. Koridorda birkaç necrothrall vardı. Hepsi Aurelia'yı takip etmek için harekete geçti.

Aurelia aniden durdu, geri döndü, sonra asayı kavradı ve zeminden geçen demir çubuklardan birine doğru çevirdi
. Kapı çarparak kapandı ve neredeyse

. Kapının çevresindeki çerçeve eğrilerek odayı kapattığında metalin gıcırdayan sesi duyuldu.

Aurelia Helena'ya döndü.

"Buraya gel." Sesi öfkeyle parlıyordu.

Helena yataktan kayarak çıktı ve tek kelime etmeden, kalbi çarparak yanına yürüdü.

Aurelia solgundu. Kış ortasında bir ot sapı kadar kırılgandı. Her zamanki gibi kusursuz giyinmiş ve bakımlıydı, ama onda bir çözülme hissi vardı. Küpecikleri, minik incilerden oluşan karmaşık küçük şamdanlar, titriyordu.

"Annemin üçüncü kızı olduğumu biliyor muydun?" Helena, Aurelia hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

"Ailem neredeyse bir asırdır saf demirciydi, her nesilde bir lonca üyesi vardı, ama hiç çok yüksek mevkilere ulaşamadık. Ferronlar gibi bir aileyle rekabet etmek zor.
Babam her zaman Paladia'da, bir şeyler yapabilene kadar hurda metalle yetinmek zorunda olduğunu söylerdi. Biz bir şeyler yapacaktık."

Aurelia hızlıca nefes aldı. "Kaine doğduğunda insanlar onda bir sorun olduğunu düşündüler. Belki de bir Lapse olduğunu ya da demir rezonansı olmadığını düşündüler. Kimse emin değildi, sadece ailenin onun hakkında gizemli davrandığını biliyorlardı. Babam bir fırsat gördü. Annem ve babam kuzenlerdi. Saf demir rezonansı olan bir kızları olabileceğini ve Ferronların Kaine'i onunla evlendirmek için çaresiz kalacaklarını düşündü. Loncanın kontrolünü elinde tutmak için."

Aurelia nefes nefese kaldı, göğsü inip kalkıyordu. "Annem ilk ikisinin çok küçük olduğunu söyledi. *Minicik şeylermiş*."
Mavi gözleri parladı. "Babam, kız olup olmadıklarını görmek için bir vivimancer'a erken gelmesi için para ödedi, ama rahimde demir rezonansı belirtisi göstermediklerinde, onları tutmasına izin vermedi. Eğer doğmuş olsalardı, dedi, başka bir demir bir aile evlilik sözleşmesinde bizden önce davranabilirdi. Ben Üçüncü kızdım. Annem her zaman ilk ikisinin kendisinin, benim ise Kaine Ferron'un olduğunu söylerdi. Onları şöminede yakıp

ve külleri bahçeye gömdü. Tüm vaktini onlarla orada geçirdi."

Helena, Aurelia'ya şaşkın bir sempatiyle baktı, ama bu onu sadece öfkelendirdi.

"Gözetlediğini biliyorum. *Bu* haberi gördün mü?" Aurelia gazeteyi kaldırdı, böylece Helena ön sayfayı görebilsin.

Siyah beyaz olmasına rağmen korkunç bir fotoğraftı. Diz çökmüş, yüzü açıkça görülebilen Ferron, Merkez Hastanesinin lobisinde Lancaster'ın bağırsaklarını sakin bir şekilde deşiyordu.

Aurelia elini hareket ettirip gazeteyi katlayarak kısa sopayı kavradığında, parmak eklemleri beyazlaşırken, Aurelia sadece bir an bakakaldı. Ev inleyerek titredi.

"İtiraf etmeliyim ki," dedi Aurelia, doğal olmayan bir sakinlikle, "Kaine'in Erik'i öldürdüğünü ilk duyduğumda çok mutlu oldum. *Sonunda fark etti*, *diye* düşündüm."

Şamdan küpeleri daha belirgin bir şekilde titriyordu.

"Mükemmel bir eş olmaya çalıştım. Bunun aşk evliliği olmadığını biliyordum ama onun, benim onun karısı olmak için *yaratıldığımı* fark edeceğini düşündüm. Kaç erkek bunu söyleyebilir ki? Her şeyi yaptım, her şeyi, tam da yapmam gerektiği gibi."

Hâlâ kağıdı sıkıca tutan elini salladı, simya yüzükleri donuk bir şekilde parlıyordu.

"Kimse bilmiyor, ama o burada yaşamıyordu. Düğün günümüzde beni fuayede bıraktı. Bir ay boyunca ortadan kayboldu, sonra şehre döndüğünü duydum.
Bunun bir sınav olduğunu düşündüm. Dekorasyon yaptım, partiler verdim, ama o hiç gelmedi. Sonra onu kıskandırırsam dikkatini çekebileceğimi düşündüm, ama umursamadı. Erkekleri tercih ettiğini ya da hiçbir şeyi tercih etmediğini anladım ve bunu kabul etmekten başka bir şey yapamadım."

Aurelia'nın yüzündeki acı ifade çirkinleşti.

"Kabul ettim." Sesi öfkeyle titriyordu. "Sen gelene kadar, sonra birdenbire taşındı ve

bu malikanenin her santimetresini senin için alt üst etti; seni yürüyüşe çıkardı ve *sana* evi gezdirdi."

Helena ağzını açarak, Ferron' 'ın tüm bunları yapması emredildiğini açıklamaya çalıştı.

"Kapa çeneni! Seni dinlemek istemiyorum!" Gazete yumruğunda buruştu. "Sonra Erik Lancaster bana ilgi göstermeye başladı."

dikkat etmeye başladı." Aurelia ağlamak üzereydi. "O kadar anlayışlıydı ki, Kaine'in hiç gelmediği tüm etkinliklerde bana eşlik etti. Hakkımda her şeyi bilmek istiyordu.

Kaine'i etkilemek için yaptığım her şeyi fark etti. Evi görmek, nasıl dekore ettiğimi görmek istedi. Kaine görmese bile, herkesin ne kadar harika olduğumu görebilmesi için tüm partileri tekrar düzenlemem gerektiğini söyleyen oydu. Kış tüm büyük konuk listesi. Ve tüm akşam yemeği partileri. Hatta ekinoks partisi bile."

Aurelia'nın sesi kesildi ve birkaç saniye pencerelere doğru baktı.

"Kaine'in Erik'i öldürdüğünü duyduğumda, *'O Sonunda fark ettim. O sadece meşguldü. O gerçekten önemsiyor.* Ama sonra..." Aurelia'nın vücudu titredi. "...sonra aklıma geldi ki, Erik, senin burada olduğunla ilgili o iğrenç makale yazıldıktan bir hafta sonra bana yaklaştı. O her zaman buraya gelmek istiyordu, kışın bile, o korkunç havalarda bile. Sonra nasıl ortadan kaybolduğunu düşündüm.

gündönümü partisi, akşam yemeği partileri ve ekinoks sırasında. Ve geri dönüp beni bulduğunda her zaman çok heyecanlanırdı."

Korkunç bir sessizlik oldu.

"Hepsi senin yüzünden oldu," dedi Aurelia sonunda. "Erik senin yüzünden buraya geldi. Kaine senin yüzünden onu öldürdü. Erik beni kullanıyordu! *Sana* ulaşmak için *beni* kullandı!"

Kağıdı yere fırlattı, sayfalar açıldı ve Ferron ile onun soluk saçları ve teni ortaya çıktı. Elleri kanla kaplıydı ve Lancaster'ın boş bakışları, yüzü hala çarpıktı.

KAINE FERRON, AÇIKÇA YENİ ÜYEYİ ÖLDÜRDÜ

"Neden seni bu kadar önemsiyorlar?" Aurelia, Helena'ya doğru adım atarak sordu. "S 'da bu kadar özel olan ne var ki Kaine buraya, açıkça nefret ettiği bu eve taşınsın? Etrafında olmaktan nefret ettiği ama asla kurtulamayacağı tüm bu hizmetçilerle? Erik neden aylarca beni kullanarak sana ulaşmaya çalışsın? Neden herkes seni önemsiyor?
seni bu kadar
önemsiyor?"

"Ben..."

Aurelia, elini yüzüne tokatladı, demir halkalar
elmacık kemiğine çarptı. "Senden bir şey duymak istemiyorum!"

Kapının dışında, sanki biri kapıyı kırmaya çalışıyormuş gibi yüksek bir gürültü duyuldu. Aurelia sıçradı.

Bir patlama daha oldu.

Aurelia gülümsedi. "Sanırım burada olduğumu fark etti," dedi. "Ama o kapıyı zamanında açamayacaklar. Benim bu silahım varken olmaz."

Aurelia kısa sopayı doğrudan zemindeki demir çubuklardan birine dayadı ve çubuklar sarmaşıklar gibi kıvrılarak Helena'nın bileklerini sardı ve aşağı doğru çekti. Dizleri, omurgasını titreten mide bulandırıcı bir sarsıntıyla yere çarptı.

Aurelia onun üzerinde durdu. "Sana bana sorun çıkarmamanı söylemiştim."

Kapıya vurma sesleri daha da yükselmişti. Aurelia başını yana eğdi.

"Biliyorsun, Kaine'e hediye almak çok zor. Asla istediği bir şey bulamıyorum, ama
toplamaya başladığı bir şey var... Ne olduğunu biliyor
musun?" Helena'nın kalbi hızla atıyordu. Başını salladı.

Aurelia odanın uzak köşesine doğru başını salladı. "Gözler. Şurada bir tane var. Eminim şu anda bizi izliyordur. Kahverengi olanı yok sanırım."

"Lütfen yapma." Helena ellerini kurtarmaya çalıştı, ama bileklerindeki demirden kelepçe gevşemed

"Merak etme," dedi Aurelia. "Böylece Kaine, geri gönderildiğinde hala senden bir parçaya sahip olacak."

Helena kurtulmaya çalıştı, ama Aurelia demirleri omuzları çıkacakmış gibi çekerek onu aşağı doğru bastırdı.

Ferron gelecek. Ferron gelecek.

Bu sözler zihninde durmaksızın yineleniyordu. Gelecekti; neler olduğunu bilmek zorundaydı. Aurelia'nın...

O şehirdeydi. O yolculuğun ne kadar uzun olduğunu biliyordu.

Aurelia, Helena'nın çenesini kavradı. Yüzükleri tehditkar bir şekilde uzamıştı. "Gözlerini iyice aç." Helena titriyordu. "Lütfen..."

"Kapa çeneni," dedi Aurelia, kısa asayı bırakıp Helena'nın çenesini daha sıkı kavradı, yüzüklerinin uçları Helena'nın yanağına batıyordu.

Kapının dışındaki gürültü daha da yükseldi.

Aurelia, yüzüğünün sivri ucunu Helena'nın sol gözünün dış köşesine bastırdı ve ucunu göz çukuruna sapladı. Gözleri kötülükle parlayarak gülümsedi. "Kaine seni bir dahaki sefere gördüğünde ben de orada olmayı umuyorum. Beni öldürse bile, bunun verdiği tatmin buna değecek."

Aurelia'nın yüzüğü yanağını keserken Helena başını geriye doğru çekti.

"Aurelia!"

Çığlık havayı parçaladı. Tek bir ses değil, aynı anda birkaç ses. Hepsi bir ağızdan.

"Aurelia!"

Köle köleler kapının arkasından çığlık atıyorlardı. Seslerinde insanlık dışı, parçalayıcı bir öfke vardı.

Aurelia irkildi ve kapıya doğru bakarak panik içinde güldü. "Bunu yapabileceklerini bilmiyordum. Sanırım sen özel muamele görüyorsun."

Helena'ya döndü, parmaklarını Helena'nın saçlarına geçirip onu yerinde tutarken, sivri ucu tekrar Helena'nın gözünün yanına sapladı.

Ağrı ve baskı arttı; Helena, gözünün göz küresinin yuvasından çıkmak üzere olduğunu hissedebiliyordu. Köleler hala çığlık atıyorlardı, ama Helena onların çığlıklarını

kendi kalp atışlarının sesini duyabiliyordu. Aurelia Ferron'un yüzünün
Aurelia Ferron'un yüzünün gördüğü son şey olacağı düşüncesi onu derinden etkiledi.

Sonsuza kadar karanlıkta kalacaktı. Gözü pes etti ve görüşü tek taraflı hale geldi.

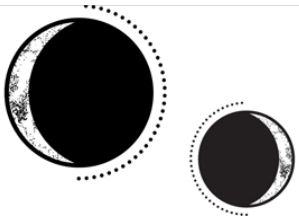
Zemin dalgalandıkça tüm ev sallandı, sanki bir yaratık canlanmış gibiydi.

Aurelia şaşkınlıkla dönerek onu bıraktı. O bir şey yapamadan, demir çubuklar yerden ve duvarlardan koparak Aurelia'ya doğru yılanlar gibi fırladılar,
onu çevreleyip sürüklediler.

Aurelia, yerden sürüklenirken dehşet içinde çığlık attı, kendi rezonansıyla kendini kurtarmaya çalıştı, ama demir çubuklar Helena'ya kadar giderek daha sıkı sarıldı.
kemiklerin kırıldığını duydu ve Aurelia gevşedi, demir gibi pençeleri parmakları, parmaklıkları itmeye çalıştıkları yerde açıldı ve büküldü.

Her şey durdu.

Canlandığı kadar çabuk, ev tekrar sessizliğe gömüldü.

'İN 17. BÖLÜMÜ

HELENA'NIN KOLLARI, KUSURSUZ demire karşı gergin bir şekilde kenarları cildini çiziyor, omuzları çığlık atıyor, kurtulmaya çalışıyordu. Odanın sadece yarısı görülebiliyordu ve her yer harabeye dönmüştü. Korku dolu nefes alıp verişi tek sesiydi. Ev tamamen sessizdi.

Helena, koridorda uzaktan gelen ayak seslerini duymadan önce sonsuz bir süre geçmiş gibi geldi. Kapı eğrildi, açıldı ve Ferron onun önünde diz çökerek, Aurelia'nın korkunç görüntüsünü görüşünden engelledi ve bileklerindeki demir eridi. Helena ona doğru yığıldı.

Göğsü bastırılmış panikle kasılmaya başladı.

Ferron, Helena'nın yüzünü kendine doğru çevirdi ve yüzünde dehşet dolu bir ifade belirdi. Yanağına dokundu ve birkaç derin nefes alırken yüzünü tuttu.

"Gözün yuvasından çıkmış ve beyaz kısmında derin bir delik var," dedi titrek bir sesle. "Bunu nasıl düzeltebilirim?"

Helena sersemlemiş bir şekilde ona baktı, gözyaşları yüzünden aşağı akarken titreyerek ona baktı. Nefesi gittikçe hızlandı.

Sorunun cevabını bilmesi gerekirdi, ama hatırlayamıyordu. Sadece Aurelia'nın demir pençesinin gözünü deldiği yeri hissedebiliyordu.

Ferron onu omuzlarından sıkıca tuttu. "Bana bak. Sakin ol ve bunu nasıl düzelteceğimi söyle. Nasıl yapılacağını biliyorsun."

Ağlamasını zorlukla bastırdı.

Düşün, Helena. O bir şifacıydı. Birinin gözü yaralanmıştı. Görme yetisini korumak istiyorsa

Odaklan.

"S-S-Skleranın delinmesi durumunda," dedi titrek bir sesle, zihnini geriye götürerek, tekniği hatırlamaya çalışarak. Acemi bir vivimancer'a bunu nasıl açıklayacağını bilmiyordu; hiç kimseye şifa vermeyi öğretmemişti.

Zaten anlamsızdı. Ferron hasarlı dokuyu onarabilir, ama onun görme yetisini geri getiremezdi. Bir gözü hala kör olacaktı. Yere yığıldı.

Ferron onu daha sıkı kavradı, sıkıca dik tuttu. "Hadi. Nasıl yapacağını biliyorsun. Söyle bana."

Yutkundu. "Rezonans çok yakın olmalı," dedi, sesi fısıltıdan biraz daha yüksek çıkıyordu. "En derin kısımdan başlar ve dokuyu çevreleyen dokuya tam olarak çevresindeki dokuya tam olarak kopyalarsın; cilt kendi kendine matris oluşturmaz. Her yapıyı tamamen yeniden oluşturmalısın. Katman katman."

Bu cevap tek başına bilgili herhangi bir şifacıyı caydırmaya yeterdi. Temel yenilenme bir şeydi, ama dokuyu matrislemek teknik olarak zor ve zihin uyuşacak kadar tekrarlayıcı, sanki kendi derininin sıyrıldığını izlemek gibi. Beyni kaşındırıyordu, ama konsantrasyon s ü r e k l i korunmalıydı.

Ferron bunun farkında değildi.

Elini onun elinin üzerine koydu, parmakları birbirine uydu ve o, bileklerinde kesilmeden önce kendi parmak uçlarından onun rezonansını belli belirsiz hissedebildi.

"Göster bana."

Bileği morluklarla doluydu. Parmaklarını hareket ettirdiğinde kemiklerinde bir acı hissetti. Bunu görmezden geldi uzun zamandır hissetmediği sezgisel duyguya odaklandı ve onun rezonansının parmak uçlarından geçtiğini

.

Dönüşüm her zaman bağlantıyı kurmak için ilk dokunuşla başlardı. Bağlantı kurulduktan sonra,
simyacı parmaklarına kanalı manipüle etmek için alan açabilirdi.

Parmakları dikkatlice hareket ederek onun parmaklarını yönlendirdi,
ferron'un gümüş gözleri, hareketleri taklit ederken neredeyse parıldıyordu.

Ferron'un gümüş rengi gözleri, hareketleri taklit ederken neredeyse parlıyordu.

Gözünün ortasından bir çekme hissetti.

Hareketsiz kalmaya çalışarak inledi.

Sanki iğne deliğe batırılıp, iplik çekiliyormuş gibi, durmadan.

Geri çekilmemek, zayıf rezonans hissine odaklanmak, karmaşık yenileyici yapıyı yaratmaya devam etmek için tüm iradesini kullanması gerekti.

Yara ne kadar küçük olursa olsun, bu çok uzun sürdü. Ferron Helena'nın parmakları kramp girip işlevini yitirip düşse de, Ferron durmadı; bu his Helena'yı çığlık atmaya hazır hale getirdi.

"Şimdi ne olacak?" Ferron, iş nihayet bittiği anda, ona bir an bile nefes alma fırsatı vermeden sordu.

Derin bir nefes aldı.

"Çıkık bir göz için," hissettiğinden çok daha sakin bir sesle, "dikkatlice şekil değiştirip geri çekmelisin, yoksa optik siniri daha fazla zorlarsın."

Hareket, bir kadranı çevirmek gibiydi. Gözü geri kaydı, sıkıştı ve şekil değiştirdi, sonra mide bulandırıcı bir sesle yerine oturdu.

Yavaşça gözlerini kırptı. Gözü acıyordu; uzun süre açık kaldıktan sonra kurumuş ve yapışkanlaşmıştı.

"Ne kadar görebiliyorsun?" diye sordu Ferron, yüzünü yüzünü kendine doğru kaldırarak, parmak uçlarını çenesine bastırdı, başparmağı Aurelia'nın yanağını kestiği yeri okşadı.

Ona bakarak sağ gözünü eliyle kapattı. Yüzü sadece birkaç santim uzaktaydı, ama sadece karanlık bir bulanıklık vardı.

"Yapamıyorum..." Sesi kesildi, göğsü sıkıştı. Ağlamamak için mücadele ederken eli gözünden kayarak ağzını kapattı. Ağlamamak için mücadele ederken.

"Başka ne yapmam gerekiyor? Bunu nasıl düzeltebilirim?" Adam, kadının omuzlarını tuttu ve hala onun çökmesine izin vermedi.

Kız başını salladı, ellerini şakaklarına bastırdı. "Görme siniri muhtemelen zarar görmüş. Yapamam... yardım edemem, ama... bu çok..."

Parmakları göz çukurunu sıktı ve sinir boyunca beynine doğru yayılan titreşimini hissedebiliyordu. Vücudu bu hisle şiddetli bir şekilde titredi, ama o onu sabit tuttu. Gözüyle beyni arasında gizli hasarı bulduğunda, aynı heyecan verici yenilenme sürecini hissetti. Hayvan gibi bir inilti, sıkı sıkı kapalı dişlerinin arasından kaçtı.

Elini çekti ve kadına baktı. Artık daha netti, sanki yoğun sisli bir pencereden bakıyormuş gibi.

"Bir şey var mı?" Sesi kısılmıştı.

"Saçların soluk. Sanırım... Gözlerini ve ağzını biraz seçebiliyorum..."

"Güzel, o zaman bir yerlere varıyoruz. Şimdi ne yapacağız?" Daha fazlasını mı yapmak istiyordu?

"Şey... Belladonna'dan elde edilen atropin damlası. Göz bebeğini genişletir, doku iyileşirken gözün yorulmasını önler." "

"Çantayı getirin," dedi Ferron, Ferron'un tüm dikkati Helena'ya verilmişken, hareketsiz bir şekilde donakalmış olan hizmetçilere. İçlerinden biri canlandı ve aceleyle koridordan aşağı.

"Şimdi Aurelia ile ilgilenmem gerek," dedi Ferron. "Burada bekle."

Helena başını salladı ve geriye yaslandı.

Bulanık görüşüyle Ferron'un karısına dönmesini izledi.

Etrafını saran bükülmüş metale dokunmasına bile gerek yoktu. Eliyle hafifçe bir hareket yaptı ve

zemine ve duvarlara geri kaydı.

Ferron diz çöküp iki parmağını Aurelia'nın boynuna bastırdı.

Helena'nın görüşündeki dengesizlik, Ferron'un Aurelia'nın kemiklerini yerine oturtmaya ve çıkık eklemleri yerine takmaya başladığında Aurelia'nın ne kadar yaralandığını anlamasını zorlaştırıyordu.

Ferron, Aurelia'nın göğsüne elini koydu ve Helena, Ferron'un yeni bir necrothrall yaratmasını izleyeceğini sandı. Bunun yerine, Aurelia çığlık attı, yerden fırlayarak ayağa kalktı, gözleri dehşetle çılgına dönmüştü.

"Ne? Nasıl yaptın bunu?" Aurelia, ellerini göğsüne ve yanlarına götürerek, şaşkınlıkla vücudunun her yerine dokunarak kekeliyordu. "Nasıl? Nasıl *buradasın*?"

"Burası *benim* evim." Ferron'un sesindeki öfke her kelimede hissedilebiliyordu.

"Ama sen... sen şehirdeydin!" Aurelia bu konuda diğer her şeyden daha fazla histerik görünüyordu.

Ferron'un ona yaptıklarını hatırlamıyor muydu? Yoksa bunu anlaması onun için çok mu zordu?

"Evet, öyleydim. Törenin ortasında beni ayrılmaya zorlaman inanılmaz derecede uygunsuzdu."

"Ama... nasıl..." Aurelia, Helena'nın odasının enkazına bakındı.

"Köle ruhları uzaktan kontrol edebileceğim tek şey mi sanıyordun?
kontrol edebileceğimi mi sandın? Burası benim evim ve benim ailemin metali."

Helena şok içinde ona baktı. Söylediği şey imkansızdı.

Kimsenin uzaktan demiri dönüştürebilmesi mümkün değildi, özellikle de bu şekilde.

Ferron'un rezonansı Helena'nın şimdiye kadar gördüklerinin ötesinde olabilir, ama o bile şehirden bu kadar uzak mesafeden Şehirden bu kadar uzak bir mesafeden Spirefell'in iç işleyişini bu kadar hassas bir şekilde kontrol etmesi imkansızdı. Ne yaptığını bilmeden, körü körüne hareket ediyor olmalıydı, tabii...

Köşedeki göze baktı.

Hayır. O olsa bile, bu yine de mümkün değildi. Dönüştürme hedefinden uzaklaşılan her santimetre, çabayı artırıyordu. Sadece evin başka bir kanadında olsaydı bile,
, o kadar güç kullanmak için, çöken bir yıldız gibi yok olup giderdi.

Bazen fabrikalarda,
dönüşüm dizisi kaynağı çok güçlü olduğunda olurdu. Kimyagerler parçalanırdı.

"Bu imkansız," dedi Aurelia, Helena'nın düşüncelerini yineleyerek.

"Bir günde iki kez kocanı küçümsemek mi? Bu pek eşe yakışır bir davranış değil."

"Oh, benim için mi buradasın? Hayır, onun için buradasın." Helena'yı suçlayıcı bir şekilde işaret etti. "Sen
beni neredeyse öldürdün ve Erik Lancaster'ı öldürdün, onun yüzünden!"

"Evet, öldürdüm. Neden biliyor musun? Çünkü o, Ebedi Ateş Tarikatı'nın son üyesi, bu da
o önemli biri. Senin asla olamayacağın kadar önemli. Lancaster'ın hayal ettiğinden daha önemli. Benim görevim onun zihnini sağlam tutmak. Baban seni eğitirken, gözlerin bir sinirle bağlı olduğunu hiç söylemiş miydi?
Doğrudan beyne mi? Onları sökersen ne olur sence?

Aurelia dehşetle Helena'ya baktı.

Ferron soğuk, anlayışsız sesiyle konuşmaya devam etti. "Sana karşı sabırlı olmaya çalıştım, Aurelia. Uygunsuz davranışlarını ve önemsiz müdahalelerini görmezden gelmeye hazırdım, ama unutma ki, biraz dekoratif olmanın dışında
benim için hiçbir işe yaramıyorsun. Bir daha ona yaklaşırsan, onunla konuşursan ya da bu kanada bir daha ayak basarsan, seni öldürürüm ve bunu yavaşça yaparım, belki de bir iki akşam boyunca.
Bu bir tehdit değil. Bu bir söz. Şimdi gözümün önünden kaybol."

Aurelia beceriksizce ayağa kalktı, yüzü korku ve acı ile buruşmuş halde odadan topallayarak kaçtı.

Ferron ayağa kalktı, derin bir nefes aldı ve Helena'ya döndü. Gözleri hâlâ gümüş rengi parıldıyordu.

Yavaşça ona yaklaştı, diz çöktü, yüzünü tekrar kendine doğru çevirdi ve gözlerini inceledi. "Göz bebekleri
farklı büyüklükte," dedi. "Bir uzman çağırayım. Yapılacak başka bir şey var mı bakalım."

Helena ona baktı. Ferron bitkin görünüyordu, cildi solgun gri, gözleri ise buna tezat olarak çok parlaktı, ama belki de sadece Helena'nın bulanık görüşünden dolayı öyle görünüyordu.

"Sen... o sırada evde miydin?" Helena odanın
O, başını salladı.

Adam oraya baktı. "Hayır. Yoksa daha düzgün halledebilirdim. Arazinin sınırına ulaşmıştım."

"Nasıl...?"

Adam yorgun bir şekilde yüzünü buruşturdu. "Bu yetenek Artemon Bennet'in hediyesiydi, ancak o zamanlar ne yaptığının farkında değildi. Bu bir
bir cezaydı."

Helena'nın kaşları çatıldı. Bir kişinin rezonansını o kadar güçlü hale getirmek için ne yapılabileceğini hiç bilmiyordu ki
"Nasıl olabilir ki...?"

"Şu anda bunu tartışmak istemiyorum," dedi adam, sözünü keserek.

Bir süre sessizlik oldu. Helena hala bir şeyler söylemesi gerektiğini hissediyordu.

"Gözümü iyileştirebileceğimi nereden bildin?"

"Sen bir şifacıydın."

"Evet, ama..." Sesi zayıfladı. Bu cevaptan neden memnun olmadığını açıklayamıyordu.

"Şifacılığı nerede öğrendin?" diye sordu, sadece onun talimatlarını ne kadar kolay taklit ettiğini değil, Aurelia'yla nasıl başa çıktığını ve sinir hasarını
"

"Şey, bilirsin, bir savaş vardı ve ben bir generaldim.
Birkaç şey öğrendim."

Görüşünün dengesizliğinden dolayı Helena'nın şakaklarında baş ağrısı başlıyordu.

"Şey, sen... bu konuda doğal bir yeteneğin var. Başka bir hayatta şifacı olabilirdin."

"Hayatın büyük ironilerinden biri," dedi, kapıya doğru bakarak, çenesini sıkarak.

Hizmetçi, saha sağlık görevlilerinin kullandığı türden, omuza asılan ve belden kemerle bağlanan bir çanta ile geri dönmüştü.

Ferron çantayı aldı ve ceplerini karıştırmaya başladı. Cam şişelerin tıkırtılarını ve çınlamalarını duydu.

"Sadece atropin mi?" diye sordu, elinde bir şişeyle ona bakarak.

Kız başını salladı. "Bir çay kaşığı tuzlu suda seyreltilmiş beş damla atropin."

Daha fazla tıkırtı, vidalama, dökme sesi duyuldu, sonra Ferron bir şeyi cebine koydu ve çantayı kapattı. Hizmetçi hemen çantayı geri aldı.

Helena, dengesiz bir şekilde ayağa kalkmaya başladı.

"Yatmalıyım, böylece akmaz," dedi.

Dengesi bozulmuştu, elleri ve kolları titriyordu, ağırlığını taşıyamıyordu. Yere geri çöktü. Belki de öylece yatmalıydı.

Bir el dirseğini kavradı ve onu ayağa kaldırdı. "Yere uzanmış halini kaldırmayacağım," dedi Ferron

Sinirli bir sesle. Onu yatağa çekmek yerine, odadan çıkarıp koridordan başka bir odaya götürdü.

Hava bayat, yatak çıplak ve boştu. Ferron

Kanepeden bir toz bezi kopardı ve Helena üzerine uzandı.

Elinde şişeyle ona doğru eğildi. Helena gözlerini her kırptığında yüzü odaklanıp odaklanmıyordu. Karanlık. Aydınlık. Karanlık. Aydınlık.

"Kaç damla?"

"İki, günde iki kez, iki gün boyunca. Sonra bir hafta boyunca euphrasia kompresleri."

Ferron daha da eğildi ve gözüne iki damla belladonna atropin damlasını gözüne damlattı. Gözlerini kırpmamak için gözlerini kapattı.

Parmakları yanağına dokundu ve kız, kesiklerin kaybolduğunu hissetti. "Hizmetçiler bu odayı hazırlayacaklar."

Geri çekilen adımlarını saydı, görebilmek için sol gözünü kapattı.

Odayı terk ederken tökezledi, kapı çerçevesine tutunarak yavaşça dengelendi, sanki ayakları üzerinde dengesizmiş gibi.

Gözlerini tekrar kapattı ve evin ağır sessizliğini dinledi.

Ağlama. Ağlama, diye kendini uyardı.

Hizmetçiler geldiğinde, yatağın şiltesi ters çevrilip temiz çarşaf ve nevresimlerle değiştirildi. Radyatörler açıldı ve oda ısınırken tıslama sesi çıkardı. Helena'nın az sayıdaki eşyaları getirilip yeni bir gardıroba yerleştirildi. Perdeler kapalı bırakıldı sadece bir parça ışığın girmesine izin verildi.

Onlar gittikten sonra Helena yatağa doğru yürüdü ve uyumaya çalıştı.

Ferron birkaç saat sonra geri döndü, arkasından sayısız aletle dolu bir çanta taşıyan yaşlı bir adam vardı.

"Sizi uyarıyorum, sklera delinmeleri oldukça kötü bir durumdur," dedi Helena'ya bakarak hırıltılı bir sesle. "Yapılabilecek pek bir şey yok. Gözünü kurtarabilirsek şanslıyız. Bazı yamalar getirdim, ya da eğer biraz para harcamak isterseniz, çok iyi iş görecek camdan olanlar da var."

Uşak getirdiği sandalyeye ağır ağır oturdu.

"Onu onarmak için sana vivimansi öğretti mi?" diye sordu, duvara yaslanmış, gözlerini kısarak izleyen Ferron'a sordu.

Ferron sessizce başını salladı.

Optisyen yaklaştı, Helena'nın gözünü açarak çeşitli mekanik aletler tuttu ve yarayı incelerken göz kapağını geriye doğru çekti.

Uzun süre sessiz kaldı.

"Bu... oldukça olağanüstü bir iş," dedi sonunda şaşkınlıkla dolu bir sesle. "Vivimansi mi dedin? Peki."

Ağır ağır arkasına yaslandı ve çenesini ovuşturarak Helena'ya baktı. "Bu numarayı nerede öğrendin?"

"Ben şifacıydım," dedi Helena.

Doktor inanamayan bir şekilde hırıltılı bir ses çıkardı. "Ama sen..." Ona sessizce işaret etti. "Böyle tıbbi prosedürleri nereden biliyorsun?"

"Babam, Etras'a taşınmadan önce Khem'de eğitim almış bir cerrahtı."

"Khem mi? Gerçekten mi? Orada doktorlar mı

var?" Helena sıkıca başını salladı.

"Ne ilginç. Khem'den kimseyi tanımıyorum. Ve o, alt kıtadan buraya kadar geldi mi? Hayal bile edemiyorum. Deniz..." Titredi. "Dağlar gibi dalgalar mı? Hayır, teşekkürler. Yaz aylarında bile, oranın tehlikeli bir geçiş yolu olduğu söylenir.
Hayal bile edemiyorum. Şimdi iç kesimlerde, tüm bunlardan uzakta olduğun için minnettar olmalısın."

Helena ona baktı.

Bir dizi mercekten ona baktı, kendi kendine mırıldanarak çeşitli vidaları çevirdi ve sonra
yüzüne küçük bir ışık tuttu ve sonra geriye yaslandı. "Tamamen iyileşebileceğine inanıyorum."

Ferron'a baktı. "Onu ışıktan uzak tutun, günde iki kez belladonna uygulayın, o zaman
büyük olasılıkla çok az bir bozukluk kalacaktır."

Helena, tek gözüyle onun ayakta durup aletlerini topladığını izledi, sonra Ferron'a dönerek ceketini gösterişli bir şekilde düzeltti.

"Söylemeliyim ki, elinde olağanüstü bir şifacı var. Bana olanları anlattığında, gözünü kurtarma şansının

gözün kurtulma şansı olduğunu düşünmemiştim. Şu anda hastanede birkaç vivimancer var ve bunlar
sorun çıkarıyorlar. Her zaman doktorlardan daha iyi bildiklerini düşünüyorlar, ama sadece semptomları ele alıyorlar ve hiçbir zaman nasıl çalıştığını anlamaya çalışmıyorlar. İşe yaramazlar."

Doktor tekrar Helena'ya baktı. Gözleri, kadının bileklerindeki kelepçelere takıldı.

"Ne yazık," diye mırıldandı. "Ne kadar yetenek israfı."

Ferron, kesin bir cevap vermeyen bir homurtu çıkardı. Doktor kızararak ona döndü. "Ve siz, bayım. Taklit yoluyla böylesine hassas bir iyileştirme başarabilmeniz olağanüstü. Çok etkileyici. Hastanede çalışmalısınız."

"Öyle diyorlar," dedi Ferron samimiyetsiz bir gülümsemeyle. "Lobide birini öldürdükten sonra beni yine işe alırlar mı sence?"

Adamın yüzü bembeyaz oldu. "Şey, demek istediğim..."

"Başka bir şey yoksa, sizi uğurlayayım," dedi Ferron, uzaklaşarak.

HELENA SOL GÖZÜNÜ BANDAYIYLA KAPATMIŞTI. Ferron, Helena'nın etrafındaki hizmetçilerine bile belladonna konusunda güvenmediğinden, saat gibi düzenli olarak atropin damlasını uygulamaya geliyordu. Göz damlasına ihtiyacı kalmayınca, ona göz otundan yapılmış soğuk kompresler getirildi.

Stroud geri döndüğünde, Helena yamayı takmayı bırakmıştı.

"Duyduğuma göre oldukça talihsiz bir ay geçirmişsin," dedi Helena otomatik olarak muayene için soyunurken.

Helena'nın görüşü hala dengesizdi, bu yüzden
Stroud muayeneye başladığında Helena'nın görüşü hala dengesizdi ve her şey odaklanamıyordu. Stroud dosyasına bir şeyler yazdı, sonra Helena'yı sırt üstü yatırdı

ve bir dakikadan fazla bir süre karnını ve alt karın bölgesini yoğurdu.

"Mükemmel," dedi Stroud sonunda, geri çekilip birkaç not daha aldı. "Sonunda hazırsın."

Helena tavana donuk bir şekilde bakarak, Stroud'a ne demek istediğini sorarak ona bu zevki yaşatıp yaşatmayacağını düşündü.

Stroud bekleyerek durdu ve sonunda Helena pes

etti. "Neye hazır?"

"Yeniden nüfuslandırma programıma

kaydolmaya." Helena ona boş boş baktı.

"Bahsetmemiş miydim?" Stroud kendini beğenmiş bir şekilde başını eğdi. "Aklımdan çıkmış olmalı."

Helena yavaşça gözlerini kırptı. Düzensiz görüşü onu dengesiz hale getirmişti, sanki gerçeklik kendiliğinden bozulmuş gibiydi. "Kısırlaştırıldım."

"Evet, biliyorum." Stroud sadece başını salladı. "Sanırım tam bir ligasyon tersine çevirmeyi başaran ilk vivimancer benim."

Oda sallanmaya başladı. "Hayır. Onlar şöyle olacağını

söylemişlerdi..." "Eh, işleri zorlaştırmaya çalıştılar. programda bulunan birkaç ekstra kız üzerinde birkaç kez prova yapmak zorunda kaldım. Endişelenme, hiçbir kayıp olmadı. Her Repertuarları için uygun kimse olmadığında bazı efendiler bunu pek iyi karşılamıyor."

Helena'nın boğazı titredi. "Ne?"

"Her neyse, emin olana kadar bir şey söylemek istemedim. Anlayacağını düşündüm. Sanırım herkesin dediği kadar zeki değilsin."

Helena kalkıp kaçmaya çalıştı, ama Stroud dikkatsiz bir dokunuşla uzuvlarını felç etti.

"Yüce Necromancer senin bir animancer olduğuna inanıyor. Eğer haklıysa, böyle bir kızı boşa harcamayız. Bunların ne kadar nadir olduğunu biliyor musun? Ve sen, en çok ihtiyacımız olduğu kritik bir anda buradasın."

Vücudu titredi. "Ben sandım ki... aktarım..."

"Oh, şimdi transferansla işbirliği yapmak mı istiyorsun?" Stroud güldü. "Merak etme, sonra yine de hafızanı geri kazanmaya çalışacağız. Sadece bir süreliğine önceliklerimizi yeniden belirliyoruz."

Stroud, hizmetçinin beklediği kapıya gitti. "Yüksek Reeve, bir dakika."

Helena orada hareketsiz yatıyordu. Ferron bunun olmasına izin vermezdi. Aylardır transferans pratiği yapıyordu; Stroud gelip her şeyi alt üst edemezdi.

Nefesini düzenli almaya çalıştı. Hiperventilasyona başlarsa, Stroud muhtemelen onu sakinleştirecek ya da tamamen bayılttıracaktı. Ya uyandığında kendini Merkez'de bulursa, kapıdan birinin gelmesini beklerken...

Görüşü bulanıklaştı, dehşet böcekler gibi içini kemiriyordu.

Ne yapacaktı? Anılarının hamilelikten daha değerli olduğunu mu savunacaktı?

Birini seçmek zorunda kalırsa, hangisi daha kötüydü? Ferron'un Eternal Flame'in sırlarını ortaya çıkarmasına yardım etmek mi, yoksa çocuğu doğurmak için tecavüze uğramak mı? Morrough kendi transferi için mi gerekiyordu?

Transferine direnmeyi bıraksa bile, Ferron ile işbirliği yapsaydı, sonra onu zorla hamile bırakmazlar mıydı?

"Siz aradınız," dedi Ferron içeri girerken, sesinde sinirli bir ton vardı.

"Yüksek Reeve, evet, Marino'nun kısırlaştırılmasını tersine çevirebildiğimi size bildirmek istedim. Yüksek Necromancer onu yeniden nüfuslandırma programına aktarılmasını istiyor," dedi Stroud.

Ferron'un yüzünde hiçbir değişiklik olmadı, ama tuhaf bir şekilde hareketsiz kaldı.

"Ne yaptınız?" diye sordu sonunda.

Stroud gururla elini Helena'nın karnına koydu. "Animancer'ların ne kadar nadir olduğunu biliyorsunuz. Eğer o gerçekten bir animancer ise, onu kullanmamak israf olur. Son birkaç ayımı

tersine çevirme işlemi üzerinde deneyler yaptım ve sonunda tamamladım. Gerçekten dikkatsiz davrandılar;
rahmi çıkarmalıydılar, ama çıkarsalardı
. Seçebileceğim çok sayıda sağlıklı denek var. Bennet ve benim kimeralara yaptıklarımıza kıyasla
Bennet ve benim kimeralara yaptıklarımıza kıyasla nispeten küçük bir işlemdi."

"Bundan bahsetmemiştin." Ferron'un sesi tehlikeli bir hal almıştı.

"Program senin yetki alanına girmiyor ve sen sık sık
sık sık onun ne kadar kırılgan olduğundan bahsediyorsun, emin olana kadar beklemek daha iyi olur diye düşündüm. Ancak, Yüksek Necromancer onun hemen kaydolmasını istiyor. Transfer konusu, çocuğu aldığımızda yeniden gündeme gelecek. O zaman bu konuda çok daha işbirlikçi olacağını düşünüyorum." Helena'ya baktı. "Değil mi?"

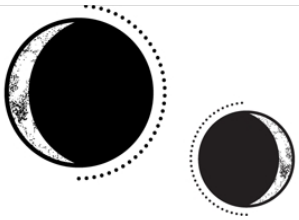
Ferron sessiz kaldı.

"Şimdi onu Merkez'e geri götürebilirim. Uzun bir umut vaat eden babalar listemiz var ve Marino'nun
sıra dışı bir repertuarı var ki, onu neredeyse herkesle eşleştirebiliriz." Stroud, Ferron'a doğrudan baktı. "Ancak..." Sesi boş, yazlık bir dere gibi dolambaçlıydı.
"Rezonans söz konusu olduğunda, diğerlerinden sıyrılan bir aday var."

"Sadede gel," Ferron'un sesi düzdü, ama Helena altında cinayet çınladığını duyabiliyordu.

Stroud otoriter bir şekilde dikleşti. "Artık çocuk sahibi olmanın zamanı geldi. Ailenizin demirle ilgilendiğini biliyorum, ama bunun için bir eşin var. Diğer animancımız olarak, Yüksek Necromancer seni Marino ile ilk denemeyi yapacak kişi olarak seçti.
Eğer hamile kalırsa, animancy belirtileri arayacağız. Baban, annenin durumunu ayrıntılı olarak açıklamakta bize çok yardımcı oldu, bu yüzden hangi belirtileri aramamız gerektiğini biliyoruz. Ancak, zamanımızın ne kadar kısıtlı olduğu
Yüksek Necromancer, alternatifleri de göz önünde bulundurmanın en iyisi olacağını düşünüyor. Sonuç almak için iki ayın var, yoksa o

Merkez'e nakledilecek ve diğer adaylarla daha şanslı olup olmayacağımızı göreceğiz."

BÖLÜM 18

HELENA'NIN ETRAFINDAKİ HER ŞEY BULANIKLAŞTI. STROUD,
Felç geçirdikten sonra Ferron soğuk bir şekilde izin isteyerek odadan çıktı, ama Helena hala hareket etmiyordu.

Stroud'un kağıt üzerinde kaleminin çıkardığı gıcırdayan, tırmalayan ses, sessiz odadaki tek sesiydi.

Helena'nın ağzı kurumuştu, ama yutkunmaya çalışarak, aniden olanları tersine çevirmenin bir yolunu bulmaya çalışıyordu.

Parmaklarını bükerek, dış duyulara odaklanmaya çalışırken keten çarşafların üzerinde gezdirdi. Boğazından yarı inilti boğuk bir ses çıktı.

Çığlık atabileceğini düşündü. Sadece çığlık atıp durmadan çığlık atabileceğini.

"Ne oldu?" Stroud, Helena'nın tıbbi dosyasından başını kaldırarak sordu.

Helena ona baktı.

"Transferansdan bir mola vermekten memnun olacağını düşünürdüm. Direndiğin gibi gidersen,
yıl sonuna kadar karaciğer yetmezliği yaşayabilirdin." Stroud, dalgın dalgın Helena'nın dosyasına vurdu. "Programımdaki simyacılar konusunda çok titizim. Savaş bize çok değerli soyları kaybettirdi. Hala bu kadar kalıcı bir şey sağlayabildiğin için minnettar olmalısın."
kalıcı öneme sahip bir şey sunabildiğin için minnettar olmalısın."

"Beni tecavüze uğratıyorsun ve bunun için
minnettar olmamı mı bekliyorsun?" Helena'nın sesi cansızdı, sanki çok uzaklardan geliyordu.

Stroud'un yüzü asıldı. "Sana hayatının bir anlam kazanması için bir fırsat veriyorum."

Helena'nın öfkesi, aklını kaybetmesini engelleyen tek şeydi. "Madem bu kadar harika bir şey, neden sen gönüllü olmuyorsun?"

Stroud donakaldı, yüzünde yıldırım gibi parlayan öfke her çizgisini kararttı. Helena vurulmaya hazırlandı, ama Stroud'un ağzı ince bir gülümsemeye büküldü ve neredeyse şefkatle Helena'ya eğildi.

"Yüksek Reeve bir yıldan fazla süredir evli ama henüz çocuğu yok. Ekselansları Ferron'un ilk adayın olmasında ısrarcı ama bunun bir sonuç vereceğini sanmıyorum sonuçlanacağından şüpheliyim. Bennet'in ona yaptıklarından sonra, insan olarak nitelendirebileceğim biri değil. O denemelerini yaptıktan sonra, Central'a geri döneceksin ve bir sonraki adımı kimin atacağına ben karar vereceğim. Ne kadar sürerse sürsün."

Helena'nın kanı dondu.

Stroud, parmağının ucuyla Helena'nın çenesine dokundu. "Bunu akılda tutarak, diline dikkat etmeyi öğrenmen iyi olur. Onu sana bırakmak zorunda değilim."

Helena, Stroud gidene kadar tek kelime etmedi. Korku, zehir gibi içini kapladı, organlarını aşındırdı, ciğerlerini yaktı. Evi dolaştı, kilitli olmayan her kapıyı açtı, odaları çılgınca aradı, bir şey, herhangi bir şey bulmak için. Bir şey olmalıydı.

Ferron ertesi akşama kadar ortaya çıkmadı. Bunu yaptığında, ifadesi sertti, ama gözleri sanki artık ona bakmaya cesaret edemiyormuş gibi ondan kayıyor gibiydi.

Elleri tekrar tekrar seğirmeye başladı, sinirleri gerildi.

"Bu gece olmaz," dedi aniden. "Bana söylendiğine göre" — hâlâ ona bakmıyordu — "üç gün daha doğurgan olmayacağını söylediler."

Kadın şaşırmamıştı —

O bir katil ve bir büyücüydü. Onun bu durumun üstünde olacağını düşünmek için ne gibi bir nedeni vardı ki?

Yine de, mantıksız bir şekilde, onun... güvenli olduğunu düşünmüştü. Aptalca.

"Buraya gel," dedi sonunda.

Kadın mekanik bir şekilde yürüdü, adamın ceketinin ve gömleğinin düğmelerine bakarak. Adam elini uzattı, deri eldivenleri çenesine bastırarak yüzünü yukarı kaldırdı, gözleri onun gözleriyle buluştu. "Ne kadar görebiliyorsun?" diye sordu, bakışları bir gözden diğerine kaydı.

Helena güldü.

En son ne zaman güldüğünü hatırlamıyordu. Bir ömür önceydi. Ama soru komikti. Hatta çok komikti.

Hayatında sahip olduğu tüm güzel şeyler yok olmuştu, tüm tesellileri elinden alınmıştı, sanki artık ondan geriye acıdan başka bir şey kalmamış gibi. Hapsedilmiş ve akla gelebilecek her şekilde taciz edilmişti ve şimdi adam ona bu son zulmü de yaşatacaktı ama onun *görme yeteneği* için endişeleniyordu.

Gülüyordu, gülüyordu, sonra artık gülmüyordu, ağlıyordu. Sallanana kadar ağladı, ileri geri, yarı çığlık atarak, ve Ferron sadece orada duruyordu.

İçini boşaltana kadar ağlamayı kesmedi, sanki içindeki her şeyi ağlayarak boşaltmış ve geriye sadece bir kabuk kalmış gibi. Var olmaktan çok yorulmuştu.

"Daha iyi hissediyor musun?"

Yutkundu, boğazı ağrıyordu. "Hayır."

Parmakları seğirdi ve kız, onun parmaklarını yumruk haline getirip arkasına sakladığını izledi. O numarayı biliyordu.

Ona baktı ve o zaman onun garip solgunluğunu ve çenesindeki bitkinliği fark etti.

En azından ikisi de acı çekiyordu.

"Bu sefer ne için işkence gördün?" diye sordu donuk bir sesle, başka bir şey, herhangi bir şey hakkında merak etmekten rahatlamış bir şekilde.

Adam hafifçe homurdandı. "Birkaç şey için. Bana sık sık hatırlatıldığı gibi, ben sürekli bir hayal kırıklığıyım ve şimdi halk, geniş kolektif zekâsı sayesinde, benim Yüksek Yargıç olduğumu çıkardı."

Bu haber onun merakını uyandırdı. "Lancaster'ı öldürdüğün için mi?"

"Bunun bir etkisi olduğunu düşünüyorum, Aurelia'nın küçük krizinin de yardımı olmadı. Aniden ayrılmak zorunda kaldım ve Yüksek Reeve'nin orada olması gerekiyordu. Uluslararası gazeteler bu tür teorileri basmakta daha az çekingen, bu yüzden haber yayıldı. yakında Yüksek Necromancer'ın halefi olarak kabul edileceğim." Acı bir gülümsemeyle ekledi. "Görüyorsun, önceki anonimliğim tamamen benim korunmam içindi."

"Tabii ki," dedi Helena. "Yani sadece biraz işkence gördün."

"Önemli bir şey değildi," dedi, ama elleri arkasında duruyordu.

Sanki gitmek üzereymiş gibi yer değiştirdi. Ona yakın olmak istemese de, başka seçeneği yoktu, yoksa düşünceleriyle baş başa kalacaktı.

"Lancaster'ı neden öldürdün?" diye sordu.

"Görevimi tehlikeye attı. Resmi bir infaz yapardım resmi infaz yapardım, ama meşguldüm ve onun icabına bakılmasını istedim."

"Yani onu hastanenin ortasında mı öldürdün?" dedi kadın, ona şüpheyle bakarak.

"Onu hastane odasında öldürecektim, ama kaçmaya çalıştı." Omuz silkti. "Doğaçlama yaptım."

Lancaster'ın Ferron onun cesedini parçalarken yatarkenki görüntüsü Helena'nın zihnine kazındı.

Ferron boynunu çevirdi. "Başka sorunuz yoksa, bu işi bitirelim. Kanepe mi, yatak mı?"

Bu sözler sanki omurgasına çakılmış çelik bir çubuk gibiydi ve onun onun anılarını kontrol etmek niyetindeydi.

Bunun artık bittiğini sanıyordu. "Ben sandım ki..."

Ne düşündü? Artık esir olmadığını ve bedeni karşılığında zihninin serbest bırakılacağını mı?
Sözlerini yuttu ve kanepeye gitti.

Adam onu takip etti, yüzünde okunamayan bir ifadeyle elini uzattı, parmakları alnına hafifçe dokundu ve rezonansı kafatasından geçip gitti.

O durduğunda, Helena sanki
içine çökmüş gibi hissetti. Son birkaç günü yeniden yaşamak, dişleri çatlayacak kadar çenesini sıkmasına neden oldu.

Kanepeye yığılmış bir şekilde uzandı, Stroud'un tehdidi kafasında yankılanıyordu.

Yüzünü kanepenin kumaşına bastırdı, eski ve toz kokusunu içine çekti ve etrafındaki dünyayı dışlamaya çalıştı. Ferron tek kelime etmeden ayrıldı.

HELENA'NIN GÖZÜ YETERİNCE İYİLEŞMİŞTİ ve nihayet ışığa tekrar dayanabilir hale gelmişti, bu yüzden perdeleri geri çekti ve yeni odası
dağlar yerine avlu manzarasını ortaya çıkardı. Dışarıda dünya baştan aşağı değişmiş,
baharın ilk belirtileri görünüyordu. Alıştığı donuk gri renk, artık çimlerin ve ağaç dallarının arasında renkli noktalar gösteriyordu. devrilmiş çimlerin ve ağaç dallarının arasında renkli noktalar belirmişti.

Birkaç hafta önce bu onu rahatlatırdı, ama şimdi içinde bir boşluk vardı, güzellik bile dehşete dönüşmüştü.

İki gün. Düşünceleri, kaçmak için kendi uzuvlarını kemirmeye hazır
kendi uzuvlarını kemirip kaçmaya hazır, kapana kısılmış bir hayvan gibi.

Savaşta tecavüz her zaman bir olasılık olarak ortada duruyordu. Laboratuvarlardaki esirler hakkında hikayeler, direniş bölgesinden yakalanan kadınlara neler olabileceğine dair uyarılar vardı.
Ancak hamilelik amacıyla tecavüz, onun henüz tam olarak kavrayamadığı bir niyet katmanıydı.

Hamilelik konusunda yaşadığı deneyimler hiçbir zaman olumlu olmamıştı.

Savaş sırasında önlem almak zordu. Kızlar zaman zaman hastaneye gelip, gergin bir şekilde Matron Pace ile görüşmek isterlerdi. Çoğu zaman, olay bununla biterdi, ama bazen tekrar gelmeye devam ederlerdi.

Helena tek çocuktu. Eczacı olan annesi çoğunlukla gebelikleri önlerdi. Geri kalanı köyün ebelerinden sorumluydu. Anneler, işler ters gittiğinde Helena'nın babası gibi
Helena'nın babası gibi bir cerraha giderlerdi. Helena'nın büyürken gördüğü bebeklerin çoğu sakat, ölümcül hasta ya da ölü doğmuştu.

Bu durum savaş sırasında da devam etti. Bir şifacı olarak Helena, bebek çok erken doğduğunda
erken doğduğunda, yanlış pozisyonda sıkıştığında ya da yeterli yiyecek olmadığı için süt gelmediğinde çağrılırdı. Ona bir şey yapıp yapamayacağı sorulurdu. Çoğu zaman yapamazdı. Bebekler küçüktü ve kırılgandı, hatta
vivimansi bile her şeyi düzeltemiyordu.

Annelerin yıkıldığını, içlerinde sarsıcı bir şeyin parçalandığını izlerdi. Bazen çığlık atarlardı. Diğerleri ise
sessiz kalmak, ve bu çoğu zaman sonunda daha kötü oluyordu.

Helena, bunun asla başına gelmeyeceği için minnettardı. Asla evlenmeyecek ve çocuk sahibi olmayacaktı, bu yüzden onları kaybetmenin acısını asla yaşamak zorunda kalmayacaktı.

Kendini güvende hissettiği tek şey buydu.

Yatağında yatmış, uyuyamıyordu. Lumithia, altı ayda bir gerçekleşen Yükselişine yaklaşıyordu, o kadar dolunaydı ki gece gümüş rengi parlıyordu, ışık siyah gölgelere keskin bir kontrast oluşturuyordu. Havada
neredeyse sürekli bir rezonans hissi vardı.

Helena parmaklarını esnetti, Ferron'un Lancaster'ın karnına yaptığı gibi elini vücudunun içine kolayca sokabilmeyi diledi. Orada, yatakta organlarını söküp çıkaracaktı.

Vücudunun zorla suç ortağı haline getirilmesi düşüncesi onu hasta ediyordu, ama hamile kalmama fikri de onu

korkudan donup kalmasına neden oluyordu. Stroud'un tehdidi kafasında yankılanmaya devam ediyordu. Mücadele etmek ya da tecavüze karşı direnmemek arasında bir seçim yapmak zorunda kalmıştı, böylece durum olabildiğince kötüye gitmesin diye.

onu o kadar suçlu hissettirdi ki, zihni parçalanmak üzereydi. Eğer varış noktası kaçınılmazsa, tek seçeneği yolculuğun ne kadar korkunç olacağıydı.

Gece, cildini zımpara kağıdıyla ovuşturur gibi uzadı, ta ki cildi neredeyse kanayana kadar.

Ferron odasına girdiğinde, o boğuk bir nefes aldı ve neredeyse ağlamaya başlayacaktı.

Onu gördüğünde, sanki çıkıp gidecekmiş gibi neredeyse arkasını dönüyordu.

Elini öne doğru uzattı, sonra aniden geri çekti ve parmaklarını yumruk haline getirdi.

Bu hareket onu durdurmaya yetti.

Gözleri, sanki hala kendi içinde tartışıyormuş gibi, kızla kapı arasında gidip geldi.

Ya reddedip Stroud'un onu almasına izin verirse?

Oda dönüyordu. Elleri çoktan uyuşmuştu.

Eğer o giderse, ona izin verecekti. Merkez'e gidecekti. Sormak gibi bir suç ortaklığı yapmayacaktı.

Yüzündeki ifadeyi okuyamazdı. Sanki orada değilmiş gibi, ifadesizdi.

Sonunda arkasını döndü. Helena, onun bu sınırı aşmayacağına gülmeli mi ağlamalı mı bilemedi.

reddedeceği tek emirdi. Ne de olsa, artık Yüksek Yargıç olarak biliniyordu; Morrough onu öldüremezdi.

Cebinden küçük bir teneke kutu çıkardı ve içinden bir şey alıp dilinin altına koydu.

"Yatağa," dedi sonunda, ona bakmadan.

Helena kıpırdamadı.

Ona dönerek, gözleri donuk bir şekilde baktı.

"Bekle..." Sanki onu uzak tutabilecekmiş gibi ellerini uzattı. "Ya beni öldürürsen?" diye sordu, sesi titriyordu. "Şimdi yapabilirsin. Artık herkesin senin Yüksek Yargıç olduğunu bildiğini söyledin.

senin Yüksek Yargıç olduğunu herkesin bildiğini söyledin. Morrough benim yüzümden seni öldürmeyi haklı çıkaramaz. Ben hiç kimseyim."

Ferron'un dikkati keskinleşti. Bir an için, gözlerinde hesaplama belirgin bir şekilde, bunu düşünerek durdu.

Kalbi hızla atmaya başladı.

"İsterseniz, ben kendim yapabilirim, böylece o farkına varmaz," diye teklif etti. "Sadece bana bir şey verin. Kolay ya da hızlı olması gerekmez, küçük bir şey olabilir. Kısa bir süreliğine ayrıldığınızı söyleyebilirsiniz ve..."

Yanlış konuştuğunu anında fark etti. Ferron'un ifadesi aniden sertleşti, gözleri donuklaştı ve bakışları yine üzerinde dolaşmaya başladı.

"Yatak," dedi yine, bu sefer dişlerini sıkarak.

Elleri yanlarına düştü. Yavaşça döndü, yürürken vücudundan tuhaf bir şekilde kopmuş gibiydi. İç dudağını ısırdı, daha sert, daha sert, bir şeyler hissetmeye çalışarak. Yatarken dili kanla doldu, ama vücudu hala uyuşuktu.

Ferron birkaç dakika sonra yaklaştı. Sadece paltosunu çıkarmıştı.

O yaklaşır yaklaşmaz gerildi, dişlerini gıcırdatmamaya çalıştı.

Ferron'un ifadesi granit gibi sertleşmişti; yatağın ayak ucunda durmuş, başlığı izliyordu.

"Gözlerini kapat," dedi.

Kendini itaat etmeye zorladı ve nefes almaya odaklanmaya çalıştı. *Düşünme.* Odada onun kokusunu alabiliyordu, ardıç, metal ve evin çürüğünün kokusunu.

Yatağın sağ tarafı çöktü. Nefesi kesildi ve hızlandı.

"Sakın... gözlerini açma."

Gözlerini daha da sıkı kapattı. Eteği kalçalarına doğru sıyrılırken, iç çamaşırları çıkarılırken bir duraklama oldu. Kalbi durmuş gibiydi.

Ferron'un nefes aldığını duydu. Havadan onun vücudunu hissedebiliyordu.

"Nefes al," dedi sol kulağının yanında.

Bacaklarının arasında sıcak ve kaygan bir şeyin dokunuşunu hissetti. Geri çekildi, sonra bunun yağ olduğunu fark etti.

Gırtlaktan gelen bir nefes aldı, gözlerini o kadar sıkı kapattı ki, Ferron'un ağırlığı kalçalarına bastırırken gözleri zonkladı.

Boğuk bir iniltiyi zorla bastırdı.

Gözlerini daha da sıkı kapattı. Zihni, bir çıkış yolu bulmaya çalışarak çabalıyordu. Tankın içinde, durgunluk halindeyken, zihni uçurumun kenarında sallandığında kendini uzaklaştırmayı öğrenmişti.

Bu şekilde hayatta kalmıştı. Dayanabileceğini öğrenmişti.

Ama şimdi bu kaçış yolu işe yaramıyordu.

Sanki biri bilincini bir çivi ile yerine çakmış gibi, kendi vücudunun içinde hapsolmuştu.

Burası Merkez'den daha iyi, diye hatırlattı kendine, hiperventilasyona girmeden, tırmalamadan, çığlık atmadan ve onu itmeye çalışmadan durmaya çalışıyordu.

Göğsü kasıldı. Gözlerinin köşelerinden yaşlar süzülüyordu.

Merkez'den daha iyi.

Ya bu başarısız olursa? Ya Stroud onun hakkında haklıysa, bu mümkün bile değilse, ama Helena yine de işbirliği yapmışsa? Ya hepsi boşuna olursa?

O, çılgınca, panik içinde nefes aldı, o sarsılıp hareketsiz kaldığında geri çekilmekten kendini alamadı.

O kadar ani bir şekilde gitmişti ki, sanki buharlaşmış gibiydi.

Helena gözlerini açtı ama onu hiçbir yerde göremedi. Tuvaletten şiddetli bir kusma sesi geldi.

Sonunda tuvaletin sifonunun çekildiğini ve musluktan birkaç dakika boyunca su aktığını duydu.

Eteğini aşağı çekmeyi başardı ama bundan ötesine geçemedi. Vücudu uyuşmuştu.

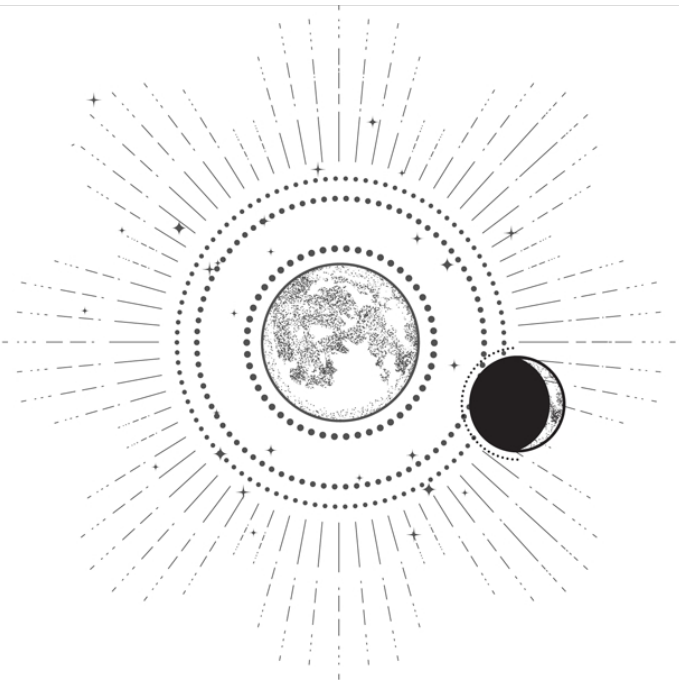
Bitti, diye kendine söyleyip durdu, sakinleşmeye çalıştı ama titremesini durduramadı. Tırnakları avuç içlerine hilal şeklinde izler bırakmıştı.

Ferron tuvaletten çıktı, gergin ifadesi sanki onu sürdüremezmiş gibi kaybolmuştu. Yüzü solgun, gözleri keskin ve kırmızıydı.

Garip bir şekilde ölümlü görünüyordu. Öyle görünmemesini diledi. Gözlerini kaçırdı.

O sessizce odayı geçti, paltosunu aldı ve çıktı. Helena yavaşça oturdu, vücudunu hissetmemeye çalışıyordu.

Banyoya girip duş başlığını açtı ve kıyafetlerini çıkarmadan altına kıvrıldı. Su soğuduğunda bile kıpırdamadı.

BÖLÜM 19

HELENA ERTESİ GÜN DIŞARI ÇIKMAYA ÇALIŞTI.

Temiz havaya, evin baskıcı ağırlığından kaçmak için ağırlığından kaçmak için çaresizce temiz hava almaya ihtiyaç duyuyordu, ama kapıya ulaştığında, yüzüne ılık bir bahar esintisi çarptı ve ciğerlerini toprağın ve bahar çiçeklerinin kokusuyla doldurdu.

Ölü çimlerin arasından minik çiğdem ve kardelen kümeleri görünüyordu. Evi kaplayan kararmış asmaların uçlarında yeşil lekeler vardı ve kuş sürülerinin başının üstünde uçarken cıvıldadıkları duyuluyordu.

Her şey çok güzeldi ve bu ona bir ihanet gibi geldi.

Dünya artık güzel olmamalıydı. Ölü ve soğuk olmalı, Helena'nın hayatındaki sefaletini yansıtmalıydı. Bunun yerine, yeni bir mevsime girerek yoluna devam etmişti, ama o bunu yapamamıştı. Sonsuza kadar kapana kısılmıştı.

kışın, ölüm mevsiminde.

Eve çekildi.

Öğleden sonra odasının kapısı açıldığında, Ferron yerine Stroud'u görünce rahatladı.

Stroud eğlenmiş görünüyordu. "İlk seferde herhangi bir hasar olup olmadığını kontrol etmek için uğrayayım dedim. Enfeksiyonun engel olmasını istemeyiz. Kan var mıydı?" Helena bakmamıştı, ama yavaşça başını salladı.

Stroud'un gözleri merakla yukarı aşağı hareket etti. "Eh, yirmiden büyüksün. Her zaman olur diye bir şey yok."

Helena, Stroud'un elini pelvisine koyduğunda onun rezonansına tepki vermemeye çalıştı, ama

Rezonans dalgası vücudunun en mahrem bölgelerinden geçerken, Helena kontrolsüz bir şekilde titredi.

"Muhtemelen birkaç hafta sonra hamile olup olmadığını bilemeyeceğiz, ama yakında öğreneceğiz. Erken teşhis konusunda oldukça ustalaştım." En sinir bozucu bir şeyin ayarlandığı hissi vardı ve Helena keskin bir nefes aldı. "Evet, bu kesinlikle doğru zaman. Seni hazırlayabileceğim kadar hazırsın."

Helena'nın tüyleri diken diken oldu, ta ki Stroud durana kadar. "Ee, nasıldı?"

"Korkunç," dedi Helena, başka yere bakarak.

Stroud sahte bir sempatiyle ses çıkardı. "Şaşırtıcı değil. Sen çok gerginsin."

Helena pencereye bakarak çenesini titretti. Stroud'un dudakları lastik gibi gerildi ve dosyayı masaya bırakarak parmaklarını Helena'nın adı ve ön yüzüne damgalanmış iki mahkum numarasını boş boş okşadı.

"Biliyor musun, ben Alchemy Tower'da okudum. Tabii ki senin zamanından yıllar önceydi. Repertuarım ve Rezonans seviyeleri yükselmeye devam etmek için yeterince *iyi* değildi, ama bilim bölümüne geçmeme ve tıp asistanı olarak okumama izin verildi. Orada ilk kez vivimansi'yi ilk kez orada duydum. Yıllar sonra sahip olduğum gücün farkına vardım ve onu kontrol etmeyi öğrenmek için mücadeleye başladım. Savaştan sağ kurtulan az sayıdaki vivimanslardan biri olacağımı asla hayal edemezdim."

Helena, Stroud'un ona bunu neden anlattığını anlamadı.

Stroud çantasını karıştırdı ve bir şişe hap çıkardı, bir tanesini ikiye böldü. "Aç."

"Neden?" diye sordu Helena, çenesini sıkarak.

Stroud cevap vermedi, sadece öne adım attı ve parmaklarını ve rezonansı kullanarak Helena'nın ağzını açarak, ufalanan parçayı ağzına soktu ve

çözünmeye başladığında yutmasını sağladı. Helena, boğazından aşağı inerken tadı tanıdı.

"Artemon Bennet benim gibi insanları kurtardı. Bize yeteneklerimizi açıkça test etme ve onlarla gurur duyma şansı verdi." Stroud hala Helena'nın çenesini sıkıca tutuyordu; parmakları derisine batıyordu.

Helena, Stroud'un fizyolojisiyle oynadığını, onu ayarladığını hissedebiliyordu. Bu, Ferron'un onu eve alıştırırken yaptıklarından tamamen farklıydı. Zihninden fizyolojik olarak kopmuş hissetmek yerine, cildinin yüzeyden başlayarak yavaşça derinlere doğru ısınmaya başladığını fark etti.

Stroud konuşmaya devam etti. "Onun mükemmel olduğunu söylemiyorum;
Bennet diğer vivimancıları, onun dehasını takdir edemeyecek kadar zayıf akıllı buluyordu." Soluk kaşları kalktı. "Ama ben ona sorgusuz sualsiz hizmet ettim, onun yanında kalmak için kişisel hırslarımdan vazgeçtim. Bu yüzden herkes beni *hep* küçümsese de hâlâ buradayım."

Helena uzaklaşmaya çalıştı, ama Stroud'un rezonansı motor sinirlerini boğmuştu. Alt karnında zonklayan bir gerginlik belirdi ve cildi o kadar hassaslaşmıştı ki, acı veriyordu.

"İşte." Stroud onu bıraktı ve Helena yatağın üzerine yan yattı. "Artık çok daha fazla keyif alacaksın."

Helena felç olmuş gibi yatıyordu, Stroud onu sırt üstü, bacakları açık şekilde yatağa yerleştirirken direnemiyor ya da çığlık atamıyordu.

Hayır. Hayır. Hayır.

"Çıkarken Yüksek Yargıç'a hazır olduğunu söyleyeceğim," dedi Stroud çıkarken.

Helena saatler sürmüş gibi gelen bir bekleyişin ardından, arzusu kemiklerine işliyordu. Vücudu hareket, dokunma, sürtünme için çığlık atıyordu, arzusu derisinin altında kıvranıyordu.

Ferron nihayet geldiğinde, hareket edebilseydi, kapının kapanmasının titreşiminden bile titrerdi

ama sadece orada yatıp, gözlerini ona dikip, bir şeylerin ters gittiğini fark etmesini dileyebildi.

Ancak Ferron ona bakmıyordu. Onun ötesine, içinden bakıyordu, bakışları görmeyen bir orta mesafeye sabitlenmiş, ceketini çıkarıp kanepenin üzerine asıyordu.

Ferron'un hareketlerini izledi, gözleri aniden açgözlü bir hale geldi,

onunla ilgili tüm detayları kaydetmeye kararlıydı. Beklemek içini boşaltmış, giderek büyüyen, yürek parçalayan bir özlem çukuru bırakmıştı.

Ellerinin sıcak olduğunu biliyordu.

İçinde bir titreme yükseldi.

Düşünmeyi bırak.

Gözlerini sıkıca kapattı, ama hissettiği ihtiyaç iradesini aşındırıyordu.

Yatak hareket etti. Omurgasından bir titreme geçti. Eteği kaydı, yukarı çıktı ve kumaşın uyluklarına değmesi onu düzensizce nefes almaya zorladı. Yapabileceği tek tepki buydu.

"Nefes al," dedi Ferron, önceki gece olduğu gibi.

Onu önceki günden daha fazla fark ediyordu, ancak şimdi arzuları tersine dönmüştü. Onun ağırlığını zar zor hissedebiliyordu. Kafatasında sonsuz bir çığlık yankılanırken bile, ona doğru eğilmek, ona bastırmak istiyordu.
sıkıca sarılmak istiyordu, kafasının içinde sonsuz bir çığlık atıyor olsa bile. Gözlerini açtı ve ona baktı.

Onu daha önce hiç gerçekten görmemiş gibi hissetti.

Aralarında her zaman keskin ve temkinli bir mesafe vardı. Onu gözlemlediğinde, zayıflık belirtileri arıyordu. Onu hiçbir zaman insan ya da sıcakkanlı biri olarak görmemişti.

Artık ona çok insan gibi geliyordu. Onun kendisine dokunmasını *istiyordu*. Ellerinin dokunuşunu, parmak uçlarının çenesine bastırışını hatırladı. O kadar çok arzuluyordu ki, cildi ağrıyordu. Önceki gece kaçmak için çaresizce uğraştığı ağırlık... Artık onu istiyordu.

Gözyaşları şakaklarından sıcak bir iz bırakarak akıyordu.

Kısa bir an için Ferron'un gözleri yüzüne kaydı, sonra tekrar başka yere çevirdi. Hareketsiz kaldı ve ona tekrar baktı.

"Ne oldu?" diye sordu.

Ona baktı, anlamasını istedi.

O uzaklaştı ve eldivenini çıkardı. Hâlâ eldivenlerini giyiyordu.

Ona neredeyse hiç dokunmamıştı, ama bu kadarı yeterliydi. Felç geçmişti.

Helena'nın vücudu titreyerek tekrar hareket etmeye başladı ve anında yanına kıvrıldı, hıçkırarak, vücudu titrerken bacaklarını sıkıca birbirine bastırdı ve düzensizce nefes aldı.
Nefes alması bile ciğerlerini yakıyordu.

"Sana ne yaptı?"

Ona bakamıyordu.

"Daha iyi olması için olduğunu söyledi." Sesi kontrolsüz bir şekilde titriyordu. "Çünkü ben... şikayet ettim. Bana verdiğin haplar ne kadar süre etkili?"

"Sekiz saat."

"Bana yarısını verdi." Derin bir nefes aldı. "Başka bir şeye başka bir şeye değiştirebilir misin?"

"Etkisi başladıktan sonra olmaz," dedi. " 'da kendi kendine geçmesi gerekiyor."

Kafasını salladı. Öyle olacağını tahmin etmişti ama yanılmayı ummuştu.

Bir nefes daha almaya çalıştı.

"Bekleyebilir miyiz... sonraya kadar?" Sesi boğuktu.

Sessizlik oldu.

"Bundan sonra gitmem gerekiyor. Yarın geç saatlere kadar dönmeyeceğim."

Orada yatarken, net düşünmeye çalışıyordu, artık mantıklı olup olmadığından emin değildi.

Ya da belki hamile değildi. Tedavi ettiği tüm kazara gebeliklerden, çocuk sahibi olmanın

her zaman kolay olmadığının farkındaydı. Ailesinin çocuk sahibi olması yıllar sürmüştü;
Onlar pes ettikten sonra o gelmişti. Bir mucize, demişlerdi. İki ay sonra, Central'a, Stroud'a gidecek ve
—

Deliriyordu. Bunu yapamazdı. Böyle bir seçim... Böyle şeyler arasında seçim yapmasını istemek adil değildi. İyi seçenek yoktu, sadece gittikçe daha kötü seçenekler vardı, kendini sonsuza kadar nefret etmek için.

Bu, Stroud'un yapabileceği en acımasız şeydi. "Sadece... şimdi yap," dedi, sırt üstü dönerek,
ona bakmayı reddetti.

Tavanı izledi, zihnini boşaltmaya çalıştı. Yatak hareket etmeden önce uzun bir sessizlik oldu.

İkinci sefer daha kötü olabileceğini düşünmemişti, ama bin kat daha kötüydü. Şimdi vücudu onu *istiyordu*.

Gözlerini kapatmaya çalıştı, ama huzursuzdu. Gözlerini kapalı tutamadı. Gözleri açıldı ve
Ferron'a tekrar baktı, daha önce hiç dikkat etmediği tüm detayları içine çekti. Keskin elmacık kemikleri ve gözleri, ince dudakları, çenesinin keskin hatları ve solgun
boğazının gömleğinin yakasında kayboluşu. Ona yaklaşıp tenine nefesini üflemek, başka bir bedenin sıcaklığını *hissetmek* istedi.

"Acele et," dişlerini sıkarak, kendini sert tutmaya çalışarak dedi.

Yağa gerek yoktu, ama o yine de kullandı. Başlığını görebilecek kadar geriye doğru eğildi, omurgası titriyordu, yüzünü ellerine gömdü, avucunu acımasızca ısırdı ve kendini mahvolmuş hissetti.

O hareket ettiğinde boğazında hıçkırıklar oluştu. Parmakları kıvrıldı, yorganı tırmaladı, yırtacakmış gibi.

Korkudan midesi bulanıyordu. Kendisinin her bir parçasından nefret ediyordu — üstesinden gelemediği, sürekli korkmuş, zayıf ve şimdi de eksik olan fiziksel varlığından — ve bunlardan hiçbirinden kaçamıyordu. Belki de

Matias başından beri haklıydı ve zayıf olmak onun doğasında vardı.

Keşke bedeninden kopup gidebilseydi. Onu parçalara ayırıp yanıp kül olmasını izleyebilseydi, böylece artık
artık insan olmaktan kurtulmak istiyordu.

Vücudu iradesine karşı kasılmaya başladı. Ferron
düzensiz bir nefes aldı ve bu ses onu yakıp kül etti. Ağırlığı üzerine bastırdı ve o umutsuz bir hıçkırıkla yıkıldı.

Birkaç kez daha itti ve işkence çekiyormuş gibi inleyerek titredi.

Bir anda, sanki yeterince hızlı kaçamıyormuş gibi geri çekilerek ortadan kayboldu.

Kapıdan kaybolurken onu görmek için zar zor gözlerini açtı.

Kapı kapanmadan hemen önce yüzünü bir an gördü.
Bayılacakmış gibi solgun görünüyordu.

Gitmişti. Oda boştu ve kız yalnız kalmıştı.

Yanına kıvrıldı ve ellerine gözyaşlarını tuttu. Derisinin altında yanan çaresizlik geçici olarak
Hissettiği dehşetin büyüklüğüyle sersemlemişti. Banyoya sürünerek girdi ve kusacak bir şey kalmayana kadar kusmaya devam etti.

Seksin ne olduğunu hep biliyordu. Etras'ta seks, doğum ve ölüm gibi hayatın bir parçasıydı, ama Kuzey'de duygular
farklıydı, bu konu katı bir şekilde kapalı kapılar ardında tutulurdu.

Erkekler eğlence bölgelerine gittikleri için başları belaya girebilirdi, ancak bu onların doğasında olan bir açlık olarak kabul edilir ve canlılıklarının bir göstergesi olarak görülürdü, bu yüzden cezalar genellikle hafif olurdu, daha çok
yakalanmanın bir sonucu olarak uygulanırdı. Kızlar için beklentiler farklıydı, Paladian toplumunun geleneksel sınırlarının ötesine geçmelerine izin verilenler için bile
Lumithia, saf ve parlak bir bakire tanrıçaydı. Onun kültüyle ilişkilenen kadınlar ve bunun sağladığı fırsatlar
aynı şekilde olmaları gerekiyordu.

Helena'nın Enstitü'deki hayatı, akademik performansına bağlı olmasının yanı sıra ahlak maddesi de içeren bursu etrafında dönüyordu.
Bu maddeye, herhangi bir inançtan daha sadık bir şekilde bağlı kalmıştı, çünkü ilahi tehditlerden çok dünyevi sonuçlardan korkuyordu
kutsal tehditlerden daha çok korkuyordu. Korkusu, herhangi birine karşı en ufak bir arzu kıvılcımını bile bastırıyordu.

Bazen, bir gün borçlarını ödedikten,
Borçlarını ödediğinde, kendisinden beklenen her şeyi başardığında ve kendi hedeflerine ulaştığında, sevilmek istediğini düşünürdü. İstenilmenin ne demek olduğunu bilmek istedi.

Artık bu iğrenç utanç, onun tek bildiği şeydi.

İLAÇIN ETKİSİ SONUNDA GEÇTİĞİNDE, Helena yatarak başka bir şey, herhangi bir şey düşünmeye çalışıyordu, ama
düşünecek pek bir şey yoktu. Geriye kalan tek soru, neden bir şekilde labirentimsi bir komplonun parçası olduğu idi.

Morrough ve Stroud'un nedenlerini, ondan ne yarar sağladıklarını çoğunlukla anlayabiliyordu, ama Helena olayı hangi açıdan ele alırsa alsın, Ferron'un bu olaydaki nedenlerini anlayamıyordu, oysa Ferron
en son düşünmek istediği kişi olmasına rağmen, Ferron'un bu olaydaki niyetini anlayamıyordu. En azından onun siyasi niyetini merak etmek, onu bir insan olarak düşünmesini engelliyordu.

Onun, Yüksek Yargıç olduğunu ortaya çıkarmanın bir şekilde planladığından emindi. Hafifletici sebepler olabilir, ama söylentinin yayılmasını istemeseydi, bunu engelleyebilirdi. Paladia ve çevre ülkelerin bunun Kaine Ferron olduğunu bilmesini istiyordu.

Neden? Morrough'un cezalarından kaçmak için mi? Kendisini yerinden etmek zorlaştırmak için mi? Bundan daha fazlası olmalıydı.

Yeni Paladia şu anda düşmanlar tarafından kuşatılmış durumdaydı.

Nehrin doğusundaki Novis monarşisi, Holdfasts ile asırlık bağlara sahipti: Luc'un annesi, kraliçenin uzak kuzeniydi. Novis'in
Hevgoss, batıdan Paladia'ya hakim konumdaydı ve uzun bir geçmişe sahipti. Komşu ülkelere gizlice müdahale ederek krizler çıkarmak ve
Bu müdahaleler genellikle hükümetin onlara bağlı kalmasıyla sonuçlanıyordu.

Eternal Flame, başından beri Morrough'un Hevgoss tarafından kullanıldığını şüpheleniyordu, ancak Helena gibi bir şey bu ilişkiyi bozmuş gibi görünüyordu.

Paladia'nın ekonomisi ve meşruiyeti simyaya bağlıydı ve savaş hem nüfusu hem de
endüstriyi yok etmişti. Doğal kaynaklar ve yüzyıllara dayanan simya bilimi hala mevcuttu, ancak ülke zayıflamış ve düşmanlar yaklaşıyordu. Girişimci komşularını uzak tutan tek şey Ölümsüzler'e duyulan korkuydu, ancak artık bu efsane de yıkılmıştı. Morrough, kamuoyunun gözünden neredeyse tamamen kaybolmuştu
kamuoyunun gözünden kaybolmuştu; Yüksek Reeve, geriye kalan tek gerçek güçtü.

Belki de Ferron, Morrough'u devirmek için Hevgoss ile gizlice görüşüyordu.

Yüksek Reeve ne kadar korkutucu olsa da, Ferronlar eski bir aileydi ve servetlerini yapmadan önce bile Paladia tarihinin bir parçası olarak kabul ediliyorlardı
Undying, rejimini tamamen korku yoluyla sürdürüyordu ve Paladia'da bundan hala faydalananların sayısı Spirefell'in balo salonuna sığabilecek kadar azdı.
Hayal kırıklığı doruk noktasına ulaşıyordu. Sonunda rejim çöktüğünde, insanlar tanıdık, gurur duyabilecekleri güce sahip birini isteyeceklerdi.

Tüm dünya Ferron çeliğinin devrimci gücünü biliyordu. Endüstri devrini bu çelik şekillendirmişti.

Bu noktada, Paladyalılar Ferron'u Morrough'u tahttan indirirse kurtarıcı olarak görebilirlerdi. Morrough'da işlediği

Morrough'u suçlayabilir ve sadece kendisine fayda sağlayan şeylerin sorumluluğunu üstlenebilirdi.

Helena'nın bildiği kadarıyla, Ferron'un rakibi yoktu. Greenfinch bir kukladan biraz daha fazlasıydı ve Lonca Meclisi bir şakaydı. Ferron, Morrough'un tek görünür dayanağıydı.

Bu, Morrough'un ona neden bu kadar işkence ettiğini açıklardı: kendi ölümsüzlüğünün başarısızlığından duyduğu kızgınlık yüzünden. Ferron'a kritik derecede bağımlıydı ve başka seçeneği yoktu.

Yine de Helena, bir şeyi kaçırdığını hissediyordu.

Ferron'un planlarında *ona* ne gibi bir rol düşüyordu?

Her ne tür entrikalar dönüyor olursa olsun, bir şekilde bir rol oynuyordu. Ferron, onun güvenliğini sağlamak için çok fazla çaba sarf ediyordu, başka türlü olamazdı. Ferron, bunu belli etmemeye çalışırken, onun iyiliğini sağlamak için aşırı derecede çaba sarf ediyordu.

Ona kendisini öldürmesini istediğinde Ferron'un tereddüt ettiğini düşünmeye devam etti. Ferron bunu düşünmüştü. Neden? Eğer Helena
planının gerekli bir parçasıysa, onu öldürmek nasıl bir seçenek olabilirdi? Ama değilse, neden bu kadar çaba sarf ediyordu?

Ferron gece çöktükten sonra geri döndü. Odaya girdiğinde, birbirlerine baktılar, ikisi de konuşmadı.

Söylenecek bir şey yoktu.

Adam döndü, dilinin altına bir tablet attı ve geri döndüğünde, bakışları Helena'yı delip geçti.

Helena, gözleri kanopiye sabitlenmiş bir şekilde yatıyordu.

Yatağın hareket ettiğini hissettiğinde hiç irkilmedi. Eteği beline kadar sıyrıldığında
Eteği beline kadar yukarı çekildiğinde ses çıkarmadı.
Adam bacaklarının arasına girdi ve o, gözleri bulanıklaşacak kadar yoğun bir şekilde yukarıya doğru baktı.

Adam ona girdiğinde, küçük bir boğuk nefes aldı ve yüzünü duvara çevirdi, içsel ıstırapla kıvranıyordu.

Vücudu bunu bekliyordu. Tıpkı ilacın
onu eve alıştırdığı gibi, vücudunu da buna alıştırmıştı.

Bu çok derin bir ihanetti.

Onu itmeyi düşündü. Eğer adam onu fiziksel olarak zorlar, yere yatırır ya da felç ederse, o zaman kendini daha az nefret ederdi.

Ama incinmekten o kadar bıkmıştı ki, kıpırdamadı.

Her şey bittiğinde, adam tek kelime etmeden gitti. Kız onun yüzüne bakmadı.

Beş gün sonra, kapı kapalı kaldı ve ev sessizdi. Sonunda her şey bitmişti, ama o neredeyse hiç rahatlamamıştı.

Deliriyordu. Endişeyle parçalandığını, dağıldığını, onu tutan kafesin içinde tükendiğini hissediyordu.

Ya işe yararsa? Ya başarısız olursa?

Neyden daha çok korktuğunu bilmiyordu.

GÜN AKŞAMA DOĞRU ilerledikçe, Helena
giderek daha da heyecanlandı, ama kısa bir süre karardıktan sonra tekrar yakıcı bir parlaklık ortaya çıktığında bunun nedenini anladı.

Lumithia tam Yükseliş'e ulaşmıştı. Dışarıdaki dünya, neredeyse gündüz kadar parlak gümüş rengindeydi ve siyah gökyüzünün ortasından ışık yayıyordu. Her yıldız ve gezegen silinmişti. gökyüzünün ortasında, kırık bir çömlek parçası gibi görünüyordu.

Lumithia'nın yavaş yörüngesi, her yıl sadece iki kez, ilkbahar ve sonbaharda dolunay olduğunu, yaz ve kışın ise Abeyance'a girdiğini anlamına geliyordu.

Yükselişteyken, simyacılar üzerinde yoğun bir etkisi vardı.

Rezonansı düşük olanlar için, Ascendance yılın tek dönüşüm yapabildikleri zamandı, oysa güçlü yeteneklere sahip simyacılar onun parlaklığından dolayı kendilerini şaşkın hissediyorlardı. İnsanlar buna "ay sarhoşluğu" diyorlardı.

Yükseliş, Paladyalılar üzerinde özellikle güçlü bir etkiye sahipti. İnanç'a göre bu, Paladia'nın tanrılarla olan derin bağının bir işaretiydi. Luc ve Lila, bundan o kadar sarhoş olurlar, düzgün yürümekte zorlanırlardı, Helena ise -gerçek bir yabancı inançsız gibi- sadece endişe ve üzerine baskı yapan ağır bir korku hissederdi.

O gece, akşam yemeği gelmedi.

Hapsedildiği aylar boyunca ilk kez yemek yoktu.

Bir şeyler ters gidiyordu. Yükseliş olsa bile, nekrotroller hala orada olmalı ve bir şekilde aktif olmalıydılar. Avluya baktı ve ön kapının yanında heykel gibi duran iki nekrotrol gördü. Ama kapının dışında ayak sesi yoktu ve odasından çıktığında kimse görünmedi.

Helena, Lumithia'nın gümüş parıltısının izinden ayrılmadan fuayeye doğru ilerledi, sürekli olarak bir necrothrall'ın ortaya çıkmasını bekliyordu. Gölgeler mürekkep gibi siyahtı, kenarları parlak beyaz ışığa karşı keskin bir kontrast oluşturuyordu.

Lobi boştu, beyaz mermer neredeyse ay ışığı altında parıldıyordu. Zemindeki ejderha ouroboros, pulları varmışçasına parıldıyordu, koyu renkli gövdesi beyaz mermerin arasında parıldıyordu.

Lumithia'nın ağırlığı baskıcıydı. Helena'nın kanında yankılanıyordu, sanki geçersiz kılmayı alt etmeye çalışıyormuş gibi, dönemeyecek kadar küçük bir kafesteymiş gibi bir his yaratıyordu.

Necrothralların bilinçli olarak kontrol edilmesine gerek yoktu

bakım gerektirmezlerdi. Araştırmalara göre, onlara emirler verilebilirdi ve onlar da bu emirleri sonsuza kadar tekrar tekrar yerine getirirlerdi. Ferron, Yükseliş'ten sarhoş olsa bile, onlar her zamanki gibi çalışmalıydılar.

Ferron ölmedikçe...

Yerinde donakaldı. Ya Eternal Flame, Ascendance sırasında gelip, onun

Partideki Undying, katilin bir hayalet gibi olduğunu, geride bıraktığı ceset dışında hiçbir iz bırakmadan girip çıktığını söylemişti.

Fuayeye daha yavaşça baktı. Etrafını saran

gümüş beyazı ve siyahı, ön kapıya doğru ilerlerken gözlerini kamaştırdı.

Kapı kolunu çevirmeye çalışırken parmakları titriyordu. Kol dönmüyordu. Kolun altındaki kilidi çevirdi, ama kilit dönüyordu. Kollarında hissettiği acıyı görmezden gelerek kapıyı sallamaya çalıştı, ama kapı yerinden kıpırdamadı.

kapalıydı.

Göğsü sıkıştı, ama kendini zorlayarak bir sonraki dış kapıya yöneldi.

Sıkıca kilitliydi.

Evi dolaştı, bulduğu her kapının kilitli olduğunu görünce nefesi gittikçe hızlandı.

Ferron, Spirefell'de bir yerlerde ölmüş müydü? Onun cesedine rastlayacak mıydı? Her odaya girdiğinde kendini hazırladı, gölgelerden kan sızdığını göreceğinden emindi.

Ama Ebedi Alev onu terk etmezdi elbette.

Buraya gelmişlerse, bir kapı veya pencereyi kilitlememiş olurlardı. En azından bunu ona bahşederlerdi.

Sadece onu bulması gerekiyordu.

Başka bir kapıyı denedi. Parlak bir acı hissi elini uyuşturana kadar kapıyı defalarca salladı.

Aradıkça, daha da emin oluyordu.

Ferron ölmüştü. Bu evde tek başına mahsur kalmıştı.

Yakında Stroud onu almaya gelecekti. Helena Merkez'e götürülecekti ve hamile değilse, Stroud ona tecavüz edecek başka birini bulacaktı.

Kolları uyuşuyor, başı dönüyordu. İkinci kata çıktı ve ilk koridora girdi. Ferron ve Aurelia'nın odaları bu koridorda olduğu için evin bu bölümünden uzak durmuştu.

Ferron ölmüşse, bunu kendi gözleriyle görmesi gerekiyordu. Bunu bilmek zorundaydı, yoksa Ferron onu rahat bırakmayacaktı.

Soldaki ilk kapıya ulaştı ve nefes almaya çalışarak, elini kapı kolunu tutacak kadar sabit hale getirmeye çalışarak durdu.

Kapı sessizce açıldı.

Oda gölgelerle kaplıydı. Ay ışığı erimiş gümüş bir nehir gibi pencerelerden içeri akıyordu. Gözleri yatağa kaydı. Yatak boştu.

Kapıda dururken, odadaki hava değişti.

Keskin bir hareketle masaya döndü. Masa çoğunlukla gölgelerin içindeydi, kenarları şişelerle kaplıydı. Sonra bir gölge hareket etti ve ay ışığı Ferron'un yüzüne düştü, soluk saçları ve teni parıldıyor gibiydi. "Helena," dedi yumuşak bir sesle.

Onu görünce rahatlamış mı yoksa dehşete kapılmış mı olduğunu bilemeden donakaldı.

O, ona daha önce hiç isim takmamıştı. Spirefell'de geçirdiği onca ay boyunca ona sadece "mahkum" diye hitap etmişti. Stroud ona Marino diyordu, ama Ferron ona hiç isim takmamıştı. Kimsenin ona ismini söylediğini duymayalı çok uzun zaman olmuştu.

"Ben..." Kendini aptal gibi hissetti. "Öldüğünü sanmıştım."

Dönüp gitmesi gerekirdi, ama o kadar doğaüstü görünüyordu ki, gözlerini ondan ayıramadı. Yüzünde tam bir çaresizlik ifadesi vardı, ama ona bakarken, gözlerinde açlık dolu bir bakış belirdi.

Yavaşça ayağa kalktı.

Hareketlerinde alışılmadık bir gevşeklik vardı. Onun arkasındaki masaya baktı ve sonunda anladı.

Adam sarhoştu. Lumithia'nın etkisi ve gerçek sarhoşluktan dolayı aşırı derecede sarhoştu.

Lumithia'nın etkisiyle ve gerçek sarhoşlukla aşırı derecede sarhoştu. Yenilenme yetenekleriyle, muhtemelen bu ikisinin birleşimine ihtiyacı vardı.

O kadına doğru yaklaşırken, kadın geri çekilmeye çalıştı, ama sonra duvar omuzlarına çarptı ve gidecek hiçbir yer kalmadı, aralarında hiçbir boşluk kalmadı.

Soluk elini kaldırdı ve parmakları kadının boğazını sıktı.

Gözleri kararmış, etrafı parlak gümüş rengi bir halka ile çevriliydi. O, kadına bakarken, kadının nabzı onun elinde titriyordu.

Hizmetçilerin ortadan kaybolmasına şaşmamak gerek. Belki de diğer herkes bu gecelerde ondan saklanmayı biliyordu.

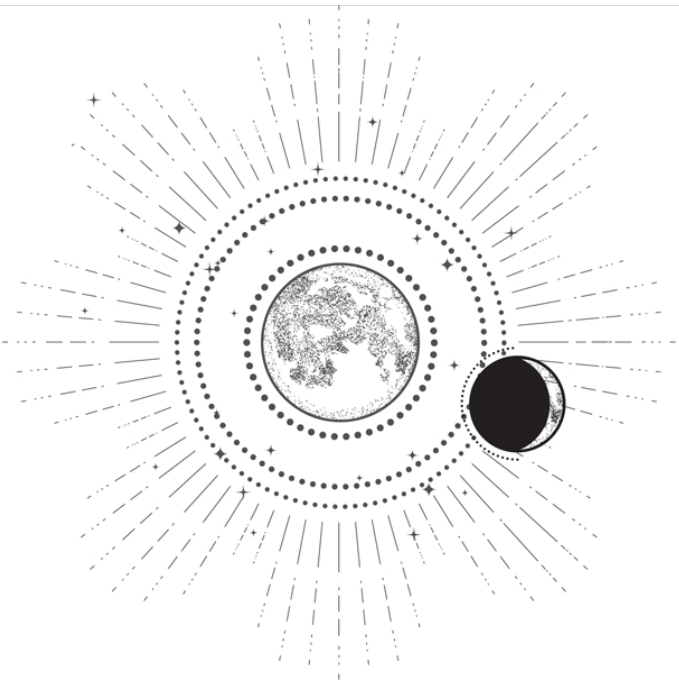
Onun dışında.

"Oh, Marino." Başparmağı kadının boynunu okşadı, çenesinin altındaki yara izini takip etti. "Bana ne kadar acı vereceğini bilseydim, seni asla almazdım."

O içini çekti ve başını ona yaklaştırdığında nefesinden alkol kokusu geldi. Ne demek istediğini, özür dilemesi gerekip gerekmediğini bilmiyordu.

"Ama bu noktada sanırım yanmayı hak ediyorum. Acaba sen de yanacak mısın?"

Yüzü o kadar yakındı ki, sözleri dudaklarına değdi ve ağzı onun ağzına çarptı.

BÖLÜM 20

CEZA VERİCİ BİR ÖPÜCÜKTÜ.

Dudakları birbirine değdiği anda, onu kendine doğru çekti. Boğazındaki eli saçlarına kaydı,
kıvrımlarına dolandı, öpücük derinleştikçe sıkıca tuttu, başını geriye doğru eğdi, böylece onu tüketebilsin. Onu öpmeye devam etti, acı verecek kadar sert ama kanatmayacak kadar, sanki boğazına bir fırtına yağmış gibi.

Helena nefes nefese kaldığında, dudaklarından uzaklaştı, çenesini ve boynunun yanını öpmeye başladı. Diğer eli belini kavradı.

Helena şoktan donakaldı. Onun sahiplenici ellerinde uysal ve sersemlemişti.

Düğmeler kopana kadar elbisesini çekti. Sırtı duvara dayalıydı, dizleri
bacaklarının arasına sıkıştırdı, eteğiyle onu sabitlerken elleri hızla çalıştı, kumaş yırtıldı ve Helena
beline kadar soyuldu.

Soğuk hava bir anlığına cildini ısırdı, ama ellerinin ve ağzının sıcaklığı bunu sildi. Bir acı
Onun yüzü kadının boğazına gömülmüştü, dudakları kadının kulağının altına bastırılmış, boynunu omzunun birleştiği yere kadar öpüyor, ısırıyordu ve bir noktaya ulaştığında kadın inledi.

Ses sessizliği bozdu.

İkisi de donakaldı. Ferron kendini zorla uzaklaştırdı.

Helena ona bakakaldı, sersemlemiş bir halde hareket edemiyordu. Ay ışığı pencereden içeri doluyordu, keskin ve lanetleyici bir gümüş

yol çizerek, yarı çıplak ve tahrik olmuş halde duvara yaslanmış olduğu yere ulaşıyordu.

Ferron'un gözleri şoktan fal taşı gibi açılmıştı, soluk saçları yüzüne düşmüştü. Ona bakarken, gözleri

gözlerinde onu içinden aydınlatan ürkütücü bir ışık belirdi.

içinden aydınlatıyor gibi görünüyordu. Elini yüzüne götürdü, saçlarını geriye taradı ve çenesini sıktı, yüzünde

ağzını açıp konuşmadan önce bile yüzünde alaycı bir ifade belirdi.

O bir şey söylemeden önce, Helena'dan korku dolu bir hıçkırık çıktı. Parmakları çırpınıyor, elbisesini geri giymeye çalışıyordu. Elbise yırtılmış, düğmeleri kopmuştu, bu yüzden kumaşı kavradı, kollarını kullanarak kendini örtmeye çalıştı.

kapıya ulaşana kadar geri çekildi.

Yaptığının gerçekliği onu neredeyse yerinden söküp atarken, koşarak evden kaçtı.

Ferron'a karşı açık davranmıştı.

Ferron ona yaklaşmış ve onu öpmüştü, o da buna izin vermişti. O anda onu itmek aklının ucundan bile geçmemişti. Aksine, kucaklanmanın sıcaklığıyla erimişti.

Spirefell'de mahsur kalan kız, zihninin uydurabileceği her türlü nezaket ve şefkat belirtisine tutunuyordu.

Ama bu nezaket değildi.

O nazik değildi; sadece zalim değildi. Olabileceği kadar canavarca değildi.

Ve Helena'nın parçalanmış zihni için, acımasızlığın olmaması yeterli bir teselliydi. Aç kalmış kalbi için bu yeterliydi.

Odasını kaçarak, lanet olası parlak gümüş ışıkta mahvolmuş elbisesini yırtıp attı ve sanki yaptıklarını gizleyebilecekmiş gibi yeni giysiler giydi.

O bundan daha iyiydi. Göğsünü sıktı, tırnakları derisine batarken, sanki kararlılığını kendine kazıyabilirmiş gibi.

"Çok üzgünüm, Luc." Sesi suçluluk duygusuyla boğulmuştu.

Bunu yapamazdı. Yapamazdı.

Aklının onu kandırıp

savaşı başlatan kişinin ilgisini çekmek istemiyordu.

Onun verdiği zarar hesaplanamazdı. Her şey. Hepsi. Hepsi onun suçuydu, ama kendini yıpranmış hissediyordu, hayatında acı olmayan bir şey olmasını çaresizce istiyordu. Ölmemiş ve gitmemiş bir şey.

Ama yapamıyordu.

Vücudunun kendisine ihanet etmesinin dehşetine katlanabilirdi, ama zihninin kendisine ihanet etmesine izin vermezdi.

Onu kırmayı tercih ederdi.

Pencereden, kaçınılmaz hapishanesi olan kapalı avluya baktı, titreyen elini soğuk cam ve demir parmaklıklara bastırarak

soğuk cam ve demir parmaklıklara bastırdı, artık orada olmayan güce ulaşmaya çalıştı. Hiçbir şey yoktu.

Her şey gibi o da gitmişti.

Kırık, umutsuz bir hıçkırık attı, sonra başını geri çekip cam ve demire tüm gücüyle vurdu.

Bunu tekrar yaptı.

Ve tekrar.

Gözlerine kan akıyordu, ama o devam etti.

Bir kol belini sardı ve bir el her iki bileğini de kavradı, pencereden uzaklaştırıldı. Camdan kırmızı bir akıntı aktı.

Kavga etti, ellerini kurtarmaya çalıştı, ellerinde hissettiği acıyı görmezden geldi, ayak parmaklarını zemindeki demir çubuklara geçirip kendini kurtarmaya çalıştı.

"Yapma... yapma." Ferron'un sesi kulağında çınladı.

Yüzüne kan akarken görüşü kırmızıya dönmüştü ve çığlık atıyordu. Tüm suçluluk ve ıstırap

onu tamamen yuttu. Sanki dünyayı parçalayabilecekmiş gibi çığlık attı.

Bittiğini istiyordu.

Herkesi ihanet edemezdi. Luc. Lila. Soren. Matron Pace. Babası...

"Yapamam..." Tekrar kurtulmak için çabaladı, pencereye uzanırken boşluğu tırmaladı.

Elini bileğinden çeken adam, avucunu alnına bastırdı.

"Hayır!"

Artık çok geçti. Adamın rezonansı içinden akıp gitti. Sanki o bir duvar halısı gibiydi. Adam duygularının ipliklerini buldu ve onları kopardı.

Onu sakinleştirmedi ya da felç etmedi. Bundan daha kötü, daha ihlal edici bir şeydi. Onun hissettiği her şeyi elinden aldı, zihnini karmakarışık bırakarak uyumsuzluğu uzlaştırmaya çalıştı.

Bu, haplar gibiydi, ancak o, sadece rezonansını kullanarak onu orada gerektiği kadar tuttu, ta ki vücudu artık yok olan duyguların tüm dürtüsünü kaybedene kadar.

Kadının içindeki mücadele gücü tükendi. Adamın üzerine gevşek bir şekilde yaslandı. Yüzünden kan akıyordu, çenesinden damlıyordu. Adamın eli, elini çektiğinde kanla lekelenmişti. Parmak uçlarını kullanarak kadının alnındaki yaraları ve çatlakları iyileştirmek için parmak uçlarını kullandı. Kız, kafatasında onun rezonansını hissedebiliyordu.

"Hafif bir kırık," dedi ve kalan ağrı neredeyse tamamen geçmişti ki, sonunda onu bıraktı.

Boş ve kaybolmuş bir şekilde ayakta duruyordu. Adam onun duygularını o kadar derinden yaralamıştı ki, sanki bir kuyunun dibine ulaşmaya çalışmak gibiydi.

Kan lekeli pencereye baktı ve ikinci bir denemeyi düşündü, ama bunun bir anlamı yoktu. Adam, o boş ve itaatkar olana kadar bunu tekrar tekrar yapacaktı. Özü boşalmış, yüzü silinmiş bir heykel gibi.

Ferron onu kendine doğru çevirdi, gözleri hala gümüş gibi parlıyordu. "Neden?"

Kız ona donuk bir bakışla karşılık verdi; başı hala zonkluyordu. En azından bir şey acıtıyordu.

"Neden ne?" diye sordu.

"Neden birdenbire bu kadar ileri gitme ihtiyacı duydun?"
Arkasında bir hareket oldu. Nekrothallardan biri odaya girdi, elleri doluydu, kapı arkasından açık kalmıştı. Yaşlı kadındı, ama bir an için onda garip bir şekilde canlılık vardı.

Helena'nın alıştığı kadar yapmacık ve boş değildi; daha çok bir lich gibi hareket ediyordu.

Helena'nın dikkatli bakışları altında, kadının hareketleri yavaşladı ve daha mekanik hale geldi. Bir kase ve bez getirip Helena'nın yüzünü temizlemeye başladı.

"Neden olmasın?" dedi Helena cansız bir sesle. "Her zaman kendimi öldürmeye çalıştım. Bunu biliyorsun."

Gözleri kısıldı. "Sen de benim kadar iyi biliyorsun ki bu seni öldürmezdi."

Cevap vermedi.

"Eğer bana söylemezsen, kendim bakarım" dedi, Helena cevap vermeyi reddettiğinde.

Helena geri çekildi ve gözlerinin köşelerindeki kanı temizlemeye çalışan ellerini yüzünden uzaklaştırdı.

Konuşabilmek için birkaç kez ağzını açtı. "Sanırım bende bir sorun var," dedi sonunda.

Adam ona yan gözle baktı ve bunun çok açık olduğunu ima etti.

"Bu bir hayatta kalma içgüdüsü ya da" — utançtan vücudu o kadar gerilmişti ki, sözcükler boğazında düğümlendi — "belki de bir başa çıkma mekanizması."

Gözlerini kaçırdı. "Enstitüde bir araştırma önerisini okumuştum. Yazar, deneklerin üstlerine duygusal olarak bağlanmalarını sağlamayı düşünmüştü."

Sesi gergindi, kesilmeye başlayacaktı.

"Yöntemleriyle denekleri proaktif olarak itaatkar hale getirebileceğine inanıyordu. Eğer
yeterince güçlü bir bağımlılık duygusu ile şartlandırılırlarsa, maruz kaldıkları her türlü zararı rasyonalize etmeye ve haklı göstermeye başlayacaklarını, hatta duygusal bir bağ kurmaya çalışacaklarını düşünüyordu.

ya da onları kontrol eden kişiye karşı bir tür hayatta kalma içgüdüsü olarak duygular bile."

Bayılmak üzereymiş gibi hissetti. Ferron'un gözlerinin ağırlığını üzerinde hissedebiliyordu.

"Sadece bir öneriydi, bunun doğruluğunu bilmiyorum, ama son zamanlarda bunu düşünmeden edemiyorum," dedi, sesi gerginleşmişti.

Odanın karşısındaki kan lekeli pencereye baktı. "Hayatımın geri kalanını Central'da tecavüze uğrayarak geçirmeyi, sana karşı bir dakika bile his beslemeyi tercih ederim."

Odanın havası donmuş gibiydi.

"Peki," dedi Ferron uzun bir sessizlikten sonra, "şansın varsa hamilesindir ve ikisinden birini seçmene gerek kalmaz. Kendi başına kalırsın."

Arkasını döndü ve Helena'nın kararlılığı paramparça oldu. Elini uzatıp onu durdurmak için ceketini tuttu.

Vücudu titriyordu ama bırakamıyordu.
Daha sıkı tutundu. Yalnız kalmak istemiyordu; buna dayanamazdı.

Elini kaldırdı, omzuna koydu ve bu yeterliydi. Yere çöktü, daha da yakınlaştı. Kolunda parmaklarını zar zor hissedebiliyordu ama artık nefes almak ciğerlerinde
iç organlarını yakıyor gibi hissetmiyordu. Başını onun göğsüne yasladı.

Etrafındaki boşluğun her zaman soğuk, boş ve sonsuz olmasından çok yorulmuştu.

Ferron aniden başını çevirip onu itti. Helena geriye doğru sendeledi ve yatağa düştü.
Gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve ifadesinde gergin bir şey vardı, bakışları odanın içinde dolaştı ve sonra açık kapıya yöneldi.

Sonra yumuşak, acı bir kahkaha attı.

"Oh, sen acınası birisin, değil mi?" dedi. "Hayatta kalmak mı? Gerçekten mi?"

Ne demek istediğini anlamadı.

Adam tekrar güldü. "*Hay*atta kalmak için
aniden hayatta kalmayı umursamaya başladığıma inanmamı mı bekliyorsun? Herkes
Direnişçiler her zaman davaları uğruna ölmeye bu kadar hevesli olmuşlardır. Ama sen farklı mısın? Aylardır ikimiz için büyük bir cinayet-intihar fantezisi kurmuş olsan da?

Onun önünde çömeldi ve kız, onun yüzünün hiç bu kadar acımasız olduğunu görmemişti. Gözlerinde saf bir kötülük vardı. "Hayır, seni yiyip bitiren şey hayatta kalmak ya da beni yatıştırmak için
beni yatıştırmak için bilinçaltındaki bir içgüdü değil. Dayanamadığın şey, yalnızlık. Eternal Flame'in yalnız küçük şifacısı,
kurtaracak kimsesi kalmamış. Kimse sana ihtiyaç duymuyor ve kimse seni istemiyor."

Ona gülümsedi, sırıtışı neredeyse dişlerini gösteriyordu. "Hepsi bu. Yalnız kalmaya dayanamıyorsun. Seni sevmelerine izin veren insanlar için her şeyi yaparsın." Kaşlarını kaldırdı. "Savaş da bu değil miydi? Savaşmak istedin, ama senin ne olduğunu anladıklarında, Ilva Holdfast senin
senin Holdfast'ın kurbanlık kuzusu olarak daha uygun olduğuna karar verdi. Holdfast savaşa girmeden önce seni ölüm hücresine attılar."

"Öyle... değildi." Helena'nın elleri
yumruklarını sıktı, parmaklarının altındaki avuç içlerinde delikler vardı.

"Aynen öyle oldu. Biliyorsun, Falcon Matias odasını neredeyse hiç dokunulmamış halde bıraktı. Senin eğitimde olduğun dönemden kalma Ilva'dan gelen bir yığın mektup vardı. Holdfast'ın hayatını senin başına sallandırması gerektiğini biliyordu, sen de onun istediği her şeyi yapardın." Başını geriye eğdi. "Arkadaşların için her şeyi yapardın: tüm zor kararları alır, şikayet etmeden bedelini öder, savaş çabaları için kendini fahişe gibi satardın. Ama
söylesene... çünkü gerçekten merak ediyorum, Holdfast bunu hak etmek için sana ne yaptı?"

Ateşli gözlerle ona baktı. "Luc benim arkadaşımdı. En iyi arkadaşımdı."

"Ee?"

Helena titreyerek nefes aldı ve başka yere baktı. "Babam, Enstitü'de okuyabilmem için her şeyden vazgeçti, ama... bu... zordu. Ben... bunun ne kadar zor olduğunu bilmesini istemedim." Boğazında bir taş varmış gibi hissediyordu. "Ama ben... başarısız olmaktan çok korkuyordum ve ben... kimseyi tanımıyordum. Luc herkesle arkadaş olabilirdi, ama o
beni seçti. O olmasaydı hiç kimsem olmazdı." "Peki, şimdi ne
olacak?" dedi Ferron, ceketini düzeltip
Helena'nın parmaklarının buruşturduğu kumaştaki izleri silerek. "Senin yerine ben Holdfast'ım, öyle mi? Eğer biri seninle konuşma hatasına düşerse, sen
onlara tutunmaktan başka çarem yok mu?”

Helena geri çekildi, ama Ferron henüz bitirmemişti. "O zaman çok açık konuşayım. Seni istemiyorum. *Hiç*bir zaman istemedim. Senin *arkadaşın* değilim. Seninle işim bittiği anı beklemekten başka bir şey istemiyorum."

Arkasını dönüp gitti.

STROUD İKİ HAFTA SONRA geri döndüğünde, Helena sessizce muayene için oturdu. Zaman o kadar sıkıcı bir sis içinde geçmişti ki, günlerin geçtiğinin farkında bile değildi. Bir hayalet gibi, etrafındaki dünyanın akıp gitmesine izin verirken, kendisi
zamanda donmuş kalmıştı.

"Oldukça solgun görünüyorsun," dedi Stroud, ağzını bükerek.
"Yüksek Reeve'nin çabaları nasıl gitti?"

Helena'nın boğazı düğümlendi ve hiçbir şey söylemedi, kucağına bakarak, parmakları arasında ince keten kumaştan yapılmış geceliğini çevirip durdu.

"Uzan," dedi Stroud, çantasını komodinin üzerine koyarak.

Stroud, Helena'nın iç çamaşırını yukarı ve yana doğru çekerek, soğuk elini karnının en alt kısmına koydu. "Bunu söylemek için henüz çok erken olabilir, ama bazen bunu yapabiliyorum. Senin durumunda, ne kadar erken bilirsek o kadar iyi."

Helena'nın başı kalp atışlarıyla birlikte zonkluyordu.

Stroud'un kaşları, rezonansı derinleşirken yüzünde bir dizi kırışıklık oluşturdu. Yüzünde şaşkınlık ifadesi belirdi. "Hamilesin."

Helena ilk başta hiçbir şey hissetmedi. Bu sözler soyuttu. Kavramsal.

Sonra bu sözler onu uzun bir kılıç gibi delip geçti.

Ancak içinde hiçbir duygu birikmemişti; Ferron onları söküp atmıştı ve o hala boştu.

Bu yüzden içe doğru çöktü.

Sanki buz gibi suyun derinliklerine zorla itilmiş gibiydi: hava yoktu, sadece her yönden onu ezen sonsuz bir baskı vardı.
Kalbi, kanının uğultusu duyabildiği tek şey olana kadar hızla attı.

Stroud hala konuşuyordu. Helena kelimeleri anlayamıyordu.

Hayır.

Lütfen,

hayır.

Hayır. Hayır. Hayır.

Bu onun hatasıydı. O itaat etmişti, direnmemişti.

Stroud hala ona sesleniyordu, daha yüksek sesle konuşuyordu. Kelimeler boğuklaşmış, sesler yuvarlaklaşmış ve anlaşılmaz hale gelmişti.

Oda bulanıklaştı, kararmaya başladı. Helena'nın boğazı sıkıştı, onu boğuyordu. Keskin bir bıçak gibi bir acı göğsünü parçaladı, içindeki bir şey yırtılıp açıldı.

Hayır. Lütfen. Hayır.

Stroud elini uzattı, parmakları Helena'nın boynunun yan tarafına bastırdı ve Helena çığlık atmaya başladı.

Ferron'a duyduğu acı gibi değil, ama ölen bir tavşan gibi parçalayıcı çığlıklar. Keskin, hızlı, tekrarlayan. Çığlıklar sürekli ağzından çıkıyordu.

Stroud şaşkın görünüyordu. Helena'nın yüzüne sert bir tokat attı.

Helena çığlık atmayı durduramıyordu.

Her şey birbirine karışıyordu, görüşünün kenarları bulanıklaşıyordu.

Ferron onun önünde duruyordu, elleri omuzlarında. "Sakin ol." Sesi sertti, ama elleri sert değildi.

Onu kendine çekti, ta ki dünya ikisinin arasındaki boşlukta daralana kadar. "Nefes al."

Omuzlarını uyuşukluğu geçecek kadar sertçe sıktı.

"Hadi. Nefes almalısın."

Helena zorlukla bir nefes aldı ve gözyaşlarına boğuldu. "Hayır..."

Sesi kesik kesik çıkıyordu. "Hayır, hayır, hayır. Lütfen. *Hayır!*" "Nefes almaya devam et, tek yapman gereken bu. Nefes al,"

dedi Ferron, yüzünde sert bir ifadeyle. Çenesindeki kaslar gergindi.

Onu bırakmadan Stroud'a dönüp sert bir bakış attı. "Onun nöbet geçirme eğilimi olduğunu biliyorsun. Ona böyle bir şey yapamazsın,"

böyle bir şey yapamazsın," dedi alçak sesle.

Stroud dikleşti. "Gölgelerden korktuğunu söylemiştin. Sürekli yeni şeyler eklemeye devam edecekse, bir liste yapıp duvara asmalısın." Gözlerini devirdi, kollarını göğsünde kavuşturdu. "Gebe kalma çabalarının

çabalarının bittiğini bilmekten mutlu olması gerekmez mi?"

"Hayır. Bunu bilmeliydin. Onu kasten işkence ettiğini düşünmeye başlıyorum. Neden?"

"Öyle değil," dedi Stroud, çok çabuk.

Ferron gözlerini kısarak, "Dürüst olun. Cevapları alma şeklim hoşunuza gitmeyecek," dedi.

Stroud'un yüzü soldu, gözleri kapıya doğru kaydı, sanki uzaklığı ölçüyormuş gibi. "Yüce Büyücü, Batı Limanı Laboratuvarı'nı bombalayanın o olduğunu söylüyor. Kazanmıştık. Zafer günümüzdü ve o... o Bennet'i öldürdü! Onun yıllarca süren çalışmaları. Benim çalışmalarım. Tüm deneylerimiz. Hepsini mahvetti."

Uzun bir sessizlik oldu ve Ferron'un gözleri yarıya indi.

"Onun anısına fanatik bir bağlılık duyduğunu anlıyorum, ama bir mahkuma psikolojik işkence yapmak, onun bu olayları hatırlamadığı durumlarda pek bir işe yaramaz.
Ne programın ne de rütben, benim mahkumumdan kişisel intikam almanı haklı kılmaz."

Helena'yı bırakıp Stroud'a döndü ve eldivenlerini çıkardı. "Onunla uğraşan aptallara tahammül edemeyeceğimi unutmuş görünüyorsun. Ben oldukça
patladığında laboratuvarın dışında olmanın önemi ne kadar abartılmış olursa olsun, onun ortamını korumak için harcadığın masraf ve çaba. Bu göreve daha uygun olanlar
. Aslında, ona minnettar olmalısın. Başka biri hayatta kalsaydı, şimdi bir hiç olurdun.

Stroud'un yüzü bembeyaz oldu, burun delikleri genişledi. "Ben Bennet'in yanında çalıştım. Benim yeniden nüfuslandırma programım..."

"Bir komedi. Yüksek Necromancer'ın amaçlarına ulaşması ve sadıklarının sonsuz iştahını doyurması için uygun bir örtü," Ferron ona alaycı bir şekilde baktı. "Hayatta kalmanın tek nedeni
hayatta kalmanın tek nedeni, yeni denekler bulmak için gönderilen, yüceltilmiş bir laboratuvar asistanı olmandı. Shiseo olmasaydı, Merkez'i yönettiğin süre boyunca gösterecek hiçbir şeyin olmazdı. Onun ayrılmasından bu yana ne kadar az şey ürettiğinin farkında değil misin? Yeniden nüfuslandırma programını başlatmak için bu kadar hevesli olmana şaşmamalı."

Ferron, Aurelia'ya gösterdiği aynı acımasız ve amansız yoğunluğu gösteriyordu. "Benim görevimi ele geçirmekle tehdit ettikten sonra, senin küçük projeni araştırdım. Gazetelere bu kadar cüretkar bir şekilde övündüğün için, bunun için ne kadar olağanüstü verilere sahip olduğunu merak ettim.
Ben de bir zamanlar akademisyen sayılırdım. Kontrollerinizden bahseder misiniz? Ya da istatistikler ve tarihsel veriler? Nereye baksam, sadece
doğrulanmamış gazete makalelerinde anekdotlar bulabiliyorum."

"İşler... hâlâ erken aşamalarda..." Stroud
kekeledi, yüzü artık beyazla

"Ben meşru bir..."

"Senin 'programın' bir gösteri." Ferron'un sesi alçaldı ve alaycı bir ton aldı. "Laboratuvar asistanların senden daha nitelikli. Vivimansi, sahip olduğun tek benzersiz beceri ve ben o alanda senden çok daha yetkinim."

Ferron, kapının yanında duran uşaklara işaret etti. "Stroud'u dışarı çıkar ve ben şahsen onu eşlik etmediğim sürece bir daha bu eve girmesine izin verme." Stroud, Yüksek Necromancer ile konuşacağını mırıldandı, ama ellerini titreyerek dosyalarını toplarken ellerinin titrediğini fark etti. Kapı kapandığında Ferron Helena'ya döndü.

Başını kaldırmadan onun bakışlarını hissedebiliyordu.

Ona doğru uzandı ve Helena kaskatı kesildi. Yüzüne dokunmadı; bunun yerine parmakları boynunun arkasına kaydı ve kafatasının çukurunu buldu.

O zaman başını kaldırdı, ama yüzünde hiçbir duygu yoktu. Mermerden yapılmış gibiyd

"Şu anda senin bilinçli olduğuna güvenmiyorum," dedi.

Onun titreşimini, iğne batması kadar hassas bir şekilde hissetti.

Ağırlık, onu siyah bir dalga gibi sardı onu aşağıya doğru sürükledi.

"Hayır..." diye boğuk bir sesle çıkardı, neye itiraz ettiğini bilmeden. Her şeye.

Ama dünya elinden kayıp gitti. Bacaklarının yatağa kaldırıldığını, yorganın üzerine çekildiğini belli belirsiz fark etti.

"Çok üzgünüm."

BÖLÜM 21

YENİDEN UYANMAK ZOR OLDU. Oda loş ve ağırdı, Helena'nın görüşü bulanık ve kafası karışmıştı. Sanki uzun süre baygın kalmış gibi hissediyordu. Ağzı kurumuştu.

Başını çevirdiğinde, Ferron'un hizmetçi kızla birlikte durduğunu gördü. Sanki karmaşık bir şeyi açıklıyormuş gibi, ona alçak sesle hızlıca bir şeyler söylüyordu.

Gözleri kapandı, başı dönüyordu.

Gözleri tekrar açıldığında, Ferron ona bakıyordu ve nekrotral odanın diğer tarafındaydı.

Artık paniklemediği için Helena, onu görünce kusacak gibi hissetti. Gözlerini sıkıca kapattı ve Ferron yaklaşırken savunma pozisyonu alarak kıvrıldı.

"Kendine zarar vermen ya da düşük ya da gebelik kaybına neden olabilecek herhangi bir şey yapman yasaktır," dedi. "Yeni keşfettiğin çaresizlik seni daha önce bilinmeyen yaratıcılık zirvelerine sürükleyebilir, bu yüzden artık sürekli izleneceksin."
yeni bulduğun çaresizlik seni daha önce bilinmeyen yaratıcılık zirvelerine sürükler."

Sözleri sert olsa da, sesinden daha çok yorgun olduğu anlaşılıyordu.

Helena hiçbir şey söylemedi, onun gitmesini bekledi.

Karnını koruyucu bir şekilde kucakladı. Orada neredeyse hiçbir şey olmadığını biliyordu, ama sonunda bir şey olacaktı ve bunu engellemek için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Helena birkaç gün yataktan kalkmayınca Ferron geri döndü.

Helena onu görmezden gelince, "Dokuz ay boyunca yatakta yatıp mızmızlanamazsın," dedi. "Yemek yemelisin ve dışarı çıkmalısın."

Helena onu görmezden geldi.

"Sana bir şey getirdim," dedi Ferron sonunda.

Yorganın üzerine ağır bir şey bastırdı. Ona baktı.

Yanında kalın bir kitap vardı. *Annelik Durumu: Gebeliğin Bilimi ve Fizyolojisi Üzerine Derinlemesine Bir Çalışma.*

Gözlerini kaçırdı. "Neden?"

"Çünkü bilmek istediğin her şeye cevap bulamazsan beynin yıpranır." Sesinde pes etmişlik vardı.

Bir süre sessizlik oldu; belli ki bir tepki bekliyordu. "Yarın yataktan kalkmanı bekliyorum," dedi ve odadan çıktı.

Ayak sesleri sonunda kaybolduğunda, Helena kitaba uzandı ve neredeyse yatağın kenarından itecekti, sonra tereddüt etti ve kitabı göğsüne çekip sıkıca tuttu. Ertesi gün yataktan kalktı ve ışığın en güçlü olduğu pencerenin yanına oturdu.

ışığın en güçlü olduğu yere oturdu. Kitap yepyeni, kapağını kaldırdığında gıcırdayan deri ciltli ve sayfalarında hala makine yağı ve mürekkep kokusu olan bir kitaptı.

Bu bir tıp kitabıydı, hamileliği daha anlaşılır açıklamalarla anlatmak için teknik ve tıbbi terimleri kullanmaktan kaçınan bir ev hanımı rehberi değildi.

O birkaç bölüm okuduktan sonra kocası geri döndü.

O refleks olarak kitabını sımsıkı tuttu, ama adam sadece onu inceledi.

"En son ne zaman dışarı çıktın?" diye sordu. Kız başını eğdi. "Ben... dışarı çıktım..."

Nekrothalların zamanın geçişini gözlemleyip gözlemleyemediklerini, zamanla ilgili bilgileri ne kadar süreyle sakladıklarını bilmiyordu. Yalan söylerse, adam bunu anlar mıydı?

"Geçen hafta," dedi.

"Hayır, gitmedin. Haftalardır dışarı çıkmadın."

Kitabına bakarak, kelimeler bulanıklaşana kadar gözlerini kırpmadan baktı. Dışarı çıkmak istemiyordu. Baharı görmek ya da dünyaya hayat veren kokuları koklamak istemiyordu
canlanmasını istemiyordu.

"Ayakkabılarını giy."

Ayağa kalktı, kitabını göğsüne sıkıca bastırdı. Sinirlenerek iç geçirdi.

"Onu getiremezsin, neredeyse beş kilo ağırlığında."

Helena onu daha sıkı tuttu. Ayakkabıları ve eldivenleri dışında, sahip olduğu tek şey buydu.

Ferron, migreni varmış gibi şakaklarını tuttu. "Kimse kitabını çalmayacak," dedi,
sabırlı olmaya çalışıyormuş gibi. Etrafına işaret etti. "Kim çalacak ki? Çalarsa, sana yenisini alırım. Bırak onu."

Kitabı dikkatlice masanın üzerine koydu, botlarını almaya gitmeden önce parmaklarını bir an daha kapağında gezdirdi.

Avlu baharla yeniden canlanmıştı. Çimler vardı ve ağaçlar küçük kırmızı tomurcuklarla kaplıydı.
parlak yeşil yaprakları vardı ve önceden korkunç olan görünümlerini değiştirmişlerdi.

Çok güzeldi, Helena bunu inkar edemezdi, ama her ayrıntı kirlenmiş ve zehirli geliyordu.

Ferron hiçbir şey söylemedi, ama onunla birlikte avluda birkaç tur attı ve sonra odasına geri döndü.

O ayrılmak için döndüğünde, Helena kendini konuşmaya zorladı.

"Ferron." Sesi titriyordu.

Ferron, Helena'nın sesini duydu ve ona doğru yavaşça döndü.

"Ferron," diye tekrar söyledi, sesi fısıltıdan biraz daha yüksek çıkıyordu. Çenesi kontrolsüz bir şekilde titriyordu ve kendini sabit tutmaya çalışarak yatağın direğine tutundu. "Ben... senden asla bir şey istemeyeceğim..."

Onun ifadesi donuk ve soğuktu, içinden bir şey kırıldı ama konuşmaya devam etti.

"Bana istediğin her şeyi yapabilirsin. Senden asla merhamet dilemeyeceğim, ama lütfen... bunu yapma..."

Adam, duygusuz bir şekilde ayakta durdu.

"Bu... bu bebek... yarısı senin olacak. Onların yapmasına izin verme..." dedi kırık bir sesle. "Ne istersen yaparım... Ben... Ben..."

—

Sunabileceği hiçbir şeyi yoktu. Kalbi çok hızlı atıyordu ve nefes alamayınca sesi kesildi.

Göğsünü tırmalayarak ciğerlerine hava girmesini sağlamaya çalıştı.

Ferron'un gözleri parladı ve odaya girip kapıyı kapattı. Yanına gidip omuzlarından tuttu, nefes almaya çalışırken onu neredeyse ayakta tutuyordu.

"Kimse bebeğine zarar vermeyecek," dedi, gözlerine bakarak.

Kadın rahat bir nefes aldı. Bu, onun söylemesini en çok istediği şeydi.

Başını eğdi, saçları yüzünü örttü.

"Gerçekten mi?" Sesine çaresizliğini yansıtıyordu.

"Ona hiçbir şey olmayacak. Söz veriyorum. Sakin ol."

Ne boş bir söz. Yalvarmaya gerek yoktu.

Ona yalan söylemek, onu sakinleştirmek ve uysal tutmak için gerekli olan her şeyi söylemek, hiçbir anlamı olmayan güvenceler vermek için her türlü sebebi vardı.

O, kendini kurtardı ve geri çekildi.

"Ne olursa olsun, her şeyi söylersin, değil mi?" dedi, sesi titriyordu. "Sanırım,

"ortamı korumak" için ne gerekiyorsa yapman gerekiyor.

Kollarını kendine doladı ve yere çöktü.

"Benden uzak dur," dedi. "Seni görmek zorunda kalmazsam egzersiz yapar ve yemek yerim."

Ertesi gün tek başına dışarı çıktı, bulabildiği her şeyle kendini zehirlemeye niyetliydi. Bahar bunun için iyi bir zamandı. Bahçe o kadar büyümüş ki, beyaz karahindiba bitkisinin bu yemyeşil bitkilerin arasında bir yerlerde olma ihtimali vardı. Ellerinde ve kollarında hissettiği acıyı umursamadan yatakların arasında sürünerek her yeri aradı, ama zehirli ya da zararlı hiçbir şey bulamadı.
ellerindeki ve kollarındaki ağrıyı görmezden gelerek her yeri aradı, ama kürtaj yapıcı veya zehirli hiçbir şey bulamadı.

Gördüğünden emin olduğu çiğdemler ve kar çiçekleri bile yok olmuştu, geride gevşek toprak kalmıştı.
Parmaklarıyla toprağı tırmaladı, ama geriye tek bir soğan bile kalmamıştı.

Baş ağrısı ve mide bulantısı baş göstermeye başlayınca, gözden kaçmış bir filiz bulmak için her gün dışarı çıkıp arama yapmaya başladı. Kafatasının arkasında kısa süreli bir ağrı hissettiği yer, saatler geçtikçe genişliyor gibiydi. Ağrı haftalar geçtikçe kötüleşti, sonunda okuyamaz hale geldi, görüşü ağrıdan bulanıklaşmıştı.

Ağır kış perdeleri kapalı tutuluyordu, tüm ışığı engelliyordu. Gittikçe daha az yiyordu. İki gün boyunca ne yiyip içip yataktan kalkamadığında, Ferron yeniden ortaya çıktı.

"Yiyeceksin demiştin," dedi.

O alaycı bir şekilde güldü ve başı o kadar şiddetli bir şekilde zonkluyordu ki, sanki biri kafatasına metal bir çubuk saplamış gibiydi. Görüşü kan kırmızısına döndü. İnledi, nefes almakta zorlanıyordu
nefes alamadı.

"Yenilebilir bir şey düşünebilseydim bile, onu midemde tutabileceğimi sanmıyorum," dedi gergin bir sesle. "Hamileliğin ilk dönemlerinde mide bulantısı olağandışı bir durum değildir. Geçer. İstatistiksel olasılık, bundan öleceğimi göstermiyor."

Ferron'un sertleşmesiyle havanın değiştiğini hissetti, sanki sözleri onu şaşırtmış gibiydi.

"Annem neredeyse yaptı," dedi.

Bu söz üzerine fark etmesi gereken bir şey olduğunu hissetti, ama başı çok ağrıyordu ve merak edemedi.

Ferron gitmedi. O yorgunluktan uykuya daldığında, hâlâ yatağının yanında duruyordu.

Birkaç gün sonra Stroud'u getirdi.

"Animasyonun bedelinin şimdiden ortaya çıktığını hayal edemiyorum," diye yüksek sesle konuşuyordu odaya girerken. "Genellikle son aylara kadar gelişmez. Ancak o bir şifacıydı. Belki de sandığımızdan daha az canlılığı kalmıştır."

Helena'nın yanında durdu, ona hiç bakmadan. Yorganı geri çekti ve Helena'nın
gece elbisesini karnına kadar sıyırdı.

Helena irkildi ve Ferron başka yere baktı.

"Şu anda henüz erken, ama bence..." Stroud çantasını karıştırdı ve bir rezonans ekranı çıkardı.

Stroud ekranı sol elinde tutarken, sağ elini Helena'nın alt karnına koydu. Stroud'un rezonansı cildinden içeri girdi ve camın içindeki gaz bir dizi belirsiz şekle dönüştü. Negatif alanda, küçük, o kadar hızlı atan bir şey vardı ki
çırpınıyor gibi görünüyordu.

Helena şok olmuş bir şekilde baktı.

"İşte." Stroud memnun görünüyordu. "Varisin..." Kendini tuttu. "Şey, soyun diyelim daha doğru olur."

Ferron'un yüzü solmuştu.

Stroud elini çekti. "Her şey normal görünüyor,
benim tespit edebildiğim kadarıyla olağan dışı bir şey yok. Son zamanlarda beynini kontrol ettirdin mi?”

Ferron başını salladı.

Stroud dilini şaklattı ama başını salladı. "Geçtiğimiz
nöbetleri göz önüne alındığında, bu kadar hassas bir dönemde işleri bozmamak en iyisi olacaktır." Elini Helena'nın başına koydu ve en hafif rezonans dalgasını gönderdi. Helena acıdan titredi. "Eğer o gerçekten bir animançiyse, baş ağrılarının kendi kendine yarattığı bir şey olduğunu düşünüyorum, bu yüzden
bu konuda yapılabilecek bir şey yok. Aslında, bu onun hafızasının geri gelmesini sağlayabilir."

Ferron gözlerini kısarak, "Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

Stroud, Helena'nın üzerine battaniyeyi çekti. "Yüksek Necromancer haklıysa, anılarını
içselleştirerek gizliyor. Bu da, muhtemelen enerjisinin çoğunu bunu bunu sürdürmek için harcıyor. Bu, onun uyuşukluğunu açıklayabilir, çünkü bunu verimli bir şekilde yaptığı pek olası değil. Şimdi hamile. İkisini birden sürdürmek için gücü yok, özellikle de bu embriyo bir animancer ise. Yüksek Necromancer, onun gücünün o kadar büyük olduğunu söylüyor ki,
Annesinin rahmindeyken onun hayatının her damlasını aldı ve cenaze töreninde annesinin cesedinden doğdu.
. Marino'yu mutlaka korumalıyız. Belki şanslıysak, hem bebeği hem de
hatıralarını elde edebiliriz.

"Bunu şimdiye kadar söylemeyi düşünmedin mi?" Ferron'un sözleri jilet gibi keskin ve netti.

Stroud omuzlarını sıktı. "Teori kurmak için
"Ona alaycı bir bakış attı. "Babanı sormalısın. O bizim uzmanımız, biliyorsun."

Ferron'un yüzünde okunamayan bir ifade belirdi. "Bu konuda onun işbirliğine güvenmezdim."

"Peki, damardan serum taktırabilirim, ama yapabileceğim tek şey bu."

Stroud ayrıldı, ama Ferron geride kaldı.

Helena gözlerini kapattı. Artık anlamıştı: Onun ölmesi bekleniyordu ve hepsi bunu biliyordu. Tek umudu, hamileliğin devam edemeyeceği kadar erken bir zamanda ölmesiydi.

Rezonans ekranındaki o titreyen negatif alan, zihninde dans ediyordu.

Göğsü sıkıştı, kalbi koşuyormuş gibi çarpıyordu.

Yatak hareket etti ve serin parmaklar yanağına dokundu, saçlarını geriye taradı ve alnına dokundu.

Birkaç gün sonra bir doktor geldi ve sol koluna damar yoluyla serum takıldı. Günleri,

sonsuz serum ve ilaç damlalarıyla geçmeye başladı.

Sabah bulantıları azalmış gibi görünüyordu, ama baş ağrıları geçmedi; aksine, daha da kötüleşti. Helena zar zor hareket edebiliyordu. Sayısız doktor onu muayene etti, ama hiçbiri yararlı bir tavsiye vermedi.

Doktorlar gittikten sonra Ferron yatağın kenarına oturur ve Helena'nın saçlarını okşardı. Bazen elini tutar, parmaklarını dalgın dalgın onun parmaklarına dokundururdu.
bunu yaptığında, parmaklarıyla oynadığını sandı; sonra parmaklarını masaj yaptığını fark etti.

Her zaman avuç içlerinden başlıyor, bileklerini bükmemek veya kelepçelere çarpmamak için dikkat ediyor, parmak uçlarına kadar yavaşça, eklem eklem ilerliyordu. Bu, spazmları azalttığı için ona izin verdi, ama kendine bunu sevmediğini söyledi.

Zayıfladı, kelepçeler o kadar gevşedi ki, bileklerine saplanan boruları görebiliyordu ve onu en sık gözetleyen nekrotral hizmetçi o kadar huzursuzlanmaya başladı ki, Helena onun bir nekrotral olup olmadığından şüphe etmeye başladı.
kadının gerçekten bir necrothrall olup olmadığından şüphe etmeye başladı.

Helena'nın başında durup, sessizce nane ve zencefil çayı, berrak çorba ve kızarmış ekmek parçaları sunuyor, ona
sünger banyosu yapıp, Helena'nın saçlarını özenle tarayıp, karışmaması için gevşek bir örgü yapıyordu. Bir hizmetçi için garip bir şekilde hemşirelikte deneyimli görünüyordu.

Ferron da Helena'nın etrafında dolanmaya başladı. Avlanmak ve Morrough'un ona verdiği görevleri yerine getirmek için ayrılmak zorundaydı, ama
sık sık odasına geliyordu. Bazen tamamen kirli bir halde içeri girer, temizlenmeden önce Helena'nın hala hayatta olduğunu kontrol ederdi.

Konuşmuyor, gözlerine bakmıyordu, ama sürekli oradaydı. Bazen saatlerce, sanki bu onu kaybolmaktan alıkoyacakmış gibi, elini elinde tutarak oturuyordu.

Helena neredeyse bilinci kapalıyken Stroud tekrar ziyarete geldi. Helena'nın beynindeki dönüşümün suçlandığını, bunun bu kadar erken bir aşamada gerçekleşmesinin beklenmediğini ve bunun için henüz çok erken olduğunu söyleyen yorumlar duydu.

Atreus'tan tekrar bahsedildi.

Helena, odasının ay ışığıyla dolduğunu hayal etti, ancak ışık pencerelerden değil, Ferron'dan geliyordu.

Ferron'dan geliyordu. Gözleri ürkütücü bir gümüş parıltıya sahipti, yanına oturmuş, elini bir kez daha eline almıştı, ama bu sefer avucunu göğsüne bastırmıştı, böylece

kalp atışlarını hissedebilmek için avucunu göğsüne bast

Bir şeylerin olması gerektiğini düşünmeden edemedi, ama hiçbir şey olmadı. Bileklerindeki ölü hissi bir çukur gibiydi.

Kendini bir kum saati gibi hissediyordu, son kum taneleri nihayet akıp gidiyordu. Neredeyse bitmişti. Kendini

kaybolduğunu hissediyordu.

O odada, birdenbire, bir şeyin onu yukarı doğru çekip, sıkıca kendine doğru çektiğini hissetti.

"Kal... lütfen... kal."

Işık büyüdü ve en garip his onu sardı, göğsünün içinde bir parıltı, daha önce böyle bir şey yaşamadığından emin olmasına rağmen tanıdık bir his.

. Göğsünün içindeki sürekli gerginlik hissi, kopmak üzere olan bir iplik gibi

kopmak üzereymiş gibi, yavaşça kayboldu.

Gözlerini kapattı, zorlukla nefes aldı ve rüya yok olup gitti.

HELENA PANİKLE UYANDI. Odada her şey dönüyordu, ama yine de kendini yataktan kaldırdı. Kendini hazırladı, kolundaki iğneyi çıkardı ve yataktan düştü.

Yapması gereken önemli bir şey vardı...

Ayakları yere değdiğinde neredeyse düşüyordu. Sendeledi, kendini tuttu. Kollarına bir acı saplandı, ama onu görmezden geldi.

Yapması gereken bir şey vardı. Ama neydi o?

Hatırlayamıyordu.

Bekliyordu. Hazır olması gerekiyordu...

Bu bilgi ulaşamayacağı bir yerde dans ediyordu, ama onu hissedebiliyordu.

Kırılma.

Söz vermişti...

Ne? Ne söz vermişti? *Düşün, Helena.*

Şimdi hatırlaması gerekiyordu. Ellerini şakaklarına bastırdı.

Görüşünde kırmızı noktalar dans ediyordu. Acı, kendisinden daha büyük hale gelene kadar şişiyordu.

Ferron karşısına çıktı. "Ne oluyor..."

Ona çılgınca baktı. "Bekliyorum... Bekleyeceğime söz verdim..."

Ağrı beynini parçaladı ve dünya ikiye bölündü.

Görüşü netleştiğinde Ferron hâlâ oradaydı, ama gözleri donuk bir griye dönmüştü, saçları gölgelerle kararmıştı ve ona doğru atılıyordu.

O içgüdüsel olarak geriye düştü, parmakları karıştırarak, bulmaya çalışarak...

O ortadan kayboldu.

Oda parçalandı.

Ilva Holdfast, gergin bir ifadeyle karşısına oturmuştu. "*Savaşı kaybediyoruz*."

Helena cevap veremeden, Ilva ortadan kayboldu. Helena düşüyordu.

Hayır... Düşmüyordu.

Ferron onu boğazından tutmuş, yere çarpıyordu. Gözleri kısılmıştı.

Ağzı soğuk suyla doldu.

Her şey karanlık ve buz gibiydi. Etrafı suyla çevriliydi. Luc'u görebiliyordu. Luc kendi boğazını tırmalıyordu, parmakları derisinde izler bırakıyordu.

Saçları kısa kesilmiş Lila, duvara kıvrılmış, ağlıyordu. "*Bir hata yaptım*."

"Soğuk kalbimi ısıtmak için karşılığında bir şey hak ediyorum."

Duvara sıkıştırıldığı yerde sert bir öpücük.

"Kendini başarıyla fahişe olarak satmış olmaktan memnun görünüyorsun."

Matron Pace ayakta, omzunun üzerinden bakıyor. "*Lila Bayard, Ebedi Alev'in kaybından büyük acı çekeceği tek kişi değil."*

"Sen benimsin. Bana yemin ettin." Sözler kulağına hırıldayarak söylendi.

Jan Crowther, hayattaydı, gözleri kısılmış ve öfkeliydi. "*Eternal Flame'i kurtarmaktan çok yok etme ihtimalin daha yüksek*."

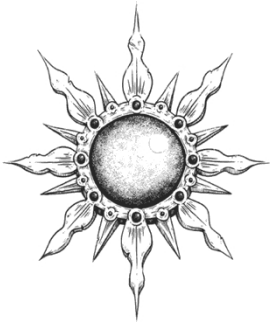
Helena ağlıyordu. "*Özür dilerim. Özür dilerim. Sana bunu yaptığım için özür dilerim*."

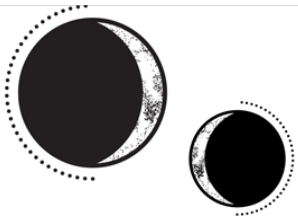
Ferron yeniden ortaya çıktığında, her şey onun etrafında parçalara ayrılıyordu. Yüzü öfkeden bembeyazdı, gözleri parlak, doğaüstü bir gümüş renginde parlıyordu.

"Seni uyarmıştım, sana bir şey olursa, Ebedi Ateşi bizzat ben yok ederim. Bu bir tehdit değil. Bu bir söz. Hayatta kalmanı, Holdfast'ın Direnişi için bir gereklilik olarak gör.
Holdfast'ın hayatta kalması kadar gerekli olduğunu düşün. Eğer ölürsen, hepsini tek tek öldüreceğim."

Sanki düşüyormuş gibi hissetti. Geçmişi serbest kaldı, zihninde dalgalandı ve onu yuttu.

PART TWO

BÖLÜM 22

Dört Yıl Önce
Gündönümü Arifesi, 1785
PD

DOĞU ADASININ ÜST PLATOSUNDA Alchemy Enstitüsü'nden çok uzak olmayan bir yerde, Paladian adalarında bulunan birkaç bağımsız evden biri duruyordu.

Bayard ailesinin görkemli eski evi Solis Splendour, şehrin stratosferik mimari yükselişinden sağ kurtulan birkaç evden biriydi. Şehrin çoğu, birbirine bağlı,
birbirine bağlı kulelere yerini bırakırken, Bayardlar orijinal evlerini orijinal arazisinde korumuştu. Şehir ve yeni zenginler başlarının üzerinde yükselirken,
Solis Splendour, Kimya Enstitüsü ve Kulesi'nin gölgesinde gelişmekle yetinmiş, hiçbir zaman yükselmeye çalışmamıştı.

Bayardlar Enstitü'nün o kadar ayrılmaz bir parçasıydılar ki, Helena bazen aile konağının ne kadar yakın olduğunu ve ne kadar zengin olduklarını unutuyordu.

Savaşta bile, zar zor ayakta duran Solis Splendour, bir nekahet evi olarak bile güzel ve şaşırtıcı büyüklükteydi. Geniş odaları, savaşa geri dönemeyecek kadar ağır yaralılar için sıra sıra yataklarla doluydu, böylece karargah yaralılarla dolup taşmayacaktı. Rhea Bayard, kocası
kocası kalıcı sakinlerden biri olmadan önce de bu tür bakım hizmetleri sunuyordu.

Helena, ön kapıya çıkan merdivenlerin altında durmuş, kapıyı çalmak için cesaretini toplamaya çalışıyordu. Hava o kadar soğuktu ki burnu uyuşmuştu ve parmak uçları

deri eldivenlerinin içinden bile acıyordu. Kışın ilk günüydü, ama aylardır hava çok soğuktu.

Kış gündönümü, daha parlak günlerin geleceğini ummakla ilgili olmalıydı

daha parlak günlere bakmakla ilgili olmalıydı, ama beş yıllık savaştan sonra, günler ne kadar uzarsa uzasın ya da hava ne kadar ısınırsa ısınsın, işlerin düzeleceğine inanmak zordu.

Helena dışarıda bekleyemeyecek kadar üşüdüğünde, merdivenleri çıktı ve tereddütle kapıyı çaldı.

Kapı hemen açıldı ve Lila ile Soren'in amcası Sebastian Bayard ortaya çıktı. Uzun boylu, çevik yapılı, soluk tenli ve saçları neredeyse ten rengiyle aynı renkte olan bir adamdı. Onun tek rengi, sanki orada olmayan bir şeyi arıyormuş gibi görünen yumuşak mavi gözleriydi.

O, diğer şeylerin yanı sıra, Prens Apollo'nun baş paladiniydi ve şimdi, yedekteyken, her zaman bir tür

trajik bir uyanıklık vardı, sanki efendisinin dönmesini bekleyen bir köpek gibi.

"Helena," dedi Sebastian, onu içeri davet ederek, "geldiğine sevindik. Rhea'nın gelmeni umduğunu biliyorum."

Helena, evin sıcak iç mekanına adım attığında midesinde sert bir düğüm oluştu, paltosunu çıkardı ama eldivenlerini çıkarmadı.

Birkaç çocuk sessizce ve solgun yüzlerle ama parlayan gözlerle koşuşturuyordu. Bazıları o kadar küçüktü ki

savaş dışında bir gün yaşamamışlardı. Hepsi ayak altında dolaşmamaya ve kendilerine dikkat etmeye alışkındı, ama gündönümü onlar için büyülü bir gündü.

Ön odalar hala işlevseldi ve bazıları tekerlekli sandalyeler, koltuk değnekleri veya bandajlarla, diğerleri ise ruhları olmasa da sağlıkları yerinde olan insanlarla doluydu.

Partinin havası, rahatlatıcı ışık ve sıcaklık ya da gramofondan yayılan neşeli müzikle uyuşmuyordu; sesler ve konuşmalar alçak ve kasvetliydi.

"İşte orada." Lila'nın sesi, oturma odasının uzak köşesinden ayağa kalkarken aniden uğultuyu yırttı. Soluk saçları her zamanki gibi başının etrafında taç şeklinde örülmüştü, bu da onu olduğundan daha uzun gösteriyordu.
Lila, parlak protez bacağıyla sandalyeleri ve masaları atlayarak odayı geçerken gruplar ayrıldı.

Bu, Lila'nın karakterine uymayan bir gösterişçilikti, ama Helena, Lila'nın yarasından yeterince iyileştiğini ve savaşa dönmeye hazır olduğunu kanıtlamak için çaresizce çabaladığını biliyordu.
yeterince iyileştiğini ve savaşa dönmeye hazır olduğunu kanıtlamak için çaresiz olduğunu biliyordu.

Karar üç gün sonra Konsey tarafından verilecekti. Tam bir duruşma yapılacaktı ve şifacı ve protezin titanyum tabanının geliştirilmesinde yer alan simyacılardan biri olarak Helena, Lila'nın
baş paladin olarak görevine devam etmeye uygun olup olmadığı konusunda danışılacak kişiler arasında yer

Lila'nın buz mavisi gözleri bir anda Helena'nın yüzünü taradı. "Neredeyse donmuş gibisin. Buraya gel. Luc ateş yakmış, seni ısıtacaktır."

Lila'nın ayrıldığı gruba ulaştılar, hepsi aynı taburun üyeleriydi. Şöminenin etrafında toplanmışlardı
şöminenin etrafında toplanmışlardı ve ortada, tanrıların dokunduğu Prensleri Luc, bir okul çocuğu gibi kambur oturmuş, parmak uçlarıyla alevlerle oynuyordu. Parmaklarını hareket ettirmesiyle alevler şekil aldı ve akrobatlar gibi kütüklerin üzerinde dans etmeye başladı, ışıkları onu altın rengi bir parıltıyla kapladı.

Luc, birkaç kız hariç, neredeyse hepsinden daha küçük ve daha kısaydı. Paladin için küçük sayılan Lila'nın ikiz kardeşi Soren bile Luc'tan birkaç santim uzundu.

İnsanlar bunun piromanlarla ilgili bir şey olduğunu, onların genellikle zayıf olduğunu söylerdi, ancak alaycı birkaç kişi, Prens'in kendisinden daha kısa biriyle evlenmesi beklentisinin, nesiller boyu azalan boylarıyla da bir ilgisi olabileceğini belirtti.

Helena, Luc'un annesi hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordu, boyunun ne kadar uzun ya da kısa olduğunu hiç bilmiyordu. O, Helena'nın onu hatırlayamayacak kadar küçükken, bir hastalık nedeniyle ölmüştü.

"Helena'ya yer açın," dedi Lila, onu öne doğru iterek. "Hel, sana sıcak şarap getireyim, ısınırsın."

Lila yine ortadan kayboldu.

"Lila'yı hiç bu kadar yardımsever görmemiştim," dedi çocuklardan biri, yüzünde alaycı bir gülümsemeyle.

Helena onun adını bilmiyordu. Yeni gelmişti. Bir savunma uzmanıydı. Onun öncülü, Lila'nın bacağını kaybetmesine neden olan Blackthorne'a karşı aynı savaşta öldürülmüştü.

"Kapa çeneni, Alister," Luc ve Luc'un hemen arkasında oturan Soren aynı anda söylediler.

Luc'un gözlerinde ateş parladı, Soren ise
uğursuz bir gölge gibi uzamış gibiydi. Herkes Alister'a öfkeyle baktı.

Alister yerinden kıpırdadı ve zorla gülümsedi. "Şakaydı. Savaşa devam etmek için duruşmaya ihtiyacımız olsaydı, hepimiz onun gibi davranırdık. Neden endişelendiğini anlamıyorum.
O da bir kolunu kaybetmiş olabilirdi, ama yine de çoğumuzdan daha iyi savaşırdı."

Soren rahatlayarak gözlerini devirdi, ama Luc ateşe donuk bir şekilde bakmaya devam etti.

Penny Fabien bacaklarını yana kaydırdı ve Helena'nın gözlerine bakarak Luc'un yanındaki yeri okşadı, ama Helena tereddüt etti.

Oraya otururbut, birkaç gün içinde Ilva Holdfast Helena'yı "sadece sohbet etmek için" çağıracak ve konuşma sırasında
şu anda durumun ne kadar hassas olduğu hakkında bir dizi yorumda bulunacaktı. Fedakarlık yapma gerekliliği ve bazen birini önemsemek, ondan uzak durmak anlamına geldiği hakkında. Sadakat hakkında, Eternal Flame üyelerinin nesiller boyunca Holdfast'ları nasıl takip ettikleri hakkında konuşacaktı.
Prenslik belirli standartlara bağlıydı ve bu standartlar

Luc'a olan inançları sarsılırsa, bu davaya büyük zarar verebilir; Luc diğerlerini kendilerinden daha öncelikli görüyormuş gibi görünürse.

Helena başını salladı ve Lila'yı bulmakla ilgili bir şeyler mırıldanarak geri çekildi.

Bir sonraki oda daha sessizdi ve daha ağır yaralı iyileşme sürecindeki hastalarla doluydu. Onlar Helena'ya hiç dikkat etmediler.

Aralarında eski general Titus Bayard da oturuyordu.

Kendisi hiç paladin olmamasına rağmen, kardeşinden daha uzun ve daha geniş omuzluydu, alnı geniş ve kırışıklıklarla ve çizgilerle doluydu. Luc'un hayatının çoğunda Eternal Flame'in askeri komutanı olarak görev yapmış, kendi çocukları da dahil olmak üzere yeni üyeleri eğitmiş ve onaylamıştı çocukları da dahil olmak üzere yeni üyeleri eğitip onayladı, pozisyonlarını ve savaş görevlerini belirledi.

Şimdi, aynı yoğun özen ve konsantrasyonla, kocaman ellerinde bir yün yumakını çok yavaşça sarıyordu.

"Merhaba, Titus," dedi Helena alçak ve sakin bir sesle, onun yanına diz çökerek. "Ben Şifacı Marino, beni hatırladın mı?"

Onu duyduğunu gösteren hiçbir işaret vermedi. O sadece Rhea'yı önemserdi.

"Beynine bakabilir miyim? Acıtmayacak, sadece hafifçe dokunacağım."

O, belirsiz bir homurtu çıkardı. Kadın eldivenini çıkardı ve elini uzattı, parmakları şakağından başlayıp saçlarına doğru uzanan geniş yara izini takip etti. parmak uçlarından, bir ağa atılmış enerji dalları gibi yayılan rezonansı, dokuyu, kemiği ve beyni inceledi, umutsuzca herhangi bir değişiklik belirtisi aradı.

Her şey aynıydı.

Titus'un fiziksel olarak neredeyse hiçbir sorunu yoktu. Beyni bile, hareketsizlik dışında herhangi bir sorun olduğuna dair çok az işaret gösteriyordu. Helena'nın vardiyalarca uğraşarak özenle ve mükemmel bir şekilde yeniden yapılandırmak için harcadığı tüm çabalar onun hayatını kurtarmıştı ama onu kendi zihninde hapsetmişti. Onu oradan nasıl çıkaracağını bilmiyordu. Eğer hala oradaysa.

"Sen çok güçlüsün," dedi Helena, konuşur gibi, saçını düzelterek yara izini tekrar gizlerken.

İplik yumağına olan konsantrasyonu kısa bir süre kesildi ve ona acı bir gülümseme attı. Gözleri buluştu ve yine aynı acıyı hissetti, ona "*Özür dilerim. Seni kurtarmaya çalışıyordum. Sana bunu yapmak istemedim*" demek için dayanılmaz bir istek duydu.

"Helena."

Rhea Bayard'a dönünce midesi korkuyla sıkıştı. Titus'un karısı, uzun ve keskin, kuzgun gibi özelliklere sahip uzun boylu bir kadındı ve Soren'in miras aldığı derin yeşil gözleri vardı. Hikayelere göre, Enstitü'de bir simyacıydı ve iyi bir simyacıydı, ama evlenip çocuk sahibi olmak için emekli oldu.

"O kadar sessizce girdin ki, burada olduğunu fark etmedim. Titus'u gördün mü?" Rhea gülümsüyordu, ama gülümsemesi zorundaydı.

Helena daveti aldığında bunun nedenini anlamıştı. Rhea, Helena'nın sonunda Titus'u iyileştirmenin bir yolunu bulacağı umuduyla yaşıyordu. Diğer herkes pes etmesine rağmen, onu sürekli hastaneye götürüyordu, zamanla ve yeni bilimsel gelişmelerle Helena'nın yeteneklerine sahip birinin onu iyileştirebileceğine inanıyordu.

Helena, Rhea'nın Titus'u iyileştiremediği için onu suçlayacağından korkuyordu, ama Helena'nın bir çare bulacağına dair Rhea'nın sarsılmaz inancı bazen daha da kötü geliyordu.

"Evet, az önce," dedi Helena, Rhea'nın asıl sorduğu şeyin bu olmadığını bildiği halde. "Ona çok iyi bakıyorsun."

Rhea'nın gülümsemesi, Helena başka bir şey eklemeyince kayboldu. Başını eğdi ve parmaklarını ovuşturdu.

"Güzel. Güzel. Evet. Bunu duymak güzel." Rhea boğazını temizledi, rafa doğru yürüdü, bir paketi aldı ve uzattı. "Geldiğine sevindim. İlk kutlamaları kaçırdın, ama bu senin için."

Helena uzattığı hediyeye bakarken yüzü kızardı. "Ama ben... Ben hediye olacağını bilmiyordum. Ben getirmemiştim..."

"Sen benim çocuklarımın hayatını kurtarıyorsun. Ödeşmiş sayılırız."

Helena oturdu ve kağıt ipi çekip paketi açtı. Paketin içinde, simya sembollerini andıran kabartmalı desenlerle özenle örülmüş yeşil bir kazak vardı. "Oh. Bu çok güzel. Bu çok fazla, böyle bir şeyi kabul edemem."

Rhea, Helena'nın şaşkınlığından memnun görünüyordu. "Renklerinizi veya titanyum dışındaki rezonansınızı bilmiyordum, ama Lila çorak toprakları sevdiğinizi söyledi, ben de yeşilin size yakışacağını düşündüm."

"Bu çok zaman almış olmalı."

Rhea iç geçirdi. "Örgü örmek ellerimi meşgul ediyor. Ailem Novis'in ovalarından; orada çok sayıda koyun var. Annem mektuplarıyla birlikte bana hep iplikler gönderir,
Titus'u yanlarına yaşamaya ikna etmeye çalışır." Dudaklarını sıktı. "O koyunları severdi. Ama ikizler burada. Ayrıca, gidersek Titus'un iyileşme şansı pek yok."

Helena parmaklarını gergin bir şekilde desenlerin üzerinde gezdirdi. "Biraz daha araştırma yapıp yeni bir şey bulabilir miyim diye bakacağım."

"Teşekkür ederim..." Rhea başladı ama sonra sözünü kesti. "Titus,

hayır!

Bunu yapmayacağız."

Helena, Rhea'nın aceleyle yaklaşıp Titus'un elinden birinin koltuk değneğini almaya çalıştığını izledi.

"Helena, Sebastian'ı bulabilir misin?" dedi Rhea, genellikle nazik olan ama kendisinin iki katı büyüklüğünde olan ve

bazen öfke nöbetleri geçiren kocasıyla yarı güreşir gibi konuşuyor

Helena, Sebastian'ı aramak için odadan odaya koştu.

Sebastian, ön kapının küçük girişinde,
herk esten kaçınıyordu.

Helena ağzını açar açmaz Sebastian bunu anladı. "Titus?"

Bir anda ortadan kayboldu. Helena, elinde örgü kazağı sıkıca tutarak ayakta durdu. Çıkmak için fırsatı belliydi. Kimse onun kaçtığını fark etmezdi.

"Gidiyor musun?"

Suçlulukla etrafına baktı ve Luc'un arkasında durduğunu gördü, elinde iki bardak sıcak şarap vardı.

"Yakında başka bir vardiyam var," dedi, bunun doğru olduğu için minnettardı. Luc, kötü bir yalancı olduğu için onu hep alay ederdi. Bir keresinde, yüzünün felaket derecede dürüst olduğunu söylemişti.

Kaşlarını çattı. "Bugün seni arka arkaya mı çalıştırıyorlar?"

"Genelde öyle değil, ama herkes gündönümünde izin almak istedi," dedi. "Ve bunun güneyde bir gelenek olmadığını biliyorlar, bu yüzden benim bir planım olmadığını varsayıyorlar ve... haklılar. Onlar gibi arkadaşlarım yok."

Kaşları kalktı. "Ben artık arkadaşın değil miyim?"

O gülümsemeye çalıştı. "Tabii ki öylesin, ama sen meşgulsün. Herkes seni istiyor."

Kapının yanındaki ince bankın üzerine oturdu ve kupalardan birini uzattı. "Kal. Daha on dakikadır
burada on dakikadır bile değilsin."

Diğer odalara bakarak kimsenin fark edip etmediğini kontrol etti, ama Luc'un yokluğunu hemen fark edeceklerini biliyordu. Soren ve Lila
onu takip etmiyorlarsa, bunun tek nedeni onun nerede olduğunu zaten bilmeleri ve onun istediği
istediği alanı tanıyorlardı.

Lila'nın sesini duyabiliyordu, sesi dramatik bir şekilde yükselmiş, Orion'un hikayesini ve ilk Necromancy Savaşı sırasında Necromancer'a karşı verilen büyük savaşı anlatıyordu. Çocuklar dinlemek için her köşeden koşarak geliyorlardı.

Lila, çocuklar söz konusu olduğunda gizemli bir çekiciliğe sahipti; zırh giyip kanlar içinde olsa bile, küçük çocuklar
yine de onu kucağına almasını isterlerdi. Ve o da alırdı, ve

Bir dakika sonra kaskının vizörünü kullanarak saklambaç oynuyordu.

Soren kapının yanında duruyordu ve yüz binlerce kez dinlediği bir hikayeye büyük bir ilgiyle bakıyordu. Helena, Soren'in onu ve Luc'u fark etmemiş gibi davranmadan önce bir anlığına onun göz ucuyla baktığını fark etti.

Bu müdahale dikkatlice koordine edilmişti.

"Seni özledim," dedi Luc, Ilva'nın yaklaşan nutkuna kendini hazırlayarak kupayı alırken. Luc, yanına oturduğunda dirseğiyle ona hafifçe dokundu. "Seni her aradığımda

sen meşgul oluyorsun ya da bir yerlere kayboluyorsun."

Kupayı daha sıkı kavradı. "Senin işin bittiğinde benimki başlıyor. seninki bittiğinde başlıyor. Muhtemelen bu yüzden," dedi. "Ama bana ihtiyacın olduğunda her zaman buradayım."

Şarabı yudumladı. Sıcak ama ekşi ve baharatlıydı; kıtlık tüm erzakları tüketiyordu.

“Aynı şey senin için de geçerli. Şifacı olman, mola veremeyeceğin anlamına gelmez.

çok fazla vardiyaya çağrılıyorsan, bana söyle. Ben hallederim."

Kafasını salladı. "Merak etme, Ilva her zaman bana göz kulak olur."

Sonuçta Ilva, Helena'yı çok değerli bir varlık olarak görüyordu. Ebedi Alev'in tek bir şifacısı vardı ve onu kaybetmeyi göze alamazlarken onu kaybetmeyi göze alamazlardı, onu kullanmamayı da göze alamazlardı. Daha fazla kayıp veremezlerdi.

"Bu iyi. Hiç endişelenmem gereken bir kişi olduğunu bilmek güzel," dedi, gözleri bir an için kapanırken, yüzünde yorgunluk belirgindi.

Lila'nın sesi yükseldi, derin ve dramatik. "Ölüler

her taraflarını sarmıştı. Orion ve sadık

şövalyeleri sırt sırta durdular. Etrafları karanlık, tek ışık Orion'un elindeki ateşti..."

Luc iç geçirdi. "Lila'yı temize çıkaracaksın, değil mi?"

Helena kupasına baktı. "Hazır. Hayır,

bunu yapmamak için bir neden yok ve o yaptığı işte en iyisi, yani

seni hayatta tutmak.

Lila, Orion tek başına Necromancer ile savaşırken paladinlerin necrothallarla savaştığını anlatırken, yan odadaki çocuklardan bir dizi nefes kesici sesler geldi.

"Ya nedeni onu aklamak istememesse?" dedi Luc, sesi zar zor duyuluyordu.

Helena ona baktı. Şimdi onun gözlerinden kaçan oydu, çenesi inatla öne doğru çıkmıştı.

"Biliyorsun," dedi, "o yemini ettiğinde, en azından beni korumak için her zaman yanımda olacağına, bu da benim de onu korumak için yanında olacağım anlamına geldiğini düşündüm." Başparmağındaki ateşleme yüzüğünü bardağın kenarına sürttü. "Ama ben her zaman yanında değilim. O sanki bu onun işiymiş gibi davranıyor,
. Sayamayacağım kadar çok kez hayatımı kurtardı ve bunun normal olması gerekiyor" dedi.
kaşlarını çattı—"çünkü savaşı kazanacağım, yani sonunda her şey yoluna girecek. Tıpkı Orion gibi. Ama ben bunu *nasıl* yapacağımı bilmiyorum. O ise sürekli vuruluyor ve ben de buna izin vermeye devam etmeliyim."

Yutkundu.

Omuzlarında çok fazla insan, çok fazla hayat vardı. Herkes onu izliyor, Lila'nın şu anda nefes kesen ayrıntılarla anlattığı mucizeyi sezgisel olarak gerçekleştirmesi için bekliyordu.

Luc'un başarısızlık duygusu, kırılmayı bekleyen bir fay hattı gibi içinden geçiyordu. Lila ve Soren'in taşıdığı her ölüm ve her yara izi buna katkıda bulunuyordu.

Tekrar konuştu. "Herkes sürekli şöyle diyor: *'Neredeyse vardık', 'İyileşmeden önce durum daha da kötüleşecek', 'Bu bir sınav',*
'Sadece doğru olduğunu kanıtlamam gerekiyor'... ama ya kanıtlayamazsam?
bunu kanıtlayamazsam? Ya bu yüzden durumlar böyleyse?"

Ona baktı, yüzünde acı, suçluluk ve hissetmemesi gereken tüm şüpheler yazılıydı. Prenslik

sarsılmaz olmalı, inancı açıkça görülmeli, Sol'un tanrısallığı yeryüzüne inmiş olmalıydı.

Herkes her an onun için ölmeye hazırdı, o halde nasıl olur da kendinden şüphe ederek onların inancını ihanet edebilirdi?

"Kutsal beyaz alevler her yerde yükseldi ve tüm necrothrall'ları yuttu," dedi Lila'nın sesi görkemli bir şekilde.

Helena'nın yanında oturan Luc,
ve tek başına bir savaşı nasıl kazanacağını diğerlerinden daha iyi bilmiyordu.

Helena başını salladı. "Luc, kimse bana öyle demediği için sana inanmıyorum. Buradayım çünkü
Senden daha cesur ve daha nazik kimse yok. Sen, herkesin olmayı umduğu
iyi şeylerin hepsine sahipsin. Bizi kandırdığın için burada değiliz." Eldivenli parmaklarıyla bir anlığına onun bileğine dokundu. "Sana inandığımızın sebebi, eğer sen yeterince iyi değilsen, o zaman kimse iyi değildir."

O başını salladı. "Orion öyleydi. Tüm atalarım öyleydi. Hiçbirinin başına böyle bir şey gelmedi. Bir büyücü ortaya çıktı ve onlar onu durdurdu, bu kadar basit, ama ben her şeyi denedim ve yapamıyorum..."

"Onların savaşları bundan daha kolaydı," dedi Helena sert bir şekilde. "Hiçbiri bunun gibi değildi, belki Orion'unki hariç, ama o zaman bile daha basitti, çünkü Lila'nın az önce dediği gibi, o vadiyi dağların tepesine ulaşan ateşle doldurabilir ve her şeyi yakabilirdi. Sen bunu yapabilsen bile, etrafında binlerce insanın yaşadığı bir şehir var. Orion hayatı boyunca sadece bir necromancer ile savaştı. Hiçbirinin
bu savaşı daha iyi yapabileceğini düşünmek için hiçbir neden yok. Sen elinden geleni yapıyorsun ve tanrılar bunu görmüyorlarsa, kör demektir..."

"Böyle şeyler söyleme," diye sözünü kesti. "Bu yardımcı olmuyor."

Ağzını kapattı ve başka ne söyleyeceğini bilemedi; hiçbir şey doğru gelmiyordu.

"Necromancer'ın durduğu yerde, küllerden başka bir şey yoktu," dedi Lila heyecanlı bir sesle.

"Necromancer'ın adı neydi?" diye küçük bir ses duyuldu.

"Kimse bilmiyor," dedi Lila gizemli bir tavırla. "Bilen herkesi öldürmüştü. Nerede kalmıştım? Evet, şu anda bile Orion'un tüm vücudu kutsal güneş ateşiyle kaplıydı ve piromansi yeteneğini kullanarak o ateşi aldı ve bir mangal yaktı."

"Paladinler ve Orion dışında her şeyin büyük ateş dalgalarında yandığını söylediğini sanıyordum," diye küçük ses tekrar araya girdi.

Kahkaha ve sus sesleri karışmıştı.

"Aslında, bu demir mangal büyük ateş dalgalarında yanmadı," dedi Lila alaycı bir ciddiyetle. "Ve Orion kutsal ateşi içine koydu ve paladinleri ve doğan güneşin önünde, kendisi ve soyundan gelenler nefes aldıkları sürece ateşin sönmeyeceğine ve alevlerin, nerede çürümüş olursa olsun, nekromansinin çürümüşlüğünü yok etmek için taşınacağına dair ciddi bir yemin etti ve..."

"Bir taş vardı sanıyordum," dedi tiz ses bir kez daha, görünüşe göre susma emrine isyan ediyordu. "Babam bu hikayeyi anlatırken, onun versiyonunda bir taş var."

"Bu versiyonda taş yok," dedi Lila çabucak, hikayeyi bitirmeye çalışarak. "Her neyse..."

"Taşlı olanı daha çok seviyorum," diye başka bir küçük ses ekledi.

Helena bardağı masaya koydu ve Luc'a baktı. Luc, Lila'nın bir grup çocukla aile geçmişi hakkında tartışmasından açıkça rahatsız olmuştu.

"Luc, artık gitmem gerek," dedi. "Ama umudunu kaybetme. Biz her zaman senin yanındayız. Günler daha parlak olacak."

Luc solgun bir gülümsemeyle isteksizce başını salladı. "Biliyorum."

Dışarı çıktığında, neredeyse aysız gökyüzü, kış yıldızlarıyla parıldıyordu. Sert bir nefes verdi ve bu nefes, sis gibi yükselerek yıldızları kapattı.

Gözlerini, hâlâ Orion Holdfast'ın Ebedi Ateşi ile aydınlatılan ve Orion Holdfast'ın Ebedi Ateşi'nin ışığıyla aydınlatılıyordu.

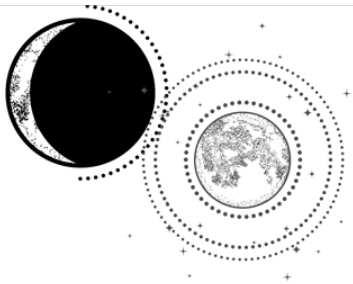
Luc, bu sözü tutmak ve ateşi sürdürmek için geriye kalan tek Holdfast'tı, ama beş yıl sonra, savaş
bir yıpratma savaşına dönüştü. Hiçbir şifa, ateş veya şövalye, giderek büyüyen nekrotrollerin ordusuna karşı kazanmak için yeterli değildi.

Işığın parıldadığı yere bakarken, ışığın sönüp Luc'un kaderinden onu kurtarabilecek kimse kalmayacağı düşüncesiyle kalbi sıkıştı.

çünkü kimse onu kaderinden kurtaramayacaktı.

Ellerine baktı, eldivenlerinin içinde parmaklarını kıvırdı ve yavaşça açtı, derin bir nefes aldı.

"Onun için her şeyi yapacağına söz vermiştin."

BÖLÜM 23

Şubat 1786

HELENA'NIN ÇENESİ GERİLMİŞTİ, DİŞLERİ SIRILIK SIRILIK ÇATIRDİYORDU parmakları havada kıvrılırken, ondan kopmak üzere olan zayıf bağı çekip duruyordu.

Sağ eli kramp giriyordu, keskin bir ağrı tendonundan dirseğine kadar yayılıyordu, ama bağlantıyı koparırsa, elini bir an olsun dinlendirirse, hastası ölecekti.

"Hadi," diye fısıldadı, parmakları havada dönüp dururken, pes etmeyi reddederek. "Nerede?"

Sanki çaresizliğini sözlerle ifade etmesi gerekiyormuş gibi, Buldu: basıncın biriktiği yerde iç kanama vardı. "Buldum. Buldum,"

dedi Helena, hafif bir rahatlama nefesiyle parmakları artık daha hızlı hareket ediyor, dokuyu manipüle ediyor, arteri onarıyor, kanı uzaklaştırıyor, böylece önündeki göreve odaklanabiliyordu:

.

Bir eliyle rejeneratif akciğer dokusunu dönüştürürken, diğer eliyle kalp atışını sürdürüyordu başka bir sorun olduğunu fark etti ve sonunda, rezonansı ona ölümün yaklaştığını haykırmıyordu.

Sağ elini bir kez esnetmek için kendine bir dakika verdi, sonra parçalanmış kemikleri yeni akciğerlerin üzerine geri yerleştirdi, kırılan yerleri birbirine bağladı, eksik olanları yeniledi. Parçalanmış deriyi geri itti ve elinden geldiğince onardı. Sonunda,

iyileşmiş göğsüne koydu, onu yukarı çekerek nefes almasını sağladı ve kendi iç çekişini bıraktı.

Önünde hala haftalarca sürecek bir iyileşme süreci, en az bir ay Solis Splendour'da nekahet dönemi vardı. Akciğer dokusu yeniydi ve hassastı, onarılan kemikler kırılgandı, ama

başka bir gün savaşmak için yaşayacaktı.

Artık onun ölmeyeceğini bildiği için yüzüne bakmaya izin verdi, damardan verilen serumun durumunu kontrol ettikten sonra sağlık görevlilerine tekrar devralmalarını işaret etti.

O gençti. O kadar çok yüz tanıyordu ki, ama onun yüzünü hiç görmemişti. Yeni bir asker, ya da belki yeni reşit olmuş. Hayır, reşit olamazdı. On dört yaşında bile görünmüyordu.

Düşünmeye vakti yoktu. Ellerini yıkamalı, antiseptikle temizlemeli ve müdahale gerektiren yatakların yanına gitmeliydi.

Yüzüne bakma, diye hatırlattı kendine, sağlık görevlileri ve hemşireler ona yer açmak için dağıldıklarında.

Ne kadar süredir vardiyada olduğunu artık bilmiyordu. Bir iki gün mü? Söylemesi zordu.

İlk başta çoğunlukla savaş yaraları vardı, kesikler ve çizikler, bıçak yaraları, kırık kemikler. Sonra yanıklar, kömürleşmiş uzuvlar, yanmış akciğerler, kan sızan kömürleşmiş deriler geldi.

Hastane, kızarmış et, kan, bağırsak yaralarının kokusu ve dezenfekte etmek için kullandıkları lavanta yağı kokuyordu.

Helena eskiden lavanta kokusunu severdi.

Son hastasını kaybetti. Organlar, Helena'nın onları yenileyebileceğinden daha hızlı bir şekilde iflas etti. O kadar yorgundu ki, rezonansını her çevirdiğinde elleri kontrolsüz bir şekilde titriyordu. Yeterince hızlı değildi.

Rezonansı ona geri döndü, göğsünden geçen bir darbe gibi bir enerji dalgası. Hayalet gibi bir soğukluk

onun içinden geçip dağıldı.

Gitti.

Helena çöktü, düzensiz nefes alıyordu, çığlık atmak istiyordu. Bir dakika daha geçseydi, o...

Kendini zorla kaldırdı, elleri titreyerek geri adım attı ve kendini durduramadan yüzüne baktı.

Ceset o kadar kötü yanmıştı ki, erkek mi kız mı olduğunu anlayamadı. Korkunç derecede küçüktü. Etrafına bakındı, başka bir kurdele aradı ama bulamadı.

Dizleri titreyerek en yakın duvara doğru yürüdü. Ağzı kurumuştu ve elleri titriyordu. Bir görevli durup ona bir bardak su uzattı.

Gençlerden biriydi, parlak mavi gözleri vardı.

İşine hala hevesli olacak kadar yeniydi.

Helena bardağı ellerinde sıkıca tuttu ve donuk bir bakışla yaralı koğuşuna, sıra sıra dizilmiş yataklara, yerde yığılmış kanlı giysilere, bandajlara ve çarşaflara baktı. Yüzünde ve saçında da aynı kanın olduğunu hissedebiliyordu. Sadece elleri nispeten temizdi. En azından bir gündür yıkadığı tek şey elleridir.

Elini göğsüne bastırdı ve kirli üniformasının altında kirli üniformasının altında güneş taşı muskayı buldu. Kumaş kanla o kadar sertleşmişti ki, kendini sakinleştirmek için muskayı sıktığında neredeyse çatlayacaktı.

"Saatler önce molaya çıkmış olman gerekirdi."

Başını kaldırıp baktığında, Matron Pace'in yanında durduğunu gördü. Matron Pace, alnını neredeyse temiz bir bezle silerken, diğer elinde kırık bir fincan tutuyordu.

Matronun önlüğü Helena'nınki kadar kanla lekeliydi ve kızarmış, şişmiş yüzüne kırmızı lekelerle kaplı gri saç telleri yapışmıştı.

"Ben de seni molada görmedim." Helena'nın sesi bile yorgunluktan titriyordu.

Pace, Paladian Merkez Hastanesi kurulmadan önce de tıp alanında çalışıyordu. Helena, ulusal tıp lisans yasaları yürürlüğe girmeden önce Pace'in ebe olduğunu duymuştu
Kadınların bu mesleği yapabilmesi için simya sertifikası gerekiyordu ve Pace simyacı olmadığı için hemşire olmuştu.

Helena oturdu, sürekli tekrarlanan hareketlerden dolayı ellerindeki eklemler ağrıyordu. Göğsünün içinde

sıkı bir ip gerilmiş gibi bir his vardı. Ayaklarını tekrar hissetmeye başlamaktan korkuyordu.

"Git dinlen," dedi Başhemşire Pace.

Helena başını salladı, gözleri yeni yaralıların getirileceği kapıya sabitlenmişti. "Acil bir durumda burada kalmalıyım.
acil bir durum için burada kalmalıyım. Maier hala ameliyathanede mi?"

Maier, Paladia'nın yetiştirdiği en başarılı simyacı cerrahlarından biriydi. Undying tüm sahra hastanelerini ve klinikleri yok ettikten sonra Direniş'e katılmak ve hastanelerini ayakta tutmak için Novis'teki hastaneden ayrılmıştı.

Maier, dahi bir cerrah ve çalışkan biriydi, ancak aynı zamanda çabuk sinirlenen biriydi ve kadınları sevmezdi. Savaş hastanesinin çoğunlukla kadınlardan oluşan bir kadroya sahip olması ve kadınlar tarafından yönetilmesi talihsiz bir durumdu. Kendisi ve beraberinde getirdiği birkaç erkek asistanla kendi halinde kalarak, hastanenin yönetimini ve doktorlar, hemşireler veya hademelerle olan ilişkilerini Pace'e bıraktı.
ve doktorlar, hemşireler veya hastabakıcılarla olan ilişkileri Pace'e bıraktı.

"Marino, burada çok sayıda yetenekli sağlık görevlisi var. Gerekenden fazla çalıştın, git dinlen."

Helena, krematoryuma götürülmek üzere olan çarşafla örtülü bir sedyeyi izledi. "Şu anda uyumak istemiyorum. Burada olduğumu hayal edeceğim."

Pace iç geçirdi. "Bunu sana söylemem doğru mu bilmiyorum, ama bir toplantı var. Konsey hastaneden bir rapor istedi. Gitmek istersen."

Yorgunluk Helena'nın zihnini neredeyse anlaşılmaz hale getirmişti, ama savaş odasında rapor verme düşüncesi onu uyuşturmuştu.

Her şeyin rakamlara ve ilgi alanlarına indirgendiği o odaya girmekten nefret ediyordu. Ölüler o odada sadece sayılardı.

"Rakamlar hazır mı?" diye sordu.

"Sadece ön rakamlar var." Pace bir dosyayı alıp uzattı.

Helena savaş odasına girdiğinde toplantı devam ediyordu. Direniş Karargahı, eskiden Holdfast Kimya ve Bilim Enstitüsü olan binada bulunuyordu. Savaş odası eskiden fakülte toplantı odasıydı, şimdi ise bir dinleme odasıydı. Duvarın bir kısmını kaplayan, şehir devletinin tamamını, iki ana adayı ve dağlara bitişik anakarayı gösteren kademeli bir harita,

seviyeler ve su bölgeleri işaretlenmişti.

Çoğu siyah veya kırmızı renkteydi, Doğu Adası'nın üst yarısında bulunan mavi alana doğru yaklaşan bir kan seli gibiydi. Mavi denizin ortasında, enstitüyü simgeleyen altın rengi bir parıltı vardı.

Enstitü'nün yerini gösteriyordu.

Beşli Konsey, uzun mermer masanın arkasındaki kürsüde oturuyordu. İki sandalye boştu. Falcon Matias en sağda oturuyordu, yanında ise kalbi üzerinde büyük bir güneş taşı broşu takılı, zayıf, gri saçlı bir kadın olan Steward Ilva Holdfast vardı.

Merkezdeki onur koltuğu boştu. Helena, Luc'u görmeyeli haftalar olmuştu. Hâlâ savaşıyor muydu?

Dördüncü koltuk da boştu, sahibi haritanın yanında, elinde uzun bir asa ile duruyordu. General

Althorne, asasıyla haritanın bazı kısımlarına dokundu; siyah olan alanlar kırmızıya dönerek aktif savaş bölgelerini gösteriyordu.

Kürsünün en solunda Jan Crowther oturuyordu, gözleri odayı tarıyor, Althorne'dan çok izleyicileri izliyordu.

Diğer herkes, ortada bir koridor oluşturacak şekilde sıralanmış sandalyelerde oturuyordu. Helena geride duruyordu.

katılımcılar temizdi, Helena ise kan ve diğer sıvılarla kaplıydı.

"Üst ticaret bölgesinde geri çekilmeye devam edersek, avantajımızı kullanabiliriz..." Althorne

limanların yakınındaki bir dizi binayı işaret ederek. "Dur, Althorne," diye konuştu Ilva. "Sonunda
Hastane raporu geldi."

Tüm gözler Helena'ya çevrildi, onu görünce kaşları kalktı. Gelmeden önce daha fazla temizlenmeliydi.
Yolda gelirken çok acil hissetmişti. "Marino, söz sende."

Helena yutkundu ve elindeki dosyaya baktı, göğsü sıkışmış bir şekilde odanın ortasına doğru yürüdü. Orada güneşin büyük bir mozaiği vardı, ışınları
konuşmacılar merkezde durmalıydı.

"Bunlar sadece ilk tahminler," dedi, sesi duyulacak kadar yüksek değildi, ama yine de duyuldu; durduğu yer, her sesi yakalayacak şekilde tasarlanmıştı.
ve garip basamaklı tavan nedeniyle sesi daha da yükseltir. "Tahmini bir rakam yeterli," dedi Ilva.

Helena dosyayı açtı. Rakamlar o kadar anlaşılmazdı ki, okudukça uzayıp bozulacakmış gibi geliyordu. Tahmini kayıplar, kaç kişinin savaştan kalıcı olarak uzaklaştırılacağına dair tahminler,
ne kadarının iyileşip cepheye dönebileceğine dair tahminler. Son rakam hariç tüm rakamlar çok büyüktü.

Rapor uzun bir sessizlikle karşılandı.

Althorne boğazını temizledi. "Bu tahminlerin
tahminlerin nihai raporda artması mı, azalması mı muhtemel?"

"Artması," dedi sıkıcı bir sesle. "Hastane
protokol gereği triyaj bakımına başvurdu ve hayatta kalma olasılığı en yüksek olan hastalara öncelik verdi, ancak ön raporlar genellikle ihtiyatlıdır."

Endişeli mırıldanmalar duyuldu.

"Teşekkürler, Marino," dedi Ilva, sesinde gerginlik hissedilirken haritaya doğru başını salladı. "Althorne, devam edebilirsin."

"Bekle," dedi Helena. Kalbi hızla atarken
zorla sayılardan gözlerini kaldırıp

Luc'un olması gereken boş koltuk. Herhangi bir şey. Herhangi bir şey. Herhangi bir şey. "Bir hafta önce, hastane envanterine ilişkin raporumla birlikte Konsey'e bir teklif sundum, birkaç hafta önce de. Hiçbir cevap almadım."

Gergin bir sessizlik oldu. O devam etti.

"Biliyorum, düşünmesi zor, ama bence Direniş üyelerine, savaşta öldükleri takdirde bedenlerini davaya bağışlama seçeneği sunmalıyız," dedi. "Bedenleri yakmak yerine, biz..."

"Cesetleri yakmak yerine, biz..." Bir an tereddüt etti, çünkü söylemek üzere olduğu şeyi asla geri alamayacağını biliyordu. "...onları yeniden canlandırıp

ve onları piyade olarak kullanabiliriz. Bu, sadece onların yazılı izniyle yapılabilir..."

"Kesinlikle olmaz," diye Ilva sözünü kesti. "Bu

vatana ihanettir!" diye başka bir ses duyuldu.

Helena başını kaldırıp, yüzü öfkeli bir ifadeyle ona bakan Falcon Matias'ın gözlerine baktı.

"Karşımızda durup doğal döngüyü bozmayı öneriyorsun. Bu yüzden vivimancerlere bir an bile güvenilemez. Onlar doğuştan yozlaşmışlar! Bu yüzden bu ülke şu anda savaşla karşı karşıya.

Bir anlık hoşgörü, onların yozlaşmış doğalarının bulaşıcılığını yaymasına neden olur." Yanında oturan Konsey üyelerine dönerek başını eğdi. "Oblatımın böyle bir sapkınlık söylemesinden utanç duyuyorum. Konsey'in affını diliyorum. O, yakalanacak, zincirlenerek tüm haklarından mahrum bırakılacak..."

"Ölüler ve Ölümsüzler'e karşı bir savaş veriyoruz," dedi Helena. Dinlemeyeceklerini biliyordu, ama artık durumun böyle devam ederse Ebedi Alev'in kazanmasının imkansız olduğunu anlamış olmalılar.

"Hayattayken rıza göstermeyen kimseye böyle bir şey yapılmayacak. Askerlerimiz bu uğurda ölmeye hazırlar; en azından onlara savaşmaya devam etme seçeneği sunalım.

yaşayanları bağışlayacak mısın?”

"Savaşmak hakkında ne biliyorsun?"

Soru arkasından geldi. Arkasına baktı, ama ona bakan o kadar çok insan vardı ki, kimin konuştuğunu bile tahmin edemedi.

"Önerin, Eternal
Flame'in kuruluşundan bu yana savunduğu her şeye aykırıdır," dedi Ilva soğuk bir sesle. "Askerlerimizin ruhlarının
yemin ettin, Marino. Seni yanlış mı değerlendirdim? Yeteneklerin insanlığını unutturdu mu?"

"Hayır!" dedi Helena, hayal kırıklığıyla boğuk bir sesle. Elindeki dosya, onu sıkıca tutarken buruşuyordu. "Ben davaya sadığım. Yeminim, ne pahasına olursa olsun hayatı korumak ve büyücülüğe karşı savaşmaktır. Bu da o amaç için olacaktır. Ebedi Alev için ruhumu feda ederim. Aynı şeyi yapacak başkaları da olabilir. Onlara soramaz mıyız?"

Falcon Matias ayağa kalktı. Küçük, sıska bir adamdı ve Helena'nın bulunduğu kürsüye atlayıp onu boğazlamaya hazır görünüyordu. "Orion Holdfast'ın kendisi tarafından kurulan Ebedi Ateş Tarikatı, Sol'un yaşam ve ölümün doğal döngüsü ilkeleri üzerine kurulmuştur. Orion, cesareti ve hayatını feda etmeye hazır olması sayesinde göklerin lütfuna nail oldu ve zafer kazandı. Her türlü büyücülük kullanımı bu döngünün ihlalidir. Düşünceleriniz ve sözleriniz Ebedi Ateş'e ve tarihin kendisine leke sürmektedir."

"Şu anda kimi kurtarıyoruz?" dedi Helena, sesi yükselerek. "Daha kaç kişiyi kaybedebiliriz..."

Mermer masaya düz bir elin sertçe vurmasıyla, tavan aniden yeniden düzenlendi. Helena'nın sözleri yutuldu ve ölümcül bir sessizlik kaldı.

Jan Crowther elini kürsüden çekti, gözlerini kısarak Helena'yı inceledi.

"Marino, sesin artık bu kurum tarafından tanınmıyor," dedi Ilva bir süre sonra, sesi soğuk ve kararlıydı. "Ancak, senin histerik olduğun açıkça görülüyor.

Aklı başında olmadığı açıkça ortada olduğu için, bu nedenle seni reddetmeyeceğiz." Ilva konuşurken, itiraz etmeye hazır görünen Matias'a keskin bir bakış attı. "Yıllarca verdiğin hizmetlere minnettarlığımdan dolayı, bu patlamayı kayıtlardan sildireceğim." Dua eder gibi kısa bir süre gözlerini kapattı. "Prens Lucien'in bu ihaneti görmemesi için minnettarım. Matron Pace'e, hastaneden gelecek tüm raporları onun halledeceğini söyle.
gelecekteki raporları onun halledeceğini söyle. Gidebilirsin."

Helena'ya bir kez daha bakmadan, Ilva tekrar haritaya döndü. Bir elini
Matias'ın koluna koyarak onu sakinleştirdi. "Devam edelim. Althorne, devam edebilirsin."

Althorne'un sesi, Helena'nın kulaklarında uzak bir gürültü gibi yankılanırken, Helena dönüp savaş odasından çıktı.

Dışarıdaki koridorda duran Helena, kendine baktı.

Hastaneden çıkarken giydiği temiz eldivenler dışında, her yeri kanla kaplıydı.

Dosya parmaklarından kayarak yere düştü ve
göğsü inip kalkmaya başlayınca ağlamamak için ellerini ağzına kapattı.

Ağır bir el omzuna kondu. "Burada olmaz. Tanrım, sen bir aptalsın."

Kör bir şekilde koridordan geçerek
duvarın kenarına yaslandı, yere kaydı, başını dizlerine dayadı
dizlerine yaslayarak, başı boşalmış gibi hissedene kadar hıçkırarak ağladı.

Bir adım ötedeki Soren'e baktı, duvara yaslanmış, derin gözleriyle onu izliyordu.

Eğer o buradaysa, Luc da geri dönmüş olmalıydı. Toplantıyı onsuz yapmışlarsa, yorgunluktan bayılmış olmalıydı.

Soren başını salladı. "Raporunu vermeye gitmeden önce ağlamalıydın, tabii Ilva'nın
geçici delilik nedeniyle seni affedeceğine bahse girmediysen tabii."

"Kapa çeneni," dedi, küçülerek, göğsü titreyerek. "En azından ciddiye alınmak istiyorsan yıkanabilirdin
"

"Kapa çeneni," dedi kız tekrar.

"Bunun işe yaramayacağını biliyordun," dedi, kollarını kavuşturarak. "Bunu bilmeliydin. Asla, asla, asla, milyon yıl geçse bile askerlerimize büyü yapmayı onaylamazlar. Ya da askerlerimiz dışındaki kimseye, başka fikirler edinmeden önce."

Dizlerini göğsüne sıkıca çekti. "Hastanede durumun nasıl olduğunu bilmiyorsun."

"Hayır, bilmiyorum," dedi Soren düz bir sesle, "oradaki diğer kimse de bilmiyor, o yüzden neden öyle görünerek
böyle görünerek onlara bağırmanın onların fikrini değiştireceğini düşündün."

Tartışacak kadar yorgundu.

"Sorununun ne olduğunu biliyor musun?"

Helena hiçbir şey söylemedi. O, Helena istese de istemese de ona söyleyecekti. O, Luc'un sahip olmadığı tüm keskinlik ve ihtiyatlılığa her zaman sahipti.

"Tanrılara inancın yok." "Evet, var,"
dedi Helena çabucak.

"Hayır. Güvenmiyorsun. Muhtemelen var olduklarını düşündüğün için güvendiğini sanıyorsun, ama bu inanç değil. Onlara güvenmiyorsun."

"Neden güveneyim ki? Güvenilmeyi hak edecek hiçbir şey yapmadılar," dedi, sesi kalınlaşmıştı. "Her şeyi denedim, Soren. İnanmaya çalışıyorum, ama asla yeterli olmuyor.
Gerçekten inansam bile, ruhumun bedeli seni kurtarmak, herkesi kurtarmak olsa bile," diye boğuk bir sesle konuştu, "bu bir bedel değil. Bu bir pazarlık."

Onun önüne çömeldi, böylece yüzleri neredeyse aynı hizada oldu. "Ama bunun önemi yok. Onlar asla kabul etmeyecekler. Kimse kabul etmeyecek. Sadece kendine zarar veriyorsun."

Kız başını eğdi. "O zaman kaybedeceğiz," dedi donuk bir sesle. "Ve ben seni tekrar tekrar toparlayacağım, ta ki senin ölümünü izlemek zorunda kalana kadar. Ve *yine de* kazanamayacağız."

Soren derin bir nefes aldı. "Sanırım kimse sana söylemedi, ama bu savaş aslında bizim için büyük bir zaferdi."

Bu habere bir şeyler hissetmesi gerekirdi, ama içi boştu. "Savaşı kazan ya da kaybet, benim gördüğüm tek şey bedeli."

"Luc bunun işlerin nihayet iyiye gittiğinin bir işareti olduğunu düşündüğü için, senin de bilmek isteyeceğini düşündüm."

Helena göğsü çökmüş gibi hissetti. "Ondan bunu alma. Lütfen."

Sessizce başını salladı. Soren elini omzuna koydu. Başka bir şey söylemek istediğini anlayabilirdi, ama bunun yerine ayağa kalktı.

"Birkaç günlüğüne geri döndük. Eminim görüşürüz. Temizlenip biraz uyumalısın. Buna ihtiyacın var."

Soren uzaklaştı.

Helena, umutsuzluğunun altında ezilmiş, hareket edemeyecek kadar çaresiz bir halde duvara yaslanmış kalmıştı.

"MARINO."

Soğuk bir ses Helena'yı uyandırdı.

Gözlerini açtığında, Ilva Holdfast'ın önünde durduğunu gördü, iki eli de bastonunun başına yaslanmış duruyordu. Helena, Soren'in onu bıraktığı yerde hala duvara yaslanmış duruyordu.

"Özel olarak konuşalım," dedi Ilva, sesi düzgün ve duygusuzdu.

Helena, hareketsizce dururken midesi burkuldu.

Bir kat yukarı, Ilva'nın ofisine çıktılar ve Ilva cebinden küçük bir anahtar çıkarıp kapıyı açtı.

Helena, Ilva'nın rezonans eksikliğini asla saklamaya çalışmamasını, bundan utanç duymamasını veya özür dilememesini her zaman takdir etmişti. Çoğu insan ölçülebilir rezonansa sahip olmasa da, simya dünyasına girdikten sonra, bu eksiklik bazen şaşırtıcı gelirdi. Lonca aileleri her şeylerini simyaya yatırırlardı; gelecekleri ve servetleri geleneksel rezonanslarını korumalarına bağlıydı. Çocuklarının yetenekleri konusunda neredeyse batıl inançlıydılar ve bu nedenle ailede bir rezonans kaybı genellikle soyun zayıfladığının işareti olarak kabul edilirdi.

Ancak Ilva, Holdfastlar tarafından asla saklanmamıştı. İnanç, rezonansın bir üstünlük biçimi olmadığını uzun zamandır savunuyordu; kime ne vereceği Sol'un iradesine bağlıydı.

Holdfastlar, Ilva'ya diğer Holdfastlar kadar fırsat vermişti. Bilim bölümünde okuyan ilk kadınlardan biriydi, ancak daha sonra ilgi alanlarının başka yerde olduğunu fark etti ve kardeşi Helios, Luc'un büyükbabası, Prenslik'e katıldığında Eternal Flame'e katılan ilk kadın kimyager olmayan kişi oldu. ilgisinin başka bir alanda olduğunu fark etmeden önce bilim bölümünde okuyan ilk kadınlardan biriydi ve kardeşi Helios, Luc'un büyükbabası, Prenslik'e geldiğinde Eternal Flame'e katılan ilk kadın simyacı olmayan kişiydi.

Şimdi Luc'un geriye kalan tek ailesi oydu ve Luc onu onu vekili yapmıştı ve yokluğunda onun adına hareket etmesini emanet etmişti.

Helena ofise girdi ve birden durdu.

Jan Crowther, Ilva'nın masasının karşısındaki iki sandalyeden birinde oturuyordu.

İnce yapılı, sade giyimli, yüzünden geriye taranmış kül rengi saçlı bir adamdı. Kırmızı bir alev

Pyromancer Crowther, Eternal Flame'in haçlı seferlerinde savaşmıştı.

Halka açık toplantılarda nadiren konuşurdu. Lojistik işleri, ikmal malzemelerini, erzakları ve Direniş'in savaşmayan üyelerini görevlendirip göndermeyi yönetiyordu. Helena orada neden bulunduğunu bilmiyordu; eğer Helena kınanacaksa, Falcon Matias'ın orada olması daha mantıklıydı.

"Otur," dedi Ilva, dosyalarla kaplı masanın arkasına oturarak.

Helena, Crowther'ın yanındaki sandalyeye oturdu. O kadar yorgundu ki, çökmemek için kendini zor tutuyordu.

"Görünüşe göre seninle asla kolay bir konuşma yapamayacağım," dedi Ilva.

Helena hiçbir şey söylemedi. Ilva nereden başlayacağını tartışıyormuş gibi uzun bir sessizlik oldu.

"Savaşı kaybediyoruz," dedi Ilva sonunda.

Helena gözlerini kırptı, oda net bir şekilde odaklandı. Gözleri, sessiz kalan Ilva ve Crowther arasında gidip geldi, ikisi de onun tepkisini izliyordu.

Ne söyleyeceğini bilmiyordu. Çoğu insan, Direniş'in kazanacağının önceden belirlenmiş bir gerçek olduğunu düşünüyordu. Eninde sonunda.

Ebedi Ateş her zaman galip gelirdi. İyi ile kötü arasındaki savaşta, sonunda her zaman iyi kazanırdı.

"Biliyorum," dedi Helena sonunda.

Ilva başını eğdi, bakışları Helena'yı delip geçiyor gibiydi. "Luc... olağanüstü. Tüm Holdfast'lar arasında en iyisi,

. Benim kadar uzun yaşamışsanız, böyle bir kapasiteye sahip birinin ama Luc bu nadir birkaç kişiden biri. Onu korumaya çalışmak çok büyük bir yük.

böyle biri." Ilva bir anlığına gözlerini kapattı, yüzündeki her çizgide yaşı belli oluyordu. "Prensliğin kâhyası olacağımı hiç beklemiyordum. Apollo'nun, kardeşimin ya da babamın ne yapacağını merak ederek çok zaman harcadım

Apollo'nun, kardeşimin ya da babamın ne yapacağını merak ederek geçirdim, ama nafile — hiçbiri Luc gibi değildi. O kadar samimi ki, bu beni üzüyor." Elini kalbinin üzerine koydu ve Helena'ya doğrudan baktı. "En azından Luc'un yanında bu teklifi yapmadığın için minnettarım."

Helena sadece dudaklarını sıktı, Ilva'nın

minnettarlığının, Helena'nın Luc'u incitmiş olmasından değil, onunla aynı fikirde olabileceğinden kaynaklandığını biliyordu. Çünkü Luc ona güveniyordu, fikir ayrılıkları olsa bile onun görüşlerine değer veriyordu.

Ama Luc'un yanında konuşmuş olsaydı ve o da dinleseydi, herkes onu kulağına zehir damlatan, altın değerindeki varislerini yozlaştıran bir yılan olarak görürdü.

"Söylediklerimin arkasındayım."

Crowther tıslama gibi bir nefes verdi ve parmakları seğirdi. Gözleri, parmaklarını süsleyen ateşleme yüzüklerine takıldı.

"Bunun imkansız olduğunu biliyorsun," dedi Ilva.

Helena omuz silkti. "Kaybediyor olsak bile mi?"

"Evet, o zaman bile," dedi Crowther, sonunda dişlerini sıkarak konuştu.

"Yardım etmek istediğini biliyorum," dedi Ilva, "ama biz sadece kendimiz için değil, Paladia'nın ruhu için de savaşıyoruz. Prens olarak Luc, atalarının ilkelerinin
ancak ülke bu savaşla tükenmiş durumda. Necromancy'ye karşı ahlaki öfke zamanla daha da azaldı. Şehirde senin gibi, bu savaşın
bu savaştan yorgun düşmüştür. Necromancy'ye karşı olan ahlaki öfke zamanla daha da azalmıştır. Şehirde senin gibi, oğulları yerine Ölümsüzler yiyecek, asker ya da vatandaşlarının fedakarlık yapmasını istemezler ve bu da Lonca Meclisi'nin
kendilerini meşrulaştırmalarına ve halkın temsilcisi olduklarını iddia etmelerine olanak sağladı."

"Peki ne yapacağız?" diye sordu Helena.

Ilva dudaklarını büzdü ve derin bir nefes aldı. "Kaine Ferron'u hatırlıyor musun?"

Helena inanamayan bir kahkaha attı. Herkes
Kaine Ferron'u hatırladı. Alchemy Tower'ın dibinde Luc'un babasını kalbini sökerek öldürmüştü.

Ferron on altı yaşındaydı, sıradan bir öğrenciydi ve hiçbir uyarıda bulunmadan Paladia tarihinin en kötü suçunu işlemişti.

Soruşturma, onu katil olarak tanımlayan birçok tanık ortaya çıkmasına rağmen, Ferron hiçbir zaman tutuklanmamış veya yargılanmamıştı.
onu katil olarak teşhis etmesine rağmen, tutuklanmadı ya da yargılanmadı, çünkü ortadan kaybolmuştu.

Daha sonra onu Ölümsüzler arasında olası bir aday olarak gösteren birkaç rapor vardı, ama o zamandan beri başka bir şey bilinmiyordu.

"Evet, Ferron'u hatırlıyorum," dedi, Ilva'nın bir cevap beklediğini fark ederek.

"Kaine Ferron, Direniş için casusluk yapmayı teklif etti," dedi Crowther.

Helena'nın başı keskin bir hareketle döndü. "Ne?"

Crowther'ın üst dudağı kıvrıldı. "Annesinin intikamını almak için olduğunu söylüyor." Başını eğdi. "Enid Ferron bir yıl önce ailesinin şehirdeki evinde huzur içinde öldüğü düşünülürse, bu garip bir neden."

. Bu hatırlatıldığında, sunduğu hizmetler için birkaç şartı olduğunu itiraf etti."

Helena ona umutla baktı, ama konuşan Ilva oldu.

"Savaş sırasında yaptığı tüm eylemler için tam af istiyor."

Bu, tamamen söz konusu olamayacak bir talep olmasına rağmen, bariz bir talep gibi görünüyordu. Luc, babasının katilini asla affetmezdi.

Ilva'nın bunu söyleme şekli, Helena'ya Ferron'un sadece af istemediğini hissettirdi.

"Ve...?"

"Seni istiyor, Marino," dedi Crowther. "Hem şimdi hem de savaştan sonra."

Crowther bunu rahat bir şekilde söyledi, ama Ilva'nın dudakları bembeyaz oldu.

Helena, yanlış anladığından emin olarak ikisi arasında bakışlarını gezdirdi, ama sadece sessizlik vardı.

"Onun bilgileri bizim için paha biçilmez," dedi Ilva, Helena'nın gözlerine bakmadan.

Helena, konuşmanın değer tahminlerine geçmesine hazır olmadığı için yavaşça başını salladı.

Crowther ve Ilva birbirlerinden çok uzakta oturuyorlardı, aynı anda ikisini birden göremezdi. Gözlerini ikisi arasında gidip gelmek zorundaydı; Ilva ona bakmıyordu, Crowther ise onu soğukkanlı bir merakla inceliyordu.

Helena iki kez sesini çıkarmaya çalıştı ama konuşamadı. "Ama... neden o... Ferron'un beni tanıdığını sanmıyorum."

Crowther yavaşça gözlerini kırptı. "İkiniz akademik olarak rekabet halindeydiniz, değil mi?"

"Şey, evet, teknik olarak, ama... sadece ulusal sınav sonuçlarıydı. Hiç... hiç konuşmadık. O bir lonca üyesiydi ve onların nasıl olduğunu bilirsin... ve ben... ben..."

Otuz altı saatlik hastane nöbeti beynini o kadar uyuşturmuştu ki o ana kadar Ilva'nın onu ofisine azarlamak için getirmediğini fark etmemişti.

İkisi arasında tekrar bakışlarını gezdirdi. "Benden istediğiniz şey..." "Bu bilgiye *ihtiyacımız var*," dedi Crowther. "Elimizde casuslar var, ama hiçbiri Ferron'un sunabileceği düzeyde değil. Bu, genellikle aylarca bir araya getirmeye çalıştığımız istihbarata doğrudan erişim anlamına gelir." Başını eğerek, onu yandan inceledi. "Bugün, Direniş'in kişisel bedeli düşünmeden bu savaşı kazanmak için ne gerekiyorsa yapması gerektiğini ateşli bir şekilde savunman göz önüne alındığında..." Gülümsedi. "İlginizi çekebileceğini düşündük."

Helena'nın ağzı o kadar kurumuştu ki, zar zor yutkunabiliyordu. Sözleri boğazında takılmıştı.

"Seni zorlamayacağız," dedi Ilva çabucak. "Sadece sen kabul edersen. Hayır diyebilirsin."

"Evet," dedi Crowther, yine ince, boş bir gülümsemeyle. "Ferron, sizin istekli olmanız gerektiğini açıkça belirtti."

Bu bir test olmalıydı. Her şeyden sonra bunu yapmazlardı...

Ilva onu *sat*mazdı.

"Bir gün düşünmek için zamanın var," dedi Ilva.

"Ama tüm taraflar için şimdi bir cevap vermek daha iyi olur," dedi Crowther keskin bir şekilde.

Ilva'nın parmakları yumruk haline geldi. "Düşünmek için zamana ihtiyacı var, Jan."

Bu sözler sonunda gerçeği ortaya çıkardı.

Ilva, Helena'ya, kendisinden alması istenen geri dönüşü olmayan kararlar hakkında düşünmesi için hiç zaman tanımamıştı.
Helena, göbek deliğinin hemen altındaki, artık neredeyse görünmez olan kesi izini neredeyse hissedebiliyordu. Her zaman sakin olan,
ne pahasına olursa olsun Luc için en iyisi olduğunu düşündüğü şeyi yapan Ilva, sonunda vicdanının bile
vicdanının bile kabul etmekte zorlandığı bir seçim bulmuştu.

O zaman bu bir test değildi.

"Düşünmek için zamana ihtiyacım yok," dedi Helena. "Savaşı kaybettiğimizi ve bunun tek seçenek olduğunu söylüyorsun, o zaman... Yapacağım." Konuşurken, yüzünden kanın çekildiğini, başının ve vücudunun hafiflediğini hissedebiliyordu.

Ilva ona, sonra Crowther'a baktı ve keskin bir şekilde başını salladı. "Tamam."

Helena'nın parmakları konuşma sırasında bir anda uyuşmuştu. Zorla yutkundu ve tekrar konuşmaya zorladı kendini. "Ben gittikten sonra bunu nasıl açıklayacaksınız?"

Ilva boğazını temizledi. "Oh, gitmeyeceksin. En azından hemen değil. Başlangıçta, Direniş ile Ferron arasında irtibat görevi göreceksin. Onu göreceksin... Neydi o?"

"Haftada iki kez," dedi Crowther.

"Evet. Dört günde bir gidip onun irtibat noktası olarak görev yapacak ve sana verdiği bilgileri Crowther'a ileteceksin. Crowther da bu bilgilerin Konsey'in doğru üyelerine ve komutanlara ulaşmasını sağlayacak. Geri kalan zamanlarda
burada kalacaksın ve her şey normal şekilde devam edecek."

"Oh," Helena'nın tek söyleyebildiği buydu.

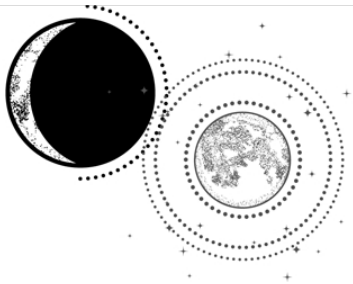
Bununla rahatlaması gerekirdi, ama hiçbir şey hissetmiyordu. Oda tünel gibi daralıyordu; Crowther ve Ilva uzun bir teleskopun ucundaydı. Sesleri bile çok uzaktaydı.

Crowther, "Bu anlaşmanın hassas niteliği göz önüne alındığında, herhangi bir resmi kayıt veya onay olmayacaktır" dedi. "Ve hiçbir koşulda
Luc veya diğer arkadaşlarınız ya da
arkadaşların veya tanıdıkların bu konudan haberdar olmamalıdır. Anladın mı, Marino?"

"Evet." Kulakları çınlıyordu.

Crowther, soru işaretleri yaratmamak için gerektiğinde kendini iyileştirmesi gerektiği konusunda başka şeyler de söyledi. Tüm kelimeleri anlayamadı.

Sadece başını salladı ve tekrar evet dedi.

. BÖLÜM 24

Şubat 1786

HELENA, Alchemy Tower'ın en üst katlarına vardığında şafak sökmüştü. Bir zamanlar Holdfast ailesinin şehirdeki konutu olan bu yer, artık Luc, paladinler ve birkaç başka simyacı için odalar olarak kullanılıyordu.

Helena koridorun köşesini döndüğünde, önündeki kapı açıldı ve Luc dışarı çıktı.

"Hel!" Yüzü bir an için aydınlandı, ama sonra aniden durdu. "Ne oldu?"

Onun ifadesindeki her şeyi bu kadar çabuk okuduğuna şaşkınlıkla ona baktı. Sonra onun kıyafetlerine baktığını fark etti.

Aşağı baktı. Hâlâ kurumuş kanla kaplıydı. Soren ve Lila, Luc'un arkasındaki odadan çıktılar,

tamamen silahlanmış halde. Paladinler, Apollo'ya olanlardan sonra Prenslik için hiçbir yerin güvenli olduğuna inanma hatasına asla düşmezlerdi.

"Bu benim kanım değil," dedi Helena. "Hastane vardiyası. Az önce çıktım."

"Oh, ne rahatladım." Luc açıkça dikkati dağılmıştı; onu omuzlarından tuttu. "Haberleri duydun mu?"

Sesi neşeli, gözleri parlıyordu.

Helena onun en son ne zaman böyle göründüğünü hatırlayamıyordu.

"Savaş sırasında ticaret bölgesini geri aldık, bu da yaz gelmeden limanları ele geçirebileceğimiz anlamına geliyor."

"Gerçekten mi?" Sesine biraz heyecan katmaya çalıştı.

Soren savaşın
başarılı olduğunu söylemeseydi, ona hiç inanmayacaktı. Bunun stratejik olarak önemli olduğunu biliyordu. Şehir savaşları tehlikelerle ve karmaşık lojistikle doluydu. Şehrin tüm katmanları, bölgeleri ve bölgeleri delikliydi. Saldırılar her yönden gelebilir.
Böylesine büyük bir bölgeyi ele geçirmek olağanüstü bir başarıydı.

Ancak bu kadar çok insan hayatını kaybetmişken, bu savaş nasıl bir zafer olabilirdi?

Çünkü limanlar gıda, kaynak ve tıbbi malzeme anlamına geliyordu. Aylardır karneye bağlanmış olan her şey.
Novis'ten kaçırılan malzemeler, kıtlığı sadece biraz hafifletiyordu. Yaz gelmeden limanları ele geçirebilirlerse, ihtiyaç duydukları miktarda malzemeyi
"Yeni bir numaramız var," dedi ve tekrar gülümsedi. "Bazen bul

"Yeni bir numaramız var," dedi ve tekrar gülümsedi. "Lichleri ve Ölümsüzleri yaktıktan sonra bazen bulduğumuz lumithium parçalarını biliyor musun?
Eğer onu koparabilirsen, onları öldürür. Tüm nekrotrolleri de."

Helena ona şaşkınlıkla baktı. "Bunu nasıl anladın?"

Ölümsüzleri savaştan kalıcı olarak uzaklaştırmanın tek güvenilir yöntemi, onları o kadar sıcak ve hızlı bir şekilde yakmaktı ki yeniden canlanamasınlar, ama ateş altındayken
Undying ve necrothrall'lar genellikle en yakın savaşçı grubunun içine dalarlardı.

Bu yüzden her zaman çok sayıda yanık yarası vardı.

"Bununla ilgili bir söylenti duyduk, biz de bir deneyeyim dedik. Lila ilkini aldı." Luc omzunun üzerinden başını sallayarak sırıttı. "Kutlamak için dışarı çıkacağız. Sadece birkaçımız. Temizlenip gelmek ister misin?"

Hayır demesi gerektiğini biliyordu ama bu kelime boğazında takıldı. Düşünceleriyle yalnız kalmak istemiyordu. Luc'un mutlu olduğunu görmek çok güzel olurdu.

"Ben..." diye başladı, ama Soren'in yüzünü gördü ve o, başını hafifçe sallayarak uyarıda bulundu.

Sözler boğazında kaldı. Elbette gidemezdi.
Konsey'in önünde az önce yaptıklarını nasıl bu kadar çabuk unutabilmişti?

İnsanlara bunu unutmaları emredilse bile, Luc'un yakınında görülürse unutmazlardı.

"Gidemem," dedi.

Yüzü düştü. "Sadece bir süreliğine," dedi ve
komplo kurarcasına gülümsemeye çalıştı, tıpkı onu ödevinden uzaklaştırırken yaptığı gibi. "Uzun süre kalmak zorunda değilsin."

Soren konuştu. "Bırak uyusun Luc. Muhtemelen bizim kavga ettiğimiz süreden daha uzun süre hastanede kaldı."

Luc onu görmezden geldi. "Kahvaltı," dedi, çenesini inatla sıkarak. "En azından kahvaltı. Asla yemekhanede olmazsın. Git yıkan. Biz bekleriz."

"Hayır. Gerçekten yapamam," dedi. "Uyumam lazım. Belki bir dahaki sefere, tamam mı?"

Sesi titriyordu.

Yüzü düştü. "Tamam, gerçekten istemiyorsan."
Geri adım attı ve zorla gülümsedi. "Ama sözünü tutmanı bekliyorum. Bir dahaki sefere."

HELENA'NIN NORMALDE DÜZENLİ OLAN ODASI sanki bir kasırga geçip gitmiş gibi görünüyordu. Lila tüm gücüyle geri dönmüştü, bu da bir köşede kirli giysiler, yanmaz amiantos zırhlar ve yastıklar yığılmış, zırhlar, silahlar, kılıflar ve koşum takımları ise Lila'nın yapılmamış yatağına yayılmıştı, sanki tüm sandığını boşaltmış
giyinmek için.

Lila, paladin olarak soğukkanlı, keskin gözlü bir yetenek izlenimi verse de, kapalı kapılar ardında kaosun vücut bulmuş hali olabiliyordu. Görev dışında, gergin ve

ilgisini çekmeyen hiçbir işte sabit duramazdı ve her şeyi ortalıkta bırakırdı. Lila ayrıldıktan haftalar sonra, Helena onun eşyalarını tuhaf yerlerde bulurdu.
Çoğunlukla dolgu malzemeleri, zırh parçaları ya da Helena'nın önemli olmadıklarını umduğu, iple iniş kemeri için küçük dişlilerdi.

Helena ayağa kalktı ve bir an yorgun bir şekilde dağınıklığa baktı ve Lila'nın makyaj masasındaki yansımasını görünce yüzünü buruşturdu.

Üzerinde kurumuş kan vardı. Üniformasının ağartılarak temizlenebileceğinden emin değildi. Sadece amiantos kumaşının ateşe atılarak beyazlatılabilmesi ne yazık.

Kendini zorlayarak Lila'nın makyaj masasına oturdu ve duş almak için soyunmadan önce örgülerini tutan iğneleri çıkardı.
Üniformasının altına sıkıştırdığı güneş taşı muskası, çıkardığında cildinin ısısıyla sıcaktı. Durdu,
avucunda tuttu, boğazı çalışırken altın güneş ışınlarını ve ortasındaki kırmızı parıldayan taşı inceledi.
.

Holdfast Suncrest, sekiz yerine yedi noktalıydı ve güneş hariç, her birini temsil eden yedi gezegeni temsil ediyordu.

Ilva, Helena şehre döndüğünde ve resmi olarak şifacı olarak yemin ettiğinde ona bu mücevheri vermişti.

Bu özel bir tören olmuştu, Ebedi Ateş'in ışığı altında, sadece kâhya ve Falcon'un şahitlik ettiği gayri resmi bir törendi, çünkü Ilva, Luc'un Helena'nın onun adına verdiği sözlerin ne tür sözler olduğunu bilmesini istemiyordu
Luc, paladinlerinin onu korumak için ettikleri geleneksel yeminlere zaten kızgındı. Luc, kimsenin kendisi için ölmesini istemiyordu, özellikle de
paladinleri gibi söz verdi. Helena da
söz vermişti.

Çoğu şifacı, onlarca yıl boyunca hiçbir sonuç olmadan şifa verebilirdi, ancak ölümden kurtulan yaraları iyileştirmek bir bedeli vardı. Buna "Bedeli" deniyordu.

Ölümcül bir yarayı iyileştirmek veya ölüleri diriltmek için canlılık, yani hayatın bir damlası gerekiyordu. İşin ölçeği ne kadar büyükse, bedeli de o kadar büyük oluyordu. İyileştirme en yüksek bedeli gerektiren işti; bu yüzden İnanç bunu arındırıcı bir eylem olarak görüyor
ve diğer tüm vivimansi biçimlerini yasaklarken bu uygulamanın yapılmasına izin veriyordu.

Şifacı olmak, Helena'nın ömrünü yavaş yavaş tüketecekti, iki ucundan yanan bir mum gibi. Bir gün,
ne zaman olacağını bilmiyordu, rezonansı solmaya ve kaybolmaya başlayacak ve Helena da onunla birlikte gidecekti. Bazen
bazen iyileştirme yaparken hissediyordu, kum saatindeki kumun parmak uçlarından hastalarına doğru akıyor gibi bir his.

Ne kadarının kaldığını hiç bilmiyordu, sadece onu harcadığını biliyordu.

İtiraf töreninden sonra, Matias gittikten sonra, Ilva onu durdurdu ve Helena'nın boynuna bir muska taktı, üniformasının yakasının altına sıkıştırdı.

"Şifacının kutsal bir muska takması gelenekseldir," demişti Ilva demişti. "Bu arma sadece Holdfastlar ve onların şövalyeleri tarafından takılır, ama bence senin de takman doğru olur."

Şimdi Helena ayakta durmuş, muska'ya bakıyordu, içi soğuk ve boş. Çıkıntılı güneş ışınları avucunu yakarak, derisini parçalamak üzere bir dizi çukur bırakmıştı.
avucunun içine batana kadar daha sert sıktı ve kanı altın üzerine aktı.

HELENA ELLERİNİN ağrıması nedeniyle uyandı, avuç içlerinden parmak uçlarına kadar yayılan kemiklere kadar işleyen bir ağrı. Tekrarlayan gerilme yaralanmaları simyacılar arasında yaygındı.
sağ avucunu masaj yapmaya başladı, kaslarını gevşetmeye çalışarak, yüzünü buruşturdu. Tılsımın bıraktığı kesik izleri yeniden açıldı, kan bileğine damladı. Onları iyileştirmesi gerekiyordu — kan

zehirlenmesi hastanede ciddi bir riskti — ama bunun yerine, kanama durana kadar orada yatıp yaralarına bakakaldı.

Sonunda giyinip saçlarını ördü ve hastaneye gitti, ancak önümüzdeki iki gün boyunca nöbeti olmadığını öğrendi. Bu haber onu rahatlatmalıydı, ama kendi düşünceleriyle baş başa kalmak istediği son şeydi.

Helena isteksizce ayrıldı ve ertelediği işlerin bir listesini hazırladı. Önce hastanenin envanterini kontrol edecek, sonra...

Köşeyi döndüğünde, Crowther'ı

koridorda durmuş, Orion Holdfast'ın duvar resmini inceliyordu.

Enstitünün her köşesi çeşitli simya sanatlarıyla güzelce dekore edilmişti, ama bu duvar resmi Helena'nın en sevdiğiydi. En kötü vardiyalarından sonra ya da Luc uzun süre geri dönmediğinde sık sık kendini bu duvar resminin önünde bulurdu.

Holdfast Prensliklerinin çoğu tasvirinde,

ifadelerde bir tür kayıtsızlık vardı, muhtemelen

onları asil ve ilahi göstermek için yapılmış gibi. Bu duvar resminde Orion'un yüzünde bir hassasiyet, bir gülümseme izi vardı.

Bu onu Luc'a benzetiyordu.

Güneş ışınları Orion'un arkasında bir hale oluşturuyordu ve kafasında parlak bir taç takıyordu. Alevli kılıcı bir kenara bırakılmıştı, hala Necromancer'ın kafatasını deliyordu, avuçlarında ise parlak ışık saçan büyük bir küre tutuyordu.

Helena onun önünde durduğunda, bir gün Luc'un da böyle resimleri olacağını kendine söylüyordu.

"Bunu neden sevdiğini anlayabiliyorum," dedi Crowther, ona yan gözle bakarak.

Helena, Jan Crowther hakkında çok az şey biliyordu, oysa Helena on beş yaşındayken Enstitü'nün öğretim kadrosuna katılmıştı.

O da Helena gibi burslu bir öğrenciydi ve kıtanın uzak kuzeydoğusunda bir necromancer tarafından yetim bırakıldıktan sonra çocukken Paladia'ya getirilmişti.

Enstitü'ye devam etmiş, Ebedi Alev'e katılmış ve haçlı seferlerinde savaşmış, burada yaralanmıştı. Katıldığında

Enstitü öğretim üyeleri ve öğrenciler, piromanların nadirliği göz önüne alındığında, Crowther'ın Luc'u eğitmek için orada olduğunu düşündüler, ancak Luc'un Crowther ile hiçbir ilgisi yoktu. Bir yıldan az bir süre sonra Crowther tekrar ayrıldı, ancak
Apollo'nun suikastından hemen sonra geri döndü.

Dönüp ona baktı. Sağ kolu, bir kayışla gövdesine sıkıca bağlanmıştı. Sol elinde hala ateşleme yüzükleri takıyordu, ama Helena onun bunları kullandığını hiç görmemişti.

"Sanırım ofisim," dedi, koridordan Alchemy Tower'ı işaret ederek. Helena hiçbir şey söylemedi.
Asansörle fakülte katlarından birine çıktılar ve Crowther, üzerinde adı yazılı bir kapıya doğru yol gösterdi.

Elini metal panele dokundurdu ve kapı tıklayarak açıldı.

İçerideki ofis açıkça yaşanmış bir yerdi. Duvarın biri sadece Paladia'nın değil,
komşu ülkeler ve diğer kıtalara ait haritalarla kaplıydı. Köşede harap bir kanepe sıkışmış duruyordu.

Yürümek için neredeyse hiç yer yoktu.

"Otur," dedi, masasının etrafından dolaşıp oturdu. Odadaki tek pencere tam arkasında olduğu için gölgede kalmıştı. "Ferron ailesinin geçmişi hakkında ne biliyorsun?"

Helena, Crowther'ın yüzündeki ifadeleri anlamaya çalışmak yerine kucağına bakarak oturdu.

"Sadece genel şeyler," dedi. "Onlar ilk ortak lonca ailelerinden biriydi. En çok çelik alaşımlarıyla tanınırlar. Demir madenleri var ve birkaç nesil önce endüstriyel çelik üretim yöntemlerini geliştirdiler. Paladia'daki altyapının çoğu
bugün Ferron çeliği ile yapılmıştır."

Crowther'ın silueti başını salladı. "Ferron ailesi, Paladia'dan daha eskiye dayanır. Havza hala bir taşkın ovası iken demir simyacılarıydılar havza hala bir taşkın yatağıyken; ilk rezonansları ve teknikleri bataklık demiri bulmakla gelişti."

Helena bu bilginin ne kadar ilgili olduğunu bilmiyordu, ama Ferronlar hakkında her şeyin bilinmesi yararlı olduğunu düşündü.

"Ben Kaine Ferron'un bu enstitüdeki akademik danışmanıydım."

Ona baktı. "Onu tanıyor muydunuz? Casusluk teklifinin meşru olduğunu düşünüyor musunuz?"

Crowther içini çekti ve parmak uçlarını masaya bastırarak eklemlerini içe doğru eğdi. "Ferron
olağanüstü bir yalancı ve kişisel olmayan bir öğrenciydi. Bu kurumu bu kurumu nefret ediyordu. Konuşmalarımız nadiren asgari düzeyde samimi olmaktan öteye geçiyordu."

"Neden?"

"Neden mi? Bence çok açık. Ferronlar hırslı insanlar. Kendileri hakkında abartılı düşüncelerini saklamaya hiç çalışmadılar. Servetleriyle satın aldıkları armayı gördün mü hiç?"

Helena hatırlamaya çalıştı. "Bir kertenkele mi?"

"Hayır." Crowther ona bir kağıt parçası uzattı.

Helena kağıdı aldı ve baktı. Mükemmel bir daire şeklinde kıvrılmış bir ejderhaydı, uzun dişleri kendi kuyruğunu parçalıyordu.
Sağ üstte, kıvrılmış gövdenin üzerinde pençeli kanatlar yaylanıyordu.

"Bu bir ouroboros," dedi, bir aile armasının karakter hakkında ne tür bilgiler verebileceğinden şüphe duyarak. Crowther sessiz kaldı, o da bir tahminde bulundu. "Khemish simyasında, yılan ouroboros sonsuzluğu veya yeniden doğuşu temsil eder.
sonsuzluğu veya yeniden doğuşu temsil eder. Belki de Ferronlar yeni servetlerini böyle görmüşlerdir. Ancak Cetus'un yazılarında, bu aynı zamanda
açgözlülüğü ve kendini yok etmeyi temsil etmek için kullanılırdı. Belki de bu yüzden yılan yerine ejderhayı seçmişlerdir. Her halükarda, efsanevi bir yaratık alışılmadık bir seçimdir.

Onu geri vermeye çalıştı. "Bak. Bir
daha."

Crowther'ın ne görmesini istediğini anlamadan iç geçirdi. "Gerekirse gözlerini kıs."

Gözlerini kısarak görüntünün bulanıklaşmasına izin verdi. "Oh." Kendini aptal gibi hissetti. "Ejderhayı seçtiler çünkü kanatları onu demirin sembolü gibi gösteriyor."

"Evet," dedi Crowther. Sesindeki küçümseme karşısında çenesi sıkıldı.

küçümseyici ses tonuna tepki gösterdi. "Bu, ailenin kendilerini nasıl gördükleri hakkında çok şey söylüyor. Bir daire hiyerarşi içermez ama bu armada onu oluşturan demirdir." Crowther masasına parmaklarıyla ritim tuttu. "Demir asla
asil bir metal olmayacak, ama şu anda Ferron çeliğinin Holdfast altın kadar Paladia'nın inşasına katkıda bulunduğu tartışılmaz bir gerçek. Holdfastlar, ilahi hakları sayesinde yaklaşık beş yüz gök yılı boyunca hüküm sürdüler
, ancak dünyanın geri kalanı teknolojik buluşlarımızla arayı kapatıyor. Geçmişteki idealler ile günümüz gerçekleri arasındaki gerilim bu savaşı mümkün kıldı."

"Ne demek istiyorsun?"

Crowther'ın gözleri gölgelerin içinde parladı.

“Demek istediğim, zaman bu ülkenin
kutsal olanın ne olduğunu ve bunun önemli olup olmadığını sorgulamaya başlamasına izin verdi. Bizim
Prensliğimiz altın dönüştürebilir ve kutsal ateşi kullanabilir. İki olağanüstü nadir yetenek. Bir zamanlar bu, yeterince mucizeviydi. Ama
dünya değişti, Prenslik ise değişmedi.
Morrough ölüleri diriltebilir ve ölümsüzlük verebilir. Ferronlar, basit demirlerini
görünüşte sonsuz zenginlik dağlarına dönüştürmenin bir yolunu buldu. Böyle bir dünyada ateşin veya sonsuz altının ne anlamı var?"

Helena, bir Konsey üyesinin böyle bir eleştiri yapmasına şaşırmıştı.

"Öyle düşünüyorsan, neden buradasın?"

"Çünkü bu dünyadan tüm büyücülerin silinmesini istiyorum. Bu, Eternal
Alev'in amacı ve Prensliğin tacının nedenidir. Necromancerların bu şehri kaleleri olarak kullanmalarına izin vermektense, bu şehrin küle dönmesini tercih ederim," dedi Crowther, dişlerini göstererek. "Eternal Flame, necromancerların dünyasından kurtulmaya sadık olduğu sürece
dünyayı necromancerlardan temizlemeye sadık
olduğu sürece, ben de ona sadık kalacağım." Sözleri ürperticiydi.

"O halde Ferron'un teklifini kabul etmek bir uzlaşmadır; diğerlerini durdurmak için bir necromancer ile çalışmak."

"Bu ve şu anda başka seçeneğimiz olmadığı için," dedi Crowther, elini sallayarak.

Helena alternatifinden bahsetmekten kaçındı. "Yine de, bu anlaşmanın somut bir amacı olduğunu bilmek isterim.

. Direnişin tek şifacısı benim ve eğer Ferron..." Ferron'un yapabileceklerini

"Söylediklerine göre, Ferron'un Ebedi Ateş'e yardım etmek için hiçbir nedeni yok gibi görünüyor. Ona güvenmenin ne kadar değerli olabileceğini anlamıyorum."

Crowther sadece alaycı bir şekilde güldü. "Eminim Ilva sana kendi önemine dair güzel hikayelerle kafanı doldurmuştur, ama senin yerin kolayca doldurulabilir. Zaten birkaç aday üzerinde düşünüyoruz."

Oda bir anlığına bulanıklaştı ve Helena, karnına tekme yemiş gibi hissetti.

Crowther'ın yüz hatları, gülümserken yanaklarının gerildiğini görebileceği kadar belirgindi. "Kaine'in teklifinin meşruiyetine neden inandığımı sorarsan, onun bizim davamıza sadık olmadığını ve ilgilenmediğini bildiğim *için*

Ferronlar geçen yüzyılı aile soylarını araştırarak ve kendilerini Holdfastlar tarafından gasp edilen hayali bir yönetim hakkına sahip olduklarına ikna ederek geçirdiler.

Holdfastlar tarafından gasp edilmiş hayali bir yönetim hakkına sahip olduklarına kendilerini ikna etmekle geçirdiler. Morrough ortaya çıktığında

Morrough ortaya çıktığında hizmet edecek başka birini aramıyorlardı; onu bir amaç için bir araç, Prensliği zorlayacak ve zayıflatacak kaynaklara sahip bir yabancı olarak görüyorlardı.

Onları. Ama şimdi Morrough çok fazla avantaj sahibi. Ferron, ölçekler eşitlenene kadar bize yardım ederek

"Çünkü Undying ve Eternal Flame birbirlerini yok ederse, o zaman..."

"Çünkü Undying ve Eternal Flame birbirlerini yok ederlerse, o zaman..."

"Bu şehri yeniden inşa edebilecek çeliğe sahip aileden daha iyi kim bu külleri yönetebilir ki?"

Helena dikleşti ve stratejiyi anlamaya başladı. "Yani sonunda bize ihanet edecek, ama biz Undying için daha büyük bir tehdit haline gelene kadar değil."

"Evet."

Midesindeki mide bulantısını görmezden gelerek yavaşça başını salladı. "Asla sadık olmayacak, ama en azından kibirinden dolayı mükemmel bir casus olacağını düşünüyorum. Bir günde bizim için direnişin geçen bir yılda başardığından daha fazlasını yaptı."

"Ne demek istiyorsun?"

Crowther iki parmağını şıklattı; parmakları o kadar uzundu ki Helena'ya hasatçı örümcekleri hatırlattı. "Teklifini yaptığında teklifini yapıp şartlarını belirlediğinde, samimiyetinin kanıtı olarak bize ateş kullanmadan licheleri ve Ölümsüzleri nasıl öldüreceğimizi anlattı."

"Lumithium," dedi Helena, Luc'un sözlerini, duydukları "söylentiyi" hatırlayarak.

"Evet. Onun deyimiyle 'tılsımların' zayıflığı, Ferron'un sunabileceği bilgilerin bir örneğiydi. Bu, yakın gelecekte bizim için çok faydalı bir düzenleme olacak gibi görünüyor."

Peki ya öyle olmazsa? O zaman ona ne olacaktı? "Ancak... Ferron'un kırıntılarını kabul etmekle ilgilenmiyorum.
kırıntılarını kabul etmek istemiyorum. Bundan yararlanacağız." Helena öne doğru eğildi. "Nasıl?"

Crowther kaşlarını kaldırdı, dudaklarında tuhaf bir gülümseme belirdi. "Çünkü seni istediğinde bir hata yaptı."

Helena'nın kalbi bir an durdu.

"Casusluk yapmasının sebebinin annesi olduğunu bize inandırmak istedi. Bu yalanla paçayı kurtarmasına izin vermediğimde, doğaçlama yapmak zorunda kaldı ve seni istediği bahanesini uydurdu. Bence oldukça büyük bir hata."

Elini sıktı ve avucundaki deliklerin kanamaya başladığını, eldiveninin iç kısmına yapıştığını hissetti. "Neden?"

Crowther öne eğildi, ince yüz hatları gölgelerin arasından ortaya çıktı.

"Garip bir istek, sence de öyle değil mi? Demir loncası varisi Kaine Ferron neden Helena Marino'yu istesin ki?"

Kafasını salladı.

"Her şeyi isteyebilirdi, vicdan azabı çekiyor diye bir bahane uydurup bir dağ altın talep edebilirdi, ama bunun yerine istediği şey... *sen* misin? Bu mantıksız bir seçim." Crowther düşünceli bir şekilde parmaklarını masaya vurdu. "Bir tür
bilinçaltı takıntısının bir işareti olabilir."

Gözleri Helena'yı değerlendirircesine süzdü. "Takıntı bir zayıflıktır ve zayıflık bizim için bir fırsattır. Karar verdiğimiz gibi, haftada iki kez Ferron'a gidecek ve mektuplarını güvenli bir şekilde bana getireceksin ve bu ziyaretler sırasında onun istediği *her şeyi* yapacaksın."

"*Biliyorum*."

"Ayrıca onu inceleyeceksin. Artık senin görevin her şeyi fark etmek. Onun zayıflıklarını, gizli arzularını keşfet. Sözde zeki zihnini kullan. Ona tüm gücün kendisinde olduğunu düşündür ve yavaş yavaş senden talep edemeyeceği şeyleri arzulamaya başlamasını sağla.
geçici ilgi bunu tetiklediyse, bunu onu tüketen bir takıntıya dönüştürmeni istiyorum."

Ona inanamayan gözlerle baktı. "Bunu nasıl yapacağımı hiç bilmiyorum."

"O zaman, ona karşı bir avantajın olması şanslı bir durum."

Helena, ne yapacağını bilemez bir halde Crowther'a baktı.

"Senin vivimancy yeteneğin keşfedildiğinde Ferron çoktan gitmişti. O senin ne olduğunu bilmiyor. Yeteneklerinle, onun sana karşı hissetmesini istediğin her şeyi hissettirebilirsin. Onu büyüle."

Helena şaşkın bir şekilde oturdu. "Vivimancy yeteneğimi *hiç* kullanmadım..." "Ama kullanabilirsin, değil mi?" Yüzü sertleşti, gözleri
gözleri kısıldı. Konuşmanın amacı buydu, onu başından beri bu noktaya getirmek istiyordu. "Senin görevin, Marino, Ferron'u

diz çöktürmek. O lanet yeteneklerini kullanarak, onun senden başka bir şey istemediğini unutturacaksın."

Boğazı düğümlendi, yüzü kızardı. "Bunun mümkün olduğunu sanmıyorum..."

"O zaman mümkün kıl. Yoksa Ilva'nın gördüğü gibi itaatkar bir kuzu musun?"

Helena irkildi.

"Eğer sadece kurban olmak istiyorsan, o zaman git. Ya da benim yöntemimi uygulayabilirsin, o zaman Kaine Ferron senin sahibi olmayacak, senin hedefin olacak ve senin görevin, *biz* onu yakalayana kadar ondan mümkün olduğunca fazla bilgi almak olacak."
artık ona ihtiyaç duymayanlar." Hafifçe gülümsedi. "Seçim senin."

Crowther sonunda onu bırakınca, Helena
sanki üç günlük bir hastane nöbeti daha çekmiş gibi bitkin hissetti. İlk buluşmanın tarihini ve yerini belirlediğinde ona "haber vereceğini" söyledi ve o zamana kadar
her zamanki gibi davranması gerektiğini söyledi.

Kütüphane arşivine gitti ve Principate
Apollo suikastından sonra basılmış eski gazete kopyalarını buldu. Ferron'un bir fotoğrafı da vardı. Sadece bir hafta önce çekilmiş öğrenci portresi.

Siyah-beyaz fotoğraftaki çocuğa baktı.

Öğrenci üniforması giymişti, çenesini dik tutan bembeyaz bir yakası ve ceketinde demir ve çelikten yapılmış lonca amblemlerinin bulunduğu rozetleri vardı. Lonca öğrencileri sadece
guild metallerini takarlarken, Helena, sanki zaten yeterince göze çarpmamış gibi, yetkin olduğu tüm metallerin rozetlerinin bulunduğu bir kuşak takmak zorundaydı.

Koyu saçlıydı ama soluk Kuzey tenli ve gözlüydü, yüzünde gergin bir ifade vardı ve gururlu bir hava vardı.
O fotoğrafın ne için kullanılacağını o zamanlar biliyormuş gibi, içinde bir meydan okuma vardı.

Onu inceledi, ayrıntıları ezberledi,
beş yıldan fazla bir süre sonra nasıl biri olacağını hayal etmeye çalıştı.

Okumak için gazeteleri bitince, birkaç tıp kitabının yanı sıra insan davranışları ve zihin üzerine araştırma ve teorileri de inceledi.
inceledi.

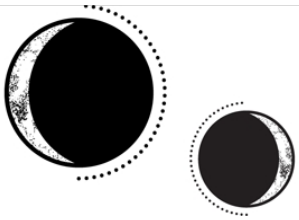
Crowther'ın istediği şekilde onu duygusal ve fiziksel olarak vivimancy ile büyüleyemeyeceği bir neden bulamadı, ama bu mutlaka bunun yapılabilir olduğu anlamına gelmiyordu. Sadece teorik olarak mümkündü.

Çok açık bir şey olamazdı, sadece kalp atış hızını değiştirecek ve belirli hormonları ve uyaranlara karşı reaksiyonları, kökleşmiş bir fizyolojik tepki oluşana kadar uyaracak kadar olmalıydı. Vivimancy kullanmak, eski davranış deneylerinde bir kısayol kullanmak anlamına gelirdi.

Helena, yıllarca süren şifa verme deneyiminden, çoğu insanın kendilerine rezonans uygulandığını anlayamadığını biliyordu
Bu, insanların vivimancerlerden bu kadar korkmalarının bir nedeniydi:
bilgileri dışında bir şey yapılabileceği düşüncesiydi.

Ama Ferron bundan şüphelenirse, onu bir saniyede öldürürdü.

Bu da, Ferron'u yakından tanıması, bedenini ve duygularını okuyabilmesi gereken, kademeli bir süreç olacağı anlamına geliyordu. Uyandırdığı duygular doğal görünmeliydi. Zehir kadar ince, ta ki Ferron tedavi edilemeyecek kadar uzaklaşana kadar.

BÖLÜM 25

Şubat 1786

SEÇİLEN BAĞLANTI NOKTASI, merkezin kuzeyindeki fabrika karakolundaydı. Karakol, hidroelektrik barajın hemen altındaki nehirde inşa edilmiş, en yüksek fırtına selinden bile yüksekte tutan devasa sütunların
yapıydı ve hidroelektrik barajının hemen altındaki nehir üzerinde, en şiddetli fırtına selinden bile yüksekte tutan devasa sütunların üzerine inşa edilmişti, ancak orada üretilen elektrikten doğrudan yararlanabilecek kadar yakındı.

Oradaki fabrikalar savaş nedeniyle kapatılmıştı ve
Outpost, potansiyel silah üretimi için kontrol altına alınmaya çalışılan ilk girişimlerde her iki taraf tarafından da büyük ölçüde tahrip edildi. Öyle büyük ve kapsamlı bir yıkım yaşandı ki, sonunda neredeyse işlevsiz hale geldi. Harabeye döndükten sonra, her iki taraf için de stratejik önemi kalmadığı için, bölgenin kontrolünü ele geçirmeyi öncelikli hedef olarak görmediler ve bölgenin kontrolü için daha fazla çekişme, barajı tehlikeye atabileceğinden
barajı tehlikeye atabileceğinden, karşılıklı olarak terk edildi.

Hiçbir taraf Paladia'nın elektriksiz kalmasını veya beline kadar suya batmasını istemiyordu.

Savaştan önce bile Helena, Outpost'u gördüğü en çirkin şeylerden biri, pitoresk manzarayı kirleten acımasız bir leke olarak görmüştü. bir leke olarak görmüştü. Gözü tırnağına batmasının yanı sıra, Karakol gökyüzünü siyah dumanla doldurmuş, suyu zehirlemiş ve Ascendance sırasında su slumlarına ve alçak bölgelere taşan sulak alanlara iğrenç çamur bataklıkları bırakmıştı.

Oraya hiç yaklaşmamıştı.

Belirlenen günün geç saatlerinde üniformasını çıkardı ve tüm eşyalarını, güneş taşı muskası da dahil olmak üzere, dikkatlice

doldurmuştu. Toplantıdan beri onu takmamıştı, sadece görünüşü bile
onu hasta hissettiriyordu.

Mümkün olduğunca sıradan sivil kıyafetler giydi. Kapüşonunu çekerek saçlarının ne kadar koyu olduğunu gizledi, böylece pek dikkat çekmedi. Sadece savaşın yolundan uzak durmaya çalışan biriydi. Ölümsüzler genellikle
sivil halkı rahatsız etmezlerdi; silahlı ve savaşmak için eğitilmiş oldukları için Direniş askerlerini necrothall olarak tercih ederlerdi.

Güzergâh nispeten basitti. Karargâhtan kuzeye doğru yürümesi ve köprüyü geçip
karaya geçmek zorundaydı. Adanın kuzey ucu plato üzerine inşa edildiği için, şehrin
yol kapısı kapalıydı. Yaya kapısında görevli muhafızlar, Crowther'ın verdiği belgeleri ve kimliğini kontrol ettikten sonra onu geçirdiler.

Nehir aşağıda kıvrılıyordu, henüz sel mevsimi bile değildi, sadece dağ fırtınalarından gelen sular vardı.

Anakaraya ulaştı ve baraja giden yolu takip etti, ardından ikinci bir köprüden geçerek karakola ulaştı. Oradaki insan sayısından şaşırdı. Tesis terk edildiği için, kimyager olmayan ve her iki tarafa da katılmaktan korkan birçok yoksul sivil oraya kaçmıştı: Karakol, savaştan uzak ve dağların kışın acımasızlığını
Outpost, labirent ve şehrin birleşimiydi.

Karakol, bir labirent ve bir şehrin birleşimiydi. Devasa metal ve beton duvarlar, orayı klostrofobik hale getiriyordu. Fabrikalar, sadece kimya ile mümkün olan şekillerde ağır bir şekilde sabote edilmişti. Karmaşık makineleri yok etmek için tuhaf dönüşümler ve kimyasal işlemler
kullanılmıştı. Konutlar daha sağlamdı ve yoğun bir şekilde işgal edilmişti. Bulması istenen binanın dekoratif mozaik kapısında demirin simyasal sembolü vardı.

Helena, kaybolmuş gibi görünmemeye çalışarak içeri girdi.

Yukarıda bir tavan penceresi vardı, ama şimdi camı
yerleri kaplıyordu. Sadece birkaç odanın kapısı vardı. İkinci kat, sol taraf, dördüncü kapı. Yanındaki numara kazınmıştı.

Helena eldivenlerini çıkardı ve çok gürültü yapmamaya çalışarak kapıyı sertçe çaldı.

Hiçbir şey olmadı. Bekledi ve haritayı kontrol etti.
Belki de çok erken gelmişti.

Peki, bekleyecekti. Dışarıdan sakin görünürken, kalbi kanını bir fırtınaya dönüştürmüştü.

Kapı aniden açıldı ve elektrikli bir fenerin ışığı merdivene döküldü. Kaine Ferron kapının eşiğinde duruyordu.

Gazetedeki portresiyle tıpatıp aynıydı, sanki hiç yaşlanmamış gibiydi. Beş yıl ve zaman onu hiç etkilememişti.

On yedi yaşında bile görünmüyordu. Vücudunda, büyüme çağındaki erkek çocuklarda görülen bir tür atlılık vardı
Koyu saçları bile Enstitü'deyken olduğu gibi taranmıştı, sanki yıllar boyunca hiç değişmemiş gibi.

Gözlerinin ela rengi ile neredeyse aynı olan taş grisi bir üniforma giyiyordu. Bu, Undying'in üst-orta kademe üyelerinin üniformasıydı. Rütbe ne kadar yüksekse, üniforma o kadar koyu renkteydi. Generaller tamamen siyah giyiniyordu.

O, ürkütücü derecede genç yüzüyle ona uyuşuk bir şekilde bakıyordu.

Durum zaten iğrençti, ama nedense en az hazırlıklı olduğu şey, onun bu kadar genç görünmesiydi.

Adam sonunda hareket edene kadar ona boş boş bakakaldı. Adam kapıyı biraz daha açarak onu davet etti ve ona dokunursa geçebileceği kadar bir boşluk yarattı.

İçeri girdiğinde kalbi gırtlağına kadar çıktı.

Eşiği geçerken, üniteyi taramak istemekle
bir an Ferron'dan gözlerini ayırmaktan korktu.

bir an için Ferron'dan gözlerini ayırmaktan korkmak arasında kalmıştı.

Dönmesi bir saniye sürdü, gözleri odayı taradı ve mümkün olduğunca fazla ayrıntı yakaladı. Oda sade ve boştu. Kirli duvarları ve
çatlak fayanslı zemini olan, sadece bir ahşap masa ve iki sandalye ile döşenmiş bir oda. Yatak yoktu, kanepe yoktu. Rahatlaması mı yoksa korkması mı gerektiğini bilmiyordu.

Vücudu kontrolsüz bir şekilde titremeye başladı. Kulaklarında çınlayan kan sesinden dolayı kapının kapandığını zar zor duydu.

Ona döndü, ne kadar korktuğunu belli etmemek için onun kayıtsızlığını taklit etmeye çalıştı. Parmakları kapının yüzeyine zar zor dokundu, ama kilidin tıklaması ve onu hapseden mekanizmanın hareketini duydu.

onu kapana kıstırdı.

Adam ona dönünce, konuştu.

"Ferron, Direniş'e yardım etmek istediğini anlıyorum." Sesi çok uzaklardan geliyordu. Aklı karışmıştı. Hızla çalışıyordu.

Kaç kişiyi öldürmüştü? O açıkça Ölümsüzlerden biriydi ve yıllardır öyleydi. Kaç tane
nekrothall'ı kontrol ediyordu? Neden onu istedi? Neden onu istesin ki? Eğer ona zarar verirse, sokağa çıkma yasağı başlamadan önce yaralarını iyileştirebilecek miydi, yoksa bütün gece Karakol'da mahsur kalacak mıydı?

Sorular, korku gibi kafasında çığlık atıyordu
parazit gibi içini kemiriyordu. Bu duygunun kemiklerine işlediğini, kararlılığındaki her çatlağı bulup içine girmeye çalıştığını hissediyordu.

"Şartları anladın mı?" diye sordu, başını değerlendirircesine eğerek. Yüzü aldatıcı bir şekilde genç görünebilirdi, ama gözleri öyle değildi.

Gözlerine baktı. "Tam af. Ve ben. Karşılığında senin bilgilerin."

"Şimdi ve savaştan sonra." Bunu söylerken gözleri parladı.

Helena tepki vermemeye çalıştı. Hastanede geçirdiği yıllar boyunca duygularını görmezden gelmeyi ve işini yapmayı öğrenmişti.

"Evet," dedi, duygusuzca. "Ben seninim."

Ferron bedenini ele geçirebilirdi, ama zihni ve duyguları kendisine aitti. Onları istiyorsa, daha çok çabalaması gerekecekti.

Yaklaş, Ferron. Benim zayıflıklarım bulmaya o kadar takıntılı ol ki, senin zayıflıklarını fark etme.

Sırıttı ve sırıttığında, gerçek yaşı aniden belirgin bir şekilde ortaya çıktı, fiziksel bir kaybolma değil, zamanla o kadar belirgin bir şekilde sertleşmiş bir kin bakışıydı ki, gençlik görünüşünü geçici olarak sildi.

"Söz verir misin?" diye
sordu. "Eğer istersen."

Hızlıca bir gülümseme attı, bu ifade yüzünde
bir yara izi gibi keskin bir ifadeydi, gerçek bir duygu olmaktan çok bir yara gibiydi. "Yemin et o zaman. Bunu bir yemin olarak söylemeni istiyorum."

Düşünmeden, duraksamadan, sadece elini kalbinin üzerine koydu. "Beş tanrının ruhları ve
ve kendi ruhum üzerine yemin ederim, Kaine Ferron, yaşadığım
sürece seninim."

Sözünü söyledikten sonra, hayatında verdiği diğer yeminleri düşündü. Verdiği tüm çelişkili
sözler. Bunları bir şekilde uzlaştırmanın bir yolunu bulması gerekecekti.

Bu sözler üzerine, ona doğru bir adım attı.

Gözlerinde, avını takip eden bir kurt gibi yırtıcı bir merak vardı.

Ona dokunamadan önce, kız şöyle patladı: "Biz kazanana kadar, Direniş'teki diğer sorumluluklarımı engelleyecek hiçbir şey yapamazsın. Dikkat çekmeden geri dönmem
dikkat çekmeden geri dönmeliyim."

O durakladı, kaşını kaldırdı. "Tamam... Bu iş bitene kadar seni hayatta tutmam gerekecek." İçini çekti. "Eh, sanırım bu bize sabırsızlıkla bekleyeceğimiz bir şey verdi." Ona doğru eğildi

yüzünü onun yüzüne yaklaştırdı. "Gerçek eğlenceyi sonraya saklayalım."

"Yemin etmeni istiyorum," dedi kız, sesi titriyordu.

Elini kalbin olması gereken yere koydu. Ölümsüzlerin kalbi olup olmadığından emin değildi.

"Yemin ederim," dedi, abartılı bir saygıyla, nefesi kadının boynunda hissediliyordu, "tanrılar ve *ruhum* üzerine" —bunu söylerken güldü— "karışmayacağım."

Kız başını geriye doğru eğdi, gözlerini kısarak onun işbirliğine şüpheyle baktı. Bunun boş bir yemin olduğunu biliyordu, ama neden buna uysun ki? Tüm kozlar onun elindeydi ve bunu
bunu kullanmak yerine, sanki bu bir tür karşılıklı anlaşma gibi davranıyordu.

Onun dikkatini fark edince, doğruldu ve onun etrafında dolaştı, onu görüş alanında tutmaya çalıştığında tsk tsk diye ses çıkardı.
Gözleri eğlenceyle parlıyordu.

"Vay canına, benden şüpheleniyorsun, değil mi? Dur tahmin edeyim: Bütün bunların benim bir oyunum olduğunu ve istediğimi elde eder etmez fikrimi değiştireceğimi düşünüyorsun."

Helena birdenbire hareketsiz kaldı.

"Evet, aynen öyle düşünüyorsun." Birden durdu.
"Peki ya bu? Samimiyetimin bir göstergesi olarak, sana dokunmayacağım. Henüz." Gözleri tembelce aşağıya doğru kaydı. "Sonuçta, istekli olduğunu belirttim ve sen pek istekli *görünmüyorsun*."

Rahatlaması gerekirken, onun önerisinden dehşete kapıldı.
İstediği bu değildi.
görevine hemen başlaması gerekiyordu; başlamak ne kadar uzun sürerse, Ferron'un ilgisini kaybetme olasılığı o kadar artıyordu. Ama niyetini belli etmeden bunu nasıl söyleyebilirdi?

Adam, teklifine karşı duyduğu rahatsızlığı fark etmiş gibi görünüyordu ve yavaşça, kurt gibi bir gülümseme attı. "Bu arada, seni bırakacağım
Eğer bir şey y a p mazsan, bu gece bir şey yapmayacağım.

Onun istediği her türlü korkunç şeye razı olma düşüncesi yeterince kötüydü, ama
korkmaya devam etmek zorunda kalmak daha da kötüydü.

Elini arkasına kaydırdı, tırnakları avucunu ısırıncaya kadar sıkıca yumruk yaptı, neredeyse iyileşmiş kesikler zonkluyor, tekrar açılmak üzereydi.

"Bu... çok cömertçe," dedi, umduğu kadar ikna edici bir ses tonuyla.

"Evet, ben cömert biriyim. Ancak." Ferron aniden değerlendirici bir bakış attı. "En azından bana *bir şey* vermelisin." Gülümsemesi zehirliydi. "Sonuçta, seni kazanmak için oldukça değerli bazı bilgiler vermek zorunda kaldım
. Karşılığında, soğuk kalbimi ısıtacak bir şey hak ettiğime eminim."

Helena'nın midesi düğümlendi, dengesi kayboldu. "Ne... ne istiyorsunuz?" diye sert bir sesle sordu.

Olası seçenekleri hesaplamaya çalıştı, ama çoktan olasılıklar içinde boğulmuştu. Erkeklerin iyilik olarak gördüğü türden şeyleri düşünmekten hoşlanmıyordu.

"Çok hevesli görünmüyorsun."
alaycı bir keder ifadesi takındı, dudaklarını büküp o kadar genç göründü ki Helena neredeyse fiziksel olarak geri çekildi.

"Ne yapmamı istiyorsun?" diye sordu dişlerini sıkarak. "Söyle, yapacağım."

Adam kahkahayla güldü. "Tanrım, Marino. *Sen*
çaresizsin."

"Buradayım. Bunun açık olduğunu varsaymıştım," dedi donuk bir sesle, artık ona bakamadan.

"Peki, minnettarlık konusunda yaratıcılıktan yoksun olduğuna göre: Bana içtenlikle öp," dedi ve sonra sanki sonradan aklına gelmiş gibi ekledi, "Performansına göre, ne kadar bilgiyi paylaşmak istediğime karar vereceğim
paylaşmak istediğime karar vereceğim."

Bir öpücük mü? Sadece bir öpücük mi? Bu, beklediğinden daha iyiydi, ama yine de ona yaklaşmak istemiyordu.

Onu kışkırtıyordu. Bu çok açıktı. O kapıyı çaldığı andan itibaren, yaptığı her şey
onu gergin tutmak içindi.

Bu öpücük, bunu daha da pekiştirmek içindi. Onun
onur kırıklığını pekiştirmek ve ona karşı olan kızgınlığını, sadece daha fazla acı çekmekten kurtulduğuna olan inancını
hoşgörüsüyle utanç duydu. Onun kendisini nefret etmesini, duygularıyla o kadar meşgul olmasını ve kendi mutsuzluğunu beslemek için kolayca manipüle edilmesini bekliyordu.

Bu bir oyundu. *Hiçbiri* gerçek değildi. Kız bir oyuncaktı, onun talepler listesine
O, onun gerçek planının bir parçası değildi.

Bunu hatırlaması gerekiyordu. Ona
doğru adım attı.

Ferron, bakımlı tırnaklarından yaşlanmayan yüzüne kadar titizlikle düzenliydi, hepsi de derisinin altında gizlenen canavarı saklıyordu.

Göz bebekleri küçülmüş, gözleri ilgisiz bir şekilde donuktu.

Parmak uçlarında uğultuyu hissedene kadar rezonansını topladı ve onu örümcek ipeği kadar ince hale getirdi.

Henüz onu manipüle etmeyecekti, bunun için çok erkendi
ama öpücük ona dokunmak, nasıl bir his olduğunu keşfetmek için bir fırsattı. Ve onun ona karşı ne *hissettiğini*. Bu ona bir başlangıç noktası verecekti.

Kollarını boynuna doladı, çıplak elleriyle henüz onun cildine dokunmadı. Parmakları, paltosunun ince koyu yünlü kumaşını okşayarak onu kendine doğru çekti.

Adam eğilirken sanki eğleniyormuş gibi sırıttı.

Dudakları neredeyse birbirine değecekken, tereddüt etti, sanki Luc'un babasını öldürdüğü gibi, elini göğsüne sokup kalbini söküp çıkaracağını bekliyordu.

Titredi ve onun bunu hissettiğini biliyordu.

Nefesi ardıç gibi kokuyordu: biberli, keskin ve taze kesilmiş.

Gözleri yine halsizdi, kirpikleri aşağıya doğru eğilmiş, onun gözlerine bakıyordu. Ona baktığında ne gördüğünü merak etti.

Katiller de insan, diye düşündü. Ve o sadece bir çocuktu.

Bu yüzden ona, hoşlandığı birini öperken hayal edebileceği şekilde, yavaş ve tatlı bir öpücük verdi. Öpücüğü çekici veya baştan çıkarıcı hale getirmeye çalışmadı. Öpücüğü çekingen bir şekilde verdi. İlk öpücüğüydü, çünkü bu onun ilk öpücüğüydü.

Onu öperken, parmak uçlarıyla boynunun arkasını okşadı, parmakları saçlarından yukarı doğru kayarak kafatasının eğriliğini takip etti
sonra da sesinin yankısını onun derisinin altına süzülmesine izin verdi.

Ferron insan değildi.

Ölümsüzlerin doğal olmadığını biliyordu, ama onun bu kadar doğal olmayan bir his uyandıracağını tahmin etmemişti.

Onu hissedebiliyor, diğerleri gibi haritalandırabiliyordu, kalp atışlarını, sinirlerini, damarlarını, enerji akımlarını, vücudunun birbirine bağlı tüm yönlerini, ama bu yanlış geliyordu. Bir aynanın yansımasına dokunmaya çalışmak gibi
.

Ferron fiziksel olarak oradaydı. Ve teknik olarak hayattaydı. Ama zihninin anlamayı reddettiği bir şekilde değişmezdi.

Buna odaklanmasına izin veremezdi.
yapması gereken şeye, yani onu öpmek, dikkatini vermesi gerekiyordu. Yine de onun fizyolojisini, ağzından çok daha
ilginç buluyordu.

Ellerinden birini aşağı kaydırdı, avucunu yüzüne bastırarak daha doğrudan temas kurdu ve onu kendine çekti. Odaklanamıyordu, ama onun vücudu onu büyülemişti.

Bu nasıl mümkün olabilirdi? Kendini biraz daha yaklaştırmaktan alıkoyamadı.

Kalp atışlarının temposu değişti ve sonra tekrar değişti.

Aklı aniden yaptığı şeyin fiziksel gerçekliğini hatırladı: Kolu onun boynuna dolanmış, bir eli yüzünde, vücudu boy farkını telafi etmek için onun vücuduna yaslanmıştı.

Adam ondan uzaklaştı.

Bu onu şaşırttı, ama hemen ellerini indirdi, nefesini hızlandırmamaya ve hissettiği kadar şaşkın görünmemeye çalıştı. Onun rezonansını fark etmiş miydi? Adamın ifadesinde şüphe veya öfke belirtileri aradı.

Gözleri daha koyu renkteydi ve saçları dağınık ve yüzüne düşmüş halde,

sakin görünmüyordu. "Peki." Gözlerini kırptı ve başını salladı. "Bu kesinlikle... ilginçti." Eldivenli başparmağını ağzına götürdü.

"Sen sürprizlerle dolusun," diye ekledi bir süre sonra, sesi öncekinden daha alçaktı.

Helena ne diyeceğini bilemedi, bu yüzden aklına gelen ilk şeyi söyledi. "Bunu her kıza söyler misin?"

Adam gülerek saçlarını eliyle yüzünden çekip attı. "Hayır, öyle diyemem."

Bir sessizlik oldu.

Muhtemelen onun kendisine saldırmasını bekliyordu.

Yüzü kızardı. Keşke ısırsaydı, ama onun fizyolojisi çok ilginçti. Böyle bir şeyle karşılaşıp görmezden gelemezdi.

Adam boğazını temizledi. "Sana bir şeyim var." Cebine uzandı ve ona bir nesne attı.

Kadın refleksle onu yakaladı ve inceledi. Kararmış gümüş bir yüzüktü; hem görünüşünden hem de rezonansından bunu anladı, ancak gümüş rezonansı çok azdı,

ancak bu yüzük dönüşümle yapılmış değil, elle dövülmüştü; üzerine pullu, neredeyse geometrik bir desen dövülmüş çekiç izlerini görebiliyordu.

Bir demir simyacısının sahip olması tuhaf bir şeydi.

"İlişkimizin sembolü," dedi Ferron ve Ferron keskin bir bakışla ona baktığında, sağ elini kaldırarak
"İkisi arasında aynalı bir bağ var. Benimkine bir şey yaparsam, sen de hissedersin. Görüşmemiz gerekirse, kısa bir süre ısınması için onu dönüştüreceğim. Acilse iki kez. İki kez yanarsa, hemen gelmeni tavsiye ederim."

Yüzüğü inceledi. Aynalı dolanıklık, hastaneden aldığı çağrı bileziğinin çalışma şekliydi. Bu, inanılmaz derecede nadir görülen bir dönüşüm biçimiydi. Çok az
bunu yapabilen çok az simyacı vardı. Bu, parçaları çok değerli kılıyordu, ancak
karışık parçalar hesaba katıldığı sürece yararlıydı.

Ebedi Alev, bunları taşıyan herkesi sıkı bir şekilde takip ediyordu.

Sol elinin işaret parmağına takmayı denedi, çünkü bu el onun dominant olmayan dönüşüm eliydi, ama
bunu çok küçük buldu. Kendini kabullendi ve bileziği sol yüzük parmağına geçirdi.

"Gümüşle rezonansım sadece idare eder, ama sıcaklık değişimini halledebileceğimi düşünüyorum. Seni de aynı şekilde mi çağırırım?" diye sordu.

"Hayır," dedi keskin bir sesle, sesi şaşırtıcı derecede şiddetliydi. "Beni asla çağırma. Beni yakarsan, bu anlaşma iptal olur. Ben lanet olası bir köpek değilim. Beni istiyorsan,
buraya gelip bekle ya da bir not bırak, zamanım olduğunda ilgileneceğim."

Onun alaycı sakinliğinden sonra bu acımasızlık şaşırtıcıydı. Crowther haklıydı: Ferron kimseye boyun eğmek istemiyordu. O, gücü arzuluyordu.

"Her zaman hemen gelemem," dedi kadın. "Garip saatlerde dışarı çıkarsam fark edilebilirim. Acil durumlar dışında, bir programa bağlı kalmamız daha iyi olur."

"Peki."

"Her Saturnis ve Martiday günü, şafak sökmeden önce tıbbi kimse fark etmez. Biraz geç dönersem kimse fark etmez

biraz geç gelirsem kimse fark etmez. Bu senin için uygun mu? İstersen farklı günlerde de yapabilirim."

Yavaşça başını salladı. "Olur. Bir nedenden dolayı gelemezsem, akşam tekrar gel."

"Ya gelemezsem?" Helena, onun neden temel işaretlerden başka amaçlarla yüzükleri kullanmaya bu kadar karşı olduğunu anlamadan sordu

. Karakola olan yol, gereksiz yere gitmeye değecek kadar kısa değildi.

"Eminim bir yolunu bulabilirim," dedi, dudaklarını kıvırarak Sonra ceketinin cebine uzanıp iki zarf çıkardı ve birini seçti.

"İlk taksit," dedi zarfı uzatırken. Kız zarfı aldı. Zarfın üzerinde

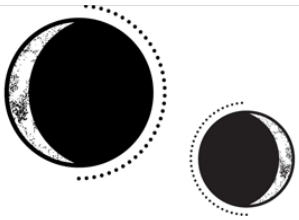
Aurelia

Ingram'a gönderilmişti.

"Crowther şifreyi çoktan aldı," dedi Ferron, ayağa kalkarak adresi inceledi. "Her şeyi bir kerede kullanmayacak kadar akıllı olduğuna inanıyorum."

"Hizmetin, Direniş'in en özenle korunan sırlarından biri olacak. Seni tehlikeye atabilecek hiçbir şey yapmayacağız."

O belirsiz bir şekilde başını salladı. "O zaman Martiday'de görüşürüz. Şimdi çık ve giderken farklı bir yol kullan."

BÖLÜM 26

Februa 1786

"Rezonansının yanlış hissettiğini ne demek istiyorsun?"

Helena olan biten her şeyi anlatmayı bitirdiğinde Crowther konuştu. Helena kapıdan içeri girer girmez onu ofisine çağırmıştı.

Helena kollarını kavuşturup kendine sarıldı.

"Sanırım bunun nedeni onun Ölümsüz olması. Beklediğimden farklıydı. Onu dönüştürebileceğimden emin değilim. Öğrenci fotoğrafıyla
öğrenci portresiyle aynı görünüyor; belki de değiştirilemez. Bu mümkün değil gibi geliyor ve mümkün olsa bile, bunu yeterince incelikle yapabileceğimden emin değilim."

"Bir denek yardımcı olur mu?"

Ona boş boş bakarak dehşete kapıldı. "Ne? Hayır." "Etkili olurdu, değil mi?"

"Hayır," dedi yine. "Ben bir şifacıyım, yemin ettim..." "Hayır, değilsin," diye araya girdi Crowther, sesi
"Bu odada değil, bu görevde değil. Şifacıya ihtiyacım yok. Gerekli olanı yapacak bir vivimancer'a ihtiyacım var. Kahramanlık
başkaları tarafından kitleler için sergilenmesi gereken bir şeydir. İstihbarat işi, bizim işimiz, insanların sırlarına ulaşmak için ne gerekiyorsa yapıp onları açığa çıkarmaktır. Sen de artık bunun bir parçasısın."

Helena ona sert bir bakış attı. "Fizyolojik yönlerini nasıl gerçekleştireceğimi biliyorum
fazla emin değilim.
emin değilim. Elinde Ölümsüzlerden biri yoksa, denek hiçbir işe yaramaz."

Crowther arkasına yaslandı ve ekşi bir ifadeyle baktı. "Şu anda yok, ama gerekirse mümkün." Gözleri kısıldı. "O yüzüğü sana o mu verdi?"

Helena yüzüğü parmağından çıkarıp masanın üzerine kaydırdı. "Yüzük birbirine dolanmış. Acil durumlarda beni çağırmak için kullanmayı planlıyor. Eğer tersine kullanırsam anlaşmanın geçersiz olacağını çok net bir şekilde belirtti. Onun hakkında haklıydın, inanılmaz derecede gururlu. Benim tarafımdan çağrılma fikri bile onu öfkeye boğdu."

Crowther yüzüğü parmakları arasında çevirerek inceledi. "Bu gümüş mü?"

"Evet."

Başını salladı. "Annesi miras bırakmış olmalı.
Annesinin bu enstitüde gümüş simyacısı olduğunu söyledi. Küçük bir soylu aileden geliyordu ama yeteneği fena değildi. Atreus bir süre ona oldukça ilgi duymuştu."

"Onları tanıyor muydun?" Helena, Crowther'a merakla baktı.

"Onları. Loncalar arasındaki duygular...
Sponsorlu öğrenciler de o zamanlar farklı değildi. Herkes
bunun geçici bir heves olduğunu düşündü. Bir Ferron, rezonansının dışına bu kadar çıkmazdı. Atreus'un, açıkça zorunluluktan dolayı, sessizce onunla evlenmesi şok ediciydi. Atreus gibi hırslı bir adamın bu ilişkiden ne kadar rahatsız olduğunu hayal edemiyorum, ama onu terk etmenin getireceği sosyal ve dini kınamayı göze alamazdı.

Metalurji okuyan herkes gümüş ve demirin uyumsuz metaller olduğunu bilirdi. Bunlar alaşımlanamazdı. Ancak gümüş asil bir metaldir ve bu da karısını servet açısından olmasa da statü açısından kocasının üstüne çıkarırdı.

"Kaine evlilik dışı bir ilişkiden mi doğdu?" diye tereddütle sordu.

Crowther başını salladı. "Hayır, o daha sonra doğdu. Enid'in... zorlukları vardı. Düşükler oldu, açıkça talihsiz bir rezonans kombinasyonu. Enid
hastaneye kaldırıldığında, doktorlar onun durumunun

onun durumunun çocukta vivimancy'nin açık belirtilerini gösterdiğine inanmak için nedenleri vardı. Ferronlar, onun taşıdığı şey konusunda uyarıldı
ve tavsiyelerde bulunuldu, ancak Atreus bir varis için çaresizdi. Kırsal malikanelerine çekildiler. Birkaç ay sonra
Atreus, hamileliği yönetmek için vivimancılar tutarken yakalandı ve birkaç hafta tutuklandı. Serbest bırakıldığında Kaine doğmuştu."

Crowther yüzüğü masasının üzerine koydu.

"Ondan sonra kır evlerinde *çok* sakin bir hayat sürdüler.
Doğumun Enid için o kadar travmatik olduğu söyleniyordu ki
bir daha asla sosyeteye katılmamış. Atreus ondan nadiren bahsederdi. Loncalar arasında Kaine'in bir Lapse olduğu ve ailenin bunu gizlemeye çalıştığına dair söylentiler yayıldı.
Sonunda bu inanç o kadar yaygınlaştı ki, Atreus onu lonca toplumuna tanıtmaktan başka seçeneği kalmadı, ancak
çocuğu kontrol altında tuttu. Zincirlenmiş bir köpek gibi.
Vivimancy'nin herhangi bir belirtisi olursa, Eternal Flame'in harekete geçeceğini biliyordu. Atreus varisi için çok büyük bir bedel ödemişti, onu kaybetmeyi göze alamazdı. Atreus'un onu Enstitü'ye kaydettirmesi biraz sürpriz oldu, ama başka ne
yapabilirdi ki? Kaine yetenekleriyle ilgili söylentileri çürütüp sertifikayı alamazsa, aile
loncaların kontrolünü kaybedecekti.

"Bunları nereden biliyorsun?" diye sordu Helena, yüzüğü parmağına takarken.

Crowther kaşlarını kaldırdı. "Sence neden fakülteye alındım ve Kaine Ferron'un akademik danışmanı oldum?"

Helena'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Onu izliyor ve işaretler arıyordun."

Crowther kısa bir baş sallama yaptı. "Evet, gözlemlemem istenen öğrencilerden biriydi. Ne yazık ki,
şehirdeki söylentileri araştırmakla görevlendirildim. Burada olsaydım, babasının idamından sonra geri döndüğünde bir terslik olduğunu fark ederdim. O zaman her şey
oldukça farklı olabilirdi."

HELENA HAFTANIN SONRAKİ GÜN KONUTA VARDIKTAN SONRA eldivenlerini çıkardı ve durakladı, elini kapıya dayayarak rezonansını kullanarak içerideki mekanizmayı hissetti. Bina hem içten hem de dıştan terk edilmiş gibi görünse de, kapının karmaşık bir kilit içerdiğini anlayabilirdi.

En iyi kilitler metal ve nadir bileşiklerin bir karışımıydı, genellik i sahibinin özel rezonansına göre uyarlanmıştı ve
genellikle bazı inert metaller de içerirdi ve bunların hepsi kör noktalar yaratmak için tasarlanmıştı. Kilidi açmak için, simyacı mekanizmaların hareketlerinin nasıl hissedilmesi gerektiğini ve hangilerini manipüle etmesi gerektiğini bilmeliydi.

Kapıyı çalarken parmaklarını panelin üzerinde bıraktı. Mekanizmanın nasıl döndüğünü takip ediyordu, bu düzene o kadar odaklanmıştı ki
takip ettikleri desene o kadar odaklanmıştı ki, soluk bir el uzanıp bileğini yakalayıp onu içeri sürüklediğinde hazırlıklı değildi.

Kapı arkasından kapandı ve Ferron onu duvara dayadı.

Ona dokunmayacağına dair verdiği söz boşa çıktı.

Ferron eğildi ve avucunu kadının boynunun yan tarafına bastırdı, parmak uçlarıyla omurgasının çıkıntılarını izledi. Ferron başını kadınınkine doğru eğdiğinde, kadın zorla çenesini yukarı kaldırdı.

Nefes almaya başladı ama hareket edemedi. Bunu fark ettiğinde kalbi durdu.

Ferron geri çekildi ve onu duygusuz, donuk gözlerle inceledi.

Ona ne yaptığını anlamaya çalışırken ciğerleri yanmaya başlamıştı bile. Bir şifacı olarak deneyimli olmasına rağmen, hiç kimse ona vivimancy kullanmamıştı.

Ferron başını eğdi ve onu bir omzundan tutarak duvara dik tuttu. "Kendini koruma içgüdün yok mu?

Sadece bu binada seni elli kez öldürebilirdim."

Helena cevap veremedi. Gözleri şişmeye başlamıştı. En azından kalbi hala çalışıyordu; göğsünde hızla atıyordu. Gözleri dehşete kapılmış gibi görünmüş olmalıydı
çünkü adam kıkırdadı.

"Merak etme, senden yararlanmayacağım," dedi yumuşak bir sesle kulağına.

Parmakları hafifçe hareket etti ve akciğerlerindeki felç kayboldu, ama *sadece* akciğerleri.

Dişlerinin arasından düzensiz bir nefes aldı, çünkü bu, çığlık atmaya en yakın şeydi.

Vücudunu onun kontrolünden kurtarmanın bir yolunu bulamadı, kendi rezonansını bile bulamadı. Onu öpmek istediğini düşünerek tamamen hazırlıksız yakalamıştı.

"Şimdi sana ilginç bir şey göstereceğim. Bunun benim özel yeteneklerimden biri olduğu söyleniyor." Serbest eliyle alnına bastırarak görüşünü engelledi.

Bu, onun rezonansı kafatasını delen büyük bir iğne gibi zihnine girmeden önce aldığı tek uyarıydı.

Vücudu sarsıldı.

Onu hissedebiliyordu. Rezonansı, bir yıldırım gibi bilincinin ön saflarına çarptı ve anıları
gözlerinin önünde bir zoetrope gibi canlandı.

Sanki o anı yeniden yaşıyormuş gibiydi: omuzları duvara yaslanmış, onun vücudu ona doğru eğilmiş, yüzünü yukarı doğru çevirmişti; sonra zaman geriye sıçradı ve eli
kapıya bastırılmıştı; sonra apartmanda ve binaların klostrofobik yakınlığında yolunu bulmaya çalışıyordu.

Ferron, anılarının derinliklerine doğru ilerledi; kendini, çıkmak için tıbbi çantasını bağlarken izledi.

Adam onun zihnini *okuy*abiliyordu.

Bunun olmasına izin veremezdi.

Mücadele etti, kurtulmaya çalıştı, bilincini onun kontrolünden kurtarmaya çalıştı.

O daha da derine indi.

Boş bir kimya laboratuvarında, birkaç nadir bileşiği bir iksire dönüştürüyordu. Aynalı dolanıklığı bozmamaya dikkat ederek, onun yüzüğünü bununla kapladı.

Ferron aniden bıraktı ve felç ortadan kalktı.

Dizleri tutmadı ve duvarın aşağısına kaydı, başı o kadar şiddetli bir şekilde zonkluyordu ki, neredeyse düzgün göremiyordu.

"Yüzüğüme ne yaptın?" diye sordu, onun üzerinde durarak.

"*Bana* ne yaptın?" diye karşılık verdi, sesi titriyordu.

"Bu, Artemon Bennet'ten öğrendiğim bir numara," dedi adam, ondan uzaklaşarak. "O buna animancy diyor. Direniş savaşçılarını canlı yakaladığımızda, onların hafızalarını incelememiz olağandışı bir şey değil.
Bu yüzden, eğer yakalanırsan, sana da aynısı olabilir. Bu da seni benim için bir yük haline getirir."

Helena gözlerini kapattı, kendini toparlamaya çalışıyordu.
Eternal Flame böyle bir şeyin yapılabileceğini bilmiyordu. Ne tür bir savunma mümkün olabilirdi?

"Şimdi tekrar soracağım." Ferron'un sesi acımasızca soğuktu. "Yüzüğüme ne yaptın? Nerede?"

Yutkundu ve kendini sakin konuşmaya zorladı. "Yüzeye yapışan bir iksir. Kaplama ışığı bükerek, aramadıkça fark edilmesi zor hale getiriyor."

Çömeldi ve sol elini kaldırdı, başparmağıyla parmaklarını kaydırarak dokunarak yüzüğü buldu. Gözleri kısıldı. Elini bir o yana bir bu yana eğdi.

Kaşları kalktı.

Kadın, adamın yüzüğü tekrar görebildiğini anlayabilirdi.

Uzun bir süre sessiz kaldı. "Böyle bir şeyi daha önce hiç duymadım."

"Hiç tam olarak geliştirilmedi."

Gözlerini onun gözlerine diktiğinde kaşları kalktı. "Seninki mi?"

Kadın isteksizce başını salladı. "Lisans projelerimden biri. Ancak bundan daha büyük nesnelerde

kırılma düzensizleşiyor." Ayağa kalktı ve onu da ayağa kaldırdı.

O dokunuşla neler yapabileceğini artık bildiği için geri çekilmemek için çabaladı.

"Senin beceriksizliğin yüzünden kimliğim açığa çıkmayacak," dedi Ferron.

Helena hayatında hiç beceriksiz denmemişti ve öfkelendi. "Zihin okuma bağışıklığının bir savaş ganimeti olarak beklendiğini bilmiyordum." "Bu zihin okuma değil," dedi Ferron alaycı bir bakışla. "Yaptığım şey, beynini biraz manipüle etmekti. Sanki içine girip, düşüncelerini yeniden yaşıyormuşsun gibi canlı bir şekilde gördüğümü hissedebilirsin, ama
ve onları tekrar tekrar oynatmadığım sürece, sadece bir anlık görüntüler var; çoğu gürültüde kayboluyor. Sadece odaklandığın şeyler
kolayca çözülebilecek kadar nettir. Eğer yakalanırsan, sorgulayanların seni kandırıp gördüklerinden daha fazlasını gördüklerini düşünmene izin verme."

"Peki, ne gördün?" diye sordu, anlamaya çalışarak.

Adam sırıttı. "Çoğunlukla senin dehşetini. Korkuyla kafanı karıştırmak seni savunmasız hale getirdi. Direnmek için yeterince tutarlı değildin. Sonra her şey bulanıklaştı. İki net nokta, kapıyı ve yüzüğü analiz ettiğin anlardı. Onlara o kadar odaklanmıştın ki, Zihin, önceliklerini ele vermekte çok başarılıdır."

Yani bir sorgulayıcı her şeyi göremez, sadece önemli şeyleri görebilir. Harika.

"Kendimi korumak için ne yapmalıyım?" Ona sormak zorunda kalmasından nefret ediyordu. "Bunu nasıl önlememi bekliyorsun?"

"Bir sorgulayıcı, değerli bilgiler elde edene kadar durmaz. Eğer yakalanırsan, bunu engellemek için yapabileceğin hiçbir şey yok , ama seni zayıf görürlerse dikkatli bakmazlar. En değerli şeyleri gizli tutmak için meşru bir yol olarak görülecek kadar değerli bir şeyden vazgeçmelisin."
en önemli şeyleri gizli tutmanın meşru bir yolu olarak görülebilecek kadar değerli bir şeyden vazgeçmelisin."

Bunu düşündü, bacaklarının onu taşıyacağından emin olmadığı için hala duvara yaslanarak.

"Bir düşünün. Bir şey seçin. Eğer Eternal Flame veya Holdfast hakkında bilgi arıyorsam, sahip olduğunuz en büyük sır gibi görünen şeyden vazgeç

Eternal Flame veya Holdfast hakkında bilgi arıyorsam, sahip olduğun en büyük sır gibi görünen neyi feda edebilirsin? Zihinde bu şekilde rezonans kullanmak, birinin evini ateşe vermek gibidir. Zihinler, saklanması gereken en önemli şeyi korumak için içgüdüsel olarak kilitlenir. Bunun tersini yapmak için kendini eğitmelisin. Önemli olmayan şeylere odaklan. Ve unutma, onların gördüğünü düşündüğün her ne olursa olsun,
dikkat çekmediğin sürece ya da onlar son derece titiz davranmadıkça, sadece bir anlık gördükleri anlamına gelir. Buna odaklanma."

Yavaşça başını salladı. "Tamam."

“Haftaya seni tekrar sınayacağım. Hazır ol.”

BÖLÜM 27

Şubat 1786

HELENA, CROWTHER'A FERRON'UN neler yapabileceğini anlattığında, Crowther onu Eternal Flame'in tüm toplantılarından uzaklaştırdı ve Luc'un nerede olduğu ile ilgili her türlü bilgiden mahrum bıraktı.

Herkes bunun, herkesin fısıldadığı gizemli "sinir krizi"nden kaynaklandığını düşündü. Bu, Crowther için çok uygun bir durumdu, ancak Helena'yı her zamankinden daha da dışlanmış hale getirdi.

Ferron, Helena kapıdan girmeden önce ona sataşmak yerine, sakin bir şekilde onu içeri davet ettiğinde, Helena rahatlamıştı.

Konut, iç karartıcı derecede sıkıcıydı. Fabrikalar çalışırken, işçilerin konforlu yaşaması pek önemsenmemişti.

"Hazır mısın?" diye sordu Ferron, ona doğru adım atarak siyah deri eldivenini çıkardı.

Helena, avucundaki yara izinin dokusunu hissederek, çıplak ellerini sıktı ve başını salladı.

Bu sefer onu felç etmedi. Sadece avucunu alnına bastırdı. Helena, nefesini tutamadı.

Gözleri o kadar şiddetli bir şekilde geriye yuvarlandı ki, optik sinirlerinde gerginlik hissedebiliyordu.

Ne olacağını bildiği halde, zihni direndi, paniğe kapıldı ve anında dikkatini odaklanmak istemediği şeylere yöneltti.

Crowther'ın ofisi. Gölgeli yüzü. Dikkatini
başka yöne çevirdi.

Luc.

Crowther, onun katıldığı son Ebedi Alev toplantısını dikkat dağıtıcı olarak kullanmasına izin vermişti.

Lichleri ve Ölümsüzleri ortadan kaldırmak için yeni yöntemleri ve ele geçirdikleri tılsımlarla ne yapmaları gerektiğini tartışıyorlardı. Luc'un birimi birkaç tane geri getirmişti.

Zihnindeki rezonans aniden durdu ve
sallanarak ayakta durdu, gözlerini tekrar odaklamaya çalışırken düşünceleri karmakarışık hale geldi.

"Beklediğimden daha iyi," diye Ferron'un söylediğini belirsiz bir şekilde duydu. "Ne yazık ki, bu sadece bir kez olmayacak."

Rezonansı onu tekrar kesti.

İkinci sefer daha kötüydü, sanki bir yara yeniden açılmış, daha da büyümüş gibiydi. Düşünmek daha zordu.

Ferron sonunda bıraktığında, Helena kafatası ikiye ayrılacakmış gibi hissetti.

Gözleri yaşlarla doldu ve dudaklarını vahşice ısırdı, nefes almaya çalışırken göğsü titriyordu.

Oda dönüyordu, kaybolacakmış gibi. Sallanarak, körü körüne duvarı aradı.

"Bunu iç." Elinde bir şişe vardı. "Yoksa bayılabilirsin."

Ferron'un onu zehirleyeceğinden şüphe duyuyordu, ama zehirlemiş olsa bile, bunun umurunda olacağından emin değildi. Kafatası, içinde bir davul varmış gibi zonkluyordu.

Ağzını uyuşturan acı bir ağrı kesici dilini kapladı. Ferron'un ona baş ağrısı için laudanum verdiğini fark edince, neredeyse şişeye geri tükürecekti. Kuzey'de afyon stoklarının ne kadar sınırlı olduğunu biliyor muydu?

Ama ilaç ağzındaydı, o yüzden yuttu.

Gözlerini yeniden açtığında, odanın yumuşak bir
ışıkla doluydu. Her şeyin kenarlarının yumuşadığını görünce gözlerini kırptı

"Bu sana da oldu mu?" diye sordu, dili ağırlaşmıştı.

"Bu sana da oldu mu?" diye sordu, dili ağırlaşmıştı. O Ölümsüzdü; baş ağrısı çekip çekmediklerini bilmiyordu. Ya da uyuyup uyumadıklarını.

"Birden fazla kez," dedi. "Eğitimim çok zorluydu."

Kafasını salladı. Savaştan hiç etkilenmemiş gibi görünmesi garipti. Yine de kendini onun görünüşünün ötesine bakmaya zorladığında, onda ürkütücü, tehlikeli bir sükunet vardı.

"Neden?" diye sordu.

Adam burnunun ucundan ona baktı, gözleri sertleşti. "Babamdan daha iyi olup olmayacağımı görmek için, yoksa sorguda ben de çökecek miyim diye."

Atreus Ferron'un tutuklandıktan sonra başına neler geldiğini hiç düşünmemişti. Herkes onun itiraf ettiğini biliyordu; o da bunun gönüllü olduğunu varsaymıştı.

"Bu, Principate Apollo'yu öldürmeden önce miydi?"

Ferron ona baktı, ağzı bükülmüştü. "İtiraf mı istiyorsun? Yaptığım her şeyi anlatayım mı?"

O, onun alaycı gözlerine baktı. "İster misin?"

Bir anlığına yüz hatlarını yumuşatan bir şaşkınlık belirdi. O yalnızdı.

Bunun olabileceğinden şüphelenmişti. Crowther ona Ferron'un ebeveynlerinin evlilik koşullarını anlattığından beri
, Enstitü'deki Ferron'la ilgili belirsiz anılarını yeniden değerlendirmişti. Onun arkadaşları olduğunu hatırlamıyordu. Diğer lonca öğrencileriyle ilişki kurmuştu, ama belirli biriyle çok fazla zaman geçirmemişti.
Öyle olsaydı, cinayetten sonra sorular ve suçlamalarla boğulurlardı. Onların sınıfındaki öğrenciler
"Geçen yıl onunla aynı odada kaldım ama neredeyse hiç konuşmadı" ve "Alaşım füzyonunda partnerdik ama
ödevleri hep tek başına yapardı" gibi şeyler söylemişlerdi.

Eğer atalarının hırsı dışında başka bir şey öğrenmeden büyümüşse, her zaman zayıflık veya vivimansi belirtileri için izleniyorsa,

muhtemelen güvenmeyi göze alabileceği hiç kimse olmamıştı. Şimdi savaşta, riskler daha da artmıştı.

Güç ve intikam arzusu ile tüketen ölümsüz insanlar arasında yaşıyordu. Kimseye güvenmeyi göze alamazdı.

"*Sana* neden bir şey söylemek isteyeyim ki?" diye sordu acımasızca, ondan uzaklaşarak.

O konuyu zorlamadı. Bilmek zorunda değildi.

Sadece onun birine anlatmak istediğini fark etmesini istiyordu.

—

—ona anlatmak istediğini fark etmesini istiyordu.

Bu, onu onun için duygusal olarak değerli kılacaktı. Bu, onu onun için yeterince ilginç hale getirecek ve onun gardını indirmeye başlayacaktı.

"Tekrar denemek ister misin?" diye sordu bir süre sonra, onu etkilemek umuduyla.

Bunun yerine, ayağa kalktı. "Bennet bunu yaparken bana işkence ederlerdi. Buna pratik derlerdi, yakalanırsam diye." Ağzı alaycı bir şekilde kıvrıldı. "Ama bu bir bahaneydi. O bundan zevk alıyor, çığlık atan bir zihnin içinde olmanın nasıl bir his olduğunu seviyor. Eğer Eğer yakalanırsan, sana bunu yapacaktır."

Onun cevap vermesini beklemeden, onun yakalayamayacağı kadar hızlı bir şekilde bir zarf attı ve zarf yere düşmeden önce dışarı çıktı.

HELENA, acil serviste nöbet tutarken, Ilva Holdfast ve Falcon Matias, arkalarında dört kızla birlikte ortaya çıktılar.

"Şifacı Marino, tek şifacımız olarak aşırı baskı altında olduğunuzu fark ettik," dedi Ilva, tamamen okunaksız bir ifadeyle söyledi. Matias ise kutsal görevden bahsedip, bir dua okudu ve dört kızın boynuna güneş taşı muskalar takıyordu. "Falcon Matias, ilahi bir güç tarafından bu dördüne yönlendirildi.

onların inancının samimiyetini ve ruhlarının saf niyetini doğrulamak için onlarla kapsamlı görüşmeler yaptı. Onların Sol'un aracılığını sağlamayı öğrenirken onlara rehberlik etmek
Sol'un aracılığını sağlamayı öğrenirken onlara rehberlik etmek senin kutsal görevin olacak."

Bir sessizlik oldu; Helena ne söyleyeceğini bilemedi.
Sessizlik dayanılmaz hale geldiğinde, sessizce başını sallamaya zorladı kendini. Crowther, onun yerine geçebilecek başka şifacılar olduğunu söylemişti. Dört tane olacağını beklemiyordu.

Matias her zaman yeni şifacıların fikrini reddetmişti. Helena'nın patlaması, onu Helena'dan daha iyi şifacıların olacağına ikna etmiş gibiydi.

Kızlar onun stajyerleri olsalar da, Helena'nın tüm öğretimi üstlenmesi beklenmiyordu. Matron Pace de yeni gelenlere temel tıbbi eğitimi vermekle görevlendirildi. Helena, bu
sürecin, Matias'ın Helena'nın açıkça kullanmasına her zaman karşı çıktığı tıp ve şifacılığın aynı melezini yaratacağını belirtmekten kaçındı.

Matron Pace, stajyerlerle birlikte hastane güvenlik protokollerini gözden geçiriyor ve getirilen her hastanın tedavi edilmeden önce yeniden canlandırma kontrolünden geçmesi gerektiğini vurguluyordu. , ancak her birinin iki kez kontrol edilmesi gerekiyordu: birincisi, kabul sırasında güvenlik görevlileri tarafından, ikincisi ise bir sağlık görevlisi veya hemşire tarafından. İki kez kontrol edilip onaylanmayan hastalara son derece dikkatli yaklaşılması gerekiyordu; bunlar nekrotral veya daha da tehlikelisi, bir lik olabilirlerdi.

Helena, boğazının yanındaki yara izine dokunma dürtüsüne direnerek dersin dışına çıktı. Bu uyarıyı sayısını bile unuttuğu kadar çok kez duymuştu, ama her seferinde
Öyle yaptı, yüzünü bir kova buzlu suya daldırıp çığlık atmak istedi.

Daha fazla şifacı olacağı için mutlu olması gerektiğini biliyordu, ama her bir kızı incelerken midesinde bir düğüm oluştu.

Bunlar onun yerini alacak olanlardı, çünkü şifacı olarak görevi artık Ferron'un malı olarak işlevinden ve amacından sonra geliyordu.

Bu bilgi, içinde canlı bir kömür gibi yanıyordu.

Stajyerlerden biri öne çıktı, elini uzattı, sonra Helena'nın eldivenli elini görünce, yerine garip bir reverans yaptı.

"Sen Marino'sun, biliyorum. Bunlar Marta Rumly, Claire Reibeck ve Anne Stoffle. Ben Elain Boyle."

BİR HAFTADAN AZ BİR SÜRE İÇİNDE Helena, tüm stajyerlerinden bıkmıştı. İyileştirmenin şöhretli bir meslek olmadığını fark ettiklerinde yeni görevlerine uyum sağlayamadılar.

Claire ve Anne, rezonans kanalı oluşturmaya bile neredeyse hiç çalışmıyorlardı. Marta ellerini kirletmekten hoşlanmıyordu Elain Boyle öğrenmeye hevesliydi ama sürekli ölü hastaları iyileştirmeye çalışıyordu.

Hepsi, bir şeyi nasıl yapacaklarını "hissedebildikleri" için bir şeyi nasıl yapacağını "hissedebildikleri" için doğal olarak doğru olacağını düşünmeye meyilliydi ve düzeltildiklerinde, cevap aramak yerine, yavru kuşlar gibi davranarak, pasif bir şekilde, başlarını açarak, onun aceleyle gelip ilgili bilgiyi

içindeki bilgi. Proaktif olmak ya da cevapları aramak hiç akıllarına gelmiyordu, her zaman ne öğreneceklerini veya ne yapacaklarını söylemelerini bekliyorlardı.

Outpost'a döndüğünde onlara karşı öfkeyle düşünmekten kendini alamıyordu. Ferron onun dalgınlığını fark etmiş gibiydi; çenesini tutup başını geriye doğru eğdi, böylece gözleri buluştu.

Onun zihinsel saldırısını bekleyerek gerginleşmişti, ama bunun yerine, örümcek ipeği kadar hafif bir his olan rezonansını sinirlerinde hissetti.

O neydi...

Avuç içi alnına bastırılmıştı ve zihni parçalanmadan önce odaklanmak için neredeyse hiç zamanı olmadı ve tek yapabildiği,

odaklanmaya çalışmak,

hayatının tekrarlayan kısımlarını önemsiz buluyordu. Bildiği kadarıyla, günlerini envanter sayımı yaparak,

tıbbi formları gözden geçiriyor ve ellerini yıkıyordu.

Sonunda iş bittiğinde, kadını anlayamadığı bir ifadeyle inceledi. Yüzünü çevirip uzaklaşmak yerine, ona yaklaştı.

Kadın kaskatı kesildi ve onun fiziksel özelliklerine odaklanmamak için kendini zorlayarak onun yüzüne baktı. Adamın çıplak parmakları kadının çenesine hafifçe dokundu ve kadının başını geriye doğru eğerek boğazını ortaya çıkardı.

Kadın, adamın titreşimini tekrar hissetti.

Onu test mi ediyordu, hissedip hissetmediğini mi anlamaya çalışıyordu?

"Hatırlat bana, repertuarın neydi?" diye sordu yumuşak bir sesle.

"Geniş," dedi, yalan söylememesi gerektiğini bilerek — Lonca Meclisi

göçmenlik kayıtlarına erişebilirdi. "Enstitü beni bu yüzden kabul etti. Geçemediğim birkaç nadir

bileşik vardı, ama çoğunlukla rezonansım geniş spektrumlu."

Başını bir yana eğdi, hala rahatsız edici derecede yakındı. "Ne yapmaya çalışıyordun?"

"Karar vermemiştim."

Adam kadının çenesini tuttu. "Lisans eğitiminin ikinci yılındaydın. Nasıl karar vermemiştin?"

"Luc seyahat etmek istiyordu ve benim de onunla gitmemi istiyordu. Sonra karar verebilirim diye düşündüm."

Eli çeneden ayrıldı, yankı kayboldu.

"Tabii ki. Holdfast'ın küçük evcil hayvanı olarak kendini çok özel hissetmiş olmalısın." Bir zarf çıkarıp ona uzattı ve ona yan gözle baktı. "Şimdi haline bak."

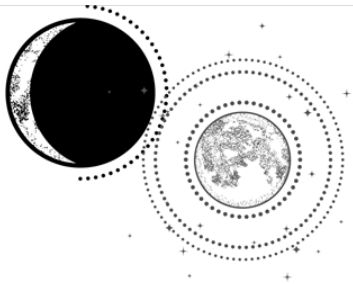
Zarfı alırken avucundaki yaralar kaşındı.

Zarfın üzerinde her zamanki isim yazıyordu. "Aurelia Ingram kim?"

Adam başını küçümseyerek salladı. "Hiç kimse." Sonra güldü. "Babamın ben dokuz yaşındayken evlenmem için anlaşma yaptığı biri. Lonca bunu istiyor. Onlar
"Eğer ateş tarafından erken yok edilirsem ne olacağı konusunda endişeliyim."

"Ama sen..." Konuşmada kullanmak için tuhaf bir kelime buldu ve tereddüt etti. "...ölümsüzsün."

"Bir bakıma." Gözlerini devirdi. "Ama yine de bir noktada bedenimi kaybedebilirim. Her ihtimale karşı bir varisim olmasını istiyorlar. Nişanlım kısa süre önce reşit oldu, ama onu bir kez ziyaret ettim ve bir daha ziyaret etme niyetim yok. Ona mektup yazmak istiyorum, ama nedense," başını salladı, "hepsi kayboluyor."

BÖLÜM 28

Martius 1786

HELENA NE KADAR NEFRET ETSE DE, Ferron'un eğitiminin bir işe yaradığını kabul etmek zorundaydı, ancak belki de onun amaçladığı şekilde değil.

Onun tekrar tekrar yaptığı saldırılar, onda kendi zihinsel manzarasına dair yeni bir farkındalık uyandırmıştı. Bu, ona sanki rezonansı birdenbire tamamen yabancı bir şeye ulaşabiliyormuş gibi.

Ferron'un zihnindeki rezonansı, ona orada manipüle edebileceği bir enerji olduğunu fark ettirdi.

Bu yeteneği her zaman sahip olduğu halde fark etmemiş miydi, yoksa Ferron'un bahsettiği "animancy" miydi? Bunu sorabileceği bir durum değildi.

Ferron'a göre Helena sadece konsantre olmayı öğreniyordu.

Ancak, odaklanmasını rezonansıyla destekleyebileceğini, düşüncelerini uzaklaştırabileceğini fark etmişti.

zihnini tercih ettiği yollara yönlendirdi. İlk başta, bunu sadece toplantılar için uyguladı, ancak kendini merkezde de sürekli olarak bunu kullanırken buldu, onu kemiren tüm onu yiyip bitiren tüm düşünce ve duyguları uzaklaştırıyordu.

Bir testten sonra Ferron ondan uzaklaşarak kirli pencerelerden birine baktı.

neredeyse hiçbir manzara yoktu; Karakol kalabalıktı, ama adaların yönünde bir parça gökyüzü görünüyordu. O, oraya doğru baktı. Beyaz, bulutlu gökyüzü dumanla kaplıydı.

Ona baktı. "Merkezinizden sürekli duman yükseliyor. Krematoryumdan geliyor, değil mi?"

Helena hiçbir şey söylemedi, ama tahminleri doğruydu. Sürekli ölüleri yakıyorlardı.

"Kaç askerin kaldı?"

Helena'nın ağzı kurudu. Bu, Ebedi Alev'in en büyük endişelerinden biriydi: Ölümsüzler, Direniş'in saflarının ne kadar zayıfladığını fark edeceklerdi. Tek bir acımasız saldırı, onları tamamen yok etmeye yetebilirdi.

Hiçbir şey söylemedi.

Ferron, pencerenin soluk ışığında silüet gibi duruyordu. "Sence daha ne kadar savaşmaya devam edebilirsiniz?"

Buna cevap verebilirdi. "Kimse kalmayana kadar. Bizim için teslim olmak diye bir şey yok."

"Bunu bilmek güzel," dedi adam yumuşak bir sesle, dumanlara bakarak.

HASTANE AYLARCA dumanla çalışıyordu, bu yüzden Novis'ten kaçak olarak getirilen malzemeler anında tükeniyordu.

"Gazlı bezimiz tamamen bitti ve son afyon reçinesini de geçen hafta kullandık," dedi Pace, Helena ile birlikte neredeyse boş olan malzeme odasında dururken. "
Konsey, yeni şifacıları bu eksikliği gidermek için kullanmak istiyor, ama onlar güvenilir olmaktan çok uzak."

Savaş olmasa bile, afyon ürünleri genellikle kıtlık çekiyordu. İkili ay gelgitleri, Lumithia'nın Abeyance'da olduğu ve kıtalar arasındaki denizlerin kısa süreliğine sakinleştiği yaz ayları hariç, yılın büyük bir bölümünde Ortus bölgelerinden deniz ticaretini kısıtlıyordu. Yılın geri kalanında, tedarik kervanları denizi dolaşmak zorundaydı.
Bu yolculuk genellikle yarım yıl sürebiliyor ve fiyatların çok yükselmesine neden oluyordu.

Ebedi Alev'in afyondan çok daha fazlasına ihtiyacı vardı. Daha fazla gıda, ilaç, giysi ve bandaja ihtiyaçları vardı.

Metal veya dönüştürülebilir malzemelerden yapılmayan her şeyde ciddi bir kıtlık vardı. Direniş, yaz ticaretinin başlamasından önce limanların kontrolünü geri alamazsa
kontrolünü geri kazanamazsa, bir sonraki kış gelmeden açlıktan boyun eğmek zorunda kalacaklardı.

"Sel baskınları bir süre için o kadar da kötü olmayacak," dedi Helena. "Şehrin dışında sfagnum bulabilirim, bu da
en azından gazlı bez sıkıntısını giderir. Bu mevsimde çok sayıda söğüt de var."

Pace, boş raflara bakmaya devam ederek başını salladı. "En azından bir şey olur."

Temiz, steril gazlı bez ve bandaj olmadan yaralar enfekte olur, iyileşme yavaşlar, hastalık
ve bulaşıcı enfeksiyon riski artacaktı. Beş şifacı ağrıyı dindirse bile, onların desteği, yapabilecekleri diğer şifa çalışmalarının pahasına olacaktı.

Helena sabahın erken saatlerinde sulak alanlara doğru yola çıkarken, Luc ve Lila'yı ortak alanda, tepeden tırnağa silahlanmış ve dövüşürken gördü. Geri döndüklerini
geri döndüklerini duymamıştı bile.

Pace'in ofisindeki kamp yatağında uyuyordu. Ağrı, hastalar için genellikle geceleri en şiddetli olurdu.

Bir an durup onları izledi.

Luc, iki küçük alevli kılıca dönüştürebildiği devasa bir alevli kılıç kullanan geleneksel Holdfast stilinde dövüşmeyi tercih ediyordu.
ateş simyasında olağanüstüydü. Beyaz alevler,
Güneş, kanatlar gibi etrafında yayılıyor, mavi gözlerini safir gibi parlatıyor ve hatta yüz hatlarının zayıflığı bile onu bir şekilde daha ruhani gösteriyordu.

Gücü gerçekten de başka bir dünyadan gelmiş gibi görünüyordu.

Helena bunun öyle olmadığını biliyordu; aslında, onun nasıl işlediğini ondan daha iyi biliyordu. Luc piromansi konusunda doğal bir yeteneğe sahipti, ancak bu bilim dalına gelince hem sabır hem de ilgi eksikliği vardı. Öğrenciyken, ödevlerinin teori bölümlerini anlamak için Helena'ya güvenirdi.

Piromansi, metal dönüşümünden daha çeşitlidir. Savaşta bir piroman, rüzgar, kapalı alan, hedef mesafeleri, oksijen seviyeleri gibi sayısız değişkeni hesaba katarak tereddüt etmeden ve hesap hatası yapmadan hızlı
tereddüt etmeden ve yanlış hesap yapmadan hızlıca doğaçlama yapabilmeliydi.

Luc'un parmaklarını izleyerek, hangi teknikleri ve dizi kaynaklarını kullandığını zihninde hesapladı. O kadar hızlıydı ki, zar zor yetişebiliyordu.

Temel mermiler nekrotrollere veya Ölümsüzlere önemsiz bir etki yaptığı için, çoğu savaş ya yangın çıkarıcı ya da yakın mesafeli olurdu.

"Hel!" Luc'un sesi sabahın erken saatlerinde yankılandı, aniden durup ona el salladı.

Luc, Hel yaklaşırken sırıttı. Tamamen beyaz giyinmişti, kıyafetlerinin yanmasını önlemek için sadece amiantos zırhını giymişti. Yüzü sıcaktan parlıyordu. "Nasılım?"

Dudaklarını büzdü.

Luc güldü. "Dürüst olabilirsin."

Kız kaşlarını çattı. "Oksijeni fazla kullanıyorsun. Bu kötü bir alışkanlık. Kapalı bir alanda tehlikeli olabilir."
" dedi.

Luc alnını ovuşturdu. "Biliyorum, erişimimin doğruluğunu artırmaya çalışıyorum, ama ne kadar hava tükettiğimi kontrol etmeden bunu sabit tutamıyorum."

Helena dudağının içini ısırdı. "Hangi formülü kullanıyorsun?"

Luc yüzünü buruşturdu. "Bilmiyorum, uzun zamandır dizi yazmadım. Sadece kafamda yapıyorum. Bilirsin, doğru hissettiren şeyi."

"Eğer gerçekten yazarsan, muhtemelen çözebilirsin," dedi ve ona keskin bir bakış attı.

Gözlerinde sinsi bir parıltı belirdi. "Peki, belki de sen bakarsan yaparım. Zaten ara vereceğiz ve duyduğuma göre
artık stajyerlerin var, yani artık bahanen kalmadı. Bir dahaki sefere. Hadi ama. Hayır dersen bir şeyi ateşe veririm."

Kadın nefes verdi. "Aslında ben de tam..."

Üstlerindeki gökyüzü çatırdayan bir gürültüyle alevlere boğuldu ve kadının sözlerini bastırdı.

"Pardon, ne diyordun?" diye sordu Luc.

"Sen de gelmelisin Hel," dedi Lila, yüzünü havluyla silerken. "Luc haftalardır yaptığı yeni şeyden bahsedip duruyor, ama hiçbirimiz ne demek istediğini anlamıyoruz."

Helena'nın kalbi hızlandı ve cesaretini toplayarak gülümsedi. "O zaman yardım etmem gerek galiba."

"Sen öyle düşün," diye homurdandı Luc, kolunu Helena'nın omuzlarına dolayarak onu diğerlerinin yanına çekti. "Sen mutlu olmalısın. Ben çok mutluyum." Helena güldü.

Onun bu kadar iyi bir ruh hali içinde olmasının nedenini bilmiyordu, ama bundan memnundu. Kaine Ferron, böyle anların tekrar yaşanması için ödenmesi gereken küçük bir bedeldi.

"Marino."

Crowther'ın sesi sanki sırtına saplanan bir bıçak gibiydi. O, irkildi ve olduğu yerde donakaldı.

Crowther koridorda arkalarında duruyordu. "Marino, dün gece teslim ettiğin hastane envanter listesini konuşmamız gerek," dedi, ters yöne işaret ederek.

Luc ilk konuştu, sesi alışılmadık bir şekilde soğuktu. "Eminim bekleyebilir, Jan. Hel'in bir şeye ihtiyacı var."

"Özür dilerim, Principate, ama bekleyemez," dedi Crowther, sesi yumuşaktı, ama gözleri Helena'yı delip geçiyordu. "Bu acil bir mesele."

Helena konuşmaya başladı, ama Luc omzunu sıktı ve dişlerini göstererek gülümsedi. "Üzgünüm. Ona ihtiyacım var."

Crowther'ın kaşları kalktı. "Yaralandın mı?"

Luc sertleşti. "Hayır. Piromansi ile ilgili bir konuda bana yardım ediyor."

Crowther'ın her şeyi keskinleşmiş gibiydi, pençelerini uzatan bir kedi gibi, ama eğildi. "Piromansi konusunda yardıma ihtiyacınız varsa

piromancy konusunda yardıma ihtiyacınız olursa, size memnuniyetle tavsiyelerde bulunurum. Ben şahsen sizin aileniz tarafından eğitildim."

"Bunu kesinlikle aklımda tutacağım," dedi Luc, sahte bir nezaketle.

"Ben her zaman Prensliğin hizmetindeyim," dedi Crowther, başını eğerek. "Ve bu nedenle, Marino'nun benimle gelmesi konusunda ısrarcı olmalıyım. Envanter konusu önemsiz gibi görünebilir, ancak hastanenin
uygun şekilde donatılması hayati önem taşıyor; bu, askerlerimizin hayatı veya ölümü arasındaki farkı belirleyebilir." Bakışları Lila'ya, sonra Soren'e, sonra Alister'a ve daha sonra da Luc'un Helena'nın arkadaşlığını onların hayatlarına tercih ettiğini ima ediyormuş gibi.

Luc sessizce durdu. Helena, onun artan öfkesini, havada büyüyen baskıyı hissedebiliyordu.

Böyle bir çatışma Direniş'e sadece zarar verebilirdi.
Luc, Crowther'ın verdiği bilgileri hoşnutsuzluktan dolayı göz ardı ederse, Ferron'un casusluğu pek bir işe yaramazdı.

"O haklı, gitmeliyim. Üzgünüm Luc," diyerek uzaklaştı. Geriye dönüp baktı. "Bir dahaki sefere."

Lila kaşlarını çattı ama konuşmadı. Böyle durumlarda bir paladinin konuşması uygun değildi. Soren, Lila'nın fark ettiği gibi, boyun eğmiş ama şaşırmamış görünüyordu; ikizine keskin, sorgulayıcı bir bakış attı.

Luc zorla gülümsedi. "Tabii ki. Sözünü tutmanı bekliyorum."

ONLAR GİTTİĞİNDE, HELENA Crowther ile yalnız kaldığında, onun belirsiz bir şekilde dostça olan ifadesi, ona baktığında kayboldu.

"Sen, şu anda tamamen şartlı izinle necromancy'nin bilinen bir savunucususun. Ilva'nın geçmişte izin verdiği tüm imtiyazlar, rehabilitasyon çabalarına değecek sonuçlar elde edene kadar iptal edilmiş sayılsın.

Crowther'ın sözleri, sulak alanlara doğru yola çıkarken hâl

Crowther'ın sözleri kulaklarında çınlarken, sulak alanlara doğru yola çıktı. Nehrin üzerinde yoğun bir sis vardı ve kemiklere işleyen bir soğuk getiriyordu, ama kan veya miasma kokusu yoktu, ciğerlerini dolduran duman da yoktu. Savaştan önce bile, şehirde dışarıda olmak asla dışarıda gibi hissettirmemişti.

Sulak alanlar geçilemeyecek kadar su basmıştı ve o da nehir kıyısında yiyecek aramak zorunda kaldı. Barajın hemen altında büyük bir söğüt korusu vardı.

Söğüt kabuğu, özsu akmaya başlamadan önce en iyisiydi. Etkisi laudanumun yanında sönük kalsa da, hafif ağrı kesici etkisi vardı ve iltihaplanmayı azaltmak

iltihaplanmayı azaltmak, ateşi düşürmek ve yaraları dezenfekte etmek için de iyiydi. Antiseptik de tehlikeli derecede azalmıştı.

Acımasızca hasat yaptı ve soyulmuş dalları geride bıraktı. Bu, akılsızca ve soğuk bir işti.

Crowther'ın ondan ne beklediğini hiç bilmiyordu. Ferron'la nasıl ilerleme kaydedebileceğini bilmiyordu.

Görevin zor ama basit olacağını düşünmüştü, ancak Ferron ona hiçbir şey yapma fırsatı vermiyordu.

Hasat bıçağının ucuyla kalın bir söğüt dalını keserek, altındaki beyaz ahşabı ortaya çıkardı ve kolunu hızlıca sallayarak kabuğunu çıkardı.

Su kapaklarından birinin açılma sesi,

su sesinin arasında kayboldu. Bir menteşe gıcırdadı ve kış çimlerinden fırlayan bataklık kuşlarını ürküttü.

Helena içgüdüsel olarak yere yattı.

Suyu izlerken soğuk çamur giysilerine sızdı. Sis, ışıkla birlikte yavaşça yükseliyordu ve Helena, su basmış bataklık ve nehir kanallarının ötesindeki West

Ağaçların arasında, nehrin yukarısında, bir evin çatısı görünüyordu.

Sürgüler, karmaşık bir tünele bağlıydı.

Batı Adası'nın altında bulunan devasa sel katedrallerine açılan sistem

. O izlerken, birkaç nekrotral, zincirlerle büyük bir kutuyu sürükleyerek, açık sel kapısının ağzından ortaya çıktı.

büyük bir kutuyu zincirlerle sürükleyerek ortaya çıktı.

Nekrothralların arkasında siyah veya koyu gri üniformalı birkaç kişi vardı.

Bir adam elini salladı ve nekrotallar

aynı anda kutunun üstünden uzun cıvataları çekerek bir tarafını açtılar.

Helena, içinden bir yaratığın sürünerek çıkmasını hayranlık ve dehşetle izledi.

Bir köpekten daha büyüktü ve domuz gibi pembemsiydi, ancak şekli yanlıştı. Kedi gibi bacakları ve uzun, düz bir vücudu vardı, ama en grotesk olan kısmı kafasıydı. Sürüngen gibi. Düz, burnu o kadar uzundu ki, yaratık ilerlerken onu

yüzüstü sürünürken onu kenara çekmekte zorlanıyordu. Üst ve alt çenelerinden dışarı doğru kıvrılan devasa dişler vardı.

Helena'nın ağzı kurudu. Ne olduğunu biliyordu, ama bu imkansızdı.

Homunculuslar gibi, kimeralar da Cetus'un bilim öncesi simya mitlerinden biriydi.

Ama kendi gözleriyle gördüklerini inkar edemezdi.

Siyah giysili adamlardan biri elini salladı ve bir necrothrall yaratığın yoluna çıktı.

Mutasyona uğramış beden imkansız bir hızla saldırırken dişleri parladı.

Nekrothrall yere düştü ve yaratık, kanca gibi dişlerini kullanarak uzuvlarından grimsi deriyi sıyırdı. Nekrothrall, aşırı büyük çeneler kafasını koparana kadar ayağa kalkmaya devam etti.

Helena'nın parmakları titriyordu, çantasının kayışlarını bağlayıp yavaşça sürünerek uzaklaşmaya başladı, saklanmaya çalışıyordu.

Suyun karşısındaki adamlar, canavarın nekrotralı yemesini izlerken birbirleriyle konuşuyorlardı. Grup olarak dönüp sel kapısı tüneline geri girdiler

yaratığı geride bırakarak, soluk ve canavarca bir nöbetçi kıyıda çömelmiş halde bıraktılar.

Helena, canavarın kısa, orantısız adımlarla kıyı boyunca dolaşmasını suyun karşısından izledi. Canavar hareket etmekte zorlanıyordu ve sudan uzak durarak kıyıda kalıyordu.

Helena, kimera'nın yüzüp yüzemeyeceğini öğrenmek istemediği için sürünmeye devam etti. Elleri soğuktan morumsu griye dönmüştü. Ellerini hızla ovuşturarak
parmak uçlarına sıcaklık getirmek için rezonansını kullanmaya çalışıyordu.

Köprüyü geçip kapıyı ve kontrol noktasını görebilecek duruma geldiğinde, yakıcı bir sıcaklık elini sardı, o kadar
o kadar acı vericiydi ki neredeyse çığlık atacaktı.

Isı anında kayboldu.

Aşağı baktı ve ne olduğunu anladı. Sol yüzük parmağının etrafındaki deri kırmızı bir renk almıştı ve elini eğdiğinde yüzük bir anlığına tekrar ortaya çıktı.

Yine yandı.

Neredeyse koparıyordu. Elleri o kadar soğuktu ki, ısı dayanılmazdı.

Adi herif. Sinir bozukluğu olduğunu düşünmedikçe, yüzüğü o kadar sıcak yapmasının bir nedeni yoktu.

Muhtemelen onu çağırarak, onun zaten bildiği kimera hakkında bilgi vermek istiyordu. Çantası
ağırdı, donuyordu ve tek istediği merkeze geri dönmekti.

Ama Ferron onun zaten bildiğini bilmiyordu. İsteksizce döndü ve Karakol'a doğru yola çıktı.

O İLK VARDI. Öyle olacağını biliyordu, ama yine de
bu kadar üşümüş ve beklemek zorunda kalmak sinir bozucuydu. Kapıyı zar zor açabildi.

Pelerini çıkardı, ardından ceketini çıkardı,
kollarını sıkarak bataklık suyunu çıkardı, sonra gömlek kollarının fazla kumaşını bükerek biraz daha kurutmaya çalıştı. Her adımında botları çamurdan sesler çıkarıyordu
hareket ettiğinde gıcırdadı ve ayak parmakları uyuşmuştu.

Kapı sonunda açıldı ve Ferron ortaya çıktı. Helena'yı görünce gözleri anında kısıldı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu, gözleri
Helena'nın yere sıktığı çamurlu suyun damlalarını takip etti.

"Islanmıştım."

Yüzünde bir anlık sinirlilik belirdi, ama Helena umursamıyordu. Ceketini salladı ve ceket şapırdadı. "Peki, kimeralar. Birden fazla mı var?" Cevap vermediğinde, başını kaldırdı.

Kaşları çatılmıştı. "Zaten biliyorsun." Sesinde keskin bir sinirlilik vardı.

Başını salladı. "Gördüm."

Yüzünde tarif edilemez bir ifade belirdi. "Gördün mü? Nasıl?"

"Onlar onu serbest bıraktıklarında ben bataklıkta idim." "Çorak arazide miydin?"

O isimden hep nefret etmişti.

"Evet. Orada tıbbi malzeme alıyorum. Toplanacak çok şey var, bu..." Tereddüt etti. "...acil durumlarda iyi oluyor. Tek bir kimera mı var?"

Ferron konuya geri dönmeyi reddetti. "Bunu sık sık mı yaparsın?"

"Şey, mevsimsel bir şey. Şiddetli sel sırasında pek bir şey bulamıyorum ama..." Helena, Ferron'un şaşkın ifadesini görünce durakladı.

Sabırsızca iç geçirdi. "Bunu her Saturnis ve Martiday'de yaptığımı söylemiştim. Bugün fazladan biraz daha almaya çıkmıştım."

"Hayır..." Ferron yavaşça konuştu, sesinde tehlikeli bir ton vardı. Duruşu hala rahattı, ama ses tonu onu ele veriyordu.

"Tıbbi malzeme aldığını söylemiştin. Bunun, şehirde bir kaçakçıyla buluşmak anlamına geldiğini düşündüm."

"Eternal Flame neden beni bir kaçakçıyla buluşmaya göndersin ki? Tıbbi bitkiler alıyorum; bu, tedariki uzatmaya yardımcı oluyor."

Elini ona doğru salladı. "Yalnız mı?"

"Tabii ki," dedi Helena. "Bu yüzden işim bittikten sonra buluşabiliriz. Bunu nasıl fark etmedin? Sürekli
hatıralarımın içinden geçip duruyorsun."

"Zihnin, senin sandığından çok daha az ilginç. Buraya gelirken yaptığın önemsiz şeylere neden dikkat edeyim ki?"

Onun bu kadar gafil avlanması neredeyse komikti.

"Crowther'a, şehirden çıkman için başka bir bahane bulmasını söyle," dedi sonunda.
"Buraya gel ve geri dön. Birkaç ot için bataklıkta sürünerek gizliliğimi riske atmayacağım."

Helena, öfkeyle şaşkın bir şekilde ayağa kalktı. "Sen... bunu yapamazsın."

Yüzü sertleşti ve sonunda harekete geçti, odanın diğer ucuna doğru ona doğru yürüdü. "Aslında yapabilirim. Unuttun mu? Sen benimsin."

"Evet," dedi, geri adım atmayı reddederek; o yapmıştı
O gün yeterince boyun eğip uyum gösterdim. "Ama sen de benim Eternal Flame'e karşı sorumluluklarıma karışmayacağına söz verdin. Yiyecek bulmak *benim* işimin bir parçası. Yıllardır bunu yapıyorum. Yaptığım her şeyi kontrol etmek istiyorsan, kazanıncaya kadar bekleyebilirsin."

Ferron birkaç saniye boyunca ona öfkeyle baktı ve o, Ferron'un onu geçip Crowther'la iletişime geçerek bir alternatif zorlayacağından korktu.

Crowther bunu yapardı. Bundan emindi. Ferron'u mutlu edecek her şeyi yapardı.

Kalbi göğsünde şiddetle atıyordu, Ferron'un blöfünü görmemesi için dua ediyordu.

Ferron, çelik gibi bakışlarla geri adım attı. "Peki. O zaman söyle bana, orada nasıl korunuyorsun? Sana hangi silahları taşıtıyorlar? Bunların
"

Eldivenli elini uzattı. Helena ona baktı. Elleri hala uyuşmuş olmasına rağmen, boynunun arkasında bir sıcaklık hissetti ve boğazında bir yumru belirdi.

Yutkundu. "O... şey, öyle değil," dedi beceriksizce, yanından geçmeye çalışarak.

"Ne gibi değil?"

"Ben... silah vermediler. Ben yeterlilik sınavını geçmeden beni savaştan çektiler. Sadece
Merkezde çalışıyorsan, sen..." Giysilerini işaret etti. "Ben sivil olarak yiyecek arıyorum."

Adam kaşlarını kaldırdı. "Şehri geçip çorak arazilere tek başına ve silahsız mı gidiyorsun?"

Helena kıvrandı. Durum, göründüğünden çok daha kötüydü. Vivimansi yeteneği vardı, ama ona bunu söyleyemezdi. Ayrıca, gezilerinin resmi olarak onaylanmamış olması da durumu daha da zorlaştırıyordu.

Pace biliyordu. Crowther biliyordu. Matias, onun gerçek üstü, bilmiyordu. Helena, ona bir nedenden dolayı ilaç yapmasını yasaklama fırsatı vermek istemiyordu.

Daha makul görünmesi için çaba gösterdi. "Silahım olsaydı, yakalandığımda daha da büyük tehlikeye girerdim."

"Ciddi olamazsın," dedi, inanamayan bir ifadeyle.

"Hasat bıçağım var." Bıçağı havaya kaldırdı.

Yavaşça gözlerini kırptı. "O şeyle ne yapabilirsin ki?"

Çenesini kaldırdı. "Hepimiz Enstitü'de temel savaş eğitimi aldık. Hala teknikleri biliyorum; bunlar dönüşüm olmadan da işe yarıyor."
"

Onu baştan aşağı süzdü. "En son ne zaman pratik yaptın?"

Gözlerini kaçırdı. "Bilmiyorum, öyle şeyleri takip etmiyorum." Bıçağı çantasına geri koydu

; parmakları sapı kavradı, verniği aşınmıştı ama ahşap kullanımdan dolayı pürüzsüzdü. "Oldukça meşgulüm."

"Peki, şimdi seninle ne yapacağımı biliyorum," dedi iç çekerek. "Senin zihninin benim için en büyük tehlike olacağını düşünmüştüm, ama meğer sen hala bir şekilde
yürüyen bir sorumluluk olduğunu anladım. Sana harcadığım onca zamandan sonra yeni bir bağlantı yetiştirmekle zamanımı boşa harcamayacağım."

Helena içini çekti. "Gerek yok. Kimse beni rahatsız etmedi."

Ferron kaşlarını kaldırdı. "Dışarıda sadece bir kimera olacağını mı düşünüyorsun? Bennet yıllardır bu proje üzerinde çalışıyor. Şimdi bunu başardığına göre, çorak arazileri ve alt bölgeleri bu yaratıklarla dolduracak. Gördüğün şey ilk prototiplerden biri."

"O zaman onları nasıl öldüreceğimizi söyle," dedi sertçe. "Siz psikopatlar her yere canavarlar salmaya karar verdiğiniz için biz de yiyecek ve ilaçtan vazgeçmeyeceğiz."

Zaten birçok yönden baskı altındaydı, bir de savaş eğitimi eklemek zorunda kalacağını düşünmek bile dayanılmazdı.

"Tabii ki bunun üzerinde çalışacağım," dedi
dişlerini sıkarak. "Bu yüzden seni buraya çağırdım, onlara karşı tetikte olmanı söylemek için. Dışarı çıkacaksan, eğitim almalısın."

Helena sinirli bir şekilde homurdandı ve kapıya doğru döndü. "O zaman karargahta talim yapacağım."

O konuşurken kapının kilidini açtı.

"Benim seni eğitmemi istemiyor musun?" Sesi kaygan ve tehlikeli bir hal almıştı. "Neden? Benim
diğer aktiviteler yerine antrenmanla zamanımızı doldurmayı tercih edeceğini düşünmüştüm."

Helena durdu ve geriye baktı. Adam onu köşeye sıkıştırıyordu.

Onun vivimansi hakkında hiçbir fikri olmasa da, onu baştan çıkarmak zorunda olduğunu fark etmiş olmalıydı. Kahretsin

.

"Peki," diye tersledi. "Beni eğitebilirsin."

Adamın seçtiği fiziksel antrenmanın, ona uyguladığı zihinsel daha kötü olacağını zaten biliyordu. Savaş eğitimi, takıntılı bir arzu uyandırmak için pek uygun bir ortam gibi görünmüyordu.

Şiddetli bir istek daha olasıydı.

Kafasında sönük bir zonklama vardı. Luc'un kendisinden gittikçe uzaklaştığını hissedebiliyordu. Hayatındaki tüm ışıklar kayboluyordu.

"Çok acı çekiyorsun." Ferron'un alaycı sesi onu geri getirdi. Gözleri parıldıyordu. "Sanki seni sikmemi talep etmedim de, tam tersini yaptım sanırsın. Hayal kırıklığına uğradın mı?"

Yavaşça öfke içini kaplıyordu. "Her zaman arkadaşlarını satın alır mısın?"

Bu sadece bir tahmindi, ama Ferron öyle bir tip gibi görünüyordu. Rezonans temelli evlilik geleneği olan lonca aileleri, başkalarının yataklarına girmeyle ünlüydü. Loncalar arasındaki evlilikler, Batı Adası'ndaki ipek eğlence evleri kadar ticari bir anlaşmaydı.

Batı Adası'ndaki ipek eğlence evleri kadar bir iş anlaşmasıydı.

Ferron'un gözleri parladı. "Kabul ediyorum, bu profesyonelliği seviyorum," dedi omuz silkerek. "Net sınırlar. Beklentiler yok. Ve umursuyormuş gibi davranmam gerekmiyor." Son kelimeyi söylerken dudağı kıvrıldı, sanki umursamak insanlık için bilinen en iğrenç kavrammış gibi.

"Elbette. Tam sana göre."

"Kesinlikle," dedi ince bir gülümsemeyle.

Onu incitmek istedi, bunu yapabileceği önemli bir yol olmasını diledi.

O, hiç çaba sarf etmeden, onun hakkında hiçbir şey bilmeye gerek duymadan, ona çok fazla acı çektirdi.

Onun hakkında hiçbir şey bilmeden. Sadece adını söyledi ve onu bir eşyaya dönüştürdü, kaprisleri onun boğazına demir bir zincir vurdu.

"Onlarla konuşuyor musun, onlara yaşadığın trajik hayatı anlatıyor musun? Yoksa sadece olabildiğince çabuk girip çıkıyor musun?"

diye sordu, sesinde alaycı bir ton vardı.

Gözleri parladı.

"Sana göstereyim mi?" Sesi keskin ve buz parçası kadar soğuktu.

Gözlerine baktı ve çenesini kaldırdı. "Göstermeyeceksin."

Adamın ifadesi sertleşti. Devam ederse onu kışkırtabileceğini biliyordu.

Sonunda bu işi bitirip, Crowther ve Ilva'nın tecavüze uğradığına veya tahrip edildiğine dair işaretler aramasına katlanmaktan kurtulacaktı.

Geceleri korkuyla titreyerek, sonunda ne zaman olacağını merak ederek uyanık kalmayı bırak.

Ne zaman gerçekleşeceğini merak etmekten. Beklemekten bıkmıştı. Sürekli merak etmekten. Sanki bir kılıç düşecekmiş gibi hazırlıklı olmaktan.

Konuşmaya devam etti. "Senin için çok gerçek olurdu, değil mi? Tanıdığın biri olsaydı. Bence bu yüzden yapmadın. O net çizgileri bozmamdan korkuyorsun, bu yüzden

beni eğitmek için tüm bu bahaneleri uyduruyorsun."

Çenesinin kasları seğirdi.

"Beni sınıyor musun, Marino?" Sesi bıçak sırtı gibi soğuktu.

Gözünü bile kırpmadı. "Evet.

Öyleyim." İşte. Artık yapmıştı.

Soğuk, kirli odanın içinden ona doğru yürüdü ve kalbi hızlanmak yerine yavaşladı. Her atışı ağırdı,

Marino öne eğilip gözleri onunla aynı hizaya gelene kadar uzadı.

"Soyun."

Tek söylediği buydu.

Kız hareket

edemiyordu.

Onun istediği her şeyi yapması gerektiğini biliyordu. Anlaştıkları buydu. Ve bunun bitmesini istiyordu, ama şimdi vücudu ona itaat etmiyordu.

Donakaldı. Apartman dairesi,

kırık fayanslı zemini ve tahta masası olan boş bir odadan ibaretti ve Ferron'un okuduğu her yönü, ona derin bir acımasızlık uygulayacağını haykırıyordu.

"Şimdi anlıyorum." Kurt gibi sırıttı. Dişleri görünüyordu. "Bu seni öldürüyordu, değil mi? Merak etmek. Benim sana bunu hemen yapacağımı umuyordun. Beklemek, ne zaman yapacağımı tahmin etmeye çalışmak
bunu ne zaman yapacağımı tahmin etmeye çalışmak, benimle sevişmek zorunda kalmaktan daha çok rahatsız ediyor seni. Peki, dileğin gerçekleşti. Giysilerini çıkar, Marino."

Yutkunmakta zorlandı. Kulakları çınlıyordu, kendi düşüncelerini bile zor duyabiliyordu.

Adam tahrik bile olmamıştı. Bunu anlayabiliyordu. Ona bir ders vermek için bunu yapıyordu.

Crowther yanılıyordu. Ferron üzerinde bir tür baskı kurmak için o kadar çaresizdi ki
bir tür baskı unsuru elde etmek için o kadar çaresizdi ki, yavaş yavaş filizlenen bir takıntıya kendini inandırmıştı, ama böyle bir şey yoktu. Ferron, Crowther'ın kendisi hakkında inanmak istediği şeyi tespit etmişti.

Tüm görev anlamsızdı.

Çenesi kontrolsüz bir şekilde titremeye başladı. "Sen beni istemiyorsun bile. Neden beni istedin ki?"

Adam güldü. "Haklısın, seni istemiyorum, ama sana sahip olmak asla eskimeyecek. *Sen yaşadığın sürece.* Ne büyük bir söz
Acaba seni ne kadar pişman edebilirim?" Dişleri yine parladı. "Giysilerini çıkar, Marino. Ne için para ödediğimi görme zamanı geldi."

Elleri titreyerek uzandı ve gömleğinin en üst düğmesini açmaya başladı.

"Seni tahrik eden şey güç, değil mi?" Bir sonraki düğmeye geçmek için kendini zorlarken sesi öfkeden titriyordu. "İnsanlara zarar vermek, bir şey hissetmenin tek yolu senin için. Ama artık bu bile seni tatmin etmiyor, bu yüzden yeni yollar bulmak zorundasın, kurbanlarını
acılarından sorumlu tutmak, bunu onların yaptığı bir seçim, rıza gösterdikleri bir yemin haline getirmek. Artık seni heyecanlandıran şey bu. İnsanları incitmek için fiziksel çaba sarf etmek yerine, onların değer verdiği şeyleri kullanarak onları zorlamak ve köleleştirmek." Yüzüne alaycı bir şekilde baktı. "Ölümsüz olduğun için bizden daha iyi olduğunu düşünüyorsun, ama sen içten içe çoktan ölmüşsün."

O, Ferron'un muhtemelen onun cesaretini takdir edeceğini bilmesine rağmen bunu söyledi
en azından bir kez söylemek istediği için söyledi. Ancak Ferron onun sözlerine gülmedi; aksine, yüzündeki kötü niyetli ifade kayboldu.

Orada durup ona bakarken, giderek solgunlaşmaya başladı.

Sonra apartmanın duvarlarının içindeki metal bir şey gıcırdadı ve hava uğuldadı. Helena, Ferron'un odadaki rezonansını *hissedebiliyordu*, kontrolsüz bir enerji dalgası odayı bozuyordu. Bu, simyacıların tehlikeli olmasının birçok nedeninden biriydi. Kontrolü kaybettiklerinde, rezonansları kendilerinin ötesine yayılabilirdi. Bu bir savaş tekniğiydi, ancak istikrar ve kontrol olmadan,
repertuarlarında bulunan her şeyi yok edebilirdi.

Ve Ferron bir vivimancerdi, bu da Helena'nın onun repertuarında olduğu anlamına geliyordu. Kemiklerinde onun rezonansını hissedebiliyordu.

Cildi titriyordu. Kalbi hızla atıyordu.

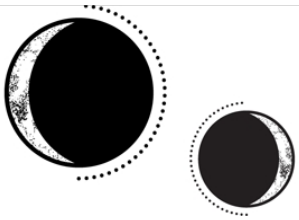
Ferron'un yüzü saf öfkeyle buruştu. "Çık dışarı!"

Bir anda parçalanacağından korktuğu için kıpırdamadı.

Adam hırladı ve ondan uzaklaştı, kapı eğrildi, metal ve mekanizmaların keskin sesi
kendinden içeriye doğru katlanıp parçalanırken, sanki canlıymış gibi kıvrılarak yayıldı.

"Çık dışarı!"

Helena'nın daha fazla davet edilmesine gerek yoktu.
kapıdan fırladı, enkazın üzerinden atladı ve merdivenlerden o kadar hızlı koştu ki, merdiven sahanlığının duvarına çarptı. Kendini ayağa kaldırdı ve Karakol'dan kaçtı.

BÖLÜM 29

Martius 1786

HELENA HÂLÂ NEFESİNİ DÜZELTMEYE ÇALIŞIYORDU,
yanında keskin bir ağrı hissediyordu.

Ilva, Helena'nın karşısında masasında oturuyordu, Helena bilgiyi nefes nefese anlatırken parmaklarında bir dolma kalem tutuyordu.

"Kimeraların dönüşümün imkansız olduğunu sanıyordum," dedi Ilva, Helena konuşmasını bitirdiğinde sakin bir sesle.

"Bana öyle öğretildi," dedi Helena.

"Ve Ferron daha fazlası olacağını mı söylüyor?" Ilva'nın yüzündeki ifadeyi okumak zordu.

Helena bu ismi duyunca neredeyse irkildi ama başını salladı. "Bu sadece başlangıçtı, dedi."

Ilva, soluk gözleri uzaklara dalmış, içinden mırıldandı.

Luc cephedeyken, Ilva'ya Prenslik görevindeki diğer sorumluluklarını devretti, onu korumak için yaptığı seçimlerde ne kadar acımasız olduğunu fark etmeden.
sadece onu korumak için ne kadar acımasız kararlar alabileceğini fark etmemişti.

Helena bu özelliğini sevmişti. Ilva Helena'ya ilk kez ilgi gösterdiğinde, Helena gurur duymuş,
kendisini ve Ilva'yı bir amaç uğruna birbirine benzeyen kişiler olarak görmüştü, çünkü ikisi de Luc için zor kararlar almaya tamamen hazırdı.

Onların ortak olduklarını düşünmüştü.

"Ferron ile işler nasıl gidiyor?" Helena ayağa kalkmaya başladığında Ilva sordu.

Helena hareketsiz kaldı, sandalyeye geri çöktü, tırnakları avucundaki deliklere batıyordu. "O oldukça... değişken."

Ilva yine sadece mırıldandı. Teklif sunulduğunda yüzünde ortadan kaybolmuştu. Ilva artık seçiminden memnun görünüyordu.

"Umarım yeni şifacılar sana odaklanman için zaman kazandırır."

Helena'nın boğazı düğümlendi, şifacıların onun yararına olduğu iması karşısında parmak eklemleri beyazladı.

"Eminim çok yardımcı olacaklardır," dedi sahte bir gülümsemeyle. "Ancak... ilk eğitim oldukça zaman alıyor."

Ilva'nın gözlerinin etrafındaki kırışıklıklarda gerginlik çizgileri belirdi.

"Hastane envanterindeki eksiklikleri biliyorsunuzdur herhalde. Genellikle izinli olduğum zamanlarda, hastanenin envanterini tamamlamaya yardımcı olmaya çalışırım..."

"Evet, Pace bahsetmişti..." Ilva yavaşça konuştu. "Babanın alt bölgede küçük bir eczanesi vardı, değil mi?"

Helena şaşkın bir şekilde başını salladı. Babasının tıp lisansı Paladia'da geçerli olmadığı için, eczane kategorik olarak yasal değildi.

Savaş öncesi Paladia'da her şey gibi tıp da endüstrileşmiş, modernleştirilmiş ve lisanslanmıştı, bu da şarlatanları ortadan kaldırmış, ancak fiyatları yükseltme eğilimi göstermişti. Üst bölgelerde önemsiz sayılan bir miktar, su slumlarında bir aylık veya yıllık maaş anlamına gelebilir.

Lisanssız bir tentür, yarısı kadar bile etkili olmayabilirdi, ancak hasta ve ailesini borçlular hapishanesine göndermeme gibi ek bir avantajı vardı.

"Ama o bir doktordu, değil mi?" Ilva içten bir merakla sordu.

"Evet. Khem'de cerrahi ve tıp eğitimi aldı. Ben doğmadan önce annemle birlikte köyümüzde bir cerrahi ve eczane işletiyorlardı."

Ilva başını eğdi. "Bu yüzden mi kimya okudun? Her yıl bursunu onaylayan kuruldaydım. Transkriptlerini incelerken merak ederdik. Repertuarın göz önüne alındığında garip bir seçim gibi görünüyordu. Yazları ona yardım etmek için kullandın, değil mi?"

Helena donakaldı. Yasadışı bir eczanede reşit olmayan, lisanssız bir kimyager olarak çalışmak,
Enstitü'nün öğrenci davranış kurallarına aykırıydı.

Ilva elini reddedercesine salladı. "Hepsi geçmişte kaldı, Marino. Altı yıl önceki bir iş kanunu ihlali yüzünden şu anda sınır dışı edilmeyeceksin. Gerçekten, tüm bu becerilere sahip olman Sol'un kaderinin bir örneği."

Tükürüğü ekşidi; ellerine baktı. "Teşekkür ederim." Yutkundu. "Şey, kıtlık nedeniyle, elimden geldiğince yardım etmeye çalışıyorum. Söğüt kabuğundan salisin çıkarıyorum; Novis daha fazlasını gönderene kadar bazı şeylerin geçici çözümü olabilir."
Novis daha fazla gönderene kadar geçici bir çözüm olabilir." Sesi yapmacıktı. "Sorun şu ki, söğüt kabuğu en iyi ilkbaharın başında hasat edilir. Birkaç hafta içinde, karların erimesi ve Yükseliş
sulak alanları su basacak, bu yüzden şimdi ne kadar çok işleyebilirsem o kadar iyi
ama çalışırken çağrılırsam, parti bozulabilir. Bu da bize tıbbi malzeme kaybettirir. Merak ediyorum, kimya deneyimi olan ve yardım etmeye istekli biri var mı diye merak ediyordum, sadece bitirmeme yardım etmek için, ben çağrılırsam? Ya da onlara malzeme getirip kendileri işlesinler."

Ilva'nın başı neredeyse mekanik bir şekilde eğildi, dudakları geri çekilirken yüzünde tereddütlü bir gülümseme belirdi. "Helena..."

"Şu anda elimizde olan tek şey bu olduğu için, kaynağı boşa harcamak yazık olur," diye ekledi Helena çabucak.

Ilva durakladı, sözlerini ölçüp biçti. "Birkaç hafta önce, bu çok farklı bir konuşma olabilirdi, ama şu anda bunu kimseden isteyemem. Kimyagerlerimiz
kendi başlarına çok yoğun görevleri var ve Falcon Matias'ın senin yaptığın bu ek işi

. Sana resmi olarak atanan herkesten haberdar edilmesi gerekir."

"Elbette."

"Aslında..." Ilva aniden öne doğru eğildi. "Sözümü geri alıyorum. İlgilenebilecek birini düşündüm de. Shiseo. Geçen gün ona rastladım."

Helena başını kaldırdı, alnı kırıştı. "Kim?"

"Oh, o bir Doğulu, Uzak Doğulu. Aslında İmparatorluk'tan geldi. Yeni İmparator iktidara geldikten sonra siyasi sığınma talebiyle Paladia'ya geldi." Ilva çenesine dokundu. "Sanırım bir tür metalurji uzmanı. Apollo
onun gelmesinden çok heyecanlandı, yabancı simyayı her zaman sevmiştir, bu tür bir deneyimin Luc için iyi olacağını söyledi. Hala burada. Çok eğitimli biri, sanırım. Paladia kimyasını gözlemleme fırsatını

"O demirhanede çalışmıyor mu?" diye sordu Helena şaşkınlıkla. Metalurjistler hayati bir kayn

"O demirci dükkanında çalışmıyor mu?" Helena şaşkınlıkla sordu. Metalurjistler çok önemli bir kaynaktı.

Ilva'nın yüzünde bir eğlence belirdi. "Hayır. Doğu'dan gelenlerin Athanor Fırını'na yaklaşmasına izin vermiyoruz, Marino."
Kendi kendine başını salladı. "Evet, onun hiç sorun etmeyeceğini düşünüyorum. İkiniz birlikte iyi çalışabilirsiniz."

Helena'nın aklındaki, Uzak Doğu'dan bir metalurji uzmanı değildi. Başka bir stajyer istemiyordu; yardım istiyordu, hayatındaki bir şeyin biraz daha az zor olmasını istiyordu.

"Peki, eğer o da isterse, sorabiliriz sanırım."

Ilva, yine dalgın görünerek mırıldandı. "Çok iyi. Peki, artık gidebilirsin Marino. Görünüşe göre keşif görevlilerini
ve bu kimeralar hakkında bir Konsey toplantısı düzenlemem gerekiyor."

Helena laboratuvarına gidip çantasını boşalttı,
tüm söğüt kabuklarını ve sfagnum yosunlarını yıkayıp kurutmak için serdi. Kule'deki odasına temizlenmeye gittiğinde, Lila'nın dönüşünün izleri her yere dağılmıştı.

Helena küveti doldurdu ve boynuna kadar içine girdi. Artık yalnız olduğu için Ferron hakkında düşünebilirdi. Onun

küstah aptallığı ve onun buna verdiği tepki.

Ona zarar vermemişti.

Bunu ne kadar beklediğini fark etmemişti. Onu kasten ya da kasten olmasa da kışkırtırsa, ölüm ya da ağır yaralanmanın kaçınılmaz olacağını varsaymıştı.

Herkes Ölümsüzlerin şiddet dolu ve sadist olduğunu biliyordu. Savaş alanında sergiledikleri anlamsız zulümle ilgili sayısız hikaye vardı. Yaralanmazlık ile korunan bu kişiler, işleyebilecekleri zulümlerden zevk alıyorlardı.

Helena, Ferron'un da diğerleri gibi olacağını varsaymıştı.

Şimdi onun ne olduğunu bilmiyordu.

O çok kızgındı. Onun gördüğü hiç kimse kadar kızgın değildi, ama onu uzaklaştırmıştı. Ona hiç zarar vermemişti.

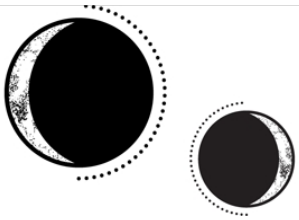
Su yüzünü kaplayana kadar suya daldı. Neden olmasın?

Sonuçta, o Ebedi

Ateş'i umursamıyordu. Öyleyse onu durduran neydi? Ferron şiddet Şiddetten uzak biri değildi. Bir adamın kalbini çıplak elleriyle söküp çıkarmıştı.

Söylediklerini tekrar etti.

Yüzündeki şok, sanki o ona söyleyene kadar nasıl biri olduğunu fark etmemiş gibiydi.

BÖLÜM 30

Aprilis 1786

BİR SONRAKİ MARTIDAY'DEN ÖNCE, HELENA BAŞVURDU VE
standart bir simya bıçağı aldı. Kimeralar yüzünden yiyecek aramayı bırakıp doğrudan Karakol'a doğru gitti ve baraja doğru dönerken sulak alanlara özlem dolu bir bakış attı.

Şehrin dışında, çoğunlukla Batı Adası'nın kıyılarında dolaşan ondan fazla kimera görülmüştü.
Henüz herhangi bir ölüm vakası bildirilmemişti, ancak şehirde ve Karakol'da mahsur kalan birçok insan yiyecek için nehre güveniyordu. Bu sadece an meselesiydi.

Birkaç birim av partisi oluşturuluyordu. Tahmin edilebileceği gibi, Luc hemen taburunu gönüllü olarak sunmuştu.

Konutta, birliğin kapısı değiştirilmişti. Helena içeri girerken bunun iyi bir işaret olduğunu umdu.

Kaçarken bıraktığı pelerini ve ceketi, masanın üzerinde düzgünce katlanmış olarak duruyordu.

Ferron orada değildi.

Odayı dolaşarak inceledi. Mutfağın kalıntıları vardı ve uzaktaki bir kapı, kirli bir banyoyu ortaya çıkardı. Lavabo, sanki üzerine kimyasalları dökülmüş gibi çizik ve lekeliydi. En azından bir banyosu vardı. Alt bölgelerdeki bazı kiralık daireler o kadar eskiydi ki
bile yoktu.

Oturdu, parmaklarını avucuna kıvırdı ve
yükselen tedirginliğini bastırmak ve düşüncelerinin endişeyle

endişeli düşünceleri sarmalamasını engellemek için kullandı. Sorun yoktu, Ferron sadece geç kalmıştı.

Dakikalar geçiyordu.

Crowther veya Ilva'ya olanları anlatmamıştı.
Bunu kısa bir toplantı olarak geçiştirmişti; Ferron kimeralar konusunda uyarıda bulunmuştu ve o da aceleyle geri dönmüştü, başka
başka bir şeyden bahsetmemişti.

Ama Ferron gelmezse, Crowther'a anlatmak, neyin ters gittiğini açıklamak zorunda kalacaktı. Göğsü o kadar sıkıştı ki, nefes almakta zorlanıyordu.

On dakika geçtikten sonra, Ferron'un gelmeyeceğini kabullenmeye zorladı kendini
Ferron'un gelmeyeceğini kabul etmeye zorladı, ama çantasını omzuna asarken kapı tıkırdadı ve Ferron
içeri girdi.

Onu hala orada beklerken bulduğuna hiç şaşırmış görünmüyordu.

Kapıyı kapattı ve önünde durdu, yüzünde okunamayan bir ifade vardı, vücudu ürkütücü bir şekilde hareketsizdi. Duruşunun bu kadar boş olması garipti.

Helena, Paladia'ya taşındıktan sonra vücut diline çok güveniyordu. Etras kültürü ifade gücü yüksek bir kültürdü; kelimeler, ifadeler, jestler iletişimin bir parçasıydı.
Kuzeyliler kurnazdı ve genellikle gerçek kelimelerinden çok alt metinlerle iletişim kurarlardı.

Helena'nın Luc'a bu kadar çekilmesinin nedeni buydu: O
öyle değildi; içinden gelmeyen şeyleri söylemezdi. Diğer Paladyalılarla iletişim kurarken Helena, onların ağızlarından değil bedenlerinden ne demek istediklerini çözmeyi öğrenmişti.

Ancak Ferron'un beden dili neredeyse hiçbir şey ifade etmiyordu. ona, kendini gizleyen bir kumarbaz gibi geliyordu. Onun hakkında, şu anki ruh halini gösteren hiçbir şey yoktu.

"Özür dilerim," dedi, gergin sessizliği bozarak. "Ben
Geçen hafta bunu söylememeliydim. Aklımı kaçırdım. Seni telafi etmek için ne istersen yaparım.

Ferron, gözleri kısa bir süre titremekten başka tepki vermedi.

"Sorun değil," dedi bir süre sonra, sesi boşlukta kalmıştı. "İstekli olduğumu söylediğimde, hayır diyebileceğini kastetmiştim.
Ama belki bir dahaki sefere beni kışkırtmak yerine bunu söylemeyi denemelisin."

Helena ona şaşkınlıkla baktı. Ilva ve Crowther ona şartları söylediği andan itibaren, bir kez kabul ettiği istekliliğinin geri alınamaz olduğunu varsaymıştı.

Ondan sonra olan her şeye zaten razı olmuştu.

Ona inanmadı. Onun pişmanlığını dört gözle beklediğini söylemişti. Bu, fikrini değiştirme veya talep edilen şeyi reddetme izni anlamına gelmiyordu. Hayır,
sözleşmenin şartlarını değiştiriyordu.

Gözlerini daraltarak onu değerlendirdi.

Şüpheleri onu kızdırmış gibiydi. Yüzünde bir anlık sinirlilik belirdi.

Gözlerini kaçırdı; onu tekrar kışkırtmamak en iyisiydi.
Zamanla, fikrini değiştireceğinden, terimlerini kendi amaçlarına uygun şekilde yeniden tanımlayacağından emindi, ama o anda, onun bir tür ahlaki kuralı olduğuna, bazı şeylerin üzerinde olduğuna inanmak istiyordu.
bir tür ahlaki kuralı olduğuna, bazı şeylerin üzerinde olduğuna inanmak istiyordu.

Ona inanıyormuş gibi başını salladı.

"Artık bir simya bıçağım var," dedi, konuyu değiştirerek onun dikkatini dağıtmayı umarak.

Eldivenli elini uzattı. "Bir bakayım."

Bıçağı dikkatlice aldı, eldivenleri kadının cildine bile değmedi.
Artık ona aşırı derecede dikkat ediyor gibiydi.

Bıçağı inceledi, dengesini test etti. Eldivenlerine rağmen bıçak bıçağı değişti, bıçak kenarı iç çekirdeğin etrafında spiral şeklinde döndü.

Amaç, bıçak düzken bıçaklamak, dönüştürmek ve çekip çıkarmak, böylece büyük bir yara bırakmaktı. Yara ne kadar büyük olursa, Undying'in iyileşmesi o kadar uzun sürer ve necrothralların hareketsiz hale gelmesi o kadar çabuk olurdu. Bıçak, çeşitli uzunluklarda manipüle edilebilirdi,

ancak bu, çabanın yanı sıra bıçağın parçalanmaması için alaşımın özelliklerine aşina olmayı gerektiriyordu.

Standart bir ürün olduğu için, bıçak rezonansını artırmak için lumithium yayılımları kullanılarak dövülmüştü. Böylelikle, sınırlı çelik rezonansına sahip kimyagerler de onu dönüştürebiliyordu dönüştürebiliyorlardı. Helena'nın doğal rezonansı takviyeye ihtiyaç duymuyordu, bu da alaşımın rezonansını dengesiz hale getiriyordu, ancak buna alışacağına emin olmuştu.

"Bıçak kullanmayı öğrendin mi?" diye sordu sonunda. O soruyu sormamasını ummuştu. "Hayır."

"O zaman daha uzun bir şeyle daha iyi sonuç alırsın." Bıçağı elinde çevirip ustaca yakaladı; havayı keserek kıvrımlı bir bıçağa dönüştü. "Bu bıçağı kullanacak kadar sana yaklaşan bu bıçağı kullanacak kadar yaklaşırsa, zaten ölmüşsündür."

Direniş, savaşçı olmayanlara temel silahlar dışında başka bir şey vermeyecekti. "Ama... daha büyük silahlar daha fazla dikkat çeker. Yakalanma ihtimalim artar."

"Mmm," diye cevapladı adam ve kılıcı tekrar temel haline dönüştürdü.

"Kimeralar hakkında bir haber var mı?"

Bıçağı geri verdi. "Dördü öldü bile. Soğuğa pek dayanamıyorlar." Ağzı eğlenerek kıvrıldı. "Bennet çok öfkeli."

"Hayvanlar nereden geldi?" Crowther ona sormasını söylemişti.

"Elinden ne geliyorsa onu kullanıyor. Evcil hayvanlar en kolay ulaşılabilir olanlar, ama daha büyük yırtıcı hayvanlar tercih ediliyor. Sanırım dağlara birkaç av gezisi düzenlendi. Hayvanat bahçesi de vardı."

"Onları bataklıkta öldürmek için çok fazla uğraşıyor gibi görünüyor."

Ferron dalgın bir şekilde omuz silkti. Gözleri ondan kaçıyordu. bunun yerine odanın hemen hemen her yerine bakıyor. "Başka bir işe yaramıyorlar. Yönetilemezler. Yüksek Necromancer'ın

projenin potansiyeli ve kullanılan kaynaklar konusunda yanıltıldığını düşünüyor."

Bir zarf çıkardı, ama onu teslim etmek yerine masanın üzerine koydu ve tek kelime etmeden odadan çıktı.

Sonraki birkaç seferde de aynı rutin devam etti. Ferron gelirdi, ara sıra birkaç soruya cevap verirdi ve
sonra ayrılırdı. Bazen beş dakikadan az kalırdı.

Artık eğitimden söz edilmiyordu. Helena her seferinde Crowther'a hiçbir ilerleme kaydetmediğini itiraf etmek zorunda kalıyordu. Ferron'un verdiği bilgiler hâlâ iyiydi, ama Helena abartılı bir posta taşıyıcısıdan biraz daha fazlasıydı.

Diğer şifacıları eğitmeye ve laboratuvarında çalışmaya devam etti. Artık laboratuvarında gayri resmi bir asistanı vardı. Shiseo, küçük, kel ve koyu renk gözlü bir adamdı. Kuzey lehçesini akıcı bir şekilde okuyup
kuzey lehçesini akıcı bir şekilde anlayabiliyordu, ancak çok az konuşuyordu.

Kimya tekniklerini çabuk kavradı, ancak kendine saklandı ve Helena'yı özenle bir kol mesafesinden takip etti. Helena ona minnettar olması gerektiğini biliyordu, sonuçta yardım istemişti, ancak stajyerler ve şimdi de
laboratuvar asistanı varken, Ferron'un önceliği olması gerektiği için bu konaklamanın sağlandığını hatırlatılmayacağı bir yer kalmamıştı.

Artık her şey bir tiyatroydu, başarısız olduğu bir görevin örtbas edilmesi için.

FERRON YİNE GEÇ KALMIŞTI. Sık sık geç kalırdı, ama onu hiç bu kadar uzun süre bekletmemişti. Elinde hiçbir şey olmadan geri dönme düşüncesi onu korkutuyordu, ama en azından yolculuk
tamamen boşa gitmemişti.

Yiyecek aramaya devam etmişti. Kimeraların çoğu ölmüştü ve tüm bahar hasadını kaçırmak suç gibi geliyordu. Nehir yükseliyordu, sel duvarları Lumithia'nın Yükseliş aşamasının
Lumithia'nın Yükseliş aşamasının sürekli ilerleyişini takip etmek için işaretlenmişti ve

dağ rüzgarı buz gibi keskinliğini yitiriyordu, bu da yakında karların erimesiyle birlikte havzaya su akacağı ve
bataklıklar neredeyse yaz gelene kadar su altında kalacaktı.

Çantasını açıp hasadını ayırmaya başladı, konsantre olmak için gözlerini kırpıştırdı.

Son zamanlarda çok yorgundu. Hastanedeki vardiyalar bazen onu o kadar yoruyordu ki, odasına zar zor varabiliyordu.

Bunun, kendini iyileştirmeye fazla yorduğunun bir işareti olduğunu biliyordu, ama her zaman bu şekilde iyileşmişti ve bu onu daha önce hiç rahatsız etmemişti. Anlayamıyordu. Toll
bu kadar ani bir etki göstermemeliydi, ama başka ne olabileceğini düşünemiyordu.

Topladığı ot demetlerine aptalca bakakaldı. Sonunda öne eğildi ve başını kollarına dayadı. Gözleri kapandı.

Kapıdaki mekanizma onu uyandırdı. Birden dikleşti. Ne kadar süre uyumuştu?

Kapıdaki bir dişli döndü, ama kilit tıklamadı ve kapı açılmadı. Bir duraklama oldu.

Helena, kilidin açılıyormuş gibi yavaşça gıcırdayan dişlilerin tekrar hareket etmeye başladığını duyunca ayağa fırladı.

Çantasını el yordamıyla aradı ve bıçağını çıkardı. Parmakları bıçağın sapını kavradığı anda kapı içe doğru açıldı. Kapının ortasından kırmızı bir çizgi uzanıyordu ve üzerinde
kırmızı bir el izi vardı.

Ferron kapıda sallanarak duruyordu.

Yüzü ölümcül derecede solgundu, gözleri odaklanamıyordu.

Bıçak parmaklarından kaydı. "Ne oldu?" Onu orada görünce şaşırmış gibi ona baktı. "Hiçbir şey."
" O, kapıdan uzaklaşırken sağ eliyle onu uzaklaştırdı ve yere daha fazla kan sıçradı. Koridorda bir kan izi vardı.

"Sen... sen yaralandın mı?" Bu yarı bir soruydu. O
Onun yaralanabileceğini bilmiyordum. Anında iyileşmesi gerekmiyor muydu? Nasıl bu kadar kanayabilirdi?

Kadın, yarasının boyutunu görmek için pelerininin kopçasını açmaya başladı.

Adam onu iterek geri çekildi. "Ne yapıyorsun?" Artık gururu kalmamıştı, dövülmeyi bekleyen bir sokak köpeği gibi hareket ediyordu,

gözlerinin akı parlıyordu.

Onu dokunduğu yerdeki parmakları kanla ıslanmıştı. "Yaralanmışsın."

Adam yavaşça eğildi, aşağıya baktı. "İyiyim..." Sözleri belirsizdi. "Sadece... bir dakika..."

Duvara yaslandı. Kan, sol kolundan

sol kolundan sürekli bir akıntı halinde akıyordu ve yerde bir birikinti oluşturuyordu. Sadece bu manzarayı görmek bile Helena'yı çılgına çevirmeye yetiyordu

çılgına çevirmeye yetiyordu.

Kan kaybı tehlikeliydi. Direniş, kan kaybından

kan kaybından daha fazla insan kaybetti. Kanamayı durdurmak, herkesin doğru ve etkili bir şekilde yapmasını bilmesi gereken bir şeydi. Çok fazla kan kaybı olursa, plazma genişleticiler ve salin bile yeterli olmazdı.

Ferron ne kadar kan kaybedebilirdi? Ölümsüz olsun ya da olmasın, kanı sonsuz olamazdı.

Ellerini ayırarak avuç içlerini gösterdi ve yatıştırıcı bir sesle konuştu. "Ben bir sağlık görevlisiyim, Ferron. Sana yardım etmeme izin ver."

O, sanki bu bilgiyi sindirmek için zamana ihtiyacı varmış gibi, sersemlemiş bir şekilde ona baktı.

"Ne oldu?" diye sordu, bir adım daha yaklaşarak. Kan hala

imkansız bir hızla akıyordu.

Sonunda başını salladı. "Sadece kolumu kaybettim."

Bunu kanıtlamak istercesine, pelerinini açtı. Pelerin ve gri paltosu düştü, altında yanmış kumaş parçaları ve sol kolunun olması gereken yerde kan gölü olduğunu ortaya çıkardı.

Sallandı, gözleri odaklanamıyordu. "Yeniden uzar. Ama

—biraz zaman alacak."

Helena, Ölümsüzlerin yenilenmesini hiç şahsen görmemişti. Savaşçılar bunu kabus gibi ve hızlı olarak tanımlıyorlardı; kemikler fırlıyor, kaslar ve tendonlar etrafını sarıyor,

ve sonra ham dokudan küf gibi soluk bir deri ortaya çıkıyordu.

Hastanede, yenilenen dokunun sınırlarını test ederek geçirdiği onca zamana rağmen

yenilenen dokunun sınırlarını test ederek geçirdiği tüm zaman boyunca, birinin tüm uzvunu yeniden büyütebileceğine inanması zordu.

Bir keresinde parmaklarını yeniden büyütmeyi denemişti, ama bunun için gereken spontan yenilenme miktarı çok fazlaydı. İyileşmenin kesin sınırları vardı. Ölümsüzlerin ise yok gibiydi.

Ferron'un kolu kopmuş gibi görünüyordu.

Ona doğru adım attı, ama o yine gerildi. Durdu, zihni karışmıştı. Belki önce tekrar konuşmayı denemeliydi. Sorulara cevap veriyor gibiydi.

"Yenilenmenin hemen gerçekleştiğini sanıyordum." "Bazen... daha uzun sürer," dişlerini sıkarak söyledi

yürüp bir sandalyeye oturdu. Başı geriye doğru eğildi. "Çok fazla hasar..."

"Daha fazlası mı vardı?"

Acıyla gerginleşen yüzü, ona bakarken gergin bir gülümsemeye dönüştü. "Yeni bir bölgenin komutanıyım..."

Sesi giderek azaldı. Kendini toparlamaya çalışır gibi dikleşti ve birkaç kez gözlerini kırptı. "Önceki komutan... oraya oldukça bağlıydı." Omuzlarını eğik bir şekilde silkti. "Annesine birkaç kez hakaret ettim. Karısı ve bir at hakkında bazı olumsuz imalarda bulundum." Başı tekrar geriye düştü. "Bunu hiç hoş karşılamadı. Ölümüne düello yaptık. Şey...

olabildiğince yaklaştık. Ben kazandım, şimdi onun komuta görevini devraldım."

Son sözleri anlaşılmazdı. Çoğunlukla ağzının içinde konuşuyordu.

O kadar ani bir kahkaha attı ki Helena irkildi. "Ama o bir piromancer'dı. Kol, yanıklarla

yanıklarla kıyaslanamaz. Onlar... daha kötüydü. Artık yoklar. Genelde ben..." Kendini işaret etti. "Ama ben..."

Ne olursa olsun, sesini belirtebilmeden önce sesi kesildi.

Helena, Ferron'u konuşkan hale getirmek için acı ve kronik kan kaybının Ferron'u konuşkan hale getireceğini hiç düşünmezdi, ama bu, haftalardır ondan duyduğundan çok daha fazla kelimeydi.

Gözleri odaklanamıyordu. Nefesi zayıflamış, neredeyse durmuştu. Şoka giriyordu.

"Neden buradasın? Gelmene gerek yoktu."

Yeniden itilmeye hazır olarak, çekinerek ona yaklaştı.

Yavaşça gözlerini kırpıştırarak ona baktı. Göz bebekleri o kadar genişlemişti ki, siyah renk neredeyse irisleri yutmuştu.

"Marino..." Sanki bu çok açıkmış gibi içini çekti. Hâlâ ağzının içinde konuşuyordu, dudakları neredeyse hiç hareket etmiyordu. "Burada işim bittiğinde

burada işim bittiğinde, önümüzdeki üç gün boyunca kendi adımı bile hatırlamayacağım kadar çok içmeyi planlıyorum. Bir haritam var... bir yerlerde." Kalan koluyla kendini beceriksizce okşadı ve ancak o zaman 'deki giysilerinin kül rengi paçavralar olduğunu fark etti. "Siktir..."

Helena kendini hazırladı ve yaklaştı.

"Ferron," dedi nazik ama kararlı bir sesle, "Tıp tecrübem var. Seni muayene edip, yardım edebileceğim bir şey var mı diye bakacağım."

Onu duymamış gibi görünüyordu ve Helena, nabzını ölçüyormuş gibi yaparak parmaklarını boynuna bastırdığında direnmedi. Nabzını ölçüyormuş gibi parmaklarını boynuna bastırdı ve rezonansını dikkatlice kullanarak onun neyi olduğunu anlamaya çalıştı.

Helena'nın rezonansını ilk kez kullandığında ne kadar doğal olmayan bir hisse kapılmışsa, bu seferki bin kat daha garipti. O kadar çok kan kaybediyordu ki, ölmüş olması gerekirdi, ama göğsünün bir yerinde, bir işaret feneri gibi bir güç kaynağı yayılıyor ve onun ölmesinden daha hızlı bir şekilde onu yeniliyordu.

Lumithium tılsımı. O olmalı. Ölümsüzlerin gücünün kaynağı.

Yine de, vücudu her halükarda ölmeye çalışıyordu.

Helena, yeni yenilenen dokuyu tanıyabilirdi ve vücudu bununla kaplıydı. Gövdesinin ve yüzünün çoğu
kemiklerine kadar yenilenmişti. Bazı organları da yeni gibi görünüyordu.

Ancak sorun, durmaksızın devam eden kan kaybıydı. Vücudu, kaybettiği kanın bir kısmını bile üretecek şekilde yapılmamıştı. Hiçbir yerden kan çekmek için kaynaklarını tüketiyordu, sırf
Yere dökmek için. Durmaksızın devam eden yıkıcı bir döngü.
Vücudu daha fazla kan üretmekle o kadar meşguldü ki
kolunu yeniden büyütmek ve böylece kan kaybını durdurmak için gerekli kaynakları harcayamıyordu.

Görünüşe göre, onun anormal yenilenme yeteneklerinin bir yerinde, kan pıhtılaşması kavramı kaybolmuştu.

Helena dikkatlice nefes aldı ve elinden geldiğince emin bir sesle konuştu.

"Kabul ediyorum, tedavi ettiğim ilk ölümsüz kişi sensin, ama bu kadar kanamayı gerçekten durdurman gerekiyor."
Gömleğinin kalan parçalarını çekti. Gömlek parçalandı.

Kan kaybını durdurmanın rejenerasyon sorunlarına yol açacağını düşünmüyordu.

"Seni masaya yatıralım," dedi, onun
var olan kolunu omzuna atıp onu ayağa kaldırdı. Neyse ki adamın vücudu tamamen uzuvlardan oluşuyordu, çünkü ayağa kalkıp sırt üstü yatırmak için tam bir yük oluşturuyordu. Gözleri
kapalıydı ve tepki vermiyordu, göğsü zar zor inip kalkıyordu.

Adamın bilinci yerinde olduğunu sanmıyordu, ama emin olmak için emin olmak için bir sağlık görevlisi gibi davranmaya devam etti. Her iki elinin topuklarını kullanarak, kolundaki damarları ve arterleri sıkıştırırken rezonansını gizlemek için omzuna bastırdı.

Sadece bu hareketin onu ne kadar çabuk stabilize ettiği dikkat çekiciydi.

Kan kaybından ölmekten kurtulduktan sonra, kolu hemen yenilenmeye başladı. Kemik patlayıp genişlerken, kaslar gerilirken,

kemiklerin patlayarak genişlediğini, kasların
onu sararken, pazı kasları, dirsek, radius ve ulna yeniden oluşurken büyülenmiş bir şekilde izledi.

İzlerken, onun ne olduğunu anlamaya çalışırken, rezonansını biraz daha serbest bırakmaktan kendini alamadı.

Nasıl çalıştığını anlamak istiyordu. Vücudu
zaten ölümün eşiğindeymiş gibi hissetmeyi bırakmıştı.

Elindeki kemikler açıldı, damarlar ve kas dokusu etraflarına dolandı ve iş bittiğinde, kolunu kaybettiğini asla anlayamazdı.

Arterleri ve damarları yeniden açarken omzundaki ellerinin basıncını hafifletti ve kanın tüm yeni dokuya akmasına izin verdi. Ferron'un kolundaki kaslar
hızla gelişerek sağlam dokuya dönüştü.

Yeni dokudan fazlasını yenilemeyi hiç düşünmemişti, ama Ferron'un vücudunun eski haline döndüğünü hissedince, bunu yapıp yapamayacağını merak etti.

burada, temel yenilenmeyle yetinmesi için hiçbir neden yoktu.

Ferron'un göğsünden yayılan güç,
neredeyse fark edilemez hale geldi. Belirsiz bir enerji ve lumithium düğümü. Bu kadar güçlü bir şey için çok küçük görünüyordu.

Daha derine inmeye cesaret edemedi, ama ellerini de çekmedi.

Ferron'u yarı çıplak olarak hayal ettiği tüm bağlamlar arasında, iyileştirme veya tıbbi bakım aklına gelmemişti, ancak onu öpmekten sonsuz derecede daha tercih edilirdi.

Bu tür fiziksel temasa alışkındı.

Kalp atışları sonunda sabit bir ritme düştüğünde onu inceledi
ve kan kaybı azaldıkça vücuduna yavaşça renk geldi.

O, en cömert tabirle bile, sırık gibi biriydi. Vücudunda neredeyse hiç yağ yoktu. Kaburgaları, göğüs kemiği çıkıntısı, kemikli omuzları görünüyordu. Uzun uzuvları ve çıkıntılı dirsekleri vardı. Soyunduğunda çok genç görünüyordu.

Ferron'un bu kadar çocuk gibi görünmemek için üç kat üniforma giymesi şaşırtıcı değildi.

Parmakları, artık lekesiz olan cildini dalgın dalgın okşadı.

Sonsuza kadar on altı yaşındaki bir bedenin içinde hapsolmayı hayal edemiyordu.

"Bilinçsiz hastalarına hep böyle bakıp okşuyor musun, yoksa ben özel miyim?" Ferron'un sesi, bir kova buzlu su kadar beklenmedikti. bir kova buzlu su kadar beklenmedikti.

Helena irkildi, elleriyle yüzünü kapattı ve yüzü yanacak gibi oldu.

"Hayır," dedi, sesi gergin ve yükselen bir tonda, hatta Onu öyle dokunmak için hiçbir mazereti olmamasına rağmen. "Sadece vücut yağ oranını merak ediyordum."

"Tabii ki merak ediyordun," dedi adam, imalı bir sırıtışla doğruldu.

Yüzünün kızardığı kadar, muhtemelen tüm apartmanı ısıtabilirdi.

"Sana sarkıntılık etmiyordum," dedi kadın sertçe. "Henüz büyümüş gibi görünmüyorsun. Erkeklerden hoşlanmıyorum."

Sırıtış kayboldu. Ona acı verici derecede uzun bir süre baktı ve ayağa kalktı. "Hatırladığım kadarıyla," dedi sonunda, sesi kesik kesik, "sana bakmanı hiç istemedim."

Gidip, giysilerinin neredeyse küle dönmemiş tek parçası olan pelerinini aldı ve giydi. Pelerin, onu baştan aşağı kanla lekeledi.

"Üzgünüm, niyetim..."

"Niyetin son derece açıktı," dedi soğuk bir sesle, çenesini sıkarak.

"Ferron," dedi, birden aklına gelen bir fikirle ve neden daha önce bunu sormadığını merak etti. "Bu senin için bir ceza mıydı... Ölümsüz olmak?"

Ona baktı, yüzünde hiçbir ifade yoktu. "Nasıl olabilir ki?" Ölümsüzlük bir ceza olabilir mi? Herkesin istediği şey bu.

HELENA, FERRON'UN TAKİBİ ALTINDA HİSSEDİYORDU

Merkeze döndüğünde, sadece onun cevabı değil, etkileşimlerinin her yönüyle rahatsız hissetti.

Aylardır, o kanı ve ruhu olmayan bir şeydi.

Bir insan değil, katlanılması gereken bir kötülük ve aşılması gereken bir engeldi. Onu yaralı, içinde saklandığı üniformasının kabuğundan sıyrılmış halde görmek, ona olan algısını değiştirmişti.

Hazırlıklı olmadığı bir kırılganlık vardı.

O kadar insancıl görünüyordu ki, onu insan olarak düşünmekten hoşlanmıyordu.

Ölümsüz. Katil. Casus. Hedef. Araç.

Ferron'u böyle görmesi gerekiyordu.

İncinebilecek biri olarak değil. Kan kaybını anlamayan ve açıklamalarıyla kafasını karıştıran biri olarak değil. Elini uzattığını uzattığını varsayan biri olarak.

Uzun zamandır, tek gördüğü onun gururu ve öfkesi olmuştu. Şimdi ise, onun içinde, yüzeyin altında, korkunç bir trajedi olduğunu hissetmekten kendini alamıyordu.

Bu duyguyu bastırmak için acil bir ihtiyaç duydu.

Kaine Ferron düşmandı. Savaş onun suçuydu. Luc'un babasını öldürmüştü.

O gün izinli olduğunu hatırlamadan önce, ellerindeki kanı yıkayarak hastanede çalışmaya hazırlanıyordu.

O gün izinli olduğunu hatırladı. Yatağına oturup notlarına bakarak, içindeki karmaşık ve çelişkili duyguları anlamaya çalıştı.

Kapı açıldı ve Lila,

. Helena'yı görünce bir anda durdu. "Buradasın."

Helena defterini kapattı. "Pace bugün vardiyamı bir stajyerime yaptırıyor. Onların kendi başlarına nasıl performans göstereceklerini görmek istiyor." Dudaklarını büzdü. "Orada bulunmama izin verilmiyor çünkü görünüşe göre sert bakışlarım insanları gerginleştiriyormuşum."

Lila başını salladı, silahını duvara dayadı
sonra örgüsünü düzeltti ve Helena'nın yüzünü buruşturmasına rağmen boynunu iki yöne de çevirdi.

"Gerçekten de sert bakıyorsun," dedi Lila, zırhını çıkararak. "Buraya bir sürü kırışıklık oluşacak." Kaşlarının arasındaki noktaya dokundu.

Helena gözlerini devirdi ve defterini
rahatça sandığına attı, parmakları muskaya çarptı. Garip bir şekilde sıcak hissetti. Tanıdık bir teselli.
Neredeyse onu eline alacaktı ama sonra elini çevirip avucundaki yara izlerine bakmaya başladı.

"Bu benim endişeleneceğim bir şey değil," dedi sessizce. "Hel... iyi misin?"

Başını kaldırdı. "Evet. Neden?"

Lila hareket etti, bağlanmamış zırhı çınladı. O her zaman zırh giyerdi. Hafif bir zırhla uyurdu bile, zırhı olmadan çıplak hissettiğini söylerdi, ama Helena, amcası Sebastian'ın yaptığı hatayı
Sebastian'ın
Apollo'nun paladini olarak yaptığı hatayı, Luc için hiçbir yerin güvenli olmadığına inanma hatasını.

"Son zamanlarda keyifsiz görünüyorsun. Yeni şifacılar için mutlu olacağını, biraz rahatlayacağını düşünmüştüm, ama sen..." Lila tereddüt etti. "İçine kapanık. Sürekli ortadan kayboluyorsun.
Luc da fark etti."

"Sadece endişeleniyorum, hepsi bu," dedi Helena. "Kimeraları öldürmede şansın yaver gitti mi?"

"Hayır. Dün dışarı çıktık ama onlar inanılmaz hızlılar. Birini neredeyse köşeye sıkıştırmıştım ama kokusu iğrençti. Daha da kötüsü gri olanlardan daha fazla. Onu öldürebilirdim, ama tanrım, düzgün göremiyordum ve sonra..." Aniden başını salladı. "Neden kimeralardan bahsediyoruz?"

Helena gözlerini kaçırdı.

"Siktir git." Lila öfkeyle homurdandı. "Konuyu değiştirerek dikkatimi dağıtma. Kimeralar hakkında konuşmak istemiyorum
konuşmak istemiyorum." Helena'nın yanına kadar yürüdü, her adımında sağ bacağı tıklıyordu. "Sen

son zamanlarda toplantılara katılmıyorsun. Dün sonunda
dün Soren'den ne olduğunu öğrendim. Hepinize tebrikler, bu sırrı çok iyi saklamışsınız."

Helena gerildi. "Luc da biliyor mu?" "Hayır."

Helena nefesini bıraktı. "Bunun hakkında konuşmak istemiyorum."

Lila bir an hiçbir şey söylemedi. "Luc ve benim orada olmadığımız bir gün seçtiğini fark etmeden edemedim."

"Zaten söyleyecektim," dedi Helena, tırnak etlerini koparark. Sürekli yıkamaktan tırnaklarının etrafındaki deri çatlamış ve pürüzlüydü, altında hala Ferron'un kanının izleri vardı. "Ama Luc'un orada olmamasına sevindim. Onu bir şeyin ortasında sıkışıp kalmasını istemedim. Hayır diyeceklerini biliyordum. Sadece... söylemem gerekiyordu.
Soren bunun hepiniz için iyi bir savaş olduğunu söyledi, ama hastanede her şeyimiz bitti. Yataklar, bandajlar, afyon ve antiseptik. Ve cesetler gelmeye devam etti, ben de... farkı kapatamadım."

Lila, Helena'nın yatağının kenarına oturdu. "Sen..." Lila, Helena'ya bakmıyordu ve kelimelerini dikkatlice seçiyor gibiydi.
kelimelerini dikkatlice seçiyor gibiydi. "Artık iyi değil misin? Bu yüzden mi konuştun ve şimdi tüm stajyerler burada?"

Bir süre sessizlik oldu. Helena Lila'ya keskin bir bakış attı, ama Lila bir tokayı açmaya odaklanmıştı ve onun bakışlarına karşılık vermedi
. Helena'nın aklına Lila'nın Toll'u biliyor olabileceği hiç gelmemişti.

O anda bunu düşünmek, onun kaldırabileceğinden fazlasıydı.

"Hayır. Ben iyiyim. Stajyerler var çünkü Matias benden kurtulmak istiyor."

"Oh, iyi. Yani, iyi değil, ama mantıklı," dedi Lila ve boğazını temizledi. "O zaman neden
onlardan neden heyecanlanmadığını anlayabiliyorum."

Helena zorla güldü. Ama gerginlik, aralarındaki yeni
altta yatan gerginlik devam ediyordu. Sonra konuşan Lila oldu.

"Biliyorsun, istersen benimle her şeyi konuşabilirsin."

"Hayır," dedi Helena. "Konuşmaya ihtiyacım yok. Hiçbir şey yok." konuşmanın anlamı yok, ve şimdi kamuoyuna da hatırlatıldığı gibi, ben bir savaşçı değilim. Savaşın gerçekte ne olduğunu hiç bilmiyorum. Öyleyse, ne söyleyeceğim ki?

Lila hareket ederken protez bacağı tıklattı ve sonra şöyle dedi: "Bence hastane savaş alanından daha kötü."

Helena hareketsiz kaldı.

"Bacağım için orada yatarken fark ettim." Lila'nın bakışları uzaklara dalmıştı, kaşları çatılmıştı. "Cephede her şey çok odaklanmıştır, bilirsin. Kurallar basittir. Bazılarını kazanırız. Bazen kaybederiz. Bazen vurulursun. Karşılık verirsin. Durum kötüyse iyileşmek için birkaç günün olur. Ama..." Başını eğdi, parmakları protezinin uyluğuna bağlandığı yeri dalgın dalgın tıklatıyordu. "...hastanede her savaş kaybetmek gibi görünüyor. Bunun nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum." Helena'ya baktı. "Orada gördüğün tek şey en kötüsü."

Helena hiçbir şey söylemedi.

Lila iç geçirdi ve zırhının birkaç parçasını daha açarak hepsini Helena'nın yatağının üzerine bıraktı. "Soren bana söylediklerini anlattığında... Katılmıyorum ama anlıyorum."

Helena cevap vermedi.

Lila dirseğiyle ona hafifçe dokundu ve ayağa kalktı. "Stajyerler Matias'ın müdahalesi yüzünden gelmiş olsalar bile, daha fazla izin almana sevindim. Bence buna ihtiyacın vardı, her şeyden biraz uzaklaşmaya."

BÖLÜM 31

1786 Nisan

FERRON, HELENA KAPIYI AÇTIĞINDA ONU BEKLİYORDU.

Oda temizlenmişti, zemin, masa, sandalyeler, her şey lekesizdi. Kan izi bile yoktu.

O içeri girerken, ağzı gergin bir çizgi halindeydi.

Helena kapıyı kapattığında, Ferron pelerinini çıkardı. "Bakalım nasıl dövüşüyorsun, Marino."

O kadar hızlı saldırdı ki, vücudu bulanıklaştı.

Helena'nın bıçağını almaya vakti yoktu. Çantasını onun kafasına savurdu.

Bu ona bir saniye kazandırdı, ama adam çantayı havada yakaladı, kayışını parmaklarından kopardı ve odanın diğer ucuna fırlattı.

Kaçarken cam şişelerin kırıldığını duydu.

Kaçacak yer yoktu.

Kapıyı açmak çok zordu.

Masayı geçip aralarına bir bariyer oluşturmaya çalıştı.

Adam masayı tekmeledi. Masa, karolara çarparak ona doğru uçarken gürültü çıkardı. Kız yere atladı. Masa duvara o kadar sert çarptı ki, üst kısmı kırıldı.

Yere düştü, sol eli ters yönde büküldü, bileğindeki bir kemik taşa çarparak kırıldı. Kolunda şiddetli bir ağrı hissetti.

Elini göğsüne bastırarak ayağa kalkmaya çalıştı.

"Ferron, dur!"

Durmadı. Onu boğazından yakaladı ve duvara itti, sıkıştırdı. Yüzünde hiçbir duygu yoktu.

Yaralanmamış eliyle onun boynunu tırmaladı, tırnakları onun derisine izler bıraktı. Ona kasıklarına diz atmaya çalıştı, ama o onun ayağını tekmeledi ve onu yere düşürdü.

Bu darbe nefesini kesti. Gözleri karardı.

Dizini göğsünün ortasına bastırdı, kemiklerini zorlayacak kadar bastırdı. "Bir şey var mı?"

Nefes alamıyordu, ciğerleri spazm geçiriyordu. Onun altından kurtulmaya çalışarak kıvranıyor, ulaşabildiği her yerini tırmalıyordu.

Adam, gözleri parlayarak kızın elini kavradı. Kız çekilmeye çalıştı ama adam daha sıkı sıktı. Acı, kızın
sağ koluna acı saplandı, metakarpal kemikler birbirine sürtünüyordu.

"Elimi kırma! Ellerimi incitemezsin!"

panik içinde ona bağırdı.

Adam ona daha da yaklaştı. "O zaman beni

savuştur."

Her iki kolu da yanıyordu. Nefes almakta zorlanıyordu.
Adam, göğsünü parçalamasına saniyeler kalmıştı. Tekrar direnirse, sağ elindeki tüm kemiklerin kırılacağından emindi.

Kız gevşedi.

Adam, sanki kızın aniden harekete geçmesini beklermişçesine birkaç saniye daha onu tuttu. Nefes verirken yüzünde bir anlık bir şaşkınlık belirdi, sonra ifadesi
tekrar sertleşti.

"Sen acınası birisin," dedi ve göğsüne daha fazla ağırlık ekledi. Gözleri yaşardı ama ses çıkarmadı. "Sana istediğim her şeyi yapabilirim, hayal bile edemeyeceğin şekillerde canını yakabilirim sen beni durduramazsın. Rezonansıma bile ihtiyacım olmaz. Çıplak ellerimle yapabilirim. O kadar zayıfsın."

Alaycı bir şekilde gülümsedi ve onu bıraktı. Elleri kanla kaplıydı, ama kızın çizdiği izler çoktan kaybolmuştu.

Ayağa kalktı, kanı silmek için mendilini çıkardı ve kıyafetlerini düzeltti.

Helena yerde nefes nefese kalmıştı. Omurgası ve başının arkası zonkluyordu. Sağ eliyle oturmaya çalışırken neredeyse ağlayacaktı.

Ağrı ellerine yayılıyordu. Tırnaklarının altında kan ve deri vardı, parmak uçlarını lekeliyordu.

Sol bileği şişmeye başlamıştı. Sağ eli de pek iyi durumda değildi: Parmaklarını yumruk yapmaya çalıştığında, dirseğine kadar yayılan bir ağrı hissetti.

"Bilginiz olsun," dedi, sesini sabit tutmaya çalışarak, "bu benim işimi engellemeye girer. Bana zarar vermek istiyorsanız" —çenesi kontrolsüzce titriyordu—"ellerim olamaz."

Hayır diyebileceğini iddia etmek buraya kadarmış.

Ferron hiçbir şey söylemedi, sadece yanına gitti ve ona bir daha bakmadan pelerinini giydi.

Helena olduğu yerde kaldı. Bunun bir
olasılık olduğunu biliyordu, ama Ferron onu sahte bir güvenlik hissine kapılmaya zorlamış, sonunda ona zarar vermek için onun gardını indirmesini beklemişti.

Bu, başından beri yapmasından daha acımasızdı.

"Nedenini öğrenebilir miyim?" diye sordu, hala donuk bir şekilde yere bakarak, her nefes alışında kaburgaları ağrıyordu. "Ben... ben bir şey mi yaptım?"

"Sen varsın, Marino. Bence bu yeterli bir neden."

Buna cevap veremedi. Yavaşça ayağa kalktı. "Bugün herhangi bir bilgin var mı?"

Adam ince bir gülümsemeyle, "Hayır. Hepsi bu kadar," dedi.

O, tek kelime etmeden çantasını aldı ve dikkatlice
kolu askıya takarak çantasını aldı. Omzuna takamadı. İçinde kırık camlar tıkırdadı.

Geçen haftadan sonra acil durum kiti eklemişti, Ferron tekrar yaralanırsa hazırlıklı olmak için.
hazırlıklı olacağını düşünerek acil durum kiti eklemişti. İlaçların boşa gitmesi, kaburgalarının ağrısı kadar acı vericiydi ve kırık camlar ve içindekiler

o gün topladığı her şeyi kirletmiş olacaktı. Saatler boşa gitmişti.

Kapıya gitti ve onu açmak için parmaklarını yeterince esnetmeye çalıştı, ama tek hissedebildiği acıydı.

"Beni" — sesi sonunda onu ele verdi ve titredi

— "beni dışarı çıkarır mısın?"

Ellerinden başka bir yerini incitmiş olsaydı, Crowther'ın talimatlarını uygulamak ve karargaha dönmeden önce morlukları gizlemek kolay olurdu, ancak bunun ötesinde herhangi bir
Crowther'ın talimatlarını takip edip merkeze dönmeden önce morlukları gizlemek kolay olurdu, ama bunun ötesinde herhangi bir acil durum planı yapılmamıştı.

Karakoldan ayrıldıktan sonra Helena baraj boyunca bir aşağı bir yukarı dolaştı. Elleri olmadan işlevsel olarak işe yaramazdı. Bu kadar morluklarla karargaha dönmeye çalışırsa, cevaplayamayacağı sorular sorulabilirdi.
cevaplayamayacağı sorular sorulabilirdi.

Sonunda, çaresizlik içinde, setten aşağı
setten aşağıya, bataklığa doğru tırmandı. Elleri olmadan beceriksizdi ve kısa sürede kirle kaplandı. Sırılsıklam ve çamurlu bir halde sağlam zemine geri sürünerek, yüzünü ve boğazını ovuşturarak morlukları gizlemeye çalıştı.

Kontrol noktasında onu tanıdılar ve ona acıdılar, bu yüzden fazla soru sormadılar.
Merkeze vardığında, asansörü kullanamadığı için hastaneye gitmek zorunda kaldı.

"Ne oldu?" Matron Pace, Helena kapıya geldiğinde onu karşılamaya geldi.

"Bataklığa düştüm," dedi Helena, gözlerine bakmadan.
"Bileklerimi burktum."

"İkisi de mi?"

Helena başını kaldırmadan başını salladı.

Pace bir an hareketsiz kaldı, ama sonra kendine geldi. "Bu çamurlu kıyafetleri çıkaralım ve ne yapılması gerektiğini görelim
" Helena'yı, genellikle yüksek rütbeli üyeler için ayrılmış olan özel odalardan birine götürdü.

Eternal Flame'in yüksek rütbeli üyeleri için ayrılmış özel odalardan birine götürdü
ve onlara yaklaşan herkesi uzaklaştırdı.

Helena, Pace'in profesyonelliğini her zaman takdir etmişti. Koşullar ne olursa olsun, o asla sarsılmazdı. Helena'nın elleri, düğmeleri veya kopçaları açamayacak kadar şişmiş ve soğuktu. Pace, Helena'nın kıyafetlerini çıkarmasına yardım ederken önlüğüne, kollarına ve ellerine bulaşan çamur hakkında tek kelime etmedi.

"Sonuçta kanın ardından bir yenilik," dedi Helena özür dilemeye çalışırken, ıslak

"Bütün bu kanın ardından bu bir yenilik," dedi Helena özür dilemeye çalışırken, ıslak bir bezi sıkarak.
"Şimdi seni temizleyelim ve hasarın ne olduğunu görelim. Elain ellerin için en iyi seçim olacaktır."

Helena gerildi, ama yapacak bir şey yoktu. Çürükler görünür hale geldiğinde, Pace Helena'nın bileğini takla atarak incitmediğini anlayacaktı ve Elain, en yetkin stajyer olmasına rağmen, korkunç bir dedikoducu idi.

Pace, Helena'nın boğazı morlukları
ve morluklar açıkça görünür hale geldi. Helena ne diyeceğini düşünemeden, kapı çalındı.

Pace dudaklarını sıkıştırdı ve kapıyı açmaya gitti, vücudu hastane koğuşunu gizledi.

"Ne var, Purnell?" dedi Pace.

Sessiz bir ses cevap verdi: "Sana bir mesaj var. Acilmiş."

Pace bir şey aldı ve kapıyı kapattı. Kağıdı açtı, okudu ve Helena'nın yanına dönerken kağıdı yırttı.

"Seni odana göndermem gerektiği söylendi.
Hemen," dedi Pace, yanakları öfkeden kıpkırmızı olmuştu. "Ama önce seni biraz temizleyebilirim."

Temizlendikten sonra Helena, hipotermi geçiriyormuş gibi sıkı giydirildi ve Pace onu Alchemy Tower'a kadar eşlik etti. Crowther, onlar köprüden çıkarken bekliyordu. Pace onu görünce sertleşti.

"Matron Pace," dedi. "Sizin için ne yapabilirim?"

Pace'in yanaklarında kan damarları patlamıştı. "Marino'ya iyi bakıldığından emin olmak için geldim."

Crowther'ın gözü seğirdi. "Elbette." Helena'ya baktı. "O halde, iyileşmeye ihtiyacınız var mı?"

Helena bu soruyu düşünmüştü. "Sol elim tedavi edilirse, gerisini kendim halledebilirim."

"Birini çağırayım. O zamana kadar görünmeyin. Başhemşire, gidebilirsiniz." Dönüp başka bir şey söylemeden uzaklaştı.

Pace hastaneye geri dönmedi; bunun yerine Helena ile birlikte odasına gitti ve Helena yatağına yattıktan sonra da orada kaldı.

"Biliyorsun, ebe olduğum zamanlarda birkaç şifacı tanıyordum," dedi Pace sonunda, Helena'nın yatağının ayak ucuna oturup odaya bakarak. "Şehirde eğitim almış doktorlar dağ köylerinde çalışmaya pek ilgi duymuyorlardı. Tanıdıklarım kendilerini her zaman şifacı olarak adlandırmıyorlardı, sadece bunu sezgi olarak görüyorlardı. Çoğu, uzun zamandır bedenler için iyi bir sezgiye sahip olduklarını düşünen yaşlı kadınlardı. Dağlardan bir şifacı geleceği söylendiğinde, benim yaşımda biri olmasını bekliyordum." Sonunda Helena'ya baktı. "Sen çok gençsin. Ne kadar genç olduğunu bile bilmiyorsun. Değerini bile anlamadığın şeyleri feda ediyorsun."

Helena'nın duyguları içinden geçiyordu. "Kimse beni kabul etmediğim bir şeyi yapmaya zorlamıyor."

"Hiç neye hayır dedin ki?" diye sordu Pace. Helena cevap veremeden devam etti: "Crowther gibi bir adamın bunu fark etmediğini mi sanıyorsun?"

Pace daha fazla konuşacaktı ama kapı açıldı ve Crowther yanında genç bir kızla birlikte ortaya çıktı.

"Hastaneye dönebilirsiniz, başhemşire," dedi Crowther, kapıyı tutarak.

Pace, Helena'nın dizine hafifçe vurdu ve ayağa kalkarak Crowther'a sert bir bakış attı. Crowther kapıyı sıkıca kapattıktan sonra Helena'ya döndü.

"Bu Ivy; sol elinizi çalıştırmak için talimatları uygulayacak."

Kız öne çıktı. Geyik gibi tereddütlü adımlarla yürüyordu, ama gözleri keskin ve tilki gibiydi. Belki on beş yaşındaydı, ama Helena onun o kadar bile olduğunu sanmıyordu. Bu kadar genç bir vivimancer duymamıştı. Pace'in dediği gibi, genellikle bu yetenek daha geç yaşlarda ortaya çıkıyordu.

Savaş, insanları her türlü şekilde erken yaşlandırmıştı.

Helena sol bileğini işaret edip, onunla ilgili neyin yanlış olduğunu, ne yapılması gerektiğini ve nelere dikkat edilmesi gerektiğini en basit şekilde açıklarken, Ivy tek kelime etmedi.

Helena, kendisi dışında hiç kimse tarafından iyileştirilmemişti ve Ivy uzanıp koluna dokunduğunda Crowther'a panik içinde birkaç kez baktı.

Kız, vivimansi konusunda şaşırtıcı derecede yetenekliydi, ancak rezonansı hiç de ince değildi.

Helena'nın bileği ve parmaklarındaki ağrı ve şişlik hızla kayboldu ve Ivy, Helena'nın bileğinde kırık olup olmadığını araştırdı.

Birkaç dakika içinde Helena parmaklarını fazla acı hissetmeden tekrar hareket ettirebilir ve rezonansını hissetmeye başlayabilirdi.

"Teşekkür ederim," dedi ve elini olabildiğince çabuk çekerek.

Ivy'nin eli yanına düştü. Helena'yı izledi, gözlerinde tuhaf bir merak ifadesi vardı. "Kız kardeşim senden hoşlanıyor."

"Oh. Hastanede mi çalışıyor?"

"Ivy," dedi Crowther sertçe, "hemen çık dışarı. Ve kimseye bundan bahsetme."

Ivy, çıkarken umursamazca başını salladı.

Crowther kapıyı tekrar kapattı. Helena kızın kim olduğunu sormak istedi, ama bu konuşmadan çekindi ve

dikkatini sağ eline verdi. Dirsekteki sinirleri bloke etti ve dikkatli bir incelemeye başladı.

"Ne oldu?"

"Sanırım Ferron geçen hafta olanlara kızmıştı," dedi Helena, Crowther'a bakmak zorunda kalmamak için odaklanacak bir şey bulduğu için mutluydu. "Onun ne kadar gururlu olduğunu bilirsin. ona yardım etmemi hoş karşılamadı. Daha yeni gelmiştim ki, benim dövüşmemi görmek istediğini söyledi."

Crowther'ın dudaklarının ince bir çizgiye dönüştüğünü görmek için tam zamanında başını kaldırdı.

"Vivimancy yeteneğini ortaya çıkardın mı?"

"Hayır."

"Emin misin?"

"Eminim."

Crowther hala şüpheci bir ifadeyle başını salladı. "O
kız kimdi?" diye sordu Helena.

"Yetim," dedi Crowther. "Onu gecekondu mahallesinde buldum." Sinirli bir ses çıkardı. "Soğuk algınlığı olduğunu söyleyeceksin.
Birkaç gün izin alabilirsin. Ama bir daha böyle
Biraz ileride bir teslim noktası var; orada giysi ve temel ihtiyaç malzemeleri bulunduruluyor. Gelecekte, bu tür şeyler için oraya gideceksin.
Bu. Buraya gelmezsen, orada aranacaksın."

Helena, sağ elindeki şişlik nihayet kullanabileceği kadar azaldığında, sol elindeki Ivy'nin çalışmasını incelemek için başını hafifçe salladı.
sol elindeki Ivy'nin çalışmasını inceleyebilecek kadar azalmıştı.

Ellerinin iyileşmesi için yapabileceği hiçbir şey yoktu. İzinli günler almak aşırı tedbirli bir davranıştı, ama güvenli olmak daha iyiydi. Ellerinde sinir hasarı oluşursa, neredeyse hiç bir şey yapamaz hale gelirdi.

Kendini, sandığının içindekileri düzenleyerek meşgul etti. İçinde, Enstitü'deki derslerinden kalma eski defterlerden başka pek bir şey yoktu. Eşyalarının çoğu
Enstitü'nün küçük yatakhaneleri ve katı kıyafet kuralları olduğu için çoğu eşyasını Etras'ta bırakmıştı.
küçük yatakhaneler ve katı kıyafet kuralları vardı. Küçük bir kutunun içinde

Helena'nın Enstitü'ye başlamadan hemen önce babasıyla birlikte çekilmiş tintype fotoğrafı. On yaşında ve üniformalı, yüzünde heyecan dolu bir ifade. Babası, Paladia'da lisansı olmamasına rağmen, fotoğrafta beyaz doktor önlüğünü giymişti.
, Paladia'da lisansı olmamasına rağmen. Onu okula götürdüğünde profesyonel görünmek istemişti.

Kutuyu kapattı ve muskayı eline aldı, ışınların avucundaki yara izleriyle aynı hizaya gelmesini sağladı.

Onu hala elinde tutarak pencereye gitti ve
çatıya tırmandı. Pencereden çıkıp kule fenerinin altındaki hafif eğimli çatıya nasıl tırmanacağını ona Luc göstermişti.
yavaşça eğimli çatıya tırmanmayı Luc göstermişti.

Ebedi Ateş'in alevleri başının üzerinde parıldıyordu, o orada tek başına dururken, onu ölümcül düşüşten ayıran tek engel
tek engeldi.

Keşke zihnini bir süreliğine kapatabilseydi. Yön değiştirme tekniği sadece küçük bir alan yaratabilirdi, ama acısı sürekli geri gelmeye devam ediyordu.

Başının üzerindeki beyaz alevler yüzeyinde parıldarken, güneş taçını izledi. Neredeyse onu kenardan düşürmek üzereydi, kaybolana kadar düşüşünü izlemek istiyordu.

Her baktığında utanç duyuyordu,
ona ne kadar çok anlam yüklediğinden utanıyordu. Zinciri
parmaklarının arasından kaydırdı ama durdu. Hayır. Bu muska
Ilva'yı temsil etmiyordu, Luc'u temsil ediyordu.
Ilva bunu istismar etmişti, ama bu Luc'un suçu değildi. Helena bunu onun için yapıyordu ve o buna değerdi.

Zinciri boynuna geri taktı,
ve altın kalbi ısıtarken şehri seyrederek oturdu.

Ertesi hafta Karakola geri döndüğünde, acil durum planları hazırdı.
terk edilmiş bir bodrum katındaki teslim noktası, geçici bir güvenli ev işlevi görecekti. İyileştirme yeteneklerinin ötesinde yaralanırsa, Helena

oraya gidecekti. Temel tıbbi malzemeler ve kısa dalga radyo vardı. Şifreli bir mesajla Ivy gönderilecekti.

Ferron geç kalmıştı. Yine. Sık sık geç kalırdı, ama bu sefer beklemek için çok endişeliydi. Kapı açılırken çantasını omzuna takıyordu.

O odaya girip arkasından kapıyı kapattığında irkildi. Kilidin klik sesini duyunca kalbi hızla çarptı.

"Geç kaldım," dedi.

Helena konuşmadan önce kendini toparlayıp nefes almaya çalıştı. "Bu hafta yine antrenman yapacak mıyız?"

"Hayır," dedi adam çabucak. "Hayır. Sana bunu bir daha yapmayacağım."

Kısa bir baş sallama yaptı, ama şu anda ona inanmamak gerektiğini biliyordu. Kendisine uygun olduğunda anlaşmanın şartlarını yeniden tanımlayacaktı.

Onu dikkatle izledi.

Adam ağzını açmaya başladı ama sonra durdu, eli yumruk haline geldi.

"Ne?" diye bağırdı, ona öfkeyle bakarak, onun bir sonraki hamlesini beklemekten bıkmıştı.

Adam gözlerinden kaçınarak yere baktı. "Seni incitmek istemedim," dedi.

Kız kırılgan bir kahkaha attı. "Ben de hep inciteceğini düşünmüştüm."

Adam ona baktığında gözlerinde öfke parladı.

Kadın artık onu anlamaya başlamıştı. Adam kendini diğer Ölümsüzlerden daha üstün görüyordu. Kızgınlık duyuyordu. onu onlarla aynı kefeye koyan her şeyi. Bu yüzden geri adım atmış ve bu düzenlemede kadının özerkliği varmış gibi davranmaya çalışmıştı. Ama kendisine ne söylemek isterse istesin , o da diğerleri gibi aynı hamurdan yapılmıştı.

Ona sert bir bakış attı. "Geçen hafta, yaralanmamdan dolayı çalışamadığım için biri ölseydi, bunun sorumluluğu sana ait olurdu senin suçun olurdu."

O alaycı bir şekilde güldü. "Bu benim için önemli mi?"

"Eğer insan olsaydın, önemli olurdu."

Çenesini sıktı. "Bugün dürüst olacaksak, kendini savunma konusunda berbatın. Beklediğimden de kötü. Bu da bir şey ifade ediyor, çünkü senin hakkında çok düşük bir fikrim var. Tüm sağlık görevlilerini bir şekilde savaşa hazır tutacaklarını düşünmüştüm."

"Hastane korunuyor. Bu,
"

Ferron'un aynı fikirde olmadığını anlayabilirdi.

"Şu anda hastanede değilsin." Yavaşça etrafında dolaştı. "Çok zayıfsın. Hiç kasın yok. Bu durumda seninle bir şey yapabileceğimi sanmıyorum.
Seninle bir sonuca varabilmem için önce jimnastikle başlamam gerekecek."

Helena'nın Enstitü'de en sevmediği ders jimnastikti. "Egzersiz yapsam bile, ellerimi incitecek hiçbir şey yapmam için beni eğitebilirsin."
"

Bir an durdu. "Eğer yaralanırsan, ben iyileştiririm."

Helena'nın başı dönüyordu. Eğer isterse, onu incitebileceği, iyileştirebileceği ve tekrar incitebileceği, hiçbir iz bırakmayacağı aklına gelmemişti.

Bir zarf çıkardı ve uzattı, ama Helena almaya çalıştığında, onu tutarak onu inceledi. "Yiyecek kıtlığı var mı?"

Hiçbir şey söylemedi, sadece zarfı tuttu ve onun bırakmasını bekledi. Crowther, Ferron'un ondan hiçbir bilgi almaması gerektiğini açıkça belirtmişti.

Ağzı sert bir çizgiye dönüştü. "Güney bölgesi için eklediğim
nakliye
güney bölgesi için eklediğim nakliye bilgileri muhtemelen gıda tedarikiyle ilgilidir. Eğer bunları ele geçirmeyi başarırlarsa, Crowther'a sizin rasyonlarınızı artırmasını söyleyin."

BİR HAFTA SONRA, keşif ekiplerinden biri bir kimera yakalayıp öldürmeyi başardı, ancak onu köşeye sıkıştırdıklarında zaten neredeyse ölmek üzere olduğunu itiraf ettiler.

Ceset analiz için geri getirildi ve bazı tartışmalardan sonra, Helena onu incelemekle görevlendirildi.

Kimeralar vivimansi ile yaratılmıştı, bu nedenle süreci anlamak için bir vivimansçıya ihtiyaç vardı. Düşmanlarının uygulamalarını incelemek Ebedi Alev'in göreviydi.

Ceset, sanki

'in öldüğü sırada chimaera, çürümenin erken aşamasındaydı. Yaratılma sürecinde derisi yüzülmüş ve canlı canlı kesilmiş, kasları parçalanmış ve diğer canlıların parçalarıyla karıştırılmıştı. Bazı organları değiştirilmişti. Kafatası bir sürüngene aitti, ancak bir kısmı oyulmuş

içi oyulmuş ve daha büyük bir memeli beyni sığacak şekilde yapılmıştı.

Nekromansi kullanılarak yaratılmamıştı; geçmişte hayvanları yeniden canlandırmak için birçok deneme yapılmış, ancak hiçbiri başarılı olmamıştı. Kimera yaratıldığında canlıydı,

ama Helena onun nasıl hayatta tutulduğunu hayal edemiyordu.

Shiseo, Helena çalışırken hazır bekliyor ve ihtiyaç duyduğu aletleri ona uzatıyordu. Helena, Shiseo'nun neden asistanı olarak çalıştığını anlamıyordu. Shiseo bunun için fazla eğitimliydi;

metalurji bilgisinin genişliği onu

birçok büyük ustayı utandıracak kadar. Ilva'nın isteği bir hakaretti.

O raporu yazarken, Shiseo metal infüzyonlu tentürler için bileşik dizileri çizmekle meşguldü.

Gümüş, bakır ve demirin hepsi tıbbi kullanımları vardı ve belirli özlerin etkinliğini artırabiliyordu.

"Shiseo," dedi, başını kaldırarak, "kendi çalışma alanın var mı?"

O durakladı. "Hayır. Enstitü'de ders vermem gerekiyordu, ama..." Başını salladı.

O, Shiseo'nun bu görevi neden kabul ettiğini anlamasının bu kadar uzun sürmesinden dolayı kendini garip hissederek yerinden kıpırdadı. "Daha önce bir şey söylemeliydim.
daha önce bir şey söylemeliydim. Kendi projelerin üzerinde çalışmak istersen, bu alanı kullanabilirsin."

Adam belirsiz bir gülümsemeyle başını eğdi, ama kadın onun teklifini kabul etmeyeceğini hemen anladı.

Belki de yanılıyordu. Ilva onu bu pozisyona suçluluk duygusuyla mı getirmişti? Elbette. O siyasi sığınma istemek için gelmişti ve Ilva bu borcunu ödettirmişti. Bu, onun neden bu kadar dikkatli ve saldırgan davranmadığını açıklardı. Kendini suçlu hissetti, ama ona ihtiyacı vardı.

"Sizi uyarmalıyım, teknik olarak bu laboratuvarı çaldım," dedi, başını kaldırarak. "Yani, tabii ki burası hep buradaydı ve kimse kullanmıyordu, ama ben izinsiz olarak taşındım ve bir şeyler yapmaya başladım." Omuz silkti. "Herkes başka birinin onayladığını varsayıyor. Yani
, bunu anlarım, ama ilgilendiğiniz herhangi bir şey için bu alanı kullanabilirsiniz
kullanabilirsiniz."

O, ifadesiz, temkinli yüzüyle ona baktı ve
gözlerinin kenarları kırıştı. "Belki birkaç şey vardır."

SONRAKİ HAFTALARDA, Ferron'un irtibatı düzensiz hale geldi. Helena, onun talimatlarına göre görevini yerine getirerek jimnastik yaptı, ama o sık sık gelmedi. Bazen
masada bir zarf bırakılırdı; diğer zamanlarda ise
Helena bekler ve sonunda eli boş ayrılırdı. Yüzüğü tuhaf saatlerde yanardı ve
Outpost'a koşmak zorunda kalırdı, ancak orada sadece bir mektup veya harita bulur, Ferron çoktan gitmiş olurdu.

Bilgi yararlı görünüyordu, ama Crowther'ın ondan vazgeçtiğini, onu kayıp bir yatırım olarak gördüğünü anlayabiliyordu.

Apartmanın kapısını açtığında Ferron'un yine onu beklediğini görünce şaşırdı.

O içeri girdiğinde, Ferron masada oturmuş, elinde gümüş bir sikkeyle boş boş onu döndürüp çeviriyordu.

Uzun bir sessizlikten sonra, ona bakmadan konuştu. "Yüksek Büyücü önümüzdeki hafta boyunca
Hevgoss'a seyahat edecek.
Bunun için kapsamlı hazırlıklar yapıldı. Ölümsüzlerin neredeyse üçte biri onunla birlikte seyahat edecek. Seyahat gizli tutuldu; sadece birkaç kişi biliyor."

Bir duraklama oldu.

Ferron parayı cebine attı. "Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştı. Direniş bir fırsat kolluyorsa, şimdi tam zamanı. Ölümsüzler
iyi bir koordinasyon sağlayamayacaklar çünkü hepsi övgü ve şöhreti kendileri için isteyecekler."

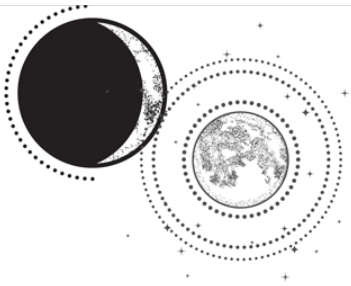
"Ve sanırım sen de gidenler arasındasın," dedi kadın,
çünkü elbette şehri yanmaya terk edecek, suçun üzerine kalmasını sağlayacak ve sadece ödülünü almak için geri dönecekti.

Başından beri bunun için çalışıyordu. Uzun vadeli planı buydu. Direniş tam da onun istediği gibi davranıyordu ve Helena bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu, çünkü böyle bir fırsatı kaçırmamaları gerekiyordu, yoksa şimdi teslim olsalar da olurdu. Yıl sonuna kadar
yıl sonuna kadar dayanamazlardı.

Hiçbir şey söylemedi.

"Başka bir şey var mı?"

Ayağa kalkıp kapıya doğru yürürken başını salladı
kapıyı açmadan önce bir an durdu. "Sanırım önümüzdeki birkaç haftayı atlamayı planlasak iyi olur. Başarabileceğimi sanmıyorum."

BÖLÜM 32

Maius 1786

MORROUGH'UN ÖLÜMSÜZLERİN ÇOĞUYLA BİRLİKTE ÖLECEĞİ HABERİ

Eternal'ın beklediği fırsattı.
Flame'in beklediği bir fırsattı. Bir makine harekete geçiyormuş gibi, Direniş hızla saldırı hazırlıklarına başladı.

Crowther, son birkaç aydır Ferron'un istihbaratını yayıyordu ve haritalarını, devriye ve rotasyonlarla ilgili bilgileri,
ve ilk olarak kimin çağrılacağına dair hiyerarşileri ve Direniş saldırırsa nasıl karşı saldırı yapacaklarına dair bilgileri çeşitli kaynaklara atfederek yayıyordu.

Taburlar savaşmak için can atıyordu.

Ancak, Helena'nın derisinin altında, her geçen an daha da büyüyen, Her geçen an daha da büyüyordu. Ya bu bir tuzaksa? Ya Ferron yalan söylemişse, bilgilerinin içine bir tuzak gizlemişse?
? Onun ne kadar tuhaf göründüğünü düşünmeye devam ediyordu.

Hastane, umut ve korku arasında sıkışmış, gergin bir şekilde bekliyordu. Sonra sirenler çalmaya başladı ve kamyonlar gelmeye başladı, cesetler akın akın gelerek hastaneyi doldurdu ve koridorları kapladı. Tüm yaralılar için yer yoktu.

Helena, savaşın sonuçları hastaneyi doldururken, çaresiz suçluluk duygusunu kaydetmekten başka bir şey yapamadı. Çalışmak zorundaydı.

Senin hatan. Bilmen gerekirdi. Ferron bir canavar. Babası gibi doğuştan bir hain. Hiç bu kadar

bu kadar çok şifa vermemişti, o kadar çılgınca çalışıyordu ki, boynundaki muska

boynundaki muska neredeyse derisini yakacaktı. İki stajyer şifacı, tükenmişlikten rezonansları bozulduğu için bayıldı.

Bir gün geçmeden biri ona kaybetmediklerini söyledi. Saldırı başarısız değil, muhteşem bir başarıydı. Direniş limanları ele geçirmişti; Doğu Adası'nın çoğunu geri almıştı. Güneybatı köşesinde savaşlar hala devam ediyordu, ama adanın tamamını geri almayı umuyorlardı.

Bu doğrulandıktan sonra bile Helena hala buna inanamıyordu. Yaralılar gelmeye devam ediyordu.

Direniş, muhaliflerle dolu hapishaneler buldu. Limanların yakınındaki en büyük binalardan biri laboratuvar olarak kullanılmıştı. Direniş, Helena'nın yıllardır görmediği tıbbi malzeme ve aletlerle dolu kamyonlar getirdi. Gerçek anestezikler ve antiseptikler.
afyon reçinesi. Gazlı bez ve temiz bandajlar.

Ancak, tüm malzemeler hastaneye ulaştığında hastaneyi saran coşku, laboratuvardan gelen kurbanlar
gelmeye başladığında kayboldu. Yıllardır
kurbanlar yüzünden sinir krizi geçirdiler ve görevlerinden alınmak zorunda kaldılar.

Laboratuvar sadece hayvanlarla kimeralar yaratmakla kalmamıştı. Gelen kurbanlar neredeyse tanınmaz haldeydi, akıl almaz deneyler yapılmıştı. Cesetler metodik bir şekilde parçalanmış ve yeniden birleştirilmişti.
çok fazlaydı.

Onları tedavi etme girişimleri Helena'ya düştü. Cerrahlar çaresizdi ve stajyerler buna dayanamıyordu.
Helena'nın da yapabileceği bir şey yoktu. Ne yaparsa yapsın, hepsi öldü.

Savaş güçleri için, Geri Alma hızlı bir şekilde sona erdi.
Undying'in yıllarca yavaş yavaş oyduğu şey,
tek bir koordineli harekatla geri alındı. Bu, tarihe geçecek bir askeri zafer olarak kabul edildi.

Hastane için ise bitmeyen bir kabustu.

Morrow'un geri döndüğüne dair haberlerin ardından, suçlamalarla birlikte orduda büyük bir kargaşa yaşandığına dair söylentiler yayıldı Sonra karşı saldırılar ve limanları geri alma girişimleri başladı.

Durumun nihayet sakinleşmesi haftalar sürdü, hastanedeki vardiyalar yavaş yavaş normal rotasyona döndü ve daha fazla
Crowther ve Ilva, kızların kendileri bile bilmeseler de, bu yeteneğe sahip olanları bir şekilde tam olarak biliyorlardı. Helena o kadar yorgundu ki, birkaç gün boyunca neredeyse konuşamadı. Sanki artık insan olmayı unutmuş gibiydi.

Helena o kadar yorgundu ki, birkaç gün boyunca neredeyse konuşamadı. Sanki insan olmayı unutmuş gibiydi.

Pace, Helena'yı malzeme odasında mekanik bir şekilde envanter sayarken bulduğunda onu hastaneden kovdu ve acil bir durum olmadığı sürece Helena'nın en az dört gün boyunca geri gelmemesi gerektiğini söyledi.

Helena ne yapacağını bilemedi, eski programına geri dönmekten başka. Martiday geldiğinde, şafakla birlikte kalktı, çantasını aldı ve şehirden çıktı. Bahar seli çekilmiş, sulak alanlar çiçek açmıştı.

Böcekler sürüler halinde dans ediyor, kanatlarında ışık kanatlarında ışık parıldıyordu. Güneş, dağların doğu kısmını aydınlatarak sırtlarını altın rengine çeviriyordu. Rüzgâr artık ölü sazlıkları sallamıyor, bataklık otlarının arasında fısıldıyordu. Hava, kuşların cıvıl cıvıl sesleriyle doluydu.
Sulak alanlar yeni bitkilerle yemyeşil ve hayat doluydu. Helena saatlerce hasat yapsa bile yine de bol miktarda ürün kalırdı. En değerli olduğunu düşündüğü ürünleri topladıktan sonra, yosun yeşili bir gölette ellerini yıkadı ve
Outpost'a doğru yola çıktı.

Ferron'u düşünmeye pek vakti olmamıştı, ama en azından bir mesaj bırakıp bırakmadığını kontrol etmesi gerektiğini düşündü. Saldırıdan bu yana Crowther'dan hiçbir talimat almamıştı.

Kapı açılır açılmaz onu gördü. Kalçasını masaya dayamıştı. Omuzları

kamburlaşmış, kolları yanlarında sarkmıştı.

"Berbat görünüyorsun," dedi Ferron kapıdan girerken. Ferron aniden durdu. "Sen daha kötü görünüyorsun."

Gergin bir kahkaha attı. "Öyle mi?"

Şoktan cevap veremedi.

Yüzü zayıflamıştı, sanki kalan tüm kilosunu kaybetmiş gibi, kafatasının kemikleri derisinin altından belirgin bir şekilde derisinden belirgin bir şekilde çıkıntı yapıyordu.

O,

...bir ceset gibi görünüyordu.

Kalbi boğazına kadar çıktı.

Cildi gri ve kağıt gibiydi, gözleri çökmüştü. Koyu renkli saçları yüzünün etrafına sarkmıştı. Kirli ve taranmamıştı.

Helena onu son gördüğünden beri haftalarca yemek yememiş, uyumamış ve banyo yapmamış gibi görünüyordu.

"Sen... sen... sen öldün mü?" diye sormaya kendini zorladı. Öldürüldükten sonra kendi bedeniyle bir lich haline getirilmiş olabilir miydi? Bu mümkün müydü?

Alt dudağı çatlayarak bir gülümseme belirdi, çenesinden kırmızı kan damladı. Anında iyileşti.

"Öyle düşünürsün, değil mi? Hayır. Hâlâ hayattayım." "Ne oldu?"

Kız öne doğru gitti ama ona dokunmaya korkuyordu. Adam toza dönüşecekmiş gibi görünüyordu.

Adam derin bir nefes aldı. "Şey, fark etmiş olabilirsin, Yüksek Necromancer limanlardan memnun değildi." Başı öne eğildi, ama sonra aniden başını kaldırdı yüzü acıdan buruştu. "Kötü şans... sorumlu komutan için."

Helena'nın başı dönmeye başladı. Hayır... bu mümkün değildi.

O, Morrough ve diğerleriyle birlikte Hevgoss'a gitmişti.

Kafasını salladı. "Ama orada komuta sende değil.

Orada komuta eden kişi... onlar komuta ediyordu...

Adını hatırlayamıyordu, ama başka biriydi. Ferron sorumlu olsaydı hatırlardı.

O, böyle bir pozisyon için yeterince yüksek rütbeli değildi.

"Liderlikte yakın zamanda bir değişiklik oldu," dedi. Sesinde kısıklık vardı. "Önemli değil. İşe yaradı mı?
Saldırı? Adayı ele geçirdiğin belli, ama..." Yutkundu. "...elinde tutabilecek misin? Bunun için hala yeterli adamın var mı?"

Ona hiçbir şey söylememesi gerekiyordu, ama o kadar acı çekiyordu ki, kendini tutamadı.

"Umduğumuzdan fazla," dedi.

Adam yutkundu ve hafifçe başını salladı. "İyi." Gözleri bir an için kapandı. "Bu da bir şeydir, sanırım."

Dengesiz bir nefes aldı. "Gitmeliyim. Sadece... bilmek istedim... Bir daha bu yolculuğu yapmayacağım."

Dik durmaya çalıştı ama yere yığıldı. Sandalyeye tutunup üzerine düştü. Düşük, neredeyse çığlık atar gibi bir nefes aldı. Tekrar ayağa kalkmaya çalıştı ama kollarını kullanamıyordu. Nefesi giderek düzensizleşiyordu.

"Ferron, ne oldu sana? Sorun ne?" Ne yapacağını bilemeyen kadın, sesini keskin bir şekilde yükseltti.

Gözleri kapandı. Nefesi sığdı. "S-Siktir git, Marino."

Yaralı bir hayvan gibi ona yaklaştı, elleri uzanmış ve görünür haldeydi.

"Ferron, yaralandığını biliyorum. Belki yardım edebilirim," dedi olabildiğince nazikçe.

Ferron boğuk bir kahkaha attı. "Yapabileceğin *hiçbir şey* yok."

"Denememe izin ver." Artık damarlarını görebilecek kadar yakındı. boynundaki derisinin altında, mavi değil, zehir gibi neredeyse siyah bir leke vardı. "Sana zarar vermeyeceğim."

Gözleri birden açıldı, yüzünde öfke parladı. "Umursuyormuş gibi davranma," diye tükürdü. "Bunun olacağını bilmediğini mi sanıyorsun?"

bunun olacağını bilmediğine inanmamı mı bekliyorsun?"

Kız başını salladı. "Bilmiyordum. Bilseydim daha erken gelirdim."

Görünüşüne bakılırsa, bu hızlı bir bozulma değildi. Bu noktaya haftalar içinde yavaş yavaş gelmişti.

Eğer doğruyu söylüyorsa, saldırı sırasında limanların komutasını o yapıyorsa, o zaman verdiği tüm bilgiler
bilerek zarar verecek bilgilerdi. "Lütfen." Elini uzattı. "Yardım etmeme izin ver." "Senin bataklık otların bunu düzeltmeyecek," dedi, tekrar ayağa kalkmaya çalışırken yüzünü buruşturdu. "Senin gibi bir sağlık görevlisi hiçbir şey yapamaz."

Kadın zorlukla yutkundu.

"Eğer gerçekten bir sağlık görevlisi olsaydım bu doğru olurdu." Parmak uçlarıyla adamın yanağına dokundu ve duygularını gizlemedi.

Görevi sabote ettiğini biliyordu, ama o ölürse bunun bir önemi kalmazdı; görev zaten
her düzeyde başarısızlık. Onun rezonansı onun vücuduna bağlandığında, neredeyse elini geri çekecekti. Göğsündeki tılsım o kadar güçlü bir enerji yayıyordu ki, ona dokunduğunda sinirlerini yakacak gibi oluyordu. Vücudundaki her hücre
ondan yanıyordu.

O ölüyordu. Tekrar tekrar. Vücudu o kadar sınırın ötesine itildi ki, başarısız oldu, ancak anında yeniden canlandı ve tekrar başarısız oldu. O, aynı anda hem ölü hem de canlıydı, çünkü bu, bir tür tekrarlayan yenilenme başarısızlığı kaskadıydı.

Ferron, sanki yanmış olan kendisiymiş gibi geri çekildi. "Seni kurnaz küçük sürtük. Kolumu kaybettiğimde senin rezonansını hissettiğimi biliyordum."

Elini indirdi, onun suçlayıcı bakışlarından kaçındı. "Sana söylememem emredildi."

"Peki ya şimdi?" Gözleri kısılmıştı.

"Artık önemi yok. Bir şey yapmazsam, öleceksin."

"Bunu başaracak kadar şanslı olduğumu sanmıyorum," dedi donuk bir sesle.

Kız elini uzattı ve koluna hafifçe dokundu. "Ferron, sırtına ne oldu?"

Gözleri, konuşmaya devam edemeyecek kadar yorgunmuş gibi kapandı.

Kız, göz kapaklarında bile siyah damarları görebiliyordu.

"Kendin gör," dedi sonunda, "madem bu kadar kararlısın."

Çok yavaş ve dikkatli bir şekilde onun pelerinini çözdü ve çıkardı. O irkildi ama ses çıkarmadı.

Kadın gömleğinin düğmelerini açarken, eski, kokuşmuş yaraların kokusu havayı doldurdu. Mümkün olduğunca nazikçe onun arkasına geçerek

olabildiğince nazikçe arkasına geçerek, giysiyi omuzlarından çıkardı.

Altında bandaj yoktu. Sırtının tamamı, omuzlarından kaburgalarına kadar kesilmişti.

Derisine kazınmış bir simya dizisi vardı.

Nefes aldığında, kaburgalarının beyazını, çiziklerle dolu olduğunu görebiliyordu.

Omuzlarındaki kesikler en kötüsüydü. Sadece kemiğe kadar kesilmemişti, kemiğin *içine kadar* kesilmiş, omuz bıçaklarına oyulmuş, bir lumithium alaşımı kaynaklanmış, dizinin sağlam ve aktif kalması için kemiğe bağlanmıştı.

Ferron'un rejeneratif yetenekleri ne olursa olsun, bu büyüklükteki bir yaralanmaya karşı koymak için yeterli değildi.

Diziler, bir süreci kaydetmek veya görsel olarak hesaplamak için basitçe açıklayıcı olabilirlerdi, ancak aynı zamanda

dönüşüm veya simyacılık için de kullanılıyordu.

karbon, kireçtaşı veya mermer gibi sert bir yüzeye çizilebilir.

böyle bir şey görmemişti.

"Neden..." Sesi kesildi. "...neden sana bunu yapsınlar ki?"

"Şey..." Ferron yavaşça, uzak bir sesle konuştu. "

Bana ne yapılacağına dair pek çok fikir vardı—her türlü

benim başarısızlığım için her türlü ceza tartışıldı. Bennet laboratuvarını, tüm deneklerini ve
denekleri ve deneyleri kaybettiği için çok kızgındı. O,
. En büyük kaybı yaşayan kişi olarak, beni cezalandırmasına izin verilmesi gerektiğini söyledi."

Bir an sessiz kaldı ve ekledi, "Yüce Necromancer, hayatta kalırsam affedileceğimi söyledi."

Helena gözlerini yaradan ayıramıyordu. Kesiklerin çevresindeki deride septisemi belirtileri vardı.
Enfeksiyonun dalları derisinin altında yayılıyor, kanına sızıyordu.

Dizilime dokunmaya korkarak, elini onun koluna koydu. Temasla irkildi. Vücudu hala
yenilenmeye, dizilişi oluşturan yaraları iyileştirmeye çalışıyordu. Sinirler tamamen sağlamdı.
anlaşılmaz bir acı içinde olmalıydı.

Nereden başlayacağını bilmiyordu, ama öylece durup bakamazdı. Bölgeyi uyuşturmaya, içe doğru çalışmaya çalıştı, ama etkisi uzun sürmedi. Uyuşturulabilecek kadar canlı doku olan her yerde, onun yenilenmesi bunu tersine çevirdi. Ona acıdan kurtulmasını bile sağlayamadı.

Cesaret edebildiği kadar yakından çalışırken, omuzlarına kaynaklanmış metalin lumithium-titanyum alaşımı olduğunu hissedebiliyordu, rezonansı o kadar keskindi ki Helena dişlerinde hissedebiliyordu. Ferron'un vücuduna yapışmış haldeyken nasıl aklı başında kalabildiğini hiç anlamıyordu.

Bu, onun yeteneklerinin ötesindeydi, daha önce hiç olmadığı kadar zordu.

"Üzgünüm, bunu iyileştiremem."

Kuru bir kahkaha attı. "Biliyorum."

"Ama..." Yutkundu, hala düşünüyordu. "...Sanırım bunu kontrol altına almaya ve sana verdiği yükü azaltmaya yardımcı olabilirim. Bu sana hayatta kalma şansı verebilir. Durumun bu, değil mi?
koşul, değil mi? Hayatta kalırsan, sana başka bir şey yapmazlar."

Ferron cevap vermedi.

Sol omzundan başlayarak, rezonansıyla damarları takip etti, parmak uçları derisinden bir nefes uzaklıkta, kan zehirlenmesini kesiğe geri çekti. Neredeyse siyah olan irin ve kan sırtından aşağı sızıyordu. Diğer yaralara bulaşmasını önlemek için, mendilinin köşesini kullanarak olabildiğince nazikçe sildi.

Ferron'un tüm vücudu titredi ve sessiz bir hırıltı çıkardı. "Ne yapıyorsun?" diye dişlerini sıkarak sordu.

“Bu kesikler seni zehirliyor. Ölüyorsun ve vücudun seni yeniden canlandırmak ve diriltmek için her yerden kaynak çekiyor, ama çekecek yer kalmadı. Bu, kolunu kaybettiğin zamanki gibi. Kanaman durana kadar kendini yenileyemedin. İyileşmek istiyorsan, bu enfeksiyonla ilgilenip geriye doğru çalışmalıyız."

Başını eğdi ve düzensiz nefesler aldı. "Ben baygınken fizyolojimi bu kadar ayrıntılı bir şekilde incelemiş olman ne kadar da şanslı. "

"Evet, öyle," dedi kısa bir şekilde ve daha fazla zehir çıkardı.

Dişlerinin arasından inledi, mendil sırtına tekrar değdiğinde elleri tekrar tekrar seğirdi.

Kolu kopmuşken bile sesini çıkarmamıştı. Kadın durakladı, elleri havada kaldı.

"Sakinleştirici senin üzerinde işe yarar mı?"

"Hayır," dedi donuk bir sesle. "Her şeyin etkisi geçiyor. Neredeyse hiç sarhoş olamıyorum."

O, kafatasının tabanına dikkatlice dokundu.

"Genelde ağrıyı engellemek için yerel olarak çalışırım, ama beyninde bir yer var. Orayı uyarırsam, seni uyutur. Hiçbir şey hissetmezsin. Ben hiçbir şeyi engellemediğim için vücudun bunu bir müdahale olarak algılamaz. Denememi ister misin?"

"Sen..." Sesi kısıldı. "Bunu yapabilir misin?" "Evet.

Sanırım."

Sessiz kaldı. O, dengesiz nefes alırken kaburgalarının titremesini izledi.

"O zaman dene," dedi. "Zaten beni öldürmeni engelleyen bir şey yok."

Kadın bu yorumu görmezden geldi. "O zaman uzanmalısın."

Masa ortasından çatlamıştı ama hala yeterince sağlamdı, bu yüzden onu geçici bir yatak haline getirdi
ve pelerinini serdi. Kız ona yardım ederek ayağa kalkarken, adamın elleri titriyordu ve kızın omzunu sıkıca tutuyordu. Ağırlığını kıza verirken, adam içinden inledi. Adam masaya neredeyse düşecek gibi şiddetli bir şekilde titriyordu.

şiddetli bir şekilde titriyordu ve neredeyse masanın üzerine yığılacaktı.

Kız, parmaklarını adamın saçlarına geçirip, oksipital çıkıntının hemen altındaki kafatası tabanındaki çukuru buldu.

Sadece enerjide küçük bir değişiklik yapması gerekti, sonra onun bedenini uyuşukluğun huzuru kapladı ve o bilincini kaybetti.

Ferron artık ona dokunduğunda irkilmemeye başladığı için işini daha kolay yapabiliyordu. Enfeksiyonu temizleyip
ve sildi, ama tek düşünebildiği şey, yaralanmanın ne kadar eski olduğu idi.

Daha önce geri dönmeliydi. Bu onun hatasıydı:
Onun şehri terk edip yakacağını varsaymış ve onu zihninden silmişti.

Onların ihanetinden o kadar korkmuştu ki, ihanet etmezse ne olacağını hiç düşünmemişti.

Ne yapacağını düşünürken, ellerini şimdi temizlenmiş yaraların üzerinde titreyerek tuttu. Kemiklerinden metali çıkarmak istedi, ama titanyum yapışmıştı.

Herhangi bir güven duygusu için çaresizce muskasını sıktı.

Yaralanma, sadece kesikler ve metal dönüşümünden ibaret değildi. Dizi aktifti; içinden geçen rezonansın uğultusunu hissedebiliyordu. Aktif bir diziyi değiştirmek son derece tehlikeliydi. Uzuvlara mal olabilecek türden bir şeydi.

Bunu denemek ikisini de öldürebilirdi.

Ferron'un hayatta kalmasını sağlayacak bir yol bulmalıydı, ama bu onun içine işlemişti ve tılsımdan yayılan enerjiyi çekiyordu. onun yenilenmesini sağlayan enerjiyi başka yere yönlendiriyordu. dizinin yollarına yönlendiriyordu.

Bunu sınırlayacak bir kontrol çemberi yoktu. sürekli aktifti, semboller laboratuvarda olduğu gibi dış bir hedefe değil, Ferron'a etki ediyordu. Güç yönlendiriliyor, mutasyona uğruyor ve sonra ona kapalı bir döngü içinde geri besleniyordu.

Bu normal bir insanı öldürürdü, ama Ferron o kadar kolay ölmüyordu — ama aynı zamanda değişemiyordu da. Helena, Ölümsüzlerin nasıl "ölümsüz" olduklarını anlamaya başlamıştı. O yaşlanmıyordu; vücudu zamanda hapsolmuştu, yenilenmesi onu olduğu gibi tutuyordu. Yaşlanma ya da yaralanma ile değişmesine izin vermiyordu. Ama dizi onu değiştirmek için tasarlanmıştı onu değiştirmek için tasarlanmıştı. Mutasyona uğramış güç, tek değişmek için vardı ve bu çelişki onu sırtındaki yaralanmadan çok daha derin bir şekilde öldürüyordu.

O bir potaydı ve kendisi de potaydı ve ya korkunç bir şekilde ölecek ya da tamamen dönüşerek paradokstan kurtulabilecek bir şeye dönüşecekti.

Sembolleri inceledi ve ne işe yaradıklarını anlamaya çalıştı.

Bir kişiye etki etmesi amaçlanan bir diziyi hiç görmemişti, ancak simya notasyonunda oldukça bilgiliydi.

Temel tasarım, sekiz gezegene karşılık gelen klasik bir gök yıldızıydı. ve sekiz gezegenle ilişkiliydi. Paladyanlar beş veya sekizli grupları severlerdi. Bildiği tek istisna, Holdfast Suncrest'in model aldığı piromansi idi. Orada yedi kullanılıyordu.

Ferron'un derisine kazınmış notasyonun kullanımı, edebi bir kavramı ifade etmek için simya formülü kullanmak gibiydi. Simyacıların simya sembolleriyle yazmaları alışılmadık bir şey değildi

sembollerle yazmaları alışılmadık bir şey değildi, özellikle de bilgileri eğitimli kişilere sınırlamak için ders kitaplarında, ancak Helena bu yöntemin işlevsel bir dizide uygulandığını hiç görmemişti. Sekiz noktanın her biri,
. Helena anlamını yavaşça çözdü.

Hesaplayıcı, Kurnaz, Sadık, Kararlı, Acımasız, Kusursuz, Tereddütsüz ve Boyun Eğmez.

Bir kişi üzerindeki dizinin tipik bir dönüşüm formülü olamayacağı mantıklıydı, ancak bir insana özellikler kazandırma fikri korkunçtu. Eğer işe yararsa,
Ferron'u bu sekiz bileşik özelliğe indirgeyecek ve potansiyel olarak onunla ilgili diğer her şeyi silecekti.

En azından metal yerine kaynaklanana kadar iyileşmeye devam ederdi. Yırtıklar hepsi
diziyi sürekli hale getirmek için birbirine bağlanmıştı. Ferron'un onu bayılttığını söylediğinde verdiği tepki göz önüne alındığında, muhtemelen tüm bu süre boyunca bilinci açıktı.

Parmakları titriyordu ve elini onun elinin üzerine koydu. Cildi soğuk ve kağıt kadar inceydi.

Yaraları kapatmak istedi, ama kesiklerden çok fazla girişim vardı. Bu, yeni dokuyu öldürecekti.

Onu tekrar sağlığına kavuşturabilirse, vücudu onunla birlikte çalışarak yaraları kapatabilirdi, ama bu zaman alacaktı. Onun o noktaya gelmesi ne kadar sürmüşse, o kadar zaman alacaktı.

Vivimancy'sini kullanarak ölü dokuyu çıkardı
sonra çantasına gidip, yeniden paketlediği küçük ilk yardım çantasını aradı.
karar verdi, ama bu çok uzun sürerdi.

O sabah topladıklarını gözden geçirerek, neyin yararlı olabileceğini düşünmeye çalıştı.

Sakinleştiriciler ve dönüşüm müdahalesi işe yaramazdı, ama topikal tedaviler hala etkili olabilirdi.
En azından enfeksiyonu önlerlerdi. Uzun süreli salınımlı bir
transdermal

uzun süreli salınımlı bir merhem yapacaktı. Shiseo'nun mutlaka fikirleri olacaktı.

Dudaklarını ısırarak, söğüt kabuğuyla hazırladığı merhemi çıkardı, parmaklarıyla kapağına hafifçe vurdu ve
afyonlu bir şey olmasını diledi. Şimdilik bu da iş görür ve geri dönene kadar yaraları temiz tutardı.

Kesiklere analjezik sürdü, kavanozu tamamen boşalttı, sonra her birinin üzerine gazlı bez koydu, yaraları asidik tutmak ve enfeksiyonu önlemek için üzerlerine kurutulmuş sfagnum serpti, ardından sırtını bandajlarla sardı.

Onu uyandırması gerektiğini biliyordu, ama adam çok yorgundu. Dinlenmeye ihtiyacı vardı.

Tereddütle elini uzattı ve adamın yüzündeki koyu renkli saçlarını geriye doğru çekti. Yüz hatları çökmüştü, yanakları, şakakları ve gözleri çukurlaşmıştı, o ürkütücü gençlik gitmişti.

Kırılmış gibi görünüyordu.

Tırnaklarıyla oynayarak, başka bir şey yapabilmeyi dilerken, göğsündeki duyguların fırtınasıyla mücadele ediyordu. Ona kızgın olmaya, onu kendisine ve herkese bir tehdit olarak görmeye o kadar alışmıştı ki.

Onun gümüş parayı çevirip, Ebedi Ateş'in saldırı için neye ihtiyacı olduğunu söylediğini düşündü. Cezalandırılacağını biliyordu.

Başka bir komutanı kasten kışkırtarak yeni bir bölgenin kontrolünü ele geçirme amacına dair, bilinçsizce sarf ettiği saçma sapan sözleri: O, bunları egosu ve aptallığına bağlayarak önemsememişti. O, başından beri bunu planlıyordu.

Bunu bir tuzak haline getirebilirdi. Son birkaç ayı, Eternal Flame'e yanlış bilgiler vererek
yanlış bilgi vererek mükemmel bir sabotaj gerçekleştirebilirdi. Bunun yerine, bedelini ödeyeceğini bilerek, onlara bir yıl içinde başarabileceklerini hayal ettiklerinden daha fazlasını vermişti.

Ve onun bunu bildiğini sanmıştı. Bu düşünce onu mahvetti. Onun bildiğini düşündüğü ve onu bu duruma terk ettiği için.

Kafasına dokundu, ona yaklaştı, yüzünü inceledi. "Neden bunu yapıyorsun?"

Onu daha fazla bilinçsiz tutmanın bir anlamı olmadığını anlayınca, parmaklarını saçlarına geçirdi ve acının hemen hissedilmemesi için onu olabildiğince yavaşça uyandırdı.

O bilincini geri kazanırken, en yakın elini tuttu, omzunu hareket ettirmemeye dikkat ederek

avucunu ovmaya başladı ve parmak uçlarına doğru yavaşça ilerledi, eklem eklem, rezonansı her bir gerginliği ve düğümlenmiş kasları bulmaya çalışarak.

Babası da ona böyle masaj yapardı,

her gece. Bir kimyagerenin elleri bir cerrahın elleri gibidir, derdi, onlara özen gösterilmesi gerekir.

Ferron'un buna ihtiyacı olmadığını biliyordu. Bu sadece onun için anlamlıydı, ama yapabileceği tek şey buydu.

Bilinci yerine geldiği anda,

gerginliğin vücuduna yayıldığını hissetti. Gözleri birden açıldı, göz bebekleri acıdan küçüldü. Parmakları onun parmaklarına karşı spazm geçirdi, ama hareketsiz yatıyordu, bu yüzden parmaklarını ovmaya devam etti.

Gözleri henüz tam odaklanmamıştı. "Ne

yaptın?" diye sordu sonunda.

Helena dudaklarını ıslattı. "Enfekte olmuş kanı tamamen boşalttım ve ölü dokuyu çıkardım, sonra kesiklere ağrı kesici merhem sürdüm ve bandajladım. En etkili tedavi değil, ama merkezde daha iyi bir şey hazırlayana kadar yardımcı olacağını düşünüyorum. Henüz kesikleri kapatamıyorum, ama güçlendiğinde sonunda kapatabilirim. Tabii önce biraz iyileşebilirsen."

O konuşurken elini çekti ve yavaşça ayağa kalktı. Hareket etmek çok acı verici olmalıydı, ama sesini çıkarmadı, masadan kalkarken bayılacakmış gibi sallansa da.

"Önemli değil," dedi, gömleğine uzanarak. "Beni iyileştirmek senin işin değil."

"Yaraların izlenmeli ve enfeksiyon veya daha fazla kötüleşme olup olmadığı kontrol edilmeli
ve daha fazla kötüleşip kötüleşmediğine bakılmalı. Ayrıca bandajlar en az günde bir kez değiştirilmeli," dedi kadın, öne çıkıp onun önünü keserek.

"Ne yazık," dedi sadece.

"Ferron." Gömleğini ondan aldı. "Buna alışkın olmadığını biliyorum, ama tıbbi bakıma ihtiyacın var. Her şeyi olduğu gibi bırakırsan, muhtemelen öleceksin, ya da belki daha kötüsü olacak."

Adam boğuk bir kahkaha attı. "Marino, mesele de bu. Bennet'in bunun işe yarayacağını düşünerek bunu yaptığını mı sanıyorsun?"

"Ama sana yardım edebilirim," dedi çaresizce, gömleğini giymesine yardım ederek, ne kadar yararlı olabileceğini kanıtlamaya çalışarak. "Dinle. Bir laboratuvarım var. Kimya konusunda iyiyim. Senin için bir merhem yapacağım, topikal olacak, böylece kesikler. Her gün bandajlarını değiştirmek ve bir sorun olmadığından emin olmak için geleceğim."

"Gerçekten, tüm bunlara vaktin var mı?" Yüzündeki ifade alaycıydı.

"Zaman ayıracağım. Her gün geleceğim. Lütfen."

Hazırlıksız yakalanmış gibiydi. "Peki," dedi, bakışlarını ondan ayırarak. "Akşam saat sekiz. Ama
beni buraya getirip gelmezsen, bir daha gelmeyeceğim."

"Geleceğim," diye söz verdi. "Her akşam saat sekizde."

İzin almak için yeni belgelere ihtiyacı olabilirdi, ama Crowther'ın ona vermesini sağlayacaktı. Ya da kendisi sahte belgeler hazırlayacaktı.

Gömleğinin düğmelerini ilikledi, parmakları boğazının hemen altına geldiğinde durakladı. Kemikleri derisinin altından görünüyordu, koyu renkli damarları hala belirgindi. "Çok üzgünüm, Kaine."

Yorgunluktan yüzü neredeyse ifadesizdi, ama kaşlarını kaldırdı. Bunun ne kadar zor olduğunu görebildiği için etkisi daha azdı.

"İyileşmenin seni bu kadar samimi hale getireceğini bilseydim, hayır derdim." Neredeyse kendi sesi gibiydi.

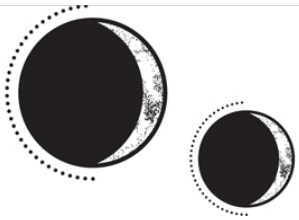
Kadın omuz silkti ve onun pelerinini aldı, sırtına eklediği ağırlıktan şüphe duyuyordu. "Sana Kaine dememeli miyim?
Soyadlarımızla hitap etmeye devam etmek tuhaf geliyor. Hayatımızın geri kalanında birbirimizin yanında olacağız, biliyorsun."

Gök yüzüne bakıp iç geçirdi. "Bana ne dediğin umurumda değil, ama ben hiçbir şeyi değiştirmeyeceğim."

"İyi. O zaman artık Kaine."

Onun hakkında farklı düşünmeye başlaması gerekiyordu.
Onu Ferron olarak görürken çok fazla yanlış varsayımda bulunmuştu.

"Şu anda biraz bilgim yok, ama Bennet'in yeni laboratuvarının nerede olduğunu biliyorum." Zoraki bir gülümseme attı. "Suya yakın yerleri seviyor. West Island tersanesinin yakınındaki depolardan biri. Bir dahaki sefere harita getiririm."

BÖLÜM 33

Junius 1786

HELENA, geç kalmamak için akşamın erken saatlerinde yola çıktı ve tıbbi yardım götürmek için Outpost'a gittiğini belirten yeni seyahat belgelerini yanında götürdü.

Yolculuğunun asıl amacının bu olmadığı için kendini suçlu hissediyordu.

Outpost kalabalıklaşmıştı, ancak Direniş, sınırlı erzaklarını

Herhangi bir şey dağıtarak.

Konuta vardığında, içeride onlarca insan ateşin etrafında toplanmıştı.

Ne yapacağını bilemeden durdu.

Yaralı olduğu için Ferron, fark edilmeden oraya ulaşamazdı. Birisi onu tanıyabilirdi.

normalde bunu nasıl başardığından bile emin değildi.

Ayakta dururken, toplanan grubun etrafından merdivenlere giden bir yol bulmaya çalışırken, yakındaki bir duvara yaslanmış bir figür ayağa kalktı. Yüzünü örten başlık bir anlığına geri kaydı, tam da bir nekrotralın mumsu yüz hatlarını ortaya çıkaracak kadar.

Helena geri çekildi.

O bir erkekti. Karışık sakalı yüzünün yarısını kaplıyordu, kalın kaşları ise gözlerinin süt beyazı rengini neredeyse tamamen gizliyordu. Ustaca yeniden canlandırılmıştı. Cildindeki parlaklık ve gözlerindeki bulanıklık dışında hiçbir çürüme belirtisi göstermiyordu.

Nekrothalların saldırgan olduklarını duymaya o kadar alışmıştı ki, onların

gizlenip bekleyebileceklerini düşünmemişti.

Adam ona doğru yaklaştı ve kalbi gırtlağına kadar çıktı. Şakaklarında bir nabız atmaya başladı, davul gibi zonkluyordu, boynunun yan tarafında bir acı yanıyordu...

Bunu düşünme.

Nekrothrall durdu ve kolunu sıvadı. Koluna, apartmanın kapısında bulunanla aynı stilize demir sembolü çizilmişti.

Bu nekrotral Ferron'a aitti. Neredeyse
onun bir necromancer olduğunu unutmuştu. Necrothrall sola doğru işaret ederken kolu tekrar aşağı indi.

Nekrothrall'ın Ferron'a ait olduğunu bilmek, onu gönüllü olarak Karakol'un derinliklerine kadar takip etmeyi kolaylaştırmadı.

Duvara karışan bir kapıya vardıklarında kalbi göğsünde çarpıyordu. Nekrothrall küçük bir anahtar çıkardı ve kapıyı açtı, metal merdivenler ortaya çıktı

fabrikalardan birinin iç kısmına inen metal merdivenler ortaya çıktı.

Tavanın üzerinde titrek bir şekilde yanıp sönen loş elektrik ışıkları vardı. Kazan dairesine girdiler — geçit dardı — sonra başka bir kilitli kapıdan geçerek
daha geniş bir koridora geçtiler. Büyük bir kapı vardı ve
yaklaştıklarında, kapı içeriden açıldı. Kapı, sanki bir banka kasası gibi, ön kolunun uzunluğundan daha kalındı.

Kapının ardında, çökmüş mobilyalar, parlak prizmalar sarkan avizeler ve Ferron ile dolu büyük bir oda vardı. Ferron içki içiyordu.

Odadaki savurganlık grotesk bir his uyandırıyordu.

Duvarlar ağır, lüks perdeler ve duvar resimleriyle kaplıydı. Duvarda sıralar halinde sürahi ve şişeler vardı. Odanın bir bölümünde oturma alanı vardı.
süslü sehpalar, büyük bir kanepe ve sandalyeler. Diğer ucunda ise maun bir masa ve şezlong vardı. Her şey süslüydü ve bir servete mal olacak türden bir işçilikle yapılmıştı.

"İşte buradasın," dedi Ferron, dikkatini başka yöne çekerek.

Sadece pantolon ve düğmeleri yarısı açık beyaz bir gömlek giyiyordu.

düğmeleri açık bir beyaz gömlek giyiyordu.

Onu her zaman tam giyinik, üniformasının koruyucu kabuğuyla örtülü olarak görmeye alışmıştı ve şimdiye kadar iki kez onu üstsüz bırakmış olsa da, her iki sefer de

tıbbi amaçlıydı.

Bulundukları oda profesyonel bir ortam gibi görünmüyordu.

Yorgun ve bitkin olmasına rağmen, Ferron—Kaine, zihninde düzeltmişti — garip bir şekilde çarpıcı görünüyordu, sanki onu daha önce uygun bir ortamda hiç görmemiş gibi.

"Bu ne?" diye sordu, odaya dikkatlice adım atarak.

Nekrothrall içeri girmedi, bunun yerine geri çekilip kapıyı kapattı ve kapı ağır, güçlendirilmiş bir gürültüyle kapandı.

"Panik odası," dedi Ferron. "Büyükbabam birkaç on yıl önce bir grev sırasında yaptırmıştı. Acil durumlar için."

"Büyükbabanız bu kadar makul şeylere para harcadığı halde neden ona zarar vermek istesinler ki?"

"Gerçekten bir gizem." Bardakında birkaç parmak kadar sıvı kalmıştı, ama hepsini bir yudumda içti.

"Gerçekten de bir muamma." Bardakında birkaç parmak kadar sıvı kalmıştı, ama hepsini bir yudumda içti.

Kadın ona yan gözle baktı. "Biliyorsun, uyuşukluk istiyorsan bu miktarda ağrı kesici alabilirsin."

"Bunda eğlence yok," dedi, elini titreyerek bardağı

"Bunda eğlence yok," dedi, elini titreyerek kendine daha fazla içki doldururken

daha fazla içki dökerken eli titriyordu. "Alkol sadece birkaç dakika için hissizleştirir. Gerçekten sarhoş olmak istediğimde zehri tercih ederim.

Genelde etkisi daha uzun sürer ve bazı zehirlerin çok

ilginç yan etkileri var. Onaylamayacağını düşünmüştüm

" diye iç geçirdi. "Outpost'taki mevcut atmosferi ve bir daha asla mutfak masasında yatmak istemediğimi

mutfak masasına uzanmak istemediğim gerçeği göz önüne alındığında, bu yerin daha mantıklı olduğunu düşündüm."

Helena başını salladı, bunun normalde buluştukları yer olmamasına kızmış mı yoksa minnettar mı olduğunu bilemiyordu. Muhtemelen

başlangıçta böyle bir yere gelseydi paniğe kapılırdı.

İnce ayaklı yan masalardan birini çekip
ve malzemelerini çıkarırken cilalı yüzeyi çizme endişesini bir kenara bıraktı.

Ferron ikinci içkisini bir dikişte içti ve sandalyeye ters oturdu, gömleğinin düğmelerini açtı. Ona yardım etmeden önce, omuzlarını çevirerek gömleğini çıkardı
düşük bir acı çığlığı bastırdı.

"Daha iyi hissediyor musun?" diye sordu, çıplak elini onun koluna koyarak. O geri çekildi. Cildi
doğal olmayan bir şekilde soğuktu. Ateşi yoktu, bu da onun için iyi bir işaretti.

Ferron, karın ağrısı yüzünden yatak odasından çıkamıyordu.

Karısı, karbolik asit çözeltisiyle ellerini temizledi.
ve yaraların üzerinde sadece gazlı bez kalana kadar bandajları olabildiğince dikkatli bir şekilde çözdü.
tuzlu suyla yıkadı ve birini kaldırmaya çalıştı, ama yapışmıştı. Kaine sarsıldı, vücudu titredi.

"Siktir! Yapma!" Sandalyenin arkasını tuttuğu yerdeki parmak eklemleri bembeyaz olmuştu.

Elini geri çekti. "Gazlı bezi çıkarmam lazım."

"Gerçekten mi?" Alnını sandalyenin arkasına dayadı, düzensiz nefes alıyordu.

Cevabın açık olduğunu hissetti. Tekrar
titredi. "Siktir."

"Üzgünüm."

"Kapa çeneni!"

Sessizce durdu, nefes alışı yavaşlayana kadar bekledi. "Tamam,"
diye dişlerini sıkarak konuştu. "Devam et."

"Seni tekrar bayılmamı mı istiyorsun?" diye sordu.

Adam başını kaldırıp ona baktı. Gözleri boştu. Yüzü yorgunluktan morarmıştı. "Bunun gerçekten bir anlamı var mı?"

Helena onun bakışlarına karşılık verdi. Bunu düzeltebilirdi. Hayatında sonunda iyi bir şey yaptığı için onun acı çekip ölmesine izin vermeyecekti.

"Lütfen, denememe izin ver."

Gözlerinde inanılmaz bir şey parladı. Dudakları hareket etmeye başladı, ama sonra yüzünü çevirdi ve alnını sandalyenin arkasına dayadı.

"Peki," dedi, sesinde pes etmişlik vardı.

Parmaklarını kafatasının tabanına kaydırdı. Sadece birkaç saniye sürdü ve adam gevşedi.

Gazlı bezi çıkardı ve yaraları temizledi, sırtını tuzlu suyla yıkadıktan sonra karbolik seyreltikle yıkadı.

En azından Direniş artık onu düzgün bir şekilde tedavi edebilecek kadar yeterli malzemeye sahipti.

Rezonansıyla onu muayene etti, dizinin ona ne yaptığını daha iyi anlamak için yavaşça çalıştı. Laboratuvardaki işini bitirdiğinde kütüphaneye gitti ve dizileri araştırdı, ilgili olabilecek herhangi bir bilgi bulmaya çalıştı. Hiçbir şey yoktu. Daha önce hiç kimse bir insana aktif bir dizi oyulmamıştı.

Rezonansında, adamın vücudunun ölmekte olduğunu hissedebiliyordu. O korkunç, dağılan soğukluğun küçük parlamaları, tekrar tekrar. Dizi sadece tılsımın enerjisini tüketmekle kalmıyor, aynı zamanda vücudundaki tüm kaynaklarını da yok ediyordu.

Ferron, bozulmayı dengeleyecek fizyolojik kaynaklara sahip değildi dengeleyebilecek fizyolojik kaynaklara sahip değildi, bu yüzden her geçen an daha da kötüye gidiyordu.

Elini onun koluna koydu ve rezonansını kullanarak onu ısıtmaya çalıştı. Daha önce bilseydi, onu çağırsaydı, belki daha fazlasını yapabilirdi...

Çok geç kalmıştı.

Boğazı yutkunamayacak kadar sıkışmış halde ona bakakaldı. Yaralanmayı Crowther'a bildirmişti, ama o Kaine'in yaralandığını ya da Helena'nın vivimancy yeteneğini ortaya çıkardığını umursamadı. Ona

belgeleri ve Ferron'dan daha fazla bilgi almak için elinden geleni yapmasını söyledi, ayrıca Ferron'un
iyileşme umudu kalmamışsa, tılsımı geri getirmesi gerektiğini söyledi. Ferron'un bir lich olarak onlara bir faydası yoktu.

Onu kurtar ya da öldür.

Ayakta durup dizilişi izledi, gömleğinin içinden tılsımı kavradı tuttuğu muskayı sıkıca tuttu ve uçlarının avucundaki yaraları deldiğini hissetti.

Onu öldüremezdi. Ona güvendikten sonra olmazdı. Onlara yardım ettikten sonra olmazdı.

Bir ay önce belki, ama şimdi değil.

Direniş'in ona ihtiyacı vardı. Tüm avantajlar ve
geri aldıkları topraklar Kaine sayesindeydi ve savaş hala kazanılmamıştı. Onu kurtarmak zorundaydı.

Tılsımı çıkardı ve başparmaklarıyla yüzeyini ovuşturdu.

Onu tekrar takmaya başladıktan sonra fark etmişti ki
Vivimancy'nin etkisiyle kendini artık o kadar yorgun ve fiziksel olarak zorlanmış hissetmiyordu.

Güneş taşı muskalarının özel olduğunu, Sol'un ışığını ve gücünü içlerinde barındırdığını biliyordu, ama bunca yıldır ne kadar büyük bir fark yarattığını fark etmemişti. Ona zaman kazandırmıştı. Onu bu ana getirmişti.

Eğer bunu yapabiliyorsa, belki Kaine'i kurtarabilir, dengeyi sağlayabilir ve ona bir şans verebilirdi.

Eğer o ölürse, ona ne olacağı gerçekten önemli değildi.
Artık başka şifacılar vardı ve limanlar geri geldiği için, onun ilacı da artık gerekli değildi.

O, yeri doldurulabilir biriydi. Ferron ise değildi.

Altına hiç ilgi duymamıştı, ama onu kullanarak muska üzerindeki altın ışınları bükmeye çalıştı. Kaine, Holdfast armasını takmayı asla kabul etmezdi, ama
biraz daha sıradan görünseydi...

Taş yuvası eğildi ve güneş taşı kayarak yere düştü.

Yere çarptı ve parçalandı.

Helena, kırmızı parçaların her yere dağılmasını dehşetle izledi ve yerde geriye sadece gümüş beyazı bir şey kalmıştı.

Diz çöküp ona uzandı. Cıva gibiydi, yerde sıvı metalden bir su birikintisi, ama parlaklığı sedefliydi, bir tür ışıltı vardı. Dokunduğunda katı ve soğuk hale geldi.

Onu kaldırdı ve tekrar eridi. Rezonansını kullanmadan, ondan gelen sıcak bir enerji uğultusu hissedebiliyordu, sanki derisinden sızıyormuş gibi. Bu his hareket ettiğinde kayboldu ve taş gibi katılaştı.

Büyülenmiş bir şekilde izledi. Vızıltı, sanki bir rüyadaymış gibi giderek artıyor gibiydi. Her şey neredeyse gerçek gibiydi, ama detaylara odaklandığında bulanıklaşıyordu.

Ham ve açıkta olan bu şey, Ferron'un göğsündeki tılsım gibi bir yanma hissi veriyordu, ama daha yumuşak, bir şekilde daha tanıdıktı. Eski bir dost gibi.

Şifacının sezgisiyle ilgili iddiaları, vivimancinin insan fizyolojisi hakkında ilahi veya sezgisel herhangi bir temel anlayış kazandırdığı fikrini her zaman reddetmişti, ama elindeki nesnenin Ferron'u iyileştirebileceğinden emindi. İyileştirecekti.

Ona doğru gitti, nesneyi elinde tutarak. Serbest eliyle çok dikkatli bir şekilde onu geri çekti, yaralara baskı uygulamamaya çalışarak.

Elini, tılsımın yakınındaki göğsüne doğru eğdi ve sıvı katılaşarak yuvarlandı. Cildine değdiğinde, tekrar erimek yerine katı kaldı, sadece Helena'nın avucunda sıcak ve sıvıydı.

Elini Kaine'in kalbinin üzerine düz bir şekilde bastırdı ve rezonansını kullandı. Sanki elini kaynar suya daldırmış gibiydi. Isı sinirlerine yayıldı.

Taş sağlamdı, ama onun rezonansı Kaine'e doğru ilerledikçe, avucunun altında ısındı ve kayboldu.

Elini geri çekerek, gümüş rengi parlaklığın Kaine'in derisinden kaybolduğunu gördü.

Bir an için, vücudu içten dışa aydınlandı.

Kaine'in vücudunun içinden parlayıp sonra kaybolan kemiklerinin, damarlarının ve kalbinin gölgelerini görebiliyordu.

Helena sanki bir sersemlikten uyanmış gibi gözlerini kırptı. Vızıltı kesilmişti, oda sessizdi ve geriye sadece güneş arması ve yerde kırık kırmızı cam kalmıştı.

Ferron'un göğsüne çekinerek dokundu, acaba halüsinasyon mu görmüştü diye merak etti. Son birkaç dakikada olanların hiçbirinin gerçekmiş gibi gelmiyordu.

Ne yaptığından emin olamadan rezonansını uzattı. O da aynı şeyi hissetti, uyumsuz bir ölümsüzlük ve enerji hissi. Görünürde bir değişiklik yoktu, belki biraz daha sıcaktı?

Onu sandalyeye doğru eğdi ve etrafına bakarken parmakları titriyordu. Camı
sakin bir tavırla kaldırdı, boş bir cam şişeye döktü ve çantasına koydu. Bunun gerçekten olup olmadığını kendine ikna etmeye çalışırken, bir yandan da bunun olmadığını söylemeye çalışıyordu. Her iki seçenek de tam olarak inandırıcı gelmiyordu.

Geri dönüp Ferron'u herhangi bir hasta gibi tekrar muayene etti. Onun rezonansına göre,
belirgin bir farklılık yoktu, sadece şimdi daha sıcaktı; ona dokunduğunda soğukluk dalgaları rezonansını o kadar yoğun bir şekilde parçalamıyordu. Ama içinde hiçbir şey yoktu
, hala kalbinin yanında yanan ve parlayan tılsım ve sırtındaki lumithium alaşımı dışında.

Bir an için gözlerini kapattı ve alışkanlıkla tılsımı tutmak için elini uzattı, sonra onun artık olmadığını hatırladı. Sadece bekleyip ne olacağını görmek zorundaydı.

Shiseo ile birlikte hazırladıkları merhemi sürmeye başladı. Uyuşma maddesi olarak morfin kullanmışlardı, uzun süreli etki için

uzun süreli salınım için çeşitli formlarda vazelin ve balmumu ile birleştirmişlerdi, ayrıca enfeksiyonu önlemek için bakır ve bal da eklemişlerdi.

Sonra ona bandaj yaptıktan sonra muska takısını geri taktı, boş yuvayı düzleştirmeye çalıştı ve onu

gömleğinin altına saklamadan önce boş yuvayı düzeltmeye çalıştı.

Altın, cildine serin bir his veriyordu.

Kaine'i uyandırırken, gerginlikten kaskatı kesilmiş elini tekrar tuttu, yavaşça ovuşturarak gevşemesini sağladı. Bilincini geri kazandığını hissetti, ama birkaç dakika boyunca ne kıpırdadı ne de konuştu.

. Sonunda, elini çekip ayağa kalktı ve sessizce gömleğine uzandı.

Ona giyinmesine yardım etti, düğmeleri iliklerken onun gözlerinin üzerinde olduğunu hissetti.

Her düğmeyi iliklediğinde, taşın kaybolduğu yere bakmamaya çalıştı.

Sadece boğazına geldiğinde başını kaldırdı. Gözleri daha berrak görünüyordu. Daha uyanık, ama bunun

sadece tekrar ayık olduğu için olduğunu düşündü.

"Yarın gece tekrar geleceğim," dedi.

Ertesi gece, Ferron'un cildi artık o kadar belirgin bir şekilde gri tonlu değildi. Hâlâ iskelet gibi görünüyordu, yüzü acıdan gergindi, ama rengiyle birlikte cildi de biraz daha sıcaktı. Tekrar bayılmayı reddetti. Ona şüpheyle yaklaştığını ve tam olarak ne yaptığını bilmek istediğini anlayabilirdi, ama sormuyordu ve o da olanları kendi isteğiyle anlatmayacaktı.

İyileşmiyor ya da yenilenmiyordu; sadece o kadar agresif bir şekilde ölmüyordu. Vücudunun bir şekilde diziye uyum sağlamasına bağlı olarak önünde hala uzun bir yolculuk vardı.

Kadın nazik olmaya çalıştı, ama adam titredi, kadın yaraları yıkayıp temizlerken parmak eklemleri beyazlaşana kadar sandalyenin arkasını sımsıkı tuttu. Kadın hızlı çalıştı,

ona her dokunduğunda onu uyardı, her adımı açıkladı ve sonuca odaklanmasına yardımcı olmaya çalıştı.

Kız ona her dokunduğunda hala irkiliyordu.

Her gece aynı rutini izleyerek Karakol'a geri dönüyordu. Çoğu gece Kaine onunla hiç konuşmuyordu. Her zaman biraz sarhoştu ve bir şekilde

geri gelmesinden rahatsız gibi görünüyordu. Beş gün sonra, tılsım sanki sızan bir pil gibi enerji yaymayı bıraktı ve kız, aşırı gerilimin yavaşladığını hissedebiliyordu.

Bir haftadan fazla süren sessiz tedaviden sonra, o ellerini yıkarken aniden konuştu. "Yüce Büyücü birini istiyor."

Kadın durakladı. "Kimi?"

"Hevgoss'un hapishane komplekslerinden birinin gardiyanı." "Neden?"

"Hâlâ istenmeyen kişi olduğum için neler olup bittiğinin tüm ayrıntılarını bilmiyorum. Görünüşe göre bir noktada Morrough, Hevgotian militerlerine ölümsüzlüğün anahtarını vaat etmiş.

Ölümden kurtulmanın anahtarını vaat etmiş. On yıllar geçti, ama o hala istedikleri versiyonu üretemedi. Guild Assembly'yi desteklemelerinin nedeni, Yüksek Necromancer'ın Paladia'yı ele geçirebilirse bunu geliştirebileceğine onları ikna etmiş olması. Son aksilikle ittifak bozuldu ve şimdi Morrough, Hevgoss'un haberi olmadan bu muhafızı ele geçirmekle ilgileniyor. Birkaç aday sessizce içeri girip onu bulmaya çalışıyor. Eternal Flame daha fazla ayrıntı istiyorsa, peşlerine birini peşlerine göndermelidirler."

"Neden Undying'i göndermiyorsunuz?" diye sordu.

"Bizi göndermek daha karmaşık. Özel hazırlıklar gerekiyor ve gidebileceğimiz süre sınırlı."

Bir an durakladı. "Neden?"

Bu soruya onun rahatsız olduğunu hissedebiliyordu. "Çünkü biz Morrough'a bağlıyız."

Elleri dondu. "Yani..." Bunu kibarca ifade etmenin bir yolu yoktu. "Sen... nekrotralar gibi misin?"

Adam göz ucuyla ona sert bir bakış attı.

Nekrothalların, necromancerlarından çok uzaklaşamayacakları, aksi takdirde tekrar "ölecekleri" iyi biliniyordu. Çoğu necromancer en fazla birkaç mil uzaklaşabilirdi. Undying'in canlandırmaları özellikle güçlüydü;

Paladia'daki nekrotallar o kadar serbestçe hareket ediyorlardı ki, kimse sınırlarını bilmiyordu, ancak Paladia sınırları içinde bir yerde oldukları varsayılıyordu.

Undying'e mesafe sınırlamasının uygulanması, ikisi arasında paralellikler olduğunu gösteriyordu.

"Evet," dedi Kaine, ses tonunda isteksizlik vardı.

"Ama Morrough gitti ve herkesi götürmedi. Sen hala buradaydın. Bu nasıl oldu?" diye sordu
"Her zaman ona bağlı değiliz." Diye iç geçirdi. "Biz... O, bizi yaratırken kemiklerini, kemik parçalarını kullanıyor. Sağ kolunun dış kemiğinin bir kısmı bende kullan

"Biz ona her zaman bağlı değiliz." Diye iç geçirdi. "Biz... O, biz yaratıldığımızda kemiklerini, kemik parçalarını kullanır. Sağ kolunun dış kemiğinin bir kısmı bende kullanıldı. O bunlara filakteriler diyor. Bu, bizim
fiziksel değişmezlik. Bunun bir kısmı tılsımları yapmak için kullanılır." Göğsünü işaret etti. "Bazen
filakterileri çıkarır ve ya yeni bir kemik büyütür ya da bir nekrotraldan yedek bir kemik alır. Seyahat ederken de böyle yapar
yolculuk sırasında bazılarını geride bırakabilmek için yaptığı şeydi. Bunu sık sık yapmayı sevmez, ama filakterileri bırakmadan seyahat ederse
filakterileri bırakmadan seyahat ederse, bağlantı kopar ve biz... ölürüz."

"Kemikleri mi?" Helena bu noktada takılmıştı.

Adam başını salladı. "Evet. Kendinden bir parça bizimle paylaşıyor ve biz de kendimizi tamamen ona adıyoruz."

O sessiz kaldı ve Helena, o tekrar konuşana kadar zihni karmakarışık bir şekilde çalışmaya devam etti.

"Savaş başladığında, birkaç kişi kaçmaya çalıştı.
Holdfastları devirmenin kolay bir iş olmayacağını anladıklarında. Yüksek Necromancer cesetleri geri getirtti. Her bir filakteriden yeni tılsımlar yaptı ve onları cesetlerin içine koydu. Sanırım
böyle öldüklerinde onlara liche denir. O zaman 'Ölümsüz' olmanın ne demek olduğunu anlamaya başladık."

"Filakterini çalarsan ne olur?"

O içinden güldü. "Eğer bunun mümkün olduğunu düşünüyorsan, Morrough'un yanına bile yaklaşmamışsın. O, odaları rezonansıyla doldurabilir. Ama ondan çalmak mümkün olsa bile, bir süre sonra parçalanmaya başlarlar.
Bozulma Ölümsüzleri öldürmez, ama zihinleri bozulmaya başlar.

Bu, Ferron'un neden Ebedi Ateş'e ihtiyaç duyduğunu açıklıyordu; Morrough'u yenmeleri için onlara bağımlıydı.

"Crowther'a haber vereceğim," dedi sözlerini bitirirken.

HELENA, Doğu Adası'na giden köprünün ortasında durdu ve baraj ile dağlara doğru baktı. Lumithia, yazın Abeyance'ına yaklaşan, azalan bir hilaldi, ama yine de ışığı her şeyi altın rengi bir parlaklıkla kaplıyordu.

Birkaç hafta sonra yaz gelgitleri tamamen çekilecek, denizlerden geçiş mümkün hale gelecek ve aylarca süren ticaret seli denizden iç kesimlere akın edecekti. Direniş, yıllık ticaret sezonu için limanları tam zamanında ele geçirmişti.
direniş, yıllık ticaret sezonu için limanları tam zamanında ele geçirmişti.

Helena ayakta durmuş, etrafındaki siyah ve gümüş rengi sert dünyayı inceliyordu.

Kendini kaybolmuş hissediyordu. Kaine'in yaralanması, onun ilgisizliğini daha da artırıyordu. Odaklanmasını kaybettiğini hissedebiliyordu. Artık iyileşme belirtileri gösterdiği için, görevini unutmasına izin veremezdi.

Onun dikkatini çek. Onu sadık ya da takıntılı hale getir.
Hangisi daha kolay olursa. Kaine'in bilgileri ne kadar önemli olursa olsun, hizmetleri tamamen kendi takdirine bağlı olduğu sürece bir yük olmaya devam edecekti.

Ölümsüz. Katil. Casus. Hedef. Araç.

Listeyi kendi kendine tekrarladı, ama bunlara olan inancı boş geliyordu.

Crowther'ın Kaine'e atfettiği motifler, Kaine'in arkasına saklandığı, uygun olmayan bir maske gibi geliyordu. Helena bir simyacıydı; manipüle etme veya
değiştirmeye alışkın değildi.

Köprüyü geçip Karargah'a doğru ilerlerken, yağmur bahçesi gözüne çarptı. Oradan sayısız kez geçmişti ama hiç durmamıştı. Bu gece bir şey onu oraya çekti.
Muhtemelen bir zamanlar güzeldi, ama şimdi bakımsızdı. Derenin ortasında tanrıça Luna'ya adanmış bir tapınak vardı.

Luna'ya saygı göstermek Paladia'da nadir görülen bir şeydi. Tanrılardan birini açıkça küçümsemek tehlikeli kabul ediliyordu, ama o, Quintessence'ın bir parçası olarak dışında nadiren tanınıyordu.

Paladia'da Luna, gelgitler kadar değişken, kaprisli ve hain olarak görülüyordu. İnanca göre,
Sol'un Luna'nın değişken doğası nedeniyle
Lumithia'yı kendi kalbinden doğurmuş ve onu gece gökyüzüne yerleştirerek insanlığın karanlıktan korkmamasını sağlamıştı.
Lumithia'nın daha parlak olmasından kıskanan Luna, intikam olarak dünyayı su altında bırakmak istemişti
Lumithia, Luna ile o kadar yıkıcı bir göksel savaşa girdi ki, yeryüzüne ateş yağdı.
Savaştan sonra Lumithia gökyüzüne yerleşti ve Büyük Felaket'in yol açtığı yıkımı onarmak için
insanlığa simya yeteneğini bahşetti. Bu arada, yenilgiye rağmen pişmanlık duymayan Luna, öfkesini okyanusları ve denizleri sonsuz köpüklerle kaplayarak
kıskançlık, sadece gökyüzünü tek başına yönettiğinde sakinleşiyordu.

Binlerce yıl sonra Luna hala küçümseniyordu, küçük ve önemsiz kalmaya devam etti.

Luna'nın heykeli yıpranmış ve belirsiz bir figürden başka bir şey kalmamıştı.

Helena ilk geldiğinde, Paladianların Luna'ya karşı tutumu ona şok olmuştu. Paladia'nın Sol ve Lumithia'ya olan büyük
bağlılığını biliyordu, ancak din kavramının kendisi farklıydı.

Etras adalarında simya için çok az metal vardı ve denize sürekli yakın olmaları nedeniyle Etraslılar, kendilerini yöneten şiddetli gelgit değişikliklerinden sorumlu olan kişi olarak görüyorlardı. Mitlerinde Lumithia, dünyayı yok etmeye çalışan şiddetli bir davetsiz misafirdi ve Luna kendini Lumithia'nın yoluna atmıştı. Bu eylem Luna'yı o kadar ağır yaralamıştı ki, neredeyse gökyüzünden düşecekti denizler onu yakalamak için yataklarından yükselmeye çalışmıştı. Bu fedakarlık eylemiyle cezalandırılan Lumithia, şiddetinden vazgeçti ve Luna ile birlikte gece gökyüzünü korumaya başladı. Ancak denizler bunu unutmadı: Lumithia dolunay olduğunda hala Lumithia dolunay olduğunda öfkeyle yükseliyor, ancak onun yokluğunda sakinleşiyorlardı.

Bu nedenle, Etras'ta Luna sadece denizleri yönetmekle kalmaz, aynı zamanda koruyucu tanrıça, şefaatçi ve bir anne olarak da kabul edilir.

Helena dereden pürüzsüz bir taş aldı.

Etras'ta Luna'ya dua etmek için, sahil boyunca taşları üst üste dengeli bir şekilde dizmişlerdi; her taş, gelgitlerin ona ulaştırması için bir duaydı.

Burada onu yıkayacak gelgitler yoktu, ama Helena bu ritüelin meditatif odaklanmasını her zaman sevmişti.

düzgün bir yığın yaptı, ilk taş Luc, sonra Lila, Soren, Matron Pace, hastanede çalışan doktorlar, hemşireler ve stajyerler, Shiseo, Ilva (isteksizce), Ebedi Ateş ve Direniş.

Kule tehlikeli bir şekilde sallanana kadar büyüdü. Helena son bir taşı tuttu. Tereddüt etti.

Eğer kuleyi inşa ederken yıkarsa, her şey boşa gidecekti. Neredeyse taşı geri koyacaktı.

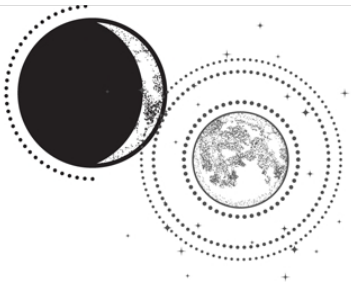
Ama taşı yerine koydu.

Beni Kaine Ferron'un ölümünden sorumlu tutma.

Yığın sallandı, çökmek üzereydi. Sonra yerine oturdu.

Boğazı düğümlendi ve göğsündeki ağırlık kalktı, sanki evren ona bunun mümkün olduğunu söylüyordu.

Güney ritüellerinin Kuzey'de yeri yoktu, ama o
savaş için her şeyi vermişti, ama bu yeterli olmamıştı.
Geriye sadece batıl inançları kalmıştı.

. BÖLÜM 34

Julius 1786

KAINE'İN SIRTINI TEDAVİ EDERKEN GÜMÜŞ ÇİZGİLERİ FARK ETTİ.

. Şakaklarında zar zor görülebilen, koyu saçlarının arasına karışmış gümüş beyazı parıltılardı.

Durup yakından inceledi. "Bu yeni mi başladı?"

O elini uzattı ve parmaklarıyla o bölgeyi okşadı. "Bu sabah fark ettim."

"Değişemeyeceğini sanıyordum."

"Şey, ben şu anda bir deneyim," dedi kuru bir şekilde. "Ne olacağını kimse bilmiyor. İnsanlar bu yüzden deneyler yapıyorlar."

Kadın daha da yaklaştı, onun sadece saçlarının grileştiğini ve taşın gümüş beyazı renginde *olmadığını* kendine ikna etmeye çalıştı.

Adam başını ona doğru çevirdi, yüzleri birbirine çok yakındı. "Sakıncası var mı?"

Kızardı ve hızla geri çekildi. "Özür dilerim."

O bandajları sararken adam tekrar konuştu. "Görünüşe göre bana bir kimera hediye ediliyor."

"Hediye mi?"

Onun bu sözleri, sanki ona, hayattayken çürümeye meyilli vahşi bir canavar değil de, istenmeyen bir evcil hayvan verilmiş gibi geliyordu. "Şimdiye kadar hepsi vahşiydiler, ama evcilleştirilebilir bir kimera ideal olurdu." Ayağa kalktı. "Bunu yetiştirmek için

bir kimera yetiştirmek için 'kaynaklara' sahip olanlara, eğitmeleri için bir kimera 'hediye ediliyor'. Bu açıkça bir test."

Onun etrafından dolaşarak gömleğini giymesine yardım etti. Gözlerinin altındaki morluklar neredeyse tamamen kaybolmuştu. "Ama yaralısın. Düzgün iyileşemediğin ve kollarını kaldıramadığın halde böyle bir şeyi evcilleştirmeni beklemek adil değil."

O, ona küçümseyici bir bakışla baktı. "Marino, bu senin için şok edici bir gerçek olabilir, ama Yüce Büyücü adaleti umursamıyor. Onun görüşüne göre, hayatta kalmak için zeka ve iradeye sahip olmayan herkes acı çekmeyi ve ölmeyi hak ediyor. İdeal olarak, onun eğlencesi için."

Onun onu kışkırttığını anlayabilirdi. "Ne tür bir kimera olacağını biliyor musun?"

"Şey, 'eğitmek' kelimesinin kullanılmasına bakılırsa, en azından kısmen köpek olacağını tahmin ediyorum. Ama ben Bennet'in en sevdiği kişi değilim. Ne olursa olsun, en kötüsünü alacağımdan eminim."

Eğitilebilen bir kimera fikri korkunçtu. Gittikçe daha fazlası ortaya çıkıyordu. Çabuk ölüyorlardı, ama onlarla ilişkili ölümler yavaş yavaş artıyordu.

"Onu öldürebilir misin?"

Kaşlarını kaldırdı. "Sınandığım hediyemi öldürmem gerektiğini mi düşünüyorsun?"

Nasıl cevap vereceğini bilemeyen kızın vücudu bir sıcak bir soğuk oldu.

O zaten yaralanmıştı. Kendisine emanet edilen kimera ölürse, şüphesiz cezalandırılacaktı, ama...

Adam kadının çenesini tuttu ve gözleri onun gözleriyle buluşana kadar başını geriye eğdi. Gözlerinde belirsiz bir gümüş parıltı vardı. "Benim yerimde olsaydın, ne yapardın?"

"Ben..." diye kekeledi. "Sadık olmasını sağlayabilir miyim diye bakardım."

"Ya yapamazsan? Bir canavarı sadık hale getiremezsen, o zaman ne yapacaksın?"

Yüzleri birbirine yakındı. Helena'nın boğazı düğümlendi, kalbi çok hızlı atıyordu.

"Dönüşümdeki kusurları arardım," dedi. "
Birleştirme çok iyi değil, bu yüzden bozulmayı hızlandırmak için ağırlaştırılabilecek hatalar var. Onu
onu hemen öldürmen gerekmez, sadece kaçınılmaz olanı hızlandırırsın."

O, Helena'nın nefesini hissedebileceği kadar yakına eğildi. Bir an için onu öpeceğini sandı.

"Çok pragmatik birisin." Sözler dudaklarına değdi.

Adam aniden çenesini bıraktı ve gözleri parlayarak geri çekildi.

Yanakları hala kızarmış halde, tüm malzemelerini topladı ve ona bir daha bakmayı reddetti.

O ayrılırken adam konuştu. "Ölme, Marino.

Seni özleyebilirim."

VANYA GETTLICH, küçük gözleri, büyük yuvarlak burnu ve keskin kulakları olan, kısa bacaklı bir bekar kadındı. O, her zaman, bu özelliklerin birleşiminin, Direniş'in en iyi keşifçilerinden biri olarak başarısının sırrı olduğunu söylerdi.
Direniş'in en iyi keşifçilerinden biri olarak başarısının sırrı olduğunu söylerdi. Kimse sıradan bir kadını fark etmezdi.

Genelde, keşif erleri çok uzun yaşamazlardı. Aylarca yaşamak etkileyici kabul edilirdi. Çoğu için bu süre çok daha kısaydı. Vanya yıllardır keşif görevlisi olarak çalışmış, düşman topraklarına girip çıkarak kimsenin elde etmeye cesaret edemediği istihbarat ve bilgileri toplamıştı.

Ama ortadan kaybolduğunda, herkes onun geri dönmeyeceğini biliyordu. İki hafta boyunca kayıp olarak arandıktan sonra, muhtemelen ölü olarak listelendi.

Helena, devriyelerden biri telsizle onu bulduklarını bildirdikten sonra
Gettlich ağır yaralanmıştı. Onun bir nekrotral olmadığı doğrulandı, ancak onun yaralı cesedini kullanarak karargaha sızmaya çalışan bir lich olmadığına emin olmak daha zordu.
karargaha sızmaya çalıştığı bir lich olmadığına emin olmak daha zordu.

Tılsım izi olup olmadığı kontrol edildiğinde, vücudunda tespit edilebilir lumithium da dahil olmak üzere anormal metal formları bulundu.

Kuralların istisnası yoktu. Vücudunda lumithium bulunan hiç kimse, tam kısıtlama olmadan Karargah'a giremezdi.

Gettlich çığlık atarken onu bağladılar,
ve ona dokunmamalarını yalvararak, onun olduğunu söyledi, ama Helena'nın ona başka türlü davranmasına izin verilmedi.

Helena tam öne adım atmışken kapılar açıldı
Luc içeri girdi ve onu durdurmaya çalışan muhafızlarını yere sermekle tehdit etti.

Lila, silahları hazır, yüzünde çatışma ifadesiyle Luc'un yanında duruyordu. Luc, tehlikeye aldırış etmeden Gettlich'in üzerine eğildi.

"Gettlich," dedi, sesi kısılmıştı. "Çok üzgünüm."

Gettlich sakinleşti. Luc insanlara böyle bir etki yapardı. Onun özürlerini susturdu, ona aptal çocuk dedi. Helena fark edilmeden çalışırken, son raporunu verdi.

Batı Limanı yakınlarındaki yeni laboratuvarı araştırırken yakalanmıştı. Ölümsüzler onu orada denek olarak kullanmış, simyasını bastırmaya çalışmışlardı. Günlerce ona metal enjekte etmişlerdi. Deney,

organları iflas etmeye başlayınca başarısız olarak değerlendirildi.

Onu ortadan kaldırmakla görevli gardiyanlar,
Ölmek üzere olan mahkumu kullanmaya karar verdiler. Onu mahremiyet için binadan çıkardılar ve işlerini bitirdikten sonra onu ölüme terk ettiler.

Gettlich tüm bunları Luc'a anlatırken, Helena da bunu doğruladı. Kandaki metal, Helena'nın kendi rezonansını bozarak
ve onu statik gibi bulanıklaştırıyordu. Kolları ve bacakları, kelepçelerden kaynaklanan eski morluklarla kaplıydı. Belden aşağısı kanla kaplıydı. Metal zehirlenmesi
kan zehirlenmesinden ölecekti, ama iç organlarındaki hasar onu daha önce öldürecekti.

Tüm bu metal, Helena'nın vivimansiyonu ile de
ve hiçbir şey yapamıyordu. Luc her yalvardığında başını sallamaya devam etmek zorundaydı.

Laudanum, Helena'nın sunabileceği tek şeydi. Her şey bitene kadar rahatlama.

Gettlich'in kalbi, Luc her konuştuğunda canlanmaya çalışıyordu. Luc, Ebedi Alev'in onu asla unutmayacağını, ona zarar veren herkesi bulacağını ve hepsine ödetileceğini vaat ediyordu.

Konsey, Luc'un taburunu alıp laboratuvarı bulmaya çalışmasını engellemek için onu odasına kilitlemek zorunda kaldı.
Gettlichler eski bir aileydi. Luc, Vanya'yı hayatı boyunca tanımıştı.

Ölümün koşulları nedeniyle, geleneksel yas ve kremasyon süreçleri askıya alındı. Ceset, sedyeye bağlı halde, bir çarşafla örtülmüş olarak güvenli bir odaya yerleştirildi.

Helena, Falcon Matias'ın ofisine çağrıldı. Ofis, çok büyük bir güneş resmi dışında hiçbir süsleme bulunmayan, sıkıcı küçük bir odaydı. güneş resmi dışında hiçbir süslemesi olmayan küçük, sıkıcı bir odaydı. Matias'ın bulunduğu odalarda Helena her zaman üşürdü.

"Konsey, Gettlich'in otopsisinin gerekli olduğuna karar verdi," dedi Matias, önsöz yapmadan, yüzü
. "Bunu yapmak için seçildin."

"Ben eğitim almadım..."

"Bu konuda kitaplar var. Cerrah Maier'den isteyebilirsin," dedi Matias, elini sallayarak.

"O zaman Maier yapması gerekmez mi..."

"Gettlich'in durumunun çok rahatsız edici olduğu söylendi. Zaten gördün, bir kez daha görmenin sana bir zararı olmaz," dedi, onu bir kez daha keserek. "Uygunsuz bir hareket yapmadığından emin olmak için tüm süreç boyunca gözlem altında tutulacaksın." Su gibi mavi gözleri kısıldı. "O cesede herhangi bir
ihlal ettiğinizden şüphelenilirse, ellerinizi kestirip

Ruhun, dünyanın karanlık ateşlerine batmaya mahkum oldu. Anlaşıldı mı?”

Ona öfkeyle baktı, konuşurken ağzında yapışkan tükürük iplikleri görünüyordu. Sadece hayatta kalmak için yeterli miktarda su içti hayatta kalmak için yeterli miktarda su içiyordu, bedenin ihtiyaçlarını yenilmesi gereken bir şey olarak görüyordu. Bu, inananlar arasında yaygın bir fikirdi,
ancak Matias, Helena'nın tanıdığı herkesten daha da ileri götürmüştü.

Helena, midesi korkudan düğümlenmiş bir şekilde ayağa kalktı. Hiç otopsi yapmamıştı.

Gettlich, Helena'nın ilk öğretmenlerinden biri olarak ona giriş düzeyinde simya öğretmişti. Onu tanıyordu.

Ama Matias'tan gelen hiçbir şey bir istek değildi. Onun sözü Helena için kanundu.

Yavaşça başını salladı.

"İşlem yarın, Sol zirveye ulaştığında yapılacak." Matias yine dilini şaklattı. "Hazırlık için gidip kendini arındır."

Helena, kafası boşalmış bir halde odadan çıktı, ama yapabileceği hiçbir şey yoktu. Luc'u bu işe karıştıramazdı. O zaten...
Ölümden dolayı yıkılmıştı ve otopsi yapılmasını hiç istemiyordu, ama Konsey haklıydı: Ne yapıldığını bilmeleri gerekiyordu.

Akşamını, Karakol'a gitme vakti gelene kadar otopsi yöntemlerini araştırarak geçirdi. Neredeyse
korkudan komaya girmiş gibi hissediyordu ve kaçabileceği bir rutin olduğu için minnettardı.

Ferron her zamanki yerindeydi, parmaklarında bir bardak sallanıyordu, ama odadaki mobilyalar
bir tarafa itilmişti. Yorgun bir ifadeyle göz kapaklarını indirmişti, ama kirpiklerinin altında keskin, neredeyse gümüş rengi bir parıltı vardı.

Helena sormadı. Kendi endişeleri vardı.

Onun yine o ruh halinde olduğu inkar edilemezdi. Onda bir gerginlik vardı, gözlerinin ona bakışında tuhaf bir özellik vardı

geldiğinde ona bakışlarında tuhaf bir özellik vardı. Onun tipik kızgınlığı değildi bu.

Helena farkında değilmiş gibi davrandı, tek kelime etmeden bandajları çıkardı ve yaraları inceledi. Rengi neredeyse normale dönmüştü ve hiçbir yerde çürüme veya
enfeksiyon belirtisi yoktu. Sembollerin hemen çevresinde sadece küçük ölü doku izleri vardı.

Bir hafta kadar sonra, kesikleri kapatmayı deneyebilirdi. Hayatta kalabilir ya da kalamaz, sürekli açık bir yaraya sahip olması onun için sürdürülebilir değildi. Ne kadar rutin bir hayat sürmeye çalışsa da, o acı çekmeden hareket edemediğini biliyordu.
. Kaine casusluk yapmaya devam edemezse, Crowther ve Ilva'nın yardımlarının daha fazla sürmeyeceğine inanıyordu.

Elini kısa bir süre omzuna koydu. O hareket etti ama hiç irkilmedi.

"İşin bitti," dedi kadın sessizce, bandajları sarmayı bitirip gömleğini giymesine yardım ederken.

Hiçbir şey söylemedi, sadece ayağa kalktı ve kendine bir içki daha doldurdu.

Çantasını topladı ve kapıya doğru yöneldi. Genellikle necrothrall, o yaklaşır yaklaşmaz kapıyı açardı, ama bu gece kapı kapalı kaldı.

Bir an bekledi, sonra sonunda barda duran Kaine'e doğru baktı. "Seni eğitmek için hiç
seni eğitmeye fırsatım olmadı, değil mi Marino?"

Ağzı kurudu. Etrafındaki oda birdenbire çok belirgin hale geldi.

Kaine kendini daha iyi hissetmeye başladığında, ona *kimin* sorumlu olduğunu hatırlatması gerektiğini biliyordu. Kimsenin yanında kendini savunmasız hissetmekten açıkça nefret ediyordu. Onu yerine oturtma ihtiyacı hissedecekti.

Bunu biliyordu ve gelecekte endişe duyacağı bir konu olarak aklına kazımıştı. Bir adım geri attı.

"Buraya gel."

Kafasını salladı. "Yarın bir ameliyatım var. Bu gece bana zarar veremezsin."

Adam hareketsiz kaldı, sonra parmak eklemleri bardağı sıktı, yüzü karardı ve parmakları beyazladı. "Beni tam bir canavar olarak gördüğünü biliyorum," dedi sert bir sesle. "Ama genelde sözümü tutarım. Sana zarar vermeyi planlamıyorum.
Buraya gel. Bana saldırmayı dene, ne kadar bilgili olduğunu görebileyim."

"Ne?" Ona inanamayan gözlerle baktı.

"Gece, Direniş bölgesinin dışında seyahat ediyorsun." Dişlerini sıkarak konuşuyordu. "Savunmada berbat olduğunu zaten belirledik. Şimdi de saldırını görelim. Gel. Buraya."

Kız, inanamadan etrafındaki boş alana baktı. "Sen yaralıyken sana saldırmayacağım."

Adam şaşkınlıkla ona baktı. "Ölecek değilim ya."

Ona deli olduğunu söylemek istedi ama nazik davranmaya çalıştı. "Bak, Ferron... Kaine... Endişen için teşekkür ederim ama ben bir vivimancerim. Bir şeyim olmaz."

"Öyle mi?"

Kadın keskin bir şekilde başını salladı. "Evet. Savunmada en iyisi olmayabilirim, ama her zaman bu yeteneğim var. Yani dövüş yeteneklerim senin endişelenmen gereken bir şey değil. Ama" — derin bir nefes aldı—"endişelendiğin için teşekkür ederim."

"Sanırım haklısın," dedi yavaşça, gözleri odak noktasından kayarken.

Arkasındaki kapının açıldığını duydu ve dönüp giderken ona son bir kez başını salladı.

Kapıda, onu bekleyen tek bir nekrotral yerine, geçit onlarla doluydu.
en az bir düzine vardı, bazıları yaşlı ve gri, diğerleri yeni, yaraları hala kırmızıydı.

Kafasından kan çekildi.

"Merak etme, hepsi benim," dedi Ferron'un sesi belirsiz bir şekilde duyuldu. "Şimdi, vivimancy ile savaşmanı görelim."

Başka bir şey daha söyledi ama artık onu duyamıyordu. Gözleri, odaya doğru ona doğru ilerleyen nekrotrollere takılmıştı. Yüzleri ifadesizdi.

Çok fazlaydılar.

Onun üzerine üşüştüler. Kapana kısılmıştı. Onlarla birlikte kapana kısılmıştı. Kaçamazdı.

Hepsi ona yaklaşıyordu.

"Kendine vivimancer diyorsun. Göster bana." Onun sözlerini zar zor duydu.

Burası hastane değil. Sen hastanede değilsin, diye kendi kendine söyledi, ama nefes almaya çalıştığı her seferinde göğsü daha da sıkışıyordu. Geri adım atmayı başardı.

Onları uzaklaştırmak için bir elini uzattı, ama eli şiddetle titriyordu.

"Marino." Kaine'in sesi sinirliydi. "Benden daha mı çok benden daha mı çok korkuyorsun? Aslında kırıldım." "F-Ferron, onları geri çağır," dedi, sesinde titreme vardı. Gözlerini necrothrallardan ayıramıyordu. "Hayır. Senin savaşmanı görmek istiyorum."

"Savaşmak istemiyorum," dedi, daha da geri çekilerek. "Kes şunu. Hayır diyebileceğimi söylemiştin. Hayır diyorum."

Sesi yükseliyordu.

"Onlar cesetler. Kendini koruyabileceğini söylemiştin. Göster bana!"

Midesinde bir sıkışma hissetti, bacakları titremeye başladı. "Onları bırakın." Sesi titriyordu.

"Onları çıkarırsan, yakarım." Sesi alaycıydı, sanki tüm bu olay komikmiş gibi. "Hadi ama. Ne yapabileceğini göster bana."

Nekrothrall'lar yayılmaya başladı ve onu köşeye sıkıştırdı. Omuzları duvara çarptı.

"Ferron!" Sesi keskin, içinde histerik bir ton vardı. "Onları geri çağır. Bunu yapmak istemiyorum!"

"Bu bir savaş." Sesi, etrafını saran cesetlerin ötesinden geliyordu. "İstemek yok;

ya yaşarsın ya da ölürsün."

Geri çekildi, kendini olabildiğince küçülttü.
Boğazı tıkanıyordu, sanki parmaklar çoktan boğazını sıkmış gibiydi. Onu ikiye bölmüşlerdi.

Çığlık attı ve ellerini uzattı. Her şey kırmızıya döndü.

Her şey.

Gözlerini kırptı ve karanlıktan başka hiçbir şey göremedi. Yüzünden damlayan kan pıhtılaşıyordu. Cildini kaplamış, kirpiklerine yapışmıştı. Artık nekrotallar yoktu, sadece vücut parçaları vardı.

Dizleri tutmadı ve çantasının askısını sıkıca tutarak duvardan yere kaydı.

Ağzında kanın tadını alabiliyordu. Havada çürüme kokusu yoğun bir şekilde hissediliyordu. Hala
boğuluyor, nefes almaya çalışırken kan ve iç organlarla boğuluyordu.

İki sert el omuzlarını kavradı.

Rezonansıyla dışarı doğru itti, ama bu itme karşılandı ve o kadar şiddetli bir şekilde geri itildi ki, sanki kafasının içinde bir top patlamış gibi şiddetli bir şekilde geri itildi.

Görüşü beyazlaştı ve geri geldiğinde Ferron'un
yüzü gözlerinin önünde belirdi, ama parlıyordu. Gözleri parlak gümüş rengi olmuştu.

"Ne oluyor, Marino?"

Kafası çınlıyordu ve kelimeleri bir araya getiremiyordu. Orada diz çökmüş, onun canlı yüzüne bakıyordu.

"Sana söyledim, istemiyordum," dedi sonunda. Sonra yüzü buruştu ve gözyaşlarına boğuldu.

Bir süre sessizlik oldu.

"Belki de seni biraz hafife almışım." Bir mendil çıkardı ve kirpiklerinde kan pıhtısı kalmayıncaya kadar kızın yüzünü sildi.

O, uyuşmuş bir halde otururken, adam onu yerden kaldırdı ve kolları neredeyse pes etmek üzereyken onu banyoya doğru sürükledi.

Onu içeri itti, musluğu çevirerek duşu açtı
dolabı açıp birkaç havlu ve temiz giysiler çıkardı.

"Temizlen," dedi.

Helena kendine baktı. Vücudu iç organlarla kaplıydı. Hastaneden daha kötü kokuyordu. Her şey çürüyordu. Boğazı kasıldı.

Giysileriyle duşa girdi, parmakları titreyerek giysilerini çıkarmaya zorladı, ıslak katmanları deri gibi soydu.

Sanki Ferron iltihaplı bir yara bulmuş ve
parmaklarını içine sokmuş gibiydi. Suyun altında kozaya sarılmış halde, zar zor dışarı çıkabildi.

Yavaşça saçlarını kurutup yeniden ördükten sonra, Ferron'un bıraktığı kıyafetlere bakmadan önce dikkatlice yerine tutturarak, kaçınılmaz olanı sadece ertelediğini biliyordu. Onlar Ferron'a aitti. Pantolon ve gömlek.

Burada mı yaşıyordu? Giysileri yavaşça giydi.

Ayağa kalkıp tanıdık düğmeleri dikkatlice iliklerken, şoku azaldı ve zihni öfkeyle doldu.

Banyodan çıktığında, kan ve vahşet dolu bir kabusa hazırlandı, ama oda temizlenmişti. Banyoda sandığından daha uzun süre kalmıştı.

Zemin silinmişti. Mobilyalar bile yerine konulmuştu. Koku hala havada asılı kalmıştı, ama görsel izler tamamen yok olmuştu.

Ferron sandalyeye ters oturmuş, bir elinin parmaklarını alnına bastırmış, sanki şiddetli bir migrenle uğraşıyormuş gibi görünüyordu.

Öyle olmasını umdu.

Ferron başını kaldırdı, eli gevşekçe aşağı düştü.

"Peki," dedi yavaşça, telaffuzu netti. Gözlerinde hâlâ garip bir gümüş parıltı vardı. "Gerçekten sürprizlerle dolusun."

Onun bu kadar pişmanlık duymayan hali, kadının içinden kabaran öfkeyi daha da artırdı.

Bara gitti ve çok şık görünümlü bir şişeden kendine bol miktarda bir içki doldurdu.

Bir yudum aldı. Keskin ve acı bir tadı vardı. Keşke başka bir şey seçseydim diye düşündü; her zaman şarabı tercih etmişti, ama Ferron şarap bulunduruyor gibi görünmüyordu. Muhtemelen onun zevkine göre yeterince sert değildi.

Kendini hazırladı ve yudumladı, tadı dilini yakıp boğazından boş

midesine kadar inip midesini bulandırmasını hiç umursamadan dilini yakması, boğazını ve boş midesini yakması umurunda değildi.

Gözlerini sıkıca kapattı ve daha fazla içki doldurdu, neredeyse aynı hızla içti.

Mümkün olduğunca çabuk sarhoş olmak istiyordu. Parmaklarını döndürdü, rezonansıyla kendi vücudunu hissetti
sindirim sistemini alkolü biraz daha hızlı emmeye teşvik etti, bunu yapmadan önce alkolün kanına karışmasını sağladı
Ferron'un kafasına duvardaki tüm şişeleri fırlatmak gibi bir şey yapmadan önce.

Gözlerini kapattı ve sıcak, bulanık rahatlamaya sertçe daldı.

Nadiren alkol içerdi ve şimdi bunun nedenini hatırladı. Her zaman hissettiği gibi, çiğ sinir gibi hissetmektense, böyle hissetmek çok daha iyiydi.

Bardağı kavradı ve kendine biraz daha içki doldurdu.

"Bence bu kadar yeter," dedi Ferron arkasında. "Karaciğerinin yenileneceğini sanmıyorum."

Sadece biraz daha eklemek niyetindeydi, ama bu sözleri duyunca şişeyi ters çevirip kalanını da bardağına döktü.
Kenarından taşarak halıya döküldü. "Siktir git," dedi.

"Küfür edebildiğini bilmiyordum." Sesi eğleniyor gibiydi.

Çenesini sıktı, döndü ve ona üç dilde daha siktir git dedi.

Adam kaşlarını kaldırdı. "Şimdi seni daha ciddiye mi almam gerekiyor?"

"Senden nefret ediyorum."

O zoraki bir kahkaha attı. "Farkındayım."

Kız içkisine baktı. Gitmek istiyordu — yorgun, gergin ve tamamen dengesini kaybetmişti — ama
kapı yine kapanmıştı. Ferron onu burada tutmak niyetindeydi. O da gidip kanepenin ucuna, ondan olabildiğince uzağa kıvrıldı.

"Senden nefret ediyorum," dedi tekrar. "Ben de senden nefret ediyorum."

Alkol dilini çözmüştü. "Bu savaş senin suçun. Ölen herkes. Hepsi senin suçun. Ve şimdi,
senin yüzünden, savaş bittiğinde bile, yine hiçbir şeyim olmayacak."

"Umursamalı mıyım? Hayatını mahvetmenin
hayatını mahvetmek yaptığım en kötü şey mi sanıyorsun?" Gözlerini kaçırdı.

"Vivimancer olduğunu ne zaman öğrendin?" diye sordu.

Bu konuşma için yeterince sarhoş değildi.
İçkisini bir yudum daha içti. Yarın çok şiddetli bir akşamdan kalma yaşayacaktı.

"Bunu daha önce merak etmeliydim, değil mi?" Hiçbir şey söylemedi, o da konuşmaya devam etti.

“Vivimancy genellikle geç ortaya çıkan bir yetenektir. Yetişkinliğin ortasından sonlarına doğru. Gençler genellikle travmatik bir olaya tepki olarak bu yeteneği ortaya çıkarırlar. O kölelere yaptıklarına şaşırmadın, bu da bana bunun ilk kez
Bu durumda, ne oldu? Seni bir bomba gibi p a t latan şey neydi?"

Helena başını geriye eğdi ve tavana bakarak
Bu kadar sarhoş olduğunda içindeki her şey yumuşardı. "Başlangıçta, savaşın olağan kurallarının
uygulanacağını düşündük. İnsanların hastaneye ulaşmak için savaş bölgelerinden geçmek zorunda kalmamaları için sahra hastaneleri kurduk."

"Katliamlar." Başını salladı.

Hastane katliamları, ilk büyük zulüm olmuştu.
savaşta. Apollo'nun suikasti yıkıcı olmuştu, ancak katliamlar her şeyin geri dönülmez bir şekilde gerçek olduğu andı.

Ölümsüzler hiçbir kurala uymuyordu. Bu "onurlu" bir savaş değildi. Morrough, insanların korkmasını ya da ölmesini istiyordu.

Lonca Meclisi, hastanelerin Eternal Flame tarafından askeri üsler için kamuflaj olarak işletildiğini söyleyerek saldırıları savundu ve çevre ülkeler
yalanı yuttu, çünkü Paladia'nın çatışmasına karışmaktan daha kolaydı.

"Babam Khemishli bir cerrahtı. Burada, Paladia'da, manuel cerrahi eski moda kabul edildiği için iş bulmakta pek şanslı değildi." Helena, odanın karşısına bakarak zorlukla yutkundu. "Savaş başladığında, Etras'a geri dönmek istedi, ama ben Luc'a kalacağıma söz vermiştim. Ben gitmediğim için o da gitmedi. Direniş,
saha hastaneleri kuruyordu. Orada çalışması benim fikrimdi. Orada güvende olacağını ve insanlar onun yeteneğini görürse, savaştan sonra fırsatlar yakalayacağını düşünmüştüm."

İçkisini daha fazla yudumladı. Oda sallanıyordu. "Savaş sağlıkçısı olacaktım, bu yüzden gönüllü olarak
biz sevk eğitimi alırken hastaneye kaldırıldı. O gün, zehirlenme olduğunu düşündük. Hepsi ateşle hastaneye kaldırılmıştı. Ateşlerini düşüremiyorduk. İçlerinden biri giderek daha da ısınmaya başladı, "Onu çıkarın!" diye bağırıyordu ve şiddet göstermeye başladı. Babam beni birini aramaya gönderdi ve geri döndüğümde hasta ölmüştü. Ölüm nedenini bulmaya çalışıyorlardı ve hasta aniden oturdu." Hıçkırdı. "Ölümsüzlerin yenilenmesini biliyorduk, ama o zamanlar liche'leri bilmiyorduk."

Sesi fısıltıdan biraz daha yüksekti. "Kapıları kapattılar ve herkesi öldürmeye ve
herkesi diriltiyorlardı. Yarattıkları nekrotroller, daha hızlı öldürmelerine yardımcı oluyordu." Yutkundu. "Hastane donanımlı değildi. Babam... o asla... o sadece nekrotrollerden

nekrothralleri duymuştu. Bunlar meslektaşlarıydı. Hastalarıydı. Onlara artık insan olmadıklarını söyledim, ama yakalandıklarında yine de karşı koymadı."

Elini uzattı, avucunu bir anlığına boğazına bastırdı, parmakları kıvrıldı, sol kulağının hemen altındaki boğazına doğru uzanan ince yara izini takip etti.

"O çok nazikti. Sesi çok derindi,
göğsünde yankılanırdı. Bana asla zarar vermezdi..."

"Raporlara göre kurtulan kimse yokmuş." Ferron'un sesi çok uzaklardan geliyor gibiydi.

"Beni hemen bulamadılar," dedi donuk bir sesle.

Elindeki bardağı sıktı. "Tüm sahra hastaneleri. Bir günde. Herkesi öldürdüler, hemşireleri, doktorları, cerrahları, tüm hastaları. Ve liche'leri öğrendik. Ve benim ne olduğumu."

"Hastanelere sızan liche'ler başarısız bir deneydi, bana öyle söylendi," dedi Ferron sessizce. "Morrough ve Bennet, diğer canlıların vücutlarına tılsımlar yerleştirerek Ölümsüzlerin kontrolü ele geçirip hayatta kalıp kalamayacağını görmek istiyorlardı. Ama konakçı vücutlar her zaman şoka giriyordu."

"Oh," Helena'nın söyleyebildiği tek şey buydu. Sarhoşluğu etkisini göstermişti; kelimeleri bir araya getirmek bile zor geliyordu, ama Gettlich'in yüzü zihninde belirirken, zorlukla devam etti. "Şu anda ne üzerinde çalıştıklarını biliyor musun?"

Gözleri kısıldı. "Şu anda söylentilerden başka bir şey duymadım. Neden sordun?"

Gözlerini kaçırdı. "Önemli değil." "Seni
neden şifacı yaptılar?"

Gözlerini kırptı. "Şifa vermek etkilidir. İyileşmesi haftalar veya aylar sürebilecek şeyler, vivimansi ile dakikalar veya saatler içinde düzeltilebilir. İnsanları kurtarabilecek birine ihtiyaçları vardı."

Ferron alaycı bir şekilde güldü.

Kızın öfkesi yeniden alevlendi. "Birini kurtarmanın, senin gibilerin bozduğu her şeyi düzeltmenin ne kadar zor olduğunu bilmiyorsun.

Onlara." Ona sert bir bakış attı. "Umarım bir gün sen de denemek zorunda kalırsın. O zaman ne kadar önemsiz olduğunu anlarsın."

Adam başka yere baktı.

Garip bir tatmin duygusu hissetti.

Uzun bir sessizlik oldu. Ferron düşüncelerine tamamen dalmış görünüyordu ve Helena o kadar sarhoştu ki, düzgün göremiyordu. Gözlerini kapattı ve daldı. Gözlerini

Gözlerini tekrar açtığında, Ferron ona bakıyordu.

O da ona baktı ve onun artık farklı göründüğünü düşünmeden edemedi.

Daha yaşlı. Ya da belki de Helena aşırı derecede sarhoştu.

"Sana bir soru sorabilir miyim?" diye sordu, baş dönmesine karşı mücadele ederek. "Dizilimi hissediyor musun? Seni etkilediğini anlayabiliyor musun?"

"Evet," dedi hafifçe başını sallayarak. "Değişebileceğimi sanmıyordum, ama sanki soğuk dövülmüş gibiyim. Yavaş yavaş yeni bir versiyonuma dönüştürülüyorum.
kim olduğumu değiştirmiyor, ama bazı şeyleri eskisi kadar hissetmiyorum. Acımasız ve odaklanmış olmak daha kolay,
istediğim şeyle uyumlu dürtülerden kendimi vazgeçirmek daha zor."

Ona gözlerini kısarak baktı. "Neden bu tasarım? Bennet seni neye dönüştürmeye çalışıyordu?"

"Ben tasarladım," dedi sessizce.

Bu bilgi Helena'yı sarsacak kadar şok ediciydi.

Oturdu.

"Bu benim cezamdı," dedi. "Bunun beni öldüreceğini düşünmüştüm, ama hayatta kalırsam, benim ne olacağımı onların seçmesini istemedim. Bu yüzden, kefaretimin kanıtı olarak bunu tasarlamayı istedim."

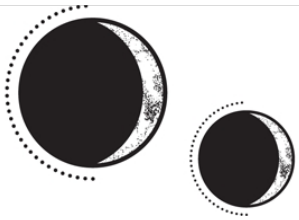
O, öne doğru eğildi ve onu inceledi. Hayal etmiyordu; o farklıydı. Sanki yavaş bir dönüşüme tanık oluyordu. Dizinin etkisi, iyileşmedeki gecikmeyle muhtemelen
iyileşmenin gecikmesi nedeniyle daha da şiddetlendi, bozulma onu daha uysal hale getirdi.

Yüz hatları daha belirgin hale gelmişti, hala hastalıktan dolayı zayıftı, ama yüzündeki çocuksu özellikler kaybolmuştu. Artık gerçekten bir yetişkin gibi görünüyordu.

Başını yana eğdi. Onu kim olduğu bilgisi olmadan görseydi, onu oldukça yakışıklı bulabilirdi.

Bu düşünce onu o kadar şaşırttı ki, odanın görüntüsü bulanıklaştı.

Hızla ayağa kalktı. "Geri dönmem gerek, kontrol noktaları yakında kapanacak."

BÖLÜM 35

Julius 1786

HELENA, ertesi sabah çok şiddetli bir akşamdan kalma haliyle ve yatakta yatıyordu, o kadar mide bulantısı vardı ki, otopsi yapması gerektiğini hatırlatmak için biri gönderilene kadar uyuduğu için suçluluk bile duymuyordu.

Hatırlatıldığında neredeyse kusacaktı, ama gecikmek mümkün değildi. Birkaç dakika boyunca vücudunu dönüştürerek kendi vücudunu dönüştürmekle geçirdi.

Otopsi, Alchemy Tower'ın ameliyathanesinde yapılacaktı, böylece Falcon Matias ve krematoryumu yöneten birkaç Alev Bekçisi vücudun kutsallığını ihlal edecek hiçbir şey yapmadığından emin olmak için onu gözlemledi.

Helena, örtülü sedyenin önünde dururken ağzı kurumuştu. Metal aletler bir tepsiye dizilmiş, onu ve Gettlich'i aydınlatan parlak ışık altında parıldıyordu. seyircileri gölgede bırakıyordu.

Çarşafı geri çekerken bedeninden kopmuş gibi hissetti.

"Başlayabilir miyim?" diye karanlığa seslendi.

"Başla," dedi Matias'ın sesi.

Tanıdığı birinin bedenini kesip açmak, organlarını çıkarmak organları çıkarıp cesedi parçalara ayırarak incelemek ve bulduğu istismar kanıtlarını ayrıntılı olarak anlatmak. Deneylerle ilgili rezonans yoluyla hissedebildiği ve hissedemediği şeyler.

Çalışırken ona bakmak zorunda kalmamak için yüzünü örtmek istedi, ama ölüye saygı gösterilmesi gerekiyordu.

İş bittiğinde, iki Alev Bekçisi karanlıktan çıktı ve cesedi dikkatlice götürdü. Ruhun yükselişini engelleyecek hiçbir dünyevi kalıntı kalmaması için her parçanın yakılması önemliydi.

Savaş odasında Helena, muhafızın Gettlich'in nasıl bulunduğunu ve ne söylediğini rapor etmesini dinledi. Sonra Luc, ona söylediği her şeyi boş bir sesle tekrarladı.

General Althorne, Batı Limanı Laboratuvarı'nın yerini gösterdi. Ferron'un katkısı. Önceki laboratuvardan daha iyi korunuyordu, bina saldırıları püskürtmek için kapsamlı bir şekilde güçlendirilmişti saldırıya karşı koymak için kapsamlı bir şekilde güçlendirilmişti. Ulaşmak zor olacaktı ve düşman topraklarına o kadar ilerlerlerse çok fazla savaşçı riske atılmış olacaktı.

"Konsey, Şifacı Marino'yu tanır," dedi Matias. Helena, "histerik patlamasından" bu yana ilk kez Ebedi Ateş'in önünde konuşuyordu. Çağrılacağını bilmiyordu. Matias raporu kendisi verebilirdi.

Helena öne çıktığında Ilva'nın gözleri Crowther'a kaydı.

Dudaklarını ıslattı. "Benim incelememe göre,
Gettlich'in Luc'a verdiği bilgiler doğru görünüyor. Muhtemelen başarısız bir girişimdi.
Onun rezonansını nötralize etmek. Vücudun çeşitli yerlerinde, bazıları beynin yakınında, ancak çoğu kollar boyunca çok sayıda enjeksiyon bölgesi vardı. Çeşitli metallerin
mikro parçacıklara indirgenmiş ve bir taşıyıcı sıvı ile kaslara enjekte edilmişti. Rezonans yoluyla bunu doğru bir şekilde analiz edemedim; benim repertuarımın ötesinde bazı bileşikler var gibi görünüyordu. Elimden geldiğince çıkardım ve
metalurji uzmanlarına gönderdim. Bu yöntemin simya yeteneklerini bastırmada başarılı olup olmadığını belirlemek mümkün değildi

ancak ölümünden önce, şifa yoluyla rahatlama sağlamakta zorluk çekmiştim.

"Böyle bir şey nasıl işe yarar?" diye sordu Ilva, parmak uçlarıyla önündeki masada dalgın dalgın daireler çizdi.

Helena, haberciyi cezalandırmamalarını umarak nefes aldı. "Benim teorim, enjeksiyonların Gettlich'in rezonansına içsel bir müdahale yaratmak amacıyla yapıldığı yönünde. Mikro parçacıkları vücudun beyin ve ellere yakın bölgelerine yerleştirerek, Gettlich'in vücudunun dışındaki metalleri algılama yeteneğini engellemeyi amaçladılar. Enjeksiyonların sayısına bakılırsa, rezonansını tamamen ortadan kaldırana kadar ona doz vermeye devam ettiklerini düşünüyorum, ancak o noktada metal miktarı toksik hale gelmişti."

"Başarılı olma ihtimalleri nedir?" diye sordu Althorne derin sesiyle.

"Bilemem," dedi Helena.

"Bilmek istediğim şey," Falcon Matias, Ilva'nın yanındaki koltuğundan, "bu deneyin amacının ne olduğu. Rezonansı bastırmanın ne yararı olabilir ki?" "Bilmiyorum," dedi kadın.

"Sen bir vivimancer'sın," dedi Falcon keskin bir şekilde. "Elbette bunun senin türün için ne kadar yararlı olabileceği konusunda bir fikrin vardır."

Althorne laboratuvara baskın yapma olasılığını reddettiğinden beri koltuğunda kambur oturmakta olan Luc, aniden doğruldu. "Bu ne demek oluyor?"

Matias dilini şaklattı ve dar burun deliklerinin altına bir mendil bastırdı. "Bu alakalı bir soru. Şifacı Marino" — unvanını sanki bir hakaretmiş gibi söyledi — "sorumlularla aynı yeteneklere sahip. Bu nedenle, bizim aklımıza gelmeyecek fikirleri olabilir."

Luc'un gözleri tehlikeli bir şekilde parladı. "Helena bir şifacı. Hayatını bizim davamıza adadı. Herkes kadar sadık. Sorumlular gibi değil."

Falcon Matias, Luc'a cevap vermek yerine, bakışlarını Helena'ya çevirdi. "Şifacı Marino, bu otopsiden önce, bir dönüşüm diseksiyonu yaptınız, değil mi?"

Helena başını salladı, eldivenlerinin içinde parmaklarını hareket ettirdi. "Konseyin isteği üzerine..."

"Bu evet ya da hayır sorusuydu," dedi Matias keskin bir sesle.

"Evet."

"Ve o diseksiyon sırasında, transmutasyon yeteneklerini kullanarak kimsenin yapamayacağı şekilde kimsenin yapamayacağı şekilde kimsenin yapamayacağı şekilde kimsenin yapamayacağı şekilde kimsenin yapamayacağı şekilde kim
"Bana talimat verildi..."

"Bana talimat verildi..."

"Evet mi, hayır mı?"

"Evet."

Matias zaferle dikkatini tekrar Luc'a çevirdi.
"O zaman sorum geçerli. Şifacı Marino, bir vivimancer olarak, bastırılmış simyaya sahip insanların potansiyel kullanımını ne olarak değerlendirirsiniz?

"Oda gözden kayboldu ve Helena'nın görebildiği tek şey, kolları morarm

Oda gözden kayboldu ve Helena'nın görebildiği tek şey, kesilmiş, kolları morarmış Gettlich'ti.
Enjeksiyon bölgelerinin çevresinde gri lekeler, şırıngaların bıraktığı delikler ve kendi bilinçaltı, yöntemi çözmeye çalışıyor, niyeti ve tekniği anlamaya çalışıyor, iyileştirme yollarını fark etmeden duramıyordu çünkü tüm simya biçimlerini algılaması için böyle eğitilmişti. İşkence bile.

Bu teorileri kabul ederse, ne olduğu kanıtlanmış olacaktı. Reddederse, önemli bilgileri saklayarak Eternal

Ateşi tehlikeye atabilirdi.

"Bu, mahkumları kontrol altına alır," diye cevap vermeden önce Crowther dedi, "ya da onu silah olarak kullanmaya çalışabilirler. Ya da deneyler sırasında insan denekleri daha kolay yönetmek için kullanabilirler. Birçok olasılık var, Falcon."

Matias, Crowther'a sert bir bakış attı. Dinleyiciler arasında mırıldanmalar duyuldu. Crowther, toplantılar sırasında neredeyse hiç konuşmazdı

konuşmazdı.

Helena yapmacık bir şekilde başını salladı. "Simyayı bastırmak için birçok potansiyel kullanım olabilir, ancak şu anda bunu yapmak için güvenilir bir yol bulduklarına dair hiçbir kanıt yok, sadece denedikleri var."

"Bu olasılığa hazırlıklı olmalıyız, ancak genel halkın bilgisi dışında tutmalıyız," dedi Ilva. "Asla gerçekleşmeyebilecek bir şey için korku yaymaya gerek yok. Ve Matias." O, Falcon'a bakmak için haşmetli bir şekilde döndü. "Bu Konsey'e, Şifacı Marino'nun çalışmaları ve unvanının İnanç ve Prensliğin onayıyla geldiğini hatırlatmam gerekir mi?"

Helena koltuğuna geri dönerken Matias ekşi bir ifadeyle başını salladı. Falcon'un Matias'ın Helena'nın Ebedi Ateş'ten, muhtemelen Direniş'ten uzaklaştırılmasını istemesi hem şaşırtıcı hem de inkar edilemez bir durumdu. Tüm stajyer şifacılarla birlikte, Helena artık eskisi kadar gerekli değildi. Luc, bunun önündeki tek engel olabilirdi.

Konsey'in beş eşit oyu olması gerekiyordu, ancak Luc diğer dört üyenin toplamından daha fazla etkiye sahipti. Onu oy çokluğuyla geçebilirdiler, ancak onu açıkça veto etmeye asla cesaret edemediler.

Onu karanlıkta tutmayı tercih ediyorlardı.

Luc, neyin doğru olduğuna dair çok güçlü bir hissi vardı, kararları vicdanıyla veriyordu, ancak bunun sonucunda Konseyin birçok müzakeresinin dışında bırakıldı ve seçimlerin bu kadar hassas politikaların olmadığı cephede geçirmeye zorlanıyordu.

Helena, onu Konsey'in arasında otururken izledi; bir tarafında Ilva ve Matias, diğer tarafında Althorne ve Crowther vardı, sanki iplerinden habersiz bir kukla gibi.

Helena onu bu durumdan kurtarmak istiyordu, ama kendi başına bırakılırsa ilk fırsatta kendini körü körüne feda edeceğini biliyordu.

CROWTHER, toplantı bittiğinde HELENA'YA onu takip etmesi için işaret etti.

"Matias benim için sorun olacak mı?" diye sordu Helena, baş başa kaldıklarında.

"Evet," dedi, gökyüzü köprüsünden Alchemy Tower'a doğru yürürken.

Asansöre bindiler, ama onun ofisine çıkmak yerine, Crowther bir anahtar taktı ve asansör aşağı indi.

"Senin gitmeni istiyor ve şimdi bunu başarmak için adımlar atmaya başladı."

Helena zorlukla yutkundu. "Buna izin verecek misin?"

Ona doğru baktı. "Müdahale etmeye değer bir şey mi yapıyorsun? Bildiğim kadarıyla
bildiğim kadarıyla, son birkaç haftadır yaptığın tek şey Ferron'daki sınırlı afyon stokumuzu boşa harcamak."

Asansör hala iniyordu. Zemin katı geçtiler. Helena'nın midesi de onunla birlikte düşüyor gibiydi.

"Beni nereye götürüyorsun?" diye sordu.

"Ne kadar yararlı olabileceğini görmek için," dedi Crowther, asansör sarsılarak durdu ve kapılar açıldı, karanlık bir geçit ortaya çıktı.

Helena, yeraltında bazı yerler olduğunu biliyordu. Depolardan bazı eşyaları almak için birkaç kez buraya inmişti. Kule'nin inşa edildiği plato taştan oluşuyordu
ve yüzyıllar boyunca yoğun bir şekilde kazılmıştı. Crowther'ın onu neden buraya getirdiğini hiç bilmiyordu.

Crowther önden giderek, bir çıkıntıdan elektrikli bir el feneri aldı, onu açtı ve ağır bir kapıyı açabilmek için vücudu ile felçli kolunun birbirine bağlandığı yerin arasına sıkıştırdı. Kapı bir odayı değil, zifiri karanlığa inen bir merdiveni ortaya çıkardı. Karanlıktan küf kokusu yükseliyordu.

Helena durakladı. "Nereye gidiyoruz?"

"Bazen tıbbi müdahale gerektiren özel mahkumlar olur. Ivy her zaman incelik sahibi değildir.

Gerekli. Hadi Marino, bana ne kadar değerli olduğunu göster.

HELENA, Direniş'in tutsakları hakkında pek bir şey bilmiyordu, ama onların yeraltındaki bir delikte tutulmaması gerektiğini biliyordu. Kule'nin altında kalıntılar, tüneller ve yeraltı odaları vardı, bunlar
Çoğu, tanıdık olmayan mahkumlarla dolu hücrelere dönüştürülmüştü.

Savaşta yanık yaralanmalarının yaygın olduğunu da biliyordu, ama savaş piromancisi keskin bir silah değildi.
büyük yanıklar bırakır, vücudun sinir uçlarının en yoğun olduğu bölgelere hedef alınmış yaralar bırakmaz.

Kişinin hareketleri kısıtlanmalı ve piroman çok deneyimli olmalıydı.

Helena, karanlıkta ne kadar süre kaldığını unuttu, gözleri Crowther'ın elektrikli el fenerinin titrek ışığından ayrıntıları yakalamaya çalışıyordu, bu ışık ona sadece kirli bedenleri ve kömürleşmiş etleri görebilmesini sağlıyordu. Dokunarak iyileştiriyordu,
uzanarak karanlıkta bedenleri buluyordu.

Suçlu gibi hissettim. Rahatlama, ama ne için? Daha fazla zulüm için mi?

Yaraları temizledi, dokuyu yeniledi, açık yaraları kapattı, kırıkları iyileştirdi ve her kemiği titizlikle kırılmış birçok el buldu.

Crowther onu buraya getirerek ne tür bir tehdit oluşturuyordu?

"Ferron'u gelecek haftaya kadar iyileştirebilirim," dedi Asansörde, sesinin titremesini engellemeye çalışarak. Her yeri üşüyordu ve ışık gözlerini acıtıyordu.
Suç ortağı. Suç ortağı. Suç ortağı. Bu kelime kafasında yankılanıyordu. "Halledeceğim."

Crowther hiçbir şey söylemedi, ince, örümcek gibi parmakları felçli ön kolunu dalgın dalgın tıklatıyordu.

Hızlıca konuşmaya devam etti. "O... Sanırım tekrar normal şekilde yenilenmeye başladı. Dizi
çalıştırmak zor olacak, ama yapabilirim. Uzun vadede bu bir avantaj olabilir. Yaralanma onu normalde olacağından daha duygusal olarak savunmasız hale getirdi."

Crowther'ın parmakları durdu. "Bunu sadakatle karıştırma."

Korku ciğerlerinde titredi.

"Karıştırmıyorum. Bunun henüz bir avantaj olmadığını biliyorum, ama... dizi onu etkiliyor. İstediği şeyden vazgeçmesinin zorlaştığını söyledi. Bundan yararlanabilirim."

"Kendini kandırıyorsun."

Bu görevi ona veren kendisiyken neden birdenbire şüpheci davranıyordu?

?

Ona baktı. "Kaine Ferron hala en genç olanı...
Ölümsüz. Bunca zaman boyunca, hiç bu kadar genç biri olmamıştı." Asansörde, konuşurken arka azı dişlerindeki metal dolguları görebilecek kadar yakın duruyordu. "Hemen yararlanılması gerekirdi — muazzam bir servete sahip, henüz erkek olmayan, savaşta babasını kaybetmiş bir çocuk. Yine de rütbesini yükseltti. Arkadaşı yok, sevgilisi yok, hatta sevdiği bir fahişe bile yok. Hesaplayıcı
ve değişken, başkalarının delice bulacağı riskler alıyor."

"Biliyorum..."

"Hayır, bilmiyorsun. Bilseydin, stratejindeki hatayı fark ederdin. O bir insan değil, sen onunla güvene dayalı bir ilişki kurmuyorsun. O bir hayvan."

Helena şaşkınlıkla Crowther'a baktı. Asansör durdu, kapılar açıldı ve o dışarı çıkarken neredeyse tökezledi. "Ama sen bana..."

"Sana *vivimancy* kullanmanı söyledim," diye bağırdı Crowther. "Ama sen bunun yerine, doğru fırsatları bulmak için sonsuz bahaneler uydurdun

"Sen, onun orijinal hedeflerinden daha öncelikli olduğunu söyledin. Ben de öyle yapıyorum."

"Sen, onun asıl hedeflerinden öncelikli olmasını söyledin. Ben de öyle yapıyorum."

Crowther'ın kaşları keskin bir şekilde çatıldı ve
onu dirseğinden yakaladı ve kapı kapanana kadar cevap vermeden ofisine doğru sürükledi.

"Onu vivimancy ile büyülemeni söyledim." Crowther'ın sesi buz gibi olmuştu. "Senin yaptığın şey, onun
sana bağımlı hale getiriyorsun, seni ihtiyacı olan biri olarak görmesini sağlıyorsun. Bu tamamen farklı bir şey. Bu diziyi kapatabilir misin? Etkisinin yoğunluğunu kontrol edebilir misin? Hayır, edemezsin.
geri dönüşü olmayan bir şey istemedim, vivimancy ile kontrol edilen bir takıntı istedim."

"Vivimancy böyle çalışmaz," diye karşılık verdi. "İnsan duygularını istediğin gibi açıp kapatamazsın, en azından istediğin türden bir etki yaratacak şekilde.
Bu sihir değil."

Masasına otururken ona sert bir bakış attı. "Kontrol edemediğim araçların bana bir faydası yok. Bu şekilde başarılı olursan, Eternal'ı yok etme ihtimalin daha yüksek.
Kurtarmak yerine yakmak. Ferron ailesi hırslarıyla besleniyor. Soylu ailelere her zaman kin beslemişlerdir.
Şimdi Paladia onların çeliğiyle inşa edildi ve onlar bunun
bu şehrin kendilerine ait olduğunu, ele geçirmeleri veya mahvetmeleri gerektiğini düşünüyorlar. Paylaşmayı bilmiyorlar. Kendilerine ait olduğunu düşündükleri şeylere takıntılılar. Bunu yaparsanız, Kaine Ferron sizi asla bırakmayacak
ve kimseye ikinci planda kalmaktan
.

Terör Helena'yı bir bıçak gibi delip geçti, ama omuzlarını dikleştirdi, Crowther'ın bakışlarına karşılık verdi, geri adım atmayı reddetti çünkü gidecek hiçbir yeri yoktu. Her köprüsü yakılmıştı. Bunu o sağlamıştı.

"Beni ona verdin," dedi, sesi öfkeyle doluydu. "Şimdi ve savaştan sonra. Koşullar böyleydi. Ya Ferron'u seçecektim

Ferron ya da kaybetmek olduğunu söyledin, ben de onu seçtim. Beni bırakması ne zaman beklenebilirdi ki?"

Titrek bir nefes aldı. "Onun için kendimi bir görev haline getirmemi söyledin. Şu anda değişken bir durumda ve bu, onun değişken olacağı tek an olabilir. Yaptığım şeyin çok tehlikeli olduğunu düşünüyorsan, bana başka bir seçenek sun
seçenek sun, çünkü istediğini sana verebilmemin tek yolu bu."

Crowther'ın gözlerinde öfke görebiliyordu, ama hiçbir şey söylemedi.

Ondan ne yapmasını bekliyordu? Vivimancinin Ferron'da ihtiyaç duygusu olmadan takıntı yaratabileceğine gerçekten inanmış mıydı? Bunun açıp kapatabileceği bir musluk olduğunu mu sanıyordu? Vivimancinin ne olduğunu kimse anlamıyor muydu?

Crowther ona bakarak oturdu ve stratejisini ayarlarken, ne yapacağını düşünürken zihnindeki parçaların hareket ettiğini neredeyse görebiliyordu. Birkaç dakika boyunca hiçbir şey söylemeyince, sonunda dönüp gitmeye karar verdi.

Kule'nin koridorları yaz sıcağında çok sıcak ve kapalı geliyordu. Helena nefes almakta zorlanıyordu.

Bir gökyüzü köprüsüne çıktı.

Aşağıda, Luc ve Lila birimleri ile dövüşürken, Soren onların hareketlerini eleştiriyordu. Küçük bir kalabalık izlemek için toplanmıştı.

Ilva'yı tanıyan Helena, muhtemelen Soren veya Lila'ya Luc'u meşgul edecek ve Batı Limanı Laboratuvarı konusunda endişelenmesini engelleyecek bir şeyler yapmalarını söylemişti.

Savaş simyası o kadar güzel olabilirdi ki, amacının şiddetini ve ardında bıraktığı bitmek bilmeyen çirkinliği hatırlamak neredeyse zordu.

Helena, aşağıdan gelen tezahüratları dinleyerek, kalbi acıyarak izliyordu.

Arkadaşları için her şeyi yapabileceğini düşünmüştü hep. Takdir edilmeye ihtiyacı yoktu, sadece gerekli olanı yaptığını bilmenin rahatlığı

Pragmatizm,

onun kahramanlık parıltısını çalmıştı ve o kendine her şeyin yolunda olduğunu söyleyip duruyordu...

Ama o çok yalnızdı.

Parmakları boş muskayı kavradı, uçları avucuna batıyordu. Artık hiç geçmeyen donuk bir boşluk hissi vardı, yavaşça büyüyen ve iyileştiremediği bir yara.

Artık kendini düzeltemiyordu ve kimse onun parçalandığını fark etmeye bile niyetli görünmüyordu.

Sen yapay bir kahramandın.

Aşağıdaki figürler altın ve gümüş halelere dönüşürken gözlerini kırptı.

O GECE, YENİDEN ACİL BİR DUYGUYLA dizilişi inceledi. Artık tanıdık bir manzara haline gelmişti, ama
durup incelediğinde, korkunç derecede çarpıcıydı. Onu tasarlamak, titiz bir simyacının çalışmasını gerektirmişti.

Ferron da suikastçı olmadan önce öyle biriydi. Bu kadar karmaşık bir şey tasarladığını hayal edemiyordu,
her çizilen çizginin kendi derisine bir kesik olacağını bilerek.

"Sanırım yaraları yakında kapatabilirim," dedi. O, garip bir şekilde uzun bir süre sessiz kaldı. "Gerçekten mi?"

Sesi o kadar duygusuzdu ki, kadının onun tepkisini anlayamadı.

"Bu prosedür deneysel olacak," dedi kadın
merhem sürerken, "Ama senin
yenilenme sürecinin nasıl işlediğini ve bunun benim rezonansımla nasıl kesiştiğini biliyorum. Tek bir şey var..."

Gerildi. Sırtındaki ince dalgalanmayı, kesiklerin genişlediğini izledi.

"Ne?"

"Abeyance. Rezonans en düşük seviyesinde olacak. Bu, alaşımdaki lumithium ile çalışmayı

daha kolay hale getirecek, ama etkilerinin azaldığı bir durumda dizinin tamamlanmasının güvenli olup olmadığından emin değilim."

"Önemli olmamalı, ama düşük seviyede yenilenmem daha yavaş olacak."

"Sorun değil. Aslında tercih edilebilir."

O kapıda dururken, arkasında bir ses duydu. "Marino."

Arkasını döndü.

"Bennet'in simya bastırma deneyleri yaptığına dair bir söylenti var."

"Neden?" diye sordu, onun bir şeyler bildiğini, Crowther'a yeni bilgiler götürebileceğini, Kaine'in hala yararlı olduğunu kanıtlayabileceğini umarak.

Kaine omuz silkmedi, ama yüzündeki ifade

"Kim bilir."

Kapıdan uzaklaştı. "Bir keresinde Morrough'un, Hevgoss'un istediği ölümsüzlüğün anahtarının Paladia olduğunu düşündüğünü söylemiştin. Sence o, Göklerin Taşı'nı mı arıyor olabilir?"

Doldurduğu içkiyi masaya koydu. "Yüce Büyücü, var olmayan bir sihirli küreyi çalmak için mi buraya geldi sence?"

Kızın yüzü kızardı. Taş bir masaldı.

Sol'un kutsamasının fiziksel bir nesne olduğuna dair inanç, Orion Holdfast'ın erken dönem sanat eserlerinin yanlış yorumlanmasıydı. Bölge o zamanlar bilim öncesi ve okuma yazma bilmeyen bir yerdi; birçok insan sadece bu imgeleri biliyordu.

Tarihi kayıtlar düzeltilmiş olsa da

efsaneler devam etti. Helena, Luc onu beceriksizce düzeltene kadar yıllarca gerçek bir taş olduğuna inanmıştı.

"Hayır," dedi hızlıca. "Gerçek olmadığını biliyorum. Sadece Morrough'un hikayeleri duyup, gerçek olduğunu düşünerek buraya geldiğini düşündüm. Sol'un onu taş yapmaması için bir neden yoktu bir taş yapmaması için bir neden yoktu."

Ferron alaycı bir şekilde güldü. "Sol'a inanıyor musun?"

Çantasının askısını sıkıca tutarak yerinden kıpırdadı. "Evet, belki buradaki insanlar gibi değil, ama... Sen yapmaz mısın? Hiç mi yapmazsın?"

Kaine dudaklarını kıvırdı. "Hiç."

BÖLÜM 36

Julius 1786

GÜNLÜK ŞİFA HACININ sona erdiğini bilen

sonuna geldiğini bilen Helena, işinde bir tür sahiplenme duygusu duyduğunu fark etti. Tamamen iyileşmesinin mümkün olup olmadığından emin değildi, ama şimdi Kaine'in zayıflamış, iskelet gibi hali tamamen ortadan kalkmıştı. Giydirildiğinde, bir kişi onun yaralandığını bile fark etmeyebilirdi.

Abeyance geldiğinde, Crowther hala haber vermemiş veya emir vermemişti. Kaine'i iyileştirme kararı ve bunun doğuracağı sonuçlar tamamen ona bağlı olacaktı.

Helena hazırlık için çantasını topladı ve
sonuncu parti uyuşturucu merhemine son rötuşları yaparken kapı çalındı.

Luc içeri girerken Helena döndü.

"Bir laboratuvarın olduğunu bilmiyordum," dedi Luc, durup küçük odaya bakarak. Bir zamanlar
harap bir çalışma alanı, potalar, şişeler ve
raflar çeşitli alembikler ve kabaklarla doluydu. "Hastanede malzeme sıkıntısı yaşandığında
" dedi, gözleri onun arkasında başka biri olup olmadığını görmek için hızla etrafı taradı.

Eskiden Luc'un laboratuvarını ziyaret edip, çalışmalarını görmesini ve onun için yaptıklarını fark etmesini hayal ederdi, ama sevinç yerine, tek hissettiği endişeydi.

Bu gece geç kalamazdı.

Luc gülümsedi, ama bu, sahnedeyken yaptığı geniş gülümsemelerden biriydi. "Sol her zaman ihtiyaçları karşılar, değil mi? Neden bana söylemedin?"

"Sadece... hiç aklıma gelmedi, sanırım," dedi, elindeki merhem kavanozunu çevirerek.

Luc'un gülümsemesi kayboldu. "Sanırım bilmediğim çok şey var, değil mi?"

Omurgası kaskatı kesildi.

O kadına bakmıyordu. "Falcon Matias'ı görmeye gittim. Ona, toplantıda senin hakkında öyle konuşmaması gerektiğini, senin sadece istenileni yaptığını söylemek istedim. O da bana, senin birkaç ay önce kınandığını söyledi.
bu yüzden sana güvenmediğini ve yeni şifacılar olduğunu söyledi. Çünkü ölü askerlerimize büyücülük yapmayı önerdin."

Kuru bir kahkaha attı. "Görünüşe göre ben hariç *herkes* bunu biliyordu."

Helena'nın ağzı kurudu. "Lila'ya kızma," dedi. "O da orada değildi."

Luc'un çenesi sıkıldı. "Orada olmadığını biliyorum. Ama yine de öğrendi. Soren ona söyledi, ama kimse bana söylemedi. Sen bana söyleyebilirdin."

Gözlerini sertçe kırptı. "Buna inanmadığını düşüneceğinden korktum, ama inanıyorum, sadece... bunun bitmesini istiyorum."

"Hel..." Başını eğdi, parmaklarındaki ateşleme halkalarıyla oynadı. "Bu senin savaşın değil."

Kadın irkildi. "Ne demek benim savaşım değil? Başından beri buradayım. Sana söz verdim..." Kadın başını salladı. "Bunu Lila'ya asla söylemezsin. Başka kimseye de."

Acı çekmiş gibi görünüyordu ve başını salladı. "Hayır, söylemezdim, çünkü herkes bilir ki
iyilik ve kötülük arasındaki savaşta, durumun düzelmeden önce daha da kötüye gideceğini bilir. Bizim görevimiz, yolumuzdan sapmamak ve kolay olanı yapma cazibesine kapılmamaktır."

Boğazı düğümlendi ve geri adım attı, gözleri acıdan yanıyordu. Kolay mı?

"Bak, iyi niyetli olduğunu biliyorum, sadece yardım etmeye çalışıyordun ve sana göre, elimizde bir çözüm varken onu boşa harcıyoruz gibi görünüyor, ama *biz*... Ben farklı bir
Sol daha fazlasını bekliyor. Ve... bunun bir parçası olmak istiyorsan, buna inanmalısın."

Matias'ın planını şimdi anlayabiliyordu, Luc'a onu göndermek daha iyi ve daha insancıl olacağını düşündürmek. Buraya ait olmadığını, onun gibi birinin
Kuzey İnançları'nı ve Kuzey geleneklerini anlayamayacağını düşündürmek. O zaman Luc, onu göndermekle onu cezalandırmak değil, feda etmek, vazgeçmek olarak görecekti.

"Özür dilerim," dedi. "Yanılmışım, şimdi anlıyorum. Bir daha olmayacak. Söz veriyorum."

O nefes verdi. "Hayır, üzgün olan benim. Hepsi benim hatam. Seni sürekli burada yalnız bırakıyorum ve senin iyi olacağını varsayıyorum, ama bu adil değil. Bunu düzelteceğim." Başını salladı. "Bu geceden itibaren. Birim, Abeyance nedeniyle yedekte. Sana o diziyi göstersem nasıl olur? Arayı kapatabiliriz ve istediğin her şeyi yapabiliriz. Bana burada ne tür çılgın dahilikler yaptığını gösterebilirsin." Eğri büğrü gülümsedi. "Ne dersin?"

Elini uzattı.

"Bu gece işim var," dedi, sesi acı verici derecede küçüktü. "Abeyance, kimya açısından önemli... şeyler için."

"Oh. Tamam... peki," zoraki bir gülümsemeyle, "o zaman bir dahaki sefere."

Kız başını sallayıp zoraki bir gülümsemeyle karşılık verdi. Gözleri saate döndü, karakola olan mesafeyi, oraya en hızlı şekilde ulaşabileceği mesafeyi ölçtü. Tüm yolu koşsa bile, kontrol noktasında sıra olmasa bile, zamanında yetişemeyecekti.

Luc hâlâ orada duruyordu, açıkça onun fikrini değiştirmesini umuyordu.

Kız garip bir şekilde arkasını döndü ve onu unutmuş gibi davranarak ölçüm yapmaya başladı, ama bu daha fazla zaman aldı.

Bir dakikalık acı verici sessizlikten sonra sessizce odadan çıktı.

Kapı kapanmadan önce, Lila'nın "Üzgünüm, Luc" dediğini duydu.

Helena'nın elleri hareketsiz kaldı ve merdivenlere veya asansörlere ulaşmaları ne kadar süreceğini tahmin etmeye çalışarak bekledi asansörlere ulaşmaları için ne kadar süreceğini tahmin etmeye çalışarak bekledi. Beklerken, konuşmayı zihninden ve hafızasından uzaklaştırdı, kalbini parçalamasına engel olmaya çalıştı.

HELENA KÖPRÜYE ULAŞINCA KOŞMAYA BAŞLADI. Hâlâ on dakika geç kalmıştı.

Kaine, nefes nefese kalarak içeri girdiğinde kaşlarını kaldırdı.

"Sonunda beni ektiğini sandım," dedi.

Ellerini dizlerine dayadı ve nefesini topladı. "Biri... konuşmak istedi. Acele edemedim."

Yan tarafında korkunç bir ağrı vardı. Elini oraya bastırarak bağları yatıştırmaya çalıştı. Ciğerleri yanıyordu.

Hâlâ nefes nefeseyken, omzuna asılı ve beline bağlanmış tıbbi çantasından tüm malzemelerini çıkararak işe koyuldu.

"Çantanda her zaman bu kadar çok şey taşır mısın?" diye sordu Kaine onu izlerken.

"Genelde boştur, böylece sulak alanlarda doldurabilirim." Ona daha yakından baktı. "Nasıl hissediyorsun?"

Kafasını eğdi, düşünerek. "Şu anda yenilenmem daha yavaş ve dizi, bilincimde bir vida çevriliyormuş gibi hissettirmiyor. Harika."

Kale, sallanarak kehribar rengi bir şeyden bir yudum aldı ve onun biraz sarhoş olduğunu fark etti. Gerçekten de yenilenme yavaşlamıştı.

"Bu iyi, çünkü bence senin
"Çalışırken hareket etmen gerekecek, yeni dokunun yırtılmamasını veya sertleşmeden iyileşmesini sağlamak için, çünkü o şekilde yenilenmeye devam edebilir." Derin bir nefes aldı. "Bu muhtemelen çok acıtacak."

"İnsanların bana bunu ne kadar sık söylediğine inanamazsın."

"Ciddiyim." Ellerini sterilize etti. "Bu gece içki içmemek
bu gece için en iyisi."

Sol omzundan başlayarak, iki parmağını kesiklerden birine çok yaklaştırdı. Adam gerildi, ama onun dokunuşuna tepki vermesinden bu yana uzun zaman geçmişti.

Yaranın kenarları yeni kesilmiş gibi görünüyordu. Abeyance nedeniyle lumithiumun etkisi zayıflamıştı.

Kolunu kaybettiğinde nasıl yenilendiğini göz önünde bulundurarak, vivimancy'sinin onun yenilenmesini tekrar rayına oturtabileceğine inanıyordu, ama dikkatli davranması gerekiyordu. Bir hata yaparsa, bu durumdan kurtulamayabilirdi.

Çalışmadığı bölgeye kalın bir tabaka topikal afyon sürdü.

"Hazır
mısın?"

Adam başını
salladı.

Titanyum-lumithium alaşımının kemiğe kaynaştığı küçük bir bölgeden başladı ve metalin üzerindeki kesiği kapatacak kadar doku yeniledi. Çok fazla yara dokusu olmamalıydı, ama çok az da olmamalıydı.

Oluştuktan sonra doku canlı kaldı. Ferron'un
yenilenme yetenekleri nihayet dizinin enerjisine dayanacak kadar güçlüydü.

Ona omzunu tamamen döndürmesini, uzatmasını, kavisletmesini ve germesini söyledi. Diğer kesikler kanamaya başladı. Helena yüzünü buruşturdu.

Yeni yara dokusu gerildi ve yırtılma tehlikesi yarattı. Dokunun elastikiyetini artırmak için doku bileşimini değiştirmeyi denedi, ancak yenilenme inatçıydı.

Neşterle kesip çıkardı ve korktuğu gibi, doku yeniden rejenerasyona başladı. Kendi

rezonansını kullanarak iyileşmiş dokuyu kesip yeniden başlarken onun rejenerasyonunu bastırmak zorunda kaldı.

Kaine hiçbir şey söylemedi, ama nefes alışı zayıftı ve rezonansı havada uğulduyordu.

İlk dizi noktasını bitirdiğinde, sanki onu içselleştirmiş gibi, orada artık lumithium hissedemiyordu.

Kaine sonunda pes etmeden önce ikinci noktayı da tamamladı.

"Bir dakikaya ihtiyacım var." Sesi titriyordu, ayağa kalkıp bara doğru yürüdü. En yakınındaki şişeyi kapıp doğrudan içti.

Alnını bir bezle sildi ve ancak o zaman kalbinin ne kadar hızlı attığını fark etti.

Kaine geri döndü, bir şişeyi boynundan tutup diğer elinde iki şişe daha tutarak sandalyeye oturdu ve alnını sandalyenin arkasına dayadı.

Gecenin geri kalanında sürekli içti, etrafında biriken şişelerle dolu bir yığın oluşana kadar. Bu miktar alkol çoğu insanı öldürecek kadar fazlaydı. Helena'nın elleri

kramp girmeye başladı. Her seferinde ellerini ovmak için durmak zorunda kaldı

ve parmaklarını tekrar esnek hale getirmek için durmak zorunda kaldığında, Kaine gidip başka bir şişe getirirdi.

Sonunda iş bittiğinde, kalan kanı sildi ve bakır bazlı bir merhem sürdü.

Yaralar kızgın, heyecanlı bir kırmızı renkteydi, ama her kesik sonunda kapanmıştı.

"İşte." Başı dönüyordu, sanki yüksek dağlarda, havanın seyrek olduğu bir yerdeymiş gibi.

Kaine hiçbir şey söylemedi, elindeki şişeyi bitirdi.

Kadın döndü, kan lekeli çarşaflar ve kirli aletlerin dağınıklığına yüzünü buruşturdu. Limanlar açık olsa bile, bandajlar her zaman yetersizdi.

Aletleri temizleyip her şeyi topladı.

Arkasını döndüğünde, Kaine ayağa kalkmıştı. Hareket ederken omuzları bükülüyor ve kıvrılıyordu.

hareketlerdi, ama ilerledikçe kolları başının üzerine geldi

başının üzerine geldi, sırtı gerilmiş bir yay gibi kavislendi. En uygunsuz sesli iniltiyi çıkardı, yüzü rahatlamış bir ifadeyle gevşedi.

Derin bir nefes alırken kolları yanlarına düştü, omuzları hala dönüyordu ve Helena'nın sinirlerini titreten düşük, titrek bir iç çekiş duyuldu.

Çantasını kaparak, yorgunluk ve rahatlamadan başı dönerek, "Peki, ben gidiyorum," dedi.

Adam anında döndü. Gözleri karanlıktı, ama daha önce birkaç kez fark ettiği gümüş rengi bir parıltı vardı.

Hareketleri gevşek ve uyuşuktu, eskiden olduğu gibi, ama şimdi birkaç ay önceki halinden tamamen farklı görünüyordu. Sadece şakaklarındaki gümüş rengi saçlar ya da acı yüzündeki ifadenin çok daha sert hale gelmesi nedeniyle değil. Yaşlanmıştı, vücudu sanki zaman içinde sendeliyordu.

"Neden bu kadar gitmek istiyorsun?" dedi.

Kendini köşeye sıkışmış bir hayvan gibi hissetti. Yarasına, acıyı tolere etmek için harcadığı enerjiye *ne kadar*

yarasına, acıyı tolere etmek için harcadığı enerjiye ne kadar alıştığını fark etmemişti.

Adamın tüm dikkati yakıcıydı.

"Seni bekleyen biri mi var?" diye sordu, kız kapıya doğru yanaşmaya çalışırken.

Bu soru onu hazırlıksız yakaladı. Gözlerini kırptı, boğazında bir yumru belirdi.

"Hayır," dedi.

Adam sırıttı. "Benim de yok. Kutlama için içelim. Ne istersin?"

Bara gidip kalan şişeleri inceledi. "Bence bir kez yeter..."

Bir şişe aldı, kokladı ve ışığa tuttu. "Bu olsun."

Elinde sürahi ile yanına geldi ve Helena kaçma içgüdüsüyle neredeyse yenik düşecekti. Adam sarhoştu.

Alkol ve iyileşmenin verdiği coşkunun birleşiminden iyice sarhoş olmuştu.

Hareketleri, ona bir zamanlar hayvanat bahçesinde gördüğü bir panteri hatırlattı. Bandaj yoktu, gömlek yoktu. Çok fazla çıplak ten vardı ve artık onu iyileştirmediği için, öylece duruyordu.

Duvara doğru geri çekildi. "Emin değilim..."

"Kal," dedi yumuşak bir sesle ve başını o kadar yaklaştırdı ki, saçlarında nefesini hissetti. "Biliyor musun, Marino, sende beni en korkunç kararları almaya iten bir şey var. Daha iyi bileceğim, ama yine de..."

Sesi, saçının arkasındaki bir bukleyi kulağının arkasına koyarken, parmağı çenesini okşarken kesildi.

Kalıp kalmaması gerektiğini biliyordu. Görevinin amacı gereği, böyle anlarda kalmak onun işi idi. Onu iyileştirmenin amacı buydu. Ama o çok tahmin edilemezdi; şu anda
iyi bir ruh hali içindeydi, ama bunun ne kadar süreceği belli değildi.

Kaine Ferron, çekincesiz bir insan olarak nasıl biriydi?

Boğazı düğümlenerek boğulacak gibi oldu. Oradan ayrılmak istedi.

Başparmağıyla çenesini yukarı kaldırdı ve kararan gözleriyle ona baktı.

"Senin zihnin çok özel. Ben içinde olmasam bile, o gözlerinin arkasında zihninin çalışıp durduğunu görebiliyorum."

Helena'nın kalbi hızla atıyordu. Dekantörü ellerine tutuşturdu ve Helena başını eğip geri vermek istediğinde, iki eliyle yüzünü tutup yukarı kaldırdı, böylece
onun bakışlarıyla karşılaşmak zorunda kaldı.

Ela-gri gözleri yok olmuştu, yerini gümüş parlaklığında bir ışıltı almıştı.

Bu sadece bir dönüşüm değildi; Kaine Ferron
tamamen yeni bir şeye dönüşüyordu. Helena, çıplak elleriyle süreci tamamlamıştı, sadece kendisinin tüm amacını bildiği
. "Kal," dedi, sesi ikna edici, zevkle dolu,
yüzü ona çok yakındı. "Benimle bir içki iç."

Sürekli buz gibi ve ihtiyatlı olmak yerine, sanki içinde boğulabileceği bir şey gibi hissediyordu.

"Sadece... bir içki," dedi, sesi neredeyse titremezdi. Adam gülümsedi. Onun gördüğü ilk gerçek gülümsemeydi. "Bir içki," dedi.

Elindeki sürahinin altına parmağını bastırarak onu kaldırdı ve kadının sürahiyi dudaklarına götürmesini izledi.

BÖLÜM 37

Julius 1786

ALKOL HELENA'NIN BOĞAZINI YAKTI, PARLAK ve
düzgün bir şekilde yaktı ve dilinde odun dumanı gibi bir tat bıraktı.

Dekantörü geri verdi, neden bu kadar kullanışsız bir şeyi birbirlerine uzatıp durduklarını anlamıyordu.

Bir yudum aldı ve alkolün içini gevşettiğini hissetti, o ise kanepeye doğru işaret etti. O, gergin bir şekilde kanepenin ucuna kıvrıldı.

Adam şişeyi ona doğru itti ve o itiraz etmeye çalıştığında, ona yaklaşarak vücudunu ona yaklaştırdı ve kalbi hızla çarpmaya başladı.

"Yetişmen lazım."

"Benim karaciğerim yenilenmez," diye itiraz etti, şişedeki miktara şüpheyle bakarak ve ancak o anda
o zaman anladı ki, şişenin tamamı onun kabul ettiği "tek içki" idi.

Kanepe yeterince uzundu, bu yüzden onun bu kadar yakın durması için bir neden yoktu, ama aralarında sadece birkaç santim vardı. O bir yudum daha aldı ve geri vermeye çalıştı, ama o
onu almayı reddetti ve atlamadan önce meraklı bir kedi gibi onu izledi.

"Ağlamaya başlarsam pişman olacaksın." Yüzünde alkolün etkisini hissedebiliyordu. "Sarhoş olduğumda duygusal olurum."

Adam kaşlarını çattı. "Ağlamak için bir neden var mı?"

Başını eğdi ve başparmağıyla sürahinin üzerindeki oyulmuş deseni okşadı. "Her zaman bir neden vardır."

Kaine, bölgesini işaretleyen bir kedi gibi omuzlarını kanepeye sürterek yer değiştirdi. Gözleri kapanırken inledi. "Bir şeylere yaslanmaktan bu kadar hoşlandığımı hiç fark etmemiştim."

"Sana ve kanepeye biraz mahremiyet vereyim mi?" diye sordu, köşeye doğru kaymaya çalışarak.

Kaine hareketsiz kaldı, gözleri aniden açıldı ve ona doğru uzandı. "Gitme."

Sıcaklık saçlarının köklerine kadar yükseldi. Gözlerini kaçırdı ve daha fazla içti.

"Kendini çok daha iyi hissettiğini biliyorum, ama önümüzdeki birkaç gün dikkatli olmalısın," dedi yudumlarken. "Yara dokusunun yırtılmaması için her şeyi doğru yaptığımı düşünüyorum, ama Abeyance bittiğinde işler değişebilir. Herhangi bir sorun hissedersen beni arayabilirsin. Kontrol etmek için gelmeye devam edebilirim."

İnanamıyormuş gibi başını salladı. "Sorumlu hissetmediğin kimse var mı?"

Gözlerini kaçırarak, kafasındaki Luc'un sesini bastırmaya çalıştı. Luc, onun seçimlerinin kolay olduğunu söylüyordu. "Bu benim işim," dedi sessizce.

"Teşekkürler, Marino."

Yutkundu ve bakışlarını kaldırdı. "Hâlâ Helena değil mi?"

Gözlerinden kaçınarak nefes verdi.

"Helena." Sanki sesinin nasıl çıktığını test ediyormuş gibi, yavaşça, uzatarak söyledi.

Ona gülümsedi. "Gördün mü? O kadar da zor değil."

O gülümsemeden ona baktı ve o dikkatinin dağılmaması için çabaladı ama o çok yakındaydı ve hala gömleği yoktu. Gözleri istem dışı olarak sürekli ona kayıyordu.

Bakmamaya çalışıyordu, ama normalde çıplak insanları gördüğünde, bu onların ölmek üzere oldukları içindi.

O ise... çok canlıydı.

Nefesi kesildi. Gözlerini ondan ayırdı,

yine sarkıntılıkla suçlanmak istemiyordu, ama bu sefer adam fark etmemiş gibiydi. Hâlâ onu inceliyordu.

Adamın ne kadar sarhoş olduğunu anlayamıyordu, ama çok sarhoş hissetmeye başlamıştı. Başı ağırlaşıyordu ve aynı anda hem gülmek hem de ağlamak için dayanılmaz bir istek duyuyordu.

"Bir gömlek giymelisin," dedi, sesi titriyordu. "Üşümüş olmalısın."

Göz açıp kapayana kadar, eli onun elindeydi ve adam parmaklarını göğsüne bastırdı.

"Üşüyor muyum?"

Konuşamadan başını salladı, avucunun içindeki cildi sıcaktı. Şimdi ona dokunduğunda adam geri çekilmedi,

aksine ona doğru eğildi.

"Bana inanmıyorsan, rezonansını kullanabilirsin."

Omurgasından bir titreme geçti.

"Sanırım haklısın," dedi, parmakları onun cildine dokunarak.

Adam dengesizce nefes aldı ve kız avucunun altında bir titreme hissetti. Adamın eli hâlâ onun elinin üzerindeydi, ama artık onu tutmuyordu.

Kafasını kaldırıp ona baktı ve onun yakışıklı olduğunu fark etti.

Daha önce, yeni yumurtadan çıkmış bir engerek gibi çok genç ve acımasızdı

yeni yumurtadan çıkmış bir engerek gibi, hareket eden her şeye saldırıyordu. Sonra zayıf, ölmek üzere ve sürekli öfkeli görünüyordu.

Şimdi ise onda bir dinginlik vardı. Yüz hatları dolgunlaşmıştı. Koyu saçlarındaki gümüş beyazı teller onu kendisinden bile daha yaşlı gösteriyordu.

Onunla ilişkilendirdiği soğukluk uzak bir anı haline gelmişti; cildi sıcaktı ve yanağına değen nefesi sıcaktı. Sarhoş ve parmaklarının altında kalp atışlarını hissederek, ondan korkmayı bıraktığı anı hatırlayamıyordu.

ne zaman ondan korkmayı bıraktığını hatırlayamıyordu.

"İtiraf etmeliyim ki," dedi alçak sesle, sanki bir itirafta bulunuyormuş gibi, "eğer biri bana bu kadar güzel olacağını söyleseydi, sana asla yaklaşmazdım. Seni tekrar gördüğümde

."

Kaşları karışıklıkla çatıldı.

"Sen mezarlıktaki bir gül gibisin," dedi ve dudakları acı bir gülümsemeye büküldü. "Savaş olmasaydı neye dönüşebilirdin acaba?"

"Ben... hiç düşünmedim."

Adam başını salladı. "Bu beni şaşırtmadı." Elini uzattı ve kızın kulağının arkasındaki gevşek bukleyi yakaladı. "Saçını hatırlıyorum. Hâlâ aynı mı?"

Kızın yüzü kızardı. Onun bunu hatırlaması çok ilginçti. "Maalesef," dedi.

"O zaman senin gibi," dedi, bukleyi parmağının ucuna dolayarak, "yerinde sıkışıp kalmış, ama altında hala aynı."

Kadın, bu sözlere şaşırarak ona baktı, sonra gözyaşları doldu ve yanaklarından süzülmeye başladı. Adamın gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Tanrım, Marino, ağlama," dedi aceleyle.

"Üzgünüm," dedi, elini çekip yüzünü sildi. "Sadece... çok sarhoşum."

O an güneş ışığında sis gibi kayboldu. Gözlerini birkaç kez sildi, aniden kendini çok hassas hissetti.

Yukarı baktığında, Marino gözlerini kaçırmış, kaşlarını çatmıştı.

Onu daha önce hiç bu kadar rahatça duygularını ifade ederken görmemişti. Orada otururken, sonunda onun gerçek yüzünü gördüğünü hissetti. İlk başta çok üzgün görünüyordu; ama o izlerken, gözleri boş bir acı ifadesiyle doldu, yüzünde karanlık bir ifade yayıldı.

Ne yaptığından emin olmasa da, onu düşüncelerinin götürdüğü yerden geri çekmek isteyen kadın ona uzandı. Sol elini kendi eliyle tuttu ve

o direnmeyince, parmakları bükülene kadar avucunun içini başparmaklarıyla bastırdı ve bileğinden parmak uçlarına kadar masaj yapmaya başladı.

"Neden bunu yapıyorsun?" diye sordu bir dakika sonra.

"Babam da bana bunu yapardı," dedi

. "Alkimistlerin cerrahlar gibi olduğunu, bu yüzden

ellerimize iyi bakmamız gerektiğini
söylerdi." "Ama neden benim için
yapıyorsun?"

Parmakları bir an durdu; avucunun çizgilerine baktı. "Annem ben yedi yaşındayken öldü. Uzun süredir hastaydı. Aslında tüm hayatım boyunca. Bir gün onu uyandırmaya gittim ve o... soğuktu. Gece, hiçbir uyarı, hiçbir veda olmadan aramızdan ayrılmıştı. Ondan sonra uyumaya korkar oldum. Ölmekten korkmuyordum, ama babamın ya da benim öylece kaybolup diğerini yalnız bırakacağımızdan endişeleniyordum. O da ben uyuyana kadar elimi tutardı, böylece onun orada olduğunu bilirdim. Az önce yalnız görünüyordun, ben de düşündüm ki..." Başını salladı ve elini bıraktı. "Bilmiyorum. Önemli değil. Üzgünüm."

Ayakta durup parmaklarıyla oynayarak garip bir şekilde oturdu.

Eğer o
Daha fazla kalırsa, kontrol noktası kapanacak ve o gece şehir dışında mahsur kalacaktı. Özür dilemek için ağzını açtığında, adam konuştu.

"Benim için bir şey yapar mısın?" Soru sessizce sorulmuştu.

Kız başını kaldırdı. Adamın yüzündeki ifade yine gevşemişti ve saçları alnına düşerek yüz hatlarını yumuşatmıştı.

Onu hızlıca süzdü. "Ne istiyorsun?"

Adam başını eğdi. "Saçlarını açar mısın? Görmek istiyorum."

Şaşkınlıkla gözlerini kırptı. "Gerçekten mi?"

Adam sadece kısa bir baş sallama ile onu izledi.

Kız beceriksizce elini uzattı ve tokaları çıkardı. İki örgü saçları aşağıya düştü ve kız bağları çıkardı,
parmaklarını saç tellerinin arasından geçirerek örgüleri çözdü, ellerini kucağına indirirken kafa derisindeki gerginliğin azaldığını hissetti, onun tepkisini görmek istemiyordu, yüzü ve boynu çoktan kızarmıştı.

"İşte. Benim yeleğim."

Adam, bunu sindirmek için zamana ihtiyacı varmış gibi sessizce baktı. "Bu kadar uzun olduğunu fark etmemiştim."

O, iğneleri sıkıştırarak cesaretini toplayıp yukarı baktı. "Ağırlığı sayesinde daha kolay şekil alabiliyor."

Başka bir şey söylemedi, sanki büyülenmiş gibi sadece bakakaldı.

Kızın yüzü kızardı. Saçlarını açık bırakmak, sanki kendisiyle ilgili çok özel bir şeyi ortaya çıkarmak gibi geliyordu,
genellikle kabul edilemez ya da acınası bir şey olarak görüldüğü için dikkatle sakladığı bir şeyi ifşa ediyormuş gibi hissetti.
kabul edilemez ya da acınası bir şey olarak görülürdü. Bu tür bir tepkiye hazırlıklı değildi.

Adam öne eğildi, parmaklarını kadının şakağına doğru saçlarına geçirdi ve parmaklarını saçlarında gezdirdi. Yüzünde merak dolu bir ifade vardı. Kadın bu hisse, adamın yakınlığına titredi.

"Beklediğimden daha yumuşak," dedi. Gözleri hayranlıkla parlıyordu.

Ne söyleyeceğini bilemedi.

Elini boynuna kaydırdı ve kafatasının dibindeki buklelere dolandı. Nefesi hızlanmıştı.

Artık kadının saçlarına bakmıyordu; gözleri kadının yüzünde, dudaklarında, ona yaklaşırken onları yeniden aydınlatan gümüş parıltıda.

"Eğer seni öpmemi istemiyorsan, şimdi söylemelisin," dedi.

O kadar yakındı ki, nefesinin tadını, içindeki alkolün yakıcılığını hissedebiliyordu.

Her şey bulanıklaşmış ve rüya gibi olmuştu, o hariç.

Hayatının ağırlığının onu ezdiğini,
onu her gün ezip geçiyor, her zaman onun verebileceğinden fazlasını alıyordu, ama aynı zamanda Kaine'i, onun sıcaklığını ve saçlarına dolanan parmaklarını da hissedebiliyordu.

Düşündüğünden daha nazikti. Onu gördüğü gibi bakıyordu.

Ve soruyordu. O da
onu öptü.

Bu sefer gerçek bir öpücük.

Dudakları onun dudaklarına değdiği anda, kontrolü ele aldı. Sanki onda bir şeyleri serbest bırakmış gibi, kolunu beline doladı, onu kendine doğru çekti, vücutları birbirine yapışana kadar yaklaştırdı ve kız onun kucağına oturdu.

Elleri omuzlarında, parmak uçları
dizinin en dış noktasına dokunurken, o sanki onu tüketmek istercesine öpücüğü derinleştirdi. Dudakları onunkilerden ayrıldığında, boynunu geriye doğru eğdi, nefesini ve dilini çıplak boğazına sıcak bir şekilde değdirdi.

Parmaklarının genişliğiyle onu haritalandırıyor gibiydi, bir topograf gibi köprücük kemiklerinin kıvrımlarını, kemik ve etin her çukurunu ve çıkıntısını keşfediyordu.

Onu o kadar yaklaştırdı ki, aralarındaki giysilerin engelini, kalçalarının etrafındaki eteğini hissedebiliyordu. Elleri belini kavradı, başparmakları kaburgalarını izledi.

Kadın elini adamın çenesine götürdü ve avucuyla adamın yanağını okşadığında, adam yüzünü kadının avucuna bastırdı, gözlerini kapattı, sanki dokunmaya açmış gibi nefesini bıraktı.

Adamın elleri sırtında yukarı kaydı, omurgasının uzunluğunu takip etti ve kadın bir kedi gibi kıvrıldı, adama yaslandı. Adamın dokunuşu kadında baş döndürücü bir heyecan yarattı, zihni sanki bir dalganın içindeymiş gibi savruldu.

Ne kadar çok dokunulmak istediğini fark etmemişti. O da dokunulmaya aç olduğunu.

Kollarını onun omuzlarına doladı, ona sarıldı, kalbi o kadar şiddetli atıyordu ki duyabiliyordu.
Acı veren bir zevk, onun dokunuşuyla içini kapladı ve göğsünü sıkıştırdı. Parmakları, gömleğinin düğmelerine uzandı
tek tek açıyordu. Aralarındaki katmanlar kayboluyordu.

Bu ana kadar, samimiyetin eksikliğini hiç fark etmemişti. Şimdi uyanmış, derisinin altından çıkıp gelen, daha önce sadece yokluğunu bildiği bir ihtiyaç gibi görünüyordu.

İnsanların seksten zevk aldığını biliyordu, ama bunu her zaman bir zevk olarak görmüştü. Bunun bir

bir açlık olduğunu bilmiyordu.

Ya da kendisinin aç olduğunu.

Aralarındaki her boşluğu silmek istercesine ona daha da yaklaştı, her zaman yalnız olmaktan bıkmıştı. Ayrı bir şey, işlevlerine indirgenmiş. Şifacı. Kimyager. İrtibat görevlisi.

Alet.

Fahişe.

Gözleri yanıyordu ve onları kapattı, kurtulmaya ve düşüncelerinin yetişemeyeceği bir yerde kendini kaybetmeye çalıştı
onu yakalayamayacakları bir yerde kaybolmaya çalıştı, ama düşünceleri onu takip etti, Kaine'in parmaklarının ulaşamadığı derisinin altına sızdı.

Kafatasının içinde, lanetli, alaycı bir koro gibi fısıldıyorlardı.

Bu bir görevdi. Bir iş. Yapması için gönderildiği şey.

Bu onun hakkında ne diyordu, bu kadar istekli olması? İstenme hissine bu kadar aç olması?

Kaine'in dişleri, çenesinin kıvrımlı kemiği boyunca kazındı, dokunuşu onu neredeyse ikiye bölecek bir acı uyandırdı.

Boynunun yan tarafını ısırdığında, kadın titreyerek inledi, parmakları onun cildine yapışarak kazıdı ve adam onu kanepenin üzerine yatırdı, sıcaklığı ve ağırlığı onu sardı, ona bastırdı.

Her şey çok hızlı gelişiyordu. Neden birdenbire onu bu kadar istemişti?

Gerçeklik, göğsüne bir darbe gibi çarptı: İstemiyordu.

Sarhoştu. Ve artık yaralı değildi.

Aylarca süren ıstıraptan sonra, zevk ve fiziksel rahatlamaya açtı.

Ve kız oradaydı. Sarhoş ve uysal, tüketilmeye hazır.

Aç bir kurt her şeyi yiyip bitirirdi.

Ona baktı, nefes alamayana kadar kaburgaları ciğerlerini sıkıştırdı. Utanç, geri çekilirken şakaklarından aşağıya doğru akıyordu.

Kaine hareketsiz kaldı, sonra başını kaldırdı. Ona sadece bir an baktı, sonra ellerini ve kendini çekip uzaklaştı.

"Artık gitme vaktin geldi," dedi.

BÖLÜM 38

Julius 1786

HELENA OTURDU AMA AYRILMAK İÇİN HAREKET ETMEDİ. Sadece kanepenin yanında oturarak, gözyaşlarını tutmaya çalışırken titriyordu. Saate baktı ve bir umutsuzluk dalgası onu sardı.

"Kontrol noktaları şu anda kapalı," dedi. "Sabaha kadar şehre giremem."

Adam içini çekerek arkasına yaslandı ve ondan başka bir yere baktı.

Kollarını kendine doladı, gömleğini kapatmaya çalıştı, düğmeleri beceriksizce ilikledi, ağlamamaya çalışırken göğsü titriyordu.

"Neden ağlıyorsun?" diye sordu sonunda.

Kız eliyle yanaklarını sildi. "Çünkü yalnızım ve seni öpüyorum, ama sen benden hoşlanmıyorsun bile."

Ona baktı, sonra başını geriye eğdi ve bir dakika boyunca tavana baktı.

"Sence neden seni öptüm?" diye sordu sonunda gergin bir sesle.

"Çünkü buradayım."

Ona tekrar baktı. "Neden beni öptün?"

Odanın diğer ucunda, Tellus'un dünyayı yaratırken döndürdüğü bir duvar halısını izledi.

"Bana, yararlı olmayan yanlarımın da var olmaya değer olduğunu hissettirdin. Sanki ben sadece yapabildiğim şeylerden ibaret değilmişim gibi."

Dekantör yerde, terk edilmiş halde duruyordu. Helena onu kaptı. İçinde çok az kalmıştı.

içkiyi bitirirse, hissetmenin ötesinde bir sarhoşluk noktasına ulaşabileceği konusunda hala umudu vardı.

Adam onun içmesini izledi, sonra geriye yaslandı ve kolunu gözlerinin üzerine koydu. Helena ona baktığında, adamın kolu kaymış ve adam uykuya dalmıştı.

Uzun süre ona baktı, yüz hatlarını inceledi, yüzündeki değişiklikleri belirlemeye çalıştı, ama kendi gözleri de ağırlaşmıştı.

Kalkmalıydı. Masanın yanındaki şezlonga geçmeliydi.

Görüşü bulanıklaştı. Gözlerini sadece bir anlığına dinlendirecekti. Sonra gidecekti...

UYANDIĞINDA, HÂLÂ kanepedeydi ve Kaine de öyle, ama bir şekilde birbirlerine dolanmışlardı.
Yüzü onun göğsüne yapışmış, dirseği kaburgalarına batmış ve çenesi kızın başının üstüne gömülmüştü.

İkisinin de kanepeden düşmemiş olması bir mucizeydi.

Helena hemen hareket etmedi; başı çatlamak üzereydi. Ani bir hareketin hareketin, pahalı viskinin kusulmasına neden olacağını düşünüyordu.

Yavaşça kendini kurtarmadan önce, vivimancy yeteneğini kullanarak mide bulantısını biraz hafifletmek için elini yüzüne götürmeyi başardı.

Kaine kıpırdamadı bile. Duyarsızdı. Muhtemelen bahardan beri düzgün uyumamıştı.

Çantasını kavradı ve ağır kapıya gitti, yavaşça açtı ve arkasına bakmadan kaçtı.

Barajın üzerine kustu ve tekrar köprüyü geçerek nehre kusmaya başladı. Kendini daha iyi hissetmek yerine, daha kötü hissetti.

Kendini tekmelemek istercesine yavaşça karargaha doğru geri döndü. Kaine Ferron'u öpmüştü.

Sahte, stratejik bir öpücük değil, gerçek bir öpücüktü ve o da karşılık vermişti. Bir sonraki adımı atmak için mükemmel bir fırsattı, ama Helena bu fırsatı kaçırmıştı.

Kaine kendini ona bir tepside sunmuştu, Crowther ve Ilva'nın umduğundan çok daha fazlasını yapmıştı, ama Helena bunu sabote etmişti çünkü bu gerçek değildi ve
o gerçek olmasını dilemişti.

Kendini bir güle benzetilip güzel bulunmaktan,
kimsenin hiç sevmediği yönlerinin arzu kaynağı olarak görülmesine kapılmıştı.

Görünüşe göre Ferron'un onu baştan çıkarmak için tek gereken buydu.

Sadece bunu düşünmek bile onu soğuk bırakıyor, mide bulandırıcı bir utanç çukuru onu boğmak üzereydi.

"Hel." Soren'in sesi, kapıdan geçip Karargah'a girerken düşüncelerini böldü. Bir grup muhafızla birlikte oturuyordu.

Kendi düşüncelerinden sersemlemiş, akşamdan kalma haliyle konuşamayacak durumda olan kadın ona bakakaldı.

"İyi misin?" diye sordu adam. "Saçına ne oldu?"

Elini kaldırıp saçlarının gevşek olduğunu ve omuzlarına dolandığını hatırlayana kadar soruyu anlamadı.

"Çalılar," diye yalan söyledi.

Adam kaşlarını çatarak, derin gözleriyle onu inceledi. "Dışarıda dikkatli olmalısın, özellikle de Abeyance döneminde."

"Sadece gün ışığına çıktıktan sonra dışarı çıktım," dedi, yanından geçmeye çalışarak. "Sadece biraz hasat yaptım. Onu işlemem gerekiyor."

Soren hâlâ onu izliyordu. "Saçının böyle olduğunu unutmuşum. Şimdi örgü yaptığın hali çok güzel."

"Evet," dedi, zorla gülümsemeye çalışarak, gözleri yanıyordu. "Örgülü tuttuğumda en iyisi oluyor. Böyle olduğunda ne yapacağımı bilemiyorum."

Doğruca odasına gidip duşa girdi, Kaine'in ellerinin fiziksel izlerini silmeye çalışarak kendini şiddetle ovuşturdu. Su sıcaktı ve cildini yakacak kadar açtı, sıcaktan cildi kızarana kadar duşun altında durdu.

Ağlamıyordu. Sadece duşun suyu akıyordu. Yüzüne sadece su geliyordu.

Havluyla zar zor kurulandıktan sonra saçlarını hızla yüzünü çekecek kadar sıkı iki örgü yaptı. Onları ensesinde doladı, iğneleri yerine takarken cildini çizmesine izin verdi.

İşini bitirene kadar, saçında tek bir bukle kalmayana kadar aynaya bakmadı.

Hastane envanterini yenilemekle meşgulken, bir hademe yanına gelerek birkaç şişe plazma genişleticiyi bir kutuya koydu.

"Crowther, hemen asansörlerde onunla buluşmanı istiyor," dedi kız, Helena'ya bakmadan.

Helena hızla döndü. Kız yumuşak hatlı, duygulu gözlü biriydi ve Helena onu daha önce gördüğünden emindi, ama kız o kadar göze çarpmayan biriydi ki, Helena'nın hafızasının kenarında sadece bir anlık bir görüntü olarak kalmıştı.

Elbette Crowther'ın gözleri her yerde, hastane de dahil, olacaktı. Yine de bu Helena'yı tedirgin etti.

"Kimsin sen?" Helena, kız kaçmak üzereyken sordu.

"Hiç kimse."

"Adın ne?" Helena, listede kimi araması gerektiğini bilmek istiyordu.

Kız, sorudan gururlanmış gibi görünüyordu. "Purnell."

Purnell. Bu ismi daha önce duymuş gibi hissetti. Dalgın dalgın başını salladı. "Tamam, gidebilirsin."

Hademe aceleyle uzaklaştı.

Helena stokları yenilemeyi bitirdi ve isteksizce Kule'ye doğru yöneldi.

Crowther onu bekliyordu. Asansör aşağı indi.

Tünellerde, kapının yanında çömelmiş genç bir çocuk vardı. kapının yanında çömelmiş bir çocuk vardı. Helena gözlerini kırpıştırdı ve onun Crowther'ın diğer vivimancer'ı Ivy olduğunu fark etti, saçları bir şapkanın altına saklanmıştı.

Sokak çocuğu gibi görünüyordu.

Ivy ayağa kalktı ve kapıyı açtı. Odada, bir sandalyeye bağlanmış, başı öne eğilmiş, nefes alışı zayıf olan tek bir kişi vardı.

"Bu kim?" diye sordu Helena, kaçmak istercesine. Eski kan ve yeraltındaki nem kokusu onu hasta ediyordu.

"Hevgoss'a gönderilen adaylardan biri," dedi Crowther. "Yakalanıp geri getirildi, ama zorlu birisi.

Sonsuz yaşamı tatmak için oldukça çaresiz.

Şu anda hayatta kalabileceğinden daha fazla ikna edilmeye ihtiyacı var."

Helena ciddi yanıklar bekliyordu, ama bunun yerine vivimansi buldu.

Görünürde işkence izi yoktu. Kesik ya da dış yaralar yoktu. Bunun yerine omurgasındaki kortikospinal yol sıkışmış, onu felç etmiş ama sinirleri sağlam kalmıştı.

sinirleri sağlam kalmıştı.

Böylece her şeyi hissedebilirdi.

Ivy, vivimancy kullanarak derisinin her bir tabakasını kesip, derisinin altını yüzmüştü. Her bir tabaka arasında kan birikmişti birikmişti. Bazı bölgelerde, kaslarına kadar derisi yüzülmüştü.

Savaşta yaralanan insanları iyileştirmek bir şeydi, ama işkence izlerini iyileştirmek bambaşka bir korku idi.

Crowther, herhangi bir fiziksel

necromancy ile savaşta ihlal çok ileri gitti, bu yüzden ruh ihlal edilmediği sürece. İnanç ve Ebedi Ateş'in ilkelerine göre, necromancer'lara veya necromancer olmak isteyenlere işkence yapılmasında yanlış bir şey yoktu;

et, eninde sonunda ateşle yakılarak yok olacak

. Bu insanların sivillere ve Direniş'e yapmaya hazır oldukları şeyler, Crowther'ın onlara yaptıklarından çok daha kötüydü.

Mahkum, kadın ayaklarını tedavi ederken bilincini geri kazandı.

"Seni tanıyorum," dedi, başını kaldırarak. Kuzeyli aksanı kalındı, ünsüzleri sertçe çeken türden bir aksandı.

Kadın başını kaldırdı. Adamın buğday rengi saçları ve yüzünde kalın bir sakal vardı.

"Sen Holdfast'ın küçük yabancı orospususun."

Kadın tekrar başka yere baktı, onu görmezden geldi, konuşmadan işini bitirmeye kararlıydı. Artık ona biraz daha az acıyordu.

"Sana bir sır vereceğim," diye mırıldandı, kız ellerini bitirirken. "Bu savaşı kaybedeceksin.
Ölümsüzleri kimse durduramaz. Onlar yeni tanrılar. Bir gün ben de onlardan biri olacağım. İnsanlar Lancasterları tanıyacak."

Kadın tekrar başını kaldırdı. Şimdi onu hatırladı; Enstitü'deydi ve sertifikasını aldıktan sonra ayrılmıştı. Bir lonca ailesi. Nickel, diye düşündü.

"Ölümsüz olduğumda, o küçük sürtüğü o kadar yavaş öldüreceğim ki, bana yalvaracak. Bana yaptığı her şeyin on katını ona yapacağım. Ve sonra onu geri getireceğim." Dişlerini
Dişleri korkunç bir şekilde ortaya çıktı.

Helena'nın çenesi gerildi ve odaklanmaya çalıştı. Hastaları bilinçli bırakması gerekiyordu. Crowther, hastaların uyanıp iyileştiğini fark etmelerini istemiyordu,
onların, işini bitirdiğinde başlarına ne geleceğini düşünerek korkmalarını istiyordu.

İşini bitirince, tek kelime etmeden ayağa kalktı ve odadan çıktı.

Ivy ve Crowther birlikte odaya geri girdiler ve kapı kapandı. Kapıdan çığlıklar gelmeye başladı
yeraltı koridorunda yankılanmaya başladı.

Helena ondan kaçmak için daha uzağa yürüdü, ama çığlıklar onu takip etti.

Tünellerde körü körüne dolaştı, kaybolup kaybolmadığını umursamadan. Tüneller dönüp kıvrılıyor,
yeşil cam apliklerle aydınlatılmış büyük bir odaya açılıyordu. Odaya giden düzinelerce tünel vardı. Duvarlar
karmaşık ama solmuş duvar resimleriyle kaplıydı. Neredeyse terk edilmiş bir kilise gibiydi.

Enstitünün altında bunların varlığından hiç haberi yoktu. Çığlıklar tüm tünellerde yankılanıyor, odada büyüyüp yoğunlaşıyor gibiydi. Burası insanı rahatsız eden, ürkütücü bir havaya sahipti.

Kaçmak için başka bir tünele girdi, ama hangi tüneli seçerse seçsin, hangi yöne dönerse dönsün, hepsi aynı odaya geri dönüyor gibiydi. Sanki alaycı bir şekilde, kendinden kaçamayacağını
ve neye dönüştüğünü hatırlatmak istercesine. Savaş onu bu hale getirmişti.

Sonunda yavaşça geri döndü, çığlıklara doğru yürüdü, kendinden kaçmaktan yorulmuştu.

Eğer kazanmak için gerekliyse, işkence görmüş cesetlerin üzerinden tırmanacak, kendini satacak ve Kaine Ferron'un kalbini söküp çıkaracaktı.

Lancaster sonunda pes etmeden önce iki kez daha çağrıldı. Üçüncü seferde Helena onun hala aklı başında olduğunu düşünmüyordu.

Yeraltı geçitlerinde beklerken, yan odada olanları duymamak için kulaklarını tıkamış, önceki geceki değerlendirmesini yeniden gözden geçirmişti.

Artık olaylar biraz daha az taze olduğu için, yaptığı hatalar o kadar da felaket gibi gelmiyordu.

Kaine ona karşı bir tür tarafgirlik hissediyordu. Sonuçta, *onun* kalmasını istemişti.

Ancak, hissettiği arzu ya da sevgi kıvılcımı, zar zor alevlenmişti. Çok fazla yakıt çok hızlı bir şekilde onu boğardı

En iyisi, o anda durmuş olmalarıydı. O da ne olabileceğini merak etmeye devam etti.

Kaine'in, kendisinin farkında olduğundan daha derin bir şekilde bazı şeyler için yandığını düşünüyordu. Bu nedenle, anahtar, o kıvılcımı onun kontrolünün ötesinde bir şeye dönüştürmekti.

O, başka hiçbir şeyin etkili olamayacağı kadar hesaplıydı. Ya hep ya hiçti. Onu olduğu gibi bir tehdit olarak bırakmalıydı

, onun arzularını gerçekleştirmesi için artık onun sayesinde sonsuz derecede daha yetkin olduğunu bilerek, ya da onun hırsını ve

takıntılı doğasını ona yöneltmeye çalışmak.

İnsanlar her zaman yasak olanın daha büyük bir cazibesi olmadığını söylerlerdi.

Onu geri istediği gerçeğine gelince... o kadar istekliydi ki.

Endişeyle tırnağını ısırdı.

Bu en iyisiydi. Herkes onun berbat bir yalancı olduğunu söylerdi.

Kapı açıldı ve Ivy dışarı çıktı. Helena ona baktı. "Yine mi?"

Ivy başını salladı ve kapıyı kapattı. "Crowther hâlâ onunla uğraşıyor."

Ivy Helena'nın yanına çömeldi ve parmağıyla yerde bulunan kiri boş boş çizdi. Helena onu sessizce izledi, havaya yayılmaya başlayan yanık et kokusunu

havayı doldurmaya başlayan yanık et kokusunu görmezden gelmeye

çalıştı.

"Biliyorsun," Helena dayanamayıp söyledi, "insanlardan bilgi almak için başka yollar da var. Onlara işkence etmek zorunda değilsin

işkence etmek zorunda değilsin."

Ivy keskin gözleriyle parıldayarak başını kaldırdı. "Onlara acı çektirmeyi seviyorum. Bu işin en iyi kısmı bu. Gerisi sıkıcı."

"Oh."

Uzun bir sessizlik oldu. Sonunda Ivy konuştu. "Vivimancy anıları silebilir mi? Birinin

bir şeyi unutmasını sağlayabilir mi?"

Helena onu merakla izledi. "Unutmak istediğin bir şey mi var?"

Ivy başını salladı, tünele bakarak yüzünü tuhaf bir şekilde buruşturdu. "Kız kardeşim, hiçbir şeyi hatırlamıyor.
Matron buna fugue diyor, yani hatırlamama, ama bir gün hepsi geri gelebilir."

"Hatırlamasını istemiyor musun?" diye sordu Helena.

Ivy başını sertçe salladı. "Hayır." Helena'ya baktı ve güldü. "Sen benim kötü olduğumu düşünüyorsun. Eğer hatırlarsa, tamamen çıldırır."

Kapı açıldı ve yanmış et kokusu dışarıya yayıldı. "Marino. İşimiz bitti."

Crowther, Lancaster'a sentetik bir ilaç vermişti. Lancaster çılgınca halüsinasyon görüyordu. Neredeyse dilini ısırıp koparacaktı ve Helena onu felç etmek zorunda kaldı
Crowther, sinirleri öldürmeyecek kadar derin yakmamaya her zaman dikkat etse de, cildi her yerinden yanmıştı.

Lancaster saçmalıyordu. Helena ve Ivy
zihninde birleşmiş gibi görünüyordu. Bir an şiddetle direniyor, ellerini kendisine yaklaştırdıklarında neredeyse ısırıyor,
damarlarına erimiş metal döküp gözlerini üzüm gibi patlatmakla tehdit ediyordu, bir sonraki an ise ona doğru eğilmeye çalışıyor, derin ve hırıltılı nefesler alıyor,
ona tatlı bir şey olduğunu, bir kez Ölümsüz olduğunda onu Holdfast gibi tasma ve zincirle evcil hayvan olarak tutacağını mırıldanıyordu.

Sonra onu yine Ivy sanıp, onu yemeye tehdit ederdi. Onu parçalara ayırırdı. Onu yanlış bir şekilde birleştirirdi. Onu akla gelebilecek her şekilde taciz ederdi.

İşini bitirdiğinde, onun dokunduğu her yerin derisini yüzmek istedi.

Odayı terk ettiğinde Crowther'a "Neden onu öldürmüyorsun?" diye sordu. Hâlâ tüyleri diken diken olmuştu.

Crowther bu sorudan hoşlanmış gibiydi. "Neden?"

"İstediğini aldın. O, erzak israfı."

Adam başını salladı. "Onun aradığı muhafızı bulana kadar onu tutacağız. Morrough'un Hevgoss'ta bu Wagner'i bulma kararlılığı, onun önemli olduğunu gösteriyor
önemli olduğunu gösteriyor. Lancaster, eşsiz bir adanmışlık gösteren bir Aspirant. Hevgoss ile temas kurarsak, kanıt olarak işimize yarayabilir. Onun için endişelenme. Hiçbir zaman bir tutsağımı kaybetmedim."

"O zaman gidebilir miyim?" dedi donuk bir sesle. Giysileri Lancaster'ın kanıyla lekelenmişti.

"Evet, seni eşlik edeceğim," dedi. "Ferron'u iyileştirdin mi? Başarılı oldu mu?"

Ona bakmadan boş boş başını salladı. Bunun onu memnun mu yoksa hayal kırıklığına mı uğrattığını umursayacak enerjisi yoktu. "Evet. İşlem başarılı oldu."

Merdivenleri çıkarken bir duraklama oldu. Crowther çıkışı engelledi, gözleri kadının üzerinde dolaştı. "Bütün gece dışarıda kaldığını ve dağınık bir halde döndüğünü duydum."

Kadının midesi sıkıştı. "Beklediğimden uzun sürdü. Kontrol noktaları sokağa çıkma yasağı nedeniyle kapalıydı. Orada uyumak zorunda kaldım."

Crowther bekledi ama o başka bir şey söylemedi. Gözleri kısıldı. "Devam et o zaman."

BÖLÜM 39

Julius 1786

HELENA O AKŞAM KARAKOLA GERİ DÖNDÜ, ancak
fabrika duvarındaki kapının kilitli olduğunu ve genellikle anahtarla birlikte ortaya çıkan nekrotralın ortada görünmediğini fark etti.

Apartmana gitti, ama daire de soğuk ve boştu. Emin olmak için bir süre orada kaldı.

Ertesi akşam da aynıydı.

Bunun iyi bir işaret olduğunu kendine söyledi. İyileşme başarılı olmuştu. Yine de, birdenbire akşamları tekrar kendisine kalması tuhaf geliyordu.

Helena, merhem yapmak ve gidip gelmek için ne kadar zaman harcadığını
ve tüm bu saatler yeniden onun emrine girene kadar ne kadar zaman harcadığını fark etmemişti.

Salı günü, yiyecek aramaya çıktı ve sonra apartmanlara doğru yola koyuldu.

Yolun yarısına bile gelmemişti ki, bir necrothrall gölgelerden çıkıp yolunu kesti. Helena'nın
Mide kasılmaları. Normal bir erkek değil, bir kadındı.
Soluk iç bileğinde demir bir sembol gösterdi ve sonra bir zarf uzattı.

Helena zarfı aldı ve necrothrall dönüp uzaklaştı.

Helena genellikle mektupları açmazdı, ama bu sefer mührü kırıp içindekileri çıkardı ve
Talimatlar ya da mesaj arıyordu.

Sadece şifrelenmiş bir istihbarat raporuydu.

Saturnis'te bu tekrar oldu.

Kaine'in bunu yapabileceğini düşünmemişti, ama bilginin aktarılma şekli, yüz yüze görüşmeler gerektiren bir şey değildi.

Yeni kazandığı boş zamanını laboratuvarda
Shiseo ile deneyler yaparak geçirdi. Shiseo, onun meslektaşı ve işbirlikçisi olmuştu.

İyileştirme, tıp ve tıbbi bakımdan ayrı bir konu olarak kabul edildiğinden, ikisi her zaman birbirini tamamlamıyordu. Birçok sakinleştirici, vivimancy'yi engelliyordu ve
iyileşme sürecini gereksiz yere karmaşık hale getiren önlemler veya geçici çözümler. Matias'ın yetki alanının çok ötesinde olan Kaine'i iyileştirmek, ona vivimansi için tasarlanmış kimya biliminin olanaklarını düşünmeye başlamasını sağlamıştı.

Kan yenilenmesi
ve kemik onarımını destekleyen toniklerle başladı, ancak asıl ilgisi, vücudun iç kimyasını kontrol ederek vivimancy'nin etkilerini sürdürecek bir şey geliştirmekti. O ve
Shiseo, parmakotu bitkisinden glikozit sentezledi ve itüzümü bitkisinden alkaloidleri çıkardı, parça parça çalışarak.

Kendine bir niş yaratmak, Elain Boyle'un şifacı olarak yaygın bir şekilde tercih edilmeye başlaması nedeniyle bir teselli kaynağıydı. Helena, bu kadar doğal bir şekilde sevilen bir şifacının olması iyi bir şey olduğunu kendine söylemeye çalıştı. Elain eldivenlerini unuttuğunda kimse şaşırmadı, hatta gözünü bile kırpmadı, ancak Elain'in sosyal güçleri, şifacı olarak değerini de zedeliyordu. İnsanları memnun etmeye çok fazla önem veriyordu ve bu, yöntemlerini de etkiliyordu.

Eğitiminden ve semptomları tedavi etmekten ziyade, nedenleri yerine ve nedenlerden ziyade semptomları iyileştirmeye öncelik verme konusunda acımasız bir eğilimi vardı.

Elain nöbetindeyken gerekli ateş hiç geçmezdi. İnsanlar *kendilerini* daha iyi *hissederlerdi,* ancak daha sık enfeksiyon kapar ve daha yavaş iyileşirlerdi.

Ağustos ayının sonlarında, Basilius Blackthorne Doğu Adası'nın güney ucunu geri almaya çalıştı. Blackthorne, herkesin korktuğu Ölümsüzlerden biriydi. Çoğu Ölümsüzün yaptığı gibi kask takmazdı ve kimliğini gizlemeye çalışmazdı

. Savaşları kazanıp kaybetmesine bakılmaksızın, geride bıraktığı yıkım korkunçtu. Savaş alanında kurbanlarını yemesiyle
kurbanlarını yemesiyle tanınıyordu.

Günlerce süren savaşın ardından, saldırının başarısız olduğu anlaşılınca Blackthorne kendi ordusunu ateşe verdi ve onları Direniş bölgesinin olabildiğince uzağına gönderdi. Yağmur mevsimi henüz başlamamıştı; her şey alışılmadık derecede kuruydu.
Alevler hızla yayıldı, Doğu ve Batı adaları arasındaki kolu atlayarak şehrin büyük bir bölümünü yuttu. Güneydeki gökyüzü köz gibi kırmızı renkte parlıyordu.

Hastane, savaşçılar ve sivillerden oluşan yanık yaralanmaları ve akciğer hasarları ile doluydu.

Şifacılar hastanede o kadar uzun süre görev yaptılar ki, Helena günlerin nasıl geçtiğini fark etmedi. Savaş odasında raporları dinlerken, Ilva'nın bir gün daha düşman kayıplarının tahmini hakkında bir şey söylemeyeceklerini belirtmesiyle, ne kadar yorgun olduğunu fark etti.

Zaten bir haftadan fazla zaman kaybetmişti. Gitmesi gerekiyordu.

Ertesi sabah kalktığında, oda sallanıyordu. Lila, yatağındaki battaniyenin altında bir yumru gibi derin uykudaydı.
Tabur dumanla kaplı bir şekilde geri dönmüştü. Luc, yangının karargaha yayılmasını engellemişti, ancak onun piromansi bile bu cehenneme karşı sınırlıydı.

Helena'nın başı boş, yorgunluktan zonkluyordu. Giyinip dışarı çıktı.

Her şey ürkütücü bir sessizlik içindeydi, sanki kuşlar bile
şarkı söylemeye korkuyormuş gibi. Duman, şehir üzerinde bir kefen gibi asılı duruyordu.

Outpost bile sessizdi, ama Helena buna aldırış etmedi, sadece Kaine'in mektubunu alıp geri dönebilmek için necrothrall'ı arıyordu.

Bir köşeyi döndüğünde dört tane buldu. O kadar yorgundu ki, durup birkaç saniye aptalca bakakaldı, Kaine'in neden dört tane gönderdiğini anlamaya çalışıyordu.

Sonra bunların onun adamları olmadığını anladı. Bunlar sıradan savaş necrothall'lardı.

Hemen geri dönmeye başladı ve ancak o zaman karakolu çevreleyen kampların parçalandığını fark etti. Ölümsüzler karakolu geri almışlardı ve o da doğrudan oraya doğru yürümüştü.

Dönüp kaçmaya başladı, ancak başka bir necrothrall grubuyla karşılaştı.

Yine geri çekilmek zorunda kaldı ve binalar ve fabrikalardan oluşan labirentte dolaşmaya başladı. Canlanmamış bir cesede takılıp düştü.

Bir gruptan kaçtığında, başka bir gruba rastlıyordu.

Necrothrall'lar genellikle hızlı hareket etmezlerdi, ama buna gerek de yoktu. Onu kapıdan, köprüden, Outpost'tan çıkmanın tek yolundan uzaklaştırıyorlardı.

Dar bir sokakta köşeye sıkıştığında eldivenlerini çıkardı ve duvara çarpana kadar geri çekildi. Sokak o kadar dardı ki, bir seferde sadece birkaç kişi girebiliyordu.

İleri doğru ilerlediler.

Birkaç tanesi silah taşıyordu. Hangisi daha kötüdür diy ,
söylemek zordu.

Menzile girdiklerinde, ellerini onlara doğru uzattı, rezonansını dışarıya doğru zorladı ve içgüdüsel olarak gözlerini kapattı.

Rezonansı bir an için parladı ve sonra bir ampul filamenti gibi yandı.

Gözlerini açtığında, kalan
yaklaşan nekrotrolleri zar zor görebildi, çünkü içi sanki bir damar kopmuş gibi acı ve yaralıydı.

Yorgunluk, menzil ve yeteneklerinin sınırlarını sık sık zorlayan savunma simyacıları için yaygın bir durumdu. Bu, şifacılar için de geçerliydi. Bu durum sık sık yaşanmaya başladığında...

Kendini odaklanmaya zorladı.

Her yer kanla kaplıydı, ama iki necrothrall hala ona doğru geliyordu.

Çantasının dibinde kaybolan bıçağını aradı ve zar zor zamanında yakalamayı başardı.

En yakın nekrotralın boğazını hedef aldı. Doğrudan omuriliğe doğru. Rezonansı tükenmiş olduğu için bıçağı dönüştüremezdi, ama bıçağı çevirip sola doğru çekti. Kafası grotesk bir sesle yere düştü, vücudu da onu takip etti ve bacağına ateş gibi, beyaz sıcak bir acı yayıldı.

O birine saldırdığında, diğer necrothrall metal bir çiviyle ona saplamaya çalışmıştı.

Bıçak gövdesini ıskalayıp baldırını deldi.

Helena neredeyse yere yığılacaktı, beceriksizce kesiyordu. Çiviyi geri çekemeyecek kadar parmaklarını kesmeyi zar zor başardı.

Bacağı etrafındaki kaslar yırtılırken beyni çiviyi çekip çıkarmak için çığlık atıyordu kasları etrafında yırtılırken, bunu yaparsa kan kaybından öleceğini biliyordu. Pürüzlü metal kaydı ve çığlık atmamak için gömleğinin kolunu ısırdı.

Nekrothrall hala yaklaşıyordu. Bir elindeki parmakların çoğu , ama yine de ona vurmaya devam edebilirdi ve necrothrall'ların en tehlikeli kısmının genellikle dişleri olduğunu biliyordu.

Bıçağı daha sıkı kavradı ve necrothrall ona ulaşana kadar beklemek zorunda kaldı. ne zaman ona ulaşana kadar beklemek zorunda kaldı. Menziline girer girmez, uzattığı elini yakaladı, yokluğu içinden bir delik gibi yankılanıyordu. Dişler yüzüne doğru sallandı ve bıçağını bıçağını çenenin V şeklinde kısmına sapladı.

Bir şey kafasının yan tarafına çarptı ve onu sendeletti.

Kol, onun elinden kurtuldu. Kırık tırnaklar, onun cildini tırmaladı.

Gözlerinde kalın, eski kan vardı.

Öne doğru sendeledi. Sol bacağı tutmadı, ama ona bıçağı kafatasının üstünden geçirecek kadar güçlü bir ivmeyle. Necrothrall yere yığılırken mor kan yüzüne sıçradı.

Helena sersemlemiş bir halde nefes nefese kalmış, yüzünü ovuşturuyordu. Tek koklayabildiği şey kandı.

Şehrin kulelerini kullanarak nerede olduğunu anlamaya çalıştı. Köprü ondan uzak bir yerdeydi, ama apartman yakındaydı.

Önce oraya saklanıp sonra bir plan yapacaktı. Sol bacağına yük bindirmemeye çalışarak duvara yaslandı. Bacağını sürüklemek bile acı vericiydi.

Apartmana ulaştı ve merdivenleri tırmandı, ancak merdiven sahanlığına ulaştığında kapının rezonans kilidi olduğunu hatırladı. İçeri giremezdi.

Yine de sürünerek kapıya yaklaştı ve elini kapıya bastırdı, sanki rezonansı bir kuyuymuş ve son damlalarını da çekebilecekmiş gibi, her ne kadar tükenmişliğin geri dönmesinin genellikle günler sürdüğünü biliyor olsa da.

Geriye yaslandı ve bu kadar dikkatsiz olacağına alıştığı için kendine küfretti. Başı dönüyordu,
ama bunun yorgunluktan mı yoksa kan kaybından mı olduğunu bilmiyordu.

Koridordaki en temiz yeri buldu ve kendini zorlayarak bacağına baktı. Kan, baldırını ve ayağını kaplamış, belirgin bir iz bırakmıştı. Neyse ki, nekrotroller genellikle hareket etmeyen şeyleri fark edecek kadar uyanık değillerdi.

Görüşü bulanıklaştı, acı düşünme yeteneğini bir huniye sıkıştırıyor gibiydi.

Arter değil, diye düşündü. Çiviyi çıkarmayı düşündü, ama o kadar büyük bir yarayı kapatacak kadar malzeme yoktu.

Kontrol noktasına ulaşabilirse, onu karargaha götüreceklerdi, ama kimse onu karakolda aramaya gelmeyecekti.

Çantasını karıştırdı.

Öncelikli olarak çiviyi sabitlemesi ve kanamayı azaltmak için baskı uygulaması gerekiyordu. Sonra bir plan yapacaktı.

Bacağını sargı beziyle sararken, terk edilmiş bir civanperçemi dalını çiğnedi.

İşini bitirmeden kan sızmaya başlamıştı ve zihni yavaşlamıştı.

Dikkatini toplamaya çalıştı, uyanık kalmak için çabalarken başı sallanıyordu.

Uyanık kal. Uyanık kalmalısın.

Görüşü uzadı. Bacakları çok uzaklarda, bir tünelin sonunda gibi görünüyordu ve sonra her şey kayboldu.

"Ne yapıyorsun?"

Helena irkildi, bacağı refleks olarak seğirdi ve acı onu sardı.

Kaine, sanki birdenbire ortaya çıkmış gibi, onun üzerinde duruyordu.

En azından, onun Kaine olduğunu sandı. Görüşü bulanıktı ve onun varlığı tüm alanı kaplıyor gibiydi. Yüzü netleşince, ona buz gibi bir bakış attı.

Görünce kalbi bir an durdu. "Bugün

Martiday," diyebildi. "Ne oldu?"

Hala baldırında duran metal çiviyi güçsüz bir şekilde işaret etti.

O, ona zar zor bir göz attı. "Evet, fark ettim. Kabul ediyorum, bu işe olan bağlılığın etkileyici. Bu kadar ileri gideceğini beklemiyordum."

Anlamadan ona baktı.

"Crowther'a, onun oyunlarına zamanım olmadığını söyle. Böyle bir şey yaparsa, anlaşmayı iptal ettiğini düşünsün." Kaine arkasını dönüp uzaklaştı.

Onun gittiğini izlerken, onun kendisinin kasten yaralandığını düşündüğünü fark edince göğsü boşalmış gibi hissetti.

Merdivenlerin başında durdu, kan izlerine baktı, sonra ona döndü.

"Kalk." Dişlerini sıkarak konuşuyordu.

Kaine başını salladı. "Rezonansımın geri gelmesini bekliyorum."

Adam başını sertçe salladı. "Ne?"

Kız başını eğdi. "Ateşler... çok fazlaydı... Bugün çok yorgundum. Fark etmedim... Daha önce hiç yanmamıştım. O yüzden... bekliyorum."

Kaine geri döndü ve onun önünde çömeldi, gözleri kısılmıştı. Saçları artık çok daha gümüşi olmuştu.

"Marino, hastanede sana ne tür bir vivimansi yaptırıyorlar?"

"Kimin yaralandığına bağlı." Kafası çok hafifti; bilinci kafasının tepesinden yükselip uçup gitmek üzereydi.

Parmakları yüzünün önünde keskin bir şekilde şıklattı.

"Odaklan," dedi. "Yaptığın şifayı tarif et. Sadece fiziksel yaraları iyileştiriyor musun, yoksa insanları hayatta tutmak için canlılığını mı kullanıyorsun?"

"Duruma göre..." diye tekrar söyledi. Gözlerini odaklamakta zorlanıyordu.

Gözleri parlıyordu ve kız, büyülenmiş gibi onlara bakıyordu. "Triage protokolünü kullanıyoruz. Savaşçılarımızı kaybetmeyi göze alamayız. Özellikle de kimyagerleri."

Adamın çenesi gerildi. "Bunu Holdfast gibiler için sakladıklarını sanıyordum."

Koridor bir kez daha tünele dönüşmüştü. "Luc tek başına kazanamaz," dedi.

Ferron aniden çok yakına geldi ve ona uzandı.

Onu yerden kaldırdı ve vücuduna şiddetli bir acı dalgası yayıldı. Çığlık attı ve bayıldı.

Gözlerini tekrar açtığında, apartman dairesinde sırt üstü yatıyordu, yaralı bacağı bir sandalyeyle yukarı kaldırılmıştı. Hem daha iyi hem de daha kötü hissediyordu.

Aşırı derecede susamıştı.

Kaine, sivri uçlu çivinin geçtiği baldırını inceliyordu.

"Bunu nasıl iyileştirebilirim?"

Gözlerini ağır ağır kırpıştırdı, tavan başının üzerinde dönüyordu.

*Düş*ün*, Helena, daha önce şifa vermeyi öğrettin.* "Bölgeyi uyuşturmak ilk adımdır, ama yeterli kanım yok ..."

Sözleri belirsizleşti. Tuzlu su ve plazma genişleticilerin eksikliğini açıklamak için çok fazla kelime bir araya getirmesi gerekiyordu. Uyuşturmayı biliyor muydu ki? Yeni şifacılarla birlikte aynı anda rezonansını kullanarak onlara rehberlik ederdi, böylece neye bakmaları gerektiğini bilirlerdi.

Çok susamıştı.

Kafasını salladı. "Sanmıyorum... Bu... yeni başlayanlar için zor... sinirler."

Yüzünde bir anlık sinirlilik belirdi. "Seni bir kez felç ettim. Sinirleri iyi bilirim." Çıplak eli dizinin hemen altına bastırdı. "Buraya mı?"

Kız başını salladı ve bacağı uyuşmadan önce onun rezonansını zar zor hissetti. Birkaç derin nefes aldı, artık acıdan rahatsız olmadığı için daha az titriyordu.

"Şey," dedi, yutkunarak, "çiviyi çıkarmadan önce hasarlı kısmı belirlemen gerekiyor. Sinirler, damarlar... Sanırım arterden geçmedi, ama kontrol etmelisin. Kemik kırılmış olabilir. Kan akışını hissetmek kolaydır. Damarları ve arterleri geçici olarak kapat, çok uzun süre değil."

Kaine sessizdi, çıplak parmakları kadının baldırına bastırılmıştı ve gözleri odaklanamıyordu. Kadının ne yaptığını hissedemiyordu, bu normalde onu rahatsız ederdi, ama şu anda bunu umursayacak kadar aklı başında değildi.

Elini çiviye koydu. Uyuşmuş olmasına rağmen, metalin dokuya sürtünmesine hazırlıklı olarak gerildi.

Çiviyi çıkarmak yerine, onu dönüştürdü. Metal elinde dalgalandı, yaradan çekilip çıkarken sürtünme veya yırtılma olmadı. Yere sadece biraz kan sıçradı. Çiviyi düşürdü ve deliği eleştirel bir gözle inceledi.

"Hiç metal izi kalmadığını hissediyorum. Temizlesem mi?"

Kadın başını salladı, çivi çıkarılmış ve ağrı geçmişti ama yine de titremeye başladı. "Çantamda karbolik seyreltik kalmış."

Çantayı karıştırdı ve şişeyi buldu. "Seni iyileştirdiğim için şanslısın," dedi kadın, adam sessizce şişenin kapağını açıp içeriğini yaraya döktü. Su, zemindeki kan birikintisine damlayarak karışıyor gibiydi.

Sonra deliği kapatmaya başladı. Daha fazlasını yapacak fiziksel gücü olmadığı için, sadece en temel yenilenmeyi yapmasını söyledi.

Yavaş yavaş bacağındaki delik kayboldu, yerine hassas, aşırı iltihaplı yeni doku geldi ve adam sinirlerini kısmen açtı. Acı dalga dalga yayıldı dalga gibi yayıldı. Daha fazla iyileşmeye ihtiyacı vardı, ama bu onu geri getirmek için yeterliydi.

Ayağını döndürmeye çalıştı, ancak kasları yeterince sağlam değildi. Yine de topallayarak yürüyebiliyordu.

"Teşekkür ederim."

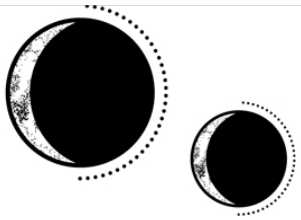
Adam ona cevap vermedi, ellerini mendille sildi ve eldivenlerini tekrar giydi.

Sabırsızlık yayıyordu. Kız sol bacağını kullanarak ayağa kalktı. Adamda yeni bir sertlik vardı.

Başı hafifti, ama daha az sallanıyordu.

Kapıya dokundu, ama rezonansı hala kayıp bir diş gibi bir boşluktu. Parmakları yüzeyde kaydı. Bir şey söyleyemeden, içerideki mekanizmaların hareket ettiğini duydu ve kapı tıklayarak açıldı.

Arkasını döndü, Ferron'u arkasında bulmayı umuyordu, ama o hala odanın diğer tarafındaydı.

BÖLÜM 40

Septembris 1786

ÖN İSTİLAAT GERİ ALINMIŞ OLMASINA RAğMEN, HELENA döndü. Nekrothrall'lar devriye geziyor olsa da, buluşmak için daha iyi bir yer yoktu. Şehrin başka herhangi bir yerinde , uzun süreli hafızaya sahip canlı muhafızların her seferinde belgelerini kontrol ettiği kontrol noktaları vardı. Oradan geçti. Helena, düşman topraklarına güvenle girip çıkmak için çok fazla yabancı görünüyordu.

Karakol, Undying topraklarında olmasına rağmen, necrothrall'lar tarafından asgari düzeyde devriye geziliyordu, Helena toplantı sırasında yarı uykulu olmasaydı bunu bilirdi.

Yürürken bacağı hala ağrıyordu, bu, rezonansının geri dönmesi için geçen birkaç gün boyunca kendini iyileştirememesinin bir yan etkisidir. Yenilenen kasların tamamen entegre olması zaman almıştır, ancak yaralanma kalıcı değildir.

Bıçağını sıkıca elinde tutarak karakolda dikkatlice ilerledi, ancak uzaktan sadece birkaç necrothrall gördü. Tek başına dolaşan necrothrall'lar ona mesajla yaklaşmadı. Kaine'in karakolu hala kullanmaya devam etme konusunda bilgi almış mıydı acaba?

Tam ayrılmak üzereyken yüzüğü yandı. Apartmana doğru yöneldi.

O geldiğinde, masada oturmuş bekliyordu. Onu her zaman sandalyelere bacak bacak üstüne atmış halde görmeye o kadar alışmıştı ki, düzgün bir şekilde sandalyede otururken görmek onu şaşırttı.

Gözleri baştan aşağı onu süzdü, sanki yine bir yerinden kanıyor olmasını bekliyormuş gibi.

"Sanırım seni eğitme zamanı geldi," dedi kapı arkasından kapandığında.

O hiçbir şey söylemedi. O kadar çok duygu hissediyordu ki, bunların anlamını bile kavrayamıyordu.

Böylece geri döndü, bir aylık ortadan kayboluşu için hiçbir açıklama yapmadan, o ise başarısız olarak damgalanmış ve karşılığını alamayan bir kumar için kritik kaynakları boşa harcadığı için azarlanmış olarak kalmıştı.

başarısız olarak yazılmış ve karşılığını alamayan bir kumar için kritik kaynakları boşa harcadığı için cezalandırılmıştı.

Crowther acımasızdı, çünkü

mektuplar hala dört günde bir geliyordu, Kaine sadece kendi seçtiği bilgileri iletiyordu. Hiçbir şey isteyemezlerdi. Aldıkları her şey onun takdirine bağlıydı, çünkü sadece o vermek istediği sürece alabiliyorlardı.

Kaine Ferron'a güvenmek, her an ayaklarının altında kırılabileceğini bilerek kara buz üzerinde yürümek gibiydi.

Parmakları yumruk haline geldi, avucundaki delikleri hissetti, konuşmaya cesaret edemedi.

Başını geriye eğdi. Koyu saçları

neredeyse parıldıyordu. "Ne zamandır iyileşiyorsun?"

Düşündü. "Beş yıldan biraz fazla oldu."

Onun ona bakışında neredeyse yakıcı bir yoğunluk vardı. "Sanırım bedelinin farkındasın."

Kız başını salladı.

"Daha önce de böyle yandın mı?"

Kafasını salladı. "Hayır, bu ilk seferimdi." Parmakları, giysilerinin altında asılı duran

boş muska asılıydı. "Eskiden... daha iyi idare ederdim."

"En azından bu da bir şeydir." Ayağa kalktı. "Sana nasıl açıklandı? Falcon ya da Holdfastlar sana bundan bahsetmiş olmalılar."

Kız gözlerini kaçırdı ve pencereden dışarı baktı. "Vivimancy, rezonansın bozulmasıdır ve rezonans enerjisinin yanı sıra canlılık enerjisini de kullanabilir. Yaşayamayan bir ruh başkasının hayatını çalarak kendini ayakta tuttuğunda ortaya çıkar. Bu tür ruhlar ancak kendini feda ederek arınabilir. Bunun bedeli ise kefaret, yani çalınan şeyi geri vermektir."

Ağzı alaycı bir gülümsemeye dönüştü. "Doğru. Annenin sen küçükken öldüğünü söylemiştin."

Sessizce başını salladı, tüm vücudu soğuktu. Babasının ölümünün şokunu hala atlatamamışken, Ilva onu o zamanlar Shrike olan Matias'a göndermişti.

Onun, anne babasının ölümünün sebebinin kendisi olduğunu söyleyen de oydu.

Annesinin gizemli hastalığı, bir tür verem teşhisi konmuştu, bedel buydu. Annesinin bir vivimancer olmakla kalmamış, aynı zamanda Helena'nın kusurlu, yozlaşmış benliği, anne karnında olduğu andan itibaren annesinin yaşamını içinden emerek, o yedi yılı hariç her şeyi çalmıştı. o yedi yılı çalmıştı. Vivimancılar doğaları gereği parazitlerdi ve tövbe edip arınmazlarsa sonsuza kadar tövbe edip kendilerini arındırmazlarsa sonsuza kadar çürüp yanacaklardı. kendilerini arındırmazlarsa, sonsuza kadar yeryüzünün bağırsaklarında çürüp yanacaklardı.

Bunu düşünmek bile Helena'nın başını zonklatıyordu. Bütün o yıllar boyunca annesinin başında bekleyip, babasının bir tedavi denemesinden diğerine geçmesini izlemiş, pahalı malzemeler satın alarak borç batağına batmışlardı pahalı malzemeler satın alırken geçirdiği onca yılın sebebi Helena'ydı.

"Yani..." Ferron yavaşça, boş boş ona doğru ilerleyerek, "canlılığını, sana kurtarmanı söyledikleri herkesi kurtarmak için, kefaret olarak mı kullanıyorsun?"

Konuşmayı kesmesini diledi.

"Sana bir şey göstermek istiyorum." O, kadının önünde duruyordu. "Elini ver."

Kadın isteksizce sol elini uzattı.

Adam elini tuttu ve kız kendini hazırlayacak zaman bile bulamadan, adamın rezonansı kolundan göğsüne doğru yayıldı ve kız sert bir çekiş hissetti.

Sanki hücresel düzeyde öne doğru çekiliyormuş gibi hissetti. Sanki onun rezonansı onun içine girmiş, ruhunu söküp çıkarmaya çalışıyormuş gibi tüm vücudu sarsıldı, ama hareket edemeden önce, bir enerji geri tepme onu kesti ve Ferron'un rezonansı kemik yakıcı bir hızla ona geri çarptı.

Adam onu bıraktığında parmaklarını yaktığını hissetti. Neredeyse geriye düşecekti.

"Ne yaptın sen..." Dili zar zor çalışıyordu. İki büklüm oldu ve neredeyse kusacaktı.

Elini yanmış gibi esnetti. "Sadece zorla senin canlılığını almaya çalıştım. Bir şey fark ettin mi?"

Helena'nın eli göğsüne bastırdı, tüm vücuduna yayılmış gibi görünen o korkunç çekme hissini silmeye çalışıyordu. "Acıttı mı?"

"İşe yaramadı," dedi. "Böyle zorla almak mümkün değil. Eğer bu kadar kolay olsaydı..." Alaycı bir şekilde güldü. "... Morrough bunlarla uğraşmazdı. Şimdi sen dene."

Helena, onun uzattığı elinden çekildi. "Hayır, teşekkürler. Anladım."

Adamın yüzü sertleşti. "Anlamanı istemiyorum, buna inanmanı istiyorum. Asla işlemediğin suçların suçluluğu seni sürüklüyor, acı çekmeyi hak ettiğini düşünüyorsun ve bu da seni benim için bir yük haline getiriyor."

Elbette bu tamamen onun kendi çıkarları içindi. Her zamanki gibi. "Elimi tut," dedi.

Kız, elini gevşekçe tuttu.

"Sen kendi canlılığını kullandığında nasıl hissettiğini biliyorsun; benimkini de hisset."

Ona bir bakış attı. "Sen pek normal sayılmazsın."

Rezonansıyla ona ulaşmaya odaklandı, sadece onun fizyolojisini okumaya çalışmakla kalmadı, onun içindeki

gerçek yaşam kıvılcımını arıyordu. Ancak bu bir kıvılcımdan çok küçük bir güneş gibiydi.

Sanki tam yükseliş halinde Lumithia'nın yüzüne fırlatılmış gibi, dişlerine ve kemiklerine kazınan soğuk ve yakıcı bir yanık gibiydi.

Bunu görmezden gelmeye çalıştı. Çekmek. Bunu nasıl yapacağını bilmiyordu. Canlılık kullanmayı gerektiren şifa, ters yönde çalışır, içeri doğru iter, verir, ama Ferron bunu yaptığında nasıl bir his olduğunu biliyordu, bu yüzden bu hissi taklit etmeye çalıştı

.

Rezonansıyla

ve onu çekmeye çalıştı. Bu, anında bir geri tepmeye neden oldu.

Rezonansı, parmak uçlarını çırpatan bir lastik bant gibi geri sekti. Kaine'in yüzünde tuhaf bir eğlence ifadesi belirdi.

Yutkundu ve gözlerini sertçe kırptı. "Ama eğer bu... eğer bu doğruysa, o zaman annem neden öldü? Ben almadıysam?"

O nefes verdi. "Babam, ben doğmadan önce annem için tedavi aradı. Onların istihdam ettiği bir vivimancer, annemin muhtemelen gizli bir vivimancy derecesine sahip olduğunu ve

onun canlılığını kullanmanın gerekli olmadığını fark etmedi." Ona bakmıyordu. "Belki seninkinde de durum benzerdi."

Bu sözleri duyunca Helena, sanki büyük bir yükten kurtulmuş gibi hissetti. Annesinin ölümü

annesi hala onun hatası olsa da, en azından onun suçu değildi. Buna inanabileceğinden emin olamadan titrek bir nefes aldı. Kaine neden ona bunu söylesin ki? Neden

onun suçluluğunu neden umursasın ki?

"Canlılık garip bir şeydir," dedi, uzaklaşarak. "Nekromansi veya şifa gibi şeyler yapmak için çok fazla şey gerekmez. Öyle olsaydı, nekromanslar pek bir tehdit oluşturmazdı ve sen de bir şifacı olarak bir hafta içinde ölmüş olurdun. Ama ilginç olan şu: Ben bir nekrotral olsaydım, benim canlılığımı koparabilirdin. Yeniden canlandırma,

, sadece cesedi yeniden canlandırır. Bennet,

canlı bedenler arasında ruhları aktarabilmek için neredeyse her şeyi yapar, ama bunun yerine her zaman onları öldürür." Kaşlarını kaldırdı. "Nereye varmak istediğimi anlıyor musun?"

"Hayır."

Elini salladı ve odanın diğer ucunda olmasına rağmen kilit döndü ve kapı açıldı. Helena, bir nekrotral birimin içine girince dehşete kapıldı.

"Ferron!" diye bağırdı ve geri çekildi, ama sert bir şeye çarptı. Adam onun arkasına geçmişti ve
yaklaşan necrothrall'dan kaçmaya çalıştığında, onu omuzlarından tutup yerinde tuttu.

Kalbi hızla çarparak ona tekme atmaya çalıştı. "Bırak beni! Bırak beni."

"Onu parçalamayacaksın ve saldırmayacaksın. Sana ulaştığında, onu canlandıran yaşam gücünü alacaksın."

"Delirdin mi?" Tekrar kurtulmaya çalıştı, ama adam onu bileğinden tutup ileri doğru itti, böylece eli necrothrall'ın göğsüne bastırıldı.

O bir adamdı. Kırk yaşlarında gibi görünüyordu.
Yeniden canlandırılmadan önce en az birkaç gündür ölüydü. Ölüm nedenini görememişti, ama kokusunu alabiliyordu. Muhtemelen giysilerinin altında bir yerde saklıydı
gömleğinin altında bir yerde gizliydi. Gözleri boştu, akı sarı lekelerle kaplıydı, cildi gergindi.

"Enerjiyi hisset," dedi Ferron yumuşak bir sesle. Elleri omuzlarında sıcaktı, onu desteklerken aynı zamanda
onu hapseden bir his uyandırıyordu.

Hiç böyle bir rezonansa sahip bir nekrotral'e dokunmamıştı, hayat ve ölümün iç içe geçtiği bir uyumsuzluk yaşamamıştı. Yavaşça atan bir kalp vardı, oksijensiz kan damarlarda dolaşıyordu. Hayat yoktu, sadece enerji vardı.

Yaşayanlar canlıydı, ama nekrotral ölüydü. Hayvan cesedine sistemlerin çalışması için sürekli elektrik şoku verilmesi gibiydi.

"Hissediyor musun?" diye sordu Ferron. Kız titrek bir şekilde başını salladı.

"O zaman al."

Gözlerini sıkıca kapattı ve çekti. Sanki gevşek topraktaki bir bitki gibiydi. Enerji serbest kaldı ve koluna bir güç dalgası yayıldı.

Dünya gümüş beyazı bir renge büründü, sanki yerinde patlamış ve anında yeniden oluşmuş gibiydi.

Nekrothrall'ın yere çarptığı zaman çıkan boğuk sesi belli belirsiz duydu.

Gözlerini kırpıştırdı ve Kaine'in cesedin yanında diz çökmüş olduğunu gördü.

Elini sadece bir anlığına dokundurdu ve ölü adam oturdu, ayağa kalktı ve geri çıktı.

Kaine ona baktı. "Eğer bir daha nekrotralların saldırısına uğrarsan , onları yok etmek için enerjini boşa harcamayın. Sadece yeniden canlanmayı yok edin." Gözlerini kaçırdı. "Bu, Toll'u uzak tutmanı sağlayabilir."

Helena hiçbir şey söylemedi. Derisinin altında sinirleri hâlâ titriyordu.

"Vivimancer'ların bunu yapabildiğini bilmiyordum," dedi, düşüncelerini toparlamaya çalışarak.

"Çoğunun yapabileceğini sanmıyorum," dedi Kaine, dikleşerek. "Bu sadece animansların yapabileceği bir şey."

Bunu o kadar rahat bir şekilde söyledi ki, Helena onun sözlerini anlamak için bir an zaman aldı. Ona keskin bir bakış attı.

"Nasıl anladın?" dedi.

Yüzünde ince bir gülümseme belirdi. "Sadece bir tahmin." Helena kızardı.

"Hafıza numarasını oldukça çabuk anladığını düşünmüştüm." O dikleşti. "Artık basit bir dönüşüm yaparken bayılma riski olmadığından, savaş formlarını görmek istiyorum."

Midesine bir ağırlık çöktü. Onun yaklaşan yargısını şimdiden hissedebiliyordu.

"Uzun zaman oldu," dedi, çantasından bıçağını ararken. Bıçak çantanın dibine düşmüştü ve onu bulmak için

birkaç demet ot ve sfagnum yosunu çıkarmak zorunda kaldı. "Çok ilerlemedim. Akademik kariyer, bilirsin."

"Ben de öyleydim," dedi, küstahça
göz kapaklarının arkasından onu izledi, ama kız onun kirpiklerinin altında gümüş bir parıltı görebiliyordu. "O bıçağı takmalısın. Çantanı karıştırarak zaman kaybetmeye gücün yetmez, en az iki tane bıçağın olmalı."

"İki bıçak vivimansi'mi engeller."

Kaşlarını kaldırdı. "Kölelerle evet, ama Ölümsüzlerle savaşıyorsan hayır. Ya da bir kimera ile."

Kız başını kaldırdı. "Yine de vivimancy kullanamaz mıyım?"

"Onlara dokunacak kadar yakınsan,
seni çoktan öldürmüş olacaklar. Sen yenilenemezsin. Hayatta kalmak için mesafeye ihtiyacın var."

Elindeki bıçağa baktı. Can sıkıcı derecede ağırdı, ama standart donanımdaki her şey öyleydi. "
Bıçak, zaten sahip olduğum menzilden daha fazlasını bana sağlamayacak ve silahlı dolaşırsam, daha çok dikkat çekeceğim daha fazla dikkat çekme ihtimalim olur. Sivil sanılmak daha güvenli. Necrothrall'lar genellikle sivilleri rahat bırakır."

"Artık değil. Bu yıl yaşanan kayıplarla, Eternal Flame tüm Doğu Adası'nı kontrol ettiğine göre,
artık sivil kalmadı. Doğu Adası'nda veya başka bir yerde doğru belgeleri olmayan herkes düşmandır ve öyle muamele görebilir."

Helena'nın ağzı kurudu. "Herkes mi?"

"Erkek, kadın veya çocuk. Eternal Flame sürekli toprak kaybediyorken, Undying cömert davranabilirdi, ama şimdi hedef yok etmek."

HELENA SAVAŞ TEKNİKLERİNİ BİLİYORDU. Akademik olarak.

Onları uygulamış da olmuştu, ama çok uzun zaman önceydi.

Kaine, onun şimdiye kadar gördüğü en beceriksiz savaşçı olduğunu düşünüyor gibiydi. Kısa bir gözlemden sonra, onu birinci sınıf formlarından başlattığı ve mükemmel olana kadar tekrar tekrar çalıştırdığı.

Animansiyona nispeten medeni davrandıktan sonra, savaş konusunda bu kadar acımasız olacağına hazırlıklı değildi.
O tamamen acımasızdı. Odanın içinde kovalanıp mobilyaların üzerine atılmasından sadece biraz daha iyiydi.

"Bunun beni kimseden kurtaracağını sanmıyorum," dedi bir hafta sonra, rahatsız edici bir şekilde terlemeye başlayarak. Kolunu bıçağı yüzüncü kez başının üzerine kaldırırken titriyordu
ve rezonansını kanalize ederek bıçağın uzunluğunu ve eğriliğini değiştirdi.

"Temel bilgileri öğrenemezsen, hiçbir şeyden kurtulamazsın." hayatta kalamazsın." Bir bot sırtının alt kısmına çarptı.

Şaşkın bir çığlık attı ve bir ayağını öne atarak yüzüstü duvara çarpmaktan zar zor kurtuldu, bıçağı içgüdüsel olarak kıvrılırken ona dönerek yüzleşti.

Omurgası zonkluyordu. Biraz daha sert vursaydı, omurgasını kırabilirdi.

"Ne oluyor, Ferron?"

"Ah, soyadlarına geri döndük, anlıyorum," dedi soğukkanlılıkla.

"Bu... Acıttı," dişlerini sıkarak, sırtına dikkatlice dokunarak, rezonansı şişkinliği önleyerek
önledi.

"O zaman gardını düşürme." Gözleri parladı. "Seni sınava girmek için eğitmiyorum. Savaşın,
en iyi dönüşümü kimin yaptığını görmek için mi sanıyorsun? Ne olacağını asla bilemezsin. Rezonansını saldırıları tahmin etmek için kullan. Sana vurmak için yeterince yaklaşmama izin verirsen, vururum. Şimdi devam et."

Kafasını sallayarak hareket etmeyi reddetti.

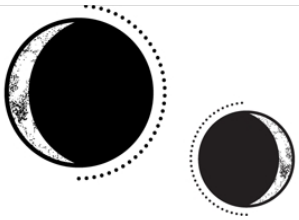
Adamın yüzü karardı. "Devam et dedim."

"Ben senin gibi *değilim*," dedi zehirli bir sesle. "Bana ders vermek için canımı yakarsan, iyileşmek için zamana ihtiyacım var. Ve yorgun düştüğümde
yorgun düştüğümde, daha fazla hata yaparım. Senin için önemsiz bir yaralanmanın beni felç edebileceğini hatırlaman için bana ne kadar acı çektireceğini görmek için burada kalmayacağım.
Şimdi yapmadığın için şanslısın."

Dudakları bembeyaz oldu. Kız arkasını döndü, bıçağı kınına soktu ve çantasına attı.

"Bu bir savaş eğitimi değil," dedi kız kapıya vardığında. "Kendini savunmayı öğrenmezsen
Kendini savunmayı öğrenmezsen öleceksin. Hayatta kalmanın tek yolu bu."

"Her neyse, sen berbat bir öğretmensin," dedi kız, kapıyı açıp arkasında kapattı.

. BÖLÜM 41

Ekim 1786

SAVAŞ HER ZAMAN YAVAŞ İLERLEMİŞTİ, ANCAK sonbaharın gelmesiyle birlikte, neredeyse durma noktasına geldi. İki taraf da neredeyse eşit toprakları elinde tutuyordu. Limanlar, Eternal Flame'in gücünde önemli bir fark yaratmıştı, ancak zafer için net bir yol bulamıyorlardı. Batı Adası, Doğu Adasından daha da dikeydi. Kuleler ve binaların birbirine geçme ve
kesişmesi, büyük kayıplar riske atmadan geri alınmasını neredeyse imkansız hale getiriyordu.

Mevcut denge Kaine sayesinde sağlanmıştı, ancak bu hassas bir çıkmazdı çünkü onun ne zaman durup, daha da kötüsü, onlara ihanet edeceğini bilmiyorlardı.

Kaine'in yeniden ortaya çıkmasıyla, Ilva ve Crowther'ın baskısı on katına çıktı, ancak Helena nasıl ilerleme kaydedebileceğini bilmiyordu. Kaine öfkeliydi ve sürekli tetikteydi
ve eğitim yöntemleri çok az fırsat sunuyordu, ancak ona tekrar zarar vermemeye dikkat ettiği belliydi.

Onun keskin gözleri altında, Helena, etrafındaki havayı doldurana kadar
yankısını etrafındaki havayı doldurana kadar yükseltmeyi öğrendi ve saldırılar gelmeden önce onları hissedebilmeye başladı.

"Sonunda," dedi Kaine, Helena sonunda formunu bozmadan ışık hızındaki bir darbeyi engellemeyi başardıktan ve
hemen ardından bir saldırı gerçekleştirdiğinde, "Sonunda," dedi.

Bu, onun kazandığı övgüye en yakın şeydi.

Duvara yaslanarak, zor nefes alıyordu. Ön kollarındaki ve pazılarındaki kaslar, defalarca yaptığı metal dönüşümlerinden dolayı

.
Rezonansı sinirlerinde ağrıyordu, beyni uğulduyordu, dişlerini kaşındıran bir uğultu vardı.

Lila'nın geri döndüğünde her zaman gergin olması şaşırtıcı değildi.

Helena ellerini esnetti.

"Daha iyi bir bıçağa ihtiyacın var; bu alaşım yanlış. Seni yavaşlatıyor."

Gözlerini kaçırdı. Dışarıda yağmur yağıyordu, pencerelerden su akıyordu. O kadar sıcaktı ki, dışarı çıkıp kendini taze sonbahar yağmuruna bırakmak istiyordu.

"Başka bir şey için yeterli rütbem yok," dedi.

Direniş metalurjistlerinin yıllarca sürecek projeleri vardı: aletler, temel silahlar, halatla iniş ekipmanları, zırhlar, protezler, tabii ki savaş ilerledikçe yeni silahlar icat etme beklentisi de vardı.
yeni silahlar icat etmeleri beklentisi de cabası. Enstitü yeni metalurji uzmanları yetiştiremediği için, mevcut uzmanlar çok önemli bir kaynaktı.
zanaatkarlığı öğrenmesi gereken nesil ya savaştaydı ya da ölmüştü. Direniş'teki herkes standart donanıma sahipti. Bununla savaşamazlarsa,
kimyager olarak savaşamazlardı.

Özel silahlar elde etmek, savaş simyacılarının hayalini kurduğu bir şeydi: sahibinin özel rezonans güçlerine ve savaş stiline mükemmel şekilde uyan silahlar. Çok yönlüydüler, inanılmaz derecede hafiflerdi ve dönüştürmek neredeyse hiç çaba gerektirmiyordu. Ayrıca savunmak da çok daha zordu
savunması çok daha zordu.

"Ne demek rütben yok? Sen Ebedi Alev'in üyesi değil misin?"

"Evet," dedi sessizce.

"Bunun paket anlaşmasının bir parçası olduğunu sanıyordum: Bir dizi aptalca dini ideale hayatını adıyorsun ve
değerli bir silah alırsın." Ayakkabılarına
baktı.

Bu, geleneksel olarak Ebedi Alev Tarikatı'na katılmanın bir parçasıydı Eternal Flame'e katılmanın geleneksel bir parçasıydı. Yemin töreninin ardından, savunmaya yemin ettikleri idealleri korumak için bir silah veriliyordu. Bu silahlar derin bir sembolik anlam taşıyordu.

Ancak Helena katıldığında, Principate Apollo'nun ölümünden hemen sonraydı. O zamanlar birçok kişi katılmıştı. O on altı yaşındaydı ve temel eğitime yeni başlamıştı. Hemen savaşa giren yeni üyeler daha fazla ihtiyaç duyuyordu. Helena hangi tür silahın uygun olacağını bile bilmiyordu.

Şifacı olduğunda bu konu unutulmuştu. Silahlar savaşanlara aitti. O savaşmıyordu ve asla savaşmayacaktı.

"Neredeyse hiç kullanmayacağım özel bir silah yapmak yerine, daha acil ihtiyaçlar var," dedi.

"Bunu şimdi acil bir ihtiyaç olarak düşün. Altı yıl geçtikten sonra kesinlikle zaman geçti," dedi. "Holdfast'ta kaç tane kılıç ve zırh var?"

Kızın yüzü asıldı. "Luc cephede savaşıyor."

Kaine alaycı bir şekilde dudaklarını kıvırdı. "Ateşle. Daha iyi bir bıçak al."

AYNI BIÇAKLA GERİ DÖNDÜ.

Kaine, onu çıkardığı anda odanın diğer ucundaydı. İnanılmaz ve korkutucu bir hızla hareket ederek, bir anda onun önüne geldi. Onu elinden kaptı.

"Neden hala bu sende?" diye tısladı. "Sana yenisini almanı söylemiştim."

O, onu geri almaya çalıştı. "Öylece duruşma listesine çıkamam. İnsanlar testlere gireceklerini haftalar öncesinden biliyorlar. Aniden öncelikli hale gelirsem dikkat çekerim." Başını geriye eğdi, onun gözlerine baktı ve kelimesi kelimesine tekrar etti: "'Talebiniz reddedildi. Çok fazla soru işareti yaratır.'"

Ferron onu boğmak ister gibi görünüyordu. Bıçağı pencereden dışarı fırlatmak istercesine elini kaldırdı, ama sonra derin bir nefes aldı.

"O zaman bana rezonans alaşımını ver," dedi ve bıçağı masaya çarptı.

"Ne?"

Gözleri sertleşti. "En azından bunu halledebilirsin, değil mi?"

"Evet, ama..." Kadın şaşkına dönmüştü. "Ne?"

Eternal Flame dışında, özel yapım silahlar çok pahalıydı. Bu yüzden silahlar büyük bir onurdu. Özellikle savaş sırasında, çoğu
Savaşın hiçbir tarafına katılmayan metalurji mühendisleri Paladia'yı tamamen terk etmiş ve
değerli yeteneklerini daha güvenli ülkelere taşımışlardı.

O, o bakışını başka yöne çevirene kadar sessizce ona bakmaya devam etti. "Bunu sırtımı iyileştirdiğin için bir teşekkür olarak kabul edebilirsin."

Fırsatı kaçırmadı. "Yara izi düzgün bir şekilde iyileşti mi? Kontrol etmek için geri geldim ama sen..."

"Sorun yok," dedi sert bir sesle, duruşu katıydı. Başını çevirmişti, böylece kız sadece çenesini görebiliyordu. "
Neredeyse hissetmiyorum."

Kadın nefes verdi. "İyi. Bir sorun çıkmış olabileceğinden ve bu yüzden gelmediğinden korkmuştum..."

O ona döndü. "Bu seni ilgilendirmez." Kız geri çekildi. "Sadece
demek istedim ki..."

"Siktir git, Marino." Sesi ölümcül derecede yumuşaktı. "Ben senin evcil hayvanın değilim. Sana ihtiyacım yok."

O cevap veremeden, iç cebinden bir zarf çıkardı ve bıçağın yanındaki masaya sertçe bıraktı, sonra da dışarı çıktı.

Helena bıçağını çantasının dış cebine koydu ve ilkini geçene kadar dikkatli bir şekilde yola çıktı.
kontrol noktası; sonra yağmuru umursamadan adımlarını yavaşlattı.

Dizi hakkında ne demişti? Davranışını
davranışını değiştirmediğini, ancak yeni yönler kattığını söylemişti. Acımasız olmak onun için daha kolaydı, dürtülerine ve istediği şeylere direnmek ise daha zordu.

Ona o kadar çok akşam bakmıştı ki, gözlerini kapattığında hala görebiliyordu.

Hesaplayıcı, Kurnaz, Sadık, Kararlı, Acımasız, Kusursuz, Tereddütsüz ve Boyun Eğmez.

Kaine'in yapmaya itildiği şey belirtilmemişti ve bu nedenle onun takdirine bırakılmıştı. Kuşkusuz kendini zeki sanmış ve
kendine bu boşluğu bırakarak.

Ancak bunu kullanan Helena'ydı.

Kaine'in silah talebini reddetme kararı bir kumar olmuştu. Ilva ve Crowther, reddedilirse Kaine'in ne yapacağını görmek istiyorlardı. Kaine'in ne yapacağını görmek istiyorlardı. Mazeretleri mantıklıydı, ama bu seçim bir testti.
onu elini göstermeye zorluyorlardı ve o da gösterdi.

Helena ilerleme kaydediyordu.

Bununla gurur duyması gerekirdi, ama tek hissettiği şey bunun ihanet ve tehlikesiydi.

Gözlerini kırptı ve yağmur bahçesine geldiğini fark etti. Dere kabarmış, kıyılarını aşmıştı. Su, Luna'nın kaidesinin etrafında akıyordu, ama buna rağmen
aylar geçmesine rağmen, inşa ettiği dua kulesi hala ayaktaydı. Helena'nın tüm dualarını reddedilmişti.

Elini uzattı ve neredeyse onları kendisi devirecekti.

Yukarıdaki binalara baktı, yağmur yüzüne sıçrıyordu. Şehrin bu kadar güzel olabileceği bazen hala onu şaşırtıyordu.

Yağmur yağarken bile binalar parıldıyordu. Terk edilmiş
tapınağa tekrar baktı.

Hay*atta kal,* diyordu Kaine. Tek hedef.
kazanmak için değil, kaçmak için savaşmayı öğreniyordu. Sanki av hayvanıymış gibi.

O, eğer iş Kaine ile kendisine kalırsa öleceğini çok iyi biliyordu. Yetenekleri ne kadar benzer olursa olsun,

cinayet sadece onun yetki alanına giriyordu.

Aralarındaki farka acı bir gülümsemeyle baktı.

Öldürdüğü kişi sayısı, başarısızlıklarının sayısal bir temsilidir. Kurtaramadığı tüm hayatlar, yetersiz kaldığı noktalar.

Kaine için ise bu, gücünün bir göstergesiydi. Kurbanları, hatta Principate Apollo bile, onu bu kadar değerli kılan şeyin temsilcileriydi.

Birbirlerinin tam tersi ve zıttıydılar.

Bir şifacı ve bir katil, yavaşça dönüyorlardı, itme ve çekme kaçınılmazdı.

DİRENİŞ, adanın kontrolünü yeniden ele geçirdiğinde, operasyon üsleri genişledi. Karargah
en savunulabilir yerdi, ancak savaş birimlerini ve ikmal sevkiyatlarını adanın bir ucundan diğer ucuna seyahat etmeye zorlamak zaman ve kaynak israfıydı. Artık limanların yakınında ikincil bir komuta üssü ve orada ikincil bir hastane vardı.
Matron Pace, üssü faaliyete geçirmek için şu anda orada görevlendirilmişti.

Bu, Luc'un daha az gelmesi anlamına geliyordu. Crowther bile sık sık yoktu.

Helena raporunu, karargâhtan hiç ayrılmayan Ilva'ya götürdü.

Helena ofisine girdiğinde Ilva, "Ee?" diye sordu.

"Benim alaşımımı istedi," dedi Helena, masanın önüne oturup zarfı uzattı.
ve zarfı uzattı. " 'ın halledeceğini söyledi."

Ilva başını kaldırdı, soluk mavi gözlerinde güneş ışığı gibi bir parıltı vardı. "Öyle mi?"

Helena tırnaklarına baktı. Tırnak yatakları kirle lekelenmişti ve cildi kesiklerden dolayı yeşilimsi bir renk almıştı. "Onu iyileştirdiğim için teşekkür etmek içinmiş."

"Eminim." Ilva'nın sesinde melodik bir alay tonu vardı.

Helena dudağını ısırdı. Bu tür raporlamalardan nefret ediyordu, tüm konuşmalarını ve etkileşimlerini ifşa etmekten, Kaine'in sözlerini, ipuçlarını, ipuçlarını vermemesini ortaya koymaktan nefret ediyordu. Ilva veya Crowther'ın onu sanki duygusal bir canlı hayvan kesimi yapar gibi inceleyip, zayıflıklarını ve savunmasızlıklarını belirleyerek Helena'nın geri gönderilip bunları daha hassas bir şekilde kullanmaya çalışmasını
daha büyük bir hassasiyetle
kullanmaya çalışması için geri
gönderilebilsin. "Başka bir şey var
mı?"

Başını kaldırıp Ilva'nın onu yakından incelediğini gördü. Kaine onu eğitmeye yeniden başladıktan sonra sertliği yumuşamıştı. Helena'nın potansiyel bir değeri olduğu için, artık tekrar zaman ayırmaya değerdi.

"İşlerin gidişatına bakılırsa, Ferron'un beni öldürebileceği ihtimalini göz ardı etmemeliyiz."

Ilva dikleşti, ince dudakları kayboldu. "Çekilmeyi mi istiyorsun, Marino?"

Sesinde ani bir sertlik vardı. Helena başını sallarken
göğsü sıkıştı.

"Hayır. Bilgiye ihtiyacımız var. Ben sadece... neye öncelik vermem
gerektiğini bilmek istiyorum.
Elain muhtemelen benim yerime en uygun kişi, ama öğrenmesi gereken birçok temel tıbbi bilgi var
bilgisi var ve bu, onun yapmaktan korktuğu
daha ileri düzeydeki bazı şifa tekniklerini yapmaya korkuyor. O kadar azimli değil. Bence Konsey onu resmi olarak benim yedeğim olarak atamalı ki, ben de onu daha fazla zorlayabileyim."

"Jan ile konuşup hastanenin raporlarını inceleyeceğim. En az yedeklilik, bu yararlı olurdu."

"Tamam." Helena'nın sesi yapmacık ve mekanik çıkmıştı. Aklına bir fikir geldi. "Shiseo... O bir metalurji uzmanı. Ondan alaşımım için rezonansımı test etmesini isteyebilir miyim?"

Ilva öksürdü. "İstersen." Helena
kalkıp gitmek üzereydi.

"Helena," Ilva, Helena kapıya ulaştığında yumuşak bir sesle seslendi.

Durup geriye baktı. Ilva'nın yüzündeki ifade okunamazdı.

"Söylesene, Ferron'a karşı stratejin ne?"

Helena yorgun hissederek durakladı. En son ne zaman yorgun olmadığını tam olarak hatırlayamıyordu. Kapıya yaslanarak destek aldı.

"Sanırım... beni istiyor. Diziyi tedavi etmek aramızdaki ilişkiyi değiştirdi, ama o benim ne yaptığımı biliyor."

Yutkundu. "O bazı konularda çok takıntılıdır. Bence her zaman öyleydi, ama dizi bunu daha da kötüleştiriyor. Her şey plana göre giderse, bu bizim için iyi olacak.

Ebedi Ateş'i terk edeceğini sanmıyorum. İstekli olmak onun için çok önemli ve benim istekliliğimin Ebedi Ateş'in hayatta kalmasına bağlı olduğunu biliyor. Ama... bir şeyleri elde etmek için ne kadar ileri gidebileceğini düşünürsek,

önüne çıkan her şeyi yok etme ihtimali var. Buna ben de dahil olabilirim."

Ilva sessiz kaldı, hala Helena'yı izliyordu.

Helena, sanki derisi yüzülmüş ve şimdi

gözlem altında tutuluyormuş gibi hissediyordu. "Belki de fazla düşünüyorum."

Ilva masasına baktı, cam

ve elinde yuvarladı. "Beklediğimden çok daha fazlasını yaptın."

Bu onu daha iyi hissettirmeli miydi?

Orada duran Helena, bir şeyler hissetmesi gerektiğini düşündü, ama bunun yerine kalbi göğsünün içinde sıkışıyor, gün geçtikçe küçülüyor ve sertleşiyor gibiydi.

Eskiden verecek o kadar çok şeyi olduğunu düşünürdü ki, asla tükenmeyeceğini sanırdı; şimdi ise ters çevrilmiş bir sürahi gibi hissediyordu, sabırsız bir fincan son damlayı bekliyordu.

"Ben..." diye başladı, sonra durakladı. Parmağındaki yüzüğü çevirdi. "Bence o yalnız."

Ilva dikleşti ve koltuğunda birkaç santim yükseldi. "Umarım ona bağlanmıyorsun, Helena. Ebedi

Ateş, göreve devam etmen için sana güveniyor. Eğer bir tehlike varsa, bunu söylemelisin."

Helena başını salladı, yaptığı yorumdan pişman oldu. "Asla. Sadakatim her zaman Ebedi Ateş'e olacak."

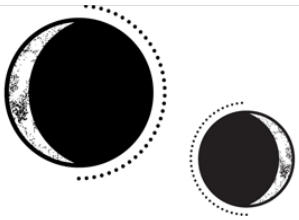
Ilva'nın ifadesi temkinli kalmaya devam etti. "Biliyorsun," dedi yavaşça, "Luc ve birimini en kötü çatışmalardan uzak tutabilmem için, hangi çatışmaların olacağını bilmemiz gerekiyor."

Helena'nın kalbi güm güm atmaya başladı. "Biliyorum." Sesi gergindi. "Elimden gelen her şeyi yapıyorum. Luc'u tehlikeye atacak hiçbir şey yapmam."

Ilva'nın tavrı yumuşadı. "Tamam o zaman. Gidebilirsin." Elini sallayarak onu uğurladı ve dosyalarına geri döndü.

Helena döndü ve kırılgan bir kahkaha attı. "Biliyor musun, az önce fark ettim ki, eğer başarırsam, Luc'u beni kontrol etmek için kullandığın gibi Ferron'u da kontrol edeceksin. Bu yüzden onun için oldukça üzülüyorum."

Ilva ona bakmadı. "Eh, o bunu senden daha çok hak ediyor."

BÖLÜM 42

Ekim 1786

HELENA, SHISEO'YA bir silah alaşımı için rezonansını test edip edemeyeceğini sorduğunda, bu istek onu şaşırtmış gibiydi. "Bilmiyor musun?" diye sordu, alembik altındaki sıcaklığı ayarlarken başını kaldırarak.

"Hiç yapmadım," dedi, isteği sıradanmış gibi göstermeye çalışarak. Shiseo mükemmel bir işbir

"Hiç fırsatım olmadı," dedi Helena, isteğini sıradan bir şey gibi göstermeye çalışarak. Shiseo mükemmel bir iş arkadaşıydı, ama aşırı derecede gizli biriydi. İşleriyle ilgili konular dışında kendinden veya Doğu İmparatorluğu'ndan asla bahsetmezdi.

"Vaktin yoksa sorun değil," dedi. "Çoğunlukla meraktan soruyorum."

Shiseo yavaşça gözlerini kırptı. Yüz ifadeleri Kaine'inkinden bile daha okunaksızdı. "Hatırlat bana, sen hangi bölgeden geliyorsun?"

Helena nefes verdi, parmakları okuduğu tıp kitabının üzerinde kaydı. Kalbin yoğun uyarılmaya ihtiyaç duyduğu acil durumlar için enjekte edilebilir bir ilaç fikri vardı
, ancak geliştirdiği bileşimin içeriğinden emin değildi.

"Etras. Güneyde. Denizde. İki kıta arasındaki hilal şeklindeki adalar. Orada çok fazla kimyager yok,
çünkü metal ve lumithium pek yok." "Bu yüzden mi
Paladia'ya geldin?"

Başını kaldırmadan başını salladı. "Babam, repertuarımın orada boşa harcanamayacak kadar özel olduğunu düşünüyordu."

Shiseo gizemli bir şekilde mırıldandı ve başını salladı. "Setimi seni sınamak için setimi getireceğim, ama izin verirsen bir ricada bulunmak istiyorum."

Kız dikleşti ve şimdi ona merakla bakıyordu. "Tabii ki."

"Birkaç ay önce o kadının kanından alınan metaller. Onları duydum. Onları tanımlamayı deneyebilir miyim?"

Gettlich'in bu kadar rahat bir şekilde adının geçmesi Helena'nın ağzını kuruttu. Shiseo'nun bu olaydan haberi olduğunu bilmiyordu, hatta cesetten olağandışı bir şey çıkarıldığını fark edecek kadar bilgili olduğunu da bilmiyordu. Birkaç metalurji uzmanı kan örneklerinde bulunan tüm eser metaller ve bileşikleri tanımlamaya çalışmış, ancak başarısız olmuştu.

Shiseo'nun ifadesi değişmemişti; her zamanki gibi yumuşak bir bakış takındı. "Bazılarının tanımlanamadığını duydum."

"Bir numune isteyeceğim."

Shiseo, Helena'nın laboratuvarına döndüğünde, her biri içinde saf bileşikler ve metallerle dolu, Helena'nın okuyamadığı bir yazı ile etiketlenmiş cam şişelerle doluydu.

Onları sıralar halinde düzenledi. "Bunlar" — en yakın olanları işaret etti —
en yakın olanları işaret ederek — "bunlar yaygın Paladian metalleridir. Bunlar" — ikinci ve üçüncü bileşik sıralarını işaret ederek — "biraz daha nadirdir. Göreceğiz."

Onları tek tek çıkardı ve Helena,
rezonansını kullanarak onları içi boş küreler haline getirdi. Sonra kendi olağanüstü geniş
repertuarını kullanarak onları dörde böldü ve dağılımının düzgünlüğünü, yapının düzenliliğini inceledi ve her bir özelliği bir çizelgede derecelendirdi.

Bazıları diğerlerinden daha düşük puan aldıysa, potansiyel alaşımın temel seviyesine uyması için gerekli lumithium yayılımının seviyesini hesaplamak için matematiksel bir formül vardı.
rezonansını dengelemek için gerekli olan lumithium yayılımının seviyesini hesaplamak için bir matematik formülü vardı.

"İlginç bir repertuarın var," dedi sessiz sesiyle, üçüncü sıra şişelere geçerken. "Çok sıradışı. Detaylara çok dikkat ediyorsun. Metalurji uzmanı olmamana şaşırdım."

"Ne yapacağımı bilemedim," dedi ve notlandırılması için başka bir metal parçayı geri verdi. "Ne seçersem seçeyim,
birileri hayal kırıklığına uğrayacakmış gibi hissettim. Herkes..." Parmaklarını titretti ama, kendini bu hareketi yaparken yakalayınca, parmaklarını kucağında katladı. "Herkes benim için çok şey istiyordu, ama ben ne istediğimi hiç bilemedim." Omuz silkti. "Muhtemelen bilmediğim iyi oldu, çünkü sonunda hiçbir önemi yoktu."

Shiseo cevap vermedi. Aldığı notları inceliyordu, sonra ona baktı ve katlanmış ellerine odaklandı. "Çelik bir silahın sana yakışacağını sanmıyorum."

"Ne?" Çelik ve demirle rezonansı mükemmeldi. Çelik alaşımına mükemmel şekilde uymaması için hiçbir neden yoktu, bu çoğu Neredeyse Paladia'daki tüm silahlar çelikten yapılmıştı.

"Titanyumda olağanüstü bir yeteneğin var. Titanyum lonca ustasıyla bir kez tanıştım, onun çalışmaları bile bu kadar mükemmel değildi." Sonra kadının nikel işlerinden birini eline aldı ve onu da inceledi. "Hiç nikel-titanyum alaşımını denedin mi?"

Kız başını salladı.

"Bu sana daha iyi bir silah olur. Çok hafif. Çelikle gücünü boşa harcarsın."

"Bu silah için değil," dedi Helena çabucak. "Sadece... merakımdan."

Shiseo dilini hafifçe şaklattı. "Peki... Eğer bir silah istiyorsan, nikel ve titanyum kullanmanı tavsiye ederim. Paladyalıların yaptıklarıyla kendini sınırlama."

Demir loncasının varisi Kaine Ferron'a demir içermeyen bir rezonans alaşımı vermeyi hayal bile edemiyordu. Titanyum ve nikel onun repertuarında bile olmayabilirdi. Ona algılayamayacağı veya dönüştüremeyeceği bir silah isteyecekti. Bu bir tehdit gibi görünebilirdi.

Biraz yalvardıktan sonra, Shiseo sonunda çelik alaşımı da yazmayı kabul etti.

Titanyum alaşımını neredeyse atıyordu, ama Crowther ona bunu da eklemesini söyledi. Kaine'in ne yapacağını görmek istiyordu.

ELAIN HERHANGİ BİR yeni eğitime tabi tutulmadı.

Helena ek eğitim seansları ve haftada bir kez yiyecek arama gezisi eklemeye çalıştığında, Elain Falcon Matias'a resmi bir şikayette bulunarak
ve eczacı olmayı hiç kabul etmediğini belirten resmi bir şikayette bulundu ve tabii ki Matias sadece Elain'in tarafını tutmakla kalmadı, aynı zamanda
Helena'nın nasıl ve neden eczacı olduğunu ve bunu kimin onayladığını bilmek istedi.

Helena'nın laboratuvar çalışmalarına moratoryum konuldu ve bir de baktı ki, laboratuvar artık onun değil, Shiseo'nundu ve Ilva, Helena'yı laboratuvar asistanı olarak tanıtmış, ona ayak işlerini yaptırıp
.

Bunların hepsi teknik detaylardı ve kimyadan men edilmekten iyiydi, ama yine de bir darbe gibi gelmişti.

Tek tesellisi, özel yapım bir bıçak beklemekti. Alaşım kağıdını Kaine'e vermişti ve o da yorum yapmadan almıştı.

Onun beklentilerini dizginlemek zordu. Ne zaman bir alet veya silah kullansa, kendisiyle uyumlu bir şey tutmanın nasıl bir his olacağını merak ederdi. Lila silahlarına çocukları gibi davranır, onlara isimler takar, şımartır, saatlerce bakımlarını yapar, mükemmel durumda olmalarını sağlardı. Protezi ve zırhı için de durum aynıydı. O kadar kişiselleştirilmişlerdi ki, onun bir uzantısı haline gelmişlerdi.

Ancak Kaine bıçaktan hiç bahsetmedi. Helena her onu gördüğünde hayal kırıklığı yaşamamak için bu düşünceyi alışkanlık haline getirerek bastırmaya başladı.

Sonunda, onun formlarda "kabul edilebilir" olduğuna karar verdi ve saldırılara ve yeteneklerine özel tekniklere geçti. "Hâlâ yanlış yapıyorsun," dedi, ayağa kalkıp ona doğru yürüdü. "Amaç tendonları hedef almaktır. Alçaktan başla. Sol Aşil tendonu, sonra sağ uyluk iç kısmı; onlar düşerken, bıçağınla boğazlarından kafataslarına kadar kes. O zaman yumruğunu göğsüne vur ve tılsımı çıkar."

Tekrar gösterdi, ama kız bıçağı düşürmeye devam etti. Saldırı karmaşık değildi, ancak bıçakla yapılan hareketler sol eliyle yapılmalıydı, böylece sağ eli sonunda insan dönüşümünü gerçekleştirebilecekti.

Dominant olmayan elini kullanarak saniyeler içinde üç dönüşüm şekli yapmak, koordinasyonunun sınırlarını zorladı.

Adam onun arkasına geçti. Onu görememek, onun ne kadar yakın olduğunu ona keskin bir şekilde fark ettirdi.

Bir duraklama oldu, sonra adam ellerini onun ellerine doladı, parmakları bileklerinin içini okşadı, sırtı adamın göğsüne yaslandı.

Rezonansı sayesinde onu hissedebiliyordu ve ona doğrudan dokunmasa da, sürekli akan rezonansından o kadar heyecanlanmıştı ki, etrafında bir enerji torusu oluşturmuştu. Onu engellemeye çalıştı, ama bıçağına odaklanmak için çok yıpranmıştı.

Adam, onu alçak bir hamleye yönlendirirken kolları onun kollarına değdi, sol eli bir tendonu yakalamak için açıldı, bıçağını kavisli bir şekle dönüştürdü, sonra bileğini hızlıca yukarı doğru hareket ettirerek düz kenarlı bıçağı kullanarak karşı bacağın hamstringini kesti. Aynı yukarı doğru hareketle, bıçak beyin hasarını en üst düzeye çıkarmak için acımasız bir sivri uca dönüştü.

Sonra diğer elini boş havaya acımasız bir yumrukla ileri doğru savurdu. Rezonansı sayesinde, kemiği delip geçecek ve bir tılsım bulacaktı.

"Tek bir hareket," dedi, sesi kulağının dibindeydi. Helena'nın içinden bir ürperti geçti. Kendi kalp atışlarının sesinden onun sözlerini zar zor duyabiliyordu. "Çabuk ol. Mümkün olduğunca çok noktaya vur. Tendonu kesmek onları yavaşlatmanın en iyi yoludur. Beynine saplanan bir bıçak onları en azından birkaç saniye bayılttırır ve daha uzun süre kafalarını karıştırır.
Tılsımı ıskalasan bile, hemen kendilerine gelemezler. Yenilenme beyine odaklanır. Ama o darbeyi ıskalarsan, ölürsün."

Hareketi bir kez daha yavaşça gösterdi, sonra daha hızlı bir şekilde, yukarı doğru bir hamle
"Şimdi *hissediyor* musun?" diye sordu, sesi alçaktı,
kulağının yanında, saçlarını okşayarak, odaklanmasını imkansız hale getirdi.

Onun hiç yardımcı olmadığını düşünüyordu. Bir
O yaklaştığında içinde büyüyen yoğun baskı, bir tür çılgınca çaresizlik, sanki yüzeye doğru yüzüyor
yüzeye doğru yüzmek ama asla ulaşamamak gibi.

Titreyerek başını salladı ve adamın elleri bileklerinden kaydı.

"Tekrar dene."

KULE ZİLİ ÇALDIĞINDA, hava titredi. Bir saldırı uyarısı ya da hazır olma çağrısı. Savaşçıların dışarı çıkması ve hastanenin hazırlık yapması için.

Helena hastaneye doğru aceleyle giderken, koridordaki sirenler kafatasını çatlatacak kadar yüksek sesle çalmaya başladı.

"Ne biliyoruz?" diye sordu, önlüğünü bağlarken, ellerini yıkamak ve sterilize etmek için eldivenlerini çıkararak.

Ne olduysa, hiçbir uyarı olmadan oldu.
Normalde, herhangi bir yerde önemli çatışmalar başlar başlamaz, merkeze mesajlar gönderilir ve hastane hazır hale getirilirdi. Bu sefer sirenler doğrudan tam alarm durumuna geçti.

"Henüz bir şey yok," dedi Pace, sağlık görevlilerine talimat verirken. Birkaç gün önce diğer hastaneden dönmüştü, yorgunluktan bitkin düşmüştü, ama çalışmayı hiç bırakmamıştı.

Hademe ve hemşireler her şeyin hazır olduğundan emin olmak için koşturuyorlardı.

Zil hala çalıyordu.

"Ne olduğunu öğrenmek için ana kapıya gidiyorum," dedi Helena sonunda.

Avluda, sesin yayılmasını engelleyen duvarlar olmadan, kule çanının sesini dişlerinde hissedebiliyordu, düşük ritmi midesinde bir titreşim yaratıyordu.

Kapıya vardığında ses sonunda kesildi. Onlarca asker ve muhafız, emir bekliyordu.

Crowther bile diğerleri gibi meraklı bir şekilde gizleniyordu.

"Ne olduğunu biliyor musun?" diye sordu Helena bir muhafızlara.

"Pusu," dedi adam, gözleri sokağa dikilmiş halde.
"Bundan başka bir şey bilmiyorum. İki ekip dışarı çıktı. Bildiğim tek şey bu. Başka bir şey duymadık."

Kapının ötesinde bir kargaşa vardı.

Sonra Luc'un öfkeli sesini duydu. "Bırakın beni. Bırakın gitsem!"

Sonra başka sesler de duyuldu. "Dikkat et!" ve "Onu tutun!" diye bağırışlar ve alevlerin kavurucu bir uğultusu.

"Bırakın beni!"

Helena, diğer bir düzine kişiyle birlikte içgüdüsel olarak öne çıktı.

Kapıdan çıktığında, Luc'u karargaha sürüklemeye ve boğuşmaya çalışan bir düzine kadar insan gördü ve bir patlama oldu. Soren, Sebastian, Althorne ve Luc'un biriminden birkaç kişi onu kolları ve bacaklarından tutup yere yatırmaya çalışıyordu.

Luc'un silahları alınmıştı, ama parmaklarından ateşleme yüzüklerini çıkaramıyorlardı. Crowther ileri atıldığında ateş kıvılcımlar saçtı ama aniden söndü. Sol elini havada salladı ve yumruğunu sıkarak alevleri söndürdü.

"Marino, onu bırak!" diye bağırdı Crowther.

"Onu terk ettin! *Bırak beni!*" Luc'un vücudundan beyaz bir ateş patladı, öfkeyle beslenen şiddetli ve kontrolsüz alevler her yöne sıçradı. Luc ayağa kalktı.

Metal bir dil fırladı, Althorne'un kolu geriye doğru çekildi, Luc yere düştü ve yine birkaç kişi üzerine çullandı. Ateş patladı ve söndü.

"Marino!" diye bağırdı Crowther.

Luc şiddetle saldırdı, bir elini kurtardı ve her yöne ateş duvarları fırladı. Crowther'a çarptı ve o da mide bulandırıcı bir sesle duvara çarptı.

Luc dahil herkes donakaldı.

"Ben istememiştim..." Hâlâ kurtulmaya çalışıyordu. "Bırakın beni..."

Helena ona doğru uzandı.

"Lila'yı yakaladılar," dedi, tereddüt etmeden elini tuttu.

Helena elini sıkıca sıktı, titreşim koluna yayıldı.

Gözlerinde ihanet parladı ve sonra bilincini kaybetti.

Luc'u tutan adamlar dikkatlice onu bıraktılar. Helena dizlerinin üzerine çöktü, onun üzerine eğildi ve parmaklarını

Uyanmadığından emin olmak için kafatasının arka kısmına

parmaklarını soktu.

Yaralı ve kanlar içindeydi. Tırnaklarının yarısı yoktu.

Soren kalkmadı; Helena'nın yanında yere yığılmıştı. Gözlerinden biri morarmıştı.

"Onu içeri götürün ve baygın kalmasını sağlayın," diyordu Althorne. "Bayard'a ne olduğunu öğrenene kadar o çocuğun uyanmasını istemiyorum. Biri Crowther'ı hastaneye götürsün."

Althorne'un yüzünün bir tarafında ağır morluklar vardı, sanki pençelenmiş gibi yanağında bir çizik vardı. Birkaç

asker Luc'u nazikçe kaldırdı ve içeri taşımaya başladı.

Helena hala yerde diz çökmüş duruyordu.

Lila kaçırılmıştı. Bundan sonra ne olursa olsun, sonuçları korkunç olacaktı.

Lila bir nekrotral olarak, tüm savaş becerilerini artık Ebedi Ateş'e yöneltmişti. Luc'a. Ya da Lila bir laboratuvarda, deneyler için kullanılıyordu.

"Gidebilir miyim?" dedi Soren, sesi kısık ama
duygularıyla titriyordu. Althorne'a, sanki içinden bir şey sökülüp alınmış gibi bir ifadeyle bakıyordu.

Althorne, büyük elini Soren'in dar omzuna koydu. "Lila'yı kurtarana kadar, sen baş paladinsin.
seni de kaybedemeyiz."

"İkizimi kaçırdılar," dedi Soren, adanın geri kalanına bakarak. "Onun cesedini geri getirmeliyim."

"Üç ekip peşinde. Kurtarılabilirse ya da bulunabilirse, kurtarılacak. Bilgilendirme toplantısı yapıp hazırlanmalıyız.
Ve Prensliğini korumalısın. Kız kardeşinin senin nerede olmanı isteyeceğini biliyorsun.

Crowther için bir sedye geldi ve Helena onu takip etti. Hastanede

Elain, Luc'un başında durmuş
hafif yaralarını iyileştiriyor ve onu uyandırabilir mi diye soruyordu. Bu ona kesinlikle yasaklanmıştı.

Helena, Crowther'a odaklandı. Yumuşak yüzlü hademe Purnell, yardım etmek için aceleyle yanına geldi. Yüzünde bir yara vardı, ama felçli kolu yaralanmanın en ağır kısmını almıştı
dirsekten kırılmıştı.

Helena her zamanki sinir bloğunu uygulamaya başladığında, kolunun neden felç olduğunu anladı. Humerusta eski bir kırık vardı ve kırıldığında radyal sinir kopmuştu. Boşluk çok küçüktü; herhangi bir şifacı bunu düzeltebilirdi.

Yara artık eskiydi ve sinirin kasla bağlantısı kopmuştu. Helena,

becerinin geri kazanılabileceğinden emin değildi, ama elbette hiç yoktan iyiydi. O gün bir şey kanıtladıysa, o da Direniş'in alev simyacılarına çaresizce ihtiyaç duyduğu idi.

Kesilen siniri kırık dirsekle birlikte düzeltti. İşini bitirir bitirmez bağırışlar duydu.

"Onu yakaladılar! Bayard. Onu getiriyorlar!"

Bir savaş grubu sedyeyle hastaneye koştu. Kanlı sarı saçlar göründü.

Pace'in sesi kaosun üstüne çıktı.

Helena sesleri zar zor duyuyordu. Sağlık görevlileri Lila'yı sedyeden hastane yatağına aktarırken, içgüdüsel olarak Lila'ya doğru ilerledi. İçlerinden biri Lila'nın boynunun yan tarafına sıkıca gazlı bez bastırıyordu.

Diğer
yaralanmalar.
Öncelikli.

Marino, onu iyileştir. Ne pahasına olursa olsun.

Bu son emri kimin verdiğinden emin değildi. Aslında bunun bir önemi yoktu. Kendisine söylenmesine gerek yoktu.

Lila kanlar içindeydi ve Helena

ona dokunmadan önce bile kırık kemikleri görebiliyordu.
sağ göğsünün her yerinde, zırhını delip geçen kocaman delikler vardı.

Helena'nın rezonansı ona dokunduğu anda, bunu hissedebildi.

Lila, biri hızlı bir şekilde ölümü aldatmadıkça ölecekti.

Sağ akciğeri defalarca ısırıklarla delinmişti.
Göğüs boşluğunda kan birikmişti. Böbrekleri hasar görmüş ve karaciğeri delinmişti. Kaburgaları parçalanmıştı. Çok fazla kan kaybetmişti.

Hayatta olması bir mucizeydi.

Helena, rezonansıyla nazik davranacak zamanı yoktu. İç organlarında bir dizi arıza vardı ve
ama her şey çok hızlı gelişiyordu ve aynı anda yapılması gereken çok fazla şey vardı.

sağlam kalan kısmı kurtarmak için

Herkes birbirinin işine engel olmadan çalışmaya çalışıyordu.

Kurtarma ekibi ağır yaralanmıştı.

"Komuta Blackthorne'daydı," dedi biri. "O lanet psikopat."

Helena arkasında bir telaş duyabiliyordu, ama Lila dışında kimseyi düşünemiyordu.

Lila ölürse, Luc da ölecekti. Belki hemen değil; bir daha savaşa girmezse fiziksel olarak yaşayacaktı, ama her gün, yavaş yavaş, suçluluk ve keder onu öldürecekti.

"Sakın ölmeye cesaret etme," dedi, Lila'nın kayıp gitmesini engellemek için çılgınca bir girişimde bulunarak, zayıf kalp atışını devam ettirmek için rezonansından canlılığını aşağıya doğru itti. "Sakın cesaret etme! Elain. Elain'e ihtiyacım var! Ve bir sağlık görevlisine! Herkes nerede?"

Elain, elleri kanlı bir şekilde ortaya çıktı. "Ben zaten..."

"Umurumda değil," diye araya girdi Helena. "Başının yanına geç. Nefes almasını sağlaman ve kalbinin durmasına izin vermemen durmasına izin verme! Anladın mı? İyileştirmek için iki elime de ihtiyacım var ve ben çalışırken onun nefes aldığını ve kalbinin attığını bilmem

bilmem gerekiyor."

Elain'in tereddütlü yanıtını duyana kadar bekledi.
Lila'nın kalp atışlarının ritmini, nefes alıp verişinin zorluğunu hissetti, Lila'nın zırhının son parçası da Helena'nın önünden çekilince, Helena rahatça çalışmaya başladı.

Bir sağlık görevlisi Helena'nın yanına geldi. Helena başını sallayarak ona selam verdi.

"Dolapta bulunan kan takviyesi tonikinden dört şişe lazım. Onu boğmadan vermen gerekiyor."

"Bizim yapmamız gereken..."

"Daha fazla kana ihtiyacım var! Daha fazla kan üretemezsem, bu iyileştirme onu öldürecek ve tonikler olmadan yaparsam başka bir şey daha bozulacak. Yeterince elim yok. Hemen yap!"

Bu yoğun ve hassas bir işti. Helena'nın görüşü bulanıklaşıyordu ve rezonansı, Lila'yı stabilize etmek için mücadele ederken kemiklerinin içini yakmıştı. Elain el krampından bahsediyordu. Helena ona susmasını söyledi.

Lila sonunda ölümün eşiğinde olduğunu hissetmeyi bıraktığında, Helena rahatlamaktan ağlamak istedi. Çok yakındı. Ne kadar yakındığını kimseye söyleyemezdi.

Lila'nın üzerine eğildi, elleri kanla kaplıydı ve bir anlığına yanağına dokundu.

"Artık durabilirsin," diye Elain'e söylemeyi sonunda hatırladı.

Lila'nın göğsünü kaplayan delikler kabaca deriye dönüşmüştü. Lila'nın vücudu hayati iyileşmeye odaklanacağı için yara izi kalacaktı, ama yaşayacaktı. Elain hemşireler ve hastabakıcılar devralabilsin diye ortadan kayboldu.

Helena, Lila'nın elini sıkarken parmakları kontrolsüz bir şekilde titriyordu. "Aptal. Ölmen yasak olduğunu biliyorsun."

Dizleri tutmadı. Yere çöktü, başı hastane yatağının şiltesine yaslandı. Lila'nın hala en az yirmi kemiği kırılmıştı, her iki bacağında da kırıklar vardı. Parmaklarının yarısı kırılmıştı, ama Helena'nın kalbi çok hızlı atıyordu, düzgün düşünemiyordu.

"Marino, yapabilir misin..." Pace başka bir yataktan ona sesleniyordu.

Başını kaldırmaya çalıştı ama hareket edemedi. Bütün vücudu kurşun gibi ağırdı. Neden bu kadar ağırdı?

"Pace, Marino'yu kontrol et."

Bu Crowther'ın sesi miydi?

Başını kaldırmaya çalıştı, ama bunun yerine dünya yana doğru eğildi. Sıra sıra dizilmiş hastane yataklarının altında hareket eden ayaklar görebiliyordu. Yerde kan lekeleri vardı.

Yukarı doğru yükseliyordu.

"Hadi Marino, burada uyuyamazsın," diyordu Pace onu ayağa kaldırırken. Diğer tarafta da biri vardı. Başı yana düştü ve Crowther'ın hastane yataklarından birinden onu izlediğini gördü.

Bir kapıdan geçerek Pace'in ofis olarak kullandığı kayıt odasına girdiler.

"Buraya gel, Sofia. Teşekkürler, buradan devam edebilirim," diyordu Pace, Helena kamp yatağına yatırılırken.

Helena, çok ileri gittiğinin farkındaydı.

Normalde dikkatli biriydi, ama bu sefer başka seçeneği yoktu.

Çok üşüyor ve yorgundu. Battaniyeler çekilip üzerine örtüldü. Pace'in sesini duydu, ona akılsız aptal kız diyordu.

Helena sadece birkaç yıl uyumak istiyordu.

Kolunda bir iğne hissetti. Cildi kaşınmaya başladı ve onu dönüştürmeye çalıştığında eli itildi.

"Şimdiye kadar gördüğüm en kötü hasta."

Kalın kadife karanlık dünyayı yuttu.

BÖLÜM 43

Ekim 1786

HELENA uyandığında hastane sessizleşmişti. Kendini kedi yavrusu kadar zayıf hissediyordu. Pace içeri girene kadar hareketsiz yatıyordu. "Lila nasıl?" diye sordu, sesi fısıltıdan biraz daha yüksek

fısıltıdan biraz daha yüksek sesle sordu.

"İyileşiyor," dedi Pace sert bir sesle. "Hayatta kalması tam bir mucize. Hepsi kurtarma ekibinin hızlı düşünmesi ve cesurca yaptığı kurtarma sayesinde." Boğazını temizledi.
"Hepsi cesaretlerinden dolayı madalya alacaklar ve Sol'a onu kurtardığı için şükranlarını sunmak üzere birkaç Ember Hizmeti çağrıldı."

Helena tavana baktı. "Ne kadar zamandır uyuyordum?"

"Üç gün." Pace masasına gitti, hiçbir şeyi çıkarmadan çekmeceleri gürültüyle karıştırdı. "Karantinaya alındığını söylemiştim. Bence tüm o yiyecek arama işleri seni doğa şartlarına çok fazla maruz bırakıyor."

Helena'nın gözleri tekrar kapanmak üzereydi. "Teşekkür ederim."

"Elimden geleni yapıyorum. Crowther, uyandığında seni görmek istiyor," dedi Pace. Çıkmaya başladı, ama sonra durdu. "Direniş'in kaybetmesi halinde büyük zarar görecek tek kişi değil. Ilva, Crowther ve Matias'a bunu defalarca söyledim, ama dinlediklerini söyleyemem, ama belki sen dinlersin. Nadir bulunan yetenekler vardır ki gözden kaçsa bile boşa harcanmaması gereken nadir yetenekler vardır."

Helena dışarı çıktığında, Luc, neredeyse nefes almıyor gibi duran Lila'nın yanında oturuyordu. Lila çoğu insandan daha uzundu, ama zırhı olmadan küçülmüş gibi görünüyordu. Ağrıyı ve yeni dokunun hassasiyetini hafifletmek için merhemle doldurulmuş düzgün bandajlarla sarılmıştı
yavaş ve zorluydu, ama Helena, Lila'nın eline parmaklarını dokundurarak
Lila'nın eline dokunması, hayati belirtilerinin stabil olduğunu hissetmesi için yeterliydi.

Yatağın yanında durdu, parmakları Lila'nınkine zar zor dokunuyordu.

Luc, Lila'nın yüzüne bakıyordu. Gözleri kocaman, altında mor-mavi halkalar vardı ve
paladinin elini iki eliyle tutuyordu. Soren hastanenin diğer tarafında, kapıların yanında duruyordu.

Paladinler, ulusun tarihi ve dokusunda Holdfastlar kadar önemliydi. Ülke, ilk
Necromancy Savaşı. Yüzyıllar geçtikçe, bu rol giderek çoğunlukla törensel hale gelmişti.

Ancak Lila, tamamen yeni bir şeydi, hayatta bir kez karşılaşılabilecek bir yetenek. Ailesi, geleneksel olarak oğullara özgü olan tüm büyük fırsatların ona da sunulmasını istiyordu.
Lila, sadece savaş eğitimine alındı ve on beş yaşındayken gerçek savaşı deneyimlemek için haçlı seferlerine katılmak üzere eğitildi. Soren ise Luc gibi Enstitü'de çift eğitim alıyordu. Soren, ikiz kardeşi onun rakibi olmasaydı, mükemmel bir
savaş simyacısı olarak kabul edilirdi, ancak kimse Lila ile boy ölçüşemezdi.

Lila bir yıllık haçlı seferinden döndüğünde bir tören düzenlenmişti. Helena, Lila'yı Soren'in kız kardeşi olması dışında pek tanımıyordu.

Atından indi, miğferini çıkardı ve mitlerden çıkmış bir tanrıça gibi görkemli bir şekilde durdu. Soluk saçları başını bir taç gibi sarıyordu ve silahlarını, Soren'in ayak bileğine tekme atana kadar

Soren onun ayak bileğine tekme atana kadar sanki yıldırım çarpmış gibi duruyordu.

Savaş eğitimi konusunda her zaman biraz şakacı olan ve paladin fikrini küçümseyen Luc, bir gecede bu fikre tutkuyla bağlandı.

Sürekli
ve paladin fikrini küçümseyen Luc, bir gecede bu konuda tutku duymaya başladı. Sürekli
Lila ile pratik yapmak için derslerden ve sosyal etkinliklerden kayboluyordu.

İlgi o kadar acı verici bir şekilde ortadaydı ki, Helena
ve Soren bunu görmekten utanç duyuyorlardı, ama bir şey olamadan, Prens Apollo öldü.

Lila tüm hayatını paladin olmak için eğitim alarak geçirmişti. Soren ise buna hiç hazır değildi ve yetenekli olmasına rağmen Sebastian Bayard, Apollo öldürüldüğünde orada olmadığı için kendi yeminini tutturamamıştı.

Lila yemini etti. Hayatını Luc'u korumak için feda edeceğini, onun için öleceğini. Luc'un bunu kabul etmekten başka seçeneği yoktu. Aralarında kısa süreliğine var olan ya da olmayan her şey, bu yeminin ağırlığı altında gömüldü.

"Üzgünüm..." dedi Luc, sesi fısıltıdan biraz daha yüksek çıkıyordu. "Onu götürdüğünü gördüğümde aklımı kaçırdım."

Yüzünde şaşkın bir ifade vardı ve mavi gözleri etraflarındaki odayı görmüyor gibiydi. Helena bu bakışı tanıyordu. O anı tekrar tekrar yaşıyordu,
her anı, farklı davranabileceği anlara ayırıyordu.

"Beni takip ediyordu. Kimera. Kılıcımı zamanında çekemedim. Ateş kullanmalıydım." Başını salladı. "Neden yapmadığımı bilmiyorum. Çok hızlıydı. Lila kendini önüme attı ve onu ısırdığında sesi duydum..."

Sesi kesildi.

Hastanede insanlar genellikle böyleydi; başarısızlıkları içlerinden dökülüyordu.

"Ağzından kan akıyordu, ama çığlık atmadı—Soren'e beni tutmasını söyledi. Kan onunla birlikte akıyordu
ve ben... Ateş kullanmalıydım..." diye boğuk bir sesle konuştu. "Soren bırakmadı ve ben..."

"O iyi olacak, Luc," dedi Helena. "Tüm hayati belirtileri stabil. Kalıcı bir yaralanması yok."

O, gözleri hala Lila'nın yüzüne sabitlenmiş halde, sertçe başını salladı. "Çocukken," dedi, sesi sert çıkıyordu, "
tüm gerçek savaşların ben doğmadan önce bitmiş olmasının adil olmadığını düşünürdüm. Hiçbir şey olmadığından
herkesin unuttuğu bir Prens olmaktan korkardım, çünkü hiçbir şey olmamıştı." Aşağı baktı; tırnaklarını koparıyordu, tüm parmakları kanıyordu. "Şimdi bunun için her şeyi yapardım. Şu anda kan ve duman dışında hiçbir şeyin tadını alamıyorum ve
ateş içinde olduğum zamanlar dışında hiçbir şey hissetmiyorum. Hikayeler bunu çok güzel gösteriyordu. Bir amaç uğruna savaşmak. Kahraman olmak." Başını salladı.
"Neden herkes öyleymiş gibi davranıyor?"

Helena elini uzattı, parmakları omzuna dokundu, ne söyleyeceğini, onu nasıl teselli edeceğini bilemiyordu.

"Belki de bununla yaşamak için kendilerine böyle söylemek zorundaydılar. Belki de kendilerine hatırlamalarına izin verdikleri tek şey budur,"
dedi Helena, ama o da savaşın gerçek yüzünü gören birinin bunu bu kadar süsleyip püsleyip anlatmasına şaşırıyordu.

Lila uyandığında ve
tehlike geçtiği ilan edildiğinde yapılan brifing gergin geçti. Luc ilk kez hastaneden ayrılacaktı.

Matias, Ilva, Althorne ve Crowther, Luc'a kürsüden bakarken, Luc da onlara meydan okurcasına bakıyordu. Tüm pişmanlığı yok olmuş gibiydi.

"Lucien," Ilva uzun bir sessizliğin ardından, "Lila Bayard senin paladinindir. Seni korumak, kendi hayatı pahasına olsa bile, onun yeminli görevidir. Tüm birimini tehlikeye attın,
on iki adamını ve Konsey üyesi Jan Crowther'ı yaraladın, yeminini ve General Althorne'un emirlerini ihlal ettin. Kınama için çağrıldın."

Luc çenesini kaldırdı. "Bu ülkeyi korumaya ve atalarımın kurduğu Ebedi Ateş'in değerlerini temsil etmeye yemin ettim.

Bu yeminlerimden hiçbiri
"Sen Direniş'in kalbisin. Umudun sembolüsün.
ve ışık ve iyilik. Bir kişinin hayatını buna tercih edemezsin. Seni takip eden insanları ve paladinlerini, özellikle de yeminlerini bilen ve yemin ettiği gibi davranmaya hazır olan Lila'yı ihanet ettin. Bencil davranışın, onun fedakarlığını neredeyse değersiz hale getirdi.

"Ben bir sembol değilim," diye bağırdı Luc, "ya da bir kalp. Ben Prensim. Biz emirlerimizle değil, eylemlerimizle liderlik ederiz."

Tartışma tamamen tiyatrodan ibaretti. Konsey onu
onu kınamak zorundaydı ve Luc, acımasız ve kararlı bir mitolojik figür gibi orada duruyordu.

Ilva oturdu, büyük yeğenine bakarken bakışları bir yılan gibiydi. "Bu senin seçimin değil. Arkadaşlarının huzurunda emirleri ve protokolü uygulayamıyorsan"
kelimeyi dikkatlice vurguladı, ima gayet açıktı
—“o zaman başka bir birime atanacak ve sana şövalye olarak hizmet edecek yeni askerler verilecek.
Ancak, geleneğe uygun olarak, Soren Bayard'ı tutmana izin vereceğiz."

Luc'un ağzı bir tuzak gibi kapandı, yüzü bir anda soldu.

"Seçim senin," dedi Ilva, onun sessizliğinden memnun görünüyordu. "Dikkatli seç."

Luc bir an daha öfkeyle durdu. Soren hemen arkasında, sağında duruyordu ve Lila iyileşirken hala başrolü üstleniyordu.
Lila ise kendine gelmeye çalışıyordu. Yüzünde yeni bir zayıflık vardı.

"Yeminlerimi ve kabul ettiğim sözleri yerine getireceğim." Luc'un sesi boş ve yenilmiş gibiydi.

"İyi," dedi Ilva, ama sesi hala soğuktu ve
Luc'un karar vermesinin bu kadar uzun sürmesini onaylamıyordu. "Kurtarma ekibi, kimera Doğu Adası'ndan kaçmadan önce onu öldürmeyi başardı.
Doğu Adası'ndan kaçmadan önce kimera'yı öldürmeyi başardı. Bir duvarın yıkıldığı tespit edildi. Bunun nasıl olduğu hakkında bir soruşturma yapılacak.

Yaratığın davranışlarına bakılırsa, bizim sandığımızdan daha fazlasını yapabileceklerini varsaymalıyız. Raporlara göre
Luc'u canlı yakalamak istedikleri ve hayvanın hedefli avlanma yeteneğine sahip olduğu görülüyor. Althorne, söz sende."

HELENA, Crowther ile olan toplantıyı elinden geldiğince erteledi, ama sonunda bahaneleri tükendi. Geriye dönüp bakıldığında, onun kolundaki sinirleri onarma kararı dürtüsel bir karardı. Acil bir durum değildi;
Luc'un bilincini geri kazanmasını bekleyip, bunu yapmak isteyip istemediğini sorabilirdi.

Bu, tepkisel bir seçimdi. Luc'un herkes için oluşturduğu tehlikeyi görmüş ve sadece buna göre hareket etmişti.
Şimdi pişman olmuştu. Crowther, Luc'u kendinden korumak için iki elini kullanmaktansa, işkence yapmak için kullanması daha olasıydı.

Helena içeri girdiğinde Crowther satranç takımını kaldırıyordu, sağ eliyle her bir parçayı yavaşça tutup kutuya koyuyordu.

"Marino."

Helena ne olacağını bilemeden öylece durdu.
Crowther işini bırakıp eline bakarak, yavaşça açıp kapattı. Elinde deri ve kemikten başka bir şey kalmamıştı.

"Bunun için sana teşekkür etmem gerektiğini anlıyorum."

Bunu alaycı bir şekilde mi söylediğini yoksa ciddi mi olduğunu anlayamadı.

"Sormalıydım," dedi. "Sadece... Luc'tan sonra, sen orada olmasaydın ne olurdu diye endişelenmiştim."
orada olmasaydın ne olacağını merak ediyordum."

Onun ifadesini okuyamazdı, ama Crowther yavaşça başını salladı.

"İlginç bir sezgin var.
"Vivimancy hakkında pek bir şey düşünmediğimi söyleyemem.

düşündüğümü söyleyemem. Ancak... Sen Ebedi Ateş'e layık birisin."

KIŞ PALADIA'YA ÇÖKTÜ. Buz gibi dağ rüzgarı nehir havzasını süpürerek binaları ve pencereleri parlak bir buz tabakasıyla kapladı. Toplayacak hiçbir şey kalmayan Helena, laboratuvarda uzun saatler çalışmak zorunda kaldı.

Shiseo, kimsenin yapamadığı bir şeyi başardı ve aylar önce Vanya Gettlich'e enjekte edilen alaşımın geri kalan bileşenlerini belirledi.

Vanya Gettlich'e enjekte edilen alaşımın kalan bileşenlerini belirlemişti.

Söz konusu son bileşik analizden kaçmıştı.

Shiseo ve Helena, diğer metalurji uzmanlarının yaptığı gibi, eski kimya tekniklerini kullanarak manuel olarak çalışmış ve bunun doğal bir bileşik değil, lumithium ile başka bir maddenin sentetik bir füzyonu , bunun doğal bir bileşik değil, lumithium ile Helena'nın

karşılaşmadığı bir şeyin sentetik bir füzyonu olduğunu belirlemişler

Shiseo çalışmasını birkaç kez kontrol ettiğinde elleri titriyordu.

"Bunu nasıl elde ettiklerini bilmiyorum," dedi sonunda. "Bu burada olmamalı."

"Nedir bu?"

Uzun süre sessiz kaldı.

"Doğuda, dağların derinliklerinde bulunan nadir bir metal var. Altından daha nadirdir. Sadece İmparatorun kendisi bu metali bulundurma iznine sahiptir. Biz ona mo'lian'shi diyoruz. Bu metal, atalet yaratır."

Helena böyle bir şeyi hiç duymamıştı. Doğal, ham hallerinde ataletli metaller ve maddeler vardı, ayrıca ataleti tersine çevirerek rezonans oluşturabilen lumithium ve onun yayılımları vardı.

. Demir genellikle atıktır, ancak çeliğe dönüştürüldüğünde, yayılımları olmasa bile

düşük bir rezonans geliştirirdi.

Rezonansın geri dönüşümsüzlüğü, Cetus tarafından simyanın doğası hakkında ortaya konulmuştu. Onun az sayıdaki ilkelerinden biri

ilkelerinden biriydi.

Hiçbir şey hareketsiz *hale getir*ilemezdi.

"Bunu hiç duymadım," dedi Helena.

Kafasını salladı, kaşlarını çatarak.

"Duymamış olman normal. Bu, İmparator'un gücünün bir parçası. Lumithium rezonans yaratabildiğinden, mo'lian'shi onu geri alır. Bu şey..." Başını eğdi ve derin bir endişe içinde görünüyordu. "Bu, lumithium ile birleşmiş mo'lian'shi. İkisi bir arada aynı anda etki ederek rezonans sisi yaratıyor."

Notlarına tekrar baktı. "Bu dengesiz bir durum. Birleşme bozuluyor, ama gelecekte yöntemlerini mükemmelleştirebilirler. Bu muhtemelen sadece ilk denemeydi. Ama..."

Sesi giderek azaldı. "Bunu nasıl elde ettiklerini bilmiyorum."

Sessiz kaldı ve uzun süre bir şey söylemedi, ama sonunda şöyle dedi: "Yeni İmparator iktidara geldiğinde, ordusuna ödeme yapacak serveti nasıl bulduğu konusunda sorular ve gizemler vardı."

Shiseo ile çalışmaya başladığından beri Helena, onu Paladia'ya getiren şey hakkında birkaç söylenti duymuştu. Önceki İmparator'a hizmet eden bir hadım olduğu ya da saraydaki birinin gayri meşru çocuğu olduğu söyleniyordu.

Helena, Shiseo'ya bakarak onun kim olduğunu merak etti. Olağanüstü eğitimli olması bir şeydi, ama imparatorluğun gizli metalini bilmesi başka bir şeydi.

"Belki de Ölümsüzler onu karaborsadan satın almıştır," dedi, ama Crowther ve Ilva'nın bunu nasıl yorumlayacağını düşünmeye başlamıştı bile. Morrough, Hevgoss ile ittifak kurmuş ve Doğu İmparatorluğu ile gizli ticaret bağlantıları kurmuşsa Doğu İmparatorluğu ile gizli ticaret bağlantıları varsa, Paladia'nın üzerinde dolaşan tehdit kat kat artmıştı.

Yeni İmparator, tahtını satarak elde etmişse imparatorluk için değerli bir şeydi, bu da kendi ticaret kanunlarını ihlal ediyordu.

Shiseo başını salladı. "Mo'lian'shi'nin ne kadar mo'lian'shi'nin ne kadar dikkatli korunduğunu anlamıyorsun. Nadir ve hassas bir şeydir. Madenden çıkarıldıktan sonra, etkisini ortaya çıkarmak için dikkatlice işlenmesi gerekir. Genellikle bozulmasını önlemek için hemen alaşım haline getirilir. Ama bu..." Şişeye hafifçe dokundu. "...bu saf mo'lian'shi'den yapılmış. Sadece imparatorun mührüne sahip, kraliyet soyundan gelen biri buna erişebilir."

"Ve *sen* bunu biliyorsun," dedi yavaşça.

Shiseo, gözlerini kısa bir süre onun gözlerine dikti, sonra kaçırdı. "Ve ben de biliyorum."

Helena şimdi sessizdi.

"Bundan şüpheleniyor muydun?" diye sordu sonunda. "Bu yüzden mi onu analiz etmek için bir fırsat istediniz?"

Laboratuvarın içinde dalgın dalgın etrafına baktı. "Metalurjistlerin yaşadığı zorlukları duyduğumda, bunun yeni bir bir çeşit olduğunu düşündüm. Ama bu, eminim ki İmparator'un. Onlar aynı arıtma tekniğini kullanmazlar."

Helena, siyasi bir mayın tarlasında duruyormuş gibi hissediyordu. Ellerinde sadece Morrough ile başka bir ülke arasında yapılan bir anlaşmanın kanıtı değil, bir hükümdar ile kendi imparatorluğu arasındaki bir ihanetin kanıtı vardı. Bu bilgi tehlikeliydi ve cevapladığından daha fazla soru ortaya çıkardı. Eğer İmparator borçluysa, Morrough bu işe karışmak için parayı nereden bulmuştu?

Shiseo muhtemelen bunu keşfedebilecek tek kişiydi. Anlaşma yapıldığında, büyük olasılıkla kimsenin bunu Doğu ile ilişkilendiremeyeceği varsayımıyla yapılmıştı.

"Resmi olarak, lumithium ve bilinmeyen bir bileşik kullanılarak üretilmiş sentetik bir metal diyebiliriz," dedi yavaşça, onun tepkisini ölçmeye çalışarak. "Gelecekte, imparatorluğun olası katılımını ortaya çıkarmak gerekli olursa, belki o zaman bunu keşfedebiliriz."

Shiseo yavaşça başını salladı.

"En azından Ilva ve Crowther'a söylemeliyiz. Bunu bilmeleri gerekiyor."

"KAINE," HELENA SESSİZCE SÖYLEDİ. Yerde oturmuş, rezonansındaki keskin hissi hafifletmeye çalışıyordu. "Sence Ebedi Ateş savaşı kazanabilir mi?"

Adam duvara yaslanmıştı. "Benim ne düşündüğümün önemi var mı?"

"İdealistler arasında yaşıyorum, ama tek gördüğüm cesetler. Bu soruyu sorduktan sonra, bir an için sessiz kaldı.

Ona bir bakış attı. "Eternal Flame'in kazanmak için bir stratejisi var mı?"

O başını eğdi. Bildiği kadarıyla plan, kaybedilen toprakları geri almak, Ölümsüzleri geri püskürtmek ve mümkün olduğunca çok sayıda ölü yakmaktı. Eternal Flame'in geçmişteki tüm Necromancy Savaşlarında izlediği yöntemdi.

Garip bir şekilde başını salladı.

“Yüksek Necromancer kazanmak için ne gerekiyorsa yapacaktır. Yöntem önemli değil. Paladia'yı istiyor, ideal olarak şehir zarar görmeden, ama elde edemezse, onu yerle bir edecektir. Sen, soykırıga karşı tek itirazı potansiyel kaynakların israfı olan biriyle savaşıyorsun. Soykırım bile Eğer ona daha fazla nekrotroll için malzeme bırakırsa kabul edilebilir. Peki sen neyle kazanmaya çalışıyorsun? Sol'un müdahalesini bekleyerek mi? İyiliğin doğuştan gelen üstünlüğüne dayanmayan bir plan var mı?

Bildiği kadarıyla yoktu.

"O zaman neden bize yardım ediyorsun?" diye sordu. "Kazanabileceğimizi düşünmüyorsan."

Yüzünde alaycı bir ifade belirdi. "Buna layık olduğunu düşünmüyor musun?"

"Oh evet, mezarlıkta açan gülün," dedi, dudaklarını kıvırarak. "Dizi de benim için miydi?"

"Başka kim olabilir ki?" diye sordu, sesinde boşluk ve hafif bir alaycılık vardı.

"Aurelia olabilir."

Adam gülümsedi. "Doğru. Onu tamamen unutmuşum." "Neden bize yardım ediyorsun, Kaine?"

Ona baktı. Son aylarda yüz hatları belirgin şekilde değişmişti. Gençliğin beceriksizliği tamamen kaybolmuştu; yüz hatlarında artık onun kimliğine daha uygun bir sertlik vardı. Saçları her gördüğünde daha da gümüş rengi

gözlerinde esmerlik kalmamıştı.

O, karakoluna ilk geldiği zamanki koyu saçlı, küstah çocuktan çok farklı görünüyordu. Artık onda doğaüstü bir hava vardı.

Ona dokunursa kanayacaktı, ama yine de onun cazibesinden kaçamıyordu.

Gözleri buluştu ve yüzünde bir acı dalgası yayıldı.

"Önemli değil," dedi, bakışlarını başka yöne çevirerek.

Tartışmak için ağzını açtı, ama söyleyeceği her şey yalan olurdu. Nedeni ne olursa olsun, Crowther'ın bunu ona karşı kullanmayacağına güvenmiyordu. İkisi de Crowther'ın bunu yapacağını biliyordu.

"Sanırım öyle," dedi, soğuktan korunmak için kalın yeşil kazağı giyerek. Kapıya ulaştığında geriye baktı.

Kaine, o dönünce bakışlarını kaçırdı, sanki onun gitmesini izlemiyormuş gibi.

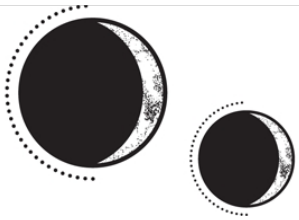
Onda bir tür hayalet gibi bir şey vardı.

"Ölme, Kaine," dedi. Yürüdüğü çizgi onu korkuttu. Eğer bu dizi bir başarısızlığın cezasıysa, ihanetin bedeli ne olurdu?

Ona bakarken ağzında bir sırıtış belirdi. "Ölümden çok daha kötü kaderler vardır, Marino."

O da başını salladı. "Biliyorum. Ama ondan geri dönüş yok."

Acı bir kahkaha attı. "Peki, tamam, ama sadece sen istediğin için."

BÖLÜM 44

Aralık 1786

SAVAŞ, PALADIA İLE BİRLİKTE DONDU. İki taraf arasındaki gerginlik sonsuza dek sürdü. Her an bozulabilecek kırılgan bir denge. Her savaş ani, ve korkunç kayıplara yol açıyordu.

Helena ve Kaine arasındaki gerginlik de benzerdi.

Onda daha önce olmayan yeni bir keskinlik vardı sanki bileme taşında bıçak kenarı gibi biliniyormuş gibi.

Bazen ağır yaralı olarak ortaya çıkar, çok yavaş iyileşir ve ona yardım etmeyi teklif ettiğinde ona vahşice saldırırdı.

Normalde, o ayrıldığında iyileşmiş olurdu, ama onun nasıl yaralandığını hiç bilmiyordu. Sanki bu, onun ölmemesini istediğinin bir sonucuymuş gibi, o n u n ölemediğinin acısını görmek zorunda kalıyordu. Dizilimde bir kusur olduğundan endişeleniyordu.

Bir dakika önce sandalyede uzanmış, onun antrenmanını izliyordu; bir dakika sonra gözleri geriye devrildi ve yere yığıldı.

Onu sırt üstü çevirdiğinde altında bir kan lekesi vardı. Giysileri kanla ıslanmıştı.

Üniformasının altında, ağır bir şekilde bandajlanmıştı, ama onun Kan pıhtılaşmıyordu ve yara iyileşmiyordu. Helena onu bulmaya çalıştığında, rezonansı başarısız gibi görünüyordu.

Korkuyla bandajları çıkardı ve bir bıçak yarası buldu.

Yara organlarını ıskalamıştı, ancak kullanılan alet kırılmıştı ve parçaları onun içinde kalmıştı.

Çok fazla metal yoktu, ama iyileşmiyordu.

Maier genellikle şarapnel yaralanmalarıyla ilgilenirdi; bunların tedavisi vivimansiye uygun değildi.

Helena'nın rezonansı zayıfladı, yarayı değerlendirmek ve yaranın içinde ne kadar metal olduğunu ölçmek istediğinde bozuldu.

Ameliyat için gerekli aletleri yoktu. Ellerini yıkadı ve parmağını yaraya sokarak bir parçayı yakaladı ve
dışarı çıkardı.

Onu tutarken, fiziksel, somut bir nesne olarak hissedebiliyordu, ama rezonansını ona yönelttiğinde,
metale doğru çekildiğini hissetti, ama sonra... statik. Rezonans hissi ona orada hiçbir şey olmadığını söyledi. Parmaklarında, sanki paslanıyormuş gibi ufalanmaya başladı, küçük parçalar ve kum taneleri, Kaine'in kanında aşınarak.

Bu alaşımdı. Lumithium ve mo'lian'shi. Kaine bununla bıçaklanmıştı ve vücudunda kalmıştı.

"Seni aptal," dedi Kaine'e, onun duyarsız olduğunu bildiği halde.

Parçayı bir gazlı beze koydu ve parmaklarını sildi.
Parçanın kanına karışması halinde ne olacağını bilmiyordu.

Vücudu değişmezliği konusunda inatçıydı, ancak alaşımın rejenerasyonu engellediği göz önüne alındığında, Undying'in rezonansı engelleme konusundaki ilerlemesi
Rezonansı engelleme konusunda Undying'in kaydettiği ilerleme, Eternal Flame'in beklediğinden çok daha başarılı görünüyordu.

Kaine'in cildini elleriyle okşayarak, iç yarayı olabildiğince net bir şekilde anlamaya çalıştı,
Rezonansı, sanki delik deşikmiş gibi bir yanıp bir sönüyordu.

Çantasını aldı; Kaine izin verirse diye, onu iyileştirmek için gerekli tüm ilaçları ve malzemeleri hazırlamıştı. Ne yapacağını düşünürken, kan kaybını yavaşlatmak için yaraya merhem sürdü. Üzerinde çalıştığı uyarıcı enjeksiyon olsaydı, yardımcı olabilirdi, ama hala epinefrinin doğru dengesini bulmaya çalışıyordu.

Rezonansı kullanarak parçaları çıkaramazsa, eski usul bir ameliyatla çıkarmak zorunda kalacaktı.

Simya cerrahisi çok daha az invazivdi. Kuzeydeki hastanelerin çoğu sadece simyacılar çalıştırıyordu, manuel cerrahi ise büyük kesikler ve izler bıraktığı için arkaik ve acımasız olarak görülüyordu.

Simya bıçağını aldı ve bileşenleri parçalara ayırırken ona özür dilercesine mırıldandı. Dönüşüm silahını
silahı yeniden birleştirmek karmaşıktı. Bir kez işini bitirdikten sonra bu neredeyse imkansız olacaktı.

Verilen bir silahı imha etmenin olası sonuçlarını düşünmemeye çalışarak, metali uzun bir dizi temel manuel kelepçeye dönüştürdü ve bıçağın bir kısmını kendine neşter yapmak için kullandı. Kelepçelerin yeterli olmasını umuyordu.

Metali yıkadı, ısıttı ve soğuttu, parçaları steril hale getirmeye çalıştı.

Büyürken, babasının ameliyat yapmasını izlemişti.

Annesi öldükten sonra, yalnız kalmaktansa bunu tercih etmişti.

Rezonansını tersine kullanarak
Parçalar hassastı ve kolayca ufalanıyordu. Yavaş çalışmak zorundaydı. Onları çıkardı,

her birini bir bezin üzerine koydu.

Çoğunu çıkardıktan sonra, Kaine'in vücudu kendini iyileştirmeyi hatırlamış gibi göründü ve yara, içinde hala parçalar varken kapanmaya başladı.

içinde hala parçalar varken kapanmaya başladı.
Bütün parçaları çıkarana ve yarayı elinden geldiğince yıkayana kadar

. Rezonansını kullanarak birkaç kez kontrol etti ve geriye hiçbir şey kalmadığından emin oldu. Hala hafif bir parazit sesi vardı ama önemli bir şey değildi; umarım vücudu bununla başa çıkabilir.

Ellerini yıkadı ve şarapnel parçalarının yarısını bir şişeye koyup çantasının derinliklerine sakladı, geri kalanını ise Kaine geri vermesini isterse diye daha görünür bir şişeye koydu.

Yara, tamamen kaybolmayan bir iz bıraktı. Onu inceleyince, bunun tek iz olmadığını gördü.

Elini göğsünün ortasına koydu ve rezonansının içine sızmasına izin verdi. Kan kaybından dolayı hala zayıftı; kalan metal, kanının yenilenmesini engelliyordu.

Kafasını kucağına yasladı ve çok dikkatli bir şekilde
boğazına bir iksir döktü, rezonansını kullanarak iksirin akciğerlerine değil midesine ulaşmasını sağladı. Bilinci kapalı olsa da, yüzündeki ifade gergindi, sanki bir darbeye hazırlıklıymış gibi.

Kaşlarının arasındaki gergin çizgiyi düzeltmek için alnındaki saçlarını geriye doğru taradı ve bir süre onunla oturdu.
bir süre onunla oturdu. Kendini normale yakın hissettiğinde, öne eğildi, parmaklarıyla onun başının arkasına dokunarak
uyandırmaya çalıştı.

Adamın gözleri birden açıldı.

Kadının hareket edebileceğinden daha hızlı bir şekilde, adam elini kadının boğazına doladı, onu aşağı doğru çekerek kendini dik bir şekilde kaldırdı,
panik ve öfke dolu bir ifadeyle.

Onu tanıdı ve kadının başının arkası yere çarpmadan bir an önce onu yakaladı. Kadının boynu
geriye doğru kırıldı ve görüşü beyazlaştı, kafatasında şiddetli bir ağrı hissetti.

"Ne?" Hâlâ sersemlemiş gibiydi.

Görüşü yeniden netleşirken, ellerini boynunda, omurgasında bir titreşim hissetti. Adam onun üzerinde diz çökmüş, boynunun arkasını elleriyle tutuyordu.

Kalbi boğazına kadar çıkmış, şoktan o kadar hızlı atıyordu ki nefes almakta zorlanıyordu.

Kaine de zor nefes alıyordu. "Ne oluyor, Marino?" "Sen... bayıldın," diye söylemeyi başardı.

Kendine baktı ve ancak o zaman bayılmadığını fark etti. gömlek giymişti ve yarası kaybolmuştu. Anladığında sakinleşeceğini düşünmüştü, ama daha da sinirlenmiş görünüyordu.

"Seni neredeyse öldürüyordu."

"Yaralanmıştın," dedi, titrek bir nefes vererek. "Kötü bir şekilde. Senin standartlarına göre bile." Oturup, boynunun yan tarafına dikkatlice dokunarak yüzünü buruşturdu. "Daha önce de belirlediğimiz gibi, Ebedi Ateş'in varlıklarını hayatta tutmak benim işim. Sen de onlardan birisin."

"Ölmeyecektim," dedi alaycı bir şekilde, ama ona doğru eğildi.

Kız neredeyse geri çekilecekti, ama adam tereddütle elini uzattı ve kız kendini sabit tutmaya zorladı.

Adam, kadının elini boynundan çekti, gözleri boğazına sabitlendi, parmakları yavaşça boğazını aşağı doğru kaydı. Derisinin altında, omurgası boyunca yayılan sıcak omurgası boyunca yayıldığını hissetti. Onun kayıtsızlık maskesinde bir

başka çatlak. "İyileşmemen gerekmiyor muydu?" diye sordu, onun parmağı boynunu okşarken titremeyi bastırarak sordu. "İstersen seni kesip hepsini geri koyabilirim."

Parmakları durdu ve ona sertçe baktı. "Ben senin hastan değilim."

Yerde oturuyor, iki eliyle kadının boynunu tutuyor ve başını yavaşça bir yandan diğer yana eğiyor olmasaydı, korkutucu olabilirdi. Omurga yaralanmalarını çok ciddiye almaya başlamıştı.

omurga yaralanmalarını çok ciddiye almaya başlamıştı.

Kalbi şimdi daha da hızlı atıyordu, saçlarını okşayan ve onu kendine çeken parmaklarını hatırlayarak. Yalnız kaldığında sık sık o anıyı hatırlar ve ne olabileceğini merak ederdi.

Titreyerek nefes aldı ve elini uzattı, parmakları onun bileğini sardı. "Ölmene izin veremem."

Adam hareketsiz kaldı. Parmaklarında onun nabzını hissetti. Gözlerinin kararmasını, ellerinin ısısının cildine yayılmasıyla birlikte siyahlığın yavaşça yayılmasını izledi.

Adam başını salladı. "Beni ölmeye izin vermiyorlar."

Kadın onun bileğini daha sıkı sıktı. "Onlar... Bennet hala senin üzerinde deneyler yapıyor mu? Eğer diziden sağ kurtulduysan, o zaman o yapamazdı..."

Elini çekip kurtardı. "Her şeye rağmen hayatta kalma alışkanlığım var. Görünüşe göre bu araştırılmayı hak ediyor."

Düşünmeden elini uzattı ve onun yanağına dokundu. "Çok üzgünüm, Kaine."

Şaşkın görünüyordu ve bu, ifadesini
genç ve korkmuş bir ifadeye büründü, sanki bir parçası hala on altı yaşındaymış gibi. Sonra sertleşti, kendini onun dokunuşundan kurtardı ve ona tekrar baktığında, acımasız bir ifadeye bürünmüştü. İnanamıyormuş gibi başını salladı.

"Sen inanılmazsın," dedi. "Gerçekten." Kız onun
ne demek istediğini anlamadı.

Adam başını salladı. "Buraya ilk geldiğinde, sende böyle bir şey olacağını düşünmemiştim, ama sen gerçekten
başka birisin."

Karnı sert bir düğüm gibi büzüldü. "Ne demek istiyorsun?" "O aile
için her şeyi yaparsın, değil mi? Ama
Holdfast bir gün senin onun altın ve saflık krallığına ait olmadığını anlayacak. O zaman sana ne yapacağını merak ediyorum."

Onu incitmeye çalıştığını biliyordu, ama bu, onun çok düşündüğü bir şeydi ve acısı çoktan geçmişti.

"Hiçbir şey yapmasına gerek yok; sen onun için hallettin." Dudaklarını sıkı sıkı kapatarak gülümsedi. "Ama sen yapmasaydın bile, şifacı olduğum andan itibaren benim için bir değeri kalmayacağını biliyordum."

Bunun onu susturacağını düşündü, ama adam güldü. "O zaman
mı başladığını mı sanıyorsun? Sen her zaman öyleydin."
harcanabilir. Bu savaşın gerçekten

büyücülükle mi ilgili olduğunu düşünüyorsun? Hiçbir savaşın gerçekten büyücülükle ilgili olduğunu mu düşünüyorsun?"

Kadın ihtiyatla başını salladı. "Hayır. Her zaman güçle ilgilidir. Ve insanlar bedelini umursamadan ne yaparlarsa yaparlar."

Başını eğdi ve onu inceledi. "Hiç
Yüksek Necromancer'ın lonca ailelerini işe almasının neden bu kadar kolay olduğunu hiç merak etmedin mi? Sonuçta, çoğu dindardı ya da servetlerini Enstitü'ye borçluydu."

Omuz silkti. "Çünkü kıskanç ve dar görüşlüydün ve zaten sahip olduğun bolluktan daha fazlasını istedin."

Kanla ıslanmış giysilerini giyerken kaşlarını kaldırdı. "Eh, sanırım bunun da bir etkisi vardı, ama hayır, Morrough'un yaptığı şey, Holdfast'ların yüzyıllardır büyüdüğü çatlağı genişletmekti. Holdfasts'ın yüzyıllardır büyüttüğü bir çatlağı genişletmekti. Bu şehri kurdukları andan itibaren, öyle olmadıklarını iddia ederken kendilerini krallar olarak konumlandırdılar. Onlar gücü 'peşinde koşan' alçakgönüllü tipler değildi; hayır, onlar bunun için ilahi bir kadere sahiptiler. Çağrıldılar, diyebilirsin."

"Çünkü onlar yönetmek istemiyorlardı," dedi kız sertçe. "Luc kesinlikle istemiyordu ve Apollo her zaman Enstitü'yü en çok önemsiyordu. Siyasetten nefret ederdi."

Kaine'in ağzı büküldü. "Evet. Güç sahibi insanların politikadan nefret etmesi ne kadar da komik, sanki gerçekten istedikleri şey istediklerini yapmak ve bunun için övülmekmiş gibi, ve eğer övülmezlerse, o zaman
bu onların seviyesinin altında kalır. Siyaseti ne kadar hor gördüklerini düşünürsek, ondan vazgeçmek istemiyorlardı. Sadece
yönetimin ayrıntılarını inananlara devrettiler, tüm bu sıkıcı işleri Şahinler, Kerkenezler ve Çulluğlara bıraktılar. Enstitü, simyanın zirvelerini takip etme fikri üzerine kurulmuştu, ama bilim, İnanç ile çelişmeye başladığı anda bu fikir çökmeye başladı.
yeni metaller ilk keşfedildiğinde yaşanan krizi görmeliydiniz. İnanç, yıllarca sadece sekiz tane olabileceğini ısrarla savundu, onlara bileşik veya alaşımlar dedi ve dini ve göksel olarak sayının sekizle sınırlı olduğu için bu loncaları resmi olarak tanımayı reddetti. Bütün

bütün o simya çalışmalarıyla dünyayı birleştirme idealleri buraya kadarmış."

Helena'ya baktı. "Tabii ki, tüm bu vaatlerden tamamen vazgeçemezlerdi, Orion'un mirası devam etmeliydi, bu yüzden zaman zaman birilerini ithal ederlerdi. Uzak diyarlardan gelen, cömertliklerinin kanıtı olarak sergileyebilecekleri, amaçlarına hizmet ederken

Prensliğe bağlı kalarak amaçlarına hizmet edecek, uzak diyarlardan gelen bir dahi

Helena'nın içinde öfke bir volkan gibi yükseldi. "Onlar öyle bir şey yapmadılar!"

Onu alaycı bir bakışla süzdü. "Sen bir

Her yıl sınav sonuçları açıklandığında, bir yıl daha eğitim alabileceğin için neredeyse ağlayacak olan çaresiz bir burslu öğrenciydin ve baban iş bulamadığı için su kenarındaki gecekondu mahallesinde yaşıyordu.

"Evet, ama biraz daha cömert davransalardı, siz loncalar buna çok kızardınız."

"Bu neden önemli olacaktı ki? Zaten sizden nefret ediyorduk. Holdfastlar'ın babanıza basit bir iş bulması çok az bir maliyetle olurdu, ama mücadeleyi bırakabilseydin, onların seni nasıl bir ağa

. Ilva Holdfast'ın bu tür konularda özellikle

yetenekli olduğunu duydum. Bir kişinin ne kadar baskıya dayanabileceğini her zaman bilirdi."

Mide bulantısı hissetti, ama başını salladı. "Yani siz lonca

öğrencileri sadece... ne?

oynuyordunuz?" dedi alaycı bir şekilde.

O güldü. "Hayır. Senden nefret ediyorduk. Bizim açımızdan düşün: Sen, Holdfast'ların Ebedi Ateş ile geri kalanımız arasında çizdiği çizgiydin. Kimse tarafından tanınmayan, hiçbir loncanın asla kazanamayacağı ilgi ve övgüyü alan küçük bir hiç. Kendimizi sıfırdan yarattık ve hiçbir şeyden servet kazanabilen bir aileden sertifika ve lumithium satın almak için her yıl cüzdanlarımızı boşalttık, ama buna minnettar olmamız bekleniyordu

. İstediğimiz şeye baktığımızda, önümüzde duran ilk engel sendin."

Omurgasından bir ürperti geçti.

Kaine odanın diğer tarafına baktı. "Morrow buraya geldiğinde, ölümsüzlük ya da zenginlik teklif etmek zorunda bile kalmadı. Sadece bizim daha fazla yükselmemizi engelleyenleri ortadan kaldırmayı teklif etti. Holdfastlar ortadan kalktığında, Faith'in Paladia üzerindeki hakimiyeti çöküşe geçecekti. Kolay bir ele geçirme olacaktı. Şehir neredeyse hiç etkilenmeyecekti. Enstitü bile dokunulmadan bırakılacaktı."

"Ama sonra babanız tutuklandı."

Kaine başını salladı, gözleri donuktu. "Ama sonra babam tutuklandı ve her şey bir yalandı, ama buna karşı çıkanlar bunu fark ettiğinde, artık çok geçti."

"Karşı çıkan Undying'ler mi vardı?" Olası sempatizanları düşünerek kalbi hızla çarpmaya başladı. Bu çok önemli bir bilgiydi. Her şeyi değiştirebilirdi.

O boş boş başını salladı.

"Kim?" Kadın eğildi. "Kim itiraz etti?" "Gerçekten bilmek istiyor musun?"

Kadın hararetle başını salladı.

Adam elini uzattı, parmaklarını kadının boğazına doladı ve onu kendine çekti. "Basilius Blackthorne. Bu ismi tanıyor musun?"

Kanı dondu. Evet, biliyordu. "Blackthorne kimdi?"

"Şu anda tam bir canavar, değil mi? Sana filakterlerden bahsetmiştim, hatırladın mı?" Parmakları kadının boğazını sıktı. Kadın hafifçe başını salladı, kalbi hızla atmaya başladı.

"Principate Apollo'yu öldürdükten sonra, Basilius böyle yöntemlere ve kan dökülmesine asla razı olmadığını söyledi. Morrough, o zamanlar hala Morrough adını kullanıyordu, bunu biraz düşünecekmiş gibi yaptı. Hepimizi bir toplantıya çağırdı. O geceye kadar sayılarımızı bilmiyorduk. Morrough, Basilius'un fikrini değiştirmesini görmek için hepimizin orada olmasını istediğini söyledi. Bir kutuda Basilius'un filakterisini çıkardı ve hepimizin

, hepimizin kendimizi ona emanet ettiğimizi hatırlattı ve sonra pençe yüzüğüyle onu oyup kesmeye başladı. Basilius çığlık atmaya ve kendi vücudunu parçalamaya başladı, ta ki zeminin her tarafı onun parçalarıyla dolana kadar, ama bu hiç durmadı, o sadece yenilenmeye devam etti. Zemin tamamen kaplanana kadar tekrar tekrar.

Morrow sonunda işini bitirdiğinde, Basilius'un
evine gidip karısını evlilik yatağında canlı canlı yediğini duydum. Sanırım çocukları da vardı. Hepsi öldü."

Kaine bunu duygusuzca anlattı, parmakları hala kadının boğazını sıkıyordu.

"Morrow için hepimiz harcanabiliriz. Gördüğün gibi, seçim yanılsamasına çok yakından aşinayım." Yavaş ve acımasız bir gülümsemeyle, "Bu yüzden onu tanıyorum." dedi.

Kaine başını salladı ve Morrough onu daha sıkı kavradı, ta ki Kain'in nabzı avucunda hissedilene kadar. Kalbi
göğsünde çarpıyordu. Adam eğildi, üzerine çöktü ve kadının ondan korkmasını istediğini anlayabilirdi. Ama kadın korkmuyordu. Artık korkmuyordu.

"Luc öyle biri değil," dedi. "Ona sadık kalmamın nedeni, onun da benim için aynısını yapacağını bilmemdir."

Adamın gözleri karardı. "Gerçekten mi?"

Başparmağı, kadının çenesinin kıvrımını bulmuştu. Yanaklarının solgun çukurlarında hafif bir renk vardı. Gözleri kadının dudaklarına kaydı ve kadın, aralarında bir çekim hissetti
Bir yaylı çalgı gibi gergin ve titreşmeye hazır bir his.

Onu yüzleri neredeyse birbirine değecek kadar yaklaştırdı ve etraflarındaki her şey kaybolmuş gibi görünüyordu. Dudaklarının açıldığını izledi, tereddüt ederek, o kadar yakındı ki nefesini tadabilirdi. Nefes aldı.

"Sevgili Luc, babasının katilinin seni bir fahişe gibi satın almasına izin verdiğini öğrenirse ne derdi?" Konuşurken,
serbest eliyle belini buldu ve onu kendine çekti, eli vücudunda yukarı kaydı, sanki onu yere itip çıplak zeminde tecavüz edecekmiş gibi onu okşadı.

Ama gözleri soğuktu.

Hiçbir arzu yoktu. Bu, öpüşmelerinin bir pantomimiydi, şimdi sert bir kayıtsızlıkla sergileniyordu, çünkü o, ona kendini isteyerek teslim ettiği kişinin kim olduğunu hatırlatıyordu.

Kız, onun ulaşamayacağı bir mesafeye kadar yerden kayarak uzaklaştı.

Adam sadece güldü.

Elmacık kemikleri ağrıyordu, vücudu ısınır ve soğurdu, içe doğru kıvrılırken kendini toparlamaya çalışıyordu. Sanki

Herhangi bir noktada. Ne kadar grotesk ve acınası bir yaratıktı o.

Mülk. Hayır, o bile değildi.

O bir bibloydu. Adamın taleplerine eklediği bir şey. O kadar önemsizdi ki, Ilva ve Crowther ona baktıklarında reddetmek için hiçbir neden görmediler.

Onun eğitiminin onu kullanmak iç olduğunu, Holdfastların suçlu olduğunu istediği kadar söyleyebilirdi. Ama

onu fahişeye çeviren oydu.

Bazen, her gün daha da değersizleşerek yaşamaktansa, babasıyla birlikte hastanede ölmeyi, hatırlanmayı ve potansiyeli için yas tutulmayı diledi. Artık kimya uzmanı, şifacı ya da

başka bir şey olması artık önemli değildi. Bunu öğrenen herkes için, o sadece o tek şey olacaktı. Kadınlar her zaman, kendilerine söylenebilecek en aşağılık şeyle tanımlanırlardı.

Ama daha da kötüsü, tüm bunları bilmesine rağmen, onun nadiren

nazik davrandığı anları hala özlemle bekliyor olmasıydı.

o nadir anları arzulamaktı. Çünkü elinde kalan tek şey buydu.

"Gitmem gerek," diye zorla konuştu sonunda. "Bu hafta... bu hafta herhangi bir bilgi var mı?"

O anda bu soruyu sormak neredeyse ironikti.

Atılmış paltosuna uzanıp, kenarları kan lekeli bir zarf çıkardı.

Zarfı fırlatarak, ikisinin arasındaki yere düşmesine izin verdi.

HELENA, MERKEZE DÖNDÜĞÜNDE DIŞARIDAN SAKİN GÖRÜNÜYORDU, ama elinde parçaları Crowther'a verirken elleri titriyordu
Parçaları Crowther'a gösterdiğinde ve Shiseo'nun bunları analiz etmesi için talimat aldığında elleri titriyordu. Parçaları laboratuvara götürdü ve vardiyası için hastaneye indi.

Keşke o kadar sakin bir gün olmasaydı. Düşünmeden edemiyordu.

Sokağa çıkma yasağı başladıktan sonra boş laboratuvara geri döndü ve tek başına oturdu.

Kış gündönümü yaklaşıyordu. Kuzeyde, yeni yıl gelmeden önce kış boyunca besleyemeyecekleri hayvanları kesip, herkesin bahara kadar hayatta kalabilmesi için erzakları paylaşma geleneği vardı.

Modern zamanlarda, erzaklar hediyelerle değiştirilmişti: kitaplar, el sanatları, bulmacalar, uzun Kuzey kışlarının karanlık saatlerini geçirmek için şeyler.

Helena hediye seçmede hiç iyi değildi.

Tek başarısı, Luc'a verdiği ve bir gün seyahat edecekleri tüm yerlerin rotasını işaretlediği bir haritaydı.

Geçen yıl hiçbir şey vermemişti, ama bu yıl, saha sağlık görevlileri yakınlarda olmadığında el altında bulundurmak için gerekli bazı temel malzemeleri içeren ilk yardım çantaları hazırlamayı düşünmüştü.
ancak Ilva bu yıl Luc'u veya başka birini gündönümünde göreceğinden bahsetmediğinden, bu fikri bir kenara attı.
bu fikri rafa kaldırdı.

Birkaç dakika sonra, dolaba gidip çeşitli raflardan şişeleri çıkardı, bunları mumlu bir kumaş parçası üzerine dizdi ve her şeyi sığdırmak için kumaşın üzerine işaretler koyarken
ve birkaç dakikada bir gözlerini kuvvetlice kırpıyordu.

Bir işi vardı. Yapmak zorundaydı.

SOĞUK, SİSİ YAĞMUR, Helena
köprüyü geçerken görüşü zorlaştırıyordu. Karakolun içinden geçerken av bıçağını sıkıca tuttu. Bıçak
keskinliğini kaybetmeden dönüştürülemezdi, ama yine de kullanılabilirdi.

Yeniden bir simya bıçağına sahip olması biraz zaman alacaktı.

Bir kişi simya silahını kaybedip, açıklama yapmadan yeni bir tane almayı bekleyemezdi. Helena onu kaybettiğini söylerse, disiplin cezasına çarptırılacak ve savaşçı olmayan biri olarak bekleme listesinin en altına alınacaktı. Eğer
Kaybı bir saldırıya bağladıysa, hangi saldırı olduğunu belirtmesi gerekecekti.

Ilva veya Crowther kayıp simya bıçağını bulana kadar Helena idare etmek zorunda kalacaktı.

O gün apartman o kadar soğuktu ki, nefesleri odada buharlaşarak küçük bulutlar oluşturuyordu. Bir dakika sonra Kaine içeri girdi ve yüzündeki kapüşonu geri çekti. Helena başka yere baktı ama onun siyah üniformasının sırılsıklam olduğunu fark edemedi.

"Bıçağın nerede?"

Kalbi sıkıştı. Hemen fark etmemesini ummuştu.

"Oh." Sesi, rahatlık göstermeye çalışırken garip bir şekilde yükseldi. "Şey..." Yutkundu. "Kaybettim."

"Kaybettin mi?" Yavaşça söyledi ve her kelimenin arasında *"aptal"* kelimesinin ima edildiğini duyabiliyordu. "Ne zaman?"

Hâlâ yere bakıyor, onun ayaklarını izliyordu. Adam, neredeyse bir kedi gibi, çok az ses çıkararak hafifçe hareket etti.

"Geçen hafta."

Ayakları durdu. "Saldırıya mı uğradın?"

Ona çok hızlı bir şekilde yaklaştı ve gözleri yoğun bir parıltıyla onu baştan aşağı süzdü.

Kız başını salladı. "Hayır, kırdım. Sen uyanmadığın için ameliyat için aletlere ihtiyacım vardı. Ben de yaptım."

Kadın, adamın ifadesini ölçmek için yukarıya bakma riskini aldı ve adamın yüzündeki şaşkın ifadeyi oldukça beğendi.

"Yeni bir tane alacağım," diye ekledi aceleyle. "Sadece bazı lojistik gecikmeler var. Neyse, sana bir hediye getirdim," dedi, sesini neşeli tutmaya çalışarak.

Çantasını karıştırdı, mumlu kumaştan yapılmış kutuyu buldu ve aceleyle uzattı.

"Bu... bu, şey... acil durum iyileştirme kiti," dedi, o reddetmeden önce çabucak açıklamaya çalışarak.
"Senin yenilenmene yardımcı olacak şeylerle hazırladım."

Bu onu tamamen hazırlıksız yakalamış gibiydi. Durdu ve çantayı aldı, sonra onun beklediğini fark edince
beklediğini fark edince içini çekti ve çantayı açtı. "İlaç *alabileceğimi* ve buna özellikle ihtiyacım olmadığını biliyorsun."

"Bunlar değil. Bunları ben geliştirdim. Vivimansi ile, senin durumunda ise rejenerasyon ile çalışmak üzere tasarlandılar."

Tereddütle bir adım yaklaştı ve çeşitli şişeleri işaret etti.

"Hepsi etiketli ve nasıl kullanılacağına dair notları bu mum kağıdına yazdım. Bunlar dönüşümsel iyileşmeyi desteklemek için üretildi. Geleneksel ilaçlar buna engel olabilir, bu yüzden yenilenme sürecini destekleyen şeyler geliştirdim."

En yakın şişeyi işaret etti. "Bu, kanamayı yavaşlatmak için bakırla zenginleştirilmiş civanperçemi tozu. Bandajlamadan önce yaraya sürün. Kendinizi yenilemeye alışkın olduğunuzu biliyorum kendini yenilemeye alışkın olduğunu biliyorum, ama kan kaybını yavaşlatmak yine de iyi bir fikir. Bu" — mavi-yeşil bir şişeyi işaret etti — "kan yenilenmesini destekleyecek; vücudunun ihtiyaç duyduğu bileşenleri yüksek konsantrasyonda içeriyor, böylece vücudunun çalışması için gerekli olan önemli mineraller ve diğer şeylerde eksiklik yaşamazsın. Bu, sırtın için geliştirdiğim merhem, topikal ağrı için. İyileşmeyen bir yaran varsa, en azından o bölgeyi uyuşturabilirsin..."

"Ne zamana kadar?" O anda ona keskin bir bakış attı.

Kadın, onun "*Bana gelene kadar, seni şefkatle iyileştirene kadar*" gibi bir şey söylemesini beklediğini biliyordu.

"Bu, hediyenizin diğer kısmı," dedi, gözlerine bakarak. "Size bazı iyileştirme teknikleri gösterebilirim, böylece bunları kendiniz yapabilirsiniz. Çoğu zaman buna ihtiyacınız olmadığını biliyorum, ama stratejik davranıp vücudunuzun yenilenme sürecini yönlendirirseniz, daha hızlı iyileşirsiniz."

Yavaşça ona doğru uzandı. "İzin verir misin?" Adam hafifçe başını salladı.

Elini tutup kendi koluna koydu, sonra parmaklarını onun parmaklarının üzerine koydu. Rezonansını onun parmaklarından kendi vücuduna aktardı, bu his derisinin altında neredeyse hayalet gibi bir his yarattı.

"Tabii ki benim vücudum seninkiyle aynı değil, ama anatominin çoğu aynı ve sen de aynı temel kurallara göre yenileniyorsun." aynı temel kurallara göre yenileniyorsun." Stajyerlere öğrettiği verimli şekilde konuştu. Şimdi bu pratiği yaptığı için minnettardı. "Yenilenmenin vücudun en hayati kısımlarından başladığını söylemiştin: beyin, organlar, uzuvlar. Kolunu kaybettiğinde, kolunun yenilenmemesinin nedeni çok uzun süre kanamış olman ve zaten geniş yanıkların iyileşmesi gerektiğiydi. Yenilenme gücüne sahip olman, bunun için gerekli fiziksel kaynaklara da sahip olduğun anlamına gelmez. Bunlar bir yerden gelmelidir. Ağır yaralanırsan, kendini iyileştirecek kadar kendinizi iyileştirecek kadar kararlı bir rezonansınız olmayabilir, ancak bunu yönlendirebilirsiniz ve kit size destek sağlayabilir."

Elinden geldiğince fazla bilgi verdi. Vücuttaki tüm farklı sistemleri, bunların nasıl etkileştiğini, bir yerdeki bozulmanın başka yerlere nasıl etki edebileceğini gösterdi.

Elinden geldiğince uzun süre ipuçları vermeye devam etti ve tüm önemli sistemleri olabildiğince hızlı bir şekilde ele aldı.

"Gözler çok kötüdür. Yani, umarım birini kaybederseniz, tekrar büyür, ama eğer büyümezse..." Nefes verdi. " doku aynı şekilde matris oluşturmaz. Bu çok sıkıcı,

ve sinir bozucu. Muhtemelen bunun için bana gelmelisin. Yani, demek istediğim...

Kekeledi.

"Yüce Necromancer'ın gözleri yok," dedi. Kız durdu ve başını kaldırdı. "Ne?"

Morrough'u hiç görmemişti, ama nadiren ortaya çıktığında altın bir maske taktığını duymuştu — yüzünün çoğunu kapatan ve başının her iki yanında boynuzlar gibi açılan büyük bir hilal. Güneş tutulması gibi.

"Görünüşü oldukça kanlı, ama o umursamıyor gibi görünüyor." Elini çekerek, ders vermeyi bitirdiğini açıkça belli etti.
"Sanki biri onları yakmış gibi. Rezonansını kullanarak görüyor."

"Bunun mümkün olduğunu bilmiyordum." Ellerini eteğine sürdü.
"Eh, temel bilgiler bu kadar.
eklemek istediğin bir şey varsa ya da fikirlerin varsa, yapmaya çalışabilirim."

"Temelleri mi?" Cebinden saatini çıkardı. "Bir saattir konuşuyorsun."

Kendi saatini aradı, onun yanıldığını düşündü.
Hayır, yanılmıyordu. Eğer hemen çıkmazsa vardiyasına geç kalacaktı.

"Yani... hala sadece temel şeylerdi," dedi savunmacı bir tavırla, ama ekledi, "Gitmeliyim. Mutlu günler. Umarım günlerin daha parlak olur."

Adam mevsim selamını karşılık vermedi, ama kadın kapıya ulaştığında konuştu.

"Marino."

Gergin bir şekilde geriye baktı. Adam hala onu bıraktığı yerde duruyordu, gözlerinde belirgin bir sinirlilik vardı. Sanki bir şey tartışıyormuş gibi onu baştan aşağı süzdü.

"Sana bir şeyim var," dedi sonunda, sanki dişini çektiriyormuş gibi. Yağlı bezle sarılmış bir şeyi çıkardı
ve ona doğru uzattı.

İçinde, file kılıflı bir dizi güzel hançer vardı. Helena, onlara dokunmadan önce rezonansının tepki verdiğini hissetti.

dokunmadan önce rezonansının tepki verdiğini hissetti.

"Uzun olanı sırtına, küçük olanı ön koluna tak," dedi Kaine, Helena sessiz kaldığında. "Senin için özel olarak yapıldılar. Titanyum ve nikel,
bu sayede çoğu silahtan daha fazla dönüşüm geçirebilirsin; yine de eski hallerine döneceklerdir. Üç hafıza şekli vardır
şekli vardır ve istersen bunları değiştirebilirsin. Kılıfların şekillendirilebilir olmasının nedeni budur."

Daha büyük olan hançeri eline aldı.

Çelik silahla aylarca antrenman yaptıktan sonra, hançer neredeyse hiç ağırlık yapmıyordu. Kınından çıkardı ve parmaklarında şarkı söyledi. Dönüşmeden önce rezonansına neredeyse hiç odaklanmasına gerek kalmadı, jilet gibi keskinliğini korudu.
kenarını değiştirmeden şekli ve uzunluğu tamamen değiştirerek, bir şerit gibi açılıp uzun, esnek bir kamçı benzeri bıçağa dönüştü. Rezonansının tınısını hafifçe değiştirdi ve metali yönlendirmesi gerekmeden bıçak tekrar mükemmel bir hançere dönüştü.

Dengesiz bir nefes verdi, bir şeyin bu kadar kolay dönüştürülebileceğine inanamıyordu. Kendi parmaklarını hareket ettirmek kadar kolaydı ve hiç ağırlığı yoktu.

Onları çevirip durmadan, her ayrıntıyı, ağırlığını ve dokusunu, bıçakların inanılmaz keskinliğini incelemeye devam etti.
. Saplarda, tutuşu daha güvenli hale getiren asma dalları gibi zarif kıvrımlı detaylar vardı.

Ne söyleyeceğini bilmiyordu. *Teşekkürler* demek yetersiz kalıyordu.

Kaine onu dikkatle izliyordu, ama o başını kaldırdığı anda bu ifade kayboldu.

Kaşları çatıldı. "Bunları asla ayrı almayacaksın
bunları asla parçalamayacaksın ya da tıbbi aletlere dönüştürmeyeceksin. Kimse için."

Yüzü kızardı. "Şekillerin programlanabilir olduğunu söylediğini sanıyordum."

"Tamamen parçalanacak kadar değil. Anlaşıldı mı, Marino?" Sesi buz gibiydi.

"Tamam. Söz veriyorum," dedi, gözlerini devirerek. Kaine'in her anı mahvetmesine güvenebilirsin.

Bir süre sonra ona tekrar baktı. "Teşekkür ederim. Ne diyeceğimi bilemiyorum. Çok güzeller."

Onun gözlerine bakmaktan kaçındı. "Önemli değil." Boğazını temizledi. "Yine de beğendiğine sevindim, çünkü karargâhın dışına her çıktığında ikisini de takmanı bekliyorum. Aslında... her zaman takmalısın. Uyurken hariç, hiç çıkarmamalısın. Bunlar çantanın dibinde durmamalı.
buraya geldiğinde, her seferinde bunları giymiş olarak görmeyi bekliyorum. Anlaşıldı mı?"

"Evet, takacağım," dedi sanki bir taviz veriyormuş gibi.

Onları hiç çıkarmak istemiyordu.

"Güzel." Adam yer değiştirdi. "Bu çok keyifliydi. Kaç kez birinin bana bana insan vücudunun sistemleri hakkında ders vermesini

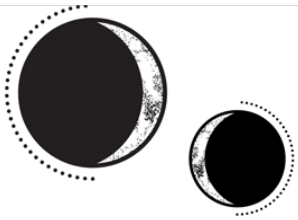
dilediğimi bile hatırlamıyorum." Kız başını kaldırdı ve adam

ona samimiyetsiz bir gülümseme attı.

Dönüp gitmeye başladı, sonra durdu. "Şimdi
İyi bir silahın var, sanırım biraz daha yoğun bir eğitime geçeceğiz. Gelecek hafta buna hazır ol. Bir zarf uzattı. "Son taksitimin geri kalanı."

Kadın zarfı almak için uzandığında, adam kadının gözlerine bakana kadar zarfı tuttu.

"Marino, itiraf etmeliyim ki, oldukça pahalıya mal oldun."

. BÖLÜM 45

Aralık 1786

CROWTHER HALA KARARGAHTAN YOKTU, BU YÜZDEN Helena raporunu Ilva'ya götürmekten başka seçeneği yoktu.

Ana binadaki Ilva'nın ofisine çıkan merdivenlerde, Ilva'nın kendisi hakkında bildiği tüm şeyleri düşünmeye devam etti. Ilva, ve muhtemelen kabul kurulunda da yer almıştı.

Babasının ölümünden bu yana Ilva'nın kendisine gösterdiği özel ilgi, artık çok daha az sıcak geliyordu.

Ilva, bir elinde kalemle bir raporu okurken aşağıya bakıyordu ve güvenlik görevlisi Helena'yı içeri aldığında başını kaldırmadı.

"Marino," dedi soğuk bir sesle. "Otur. Birazdan gelirim."

Helena bekledi, parmaklarını esneterek.

"Shiseo ile nullium üzerindeki çalışmanız nasıl gidiyor?" diye sordu Ilva, dosyayı kapatıp başını kaldırarak.

Konsey, kolaylık olması açısından lumithium-mo'lian'shi alaşımına *nullium* adını vermişti. Alaşım hakkında bilgi yaygın olmasa da, birkaç metalurji ve kimya uzmanı bununla deneyler yapıyordu.

Soru Helena'yı hazırlıksız yakaladı; Kaine hakkında sorular bekliyordu.

"İyi. Ferron'dan aldığım örnekleri kullanarak kenetleme maddesinin sentezini tamamladık. Eğer bizim

savaşçılar yaralanırsa, umarım kandaki metal izlerini yakalayabilir ve ortadan kaldırabilir.

Helena'nın topladığı şarapnel örnekleri sağlam bir silah yapmaya yetmezdi, ama alaşımın da öyle olması gerekmiyordu. Füzyon kasıtlı olarak kararsızdı; çarpma anında parçalanır ve kanla temas ettiğinde parçalar hızla bozulur, rezonansı hedef alan zehirli bir bıçak gibi çözünürdü. Helena ve Shiseo'ya potansiyel tedavi yöntemlerini araştırmaları talimatı verilmişti.

Metal toksisitesi belirli simya alanlarında sıkça görülebildiğinden, şelatörler zaten yaygın olarak kullanılıyordu.

Ilva başını salladı. "Shiseo ne düşünüyor?"

"Kullandıkları yöntemle gerçek simya baskısının mümkün olmadığını düşünüyor. iyileşmeyi ve simya cerrahisini engelliyor, ancak savaşta kullanımı sınırlı. Ancak oran ve bileşimi yeniden yapılandırırlarsa bu durum değişebilir."

Ilva gözlerini kısarak sordu. "Sen ve Shiseo'nun aklında alternatif bir yöntem var mı?"

Helena, kıvranmamaya çalışarak yutkundu. "Bir fikrimiz var, ama tamamen teorik. Test etmek için yeterli nulliumumuz yok."

"Peki bu fikir nedir?"

Helena'nın midesi düğümlendi. Bu tür konuşmalardan nefret ediyordu.

"Alaşımın davranışı ve rezonansın nasıl kullanıldığı göz önüne alındığında, onu bir silaha dönüştürmek veya nullium'u kana enjekte etmek, sadece uzuvları hedef almaktan daha az etkilidir. Bu tür bir müdahale ellerin yakınında yoğunlaşırsa, bir simyacının rezonansı doğru bir şekilde algılaması neredeyse imkansız olur. Shiseo, alaşımın yüksek, keskin rezonansa sahip bir şeyle bir şey ile eşleştirilirse, simyacının repertuarından bağımsız olarak çoğu rezonans türünü bastıracak bir tür müdahale yaratabileceğini düşünüyor."

"Buna nasıl karşı koyabiliriz?" Ilva ilgiyle öne eğildi.

"Şey, herhangi bir iyi metalurji uzmanı,
rezonans olmadan çalışmaktan rahatsızlık duymazsa bunu yapabilir. Ama bu, çoğu Paladian metalurjistin hiç endişelenmesi gereken bir şey değil."

"O zaman, Ferron'dan o parçaları çıkardığın için şanslısın," dedi Ilva, ancak ses tonunda bu duygu pek yansımıyordu.

Helena sıkıca başını salladı. "İşte raporu," dedi ve zarfı masanın üzerinden itti.

Ilva zarfı aldı ve çekmeceye attı.

"Ve ben..." Helena tereddüt etti, saç çizgisi ve kulak uçları kızardı. "Bana titanyum-nikel alaşımı kullanarak
"Yağmurluk bezini çıkardı ve Ilva'nın incelemesi için masanın üzerine açtı. Ilva kaşlarını kaldırdı, bir an baktıktan sonra

Yağlı bezi çıkardı ve Ilva'nın incelemesi için masanın üzerinde açtı. Ilva bir anlığına bakarak kaşlarını kaldırdı, sonra sanki sadece bakmak bile hoşuna gitmiyormuş gibi bezi hızla kapatarak hançerleri örttü.
sanki sadece bakmak bile hoşuna gitmiyormuş gibi.

Helena'nın midesi düğümlendi ve onları hızlıca sardı, sorulmadan göstermediğini diledi. "Bu iyiye işaret, değil mi?"

Ilva başını eğdi ve Helena'yı bir an inceleyerek baktı. "Ferron'un rütbesi yükseliyor," dedi ve çekmeceye uzanıp bir dosya çıkardı ve masanın üzerine bıraktı. "Biliyor muydun?"

Helena'nın kalbi durdu. Üniformasının daha koyu olduğunu fark etmişti.

"Görünüşe göre, yaralanmasından önce elde ettiği tüm başarıları çoktan aştı. Birkaç çok değerli bölgeyi kontrol ediyor. Son zamanlarda, onu ziyaret ettiğin fabrika karakolunu ele geçirdi ve olağanüstü bir hızla gücünü pekiştiriyor. Son zamanlardaki tüm başarılarımız ona büyük fayda sağlamış gibi görünüyor."

Ilva masaya tırnağıyla hafifçe vurdu ve Helena'ya soğuk bir gülümsemeyle baktı.

"Bilmiyordum," dedi Helena.

Ilva başını salladı. "Hayır, öyle düşünmedim.
onun kim olduğunu hatırlayıp hatırlamadığını merak etmeye
başladım."

Helena'nın nefesi kesildi, ama Ilva devam etti, önündeki dosyanın sayfalarını birbiri ardına çevirerek.

"Aylardır Morrough'un yeni bir silahı olduğuna dair söylentiler var. Lila'yı neredeyse öldüren kimera ya da nullium gibi bir şey olduğunu düşündük, ama hayır. İkisi de değil, değil mi?" Ilva ellerini birleştirip Helena'ya doğrudan baktı. "Nasıl oluyor da hala hayatta?"

"Crowther elimden geleni yapmamı söyledi."

Ilva'nın gözleri Helena'nın yüzünden boynuna kaydı, yakasının altından zar zor görünen kolyesinin zinciri. Helena hareketsiz kaldı.

"Biliyorsun, Ferron bizim tek casusumuz değil," dedi Ilva. "Birçok muhbirimiz var. Onların raporlarına göre,
limanların geri alınmasından sonra cezalandırılmış. Ağır bir şekilde. Ölmek üzereymiş. Bundan eminim."

"Biliyor muydun?" diye sordu Helena, sesi titriyordu. "Ona ne yaptıklarını biliyordun ve bana... bana söylemedin mi?"

Ilva ona delici bir bakış attı. "Neden sana söyleyelim ki?"

Helena konuşmakta zorlanıyordu. "Saldırı bu kadar ayrıntılı ve istihbarat kullanılarak gerçekleştirildi çünkü
onun bu yüzden öldürüleceğini beklediğiniz için mi? Onun bu yüzden öldürülmesini *istediğiniz* için mi?"

Ilva hiçbir şey söylemedi, ama Helena geri dönmeye devam ettiğinde Kaine'in öfkesi ve inanamama hali şimdi mantıklı gelmeye başlamıştı.

"Neden bana söylemedin?" Helena'nın sesi öfkeden titriyordu.

Ilva dudaklarını büzdü, gözleri Helena'nın yüzünde dolaştı. "Sen her zaman... olağanüstü dürüst oldun." Dudaklarında
dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Luc sana bu kadar güveniyor çünkü. Sana planı anlatsaydık, Ferron'a hiçbir şey belli etmeden

gidebilir miydin, Ferron'a hiçbir işaret vermeden?"

Helena titremeye başladı. Oda bulanıklaşırken sandalyesinin kollarına sıkıca tutundu.

"Bunu anlayacağını düşündük," diye ekledi Ilva. "
Bunu fark etmediğin, ona karşı bir tür yükümlülük hissettiğin anlaşılınca, bunun boşuna olduğunu fark ettiğinde onun tılsımını geri getirebileceğini umarak onu iyileştirmeni denemene izin verdik."

Ilva boğazını temizledi. "O yüzden, onun hayatta kalmakla kalmayıp, her zamankinden daha tehlikeli hale geldiğini görünce ne kadar şaşırdığımızı tahmin edebilirsin.
olduğunu görünce ne kadar şaşırdığımızı tahmin edebilirsin. Bunu nasıl başardın?"

Helena zorlukla yutkundu. "Kaybediyorduk ve limanları geri alabilmemiz sadece onun sayesinde oldu. Bunu bizim için yaptı. Ben geri döndüğüm gün onu görmedin.
cezalandırılacağını biliyordu; öleceğini bekliyordu." Panik içinde nefes aldı. "Onun ölmesini istiyorsan, bana söylemeliydin. Crowther elimden geleni yapmamı söyledi."

"Ne yaptın?" Ilva inanılmaz derecede gerginleşmişti. "Sen..." Dudakları inceldi, gözleri bir kez daha Helena'nın boynundaki zincire kaydı. "Bunu başarmak için bir şey mi kullandın?"

Helena elini yumruk yaptı. "İkimizden birini seçmek zorunda kalırsan, onu seçeceğini düşündüm."

Ilva'nın yüzü bembeyaz oldu.

"Bu yüzden bana verdiğin tılsımı kullandım, düşündüm ki..."

"Tılsımı ona mı verdin?" Soru neredeyse bir çığlık gibiydi.

Helena, Ilva'nın sesini hiç bu kadar yükseltmediğini görmemişti.

"Hayır, ben..." "Hâlâ sende mi, değil mi?"

Helena, elini uzatıp zinciri başından çıkarırken midesi düğüm düğüm oldu. "Tılsım bende, ama güneş taşı yok."

Ilva onu o kadar hızlı bir şekilde elinden aldı ki, zincir Helena'nın keçi derisi eldivenini yırttı. Ilva başparmağını

taşın eksik olduğu yere bastırdı ve dehşetle baktıktan sonra ona döndü. "Ne yaptın sen?"

Helena gergin bir şekilde yutkundu. "Kırıldı ve bu..."
madde ortaya çıktı. Cıva gibi, ve... o... Ferron ile birleşti."

Korkunç bir sessizlik oldu. Ilva o kadar şaşkın görünüyordu ki hiçbir şey söylemedi, sanki taş sihirli bir şekilde yeniden ortaya çıkacakmış gibi tekrar muska'ya baktı. Sonunda Helena daha fazla dayanamadı.

"Onun iyileşmesini istemiyorsan, bana söylemeliydin." Ilva cevap vermedi, sadece elindeki muska'ya baktı.
"Göklerin Taşı'nın hikayesini biliyor musun?" diye sordu sonunda, hala boş yuvayı başparmağıyla okşayarak.

Korku, Helena'yı bir tsunami gibi sardı.

"Hayır," dedi, başını sallayarak. "O bir efsane. Herkes bunun yanlış bir yorum olduğunu bilir. Luc bunun gerçek olmadığını söyledi."

"Yaptığım her seçim Luc'u korumak içindi," dedi Ilva. Helena'ya değil, daha çok kendi kendine ya da belki de elindeki muska'ya konuşuyordu. "Ben bu mirasın yükünü taşımak için, bir yönetici olmak için eğitilmedim. Rolümden memnundum, ama Luc tüm bunlar için çok gençti. Elimden gelen
en iyi seçimleri yapmaya çalıştım."

Ilva Helena'ya baktı. "Senin vivimancy yeteneğin ortaya çıktığında, yolumun açıldığını düşündüm. Sol, onu koruyabilmem için bir güvenlik önlemi sağlamıştı. Tabii ki, hala uğraşılması gereken politik meseleler vardı. Matias işi kolaylaştırmadı. Talep ettiği tüm tavizler yüzünden, Toll'un seni
çok erken alacağından endişelendim. O muska yüzyıllardır kilitliydi, nesiller boyu Holdfastlar onu korurken atıl durumda kalmıştı. Bu savaşın onu harekete geçireceğini ummuştum."

"Ne oldu?" diye sordu Helena.

Ilva ayağa kalktı, bastonunu o kadar sıkı tuttu ki, şişmiş parmak eklemleri beyazlaşmıştı. Helena'nın yanından geçerek pencereye doğru yürüdü ve Alchemy Tower'a doğru baktı.

"Ailem, nekromansinin bir daha asla iktidara gelmemesi için bu Enstitüyü ve bu şehri kurdu. Bu amaç uğruna hayatlarını feda ettiler ve sayısız sırrı sakladılar."

Ilva uzun süre sessiz kaldı. Helena konuşmaya cesaret edemedi.

"Rivertide'ın hikayelerini duydun mu?"

Rivertide, ilk Necromancy Savaşı'ndan önce Paladia'nın adıydı. Bir veba salgınıyla yok olmuştu ve Necromancer onu bulduğunda, cesetleri ordusu için kullanmıştı.

"Veba falan yoktu," dedi Ilva, hala arkasına bakmadan. "Orion, onlara gerçekten ne olduğunu ölümsüzleştirmektense, daha nazik olduğu için buna veba dedi."

onlara gerçekten ne olduğunu ölümsüzleştirmekten daha nazikti." Hala muskayı sıkıca tutan elini göğsüne bastırdı. "Necromancer, bölgenin simya potansiyelini fark etti ve Rivertide'a özellikle buraya geldi."

"Onları öldürdü mü?" Helena

Bu sırrın amacını anlayamıyordu. Necromancer'ın Rivertide'ı katletmesi, uygun bir ceset kasabası bulma hikayesinden bile daha inandırıcıydı.

Ilva başını salladı. "Hayır, onlar hala hayattalar, bugüne kadar."

Helena ona bakarak anlamadı.

"Necromancer, tıpkı senin gibi bir vivimancer'dı, ama o zamanlar bu yetenek daha da efsanevi bir şeydi.

Rivertide'a mucizeler gerçekleştirerek geldi. Onu bir tanrı sandılar. Ona platoda bir tapınak inşa ettiler,

istediği her şeyi verdiler ve o da onlara, sadece inançları varsa ölümsüzlük vaat etti. Sonra bir gün, hepsini büyük bir toplantıda, yeraltında oyduğu gizli bir yerde bir araya getirdi ve ona tamamen, tamamen güvenirler ise, onları sonsuza kadar yaşatabileceğini ilan etti. Süreçten emin değilim, ama sonrasında tapınağı cesetlerle doldu ve ruhları birbirine bağlandı,

bu maddeye dönüştürüldü. O, bu gücü kullanarak hepsini yeniden canlandırdı."

Ilva, adımları sarsak, elindeki bastonu titreyerek, yerinde duramayacak kadar heyecanlı bir şekilde volta atmaya başladı. "Orion Necromancer ile savaştığında, ruhlar hala bilinçliydi kendilerine yapılan ihanetin farkındaydı — 'ölümsüzlük' armağanının bedeli, sonsuz kölelikti.
Savaş sırasında Necromancer'ın kontrolü kaydı ve Taş ona döndü. Güneş kadar parlak bir ışık vardı. Vadiye yayıldı ve Necromancer'ı ve tüm necrothralları bir ateş dalgasıyla yok etti. Her şey bittiğinde, geriye sadece Orion ve takipçileri kalmıştı." Ilva başını salladı. "Taşın gerçek doğası bilinirse, Orion diğerlerinin bu yöntemleri yeniden keşfetmeye teşvik olacağından korkuyordu. Bu yüzden, savaşa tanık olanlar
Taşı Sol'un bir armağanı olarak adlandırdıklarında, Orion'un onlara inanmalarına izin vermekten başka seçeneği yoktu."

Ilva, üzgün bir ifadeyle durakladı. "Hepsi
yalan mı?"

Ilva öfkeyle ona döndü. "Başka ne yapabilirdi ki?"

Helena ayağa kalktı, patlamak üzereydi. "Gerçeği söyle! Kendi tercihlerine göre tarihi yeniden yazamazsın. Ne yaptığının farkında mısın? Luc, bir mucizeyi hak ettiğini düşünüyor. Bu savaşı henüz kazanamamasının
bu savaşı kazanamadığının nedeni, Orion kadar acı çekmemiş olması ve bunu hak edecek kadar Orion gibi olmaması olduğunu ve bunun onun suçu olduğunu düşünüyor. Ama bizi kurtaracak bir mucize asla olmayacak. Bir yalanla onu ölümüne işkence ediyorsun."

"Bu yüzden ona mucizeler *yaratıyorum*," diye karşılık verdi Ilva. Helena hainmiş gibi, o da aynı derecede öfkeliydi. "Onun acı çekmesini istediğimi mi sanıyorsun? Ona söylemek istiyorum, ama bunun için ne zaman zaman olacak?" Kolunu salladı. "Apollo ona söylemeliydi, yeterince büyüdüğünde ve her şeye hazır olduğunda. Bunun bir süreci var, ama Ferron Apollo'yu öldürüp bize bu savaşı getirince her şey mahvoldu. Tek yapabileceğim, gerçekleştirmeye çalışmak ve onun umudunu kaybetmesini engellemek."

Bütün şehir, Prenslik, İnanç, tarih, her duvar resmi, her muska. Hepsi yalan.

"Luc'a gerçeği söylemelisin. Ona bunu yapmaya devam edemezsin."

"Yardım gelmeyeceğini öğrenirse ne olacağını sanıyorsun? O zaman elinde ne kalacak?" Ilva ona sert bir bakış attı. "Bu çok büyük bir risk, ama şimdi senin sayende,
korkunç seçimlerden başka bir şeyim kalmadı."

Helena, hatayı kabul edemeyecek kadar öfkeliydi. "Neden bana ne olduğunu açıklamadan böyle bir şey verdin?"

Ilva'nın gözleri parladı. "Çünkü seni kurtarmaya, seni korumaya çalışıyordum. Belki bu lanet şey
bunu başarabiliriz ve öyle de oldu. Ama
Ferron teklifini yaptığında, Crowther bunun elimizdeki tek şans olduğunu söyledi. O gece geri almayı düşündüm. Konsey'de söylediklerinden sonra bunu yapabilirdim, ama
onu sana ilk taktığımdaki yüzünü hatırladım. Onu mantıklı davranacak kadar değer verdiğini düşünmüştüm. Seni aptal, aptal kız." Ilva'nın tüm gücü birdenbire kaybolmuş gibi görünüyordu ve neredeyse koltuğa yığılacaktı.

"Bana yalan söyleyip, sonra da sana inandığım için kızamazsın," dedi Helena. "Taş o kadar özelse, neden Luc'un kullanmasına izin vermiyorsun?"

Ilva'nın yüzü acı bir ifadeye büründü. "Holdfastlara bir faydası olmaz." Helena'dan gözlerini ayırdı, çenesini sıktı. "Orion'un elindeyken bile sert ve soğuktu, Holdfast soyundan gelenlere asla Holdfast soyundan kimseye gücünü ya da lütfunu bahşetmedi. Birkaç kişiye ısındığı oldu, ama sonunda hep soğudu. Ve onu sen aldın. *Her şeyi* yapabilirdin*,* ama sen Ferron'u iyileştirmek için kullandın."

"İstediğin kukla olmadığım için çok üzgünüm," dedi Helena acı bir şekilde ayağa kalkarak. Sanki tüm dünya
ayaklarının altından kayıp gitti; bu yeni gerçekliği nasıl idare edeceğini hiç bilmiyordu. Uzun süre inançsızlığı nedeniyle kötülenmesinin ardından, bunların hepsi uydurmaydı.

Neyin gerçek olduğundan emin değildi. Kaine'e verilmesi bile ayrıntılı bir dolandırıcılıktı.

Bu, Kaine'in sadakatini sağlamakla ilgili değildi, sadece ona sadakatini göstermeye çalıştığı izlenimini vermekle ilgiliydi.

Ve Luc. Kalbi acıyordu. Gerçeği öğrenirse ne yapardı?

Ona bunu söyleyebilir miydi? Yıllar boyunca sakladığı onca şeyden sonra, inandığı her şeyi yok ederek
her şeyi mahvederek itiraf mı edecekti?

Yapamazdı. Çok fazla şey söz konusuydu ve Ilva bunu biliyordu.

Helena kapıya ulaştığında durakladı. "Gelecekte, belki de benim senin için uygun olan yerde başarısız olmamı beklemek yerine, bana ne istediğini söyle.
belki o zaman ikimiz de birbirimizden daha az hayal kırıklığına uğrarız."

"Dürüstlük mü istiyorsun?" Ilva'nın sesi zehirliydi. "Kaine Ferron'u öldürmeni istiyorum."

Helena donakaldı ve yavaşça geri döndü.

Ilva onun gözlerine baktı. Tekrar sakinleşmişti, bir göl kadar soğuktu. "O zaten ölecekti, ama bunu senin yapmanı istiyorum. Luc'a yönelik bu yeni tehdidi sen yarattın, bu yüzden sen de buna son vereceksin."

"O bizi ihanet edecek hiçbir şey yapmadı."

"O benim yeğenimi öldürdü." Ilva'nın sesi kırbaç gibi çatladı ve Helena, kadının özenle gizlediği öfke ve nefreti gördü. Bu öfke ve nefret, kadının içinden bir canavar gibi yükseldi. "Ne yapmak istiyorsun? Bekleyip bir sonraki kurbanının kim olacağını mı görmek istiyorsun? Kimin hayatını bu riske atmaya hazırsın?"

Göğsü sıkıştı. "Benden ihanet etmemi isteyemezsin..."

"Neden olmasın? Marino, seni aptal yerine koymaktan başka sana ne yaptı ki? Sadakatinin bedeli birkaç ıvır zıvır mı?" Ilva'nın gözleri, Helena'nın elinde hâlâ tuttuğu muşamba bezine alaycı bir bakış attı.
"Ferron seni isteseydi, şimdiye kadar seni alırdı. Sen sadece bir oyuncağısın; o seni kuruyor
ve dönmeni izliyor."

"Hayır. İlerleme kaydediyorum. Biraz daha zaman ver, onu Crowther'ın istediği gibi yapacağım."

Ilva inanmaz bir şekilde güldü. "Crowther, Ferron'u evcilleştirmek için seni kullanmayı düşünerek hayal görüyordu. Çılgın bir köpeği dizginleyemezsin." Başını salladı. "Ama peki, reddetmek istersen, sorun değil, bizim daha fazlasımız var. onun ihanetine dair yeterli kanıt var. Jan kapsamlı bir dosya hazırlıyor. Bu dosyayı Undying'e göndermek çok kolay olurdu. Sanırım davanın kesin olduğunu söyleyebiliriz. Bunu mu tercih edersin? Sence bu sefer onu öldürecekler mi?

Helena'nın göğsü yumruk yemiş gibi hissediyordu. "Ona bunu yapamazsınız."

Ilva etkilenmemişti. "Neden olmasın? Uygun olur, değil mi? Yaptığı onca şeyden sonra. Bence bunu fazlasıyla hak ediyor."

Helena, çok önceden fark etmesi gereken şeyi o anda fark etti: Ilva her zaman intikam almak istemişti. Crowther iç savaşa baktı ve çevre ülkelerin tüm siyasi entrikaları gördü; Ilva'nın savaş oyunu da aynı derecede karmaşıktı, ama onunki tamamen kişiseldi. Luc ile ilgiliydi, ailesinin mirasıyla ilgiliydi ve intikamla ilgiliydi.

Crowther, Helena'nın Kaine'i sadık hale getirmesini isteyen hırslı kişiydi, bu uzun vadede kullanılacak bir şeydi. Bu, Ilva'nın hedefi olmamıştı.

"Ama ona ihtiyacımız var. Onun sayesinde bu noktaya gelebildik. Onu kaybedersek, işler yine bozulmaya başlarsa insanlar bunun için Luc'u suçlayacak."

Ilva ince bir gülümseme attı. "Neyse ki bizim için Ferron son aylarda Undying'in vazgeçilmez bir figürü haline geldi. Onun ani ölümüyle, istikrarsızlık yaygınlaşacaktır." "Bunu yapamazsın," dedi Helena.

"Herkesi kurtarmaya çalışıyorum, Marino." Sesi yoğunlukla titriyordu. "Sen de dahil. Onu ne kadar

Kaine Ferron bir insan değil. O bir canavar." Ilva, kalbinin üzerine elini bastırdı,
Apollo'ya atıfta bulunurken birçok insanın yaptığı bir hareketti. "O ve ailesi uzun zaman önce halledilmeliydi, ama Pol loncaların nasıl tepki vereceğinden endişelendi.
o çocuğun doğumuyla ilgili şüpheler olmasına rağmen Enstitü'ye devam etmesine izin verdi ve bu iyiliğin karşılığını nasıl aldığını gör. Luc'la aynı hatayı yapmayacağım."

"Lütfen Ilva, onu sadık hale getirebilirim. Sadece biraz daha zamana ihtiyacım var."

Ilva ona baktı. "Luc'u değil de Ferron'u mu seçiyorsun? Yemin ettiğin her şeyin üstünde mi?"

Bu soru onu bir anda durdurdu.

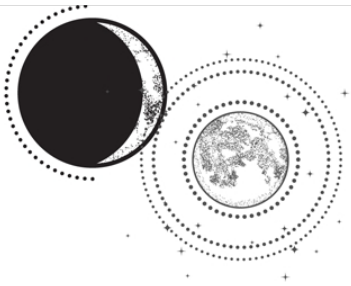
"Hayır," dedi Helena çabucak. "Hayır," diye tekrarladı, sesi titriyordu. "Ben sadığım. Ama" —boğazı birkaç kez hareket etti— "*onun* sadık olduğuna, istediğin her şeyi yapacağına dair kanıtım olsaydı, onu yaşatır mıydın? Yemin ederim, yapamazsam, onu öldüreceğim. Ama sadık olsaydı, yararlı olabilirdi.

"Lütfen, Ilva." Sesi titriyordu.

Ilva hafifçe iç çekti ve yorgun görünüyordu. "Bir ay içinde Ferron'u dizlerinin üzerine çökmüş, sürünerek, her şeyi yapmaya hazır halde getirebilirsen, onu tutmana izin veririm." Sonra başını salladı. "Ama kendine karşı dürüst ol. Onun türünde sadakat diye bir şey yoktur. Ferronlar,
yozlaşmışlardır."

Boğazında bir taş gibi bir baskı vardı, ama Helena kendini konuşmaya zorladı. "Yapacağım. Öyle ya da böyle. Bitireceğim. Crowther'ın elindekileri göndermesine izin verme."

Ilva masasına doğru eğilmiş, boş muskadan sarkan zincir parmakları arasında sallanıyordu. "Bir ay, Marino."

. BÖLÜM 46

Aralık 1786

BİR AY. GÜNLER KEMİKLERİNE İŞLENMİŞ GİBİYDİ. Helena o gece uyuyamadı. Gelecek onu rahatsız ediyordu. Falcon Matias, gelecek yılı Sol'un rehberliğine adarken, gün ağarmadan önce bir Ember Ayini vardı ve ardından Helena hastanedeki vardiyasına başladı.

Sanki dünya üzerine çöküyormuş ve kaçış yokmuş gibi köşeye sıkışmış hissediyordu. Başvurabileceği kimse yoktu.

Animansiyi kullanarak korkusunu bastırmaya çalıştı, ama korku onu tamamen tüketti; her düşünce aynı umutsuzluğa yol açıyordu.

Vardiyası bittiğinde, masaya gidip
Birisi mutlaka gündönümünü kutlamak isteyecekti ve Helena da meşgul kalabilirdi.

Purnell, SOFIA P harflerinin kazınmış olduğu bir rozet takarak . Helena onu görünce gerildi ve konuşamadan Purnell bir kağıt parçası uzattı.

"Garson, vardiyan bittiğinde bunu sana vermemi söyledi."

Helena okumadan önce bir an tereddüt etti.

Sadece birkaç kelime vardı. Ilva, Helena'nın tüm sıkı çalışması için teşekkür etmek amacıyla, Solis Splendour'daki gündönümü kutlamalarına katılabilmesi için ona birkaç saat izin vermişti. Luc da orada olacak ve onu gördüğüne sevinecekti. Rhea onu bekliyordu.

Helena, bariz manipülasyona donuk bir bakışla baktı.

Ilva yeteneğini kaybediyordu. Ya da belki Helena sonunda onun oyununu anlamıştı.

Rhea'nın ona hediye ettiği yeşil yünlü kazağı üniformasının üzerine giydi ve Solis Splendour'a doğru yola çıktı. Hava çoktan kararmıştı, yıl ve güneş yeniden doğuşa hazırlanıyordu.

Dört hafta sonra Kaine ölmüş olacaktı.

Kapıyı zar zor çaldı, ama kapı
ve içinden sıcaklık, ışık, müzik ve kahkahalar döküldü. Gözlerini kısarak, şaşkın bir şekilde baktı. Yanlış eve mi vurmuştu?

"Marino? Geleceğini bilmiyordum." Luc'un biriminden çocuklardan biri olan Alister'dı. Kapıyı ona tuttu. "Gir. Bir sürü yiyeceğimiz var."

Helena içeri girdi, sanki gerçeklikten çıkıp Solis Splendour'un rüya gibi bir versiyonuna adım atmış gibi hissediyordu. Ev, tinsel, flama ve yaprak dökmeyen bitkilerle süslenmiş, canlı bir yerdi ve çocuklar vahşi köpek yavruları gibi koşturuyorlardı.

Yüzleri tanıyordu, insanları tanıyordu, ama her şey farklı geliyordu. Yanlış.

Neden herkes bu kadar mutluydu?

Gramofondan müzik geliyordu ve yan odada sarhoş kahkahalar yankılanıyordu. Odayı geçmeden önce eline bir kupa sıcak şarap odanın karşısına geçmeden önce eline bir fincan sıcak şarap tutuşturuldu ve o da içgüdüsel olarak bir yudum aldı. Şarap, gerginlikten dolayı ekşi ve sulu olmak yerine, sıcak ve tatlıydı.
sulu ve ekşi değildi.

Limanlara ve nehir ticaretine erişimlerinin işaretleri her yerdeydi, ama tek düşünebildiği *Kaine'in bunu yaptığıydı,* sırtını parçalayan yaraları,
Ölmüş dokular çürümüş ve onu zehirlemişti. Zayıf ve solgun, kağıt kadar inceydi ve sadece bunun işe yarayıp yaramadığını bilmek istiyordu.

Oda bulanıklaştı. Titus Bayard'ı çapraz bacaklı bir şekilde yerde otururken ve portakal soyarken görene kadar sersemlemiş bir şekilde dolaştı.
portakal soyarken gördü. Güney kıyısından buraya kadar gelmiş olmalılar

güney kıyısından gelmiş olmalılar. Yanındaki masada soyulmuş meyvelerden oluşan küçük bir dağ vardı.

Helena tanıdık başka yüzler aradı.

Lila, sıkıntılı bir kedi gibi görünen Soren ile birlikte bir koltuğa sıkışmış oturuyordu.

Yaralandığından beri, Soren ona her şeyi yapmasına izin veriyordu. Lila tamamen ve şaşırtıcı derecede hızlı bir şekilde iyileşmiş ve sanki tüm olay abartılmış gibi davranıyordu. Luc'un emirleri

emirleri hiçe saymaya çalıştığını öğrendiğinde, aralarında şiddetli bir tartışma çıkmıştı.

Helena sadece dedikoduları duymuştu, ama durum o kadar kötüydü ki, olaylar yatışana kadar tüm birim birkaç hafta boyunca yedekte tutulmuştu.

Şimdi durum daha iyi görünüyordu, ama Helena, Soren'in saldırıdan en çok zarar gören kişi olduğu hissini

zarar gören kişi olduğunu düşünmeden edemiyordu.

Helena'nın yıllar boyunca defalarca duyduğu, Bayard geleneğinin kaçınılmaz parçalarından biri,

Yirmi dakika daha yaşlı olan ikiz. Geçmişte hiyerarşi konusunda yaş farkı çok önemli bir konu olarak ele alınırdı.

Bu çoğunlukla bir şakaydı, ama Helena, Soren'in bunu gösterdiği kadar ciddiye aldığını düşünüyordu. Paladin birincil olsun ya da olmasın, Lila sadece ikiz kardeşi değil, aynı zamanda küçük kız kardeşi deydi.

Luc, iyileşme sürecindeki bir grup askerle kart oynuyordu, Lila ve Soren onu izliyorlardı, Lila'nın bacağı ileri geri sallanıyor, dişliler yumuşak bir tıklama sesi çıkarıyordu.

Helena, Titus'un yanına diz çökerek, görevlerini çabucak bitirip oradan ayrılmak için uğraşıyordu. Evin havası o kadar uyumsuzdu ki, Helena kendini hasta hissediyordu.

"Merhaba, Titus," dedi Helena, her zamanki gibi senaryoyu takip ederek. "Kafanın içine biraz bakmamın sakıncası var mı?"

Titus tepki vermedi. Helena eldivenini çıkardı ve Titus'un şakağındaki yara izine dokundu. Gözlerini kapatarak

ve her şey aynıydı, ancak Helena aynı değildi. Teknikleri ve zihni hakkındaki anlayışı
bir yıl içinde değişmişti. Daha önce karmaşıklığını anlamadığı enerji kalıpları vardı.

Artık hatalarının nerede olduğunu hissedebiliyordu. Beyin dokusundan zihni taşıyan
enerji akımlarını takip etmeden dokuyu dönüştürmüştü.

Elbette, Titus genellikle tepkisizdi, zihni sınırlıydı; onu kendi bilincinin içine hapsetmişti.

Titus aniden elini ittiğinde aralarındaki bağlantı koptu. Yüzü buruşmuştu, elindeki portakal ezilmişti. Kafasını birkaç kez salladı, sanki zihnini boşaltmaya çalışır gibi.

Helena ona baktı, gözleri onun ifadesiz yüzünü araştırıyordu. O uzaklaşırken Helena otomatik olarak eldivenini geri giydi.

Onu iyileştirebilir miydi? Bunu düşünmekten neredeyse korkuyordu. Rhea'ya bu olasılığı açmadan önce emin olmalıydı. Onun kalbini bir kez daha kıramazdı.

Bir kahkaha patlaması onu düşüncelerinden sıçrattı.

Daha sessiz ve daha az kalabalık olan başka bir odaya geçerek, daha serin olan pencere köşesinde kendini toplamaya çalıştı. Perdeler, tüm gürültüden bir bariyer oluşturuyordu.

"Helena."

Başını kaldırıp Penny Fabien'in kendisiyle birlikte pencere boşluğuna girdiğini gördü.

"Buraya giren senin olduğunu düşündüm," dedi Penny. "İyi misin? Üzgün görünüyordun."

Penny bir yaş büyüktü. Enstitü günlerinde Helena'nın odasının yatakhane sorumlusuydu.

"Orada biraz sıkışık," dedi Helena, başka yere bakarak. "Bir şey mi oldu?"

Penny ona baktı. "Ne demek istiyorsun?" "Neden
herkes bu kadar mutlu?"

Penny şaşkınlıkla gözlerini kırptı. "Savaş neredeyse bittiği için mutluyuz."

Helena şaşkınlıkla ona baktı.

Savaş neredeyse bitmemişti. Kazanmak için bir planları bile yoktu. Asla gerçekleşmeyecek bir mucizeyi beklerken, altı yıl boyunca hayatta kalmak için savaşmışlardı.

"Ember Servisi'nde değildin mi?" diye sordu Penny. "Falcon Matias, dönüşümün aşamalarından
, her birinin savaşın hangi dönemiyle ilişkili olduğunu ve ruhun gerçekten arındığı son dönüşüme
düşündü. Bir yıl önce, karargahın çevresinde kuşatılmıştık, erzakımız yoktu, savaşmaya devam etmek için zar zor yetecek kadar yiyeceğimiz vardı, ama şimdi tüm Doğu Adası'nı geri aldık. Limanları. Hepsi inancımız sayesinde oldu."

Helena, Matias'ın " " ayininde söylediklerine hiç dikkat etmemişti. Tek duyduğu, Ilva'nın kulağında *bir ay* boyunca tekrar tekrar söylediği sesiydi.

"Ne?" Helena'nın sesi boğuk çıktı.

Penny'nin yüzünde sempati dolu bir ifade belirdi. "Sanırım sen cephede değilsin, değil mi? Hiçbir fikrin yok galiba. Bu yıl her şey çok iyi gidiyor.
." Penny'nin yüzü ışıl ışıl parlıyordu. "Çünkü sınavı geçtik. Kararlı kaldık ve korkularımızın bizi yozlaştırmasına izin vermedik, şimdi de Sol bize lütfunu bahşediyor. Artık kaybedemeyiz."

Helena sanki vurulmuş gibi irkildi ve
Penny'nin yüzündeki gülümseme kayboldu ve aniden yüzünde bir anlayış ve rahatsızlık ifadesi belirdi.

"Oh, doğru..." dedi Penny, ellerini ovuşturarak. "Seninle

Konsey arasında olanları duydum.
Seninle Konsey arasında olanları duydum. Üzgünüm, ruhun hakkında bir şey ima etmek istemedim..."

Helena'nın çenesi kontrolsüz bir şekilde titremeye başladı ve sonra tüm vücudu titremeye başladı.

Penny ona doğru adım attı ve kolunu okşadı. "Kendini kötü hissetme. Eminim ki... iyi niyetliydin. Hepimiz,

bunu durdurmak için her şeyin bedeli olacağını düşündüğümüz anlar yaşarız. Ondan sonra işlerin ne kadar değiştiğini bir düşün. Belki de sen bizim için son bir sınavdın."

Helena çıldırmak üzereydi. Orada, o köşede çığlık atmaya başlayacaktı. Bu olasılığı hiç düşünmemişti.

Savaşın kazanıldığını düşünüyorlardı çünkü o Necromancy önerisi o kadar sert bir şekilde kınandı ki, Direniş son bir ruhani sınavı geçti ve geçen yılki tüm başarılar bunun ödülüydü?

Farkında bile olmadan, onların mitlerini kanıtlamıştı. Artık ne olursa olsun, kimse onu dinlemeyecekti. Sonsuza kadar şüpheci, baştan çıkarıcı rolünü üstlenmişti.

Orada dururken, Ilva ve Crowther'ın gözlerindeki tuhaf ifadeyi aniden hatırladı.

Ne kadar mükemmel bir fırsat vermişti onlara o anda.

Ilva'nın ona Orion hakkındaki gerçeği söylemesine şaşmamalı. Helena'nın iddialarına kimsenin inanmayacağını biliyordu.

Şimdi Ilva son bir numara yapmak istiyordu.

Kaine'i öldürmek. Kanıtları, başarılarının gerçek nedenini ortadan kaldırmak. Bir mucize daha yaratmak.

Helena nefes almaya zorladı kendini. Nefesi boğulur gibi bir nefes çıktı. Penny aniden onu sıkıca kucakladı. "Her şey yolunda," diyordu Penny, sanki Helena sakinleştirilmesi gereken bir çocukmuş gibi. "Hepimiz hata yaparız. Kendini kötü hissetme, artık her şey yolunda." Penny sırtını okşadı. "Sen Biliyor musun, asıl sorun senin çok izole olman. Herkes cephedeyken sen hep hastanedesin, gerçekte nasıl olduğunu hiç göremezsin."

"Sanırım öyle," dedi Helena donuk bir sesle. "Öyle olmalı."

Penny geri adım atarken başını salladı. "Sorun yok. Benimle kal. Kimsenin seni rahatsız etmemesini sağlayacağım."

Helena, Penny onu oyuktan çıkarıp Alister'ın piyano çaldığı başka bir odaya götürdüğünde, direnemeyecek kadar sersemlemişti. Soren şimdi köşede kart oyunu oynuyordu

ve Lila ortadan kaybolmuştu. Luc dahil birkaç kişi
Luc da dahil olmak üzere, piyanonun etrafında toplanmış şarkı söylüyordu. Penny, Helena'yı kanepeye oturttu ve onu da katılmaya ikna etmeye çalıştıktan sonra piyanonun yanına gitti.

Helena gergin bir şekilde oturmuş, Penny'nin dikkati dağılmasını bekliyordu ki kaçabilsin, ama bunu yapamadan Luc onu gördü ve hemen gruptan ayrıldı.

Onun yanındaki koltuğa oturdu. "Hala burada olduğuna sevindim. Zaten kaçmış olmandan korkuyordum."

Helena sessizce başını salladı. "İyi
misin?" diye sordu Luc.

"Sadece yorgunum."

Luc öne eğildi. "Stajyerlerin işlerini yapmıyorlar mı?"

"Hayır, onlar iyi. Sadece... her zaman yapacak yeni bir şeyler çıkıyor."

"Bilmiyorum, bence sen meşgul olmayı seviyorsun." Sesinde alaycı bir ton vardı.

Helena'nın midesi sert bir düğüm haline geldi. "Belki de öyledir," diye söylemeyi başardı.

Soren yanına yaklaşıp koltuğun kolunu geçerek Helena'nın diğer tarafındaki boşluğa kaydı. "Siz ikiniz beni saklamalısınız.
beni saklamalısınız. Biri anneme kumar oynadığımızı söyledi."

"Sen öldün," dedi Luc gülerek. "En azından kazanabildin mi?"

Soren kederle başını salladı. "Siktir, Lila neden buraya geliyor?"

"Annenin evinde diline dikkat et," dedi Luc, "ve değerli kız kardeşin yaklaşırken."

"Siktir git."

Lila, boynuna asılı büyük, karmaşık bir kutu ile onların yönüne doğru geliyordu. Önlerinde durdu. "Annem fotoğraf çekme görevini bana verdi." Cihazı hafifçe vurdu.

Soren inledi.

"Dik otur ve kıpırdama. Bu şey çok hassas." Lila
cihaza bakıyor, lensleri ayarlıyor, ileri geri

ve ileri geri hareket ettiriyordu. "Soren, senin bir omurgan yok mu? Zırhın içinde nasıl kambur durabiliyorsun? Katlanmışsın sanki." Helena'nın arkasında ıslak makarna gibi duruyor. Luc, onu dürter misin?"

Luc, Helena'nın arkasına uzanıp isteğini yerine getirdi.

"Çok daha iyi." Lila gülümsedi ve Luc da hemen ona katıldı. "Tamam. Ciddi suratlar yok, bugün gündönümü. Neşeli olun."

Cihazı izlediler ve tıklama sesinden hemen önce Luc, kolunu Helena'nın omuzlarına doladı ve sıkıca sarıldı. Helena, kamera flaşı patladığında ağzının köşelerini yukarı çekmeye çalıştı.

Luc, gözlerini koruyarak inledi. "Sol'un ışığı, sanırım kör oluyorum."

"Soren, annem seninle babanın fotoğrafını istiyor." Lila isteksiz Soren'i kanepeden kaldırıp yan odaya sürükledi.

Helena onların gitmesini izledi ve göğsü eziliyormuş gibi hissetti. Elleri o kadar sıkı yumruk yapmıştı ki, deri parmak eklemlerini ısırıyordu.

"Babanı mı düşünüyorsun?" diye sordu Luc sessizce.

Düşünmüyordu, ama belki de sorunu buydu . Hayatları onunkiyle kesişen, ortak özelliği bu olan tüm ölü insanlar hakkında daha fazla düşünmeliydi.

Vivimansi bir lanet olsun ya da olmasın, *onun* bir lanet olduğuna emin olmaya başlamıştı.

"Hel, ne oldu?" Luc koluna dokundu.

Ona baktı ve bir seçim yapmak zorunda olduğunu fark etti. Luc mu, Kaine mi? Sadece birini kurtarabilirdi. Luc'u seçmek zorundaydı, ama bu onu öldürecekti.

"Gitmeliyim." Ayağa kalkmaya başladı.

"Hayır, gitmene gerek yok." Parmaklarını onun eline doladı. "Her zaman böyle dersin, ama bu sefer vazgeçmeyeceğim. Bizimle kal."

Alaycı, yalvaran bir gülümseme attı.

O, ısrar konusunda her zaman korkunç bir yeteneğe sahipti. En başından beri, ilk dersinden sonra ağlarken bulduğunda dersinden sonra ağlarken bulduğunda, öğretmenin kuzey lehçesi çok kalın ve hızlı konuşuyordu.

Kütüphanenin tozlu bir köşesinde ona olanları anlatmasını sağladı. Ertesi hafta, öğretim görevlisi daha yavaş konuştu ve Helena'nın not alıp bakabilmesi için tüm önemli terimleri tahtaya yazdı. Hayatında Luc'un olması her zaman sihir gibi gelmişti.

Onun için bu kadar uğraşması için hiçbir neden yoktu, ama yine de yaptı ve sonra da yapmaya devam etti. İlk gün onu seçti ve onun istediği arkadaş olduğuna karar verdi. Ve bunun için, ödev yapmaktan nefret etmesine rağmen, saatlerce kütüphanede oturması gerekiyorsa, o da öyle yapardı.

Onsuz Enstitü'deki günlerini hayal edemiyordu. Güneşin olmadığı bir dünya hayal etmek gibiydi. "Hadi ama, ne oldu?" diye sordu, eğilerek başları birbirine değecek şekilde eğildi.

Her şey. Her şey yanlıştı ve sonsuza kadar yanlış olacaktı, ve bu onların suçu değildi ama bunun bedelini ödüyorlardı. Ona bunu söyleyemezdi; bu çok Acımasızca olurdu, her şeyi elinden almak, onun sahip olduğu tek şey olan tüm hayatının bir yalan olduğunu ortaya çıkarmak.

"Herkes çok mutlu görünüyor," dedi sonunda. "Bu beni korkutuyor."

Yavaşça başını salladı, endişesi azaldı. "Biliyorum, yakında biteceğine inanmak zor. Gerçek gibi gelmiyor." Omzuyla ona hafifçe dokundu. "Bu yüzden seni ayakta tutan insanların olması çok önemli." Bir sonraki odaya doğru baktı odaya baktı. Rhea fotoğraf çekiyordu. "Mümkün görünmediğinde, beklediğim her şeyi düşünmek yardımcı oluyor."

Helena'nın göğsü sıkıştı, Luc'un her gün kalkmak için kendine ne tür bir hayal kurduğunu merak etti.

O hiçbir şey söylemeyince, Luc ona yan gözle gülümsedi. "Sonunda seyahate çıkacağız. Her şey bittiğinde ve yerleştiğinde, Ilva biraz daha idare edebilir. Söylediğimiz gibi büyük bir yolculuk olmayacak, ama Abeyance'ı beklersek, hızlı bir gemiye binip Etras'a gidebilir ve en az bir hafta orada kalabiliriz. gelgitler geri dönmeden önce. Her zaman kayıp şehirleri görmek istemişimdir. Duvarda hala senin haritan asılı duruyor.

"Bu olmayacak, Luc," dedi, sesi alçaktı. O bu yalana inanmak zorunda olsa bile, o bunun bir parçası olamazdı. Bu aldatmacada bir aksesuar olarak yaşayamazdı.

"Ne?"

Ellerindeki eldivenlere baktı, ciğerleri boşlukla doldu.

Yutkundu. "Bütün bunlar bittiğinde, artık bizi arkadaş olarak görmeni istemiyorum. İkimiz için de böyle daha iyi olacak."

"Neden?" Dehşete kapılmış görünüyordu.

"Çünkü ben artık senin arkadaşın değilim. Senin arkadaşın Helena Marino altı yıl önce bir sahra hastanesinde öldü. Artık o yok. Onu unutmanı istiyorum."

Ama bırakmadı. Luc tekrar elini tuttu. Yüzü sarsılmıştı ve çok yakışıklıydı.

Kışın ortasında bile, güneş ışığıyla aydınlatılmış gibi görünüyordu. İlahi olsun ya da olmasın, Holdfastlar sanki mermerde ölümsüzleştirilmek için doğmuş gibi görünüyorlardı. Güneş gibi, sonsuzluk için doğmuş gibi
sonsuzluk için doğmuş gibiydiler.

Helena bir gezegen ya da gök cismi değildi. O sadece şimdiki zamana, varoluşun kısalığına sıkı sıkıya bağlı bir insandı ve zamanın tükendiğini hissedebiliyordu.

"Hayır. Gitmene izin vermeyeceğim," dedi. "Yapamam. Hel, bana neyin yanlış olduğunu söyle, ben düzeltirim. Sen ve ben, sonsuza kadar arkadaşız."

O, başını sallayarak ondan uzaklaştı.

Luc'un bildiği tek şey Paladia, simya ve Ebedi Ateş'ti; ateşin arıtılması,

sınavlar ve fedakarlık, acının saflığı hakkındaki idealleri. Bunun, bu hayatta olmasa bile, bir sonraki hayatta sonunda değeceği.

Belki Helena cephede olsaydı, o da tüm bunlara inanabilirdi. Ama son altı yılın her gününü
insanların ölümünü izlemişti. Her savaşın ardından, yıkımın içinde boğulana kadar yıkımın içinde yaşamıştı. Hiçbir şey ve hiç kimse onu,
bu kadar büyük bir acının asil ya da arındırıcı bir yanı olabileceğine, herhangi bir ödülün buna değebileceğine ikna edemezdi.

İnsanları bunu kabul etmeye ikna etmek zulümdü. Ama bunu Luc'a nasıl söyleyebilirdi? Hiçbirinin hiçbir anlamı olmadığını. İnandığı mucizelerin, ihanetle satın alınmış ve ödenmiş basit hileler olduğunu. Söyleyemezdi.

"Eğer senin arkadaşın olduysam, şimdi beni bırak." Elini çekip evden kaçtı.

Kalbi o kadar hızlı atıyordu ki, canı acıyordu. Kan kulaklarında o kadar hızlı atıyordu ki, rüzgarı ve yanaklarını kesen soğuğu zar zor duyabiliyordu.

Kar taneleri düşüyor, sokağa spiral şeklinde
iniyordu. Durdu ve gökyüzüne baktı.

Gündönümünde kar yağması iyi şans getirmeliydi. En uzun gecenin aydınlanması.

Ellerini ve ayakları soğuktan uyuşana kadar karın yağışını izledi. Orada kalıp donarak ölmek istedi. Bunun uykuya dalmak gibi nazik bir ölüm olduğunu okumuştu.

Ebedi Ateş'in feneri başının üzerinde yanıyordu. Arkasını dönerek, hedefleri olmadan dolaşmaya başladı. Gidecek hiçbir yeri yoktu. Hayatı çok küçüktü. Enstitü'nün kapılarının ötesinde, evsizdi.

Ezbere bildiği tek yolu izledi.

Karakol'da ürkütücü bir sessizlik hakimdi. Karla kaplı bulutlar, aydan gelen soluk gümüş bir parıltıya bürünmüştü. Karakol'u, adaların zarif ve doğal mimarisinin yanında her zaman çirkin bulmuştu, ama şimdi

yükselen çelik, beton duvarlar ve çıkıntılı bacaların acımasızlığını uygun buluyordu. Güzel bir yerde olmak istemiyordu.

Outpost'ta sahtecilik yoktu, gözü oyalayacak süslemeler yoktu; ne olduğunu saklamıyordu. Bu da
şehrin veya Enstitü'nün hakkında söyleyebileceğinden daha fazlasıydı.

Bir yalan. Hepsi bir yalandı, adayı süsleyen göksel amblemler, Holdfast'ların tüm o duvar resimleri ve tabloları, her zaman onlarla birlikte doğan güneş. Hepsi yalandı.

Yüzü uyuşmuştu, ama geri dönmeye cesaret edemedi. Apartmana doğru yürüdü.

Parmakları sertleşmiş olmasına rağmen kapı kolayca açıldı. Rüzgâr pencereleri sarsıyordu.

Masaya oturdu, başını masanın kenarına dayadı ve gözlerini kapattı.

Kapı gürültüyle açıldı.

Başını kaldırdı ve kapıda duran Kaine'i görünce şaşkınlıkla ona baktı.

Saçlarında, kirpiklerinde ve kaşlarında buz taneleri vardı, sanki bir kar fırtınasından çıkmış gibiydi.

Gözleri anında onu buldu ve baştan aşağı süzdü. O da ona bakarak, içinde açlık hissi uyandıran
içinde bir açlık hissi uyandı.

"Ne oldu?" diye sordu, kapıyı arkasında kapatırken. "Bir şey mi oldu?"

"Burada olduğumu nasıl bildin?"

Sert bir bakışla ona baktı. "Bu yeri gözetliyorum."

Tabii ki. O nekrotrolleri görmemiş olması, onların onu görmediği anlamına gelmezdi.

"Neden buradasın?" diye tekrar sordu, onu bir kez daha baştan aşağı süzdü. "Ve silahsızsın, eklemeliyim."

Bıçakları laboratuvarda saklamıştı. Biri onları görürse, cevaplayamayacağı kadar çok soru sorulurdu ve Ilva'nın tepkisinden sonra, bıçaklar çok kişiseldi, kimsenin görmesine izin veremezdi.

"Ben... buraya geleceğimi bilmiyordum. Gidecek başka yerim yoktu."

"Direniş işi için gelmediysen, gelmemeliydin."

Kafasını sertçe salladı. Elbette haklıydı. Köprüye gitmeliydi.

Ve atlamalıydı.

Hayır. O düşünceyi gözlerini kırparak uzaklaştırdı. Ilva ve Crowther'ın ona bu kadar uzun süre yalan söylemelerinin tek nedeni, Kaine'in onun içini okuyacağını bilmeleriydi. Duyguları her zaman yüzüne yansırdı.

"Haklısın. Özür dilerim," dedi, sesi o kadar kısık çıkmıştı ki, fısıltıdan biraz daha fazlasıydı. "Gideceğim."

Yavaşça hareket etti, ona bakmamaya dikkat etti, ama yanından geçerken, Crowther parmaklarıyla kolunu yakaladı ve onu kendine doğru çevirdi. Sırtı duvara dayalıyken, Crowther onun yüzüne dik dik baktı.

"Ne oldu?"

"Hiçbir şey." Hızla başını eğdi. Adamın bakışları sanki kafasının üstüne damga vurmuş gibiydi. "Sadece senin için endişelendiğim için geldim."

Adam alaycı bir şekilde güldü. "Ne zamandan beri benim için endişeleniyorsun?" Kız düşünmeden başını kaldırdı.

Adamın ifadesi sertti. Savunmacıydı. Saçındaki buz, titreyerek parıldayan küçük su damlacıklarına dönüşmüştü yüzünde yıldızlar gibi parıldıyordu.

"Bilmiyorum," itiraf etti. Bu alışkanlık, farkında olmadan ona yerleşmişti.

O alaycı bir şekilde güldü. "Ve şimdi ne oldu? Birdenbire kendini tutamıyor musun?"

"Seni görmek istediğim için geldim." Bunu söylerken bunun doğru olduğunu fark etti. Bu yüzden gelmişti.

Boğazı düğümlendi. "Neden?"

Göğsü sıkıştı. "Bir gün geldiğimde senin burada olmayacağından korkuyorum."

Adam hareketsiz kaldı, gözleri kadının yüzünde dolaştı. Yüzündeki ifade değişti, gözlerinde kadının çözemediği bir şey parladı. Adam alçak bir kahkaha attı. "Bu bir veda mı o zaman, Marino?"

Bu soru onu sarsmıştı ve elini uzatıp onu tuttu. "Hayır! Hayır."

Bir ay.

Yutkundu. "Endişelendim ve... gidecek başka yerim yoktu."

Bunu zaten söylemişti. Kendini çok aptal, körü körüne güvenen biri gibi hissetti. Ve çok geç kalmıştı, çok yavaştı; yeterince zaman kalmamıştı.

Adamın sağ eli omzuna kondu, ısısı kadının vücuduna sızdı. Dudaklarını ısırdı, zorlukla yuttu.

"Her zaman geri dönmelisin," dedi. "Tamam mı? Ölme. Söz ver..." Sesi

kesildi.

"Marino, ne oldu?" Adam geri çekilmeye çalıştı ama o bırakmadı.

"Hiçbir şey! Senin için o ilk yardım çantasını hazırlamak için çok zaman harcadım ve sana nasıl kullanacağını öğretmek için bir saatimi harcadım, bu yüzden... Eğer ölürsen, bu gerçekten nankörlük olur."

Boş bir kahkaha attı ve çenesiyle kızın başının üstüne değecek kadar yaklaştı. Neredeyse umutsuz bir şekilde iç geçirdi.

"Tamam..." dedi, "ama sadece sen istediğin için."

Bu sözler, göğsüne saplanan bir bıçak gibi içini deldi.

Uzun zamandır her şeyi yapabileceğini düşünmüştü. Savaş için. Luc için. Her bedeli ödeyebileceğini düşünmüştü. Şimdi sınırını bulmuştu.

Kaine masum değildi, ama yakalanırsa başına gelecekleri hak

etmiyordu.

yakalanırsa başına gelecekleri hak etmiyordu. Tılsımını söküp geri götürebilse bile, o ölmeyecekti. Sadece Morrough'un içinde lanetli bir arafta kalacaktı.

Eli omzundan kaydı. Geri adım attı ve gözlerinde gergin bir ifade vardı.

"Buraya gelmemeliydin," dedi. "Acil bir durum olduğunu sandım. Sebepsiz yere böyle ortaya çıkarsan,
benim kimliğimi açığa çıkarırsın. Cevap vermem gerekip gerekmediğini tahmin etmem gerekiyor."

Blackthorne'dan bahsedene kadar, Kaine'in aldığı riskin büyüklüğünü düşünmeye bile başlamamıştı. Crowther ve Ilva, Kaine'in kendileri için oluşturduğu tehlikeye o kadar odaklanmışlardı ki, onun için oluşturduğu tehdidi hiç
onların Kaine için oluşturduğu tehdidi hiç düşünmemişti.

Kafasından kan çekildi. Onu her zaman kendisinden çok daha güvende biri olarak görmüştü, tüm riskleri alan, düşman topraklarına giren kişinin kendisi olduğunu düşünmüştü.
tüm riskleri alan, düşman topraklarına giren,
ölümcül bir risk. Bu, durumu doğru bir şekilde değerlendirmek değildi. Direniş casusları ve keşif erleri, yakalanmaları kaçınılmaz olduğunda sorgulamadan kaçmak için genellikle
sorgulamadan kaçmak için siyanür hapları taşırlardı. Bu onun için bir seçenek değildi.

Kaçsa, saklansa bile, Morrough filakteriyi elinde tuttuğu için bunun bir önemi yoktu. Sadece
ama şu anda buradaydı. O geldiği için o da gelmişti.

Ilva bunun önemini neden göremiyordu? "Özür
dilerim," dedi. "Bir daha yapmayacağım."

Adam şüpheyle baktı.

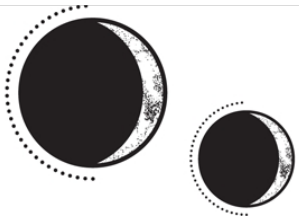
"Yemin ederim," dedi. "Eğer geri gelirsem, bu meşru bir şekilde olacak."

Adam keskin bir şekilde başını salladı. "Söz verdin. Sözünü tutacağına güveniyorum."

Midesinde bir sıkışma hissetti. *Bana güvenme. Ebedi Ateş'e güvenme. Hepimiz yalancıyız.*

Kız hafifçe başını salladı.

O gittikten sonra Helena yalnız kaldı. Pencereler
rüzgârla sallanıyordu, ama o orada kalakaldı, gittikçe soğuyarak, ne yapacağını düşünerek.

. BÖLÜM 47

Janua 1787

HELENA HAFTANIN SONUNDA KARAKOLA GERİ DÖNDÜĞÜNDE,
oda, kalın bir örtüyle kaplıydı.
Yere yastıklar serdi ve kapıyı açmaya çalıştığında kapının etrafında toplandı.

Ferron çoktan oradaydı, pelerini ve paltosunu çıkarmış, giyinmiş ve gömlek kollarını dirseklerinden yukarıya kadar sıvamıştı. Helena donakaldı.

Kuzeyliler o kadar solgundu ki kışın neredeyse parıldıyorlardı, Helena ise güneş ışığı olmadan solgun ve hastalıklı görünüyordu. görünüyordu. Sıcak güney güneşini o kadar çok özlüyordu ki, bazen cildi onu özlemekten acıyordu.

"Seni savaş alanı için eğitmiyorum," dedi Kaine. "Bütün bunların amacı, kaçabilmen için gerekli becerileri edinmeni sağlamak.
Şu anda, çok fazla olmadıkları sürece nekrotrollerin etrafında sorun yaşamazsın, ama Ölümsüzlerden birine rastlarsan, seni takip ederler ve sadece
seni öldürürlerse şanslı sayılırsın."

Kafasını sertçe salladı.

"Refleksin şu anda idare eder, ama gerçek bir dövüş farklıdır. Kurallar yoktur; yakın ve kirli bir dövüştür. Saldırmak veya pozisyon almak için harcadığın her saniye aleyhine bir puandır. Zaman asla senin lehine olmayacaktır.
tek avantajın, onların seni hafife alması, ama bu avantajı sadece bir kez elde edebilirsin."

Neden her seferinde belli belirsiz bir iltifat ettiğinde, bunu altı eleştiri ile örtbas etmek zorunda kalıyordu?

"Doğru."

Ona yan gözle baktı. "Savaşmak için yaratılmamışsın ve özellikle güçlü de değilsin, ama bunu kendi lehine kullanabilirsin. Sana bakan kimse seni bir tehdit olarak görmez. Muhtemelen önce kölelerini peşine takarlar, ama yeteneklerini görürlerse, gerçek bir tehlikeye girersin." Onu baştan aşağı süzdü. "Bugün çok fazla bıçaklanmak istemiyorum
, bu yüzden pratik hançerleri kullanacağız."

Masadan bir set aldı ve onları fırlattı.

Helena eline düşürdü ama yakaladı. Hafiflerdi, onun setiyle yaklaşık aynı boyut ve ağırlıktaydılar, ama tahtadan yapılmışlardı. Sıkıştırdı. Hiç rezonans olmaması garipti.

"Amacın ya kaçmak ve duvara üç kez vurmak - bunu kaçmak olarak sayacağız - ya da
yeterli sayıda kişiye ulaşarak rezonans kanalı oluşturmaktır. Bunu bir vuruş olarak kabul edeceğiz. Bundan sonra ne yapacağını biliyorsun."

Çok basit geliyordu, ama bu onların ilk kez düzgün bir şekilde antrenman yaptıkları zamandı. Muhtemelen kolaydan başlamak istemişti.

"Şimdi, çok sevdiğin o bataklıkta olduğunu hayal et. Arazi berbat ve sen dizlerine kadar çamura batmış kurbağa falan toplarken, birkaç necrothrall
seni fark etti. Seni koruyacak bir dövüş partnerin olmadığı için, onlarla uğraşırken Undying'in yaklaştığını fark etmedin. Senin bir vivimancer olduğunu gördü ve gardını aldı, ama seni canlı yakaladığında ödüllendirileceğini biliyor.
"Ona doğru adım attı, vücutları birbirine değene kadar. "Şimdi ne yapardın?
ne yapardın?"

Helena onun göğsüne saldırdı, ama o kaçmak ya da savurmak yerine, elinin düz tarafıyla bileğini vurdu. Darbe o kadar ani oldu ki, Helena bıçağı tutamadı ve tahta bıçak yere düştü. Adam bıçağı havada yakaladı.

Helena geriye atlayıp daha iyi bir savunma pozisyonu almaya çalıştı
, ama yerdeki giysiler onu yavaşlattı. Kötü bir araziydi. Kaine'in boş eli bileğini kavradı ve onu geri çekti.

Şimdi elinde olan bıçak, havayı keserek boğazına doğru savruldu. İkinci bıçağıyla bıçağı engellemeyi başardı, ancak Kaine bıçağın ucunu yakaladı ve parmaklarından kopardı.

El kılıfı yere düştü.

"Beş saniye oldu ve şimdiden iki bıçağını da kaybettin." Onu, teninde nefesini hissedebilecek kadar yaklaştırdı.

Onu itmeye çalıştı. Rezonans dokunuşu, tek ihtiyacı buydu. Bıçakları unut.

Bir saniye önce elinde bıçak olduğuna yemin edebileceği sol eli birdenbire boştu ve kız ona dokunamadan bileğini kavradı. Kız kendini kurtarmaya çalıştı, ama adamın eli demir gibiydi.

"Şimdi iki elin de benim," dedi, sanki kız fark etmemiş gibi.

Kendini geriye doğru attı, kurtulmaya çalışıyordu. "Bir tavsiye," dedi konuşur gibi, tüm gücü ve ağırlığıyla onun tutuşunu kırmaya çalışırken sallanmadı bile. "Bileklerini açık bırakma. Bileklerinden tuttuğumda, sana pratikte her şeyi yapabilirim. Bu, senin kaçman için olduğundan çok benim için daha kolay. Bu kural ayaklar için de geçerlidir. Dizinin üstüne tekme atarken dikkatli ol . Ayak bileğinden yakalarsam, saniyeler içinde yere düşersin. Ölümsüzlerin çoğu guild üyesidir; senin iki katın ağırlığındadırlar. Onları öldürmeyi başarsan bile, kapana kısılmış olursun. Tekmelemek veya dizlemek, tekmelemekten çok daha iyidir. Tekmelemek, momentumuna güvenmek yerine ağırlığını kullanır. Sertçe tekmele ve ayak bileklerine veya dizlerin yanlarına vur. Onları etkisiz hale getirmek önemlidir; dizleri çıkarmak dizleri çıkarmak, bıçak yarasından daha uzun sürede iyileşir. Kasıklarına diz atmak da işe yarar." Sırıttı. "Lichler bile bundan nefret eder."

Helena hemen ona diz atmaya çalıştı, ama o hiç çaba harcamadan yanaştı.

"Gördün mü? Kollarını kaybetmek tehlikelidir."

Onun dersleri sinir bozucu olmaya başlamıştı.

Helena ayağına bastı ve bacağına tekme attı.

Adam homurdandı. "Daha iyi, ama seni yakalamaya çalışsaydım, bayılana kadar bataklıkta boğardım
bayılana kadar bataklıkta boğardım. Ya da boynundan tutup kafanı dizime vururdum. Kirli savaşmalısın. Savaşta onur hakkında duyduğun her şeyi unut. Onur, hayatta kalmaktır."

O onu bıraktı ve kız, nefes nefese kalmış bir halde geriye doğru sendeledi.

Adam onu izledi, bakışları bir avcı kadar keskin. Kızın omurgasından bir titreme geçti.

"Eğer saldırıya uğrarsan, sayıca azınlıkta olacaksın ve
sayıca az olmasan bile, asla Ölümsüzler kadar güçlü veya dirençli olamazsın. Biz yorulmayız.
saatlerce savaşmaya devam edebiliriz ve bize verdiğin her yarayı, saniyeler içinde olmasa da dakikalar içinde iyileştirebiliriz. Seni yavaşlatacak kadar incitirlerse, ölmekten beter olursun."

"Biliyorum," dedi, sesi boşlukta yankılandı.

"Kaçmak için ne gerekiyorsa yap." Helena başını salladı.

"Kurnaz ol. Rakibin senden daha güçlüyse, bunu ona karşı kullanmak çok önemlidir. Seni
Seni hafife alacaklar ve onları yaralamayı ya da onlardan kaçmayı başarırsan
yaralarsan veya onlardan kaçarsan öfkeleneceklerdir. Bunun hem riski hem de avantajı vardır. Öfkelenirlerse, sana zarar vermek için daha çok çaba gösterecekler, ama aynı zamanda net düşünmeyi de bırakacaklar; bu da saldırılarını öngörülebilir hale getirecek. Savaşta, bir
öfkeli ve aptal bir insan."

Kadının bıçağını almasına izin verdi ve cebinden diğer bıçağı çıkarıp kadına geri attı.

Ona tekrar saldırdı. Ve tekrar. Ve tekrar. Her seferinde kazandı
. Buna rağmen, tuhaf bir şekilde iyi bir ruh hali içindeydi.
Kadın, bunun nedenini bir türlü anlayamıyordu, çünkü genellikle adam onun hatalarını kişisel hakaretlermiş gibi ele alıyordu.

Bir raundu "kazanmak" için tek yapması gereken, bir kez istikrarlı bir temas kurmaktı. Herhangi bir yerde. Tek bir dokunuş. Ya da onu yakalamadan birkaç saniye önce

birkaç saniye içinde ona ulaşmak.

İkisi de imkansızdı. Kaine hiç çaba harcamadan onu silahsızlandırabilir, bıçakları ellerinden alabilir, ayağını takabilir, darbeleri atlatabilir ve yana kaçabilirdi. Sonra kız bir
bir hata yapar, bir anlığına kendini açık bırakırdı ve bu onun ihtiyacı olan tek şeydi. Silahlı değildi ve rezonansını kullanmıyordu. Buna ihtiyacı yoktu. Onu bir kolundan yakalayıp arkasına ya da başka bir çaresiz pozisyona çevirirken, ona acımasızca eleştirilerde bulunacak, her şeyi yanlış yaptığını, tüm avantajlarını
yetersizliği ona verdi.

Helena giderek daha fazla öfkeleniyordu, bunu o da fark etti ve eğleniyor gibiydi.

"Rezonansını kullanmalısın," dedi
ve bir darbeyi kaçarak dengesini bozdu.

Hızlı bir tekmeyle onu yere düşürdü.
Ayağa kalkmaya çalıştı, ama adam onu ayak bileğinden yakaladı ve sürükledi. Adamı bıçaklamaya çalıştığında, adam tek eliyle iki bileğini de yakaladı.

Bileklerini başının üzerine sabitleyerek bıçaklarının parmaklarından düşmesini sağladı ve sonra kalçalarının üzerine oturdu.

"Ben Blackthorne olsaydım, kalbiniz hala atarken sizi deşip organlarınızı yerim," dedi, üzerine eğilerek. Ağırlığı bileklerini o kadar sıkı bastırıyordu ki, kumaşın altındaki fayansları hissedebiliyordu.
Parmakları kadının karnında dolaştı.

Karnından bir titreme geçti, sıcaklık dalga gibi içinden geçti.

"Sen yakın dövüşte berbatın. Duruşun çok kötüydü ama bu konuda daha da kötüsün," dedi, ama gözleri parmaklarını takip ediyordu.

"Daha önce hiç yapmadım," dedi Helena
diye isyan etti ve kurtulmaya çalıştı. Kalbi deli gibi atıyordu. "İkimiz de silahlarla savaşacağımızı sanıyordum."

O güldü. "Neden silaha ihtiyacım olsun ki? Benim elim boşken bile beni yenemiyorsun."

Kız ona kaşlarını çattı. "Neden bu kadar iyi bir ruh halindeyim?"

Kaşlarını kaldırdı ve ayağa kalkarak ona yardım etmek için elini uzattı. "Kızgın olmamı mı tercih edersin?"

Kadın soruyu görmezden geldi ama onu dikkatle izledi. Kadının bitmek bilmeyen eleştirilerine
ve onu öldürebilecek tüm yollara dair uyarılarına rağmen, hala tuhaf bir şekilde neşeli görünüyordu.

Bu rahatlatıcı olmalıydı, çünkü onun öfkesine çok alışmıştı, ama bunun yerine ona bakarken çöküşün eşiğinde hissediyordu. Zamanı azalıyordu.

Onun muhalif tavrından yararlanarak onu bir dereceye kadar manipüle edebilse bile, bu güvenilir bir yöntem olmazdı. Bu, Ilva'nın taleplerini karşılamazdı.

Bıçakları eline aldı. Kafatasında zonklayan
baskı vardı. Gündönümünden beri neredeyse hiç uyumamıştı. Sürekli onun çıldırıp, Basilius gibi kendini parçaladığını, ama sonra hepsini yiyip bitirdiğini,
sonsuza dek kendini yiyip bitirdiğini görüyordu, tıpkı Ferron arması'ndaki ejderha gibi.

Onun sesi, Ilva'yı düşüncelerinden kopardı. "Dirseklerini kullanmaktan korkma. Yakın mesafeden bir saldırıyı savuştururken dirsekler çok işe yarar. Dirseklerinle yumruklarından daha fazla hasar verebilirsin."
" O ona saldırdı.

Kaçmak yerine, ona doğru ilerledi ve son anda yana kaçtı. Adam döndü, ama Helena çoktan bıçaklarından biriyle adamın bacağına saplamıştı. Gerçek bir bıçak olsaydı, tendonu ve atardamarı kesip adamı bir dakikalığına sakat bırakabilirdi.

Bir sonraki saldırı için geriye atlamaya çalıştı, ama adam kalan bacağını kaldıraç olarak kullanarak onu yere düşürdü. Yuvarlanmaya çalıştı ama adamın ağırlığı onu sıkıştırdı. Helena kurtulmaya çalışırken tekmeledi ve hırladı, ama adamın tutuşu acımasızdı ve elini engelliyordu.

"Bu gerçek bir kavga olsaydı, şimdiye kadar çok kızmış olurdum," dedi adam, sesini alçaltarak vücudunu yukarı kaydırıp onu yere yatırdı.

bilekleri yere değiyordu, gövdesi kadının vücuduna yapışmıştı. Ağzı kadının boynunun dibine ulaşmış, nefesi kadının cildinde sıcak bir esinti oluşturuyordu.

Kadın kurtulmak için kalçalarını kıvırıp sallamaya devam etti. Kaine aniden onu bıraktı ve kendini itti.

Çenesindeki kaslar gerildi, gözleri karardı, ağır ağır nefes alıp vererek ayağa kalktı, yanakları hafifçe kızardı.

"Eğer bir daha böyle sıkışırsan,
böyle kaçmaya çalışmanı tavsiye etmem," dedi sıkı bir sesle, nefesini toparlamak için dönerek.

Helena çok yorgundu, bir süre daha yerde yatmaya devam etti. "Nasıl yapmalıyım?"

"Dediğim gibi," dönmeden cevap verdi, "dirseklerinle. Burun ve göz çukurlarını hedef al. Ya da yeterince uzun süre gevşek kal, böylece dikkatsizleşip bileklerini bırakırlar. Bir elin serbest kaldığında, ne istersen yap, beyinlerini erit. Sadece... kıvranma."

Artık anlıyordu.

Hemen oturdu. "Anlaşıldı."

"Tekrar." Kız bıçaklarını geri almadan önce adam geri dönüp ona saldırdı.

Outpost'tan ayrıldığında, tüm vücudu ağrıyordu. Kontrol noktasına ulaşmadan önce normal yürüyebilmek için köprüde durup morluklarını iyileştirdi.

Kütüphanede birkaç tane göğüs göğüse dövüşle ilgili kitap buldu ve onları özenle okudu. Kaine, aralarındaki etkileşimler, sözleri, davranışları, söylediği ve söylemediği şeyler hakkında tüm notlarını gözden geçirerek onu anlamaya çalıştı
Onu anlamaya çalışıyordu. Crowther ile geçirdiği tüm zaman boyunca
onun davranışlarını inceledi, ama yine de bunların ne anlama geldiğini hala bilmiyordu. Kaine bu kadar risk almaya değer ne isteyebilirdi ki? Crowther ve Ilva'nın
ona atfettikleri hırs ve güç arzusunu görmüyordu, ama onun seçimleri için başka bir açıklaması da yoktu.

Gündönümü için karargaha dönen herkes
, kahramanlar şehirlerini geri almak için tekrar yola çıkmıştı. Helena'nın bir hayalet gibi hastane ile laboratuvar arasında gidip geldiği garip saatleri fark edecek kimse yoktu.

O, karakola her geri döndüğünde, silahlı olan o ve silahsız olan o, Undying'i etkisiz hale getirmek ve öldürmek için teknikler gösterirken, göğüs göğüse dövüşmeye devam ettiler. O, onun durmasını diledi.

"Dikkatini bile vermiyorsan seni eğitmenin ne anlamı var?" dedi adam, onu on kez çaba harcamadan silahsızlandırdıktan sonra sonunda sinirlenerek.

Helena otomatik olarak yerden tahta bıçağı aldı. "Dürüst olmak gerekirse, bunun bir anlamı olduğunu düşünmüyorum.
Eğer Ölümsüzlerden biri bana saldırırsa, hayatta kalabileceğimi sanmıyorum. Hayatta kalsam bile, muhtemelen o kadar ağır yaralanırım ki, bunun bir anlamı kalmaz."

Adam duruşunu değiştirdi, gözlerini kısarak. "Ne oldu?"

"Yorgunum," dedi, yere bakarak. "Bu savaştan yoruldum. İnsanları kurtarmaya çalışmaktan ve onların
zaten ölecekler, ya da onları kurtarmak için daha sonra daha kötü bir şekilde ölmelerini izlemek zorunda kalmak. Aynı döngü, tekrar tekrar. Nasıl kurtulacağımı bilmiyorum, nasıl devam edeceğimi de bilmiyorum."

"Holdfast için her şeyi yapacağını sanıyordum." Oda içinde volta atıyordu.

"Fiyat gittikçe yükseliyor," dedi kadın sessizce. "Bunu ödemeye devam edebileceğimi bilmiyorum."

Adam durdu. "Sanırım şehitlerin bile sınırları vardır."

Kız başını kaldırdı ve adamın, o bakmıyorken onu dikkatle izlediğini bir an için fark etti.

Hayal etmiyordu. Orada, yüzeyin hemen altında. Gözlerinde neredeyse parıldayan bir arzu vardı. Ama o pes etmeyi reddediyordu. Ne zaman onu çağırmaya, çizdiği çizgiyi aşmaya ikna etmeye çalışsa, kötülüğü ortaya çıkıyor, tırtıklı bir bıçak kadar acımasız oluyordu.

O, savunmasız olduğu zamanlarda her zaman en acımasızdı.

Son zamanlarda hiç acımasız davranmamıştı, bu da ona şu anki şansını açıkça gösteriyordu.

Belki daha ısrarcı olsaydı, acıyı aşmanın bir yolunu bulabilirdi, ama o her zaman onu en çok incitecek yolu biliyor gibiydi.

Yine de bunu yapmak zorundaydı.

Derin bir nefes aldı, başını salladı ve odaklanmaya çalıştı. "Sadece kötü bir gün," dedi. "Şimdi iyiyim."

Bıçağını aldı ve adam uyarı vermeden üzerine atladı.

Serbest eliyle onu itmeye çalışarak yana kaçtı
ama adam kolayca kaçtı. Yıldırım hızıyla eliyle kadının bileğini yakaladı. İlk bıçağı düştü. İkinci bıçağı çıkardı, dirseğiyle adamın kaburgalarına vurmayı başardı ve
kendini kurtarmayı başardı.

Yere düşen büyük bıçağı yerden kaparak savunma pozisyonuna geçti ve adamın tekrar yaklaşmasına hazırlandı. Adam, ona bıçak sapladığında kolundan yakaladı ve büyük bıçağı tekrar elinden aldı.

Ayağını onun ayak bileğinin arkasına dolamaya çalıştı, ama adam geriye doğru savrulup kaçtı ve kadının kolunu arkasına çevirdi. Adam bu numarayı seviyordu, neredeyse tahmin edilebilirdi ve tutuşu döndükçe tutuşu her zaman biraz gevşiyordu.

Kadın hamle yaptı, kurtuldu ve zaferin tadını çıkarırken, adamın onu bıraktığını fark etti.

Kaçışının momentumunu kullanarak, onu döndürdü, botuyla ayak bileğini yakaladı ve yere çarptı. Nefesi kesildi ve nefes nefese yatıyordu.

Adam onun üzerine çöktü. "Hala zekice davranmak yerine hızlı davranarak kazanmaya çalışıyorsun. Beynini *kullan*. Tekrar."

Helena yoruluyordu, ama daha uzun süre dayanmayı başardı. Bunu yapmayı öğrenmeye başladığını, kalıpları, açıkları görmeye başladığını, zayıflıkları ve fırsatları fark etmeye başladığını anlayabiliyordu. Bunları kullanacak kadar hızlı değildi, ama zamanla bunu başarabilirdi.

Onu iki kez yere düşürmeyi başardı, ama o her seferinde kaçtı. Adam onu yere yatırmaya çalıştı, ama kız momentumunu kullanarak yana doğru döndü.

onun momentumunu kullanarak. Düşerek yerde yuvarlandılar, ta ki o duvara çarpana kadar, ve kız onu orada yere yatırdı. Sol elini kadının boğazına dolamıştı, ama kadın onun eline bıçak dayamıştı ve diğer elini adamın göğsüne bastırarak, rezonansını adamın vücuduna yayıyordu.

Kalbinin atışını avucunda tutuyormuş gibi hissedebiliyordu.

İkisi de hareketsiz kaldıklarında, kız şaşkın bir kahkaha attı. Yüzleri o kadar yakındı ki, neredeyse birbirlerine değiyorlardı.

"Aynen öyle," dedi, nefes nefese. "Sadece it. Tam orada."

Kız keskin bir bakış attı. Adam onu izliyordu, onu durdurmak için hiçbir hareket yapmıyordu. Bekliyordu.

Gülümsemesi kayboldu ve ona dehşetle baktı.

Gözlerindeki o acı... Sonunda anlamıştı. Adam onun ihanetini bekliyordu.

Onu engelleyen şey buydu.

O, bu olasılık kadının aklına gelmeden önce, en başından beri biliyordu ve yine de onu eğitmişti.

Yüzündeki ifadenin ne anlama geldiğini anlamak için bir kitaba ya da Crowther'a ihtiyacı yoktu. Hissedebiliyordu.

Elini boğazına koydu, başparmağı çenesinin altındaki yara izini yavaşça okşadı.

Ona daha yakın eğildi, eli göğsünden omzuna kayarak onu kendine doğru çekti ve öptü.

Yavaş, tatlı bir öpücük değildi. Alkol ya da güvensizlikten kaynaklanan bir öpücük değildi.

Öfke, çaresizlik ve onu yok olmaya sürükleyecek kadar ateşli bir arzudan doğmuştu.

Muhtemelen veda öpücüğüydü.

Ona bunu bilmesini istedi. Bu gerçekti. Onun için her zaman gerçek olmuştu.

Dudakları buluştuğunda donakaldı. Elini omzunda hissetti ve öpücüğü derinleştirirken, gömleğinin kumaşını daha sıkı kavrayarak, dudakları çılgınca, itilmeye hazırlandı.

Adam bir an tereddüt etti ve sonra içinde bir şey kırıldı, sanki bir baraj patlamış gibi, ve Helena onun içinde boğuluyordu.

Kollarını ona doladı ve onu vahşice öptü. Sıcaklık çılgın bir yangın gibiydi.

Gerilim, bekleyiş. Aylarca süren beklentiler. Bunun için gönderildiğini, bu yüzden istendiğini söyledikten sonra. Hepsi bir hileydi. Gerçek niyetini gizlemek için bir aldatmacaydı.

Onu talep etmek, ona anılarını korumak için kullanmasını öğrettiği aynı yanıltma numarasıydı.

Bir yalandı, ta ki öyle olmadığı ortaya çıkana kadar.

Bir şekilde, onun gözünde yer değiştirmiş, onu takıntı haline getirmek için manipüle etmişti. Avucunu boynunun yan tarafına bastırdı.

Parmaklarını örgülerin altına kaydırdı ve onu yerinde sabitleyerek öptü, bükülerek onu yere, kendisinin altına getirdi.

Kızın parmakları, onun gömleğinin yakasının altına kaydı, köprücük kemiklerinin çukurunu, boynunun kıvrımını takip etti.

Parmaklarını saçlarının arasında gezdirdi,
kendini tamamen yakınlığında kaybetmek istedi. Tırnakları omuzlarına batıyordu. Sırtındaki yara izlerini,
içlerindeki enerjinin titreşimini hissedebiliyordu.

Ne kadar soğuk olsa da, ejderha Ferronlar için uygun bir semboldü. Etrafına buz duvarları örmüştü, ama
kalbinde ateş vardı.

Gömleği, adam onu yırtıp attığında yırtıldı. Onu kendine doğru çekti, tenini teninde hissedene kadar sıkıca kendine bastırdı. Düşünmeden onu ısırdı.
içinde açıklayamadığı bir açlık vardı, tatmak, hissetmek, sarılmak ve her zaman, her zaman boş olmamak için bir arzu.
Onun yanında o kadar sıkı kıvrılmak istiyordu ki, ortadan kaybolacaktı.

Eli kaburgaları ve belini okşarken, göğüslerini öperken, vücudu bacaklarının arasına sıkışmışken, giysileri kayıyordu. Eli uyluğunu okşarken eteği yukarı kayıyordu.

Her şey çok hızlı oldu. Bunun
yumuşak ya da yavaş olacağını hiç düşünmemişti, ama daha çok bir çarpışma gibiydi, birbirlerini parçalamak gibiydi. Kendini kaptırırken kendini tüketmesine izin verdiğinde.

O, kadının içine girdi ve kadının kalbi durdu, gözleri fal taşı gibi açıldı.

Dilini o kadar sert ısırdı ki kan tadı aldı, gözlerini sıkıca kapattı. Adam durakladı ve onu öptü, dudakları o kadar yakıcıydı ki kemiklerinde hissetti ve yüzünü onun yüzüne sürttü, ama acıyordu.

Yavaş yapılmazsa acıtabileceğini biliyordu, ama acıttığına sevindi.

Bazı şeyler acı vermek içindir. Kaine'in bu sınırı geçmek istemediği çok açıktı, ama o yine de onu baştan çıkarmıştı. Israrla ve ısrarla onu zorlamış ve yine de yapmıştı, çünkü çaresizdi.

Bu acı *vermeli*.

Vücudu onu neredeyse tamamen sarmıştı, dudakları saç çizgisini ısırıyordu. Kolları omuzlarını sarmış,
onu kendine sıkıca sarıyordu. Gözlerini zorla açtı, o anda onun ne hissettiğini görmek istedi.

Şu anda bile çenesi gergindi. Yüzünde ihtiyatlı bir ifade vardı. Ağzı sert, düz bir çizgi halindeydi.

Ama gözleri...

Anlayabilirdi ki, o
ona aitti.

Bu farkındalık kalbini kırdı.

Kaine başını kadının omzuna yasladı, kadının tenine inleyerek, onu kendine daha da yaklaştırdı ve sonra aniden,
onunla sadece zevk almıyordu. İçinde bir sıcaklık uyandı, kontrolünü kaybetmeye başladı
onu yutmak üzereydi. Ama utanç ve suçluluk duygusu da aynı hızla yükseldi, deniz suyu kadar soğuk ve acıydı, ta ki o
parçalanmanın eşiğine geldi.

Vücudu titredi. Düşük bir inilti çıkardı, kollarını hala ona dolayarak yere yığıldı. Nefes nefese kalmış, çıplak omzuna bir öpücük kondururken nefesi onun teninde hissediliyordu.

Helena hareketsiz yatıyordu, onun vücudunun ağırlığı üzerindeydi,
aniden yerden yayılan soğuğu hissetti. Kir, çakıl ve pürüzlü kumaşlar cildini ısırıyor, onu yıpratıyordu.

Aklına gelen tek şey, başka bir şey olmadan her şeyin bitmiş olmasına ne kadar rahatladığındı.

Fahişeler bile, onun neredeyse yaptığı gibi işlerinden zevk alacak kadar alçalmamışlardı.

Hareketsiz yatmaya ve titrememeye çalıştı. Kaine'in vücudu ve nefesi, o soğuk yerde tek sıcaklık kaynağıydı. Sonra sertleşti ve kendini itti. Yüzünde
gerginleşti ve ona bakmadan, giysilerini giyerek aceleyle uzaklaştı.

Helena yavaşça oturdu ve ona baktı, çünkü başka ne yapması gerektiğini bilmiyordu.

Giyinirken giderek solgunlaşıyordu. Yüzünde inanamama ifadesi vardı.

"Siktir..." diye mırıldandı, elini saçlarının arasından geçirip gömleğini giydi.

Nefesi düzensizleşiyordu. Gömleğini giydikten sonra düğmelerini aradı ve bazılarının eksik olduğunu fark edince şaşkın bir ifadeyle baktı.

Sanki kusacakmış gibi elini ağzına kapattı. Boğazı çöktü ve gözlerini kapattı. Derin bir nefes aldıktan sonra ona döndü, yüzünde soğuk bir ifade vardı. Yüzüne sadece bir an baktı, sonra gözleri aşağı indi ve yüzündeki az kalan renk
yüzündeki son renk de kayboldu.

"Sen... sen bakire miydin?"

Helena aşağı baktı. İç uyluklarının üst kısmında kan lekeleri vardı. Acı çekmesine şaşmamalıydı.

Hemen dizlerini birbirine bastırdı ve eteğini daha da yukarı çekti. "Senin de böyle olmasını istediğini varsaymıştım
" dedi, sorunun ima ettiği her şeyi düşünmemeye çalışarak.

Saygın bir kızın bekaretini kaybetmesi, kariyerini, eğitimini, simyayı, her şeyi feda etmek anlamına geliyordu. Sadece bakirelere Lumithia'nın lütfu bahşediliyordu. Helena önemli birisi olsaydı, Kaine'in onunla evlenmesi beklenirdi. Sonuçta, böyle bir düşüncesizlik, anne babasının evlenmesinin sebebiydi.

Açıkça görülüyordu ki, o onu bu kategoriye dahil etmemişti. Göğsünde ciğerleri büzüldü.

"Ben..." Sesi kesildi. "Ben... bilseydim daha nazik davranırdım olurdum."

Bacaklarını kendine doğru çekti, sanki daha küçük olursa görünmeyecekmiş gibi.

"Ben gerçekten öyle olmanı istemedim," dedi sessizce. Giysilerini giymeye çalışırken elleri titriyordu.

Adamın ağzı kapandı ve oda sessizliğe büründü. Aralarındaki havanın değiştiğini hissedebiliyordu. Ama
neden önemli olduğunu, neden bu sınırı çizdiğini anlamadı.

Dizi bunun bir parçası olmalıydı. İyileştikten ve etkilerini tamamen içselleştirdikten hemen sonra, onu öpmüştü. Onu istemişti. Bu, onun için bir dönüm noktası yaratmıştı; bu yüzden o zamandan beri bu kadar uzun süre uzak durmuştu. Belki de bir kez bile olsa pes etmek, teraziyi bozmaya yetmişti. Belki de artık yolunu değiştiremezdi; seçimini yapmıştı.

Takıntılı ve sahiplenici.

Ona sahipti. Eğer bunu kullanacak kadar akıllıysa. Dizlerinin üzerine çökmüş, her şeyi yapmaya hazır, demişti Ilva.

Yine de bunu nasıl yapacağını hala bilmiyordu. Ilva veya Crowther, Kaine'in sonunda onunla yatmış olmasının önemini anlamayacaklardı; bu,
başından beri ondan bekledikleri şeydi.

Gülmek ve ağlamak arasında kalmış, ağzı acı bir gülümsemeye bükülmüştü.

"Eh, sonunda kendini fahişe gibi sattığın için memnun görünüyorsun," dedi acı bir sesle, dudakları kıvrılırken.

Parmakları dondu ve oda bulanıklaştı.

"Bu benim işimdi," dedi kadın. "Bunun benim görevim olduğunu bilmeliydin."

"Elbette," dedi tonusuz bir sesle, odanın içinde sanki orada olduğuna inanamıyormuş gibi etrafına bakındı. Kolları yanlarında sarkık duruyordu. "Ben sadece... Senin gerçekten başaracağını hiç düşünmemiştim."

başaracağını hiç düşünmemiştim."

Helena giyinmeyi bitirene kadar bir sessizlik oldu.

"Direnişi asla ihanet etmeyecektim," dedi sonunda. "Asla ihanet etmeyecektim. Ben teklifimi yaptığımda zaten kaybediyordun ve muhtemelen şimdi de kaybedeceksin, ama umurumda değildi. Sadece annemin intikamını almak istedim."

Dudaklarını sıkıca kapattı ve yere baktı. "Ne yazık ki, hizmetlerimi sunma fırsatı bulduğumda, annem çoktan ölmüştü ve adli tıp raporunda doğal nedenlerden öldüğü yazıyordu. Neyi intikam alabilirdim ki?"

Sesindeki ve yüzündeki acı saf ve katıksızdı. "Crowther'ı yeterince tanıyordum, beni sadece kullanabileceği bir araç olarak göreceğini biliyordum, bu yüzden düşündüm ki...

ona kendini içine sokabileceği bir çıkmaz sokak verin."

Sonra ifadesi acımasız ve küçümseyici bir hal aldı. "Eternal Flame'den ne isteyebileceğimi düşünmeye çalıştım. Af, çünkü bu hem saçma hem de barizdi.

Ama Direniş yeniliyordu, herkes yenildiğini biliyordu. Bir bağlantıya ihtiyacım olduğunu biliyordum, benim için mesajları alıp mesajlarımı alıp, çağrıldığında gelebileceğini biliyordum. Crowther'ın sıçanlarından birini seçmesini istemedim ve belirli birini talep etmenin onların benden beklediklerini yerine getireceğini düşündüm."

Yutkundu. "Ama Ebedi Ateş'in soylu aileleri çok değerli, onların gözünde değersiz birini istemek zorundaydım ve Crowther orada durmuş,

bir cevap bekliyordu. Bir şey bulmam gerekiyordu. Sınav listelerinde adını hatırladım. Helena Marino dediğimde Crowther'ın gözlerinde bir ışık belirdi ve yemi yuttuğunu anladım."

Alaycı bir şekilde gülümsedi. "Sanki senin için Yüksek Necromancer'ı ihanet edecekmişim gibi. Seni, benim sahip olduğum takıntıyı abartmaya çalışman için talimatlarla göndereceklerini biliyordum - sıkılmamam veya fikrimi değiştirmemem için - ama endişelenmedim. Sen hiç kimseydin, sadece Holdfast'ın arkasında, onu bir köpek gibi takip eden garip bir gölgeydin. Senin denemenin
komik olacağını düşündüm."

Sonra yüzünü buruşturarak ondan gözlerini ayırdı. "Ama sen —sen—" Başını salladı. "Aslında önemli değil. Beni alt ettin. Ya da belki de ben çok yorgun ve
seni uzaklaştırmaya devam edemeyecek kadar yorgun ve kederliyim. Sen kazandın." Bir anlığına gözlerine baktı, yüzünde acı ve alaycı bir ifade vardı. "Aferin."

Sonra gidip duvara yaslandı ve gözlerini kapattı.

Helena ona şüpheyle baktı. Bu itirafla neyi amaçladığını tam olarak anlayamıyordu.

Onun hakkında söyledikleri yeterince inandırıcıydı. Bu, tutarsız etkileşimleriyle uyumluydu, ama
annesinin intikamını almak onun gerçek motivasyonu olduğunu iddia etmek? Onun intikamını ne için almak?

"Annen kalp krizinden öldüğü için taraf değiştirdin mi?" Yüksek sesle alaycı bir şekilde güldü, ayağa kalktı ve yüzündeki acı ifadesini gizledi. "Onun ölümü kimsenin suçu değildi, ve olsa bile,
yine de Principate Apollo'yu kalbini sökerek kazara öldürdün mü? Onunla kaçıp üç yıl boyunca Undying'e katıldın, onun ölümünü gördün, devam ettin ve sonra ne oldu? Sarhoş olamadığın için o kadar melankolik oldun ki casus olmaya karar verdin?"

Onu kışkırtıyordu. Bunun onu öfkelendireceğini biliyordu. Onu yeterince kışkırtırsa, sonunda gerçeği söyleyeceğini umuyordu.

Gözleri birden açıldı. Gözleri gümüş rengine dönmüştü ve yanaklarının çukurlarında iki renk lekesi belirmişti. "Siktir git."

Kadın irkildi ama karşılık verdi: "Sen zaten siktin."

Sırtı morarmış, cildi zeminden sürtünerek yaralanmış ve alt karın bölgesi, pelvisine yumruk yemiş gibi ağrıyordu. Orada dururken hiç bu kadar üşümemişti,
ama çok kızgındı ve sonunda her şey açığa çıkmıştı. Bu oyun artık bitmişti.

"Sen bir canavarsın," dedi, kollarını kavuşturarak. "Yaptıklarını unutmamı mı bekliyorsun? O hoş kişiliğin sayesinde bu kadar yüksek bir mevkiye geldiğini mi düşünüyorsun? Annenin ölümünü hatırlatarak tüm bunları silebileceğini mi sanıyorsun? Herkes birini kaybetmiştir ve çoğu, senden daha fazlasını.
seninkinden daha fazla. Eğer onun ölümünden Morrough'u sorumlu tutmak istiyorsan, belki de o öldükten sonra onu desteklemek için fazladan zaman harcamamalıydın. Bu savaşı başlattıktan sonra. Ve Ölümsüz olmayı seçtikten sonra."

O kadar öfkeliydi ki, kadının rezonansı
havada uğultu gibi hissedebiliyordu, cildine baskı yapıyordu. Kendi rezonansını kullanarak karşılık vermezse, muhtemelen onu derisini yüzerek öldürecekti.

"Neden böyle olduğumu bilmek ister misin?" diye sordu yavaşça, dişleri köpek dişi gibi parıldıyordu. "Bir keresinde bunun bir ceza olup olmadığını sormuştun ve ben de değil dediğimde dürüsttüm. Bu benim yaptığım bir anlaşmaydı."

Ona doğru yürüdü, öfkesi odayı sarsacak kadar yayılıyordu.

"Babamın başarısızlığından sonra, Morrough'un planlarını ortaya çıkardıktan sonra, Yüksek Büyücü'nün
anlayışlı davrandığını mı düşünüyorsun?"

Helena donakalmış bir şekilde ona baktı.

"Ben hala Enstitü'deydim, yılı bitiriyordum. Babamın yakalandığı ve vatana ihanet suçunu itiraf ettiği haberi geldiğinde, onunla yalnız kalanın kim olduğunu sanıyorsun?" Kaine'in yüzü kederle buruştu. "Annem eve geldiğimde onu bir
kafese kapatmıştı. Haftalarca ona işkence etmişti."

Nefesi düzensiz ve kesik kesik olmuştu. "Sevdiğin kişiyi kurtarmak için kendini sattın.
seni sattın. Ben de öyle yaptım.
Ne yapmalıydım, Principate Apollo'yu öldürmeyi başaramayıp bu yüzden acı çekmeyecek olanın ben olmayacağımı bilerek? Bu"

Kendini işaret etti. "Sadakatimi böyle kanıtladım, onu nasıl ikna ettim..." Nefesi kesildi. "...ona zarar vermemesi için."
incitmesini engelledim."

Helena'nın başı dönmüştü. "Biz... Ben bilmiyordum."

Dudakları hırçın bir şekilde kıvrıldı, ama sonra arkasını döndü ve sesi kalınlaştı. "O asla iyileşmedi. Morrough ve Bennet o zamanlar denek sıkıntısı çekiyorlardı. Birlikte
birlikte deney yapmayı severlerdi. Bazen saatlerce onun çığlıklarını duyardım. Ona bir şeyler yapar, sonra da tersini yaparlardı, böylece geriye hiçbir iz kalmazdı."

Saçlarını yüzünden çekip boğazını temizledi. "Bütün yaz boyunca. Ona üzgün olduğumu söylemekten başka bir şey yapamadım. Bunu yapıp onun için geri döneceğimi söyledim. Başarısız olmayacağımı."

Duvara yaslanarak düşecekmiş gibi durdu. İlk başta öfke dolu olan sözler, içinden dökülen bir keder dalgasına dönüşüyordu.

"Prens öldüğünde ve ben kalbi geri getirdiğimde, Yüce Büyücü onu serbest bıraktı ve Ebedi Ateş beni almaya gelmeden önce bizimle birlikte gitmemizi sağladı.
öncesinde bile annem hiç güçlü bir kadın olmamıştı. Hamileyken, doktorlar ona
benim ona neye mal olacağı konusunda uyardıklarında dinlemezdi. Ondan sonra hep kırılgan kaldı. Babam hep ona bakmam gerektiğini söylerdi. Sorumlu olduğumu söylerdi. Büyürken, ona hep bakacağıma dair defalarca yemin ettirirdi. Onu kaçırmaya çalıştım. Her şeyi ayarladım ama o gitmedi. Ben olmadan gitmedi. Beni burada bırakamayacağını söyledi."

Ellerinin avuç içlerini gözlerine bastırdı. "Bir yol var mı diye düşünüyordum ve
Undying'in düzenlediği partiler vardı. O, gitmem gerektiğini söyledi, arkadaşlarım olursa korunacağımı düşündü. Ama davet edilmemin sebebi bu değildi. Onlar bunun
ilginç olan, yaralanmanın kalıcı olmasını sağlayacak yollar bulmaktı ben en küçüktüm. Otomatik olarak kısa çöpü çeken
..." O, odayı artık görmüyor gibi gözlerini kırptı. "

dönünce yatakta olacağını sanıyordum, ama beni bekliyordu. Kapının yanındaydı ve beni görünce çığlık atmaya başladı. İyileşeceğini söylemeye çalıştım, ama hepsinin kendi suçu olduğunu söyleyip durdu ve kalbi durdu ve ben... yapamadım..."

Sesi kırıldı ve duvara yaslanarak, sanki ikiye bölünecekmiş gibi titreyerek oturdu. Tekrar konuşmaya başladığında sesi donmuştu.

"O öldükten sonra, izleniyordum. Morrough, onun için katıldığımı biliyordu. Herhangi bir risk almadan önce güvenini geri kazanmam gerekiyordu. Bir anlık fedakarlığın her şeyi değiştirebileceğini düşünen aptallardan biri değilim. Eğer ihanetimin bir anlamı olmasını istiyorsam, onun bunu önceden fark etmemesi gerekiyordu."

Helena dehşet içinde donakaldı. Nasıl olur da kimse bunu bilmiyordu?

"Çok üzgünüm." Şoktan bayılacak gibi hissetti.

"Sahte sempatine ihtiyacım yok, Marino," diye hırladı, ama sesi titriyordu.

Muhtemelen kimseye olanları anlatmamıştı. Annesinin ölümü herkes tarafından önemsenmemişti. Savaşta insanlar ölürken kalp krizi neden önemli olsun ki?

Ama Helena, bir vivimancer'ın iz bırakmadan uygulayabileceği ve düzeltebileceği işkence türlerini biliyordu. Bunun zamanla kalbe ne yapacağını tahmin edebiliyordu. Kaine yıllardır bu suçluluk duygusunu taşıyordu, elinden geldiğince telafi etmeye çalışıyordu, onun için bir tür intikam almaya çalışıyordu, . "Yalan söylemiyorum," dedi. "Üzgünüm. Ona olanlar için gerçekten üzgünüm ona olanlar için gerçekten üzgünüm."

Ona yaklaştı. O kadar yıkılmış görünüyordu ki, sanki kendi içine çökmek üzereydi.

Elini onun koluna uzattı, onun onu odanın diğer ucuna fırlatmasını bekliyordu, ama omuzları

titredi ve başını kadının omzuna bıraktı. Kadın onu kollarının arasına çekti; adam kadına sıkıca sarıldı ve hıçkırarak ağladı.

"Yapamıyorum... Yapamıyorum..." diye tekrar tekrar söylüyordu.

Helena ne yapacağını bilmiyordu. Parmaklarını onun saçlarında gezdirdi ve onu kucakladı.

"Yapamıyorum... Bunu bir daha yapamıyorum..." diye sonunda nefes nefese söyledi. "Bir daha kimseyi sevemem. Dayanamam."

Körü körüne onun yüzünü buldu, elini yanağına bastırdı, gözyaşlarının avucundan bileğine doğru aktığını hissetti.

"Üzgünüm. Çok üzgünüm, Kaine." Bunu tekrar tekrar söyledi.

Her şey için özür diliyordu.

Kaine Ferron ilk kez ona tamamen insan gibi geldi.

Onun duvarlarını aşmış ve
kötülük ve acımasızlık katmanlarını soyup attı ve onun kırık bir kalbi olduğunu gördü.

Bunu kullanabilirdi.

BÖLÜM 48

Janua 1787

KAINE AĞLAMAYI KESİNCE, HELENA GERİYE YATTI ve onu sakin bir şekilde inceledi.

Yüzündeki ifade, sanki tüm yumuşaklığını ağlayarak dökmüş ve geriye sadece zehri kalmış gibi, ihtiyatlı ve acı dolu bir hal aldı.

Onu ele geçirmişti, bunu hissedebiliyordu. Emirleri yerine getirmiş, ona söyleneni yapmıştı, ama bunu nasıl kanıtlayacağını *hala* bilmiyordu. Bunu 'da kanıtlanabilir bir sadakate dönüştürmenin doğru yolu.

Ilva, Helena'nın hissettiklerine hiç inanmıyordu. Helena'yı önemsemek, Kaine'i onun emirlerine uyan bir köpek yapmazdı.

"Eğer gerçekten Eternal Flame'in kazanmasını istiyorsan, neden rütbeni yükseltmeye devam ediyorsun? Ne yapıyorsun?" diye sordu.

Gözleri ayna gibi parlıyordu. Neredeyse kendi yansımasını görebiliyordu. Ağzı alaycı bir gülümsemeye büküldü. Yüzü hala ıslak olmasaydı, ağladığını asla anlayamazdı.

"Teklifimin sadece çaresizlikten kabul edildiği açıktı. Eternal Flame onurlu olduğunu iddia edebilir, ama Crowther bir yılan. Ilva Holdfast ne isterse vaat edebilir; o sadece bir yönetici ve üstelik bir Lapse. Eğer kazanırlarsa, Eternal Flame'in onun eylemlerinden hangilerinin Holdfast'ın hoşuna gitmeyen her şey duman gibi yok olacak. Benim yararlılığım sona erdiğinde,

benim kimliğimi ifşa edip bunun yaratacağı istikrarsızlıktan yararlanacağını düşündüm. Öyleyse." Dişleri parladı. "Bu durumdan en fazla fayda sağlamak için kendimi konumlandırmaya çalıştım."

Helena kaşlarını çatarak onu inceledi. Bu
Bu onun için biraz fazla özverili görünüyordu. Annesinin intikamını almak isteyebilirdi ama Ebedi Ateş'e karşı hiçbir sevgisi yoktu. Onlar sadece bir amaca ulaşmak için birer araçtı.

"Neden beni öptün?" diye aniden sordu. "Bütün bunların anlamı neydi?"

Cevap verebileceğinden emin olamadan başını eğdi. "Limanları geri aldıktan sonra öleceğini bilmiyordum. Görünüşe göre bu çok açıktı, ama ben fark etmemiştim."

Kaine boğuk bir kahkaha attı.

Konuşurken onun gözlerine bakamadı. "Senin diziden öleceğini bekliyorlardı ve bunu bekliyorlardı.
Senin rütbeni yükselttiğini fark ettiklerinde,
iki tarafı birbirine düşürerek sonunda galip gelenin sen olacağını düşündüler."

"Sen de öyle mi düşündün?" diye sordu yumuşak bir sesle.

Yutkundu, hala onun gözlerine bakamıyordu. "Hayır, ama benim ne düşündüğümün bir önemi yok. Tam o sırada dediler ki
"Bir ayım vardı" — sesi fısıltıdan da alçaldı — "*seni diz çöktürmek* ya da öldürmek için, yoksa Morrough'un yapmasına izin vereceklerdi."

Adam yine güldü. "O zaman bir toplantı daha kaldı. Yani bu veda sikişi miydi? Sunulan hizmetlerin son ödemesi mi?"

Helena'nın vücudu titredi. "Hayır. Ben... Ben sadece..."

Boğazı düğümlendi. Öne eğildi, gömleğini kavradı, onu sallamak istedi. Bir an savunmasız, bir an acımasızca zalim olmasını nefret ediyordu.

"Sadece istediğimi yapacağını kanıtlamam gerekiyor. Eğer yaparsam... seni öldürmezler." Çaresizce onun yüzünü inceledi.

Adam alaycı bir şekilde kaşlarını kaldırdı. "Gerçekten mi? Hepsi bu mu? Sadece
kölelik ve ben de bu keyifli hayatı sürdürebilirim

devam ettirebileceğim? Bu çok cömertçe. Nasıl reddedebilirim ki?"

Elini gevşetti ve inanamayan bir kahkaha attı.

Kurtarılmak istemiyordu. Onun çabaları işleri daha da kötüleştirmişti. Hepsi Ilva ve Crowther'ın ona söylememesi yüzündendi, ona her şeyin gerçek olduğuna inandırmışlardı, ama bunun önemi yoktu, onun inanıp inanmaması hiç önemli değildi, çünkü Kaine her zaman biliyordu.

Yavaşça nefes alıp kendini toparlamaya çalıştı, ama zihni bunu kavrayamıyordu.

Böyle bitemezdi. Ona söyleneni yapmıştı. Emirleri yerine getirmişti. Bu seçimi yapmak zorunda olmamalıydı.

"Ben... emirlere uymak zorundayım. Seni seçemem. Çok fazla insanın hayatı söz konusu," dedi, sesi titriyordu.

"Biliyorum."

Ağzını açıp kapattı, ama söyleyecek başka bir şey yoktu.

"Tamam," diye cevapladı sonunda, sesi çok uzaklardan geliyordu. Sanki bıçaklanmış gibi hissediyordu, gerçeklik kalbi delip geçen sert çelik kadar soğuktu.

"Sen..." Sesi kesildi. "Benim olmamı mı istiyorsun? Yoksa... fark etmez mi?"

Ilva'nın, geri alınabilirse Taşı geri isteyeceğini biliyordu, ama umursayamıyordu.

Adam alaycı bir şekilde güldü. "Fırsatını kaçırdın."

Konuşabilmek için boğazını birkaç kez temizledi. "Üzgünüm."

Cevap vermedi. Gözlerinde en ufak bir pişmanlık belirtisi bile yoktu. Acımasızca tatmin olmuş görünüyordu.

Odada hava yoktu. Nefes almaya çalışıyordu, ama oksijen yoktu. Kulaklarında donuk bir çınlama vardı.

Çantasını körü körüne aradı, onu bıraktığı yeri hatırlamaya çalıştı. Diz çöktü, sallanarak, zihninin çalışmasını istedi.

"Peki, şimdi ne olacak sana?"

Helena gözlerini kırptı. "Bana mı?"

"Evet." Adam öne eğildi ve çenesini tutup yüzünü pencereden gelen ışığın üzerine düşecek şekilde eğdi, soluk bir kış dilimi gibi. "Sana ne olacak?"

"Sen gittiğinde?" Adam kısa bir baş salladı.

"Bilmiyorum," dedi kısa, histerik bir kahkaha atarak. Geri çekildi. "Dediğin gibi, ben her zaman gözden çıkarılabilir biriyim, belki de beni bir sonraki casusa sunarlar."

"Şaka yapma. Gerçek bir cevap istiyorum." Sesinde keskin bir alt ton vardı.

O zaman gözlerine baktı. "Senin olacağıma söz verdim. Bana yemin ettirdin. Plan yapmadım."

Öfke yüzünü kararttı. "Şu anda sabırsızlıkla beklediğin bir şey mutlaka vardır."

Elini uzattı, parmakları onun kalbini okşadı. "Hayır. Ben... tükendim."

Ayağa kalktığında, Luc'un Alchemy Tower'ın tepesinde, kenara çok yakın durduğunu düşündü. oraya neden gittiğini anlamamıştı. Onu ihtiyaç duyan kendisi ve diğerlerinin onu durdurmaya yetmemişti, ama şimdi o kenar onu çağırıyordu, mermerin üzerinde bir kez mermerden ayrıldığında açılacak olan uçurum.

Hava dalgalanıyordu, gözleri odaklanmakta zorlanıyordu çünkü kafatasının içindeki kalp atışlarının sesinden başka hiçbir şey duyamıyordu.

Sana dokunan herkes ölür.

"Ne istiyorlar?" Sesi neredeyse bir fısıltıydı. O arkasına baktı.

"Ne?"

"Bu... gerçekten sürünmek mi? Yoksa Ilva'nın aklında daha yapıcı bir şey mi vardı?"

Boğazı düğümlendi. "Ben... sormam gerek."

"Öğren. Ben yaparım." Yorgun görünüyordu, ama şimdi içinde bir şey kaynıyordu.

"Gerçekten teklif ediyor musun?" diye sordu, bunun bir tuzak olduğundan emin olarak.

Adam cevap vermedi.

"*Neden* teklif ediyorsun?" Sesi yükseldi, sesinde histerik bir ton vardı.

Adam bir anlığına ona baktı. "Az önce bir şeyi yanlış hesapladığımı fark ettim. Seni pazarlanabilir hale getirdiğimi düşünmemiştim."

Bu sözler göğsüne çarptı. "Oh."

Görünüşe göre Crowther haklıydı. Ferronlar, kendilerine ait olduğunu düşündükleri hiçbir şeyi bırakmak için kendilerini yiyip bitirecek kadar sahipleniciydiler.

"Cevabımı getireceğim," dedi.

Adam kısa bir baş sallama yaptı ve başka bir şey söylemeden gözlerini ondan ayırdı. Kız gidip cüppesini giydi ve yırtık giysilerini saklamak için onu kullandı. Çantasını omzuna astı.

Kapıya ulaştığında adamın eli seğirdi, ama son bir kez arkasına baktığında, adam başka yere bakıyordu, hala duvara yaslanmış, odanın karşısına bakıyordu, o kadar solgundu ki bir hayalet gibi görünüyordu.

Apartmandan çıktı ve yağmur yağıyordu. Yağmurun altında durdu, nefesini toplayarak kendini toplamaya çalıştı. Uçurumun kenarındaydı; hala o kenarı, yanlış bir adım atarsa düşeceğini hissedebiliyordu.

Kontrol noktasında kapüşonunu takılı tuttu, ama oraya yeterince aşina olduğu için, onu ayrıntılı bir kontrol yapmadan geçirdiler. Bir güvenlik hatasıydı, ama buna minnettardı
. Her zamanki rotasından ayrıldı ve bırakma noktasına doğru yöneldi. Bu halde Genel Merkeze gidemezdi.

Merkeze yaklaştıkça, şehrin her yerinde olduğu gibi savaşın izleri görünmeye başladı. Duvarlar savaştan dolayı yanmış ve deforme olmuştu.

Gizli sığınak, bodrum katındaki bir depodan biraz daha fazlasıydı.

Kapıyı kapatırken elleri sertleşmiş ve titriyordu. Önce, atılmış odun yığını ve eski gazeteleri kullanarak

portatif sobada ateş yakmaya odaklandı.

Ateşi yakmak için uğraşırken, kapı açıldığında piromaninin teorik bilgisinin ötesine geçmesini dilerken kapı açıldı. Ivy olmaması için umarak hızla döndü, ancak bir yabancının gelmesi daha da kötü olabilirdi.

İçeri giren Crowther'dı. Aniden durdu, yüzünde sinirli bir ifade vardı.

Helena ateşe geri döndü.

"Yaralandın mı?"

Kafasını salladı. Crowther onu kenara itti.

Parmaklarını şıklattığında ateş çıktı, odun çatırdayarak alev aldı. Helena ellerini alevlere doğru uzattı, hiçbir şey söylemedi. Crowther yan odaya gitti ve bir havluyla geri döndü. Helena havluyu sessizce aldı saçlarından su damlamayı kesene kadar ovuşturdu. Crowther'ın onu dikkatle incelediğini hissedebiliyordu.

"Bitti mi?" diye sordu, kız onu kucağına indirip tekrar ateşe uzandığında.

Kadının boğazı düğümlendi. Bir an tereddüt ettikten sonra başını salladı. "Evet, hallettim."

Adam rahat bir nefes aldı ve sağ eliyle kadının omzuna hafifçe vurdu. "Tılsımı Ilva'ya verebilirsin."

Kadın ateşe bakmaya devam etti. "Annesinin intikamını almak istediğini söylerken samimiydi."

Crowther iç geçirdi, ama Helena konuşmaya devam etti.

"Atreus tutuklandığında, Kaine Enstitü'de güvendeydi, ama annesi değildi. Vivimancy'nin işkence için kullanılan vivimancy'nin her zaman kanıt bırakmadığını biliyorsun. Kaine, annesini kurtarmanın tek yolu bu olduğu için Principate Apollo'yu öldürdü. Ama annesi bundan asla kurtulamadı. Bazı tür stresler çok uzun sürerse kalbe zarar verebilir."

Gergin bir sessizlik oldu ve Crowther'ın şüphelerinin havayı kapladığını hissedebiliyordu.

Helena ateşten gözlerini ayırmadı. Isı ellerini yakıyordu, ama ellerini çekmedi. Elleri yanarsa, belki vücudunun geri kalanını hissetmezdi.

“Atreus, Kaine'e annesine bakacağına dair yemin ettirirdi, çünkü Enid'in hastalanmasından onu sorumlu tutuyordu. Ancak Enid Paladia'dan ayrılmak istemedi ve sonunda işkence onu yakaladı. Evinde öldü, ama bu ölümün doğal bir yanı yoktu.”

Ateşin çıtırtıları dışında hiçbir ses yoktu.

Belki Crowther bunların hepsini zaten biliyordu. O ve Ilva'nın ona ne kadar yalan söylediklerini bilmiyordu, Kaine'in motivasyonunu güç olarak sunmayı seçmişlerdi çünkü Helena'nın onu öyle algılamasını

Helena'nın onu öyle algılamasını istiyorlardı.

Gözlerini kapattı, yere gömülmek istedi. "Senin ve Ilva'nın ne istediğini bilmek istiyor. Ondan ne tür bir sadakat kanıtı beklediğinizi."

Hava değişti ve Crowther'ın parmakları Helena'nın omzunu kavradı, onu ayağa kaldırdı ve yüzünü kendisine çevirdi. Gözleri başının üstünden yavaşça aşağıya doğru kaydı, yol boyunca çeşitli noktalara takıldı.

"Ne yaptın?" diye sordu sonunda.

Çenesini kaldırarak gözlerine baktı. "Görevimi tamamladım. Onu sadık hale getirdim."

Helena, Crowther'ın neredeyse hiçbir şeyden etkilenmemesine alışmıştı, ama Crowther sanki yıldırım çarpmış gibi görünüyordu. Sonra onu ışığın en güçlü olduğu pencereye çekti, sağ eliyle pelerinini iterek onu iyice görebilmek için.

Örgüleri çözülmüş, saçları dağınık bir şekilde sarkıyordu. Parmakları boynuna indi

onu irkilten bir noktaya dokundu. Onu durduramadan, pelerininin kopçasını açtı; yağmurla ağırlaşan pelerin omuzlarından kayarak ıslak bir sesle yere düştü ve yırtık giysilerini ve geri dönmeden önce genellikle iyileştirdiği

ortaya çıkardı.

Geri çekildi, gölgelerin içine doğru küçüldü. Göründüğü gibi olmadığını söylemek istedi, ama onun ona inanacağını sanmıyordu.

"Ben iyiyim," dedi, ama sesi titriyordu. "Sadece temizlik için geldim.

buraya temizlik yapmaya geldim. Kendimi toparlayamadığım sürece merkeze dönmememi söylemiştin."

Crowther'ın ağzı sert bir çizgiye dönüştü ve konuşmaya başladı, ama sonra gözleri tekrar ona kaydı ve yavaşça bıraktı.

Helena kendini kurtardı, omuzları içe doğru çöktü. Yan odada küçük bir banyo vardı.

ve aynadaki yansımasına baktı; o kadar solgundu ki neredeyse griye dönmüştü, ama dudakları kırmızı ve morarmıştı. Saçları kuş yuvası gibiydi, yağmurla daha da kötüleşmişti.

Arkasını döndü, bir bez, kendini temizlemek için kullanabileceği herhangi bir şey aradı

kendini temizlemek için bir bez aradı. İç çamaşırlarını çıkardı ve onları temizlemeye çalışıyordu. Bacaklarının arasındaki soğuk, acı veren ıslaklık onu neredeyse histerik hale getirmişti.

Elleri titriyordu, bezini lavabonun altındaki çöp kutusuna attı, saçındaki

saçına dolanmış saç tokaları çıkarmak için zar zor sabit durabiliyordu.

Saçlarını örerken dudakları titriyor, gözleri yanıyordu.

Uzun örgüleri boynunun dibine dikkatlice sarmalarken dudağını ısırdı.

Parmakları titriyordu, bu yüzden morlukları olduğu gibi bıraktı.

Sakin ol. Crowther'ı ikna etmek için tek bir şansın var.

Ama bunu düşündükçe, nefes alışı daha da dengesiz hale geldi. Nefes alışı da o kadar dengesiz hale geldi. Yere çömeldi ve sakinleşene kadar ellerini yüzüne bastırdı.

Yine aynadaki yansımasına baktı. Geçen bahar Kaine'i ilk gördüğünden beri zayıflamıştı. Yanakları çökmüş, gözlerinin altında yorgunluktan oluşan çukurlar oluşmuş ve köprücük kemikleri çıkıntı yapmıştı. Stres onu kumun içinden geçen su gibi oyup gitmişti.

Çantasını karıştırdı ve morluklar için bir merhem buldu, onu dudaklarına sürdü. Sonunda elleri yeterince sabit hale geldi ve morlukları bir rezonans hissiyle gizleyebildi, cildindeki tek rengin yavaşça solduğunu izledi.

Temiz bir gömlek giyip dışarı çıktı. Odalar sessizdi.

"Crowther," diye seslendi, sesi boşlukta yankılandı.

Cevap gelmedi. Ön odaya gitti; ateş köz haline gelmişti ve o gitmişti.

Ağlamamaya çalışarak zorlukla yutkundu. Tabii ki gitmişti. Dinlemeyecekti. Kimse dinlemezdi. Geldiğini almıştı ve tekrar gitmişti.

Midesinde bir umutsuzluk çukuru açıldı.

Başarısızlığın her zaman planın bir parçasıydı.

O kapıya ulaştığında oda uzamış gibi göründü. Elleri çok titriyordu, kapı kolunu tutamıyordu.

Kapı açıldı ve Crowther içeri girdi. Sırılsıklamdı, ince saçları kafasına yapışmıştı. Islak bir kedi gibi görünüyordu.

"Ne yapıyorsun?" dedi geri girerken. "Otur."

Elinde, yağmurdan dolayı zaten yırtılmış bir kağıt paket vardı. Paketi yırttı ve içinden birkaç şişe düştü.

"Neye ihtiyaç duyulduğunu bilemedim," dedi.

Kadın şişelere baktı. Crowther,
Merkeze gidip hastaneden almış olmalıydı. Teslimat noktasında temel tıbbi malzemeler vardı ama çok değerli veya tedarik sıkıntısı çekilen hiçbir şey yoktu. Etiketlerdeki el yazısını tanıdı.
kendi el yazısını tanıdı.

Onlara baktı ve duygularının keskin kenarlarını yumuşatmak için laudanum almayı düşündü, ama zihnini açık tutması gerekiyordu.

Bir sonraki seçeneği inceledi. Bir doğum kontrol hapı.

Onu yerine koyarken boğazı düğümlendi. "Buna ihtiyacım olmadığını biliyorsun."

Onun getirdiği tek yararlı şey, hastanenin şok geçiren hastaları sakinleştirmek için kullandığı kediotu tentürüydü.

"Ne oldu?" Crowther, kapağı açıp ilacı yutarken sordu.

"Ne olduğunu biliyorsun," dedi. "Beni oraya gönderdiğinde tam olarak beklediğin şey oldu. Ben sadece biraz yavaşım."

"Marino." Sesi keskin çıkmıştı ama sonra kendini tuttu ve yumuşattı. "*Ne* oldu?"

Merkeze gidip, neden ve nasıl olduğunu açıklamadan raporunu sunmayı, sakin ve kendinden emin olmayı planlamıştı, ama Crowther onu hazır olmadan yakalamıştı.
hazır olmadan yakalamıştı. Çenesi kontrolsüz bir şekilde titremeye başladı.

Kendini kullanılmış hissediyordu. Mantıklı olarak bunun böyle olması gerektiğini anlıyordu. Savaş, herhangi bir kişiden daha büyüktü. Luc bile, ailesinin mirası gerçek olsun ya da olmasın, bir simgeydi, kendisinden daha büyük bir fikirdi.

Bunu biliyordu ve emirleri yerine getirmeye hazırdı, sonuçlarını biliyordu, fedakarlığı anlıyordu. Ödül, takdir veya sonsuzluk vaatlerine ihtiyacı yoktu; gerekli olduğu için gerekli olanı yapacaktı. Onlar bunu biliyorlardı, ama yine de ona *yalan söylediler*.

"Ilva'ya tek ihtiyacım olanın daha fazla zaman olduğunu söyledim," dedi basitçe. "Çok ani oldu. Eğitim yapıyorduk. Çürükler ondan kaynaklanıyordu."

Crowther hiçbir şey söylemedi, ama onu bir şahin gibi izlediğini hissedebiliyordu. Onun ne

ne fark ettiğini, davranışlarını incelediğini, gözlemlerinin tüm ayrıntılarını zihninde bir dosyada topladığını tahmin edebiliyordu.

Helena elini göğüs kemiğine bastırdı, avucunun sıcaklığının içine sızmasını sağladı, Crowther'ın ona inanması ve onu histerik olarak görmemesi için sakin bir şekilde konuşmaya çalıştı.

"Olaydan sonra o kadar üzgündü ki bana her şeyi anlattı. Annesi hakkında anlattıktan sonra ağlamaya başladı. Senin onu ele vereceğini hep biliyordu. Bu, planının bir parçasıydı
Bu yüzden rütbesini yükseltmeye devam etti; ne kadar önemli olursa, olay gerçekleştiğinde darbe o kadar büyük olur diye düşündü."

Bundan sonra uzun bir sessizlik oldu.

Crowther, Helena'nın kalbini hızla çarptıran hafif bir iç çekişte bulundu.

"Eğer o kadar intihara meyilli bir şehitse, neden şimdi işbirliği yapsın ki?"

Boğazı düğümlendi. Parmakları gömleğinin gevşek kumaşını buruşturdu. "Artık kendine olan takıntısını inkar edemediği için, nasıl vazgeçebileceğini bilmiyor galiba. Senin de dediğin gibi, Ferronlar kendilerini yok eden bir sahiplenme duygusuna sahipler. Dizi
durumu daha da kötüleştirdi. Beni... " Yutkundu. "...kendisinin olarak görüyor. Sanırım durumu değiştiren şey bu. Hâlâ hayatta kalmayı umursamıyor, ama nasıl vazgeçebileceğini de bilmiyor."

Crowther dudaklarını büzdü. Düşünürken başparmağını dudaklarına yavaşça sürttü.

Helena onu izledi, parmaklarını bükerek, eklemleri birbirine sürtünecek kadar sıktı. "Ilva'ya... Ilva'ya söyleyecek misin? İkinizin de benim güvenilir olmadığımı düşündüğünüzü biliyorum, ama bana söyleneni yaptım. O, senin istediğin her şeyi yapacağını söyledi. Ben yaptım... Yaptım..."

Sesi kesildi ve kontrolsüz bir şekilde titremeye başladı. Kolunu sıktı ve rezonansını kullanarak kediotu ilacının etkisini artırmaya çalıştı. *Sakin ol.*

"Evet," dedi Crowther, "Ilva ile konuşacağım. Sen... sana söyleneni yaptın." Boğazını temizledi. "Eğer kendini kanıtlamaya hazırsa

kendini kanıtlamaya hazırsa, bu durumu değiştirir."

Helena başını salladı, odanın içinde körü körüne bakındı, rahatlayamıyordu. "Teşekkür ederim."

Nereye gideceğinden emin olmasa da kapıya doğru yöneldi. Karargaha dönmek için yeterince sakin olmadığını düşünüyordu, ama burada kalamazdı.

"Marino."

Yüzünü buruşturdu. Crowther hâlâ onu izliyordu. Gözlerinde tuhaf bir bakış vardı, sanki onun görmek istediğinden fazlasını görüyor gibiydi.

Birkaç kez yutkundu ve parmak uçlarını birbirine bastırdı. "Holdfastlar beni Paladia'ya getirdiğinde seninle yaklaşık aynı yaştaydım."

Helena geri çekildi. Crowther'ın Holdfasts'ın desteklediği öğrencilerden biri olduğunu biliyordu, ama Holdfasts onu kurtardıktan sonra yetim olarak getirilmişti. Helena, onların deneyimlerinin benzer olduğunu hiç düşünmemişti.

“Ailem ve köyüm bir büyücü tarafından katledildi. Onlar yerden sürünerek çıktılar ve beni karda ölüme terk ettiler. Ebedi Ateş geldiğinde,
onları kurtarmak mümkün değildi, sadece ateş yakarak
gerekli olanı yapmaya istekli olduğum için kendimi diğerlerinden ayırmayı seçtim. Şöhret ya da inanç için değil, çürümeyi durdurmak için ne gerekiyorsa birinin yapması gerektiği için. Seçimimden hiç pişman olmadım."

Sağ eline baktı, yavaşça açıp
kapattı. Diğer elinden daha inceydi — kasları yıllar içinde erimişti.

O kadar uzun süre sessiz kaldı ki, Helena sonunda konuşmasının bir tür özür olduğunu anladı. Bir şekilde onları birbirine benzetiyordu ve Helena onun için bir şey yapmıştı ve şimdi ona kötü davrandığı için pişmanlık duyuyordu.

Ama Helena özür istemiyordu.

"Sen..." Gözlerini kırpıştırdı ve tekrar başladı. "İyileşmeye mi ihtiyacın var?"

Omurgası kaskatı kesildi. En son istediği şey Elain veya Ivy'nin yanına yaklaşmasıydı.

"O şiddet uygulamadı," dedi keskin bir sesle. Kollarını sıkıca kendine doladı. Sesi çok gergindi, boğazı gevşemeyi reddediyordu. "Sadece... ani oldu. Ayrıca," sesi zehirli bir tona büründü, "kendimi iyileştirmek en başından beri senin talimatlarının bir parçası değil miydi?"

Crowther başka yere baktı. "Herhangi bir şey için izin gerekiyorsa, imzalanmasını sağlarım."

"Buraya sadece saçımı düzeltip yeni bir gömlek almaya geldim. Yaralanmadım," dedi, bu ani ve geç kalmış endişe gösterisine kızarak.

Bu konuda tek başına olduğunu çok net bir şekilde belirtmişlerdi ve şimdi, hile sonunda ortaya çıktığına, onu *gerçekten*, hiç düşünmeden, sonsuza kadar satmadıkları ortaya çıktığına göre, onun onların ilgilenmesini *isteyeceğini mi* düşünüyorlardı?

Midesinin derinliklerinde iğrenç bir sıcaklık
yanıyordu. "İnsanların seni kollamasına izin
vermelisin."

Onun sözlerinin saçmalığı karşısında sert, hıçkırıklarla dolu bir kahkaha göğsünü parçaladı.

Adamın yüzü gerildi. "Seni görev için eğitmek için zaman yoktu. Anlaşmanın
bırakıp, sonra parçaları toplamak en iyisi olur diye düşündük. Bu seni daha inandırıcı yaptı."

Boğazında bir yumru belirdi. "Eh, o ikinizi de gördü. Sonunda tek aptal ben oldum. Ama sen istediğini elde ettin. Şanslısın, sanırım."

"Sen..." Ağır bir sesle söyledi ve sonra durakladı.

"Ne?" diye sordu keskin bir sesle, öfkesi buharlaşıp yerine yine panik çöktü.

Bu yetmez miydi? Ilva'nın yine de Kaine'i öldürmeyi seçeceğini ona nazikçe söylemeye mi çalışıyordu? Bu ayın
de bir yalandı. Kaine'in onu ihanet etmek kadar değerli bir şey yapamayacağını mı?

Crowther onu incelerken kaşlarını çattı. "Seni değiştirmek için bir yıl boyunca lojistik üzerinde çalıştım...

İtiraf etmeliyim ki, sen Eternal Flame'in sahip olduğu en olağanüstü varlıksın. Ve bunun için üzgünüm."

Holdfastların "dahi"lerini seçme yöntemini artık bilen kadın, aralarındaki benzerlikleri gördü: ikisi de gidecek başka yerleri olmayan yetenekli çocuklar olarak Paladia'ya getirilmiş, hayatlarını yalnız ve yararlı olarak geçirmişlerdi, çünkü bildikleri tek şey buydu.

Belki de onu halefi olarak gören adam, onu trajik bulmuştu.

CROWTHER, HAFTA SONU HELENA İLE BİRLİKTE Outpost'a GİTTİ.

Kısa süreli insanlık gösterisinden sonra, Crowther gölgesine geri çekilmiş ve yeniden ortaya çıktığında normal haline dönmüştü. Yine de Helena, yeni gelişmelerle birlikte stratejisindeki yerinin nasıl değiştiğini hissedebiliyordu.

Yolda ona hiçbir şey söylemedi. Kapıya kadar kamyonla gittiler, sonra karakola kadar yürüdüler. Yürüyerek gitmediklerinde yolculuğun bu kadar hızlı olması şaşırtıcıydı. Hafif, sisli bir yağmur şehri bir kefen gibi örtüyordu, barajın yakınında yoğun bir sise dönüşüyordu.

Öncü Karakolundaki nekrotroller, yanlarından geçerken yağmurda kayboldular.

Kaine, hiç ayrılmamış gibi apartmanın içinde bekliyordu. Yorgun ve bitkin görünüyordu. Gözlerine bakmadı.
Ona neredeyse hiç bakmadı. Zemini kaplayan bezler katlanmış ve bir duvara yığılmıştı.

Crowther apartmana herhangi bir tepki gösterdiyse de bunu belli etmedi, ama Helena, Crowther'ın gözleri odayı tararken içgüdüsel bir rahatsızlık hissetti. Buna alışkındı, ama şimdi tüm kiri, dökülmüş boyayı ve çatlamış fayansları yeniden gördü.
İlk geldiğinde ne kadar aşağılanmış hissettiğini hatırladı.

O odayı incelerken, odadaki hava gerginleşti. Aniden sessizliğe bürünen bir orman gibi.

Crowther yıllardır savaş görmemişti, ama Helena onun sorguladığı kurbanları yeterince iyileştirmişti ve onun hassas piromansi yeteneği olduğunu biliyordu. Artık bunu kullanacak iki eli vardı.

Kaine'in yeteneklerinin boyutundan emin değildi, ama Ölümsüzler bile alev simyacılarına karşı mücadele ediyordu.

Crowther ve Kaine arasındaki nefret duygusu o kadar belirgindi ki, havada adeta şarkı söylüyordu.

Crowther, gözleri parıldayarak ilk konuşan oldu. "Eternal Flame ile yeni bir anlaşma yapmak istediğini anlıyorum, Ferron."

Sesinde alaycı bir ima vardı.

Kaine şaşırtıcı bir şekilde solgunlaşmıştı. "Öyle görünüyor."

Helena, ikisi arasında arabulucu rolünü üstlenmesi gerektiğini düşünmüştü, ama Kaine ona doğru baktı.

"Artık gidebilirsin, Marino. Eminim Crowther kendi başına yolunu bulabilir."

Helena tereddüt etti, iki adam arasında bakışlarını gezdirdi.

Crowther, Helena'ya bakarken yüzünde bir gülümseme belirdi.

. "Yalnız başına geri dönmene gerek yok. Dışarıda bekle, Marino. Ferron'un inişte sana bir şey olmasına izin vermeyeceğinden eminim."

Kaine'in çenesindeki kas seğirdi, ama konuşmadı.

Helena ikisinin arasında bakındı, sonra isteksizce dönüp koridora çıktı. Kapı kapanmadan önce Crowther'ın tek bir kelime söylediğini duydu:

"Yalvar."

Koridorda dolaşarak,

kapıları olmayan dairelerin kapı aralıklarından içeriye baktı. Merdivenleri takip ederek en üst kata çıktı ve tekrar aşağı indi.

Yağmur, kırık tavan penceresinden içeri girerek sürekli damlama ve tıkırtı sesi çıkarıyordu. İkinci kata ulaştığında

gölgelerde saklı bir şey dikkatini çekti.

Yaklaştı, parmak uçlarına yükseldi ve gözlerini kısarak ne olduğunu net bir şekilde görmeye çalıştı. Stratejik olarak gölgelerde neredeyse görünmez olacak şekilde gizlenmişti.

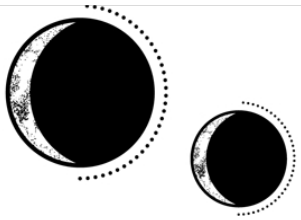
Camla kaplı bir insan gözü ona bakıyordu. Helena yana doğru hareket ettiğinde, göz de onu takip ederek döndü.

Omurgasından bir ürperti geçti. Vücudun sadece bir kısmını canlandırmanın mümkün olduğunu bile bilmiyordu, ama bu inkar edilemez bir şekilde canlanmıştı. Mükemmel bir şekilde korunmuştu. Gölgelerin arasından
gölgelerden tüm merdiven sahanlığını görebilecek şekilde açılıydı.

Kaine, Helena'nın orada olduğunu hep bu şekilde anlardı.

Crowther odadan çıkmadan önce yarım saat merdivenlerde oturdu. Muhtemelen şartları söylemeyeceğini biliyordu koşulları söylemeyeceğini biliyordu, ama onu beklettikten sonra bir şeyler söyleyeceğini umuyordu.

Sadece durakladı ve onu inceledi. "Aferin, Marino."

BÖLÜM 49

Şubat 1787

KARAR MERKEZİNDEKİ HAVALAR KARARDI

sürünerek ilerledi. Günler sonsuz bir karanlık gibiydi, hava o kadar soğuk ve nemliydi ki, ortak alanlarda hızlıca yürümek bile kemikleri donduruyordu.

Aylarca süren büyük ölçüde başarılı savunma ve , Direniş ani ve sert bir darbe aldı. Doğu Adası'ndaki surlardan biri, birkaç binayı yıkacak kadar büyük bir bomba patlamasıyla havaya uçtu. Ardından daha fazla patlama oldu ve hayatta kalanları tahliye etmeye bile başlamadan, nekrotroller ve kimeralar içeri akın etti.

Direniş, bir tabur ve Doğu Adası'nın tamamını kaybetti.

Luc'un taburu bir binada mahsur kaldı, nehir seviyesine kadar takip edildi ve Direniş onları çıkarmak için yeterli gücü toplayana kadar bir günden fazla bir süre köşeye sıkışmış halde kaldı. yeterli gücü toplayana kadar köşeye sıkışmış halde kaldı. Kayıplar çok ağırdı.

Yaralıların yarısı ağır yaralanmıştı. Bir sağlık görevlisi geri çekilme sırasında öldürüldü, bir diğeri ise kuşatma sırasında yaralanmalarından dolayı hayatını kaybetti . Luc, saatlerce süren bir alev duvarı oluşturarak kimeraları ve nekrotalları uzak tutmuştu. O ve Lila duman ve kirle kaplıydılar, geri getirildiklerinde konuşamayacak kadar yorgundular. Soren, yerin altında çöktüğü sırada sağ kolu parçalandı. Kuşatma sırasında savunmaya katılamadı yaralıları tedavi etmek ve onların tek tek ölmesini izlemekle meşgul olduğu için savunmaya katılamamıştı.

Bunun hakkında konuşmayı reddetti.

HELENA KARAKOLA GERİ DÖNEMEDEN ÖNCE, Crowther
ona artık Kaine'i haftada sadece bir kez görebileceğini söyledi. Nedeni hakkında hiçbir açıklama yapılmadı; bunlar sadece anlaşmanın yeni şartlarıydı. Martiday geldiğinde, ne bekleyeceğini, ne kadar farklı olacağını bilmiyordu
ne bekleyeceğini, işlerin ne kadar farklı olacağını bilmiyordu, ama Kaine geldiğinde, sessizce yerdeki yastık kumaşlarını tekmeledi ve sanki hiçbir şey değişmemiş gibi ona eğitim vermeye başladı, ancak artık ona bakmıyordu. Gözleri sanki onu delip geçiyordu.

"Bunları nereden biliyorsun?" diye sordu, Kaine ona saldırmayı bırakıp kemikleri kırarak veya deriyi delerek yenilenmeyi yavaşlatan birkaç kol kırma tekniği gösterirken.

"Diğer her şeyi bildiğim gibi," dedi, odanın karşısına bakarak. "Ölemediğinde, insanlar sana daha fazla zarar verebilmek için sen onlara daha fazla zarar verene
kadar sana zarar vermeye devam
ederler." "Üzgünüm."

Adam ona keskin bir bakış attı, gözlerinde öfke vardı. "Eminim öylesindir."

Konuşma daha fazla devam etmedi. Adam saldırdı ve kız onu savuşturmak zorunda kaldı. Adamın kolunun altından bir yumruk atmayı başardı ama zaferini sadece bir an yaşayabildi, çünkü adam parmaklarını kızın boğazına doladı ve onu kendine çekti.

İkisi de donakaldı, gözleri buluştu ve sanki zaman durmuş gibiydi.

O, sert bir bakışla elini geri çekti. "Hareketlerinden daha hızlı düşünmeye başlamazsan, öldürüleceksin."

Kız iki kez daha başarısız oldu.

"Bugünlük bu kadar yeter." Sonunda ondan uzaklaştı, pelerinine uzandı, bir zarf çıkardı

masanın üzerine koydu.

Helena, çantasına gidip kendi zarfını çıkardığında, ona dönerek tedirgin bir şekilde
ona dönerek zarfla oynadı. "Crowther bunu
sana vermemi söyledi."

Ona baktığında gözleri bir tür donuklukla doldu. "Tamam... Bu haftaki emirlerim."

Onu parmaklarından isteksizce çekip aldı. "Kaine..."

"Git buradan, Marino. Yapacak işlerim var."

HELENA'NIN GÖREVİ, Luc'un karargâhtan ayrılmasına izin verilmeden önce sağlığının iyi olup olmadığını kontrol etmekti. Luc hâlâ o kadar yıkılmıştı ki, onu fark etmemiş gibiydi, ki bu en iyisiydi, çünkü gündönümünden beri konuşmamışlardı.

O ve Lila, sanki birbirleri tek dayanak noktalarıymış gibi, birbirlerine ateşli bir yoğunlukla baktılar.

Mümkün olsaydı, Helena bir ara vermeyi önerirdi — en azından birkaç hafta dinlenmek için. Luc
tehlikeli derecede bitkin görünüyordu ve ciğerleri Helena'yı endişelendiriyordu, ama bu lüksü kendilerine tanıyacak durumda değillerdi. İkisi de, artık gergin olan taburları sakinleştirmek için yeni cilalanmış zırhlarıyla cepheye geri gönderildiler.

Soren onlardan sadece birkaç gün gerideydi.

Her hafta Kaine onu eğitecek, istihbarat raporlarını teslim edecek, emirlerini alacak ve arkasına bile bakmadan ayrılacaktı.

Artık konuşmuyorlardı. Eğer savaşla ilgili olmayan sorular sorarsa, onları görmezden geliyordu. Sanki aralarında bir uçurum varmış gibi hissediyordu.

Ama sorun değildi. O hayattaydı. Her hafta onu görüyor ve hayatta olduğunu biliyordu.

Ancak bu, onun umursadığı bir şey gibi görünmüyordu. Gözlerinde açık bir umutsuzluk vardı.

öfkesi bastırılmıştı, sanki sadece zorunluluktan var oluyormuş gibi.

Üç hafta sonra, Crowther'ın zarfını ondan alırken onu bileğinden yakaladı. "Lütfen, bana bak."

Elini geri çekti ama sonra ona dik dik baktı, o soğuk öfke kısa bir süreliğine yeniden ortaya çıktı. "Bu sana yetmiyor mu? Başka bir şey mi istiyorsun?"

"Hayır..." Ona çaresizce baktı. "Özür dilerim. Sanmıştım ki ..."

O kuru bir kahkaha attı. "Belki bir gün, tekrar vaktim olursa, özürlerin düzeltemeyeceği şeylerin bir listesini yapabilirim."

Ellerini indirdi. "Kaine, ben..."

"Adımı kullanma. Senin dilinde duyduğumdan nefret ediyorum " O zarfı parmaklarından koparıp gitti.

Başka bir yaralanma seli daha yaşandı. Helena tüm savaşları ve çatışmaları,
zaferleri ve yenilgileri zar zor takip edebiliyordu. Hastanede her şey sonsuz çığlıklar halinde birbirine karışmıştı. Zaman,
korkunç bir monotonluğa dönüşmüş gibiydi, sadece Kaine'in soğuk kininden ibaretti.

Meşgul olmaya çalıştı. Rhea'nın izniyle,
Titus'a geçici bir tedavi uygulamaya çalıştı, ancak Titus kötü tepki verdi, ateşi yükseldi ve durumu ciddi bir şekilde kötüleşti,
denemeyi hemen sonlandırdı.

Serbest bırakıldı. Kendi haline bırakıldı. Diğer herkes gelip gidiyor gibiydi, diğer şifacılar bile
birkaç haftada bir adanın güneyindeki yeni hastaneye gönderiliyordu, ancak Helena her zaman merkezde kalıyordu.

Ilva ve Crowther artık ona emirlerini iletmekten başka hiçbir talepte bulunmuyorlardı.

O, Kaine'in boynundaki bir tasmaydı ve artık görevi bunu kabul etmekti.

Hastane kolyesi ısınmaya başladığında, karakoldan dönüyordu. Geri kalan yolu koşarak gitti. Kapı kulübesinin zemini kanla kaplıydı.

Muhafızlar onu bekliyordu. "Neredeydin?" "Kim? Ne..." diye nefes nefese sordu, onlar onu geçirdiklerinde. "Lila," dedi genç muhafızlardan biri. "Ve Soren."

Korku zehir gibi içini kapladı. "Luc nerede..."

Bir duraklama oldu ve yaşlı muhafız konuşmadan önce ne olduğunu anladı.

"Kayıp."

Helena'nın vücudu hareket ediyordu ama zihni, hastaneye koşarken durmuştu.

*Hay*ır. Bu olamazdı.

Helena içeri girdiğinde acil servis koğuşu çılgına dönmüştü. Elain hemen Helena'ya döndü, elleri kanla kaplıydı, yüzü panikle bembeyaz olmuştu.

"Rezonansım çalışmıyor!" dedi, sesi panikle yükseliyordu. "Kanamayı durduramıyorum."

Lila, toz, kir ve kanla kaplı bir yatakta yatıyordu. Zırhının kalıntıları parçalanmış ve kırılmış, giysileri yırtılmıştı, sanki bir patlamaya yakalanmış gibiydi. Hemşireler kayışları kesip zırhını çıkarmak için dönüştürüyorlardı. Yüzünde şakaktan yanağa kadar uzanan geniş bir yara vardı ve onun altında, boynunun dibinde, büyük bir delikten kan akıyordu.

"Ne sorunu var bilmiyorum!" Elain, Helena ellerini kaynar suyla yıkayıp
karbolik seyreltikle yıkarken. "Sanırım içinde bir şey var, ama rezonansım çalışmıyor! Onu hissetmeye çalıştığımda, sanki... ellerim..."

"Soren de mi? Yoksa sadece Lila mı?"

"Bilmiyorum, onu denemedim. Onları yeni aldık.
Kan kaybediyor ve ben hiçbir şey hissetmiyorum!

"Soren'i kontrol et," dedi Helena. "Lila ve Pace için sağlık görevlilerine ihtiyacım var. Ona hemen gelmesini söyle."

Lila'nın yanına gitti. Miğferi çıkmış olsaydı, boynu zırhındaki birkaç açıklıktan biriydi. Kanı yatağı ıslatıyordu.
plazma genişleticili bir serum bağlanmıştı, ama kanamayı durduramazlarsa bunun bir faydası olmazdı.

Lila'nın başı geriye doğru eğilmişti. Hâlâ bilinci yerindeydi ve sürekli kendi kendine mırıldanıyordu. "... ona kaçmasını söyledim. Ona kaçmasını söyledim..."

Helena rezonansını uzattı ve korkunç derecede tanıdık olan nullium bozulmasını hissetti.

Yanıldığını ummuştu. Elain'in sadece histerik olduğunu.
Ya da tükenmiş
olmasını. Bunun
dışında her şeyi.

Nullium, Helena'nın Kaine'den aldığı şarapnel parçalarından çok daha güçlüydü. Etkisini yoğunlaştırmak için bir şekilde değiştirilmişti.

En azından Lila'nın göğüs boşluğuna saplanan şeyin boyutunu kabaca tahmin etmeye çalıştı.
Yaraya baskı uyguladıklarında kalbini delme riski olup olmadığını belirlemeye çalışıyordu. Sanki sisin içinden bakmak gibiydi.
Elleri uyuşmuş gibiydi, en yoğun uyumsuzluk hissini bulmaya çalışırken sinirleri iğne batıyormuş gibi acıyordu.

Uzun ve inceydi. Muhtemelen akciğerini delmiş, belki de kalbini sıyırmıştı, ama bunu söylemek zordu.

Bu, Shiseo ve kendisinin hazırlıklı olduğu durumdan çok daha kötüydü.

"Ne oldu?" Pace yanına geldi.

Helena, kanamanın artmasını önlemek için yaraya gazlı bez bastırıyordu. Lila sessiz kalmıştı.

"Bu nullium. Çıkarmak için elle ameliyat yapılması gerekecek. Maier bu konuda eğitim almadı, ama sen hastanelerdeydin, hâlâ bunu kullandıkları zamanlarda, değil mi?"

Pace'in yüzü bembeyaz oldu. "Uzun zaman oldu. Ben sadece yardım ediyordum."

Helena sert bir nefes aldı. Bunu açıklayamazdı.
nullium ile kendi cerrahi deneyimi. “Ben... bazen babama yardım ederdim. Siz yönlendirirseniz ve ben onu stabil tutarsam, belki. Soren...?”

Soren'in nullium yaralanması olup olmadığını öğrenmekten korkuyordu. Pace ile ikizlerden hangisini kurtaracaklarına karar vermeleri gerekirse, protokol
hayatta kalma şansı daha yüksek olan kişiye öncelik verilmesi gerektiğini belirtiyordu, ancak paladin başkanı olarak Lila'nın önceliği vardı.

"Diğerleri onu iyileştirebilir," dedi Pace. "Kafasına kötü bir darbe aldı, ama Elain'in başa çıkamayacağı bir şey değil."

Helena sakin kalmak için mücadele ederken gözlerini kapattı ve Lila'nın hayatta kalması için dua etti, çünkü bu sefer bunu ona yaptıramazdı.

"Onu ameliyathaneye götürün," dedi Pace.
Maier elinden geldiğince yardım edecektir. Destek için sağlık görevlileri ve hemşirelere ihtiyacımız olacak. Onlara bilgi vereceğim. Sen onu
durumunu sabit tut."

Helena, babasına ameliyatta sadece birkaç kez yardım etmişti. Katliamdan önce.

Kriz anlarında gözlemci ve aklı başında biri olduğunu söylemişti. Ama bu çok uzun zaman önceydi.

Cerrahi aletleri uzatmak çok farklıydı.
rezonans olmadan ameliyat yapmaktan. Kimse hazırlıklı değildi. Tanıdıkları nullium,
doğrudan çalıştıklarında müdahale ediyordu. Bu çok daha yaygındı.

Lila uyutulduğunda, Matron Pace uzun bir çift kıskaç kullanarak Lila'nın köprücük kemiğinin hemen üzerindeki deliğe ulaştı
uzun, paslanmış bir çiviyi çıkarmak için uzun bir çift kıskaç kullandı. Çivi kırılgandı ve dengesiz birleşme nedeniyle zaten bozulmuştu. Parçalar kırılmaya devam etti, bu da Pace'i tekrar tekrar içeri uzanmaya ve
parça parça çıkarmak zorunda kaldı.

Helena, rezonansı sayesinde, çivinin büyük kısmı çıkarılmış olsa bile
çivinin büyük kısmı çıkarılmış olsa bile, Lila'nın kanında parçalanmakta olan parçalar olduğunu hissedebiliyordu. Nullium, her geçen an daha kalın ve daha geçilmez bir sis gibi vücudunda yayılıyordu.

vücudunda bir sis gibi yayılıyordu, her geçen an daha kalın ve daha geçilmez hale geliyordu.

Nullium'un kırılganlığı hem bir lütuf hem de bir lanetti. En az dirençli yolu seçmişti. Lila'nın akciğerinde küçük bir delik vardı, ama kalbi ya da yemek borusu zarar görmemişti. Boşluk içinde kalmıştı. Ama parçalar her yerdeydi ve alaşım o kadar kararsızdı ki hızla çözünüyordu.

Pace alnını bir bezle sildi. "Parçaları çıkarmak için torakotomi yapmamız gerekecek. Yeterince stabil mi?"

Maier gibi bir simya cerrahı normalde hastayı açmaya gerek kalmadan torakotomi yapabilirdi. ince aletleri içeri sokacak kadar büyük kesikler açmak yeterliydi; eğitim ve rezonans sayesinde, aletleri parmaklarının ve duyularının bir uzantısı haline gelirdi.

Helena, tüm parazitleri ayırmaya çalışmaktan daha kolay olduğu için, rezonansını geri çekerek Lila'nın hayati belirtilerini kontrol etmek için sıradan dokunma yöntemini kullandı. "Dayanıyor."

Lila'nın kaburgaları arasına, kemikleri ayırmak için geçici retraktörler kullanarak kalan tüm parçalara ulaşabildiler. Parçalar boyut olarak farklıydı ve yeterince dikkatli bir şekilde çıkarılmazlarsa ufalanıyorlardı. Lila'nın akciğerlerinde ve kalbinde, parçaların kesik yaptığı küçük kesikler ve oluklar vardı. Helena rezonansını kullanabilseydi bu yaralar kolayca onarılabilirdi, ancak şu anda zahmetli ve tehlikeli bir işti ve her biri elle dikiş atılmasını gerektiriyordu.

Prosedür tamamen yabancıydı ve zamanla yarışıyorlardı. Nullium ne kadar uzun süre parçalanıp Lila'nın kanına yayılırsa, metal zehirlenmesinden ölme olasılığı o kadar artıyordu. . Ameliyat, vücudunu en uç sınırlarına zorluyordu ve Lila kendi başına hayatta kalmak zorundaydı.

Helena, Pace çalışırken Lila'nın kalbini atmaya devam ettirmek için kanı elle emdi. Bir hemşire, daha büyük

parçaları Shiseo'ya götürerek sekestrasyon ajanını analiz edip sentezlemesini sağlamıştı, ancak bu tedavinin başlamasına saatler vardı.

Lila'nın kan dolaşımındaki metali temizleyene kadar
Lila'nın kan dolaşımındaki metali temizleyene kadar, ona herhangi bir rezonans uygulayamayacaklardı.

Sonunda Pace aletlerini bırakarak, "Sırada göğüs yıkama var," dedi. İşleri bittiğinde, gözleri yorgunluktan kan çanağına dönmüştü.

Maier dikişleri devraldı. Dikişleri çok düzgündü, ama çalışırken sarsılmış görünüyordu.

Helena başını kaldırıp dışarısının karardığını gördü. "Soren'i kontrol etmeliyim."

Ellerini yıkarken çok garip hissetti. Rezonansını neredeyse hiç kullanmamıştı, ama son birkaç saatin baskısı
başını zonklatıyordu. Ameliyathaneden çıktığında, hastanenin çoğunun bir yatağın etrafında toplandığını gördü.

Soren uyanıktı ve başını kaldırmıştı. Tüm mahremiyet perdeleri kenara çekilmişti ve onu çevreleyen insanların en önünde Ilva vardı.

Soren'in kolu atel içindeydi ve yüzünün yarısı bandajlarla kaplıydı. Sürekli başını sallıyordu. "Hatırlamıyorum.
Çok hızlı oldu."

"Kimseyi tanıdın mı? Bir yüz gördüğünü hayal ettin mi?" Ilva, Soren'in bileğini tutarak sordu.

"Bilmiyorum," dedi Soren yine, sesi gergin.
"Bir patlama oldu. Bir şey bana çarptı.
saniye ya da dakikalar boyunca baygın kaldım. Uyandığımda göremiyordum. Luc gitmişti ve Lila yerde kanlar içinde yatıyordu. Sürekli *'Ona kaçmasını söyledim*' diyordu. Nereye bakacağımı bilemedim, bu yüzden geri döndüm."

"Hiç uyarı olmadı mı?" Sorular
patlıyor gibiydi. Gözle görülür şekilde tedirgindi. "Hiçbir işaret yok muydu? Birimi kim yönetiyordu?"

"Ben..." Soren'in yüzü buruştu ve hatırlamaya çalışıyor gibiydi.

"Bir kadının

"Paladin," dedi Matias. "O zamanlar Falcon olsaydım,
böyle bir gelenek ihlalinin kabul edilmesine asla izin vermezdim.
Seni uyarmıştım Ilva, Luc ona karşı önyargılıydı, ama hayır: Lila
Bayard ondan ayrılamayacak kadar olağanüstü biriydi.
Şimdi bak ne oldu."

"Kapa çeneni!" Ilva, parmakları hala Soren'in bileğine gömülü halde, omzunun üzerinden Matias'a hırladı. Sonra geri döndü ve onu salladı. "Luc
teslim olduğunu mu söyledi? Lila yüzünden teslim mi oldu?"

"Bilmiyorum," diye fısıldadı Soren.

Elain, Soren'in yatağının yanında duruyordu, yatağın etrafını saran Eternal Flame üyelerinin sayısından çok etkilenmiş, müdahale edemiyordu.

"Affedersiniz," dedi Helena sert bir sesle ve kalabalığın arasından geçmeye çalıştı. "Soren Bayard'ın kafası
Yaralanmış. Onu strese sokmak uygun

olmaz." Herkes ona dönüp baktı.

"Lila uyanık mı? Sorulara cevap verebilir mi?" Ilva, aniden ayağa kalkarak sordu.

Helena sertçe başını salladı. "Hiçbir şey için uygun durumda değil. Kapsamlı bir manuel ameliyat yaptık.
onu bıçaklayan nullium çivisini çıkarmak için, ancak alaşım bozuldu ve kan dolaşımına yayıldı, bu da çıkarılana kadar rezonansla ilgili *her şeyi* engelleyecektir.
"Bu ne kadar sürer?"

"Bu ne kadar sürer?" Ilva'nın yüzündeki panik belliydi.

Helena başını salladı. "Şu anda onu anestezi altında tutuyoruz, ama körlemesine çalışıyoruz.
birkaç saat içinde uyanabilir ya da günler sürebilir. Lila çok güçlüdür, ama bu yine de geçmişteki yaralanmalarından daha zor olacak.
Henüz kesin bir şey yok."

Soren geriye yaslanmış, panik atak geçirmek üzereymiş gibi görünüyordu, ama Ilva kendini bir engerek gibi dikleştirdi.

viper gibi kendini topladı.

"Bu olasılığa hazırlıklı olduğunuzu sanıyordum," dedi Ilva. "Hepiniz ne yapıyordunuz?"

Helena'nın çenesi gerildi. Neden işler ters gittiğinde suçlu olan hep hastaneydi? Helena çıkıp ameliyatın başarılı olduğunu ve Lila'nın çok iyi olduğunu söyl
hatası oluyordu? Helena çıkıp ameliyatın başarılı olduğunu ve Lila'nın yataktan kalktığını söyleseydi
yataktan kalkmaya başladığını söyleseydi, hepsi güneşe şükranlarını sunmak için perihelion'a giderlerdi. Ama kötü haberler her zaman hastanenin suçu oluyordu.

Tanrı olmak ne kadar güzel olmalı.

"Alaşım değiştirildi ve parazit çok daha yoğun hale geldi. Manuel prosedürler basit değildir, özellikle de sadece *iki* kişinin bu konuda deneyimi olduğu bir hastanede
. Hastanenin manuel cerrahiye hazır olmasını istiyorsanız
manuel cerrahiye hazır hale getirmek istiyorsanız, Falcon'un uygulama için kadavraları onaylaması gerekecek."

Matias, yanlış bir şey yutmuş gibi öksürdü
ve aniden orada olmak istemiyormuş gibi göründü.

Ilva bastonuna sıkıca tutunuyordu ama düşecek gibi görünüyordu. Sanki Luc'un kaybı, altındaki zemini
yerden koparılmış gibiydi.

"O zaman onu muayene edin," dedi Ilva, Soren'in yatağından dengesiz bir şekilde uzaklaşarak. "Bir saat sonra Konsey toplantısı olacak. Bayard'ların ikisi hakkında da tam rapor istiyorum."

Herkes dışarı çıktı. Helena sert bir bakış attı ve başını sallayarak Elain'e, Soren'in yanına otururken mahremiyet perdelerini geri çekmesini işaret etti.

Soren, onu destekleyen yastıkların arasında geriye yaslanmış, yeni iyileşmiş kesiklerle kaplıydı. Helena, Soren'in
Onun rezonansı ona dokunduğu anda, sağ gözünü kaybettiğini anladı. Ona çarpan şey, göz çukurunu kırmış ve
ezmişti.

Parmakları titriyordu.

"Beni asla affetmeyecek," dedi, sesi neredeyse fısıltı gibiydi.

Helena, onun Ilva'dan mı yoksa Lila'dan mı bahsettiğini bilmiyordu.

Elini sıktı. "Bu halde Luc'un peşine düşseydin, üçünüz de ölmüş olabilirdiniz. Bu
Hiçbir faydası olmazdı. Geri döndüğün için onu arayan daha fazla insan olduğuna eminim."

Elain iyileştirmede iyi iş çıkarmıştı. Birkaç tane vardı.
kırık kemikler, birkaç hafta önce kırdığı aynı kol da dahil. Tamamen iyileşmemişti ve
sorunlar devam ediyordu.

"Sence hala hayatta mı?" diye sordu Soren.

Helena'nın kalbi durdu. Undying'in Luc'u hemen öldürmemesi için hiçbir neden düşünemiyordu.

"Öldüğünü bilene kadar, o hala hayatta. Ve biz
onu geri getireceğiz," dedi, sesini umutlu çıkarmak için zorlayarak. "Artık endişelenmeyi bırak. Kafanı kontrol etmem gerek."

Beyin sarsıntısı geçirmişti, ama gözü ve kaş kemiği
darbeyi büyük ölçüde emmişti. Titus'u ziyaretleri sayesinde beyinler hakkında daha fazla bilgi sahibi olmuştu; beyinleri daha iyi anladığını ve en azından doğru teşhis koyabileceğini, çekinmeden hissediyordu.

Elain, tahrip olmuş gözle ne yapacağını bilememiş ve sadece üzerine gazlı bez sararak ve sadece kemiği onararak bırakmıştı.

"Soren, sağ gözün..."

"Biliyorum," dedi sertçe, sanki önemi yokmuş gibi. "Yine de savaşabilirim, değil mi?"

Kadının elleri durdu. "Kolun kırıldı ve görüş alanının yarısını kaybettin. Buna uyum sağlaman gerekecek.
Savunmasız kalacaksın. Sağ tarafını göremeyeceksin."

"Sadece başımı çeviririm," dedi düz bir sesle. "Boyunlar kullanışlıdır."

Kadın iç geçirdi. "Dışarı çıkmayacaksın. En azından birkaç hafta boyunca."

Kafasını salladı. "Lila baygın. Uyanmadan Luc'u geri getirmeliyim. Uyanıp onu aramadığımı öğrenemez." Çenesi titriyordu. On iki yıldır
Soren'in ağladığını hiç görmemişti. Aşağı baktı. "Onlara söylemedim, ama o bana onu bırakmamı söyledi. Onu bulmamı söyledi. Ama ben yapmadım. Onu güvenli bir yere götürdüğümde gideceğimi söyledim..."

Yataktan kalkmaya çalışmaya başladı. Onu geri itmek için tek el yeterdi. Oturmak için bile zar zor gücü vardı.

"Soren, gözündeki yırtık dokuyu tedavi etmem gerekiyor," dedi, sert bir ses tonu kullanmaya çalışarak.

Onu görmezden geldi, onu itmeye çalıştı, ama kız artık dövüşte yeterince ustaydı. Elini savuşturdu ve parmaklarını başının arkasına kaydırdı. Sadece bir titreşim
ve kalan gözü geriye yuvarlandı ve baygın bir şekilde yere yığıldı.

Gözünün kurumaması için nazikçe kapattı. "Çok üzgünüm," diye fısıldadı ve işine koyuldu.

Göz çukurunun içinde sağlam kalan bir şey olsaydı,
görme yetisinin bir kısmını kurtarma şansı az da olsa vardı, ama Soren'in gözü tamamen mahvolmuştu.

Çürümeyeceği ve enfeksiyona neden olmayacağı için onarılamayan tüm dokuyu çıkardı, sonra dikkatlice
bandajını yeniden sardı. Birkaç hafta içinde, biri ona güzel bir cam göz yapacaktı ya da belki bir mücevher şekillendirecekti.

Tabii birkaç hafta sonra hala Direniş'in var olduğunu varsayarsak. Rhea, Helena işini bitirir bitirmez geldi.

İkizlerin ikisi de uzun zamandır hastanede yatmamıştı.

Rhea'nın ifadesi stoikti, ama Soren'e doğru ilerlerken gözleri araştırıcıydı.

Helena ayağa kalktı. "İşimi bitirdim. Onu uyandırabilirim," dedi ve tüm göz dokusunu hızla bir bezle örttü.

"Hayır, bırakın dinlensin." Rhea yavaşça yatağın kenarına oturdu ve Soren'in yüzünün örtülmemiş kısımlarını inceledi.

"Benim küçük oğlum," dedi yumuşak bir sesle, sanki Soren uyanacakmış gibi.

Helena geri çekildi, Rhea'nın mahremiyet mi yoksa cevaplar mı istediğinden emin değildi.

"Biliyor musun, doğduğunda çok küçüktü," dedi Rhea, bir eliyle Soren'in elini tutup kapattı. "Titus onu tek eliyle tutabiliyordu. Doktorlar hayatta kalamayacağını düşünüyorlardı. Lila parlak kırmızı renkte ve çığlık atarak doğdu, ama benim küçük Soren'im sadece bir bebek parçası gibiydi. Sessiz ve solgundu.
Emzirilmesi gerektiğinde bile neredeyse hiç ses çıkarmazdı.
Her zaman Lila'nın peşinden giderdi, hiç sorun çıkarmazdı, ama her zaman oradaydı, onun peşine takılırdı."

Rhea hıçkırarak güldü. "Onlar doğduğunda harika bir şey yaptığımı düşünmüştüm. İkizler. Bayard ailesine iki bebek. Küçük paladinlerimiz." Rhea, Soren'in elini tutarken vücudu titriyordu. "Ve şimdi Titus, güzel çocuklarımızdan ne yapıldığını bile bilmiyor...
Tüm ailem, onlardan geriye sadece *parçalar* kaldı."

Soren'in üzerine eğildi. Vücudu titriyordu, ama sessizce ağlıyordu.

Böyle ağlamanın bir püf noktası vardı; bu, kişinin öğrenmesi gereken bir şeydi.

Helena, ona yas tutması için alan açmak için oradan ayrıldı.

TOPLANTI KASVETLİ GEÇTİ. ILVA, raporlar sunulurken
raporlar sunulurken neredeyse uyuşturulmuş gibi görünüyordu. Saldırı, Doğu Adası'nın alt kısmında gerçekleşmişti. Luc ve Lila, taburu Karargah'a doğru götürüyorlardı; yıkılmaya yüz tutmuş bir binanın önünden geçtiler ve
Luc ve Lila binayı geçtikleri anda bir patlama oldu. Bina çöktü.

Soren patlamanın kenarında bulunmuş ve patlamanın etkisiyle fırlatılmıştı. Sadece iki kişi hayatta kalmıştı, çünkü geride kalmışlardı. Enkaz altında kalmışlardı, ancak hafif yaralanmalarla kurtulmuşlardı.

Kavga izleri, yanık izleri ve Lila'ya ait olduğu tahmin edilen bir kan gölü vardı. Yanmış insan kalıntıları,
muhtemelen nekrotrollere ait, tılsımı sökülmüş bir lich. Luc'un kılıcı, yüzükleri ve diğer silahları atılmış halde bulundu, sanki önce o ayrılmış ve sonra soyulmuş gibi.

Undying'den hiçbir haber yoktu.
Luc'un öldüğü veya yakalandığına dair bir açıklama yapılmamıştı. Muhafızlara, Luc'un yeniden canlanarak veya bedeni bir lich tarafından ele geçirilmiş olarak geri dönebileceği ihtimaline karşı hazırlıklı olmaları söylenmişti. Luc yeniden ortaya çıkarsa, gerekli tüm önlemler alınmalıydı. Kimse mucizevi kaçışlara inanmamalıydı.

Zaman geçtikçe sorular çoğaldı.
Ölümsüzler onu neden hayatta tutuyordu? Öldüğünü neden açıklamıyorlardı, yoksa teslim olmak için pazarlık yapmak üzere onu rehin mi tutuyorlardı?

Eğer rehineyse, neden temasa geçmediler?

"Lucien'in öldüğünü kesin olarak öğrenene kadar, onun hayatta olduğunu varsayacağız," dedi Ilva buz gibi bir sesle, baş metalurjistlerden biri acil durum planlarından bahsedince kendini toparladı. "Ölümsüzlerin onun yakalanmasını gizlemek için hiçbir nedenleri yok. On iki saat geçti ve hala haber almadık. Bu, her şeyin göründüğü gibi olmadığına dair bir işaret olabilir."

Toplantı sona erdiğinde Matias ayağa kalktı ve Luc'u onlara sağ salim geri getirmesi için göklere yalvaracağını açıkladı. Birçok kişi onu takip etti.

Ilva masada kalarak Crowther ile konuştu. Helena
hastaneye dönmek için ayağa kalktığında, Ilva, "Marino, gitmeden önce bir şey

Helena oda boşalana kadar bekledi. Ilva elini salladı ve muhafızlar kapıları kapattı.

"Sen Karakol'a gideceksin. Ferron'u kullanacağız,"
dedi Ilva sert bir sesle. "Luc'un yakalanmasıyla ilgili sahip olduğu veya elde edebileceği her türlü bilgiyi
—hepsini istiyorum. Ayrıca bu konuda neden hiçbir uyarı almadığımıza dair bir açıklama da istiyorum."

"Elbette." Bunu bekliyordu.

Helena dönüp gitmek üzereyken Ilva, "Ona bunun kritik bir görev olduğunu söyle," diye ekledi. "Aynen bu kelimeleri kullan, Marino. En yüksek öncelikli görev. Luc'u geri getirebilme şansı varsa, kurtarma operasyonu sırasında uğrayacağımız kayıplardan daha iyidir."

Luc'u kurtarmak için Kaine'i feda etmeyi planlıyorlardı. Bu bariz bir tercihti. Kolay bir takas. Herhangi bir
stratejistin yapacağı türden bir takas.

Ama...

"Tamam." Sesi cansızdı.

LUMITHIA, gökyüzünde dev bir gümüş disk gibi asılı duruyordu, yükselişine o kadar yakındı ki gezegenleri örtüyor,
gece gökyüzünü başlarının üzerinde sonsuz bir kara uçurum gibi bırakıyordu. Parlak gümüş ışık, şehrin üzerine göz kamaştırıcı gölgeler düşürüyordu.

Helena apartmanın merdiven sahanlığına ulaştığında durdu ve kasıtlı olarak kırık tavan penceresinden sızan gümüş ışığın içine adım attı
kırık tavan penceresinden dökülen gümüş ışığın içine adım attı ve köşede gizlenmiş göze baktı. Sonra bekledi.

Uzun bir bekleyişti.

Pencereler rüzgarda gürültüyle sallanıyordu, ama kapı tıklayıp Kaine içeri girene kadar hiçbir şey duymadı.
Onunla ilgili her şey daha keskin görünüyordu. "Ne oldu?"

O soruyu sorduğu anda, onun bilmediğini anladı.

Ilva haklıydı: Ölümsüzler Luc'u ele geçirmişse, bunu gizli tutuyorlardı.

"Bugün bir saldırı oldu. Bir bombalama," dedi, sesi titriyordu. "Bir taburun çoğu öldü, Bayard ikizleri zar zor hayatta kaldı ve Luc... kayıp."

"Emin misin?"

Kız sertçe başını salladı. "Rezonans-girişim alaşımından yapılmış bir silah kullandılar. Biz ona nullium diyoruz. Lila

bununla bıçaklandı ve neredeyse öldürüldü. Bunun hazırlandığını bilmiyor muydun?"

Yavaşça başını salladı. "Hayır. Son sabotajlar nedeniyle casusluk şüphesi var. Ve eskisi kadar burada bulunacak vaktim olmadı."

Kadın başını eğdi, derin bir nefes aldı ve konuşmaya başladı. "Luc'u geri getirmeliyiz. Bunun çok önemli olduğunu sana söylememi istediler. En öncelikli görevin bu."

"Tamam..."

"Onun yakalanmasıyla ilgili elde edebileceğin her türlü bilgi, bunu kimin yaptığı, nerede olduğu, hayatta olup olmadığı... Konsey senin..." Sözleri kesildi. "...elinden gelen her şeyi yapmanı istiyor."

"Tabii ki," dedi sadece ve dönüp gitmek için yöneldi.

Kadın onun sırtını, omuzlarının hareketini izledi, bir kapı koluna uzanırken omuzlarından birinin çöktüğünü izledi. Onu bir daha görebilecek miydi, bilmiyordu.

"Bekle," dedi.

Durdu ama arkasına bakmadı. "Bir şey bulduğumda seni ararım."

"Kaine... seni öptüğümde, ben..."

Aniden döndü. Bir an önce odanın diğer ucundaydı odanın diğer tarafına geçti, bir sonraki anda ise kızın önünde duruyordu, yüzünde zehirli bir ifade, dişleri görünüyordu. "Gerçekten, bunu şimdi mi tartışmak istiyorsun?"

Suçluluk duygusu boğazını o kadar tıkamıştı ki, zar zor konuşabiliyordu. Ama çaresizdi. "En azından bana bakar mısın?"

Gözleri acımasız bir parıltıyla onun yüzüne kilitlendi. Onun tüm dikkatini çekmek gibiydi.

"Sana bakmamı mı istiyorsun?" Sesi hafif, neredeyse ikna ediciydi, ama yüzeyin altında öfke vardı. Ona doğru eğildi. "Peki. Bakıyorum. Söylemeliyim ki, bu çok hoş, gözlerindeki tüm suçluluk duygusunu görüyorum."

Alaycı bir şekilde sırıttı ve geri çekildi. "Biliyor musun, eskiden Yüksek Necromancer'a hizmet etmemin koşullarının

ama itiraf etmeliyim ki, senin yanında bu durum *önemsiz kalıyor*."

Başını eğdi. "En azından eskiden, bunun benim hatam olmadığına kendimi teselli edebiliyordum; annemi güvende tutmak için yapabileceğim en iyi şey kabullenmekti. Kendimden başka suçlayacak kimsem olmadığında durum farklı."

Elini kaldırdı, eldivenli parmakları kadının boğazını kavradı ve onu kendine doğru çekti. "Sonuçta, seni ben seçtim seni seçtim."

Gözlerine baktı, ona baktığında o ölümsüz umutsuzluk çok belirgindi.

"Senin saflığını kıskandım, bana iyilik atfettiğini ve bunun en başından beri bir tuzak olduğunu fark edemediğini. Beni iyileştirmek için bir şans istediğinde, ben de pes ettim. Bana dokunduğunda, seni itmedim. Ne zararı var ki diye düşündüm. Her şey yakında bitecek ve hayat çok uzun zamandır soğuktu."

Onun başparmağı yanağını okşayana kadar ağlamaya başladığının farkında değildi.

"Hesabımı yanlış yaptığımı fark ettiğimde, sen çoktan zorla içeri girmiştin. Çok barizdin, ama bu sadece durumu daha da kötüleştirdi; herkesi kurtaracağı umuduyla, seni satan insanlar dahil en azından ben ruhumu sattığımda, annem yere kapanıp benim yerime geçmek için yalvardı. Sanırım, bazı açılardan, senden daha şanslıyım."

Düşük bir hıçkırık attı.

"Sen burada neredeyse kan kaybından ölecekken, en azından onu hayatta tutabilirim diye düşündüm. Onu hayatta tutmaya *çalışacak* kadar ona değer veren birini hak ediyor. Sonunda vazgeçeceğini düşündüm. Ama sorumlu hissettiğin insanları kurtarmak için her şeyi yaparsın. Tabii ki benim suçluluk duygumu suçluluğunu silah olarak kullanırdın." O acı bir kahkaha attı. "Eminim bunda şiirsel bir yan vardır, ama şu anda tek hissettiğim yeni bir kelepçe seti hissediyorum."

Onu bıraktı ve ondan uzaklaşarak kapıya doğru yöneldi. "Bu yüzden sana bakmaktan hoşlanmıyorsam beni affet. Hâlâ bu yenilerin rahatsız edici yönlerine alışmaya çalışıyorum."

SOREN, Helena kalbi ölen bir halde hastaneye döndüğünde Lila'nın yanında oturuyordu.

Onun yokluğunda, ne yapılacağı konusunda kimsenin anlaşamadığı toplantılar ve tartışmalar dışında hiçbir şey olmamıştı. Helena, her şeyi bir arada tutanın Luc olduğunu biliyordu, ama her şeyin bu kadar çabuk parçalanması şaşırtıcıydı.

Lila'nın saçı erkek çocuğu gibi kısa kesilmişti, yaranın çevresi tıraşlanmıştı. Yüzü o kadar şişmiş ve morarmıştı ki, neredeyse tanınmaz hale gelmişti. Maier, yırtılan deriyi dikkatlice dikerek birleştirmeye çalışmıştı, ama o yara izi
hayatı boyunca onunla kalacaktı.

"O benden daha genç, biliyor musun?" dedi Soren. Helena başını salladı. "Kimse bunu tahmin edemez."

Öne eğildi ve Lila'nın kulağına bir şey fısıldadı, sesi o kadar alçaktı ki Helena kelimeleri anlayamadı. Sonra doğruldu ve dışarı çıktı.

Helena onu takip etti. Kalan gözünün altındaki çukur bir krater gibi görünüyordu. Yüzü gergindi, ağzının ve gözünün köşesinde acı çizgileri belirgindi. Biri
alçıları çoktan çıkarılmıştı. Elain.

"Hadi," dedi Helena, onu perdeli bir alana götürüp oturtarak.

Önce kolunu ve elini tedavi etti. Kemik iyi bir şekilde kaynamıştı, ancak yeni bir yaralanmaydı ve bu da tekrar kırılma riskini artırıyordu tekrar kırılma riski daha yüksekti. Adamın dikkatli davranmayacağını biliyordu. Haber gelir gelmez sahaya çıkacaktı. Yapabileceği en iyi şey, elinden geldiğince iyileştirmekti. Kaine'in vücudunun kendini yenileme şeklini taklit ederek, sadece "düzeltmek"le kalmayıp, tamamen eski haline döndürmekti.

"Yardımına ihtiyacım var," dedi, o gözüne yeni bir gazlı bez yerleştirirken.

Elleri durdu. "Ne için?"

"Bir şifacıya ihtiyacım var ve sen en iyisisin."

Geri çekildi, başını eğip yüzünü inceledi
"Soren, ne yaptın?"

Kaşlarını kaldırdı. "Hiçbir şey... henüz." Dudaklarının kenarlarında çaresiz bir gülümseme belirdi. "Sana yardım edeceğime söz vermeden önce
önce yardım edeceğine söz vermelisin."

Helena tereddüt etti. Luc veya Lila etrafta olduğunda, Soren kendi başına bela yaratmaya hiç gerek duymamıştı. Lila bir keresinde şaka yapmıştı, o bir kedi gibiydi, ilgisizmiş gibi davranırdı ama bir şekilde hep seninle aynı odada olurdu.

Soren tek başına bir gizemdi. Tüm seçimler ona ait olduğunda ne yapacağını bilmiyordu.

"Tamam. Söz veriyorum. Anlat bana."

"Burada olmaz," dedi ve ayağa kalktı.

Merkezden ayrıldılar, birkaç ara sokağı geçtiler ve terk edilmiş bir dükkana girdiler.

"Bir şifacı buldum," dedi arka odaya girerken, Helena'nın omzuna elini koyarak onu kapıdan itti, sanki aksi takdirde kaçacakmış gibi. Ki, onun orada bulunması ne kadar planlı olduğu düşünülürse, kaçabilirdi de.

Orada, tam teçhizatlı olarak, Luc'un biriminin kalan iki üyesi Alister ve Penny ile
Sebastian ve Crowther'ın hastaneden gelen muhbiri Purnell de dikkatlice Helena'nın gözlerinden kaçınıyordu.

"Marino?" dedi Alister. "Bir sağlık görevlisi bulacağını sanıyordum."

"Doktor yetmez," dedi Soren, odanın ortasındaki masaya doğru yürürken. Helena geride kaldı. "Bir şifacıya ihtiyacımız var. Helena en iyisi."

"Belki..." Alister şüpheyle dedi, "ama o hiç savaşa katılmadı. Savaşta bize yük olacak. Bu adam gibi."

" Purnell'i işaret etti. "Bu işi mükemmel yapmazsak hepimizi öldüreceksin."

"Onun savaşmasına ihtiyacımız yok. *Biz* savaşabiliriz. Hiçbirimizin yapamayacağı şey, Luc'u sağ salim çıkarabilmek. Hel bunun için en iyi seçenek. Onu bulduğumuzda ne durumda olacağını bilmiyoruz. O her şeyi düzeltebilir."

Helena, Soren'in kendisine duyduğu güvenin derecesini takdir edip etmediğinden emin değildi.

"Hiç cepheye gittin mi?" Alister ona bakıyordu.

"Hayır."

"Bu delilik," dedi Alister. "Seni her yere takip ederim, Soren, ama bu iyi bir plan değil. Ya Luc'un durumu kötüyse ve elimizde sadece o varsa, onu dışarı taşıyabilecek mi?" "Ben yardım ederim!" Purnell aniden konuştu. "Sana gösterdikten sonra

Bu arada, Luc'a yardım edebilirim. Hastanede iyiyimdir.

"Soren." Helena'nın sesi gergindi. "Seninle konuşabilir miyim?" Onu dışarıya sürükledi. "Ne yapıyorsun?"

"Luc'u geri alacağız," dedi.

"Evet, anladım," dedi Helena, yaralandığını umursamadan onu sallayarak, çünkü intihar etmek üzereydi. "Henüz iyileşmedin. Purnell neden burada?"

"Sofia?"

Soren ne zamandan beri hastane görevlisiyle ilk isimle hitap ediyordu?

"Evet, hademe. Kim olduğunu biliyor musun?" "Luc'un nerede olabileceğini bilen kişi o."

Helena, Purnell'in neden orada olduğunu anladığında şaşkınlıkla baktı. Bu olayın her yerinde Crowther'ın parmak izleri vardı. Bu Soren'in kurtarılması değildi, Crowther'ın bir kez daha ipleri eline almasıydı.

Peki, Kaine'e ne yapmayı planlıyordu? Kaine bir dikkat dağıtıcı mıydı? Yoksa Crowther, Kaine'i erken kaybetmekten kaçınmak mı istiyordu?

Helena'nın azı dişleri birbirine sürtündü.

"Peki o bunu nereden biliyor?" diye sordu, Soren'e tüm bunların ne kadar çılgınca olduğunu anlamasını sağlamaya çalışarak.

Soren sıkı bir gülümseme attı. "Crowther onu bizi gözetlemek için kullanıyor, ama o bundan hoşlanmıyor. Bir süre önce Luc'a her şeyi anlattı. Batı Adası'nın su yollarından ulaşılabilen gizli bir hapishanenin haritalarını görmüş."

"Soren." Helena gözlerini kapatarak nefes verdi. "Neden böyle haritaları görmüş olsun ki?"

Soren omuz silkti, bu konuda endişeli görünmüyordu. "Crowther onu mesaj taşımak için kullanıyor. Sanırım o da göz atmış."

Eğer Crowther bunun arkasındaki beyinse, Helena onun doğrudan dahil olmasını ve nasıl işleyeceğini düşündüğüne dair net talimatlar vermesini istiyordu, *bir hademenin gördüğü* gizemli *bir harita* numarası değil.

Ilva ve Crowther'ın "mucizelerini" gerçekleştirmek için manipülasyona başvurmalarından bıkmıştı. Sanki insanlar kandırılmadıkça güvenilemezmiş gibi. "Eğer durum

böyleyse, bu Crowther'ın bildiği anlamına gelir bu hapishane hakkında, ve sadece bir haritadan çok daha fazla bilgiye sahip olabilir. Onunla konuşmalıyız."

Soren hemen başını salladı. "Hayır. Konsey, Luc'u kimin elinde tuttuğunu 'öğrenene' kadar kimsenin harekete geçemeyeceği konusunda kararlı.
Ilva, Luc'u geri almak için bir takas görüşmesi yapacağını düşünüyor. Ancak, bizim ne sunabileceğimizi düşündüğünden hiç bahsetmiyor."

Helena, Ilva'nın muhtemelen aklında ne olduğunu çok iyi biliyordu.

"Benim görevim Luc'a karşı," diyordu Soren, "Ebedi Ateş'e değil. Lila dışarıda olduğu sürece, öncelikli görevli benim. Konsey bana emir veremez, benim görevim yeminlerime karşıdır ve yeminlerim Luc'a karşıdır."

Kaine'in Luc'u kurtarmasını istediklerini düşünmüştü; kendi birliklerini kurtarmak için onun kimliğini riske atmasını. Ama bu başarısız olursa, Ilva hiç düşünmeden onu satacaktı.

Bu da Crowther'ın Ilva'n 'ın arkasından iş çevirmek zorunda kaldığı anlamına geliyordu. Bu yüzden Sofia Purnell'i kullanarak ilgili bilgileri kendi başına hareket edebilecek tek kişi olan Soren'e aktarıyordu.

"Tamam," dedi Helena, başını sallayarak. "Geleceğim."

Soren şaşkın bir ifadeyle baktı, sonra rahatlamış bir şekilde gevşedi. "İyi. Sensiz bunu yapabileceğimi sanmıyorum."

Helena onu dikkatle inceledi. "Ne demek istiyorsun?"

Göz kapakları ağırlaşmıştı. Düşünceli olduğunda, gözleri derin bir ifade alırdı. Şimdi tek gözü vardı, ama Helena yine de bu ifadeyi tanıdı.

"Onu kurtarmak için ne gerekiyorsa yapmanı istiyorum Hel. Ne pahasına olursa olsun. Direniş'teki herkes onun için ölür; ama daha fazlası gerekebilir, bu yüzden sana ihtiyacım var."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ne istediğinin farkında mısın?" Başını dik tuttu. "Yeminim, hayatım ve ölümümle Prensliğimi hayatım ve ölümümle korumak. Birisi ölmeye hazırsa, neden ona savaşmaya devam etme şansı vermeyelim diyen sendin."

Elleri uyuşmuştu. "Diğerlerini böyle bir göreve gönüllü olarak gönderemezsin. Onlara bunun için burada olduğumu mu söyleyeceksin? *Yedek planın olarak büyücülüğü istediğin için beni seçtiğini mi?*" Geri çekilirken sesi öfkeli bir fısıltıya dönüştü, ama adam onu kolundan yakaladı.

"Tek neden bu değil," dedi. "Sen en *iyisisin*. Onları gönüllü olarak göndermiyorum, sadece kendimi gönderiyorum. Bir sorun çıkarsa, onları kurtarmak için ne gerekiyorsa yapın. Size izin veriyorum.

Kafasını salladı. "Bunu yapabilir miyim, bilmiyorum bile. Hiç yapmadım..."

"İkimiz de biliyoruz ki, vivimancy yapabilen biri nekromansi de yapabileceğini biliyoruz. Ve bunu anında çözebilecek biri varsa, o da sensin. Aptalca bir şey yapmayacağım.

Sadece..." Yutkundu. "Bunun işe yarayacağından emin olmam lazım. Hel, bu işe yaramak zorunda."

Bir an daha tereddüt etti, ama başka seçenek var mıydı? Her seçenek dayanılmaz hale gelmişti. Ve bu, zaten ödemeyi teklif ettiği bedeldi.

"Tamam." Yutkundu. "Luc için." "Luc için. Hadi."

Helena, Purnell'i köşeye sıkıştırmak ve Crowther'ın tam olarak ne bildiğini ve görevin nasıl gelişeceğini beklediğini sorguladılar, ancak Purnell sürekli hareket halindeydi, odanın içinde dolaşıyor, ulaşılamayacak bir mesafede kalıyordu.

"Bunları nereden biliyorsun?" Helena, hapishanenin yerini ve oraya ulaşmak için kullanacakları bir sel sularıyla dolmuş katedralin varlığını öğrendikten sonra, keskin bir şekilde sordu.

.

"Onları kullanan insanları tanıyorum. İzciler ve diğerleri, kaçış yollarına ve gidecekleri güvenli yerlere ihtiyaç duyduklarında," dedi Purnell.

"Neden daha fazla devriye gezilmiyor?"

Purnell omuz silkti. "Orası bir labirent. Griler karanlıkta göremiyorlar, yoksa kaybolurlar ve Ölümsüzler kanalizasyon suyunda sürünmeyi sevmezler."

Helena bu düşünceyle boğazı düğümlendi. "Anlıyorum." "Ama o kadar da kötü olmayacak. Şu anda sel mevsimi," dedi Purnell dedi. "Su çoğunlukla dağ suyundan oluşacak. Soğuk olacak, ama yazın olduğu gibi değil."

Küçük bir teselli. Helena, nehrin eriyen kar sularının ne kadar soğuk olduğunu çok iyi biliyordu; içinden sürünerek geçmeyi düşünmek bile kemiklerini ağrıtmaya yetiyordu. "Peki bu tüneller Luc'un bulunduğu yere bağlı mı?"

Purnell yine Helena'nın gözlerinden kaçınıyordu. "Kanalizasyona giden birçok eski erişim noktası üstüne bina inşa edildi, ama bina planları varsa yeniden açmak kolay. Birkaç ay önce biri bunu araştırdı. Diğer hapishanelere kıyasla çok yüksek

, ama neredeyse
tamamen boş. Sanki bir şey için ayrılmış gibi." "Luc oradaysa, bu onun yakalanmasının
uzun zamandır üzerinde çalıştıkları bir şey olduğu anlamına gelir," dedi Sebastian gergin bir sesle.

Korku Helena'nın omurgasını kesip geçti. "Luc'un orada olduğundan neden bu kadar eminsin?"

"Onu tuttukları bir sırsa, onu gizli bir yere koymak zorunda kalırlar," dedi Purnell.

Helena, kızın olaya karışmasının Crowther'ın inandırıcı bir şekilde İnkar etme şansını yok ettiğini düşünmeden edemedi. Elbette daha az gizemli davranabilirdi.

"O orada değilse, içeri girdiğimizi kimse bilmeyecek," dedi Soren. "Bu gece gitmeliyiz. Yarın Yükseliş günü; sel suları çoktan yükseldi ve hiçbirimiz gitmek için yeterince berrak kafalı olmayacağız. İki gün daha beklememiz gerekecek
gün daha beklememiz gerekecek ve Luc bunu göze alamaz."

Helena bu yönü düşünmemişti. Luc'u Yükseliş'ten hemen önce yakaladılar. Neden? Sadece kurtarma çalışmalarının
kurtarma çabalarını zorlaştırmak için mi? Yoksa bu bir tesadüf müydü?

Plan, sadece en belirsiz haliyle bir plandı. *İçeri gir, Luc'u bul, çık.*

Helena'nın görevi Purnell'i yakınında tutup yoluna çıkmamasıydı. Diğerleri herhangi bir çatışmayla ilgilenecekti. Luc'u bulduklarında, onu muayene edecek, hala hayatta olduğundan emin olacak ve gerekirse onu mümkün olduğunca çabuk iyileştirecekti. Sonra onu dışarı çıkaracaktı. Purnell, Luc kendi başına yürüyemiyorsa onu taşımaya yardım edecekti.

Helena'nın görevi, onu ne pahasına olursa olsun Doğu Adası'na geri götürmekti. Eğer bunun için diğerlerini geride bırakması gerekiyorsa, öyle yapacaktı. Luc güvende olduğunda, diğerleri dağılacak ve yeniden toplanacaktı.

"Gidelim," dedi Soren, zırhını giyerken Alister ve Penny dikkatlerini ona verdi.

"Bekleyin!" dedi Helena, sesini sabit tutmaya çalışarak, planın yanlış olduğu hissiyle boğulmuş bir halde. "Benim

İlk yardım çantamı almam lazım."

Soren şüpheyle gözlerini kısarak baktı. "Sadece ellerini kullanmıyor musun?"

Kafasını salladı. "Hayır. Luc gerçekten yaralanmışsa, onu daha hızlı iyileştirecek iksirler, merhemler ve onarıcı ilaçlar var. Vivimansiye güvenmek onu ya da beni tüketir. İlaçlarım olursa, ağır yaralanmışsa bile kurtulma şansı daha yüksek olur."

daha iyi bir şansımız olur."

Soren biraz rahatladı. "Tamam. Çabuk ol. On beş dakika içinde dönmezsen, sensiz gideriz."

Kapıdan koşarak çıktı, doğruca Karargah'a ve Alchemy Tower'a koştu. Asansör yukarı çıkarken hiç bu kadar yavaş hissedilmemişti.

Kapılar açılırken, "Lütfen orada ol, Shiseo," diye dua etti ve laboratuvarına koştu, doğru kararı verip vermediğinden şüphe etmeye başladı.

Shiseo oradaydı, o içeri daldığında kenetleyiciler sentezliyordu.

"Yardımına ihtiyacım var," dedi çantasına koşarken. İlaçlarla dolu dolaba gitti ve herkes için yeterli dozda şişeyi şişeye iki kez yetecek kadar. İğneler, bandajlar, manuel tıbbi aletler buldu, sonra bulabildiği her şeyi mumlanmış, su geçirmez torbalara koydu ve hepsini çantasına doldurdu, ta ki patlayacak kadar dolana kadar.

Sonra bıçaklarının bulunduğu küçük bir çekmeceyi açtı ve onları bağlamaya başladı.

"Titanyum-nikel bıçakları aldın," dedi Shiseo, bıçakların cildine yapışmasını izleyerek. "Onları görebilir miyim?"

"Şimdi olmaz," dedi, çantayı başının üzerinden geçirip ve koşabilmek için ekstra kayışı beline bağladı. "Senin için bir şey yapmanı istiyorum. Detayları anlatamam ama başka kime başvuracağım yok."

Bir kağıt parçası kapıp notlar almaya başladı. Bildiği her şeyi, ilgili tüm detayları.

Yer. Strateji. Çıkış.

Açıkça yazılmıştı, bunun işe yaramayacağı belliydi başarılı olamayacağı açıktı, ama buna uymaktan başka ne yapabileceğini bilmiyordu.

Başını kaldırdı. "Eski fabrika karakoluna giden yolu biliyor musun?"

Shiseo başını salladı. "Evet. Çalışırken orayı ziyaret etmiştim."

Titreyerek başını salladı. "Oraya olabildiğince çabuk gitmen gerekiyor. Orası düşman bölgesi, ama bir necrothrall görürsen, 'Helena gönderdi' de, seni rahat bırakacaklardır. Bu yolu kullan." Bir kağıt parçasına kabaca yolu çizdi.

“Üzerinde demir sembolü olan bir apartman binası bulacaksın. İkinci katta bir kapı var. Bunu kapının altından itip geri gel. Ya da, bunu yapmak istemiyorsan, bunu Ilva'ya ver. Ben yapamam, bu seçimi nasıl yapacağımı bilmiyorum.”

Kağıdı uzattı.

Shiseo, karanlık gözlerinde tuhaf bir ilgi parıltısıyla ona ve kağıda baktı. "Senin çok ilginç biri olduğunu hep biliyordum."

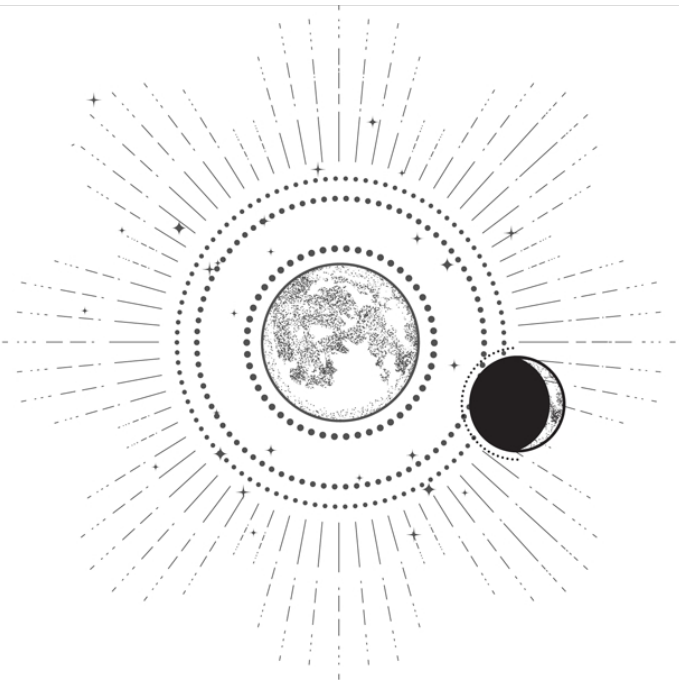
"Gitmeliyim," dedi.

O kağıdı aldı ve kız, onun hangi seçeneği seçeceğini beklemeden arkasını dönüp koştu. Koşmaya devam etti.

Soren ve diğerleri dükkandan çıkarken, o sokağın aşağısına doğru koşuyordu.

"Ayrılacağını sanmıştım," dedi Alister, ona yan gözle sırıtarak. Artık onun varlığını kabul etmiş gibiydi.

"Hayır," dedi Helena, nefes nefese. "Ben varım."

BÖLÜM 50

Nisan 1787

BATI ADASININ SEL KATEDRALİNE ERİŞİM

. Alister'ın açabileceği duvarın zayıf noktasını bulana kadar, direnişçilerin devriyelerinden saklanmak zorunda kaldılar. Duvardan geçip, buz gibi sel sularına daldılar. İlkbahar seli erken başlamıştı ve Lumithia'nın yükselişe geçmesiyle birlikte, yan nehirler kıyılarından taşarak hepsini nehrin aşağısına sürüklemekle tehdit etti. Savaş öncesinden kalma eski köprülerden biri olan geçiş noktasına ulaşmak için duvara tutunmak zorunda kaldılar.

Bu köprü tehlikeli bir şekilde sallanıyordu

Helena köprüden sürünerek geçerken çökme tehlikesi vardı, aşağıya, dönen, dondurucu ölüme bakmaya cesaret edemedi.

Karşıya geçtikten sonra durum daha da kötüleşti. Sel katedralleri, yeraltında yükselen devasa odalardı

birkaç kat yüksekliğinde suyla doldurulup nehrin aşağısına yönlendirilmek üzere tasarlanmıştı ve doluyorlardı. Birine erişim sağlayan ızgara, sel sularıyla yarısı kaplıydı ve atıl demirden yapılmıştı,

kırılması zaman alıyordu ve

korkunç derecede derin bir düşüşü ortaya çıkarmak için zaman gerektiriyordu. Elektrikli fenerlerle bile dibi göremiyorlardı. Karanlıktan suyun uğultusu yükseliyordu.

Diğerleri hiç etkilenmemişti. Savaş sırasında onlarca kat yukarı ve aşağı inerek şehir katmanlarını geçmeye alışkındılar. Zırhlarında kendilerini sabitlemek için tel makaraları ve kancalar bulunan koşum takımları vardı.

Keşif eri Penny ilk olarak gitti.
korkutucu derecede hızlıydı. Saniyeler içinde, kendini sabitledi ve arkasına bakmadan karanlığa daldı. Bir dakika boyunca, gergin tellerden başka hiçbir şey yoktu; sonra teller
gevşedi, sonra tekrar gerildi ve aralıklarla titremeye başladı.

Alister parmaklarıyla tellere dokundu. "Her şey yolunda," dedi ve telleri tekrar titreşmeleri için hafifçe vurdu.

Çapalar gevşedi ve Penny'nin peşinden karanlığa bir çift yılan gibi kaydı. Geri kalanlar da onları takip etti. Helena ve Purnell, zırhları ve koşum takımları olmadan
ve koşum takımları olmadan, kelimenin tam anlamıyla ölü ağırlıktı. Alister Helena'yı yanına aldı, Sebastian da Purnell'i taşıdı ve
su şelale gibi üzerlerine döküldü. Kemiklerine kadar ıslandılar, dibe vardıklarında neredeyse uyuşmuşlardı. Ses o kadar yüksekti ki, su duvarlardan yankılanarak kakofonik bir gürültüyle yankılanıyordu.

Alister soğuktan titriyordu, ama diz çöküp ellerini birkaç dakika suya soktu.

"Kenarlar sığ ama yaklaşık üç metre ileride bir düşüş var ve su akışı hızlı.
" Duyulabilmesi için bağırmak zorunda kaldı. "Düz gidersek sorun olmaz, ama geçmeden önce bir halat bağlayalım. Ben önden gideceğim, en güvenli yolu biliyorum."

Uzak duvara vardıklarında, bir merdiven vardı.
katedralin içine uzanan düzinelerce dev tünelin üzerinde uzanan üst geçide çıkıyordu. Helena, vivimancy yeteneğini kullanarak herkesi ısıttı, ancak sırılsıklam olan giysileri için yapılabilecek tek şey, yürümeye devam etmekti.

Penny yine öncü oldu.
. Eski bir yaralanma nedeniyle hafif topallıyordu, ama yine de hızlı ve hafif adımlıydı. İlerlerken rotayı kontrol etti
her şeyin yolunda olduğundan emin olduktan sonra el fenerini kullanarak diğerlerine ilerlemeleri için işaret verdi.

Tek bir necrothrall bile görmediler. Helena'nın
korkusu arttı.

Bir tünele bağlanan sonsuz bir merdivenden tırmandılar ve Helena bir daha ışığı görebilecek mi diye merak etmeye başlayacak kadar uzun süre süründükten sonra, bir bodrum katına çıktılar.

"Burada bekleyin," dedi Soren.

Penny duvara yaslandı. Nefes nefeseydi, eğilmiş, elini dizine bastırıyordu.

"Bir bakayım," dedi Helena. Yırtık bir bağ vardı
—iyileşmişti, ama birkaç gün yatak istirahati yapmalı ve sonra yavaş yavaş aktif göreve dönmeliydi
görevine yavaş yavaş dönmeliydi.

"Ben iyiyim, geri döndüğümüzde tekrar tedavi olurum," dedi Penny, ama Helena onun bunu yapmayacağını anlayabilirdi.

Soren'in başı kapı aralığından geri çıktı
"Temiz," dedi yumuşak bir sesle.

Üç kat yukarı çıktılar. Helena, Luc'un birimini gerçek bir çatışmada hiç görmemişti, sadece tatbikatlarını görmüştü. Ölümcül. Karanlık çelik lekeleri ve dökülen kan. Silahları ellerinde su gibi şekil değiştiriyor, bıçaklar bükülüp değişiyor, uzanıp önlerine çıkan her şeyi katlediyor
kavrayarak, koşum takımlarını kullanarak yerçekimine meydan okuyan saldırılar yapıyordu.

Hapishane şüphesiz işgal edilmişti. Terk edilmiş olamayacak kadar çok gardiyan ve necrothall vardı, ama
Luc'u tutsak tutmak için beklenecek kadar çok değildi.

Helena kendine bunun bir tuzak olmadığını söyleyip duruyordu, ama öyle hissediyordu. Hızlı hareket ettiler, kurbanları bulunup alarmlar çalınmadan önce her odayı aramaya çalıştılar. Cesetleri saklamanın bir anlamı yoktu; Soren arkasında kan izleri bırakıyordu.

Alister savunma oyuncusuydu. Muhteşem bir rezonans menzili
vardı.
Bir duvar örerek saldırganları geri püskürtebilir
onları geri püskürtebilirdi. Geride kalıp sıraya girerdi

onları sıraya sokardı, böylece Sebastian ve Soren dar koridorlarda kalabalıklaşmadan veya ezilmeden

dar koridorlarda kalabalıklaşmadan veya ezilmeden sistematik olarak öldürebilsinler.

Penny, artık keşif yapmıyordu, Alister'ın korumasını üstlenerek onu her türlü saldırıdan koruyordu.

Her odayı kontrol ettiler. Hücre hücre. Luc yoktu. Hiç tutsak yoktu. Yer boş görünüyordu. Ama gardiyanlar vardı.

Sonunda bloğun son hücresinde bir tutsak buldular. Battaniyenin altında kıvrılmış bir figür.

"Luc?" Soren'in sesi çaresizlikle titriyordu.

Yatağın üzerinde yatan kişi kıpırdadı ve gri saçlı bir adam başını kaldırdı. Onları görünce gözleri fal taşı gibi açıldı ve bara doğru atıldı, bozuk Kuzey lehçesiyle gevezelik etmeye başladı.

"Direniş mi?"

Helena, bilmediği birçok kelime arasından sadece bunu anlayabildi. Adamın sesi batılıydı.

"Kurtarmak mı?" Adam kendini işaret etti.

"Hayır," dedi Soren, başını sallayarak. "Başka birini arıyoruz."

"Kurtarmak." Tekrar kendini işaret etti.

"Biz sadece bir kişi için buradayız," dedi Soren, dönmeye başlamıştı bile.

Adamın gözleri kısıldı. "Oğlan mı?" Kendi saçına dokundu. "Altın mı?"

Hepsi geri döndü.

"O burada mı?" diye sordu Helena.

Adam çenesini sıktı. "Kurtar." Yine kendini işaret etti. "Bir tutsağı sürükleyecek vaktimiz yok," dedi Soren

dedi. "Onu kendimiz buluruz."

"Hayır!" Adamın sesi şimdi dehşete kapılmıştı.

Helena onu inceledi. "Adın ne?" "Vagner," dedi yavaşça.

Bu isim tanıdık geliyordu. Vagner.

Wagner mi? Crowther ve Ivy, Lancaster'ı işkenceyle bu ismi öğrenmişlerdi.

Soren'e döndü. "Onu arıyorduk."

"Helena." Soren ona sinirli bir şekilde baktı. "Bir tutukluyla uğraşamayız."

"Bu önemli biri. Crowther onu bulmak için adamlarını gönderdi. Eğer kimseye duyurulmasını istemedikleri mahkumları burada saklıyorlarsa, bu onun bizim için gerekli bir mahkum olduğuna dair daha da güçlü bir kanıt olur."

bunun bizim ihtiyacımız olan bir mahkum olduğuna dair kanıt olur."

Soren tereddüt etti. "Eğer bizi yavaşlatırsa ya da görevi tehlikeye atacak bir şey yaparsa, onu öldürürüm ve sen beni durdurmazsın. Anlaştık mı?"

Helena başını salladı.

Luc o katta yoktu. Tekrar yukarı çıktılar.

Umut azalıyordu. Belki de tüm bu muhafızlar sadece Wagner içindi, o da onları takip ediyor, sanki insan kalkanıymışlar gibi Helena ve Purnell'in arkasında korkakça saklanıyordu.

Köşeyi döndüler ve kapının önünde duran devasa, gri tenli bir nekrotral buldular. O gülümsedi.

O zaman bir nekrotral değil, bir lich.

"İşte buradasın," dedi boğuk bir sesle,

diğer eliyle kapıyı uyarıcı bir şekilde vurdu.

kapıyı vurdu. "Kalan Bayardlar ortaya çıkar mı diye merak ediyordum. İkisi gitti, ikisi kaldı." Soren'e hiç

Soren'e hiç aldırış etmedi, tüm dikkati Sebastian'daydı. "Senin o güzel

yeğenin, onu bıçakladığımda çürümüş kabak gibi ses çıkardı. O düştüğünde Prensinin kılıcını ne kadar hızlı bıraktığını görmeliydin."

Sebastian, Soren'i sakinleştirdi. "Kimsin sen?"

Lich tekrar gülümsedi, cesedin şişmiş dudakları çürümüş bir sırıtışa dönüştü. "Beni tanımadın mı, Sebastian? Sen ve Apollo beni öldürmek için bu kadar çaba sarf ettikten sonra tanıyacağını düşünmüştüm. Ne yazık ki işe yaramadı. Baltanın

"

"Atreus," dedi Sebastian, sesi yumuşaktı ama silahını daha sıkı kavradı.

Helena dehşetle baktı. Kaine'in babası hala hayatta mıydı?

Bu gerçeği sindiremeden, iki şövalye de saldırdı ve Atreus onlara vurdu. Duvar patladı, fayanslar ve taşlar havaya uçtu, toz havayı doldurdu. Koridor dardı, hızın boyut ve kas gücünden çok daha büyük bir avantaj olduğu küçük bir savaş alanıydı. Atreus bir darbe indirseydi, Sebastian ve Soren'i öldürmüş olacaktı, ama onlara vurması gerekiyordu. Onlar daha hızlıydı, sopayı kaldırıp hız kazanmadan önce ona bir düzine kez vurdular.
. Atreus tekrar kılıcını salladığında diğer duvar da çatladı.

Hava tozla o kadar doluydu ki, metalin parıltısı dışında hiçbir şey görmek neredeyse imkansızdı.
korkunç bir çıtırtı ve çamur sesi duyuldu ve enkazın içinden bir şey uçarak yere düştü. Lich'in kafası.

"Hadi," diye bağırdı Soren boğucu tozun içinden. Geri kalanlar ilerledi. Soren sağ kolunu koruyordu ve Sebastian'ın şakaklarından kan akıyordu, ama çoğunlukla yarasızdılar.
Atreus Ferron'a ait olan devasa ceset ayaklarının dibinde yatıyordu, zaten ölmemiş olsa herkesi öldürecek kadar derin yaralarla kaplıydı.

"Tılsımı almamız gerekmez mi?" diye sordu Helena, hepsi etrafından dolaşırken.

"O kadar büyük bir cesedi aramak için zaman yok," dedi Soren, sendeleyerek ilerleyip kapıyı iterek açarken.

Luc oradaydı. Hepsi
donakaldı.

Tıbbi bir masaya bağlanmıştı, burnuna ve ağzına birkaç tüpe bağlı bir maske takılmıştı. Etrafında cerrahi önlükler giymiş bir grup insan vardı.

Gövdesi kesilmiş, tüm organları ortaya çıkarmak için açılmıştı, ama organlar kararmış, neredeyse nekrotik hale gelmişti.

"Siktir!" dedi bir kadın sesi ve onlara doğru baktı.

Atreus onları uyarmak için kapıyı çaldığında, açıkça yaptıkları işi bitirmeye çalışıyorlardı.

İki kişi geriye bakmadan yerden atlayarak odanın diğer ucundaki kapıdan dışarı çıktı ve geri kalanları geride bıraktı.

Oda şiddetle patladı.

Soren bu anı bekliyordu. Odayı boydan boya geçti, silahı uzun, kavisli bir kılıca dönüştü.

Herkesi şiddetle öldürdü. Bu işin hızlı ya da temiz bir yanı yoktu. Helena Luc'a saldırırken, sıcak kan yüzüne sıçradı.

Bağlı olmasına rağmen, elleri nullium çivilerle delinmişti ve Helena, bunların onun kanında eriyip gittiğini gösteren belirgin işaretlerden hemen tanıdı.

kanında eriyerek iz bıraktığını hemen fark etti.

Parmakları titreyerek nabzını kontrol etmek için uzandı, rezonansının işe yarayacağından emin değildi. Parmaklarını çenesinin altına bastırdı ve rahat bir nefes aldı. Hayattaydı. Uyuşturulmuş ve kesilmişti, ama hayattaydı.

Purnell, tankın üzerindeki nozulu çevirerek

tankın üzerindeki nozulu çevirip, ona uyguladıkları şeyi keserken, maskeyi yüzünden kopardı.

Ne yapmışlardı?

Ellerini titreyerek onun içinde bir tılsım aradı, ama lumithium veya başka bir metal izine rastlamadı. Organları sanki bir şeyle zehirlenmiş gibi kararmıştı, ama hepsini iyileştirmek için zaman yoktu.

Kesikleri dikkatlice kapatarak her şeyi hizaladı. Purnell, ellerindeki çivileri çıkarmaya çalışıyordu, kız ise onları çıkarmaya çalışırken hızlı hızlı nefes alıyordu.

kızın yüzünde belirgin bir dehşet ifadesi belirmeye başlamıştı.

Luc'un kollarındaki damar ve arterler daralmıştı, verilen gaz kalp atışını imkansız derecede yavaşlatıyordu. Bu kombinasyon, onun

rezonansını pasif hale getirirken, artık ölü olan bilim adamlarının kendi rezonanslarını onun üzerinde kullanmalarına izin vermişti. Luc da bilinci yerindeydi, ama zar zor.

Soren ve Alister, iki saldırganın kaçmaya çalıştığı kapıyı zorla açmaya çalışıyorlardı, ama başaramıyorlardı.

Helena elinden geldiğince hızlı çalışarak Luc'un metabolizmasını hızlandırdı ve hasarlı böbreklerini tekrar çalışmaya zorladı, Purnell çivileri çıkardıktan sonra kalp atışlarını hızlandırdı. Helena ellerine bir kaynatma sıvısı sürdü ve yaraları yıkayıp gazlı bezle sarmalarını emretti.

Sonra yüzüğü yandı.

Sol elinde ateş gibi bir acı hissetti. Çalışmaya devam ederken boğuk bir çığlık attı. Bu his daha yeni azalmışken, tekrar yanmaya başladı.

"Hayatta mı?" diye sorduğunu Soren'in titrek sesiyle duydu.

"Evet. Bana bir dakika ver," dedi, Luc'un yüzüne umutsuzca dokunarak. "Hadi, Luc. Beni duyuyor musun?"

Yüzüğü tekrar yandı.

Alarmlar çalmaya başladı. Havayı dolduran sağır edici bir çınlama.

"Gitmeliyiz!" Soren gürültünün üstüne bağırdı. "Siktir. Onu taşıyacağız."

"Luc, uyan." Helena onu salladı.

Luc'un ölü ağırlığı için yeterli insan gücü yoktu. Helena ve Purnell, çatışma çıkarsa onu dışarıya kadar taşıyamazlardı.

Bir şişe ve bir iğne vardı. Şırıngayı doldururken elleri titriyordu. Bunu hiç kullanmamıştı — epinefrin ağrı kesiciler ve vücudunu harekete geçirmek için birkaç başka şey ile karıştırılmıştı. Eğer çok güçlü olursa, onu öldürebilirdi. Her şey boşa giderdi.

"Hadi," diye mırıldandı ve iğneyi göğsünden kalbine sapladı.

Luc, vücudu şiddetli bir şekilde bilince geldiğinde ani bir nefes alarak sarsıldı.

Gözleri açıldığında Helena gök mavisi bir ışık gördü.

"Hel?" diye boğuk bir sesle sordu. Elini uzattı
bandajlı eliyle yüzüne dokundu, sanki onun gerçek olduğuna inanamıyormuş gibi.

"Evet," dedi Helena, ağlamamaya çalışarak. "Seni eve götürmeye geldik."

Gözleri etrafta dolaştı, arayarak,
etrafında toplanan herkesi gözden geçirdi. "Lila nerede? Nerede?"

"Merkezde," dedi Soren, sesi sert çıkmıştı, "seni bekliyor."
seni bekliyor."

Luc sertleşti. "O gerçekten...?"

"O hayatta," dedi Helena çabucak. "Onunla ilgilendik.
Şimdi sıra sende. Hadi."

Luc, titreyerek rahat bir nefes aldı. "Eğer gidersem
—onu öldürmeyeceklerini söylediler. Çok... kanıyordu.
Yakmamı bile izin vermedi. O... o iyi mi? "Hayatta, iyileşiyor," dedi

Helena. "Hadi.
Bunu al. Gitmemiz gerek."

Onu ayağa kaldırdı ve adam göğsünü tutarak inledi.

"Bana ne yaptılar?"

"Bilmiyorum. Güvende olduğumuzda seni iyileştireceğim," dedi Helena, bir tableti ikiye bölerek ağzına soktu.
Sadece onun hala yeterince güçlü olduğunu ve
"Kıpırdama."

Ellerini adamın boynunun iki yanına bastırdı ve eriyen tabletleri kullanarak adamın fizyolojisini manipüle etti, iç sistemlerinin gerektiği gibi çalışmasını sağladı.

Etkisi geçince adam çok kötü bir şekilde çökecekti, ama kız yanında olacaktı. Güvende olduklarında her şeyi telafi edebilirdi.

"Şimdi kalk," dedi. Nefesi çok hızlıydı; kalbinin tehlikeli bir şekilde attığını hissedebiliyordu. Biraz yavaşlatmaya çalıştı, ama ne kadar bilinçlenirse,
tehlikeyi daha fazla anladı.

Kız, onun bir kolunu omzuna attı ve Purnell diğer kolunu aldı, sonra onu ayağa kaldırdılar.

"Sen geldin..." dedi Luc, ağır bir şekilde ona yaslanarak.

"Sen benim en iyi arkadaşımsın," dedi Helena, önüne bakarak. "Tabii ki geldim. Hadi. Seni buradan çıkarmalıyız."

Ayakları sürekli takılıyordu, vücudu o kadar ağırdı ki Helena'nın dizleri neredeyse bükülecekti. Zırh giymediğine şükretti, yoksa nasıl başaracaklarını bilmiyordu. Zemin kan ve kanla kaplıydı.

"Burada olmamalısın. Sen... eğitimli değilsin," dedi merdivenlerin yarısına geldiklerinde.

"Sana yardım etmek tam da benim eğitim aldığım şey," dedi.

Yüzüğü tekrar tekrar yanmaya devam ediyordu. O bunu görmezden geldi.

Oraya ulaşmak için verdikleri tüm mücadeleden sonra, Soren ve diğerlerinin devam edemeyecek kadar yorgun düşeceklerinden korkmuştu, ama Luc'u kurtarmak onlara yeniden güç vermişti.

Hapishane ne kadar gizli olursa olsun, alarmlar çaldıktan sonra çok sayıda nekrotralın ortaya çıkmaması için yeterince gizli değildi. Dikkatsizce dolaşıp tahribat yapan kalitesiz, hasarlı nekrotralar değildi bunlar; bu griler
ustaca yeniden canlandırılmıştı, o kadar yetenekliydiler ki, Soren ne yaparsa yapsın gelmeye devam etmeleri dışında öldüklerine inanmak zordu
ve Sebastian onları parçalasa da gelmeye devam ettikleri dışında öldüklerine inanmak zordu. Koridorların darlığı ve sıkı köşeler hem bir lütuf hem de bir lanetti.

"Bir silaha ihtiyacım var," dedi Luc, Soren duvara çarpıp yere yığılırken Helena'dan uzaklaşmaya çalışarak. Bir nekrotral neredeyse kafasını koparıyordu, ama
Sebastian ona çarptı ve Soren'e ayağa kalkıp onun kafasını kesmesi için yeterli zaman kazandırdı.

Sol eliyle savaşıyordu, sağ kolunu vücuduna dayamıştı.

İlaçlar etkisini gösteriyordu. Luc, Helena'nın onu tutmaya çalışmasına direnecek kadar güçlüydü ve sayıca ne kadar az olduklarını fark edecek kadar uyanıktı. Yine de Helena onu durdurmaya çalıştı
onu durdurmaya çalıştı.

"Luc, yaralısın. Ne kadar yaralandığını bile bilmiyorum. Sadece hissetmiyorsun."

"Onların ölmesini izlemeyeceğim." Onu ve Purnell'i tekrar itmeye çalıştı.

Helena parmaklarını Luc'un kollarına geçirdi. "Luc, rezonansın yok."

"O zaman beni sonra tekrar iyileştir," dedi Luc, sonunda kendini kurtarıp
kendini kurtardı ve kendini kavgaya attı. Bir necrothrall'ı o kadar sert tekmeledi ki ayağı göğsünden geçti.
Kılıcını kaptı.

Soren ona çeşitli isimler taktı, ancak aşağıya doğru ilerlerken küfür etmekten başka yapacak zamanları yoktu.

Helena bodruma vardıklarında bir bıçak çıkardı. Wagner, Purnell'in arkasına saklanmıştı, sanki
Purnell'in gözleri fal taşı gibi açılmıştı, beyazları panikle parlıyordu. Onu getirmemelilerdi. Kız çökmeye başlamıştı. Savaşacak cesareti yoktu.

Odaya girip kapıyı kapattılar, ama duvarın tamamı sallanmaya başlamadan önce kapıyı zar zor kilitleyebildiler. Tünellere kaçtılar, birbirlerinin peşinden kanalizasyona girerek sel katedraline ulaşmaya çalıştılar. Alister arkada kalarak, takipçilerin yavaşlaması için adım adım tüneli ezip kapatıyordu.

Daha büyük tünellerden birine ulaştılar ve nefes nefese durdular.

"Sen savaşmamalısın, aptal," dedi Soren, duvara yaslanarak. Meşale ışığında, çok solgunlaşmıştı ve burnu kırılmıştı, ağzından ve çenesinden kan akıyordu.

Purnell yerde çömelmiş, sallanıp mırıldanıyordu: "*Anne? Anne, lütfen yapma,"* diye tekrar tekrar.

"Bana ne yapmam gerektiğini söyleme," dedi Luc, nefes nefese, kılıcını kavrayışını değiştirerek. "Bu kılıç bok gibi. Sen Bana bir silah getirebilirdin. En azından yüzüklerim sende var mı?

"Senin rezonansın yok," diye bağırdı Helena. Luc
yüzünü buruşturdu ama kılıcı daha sıkı kavradı.

"Lila'nın seni nasıl hiç öldürmediğini anlamıyorum," dedi Soren, kendini yukarı iterek ama devrilecekmiş gibi görünüyordu.

"Dayan." Helena yanına gidip onu muayene etti. Kolu yine kırılmıştı. Bir yıl içinde üçüncü kez. Bundan sonra düzgün bir şekilde iyileşmesi pek olası değildi. Kemikleri tekrar hizalayıp kaynattı.

"Ağrı kesici var mı?" diye sordu Penny

"Ya da belki bazı sinirleri bloke edebilirsin."

Penny ile işini bitirdiğinde, hepsine kan toniklerinden içirdi, böylece iyileşmeye ihtiyaçları olursa,
ihtiyacı olan şey hazır olsun diye. Herkese iki tane getirmişti ama fazladan bir mahkum beklemiyordu. Wagner, diğerlerine dağıtırken kendininkini içti.

"Devam etmeliyiz," dedi Soren. Purnell'i de yanlarında sürüklemek zorunda kaldılar; tamamen kendinden geçmişti,
artık nerede olduğunu bilmiyormuş gibi boş boş bakıyordu ve hala *"Anne"* diyordu*,* sesi ürpertici bir şekilde çocuksuydu.

Adımlarını geri takip ederek, tünellerin labirentini takip ederek giriş noktasına geri döndüler. İlk başta takip edilmedikleri için rahatlamışlardı
ama yaklaştıkça, durum daha da ürkütücü hale geldi.

Helena'nın yüzüğü yine yandı.

"Sol bizi kurtarsın. Bu Blackthorne!" Penny, köşeyi dönerken dehşetle boğuk bir sesle dedi.

Sel katedralinin sığ bölümleri sadece bir necrothall ordusuyla değil, aynı zamanda ölümlü Aspirantlar gibi görünen ve sıralanarak yollarını tıkayan bir grup insanla da doluydu.

"Geri dönün!" dedi Soren hemen, ama sözleri daha ağzından çıkmadan arkalarından metal bir çığlık duyuldu, ardından vahşi bir kükreme geldi.

Kimeralar.

Sıkışıp kalmışlardı.

Blackthorne, neredeyse hiç zırh giymeden önde duruyordu. "Holdfast'ı ele geçirin, geri kalanları öldürün ve ölümsüz ödülü alın!"

Adaylar arasında hevesli bir kükreme yükselirken, nekrotroller hareketsizce bekliyorlardı.

"Yakın durun," diye emretti Luc, Soren ve Sebastian'ın yanına, omuz omuza girerek.

"Karşıya geçin," dedi Soren.

Plan, bir plan olduğu kadar, suya düştü. Luc savaşın ortasındayken ondan kaçmak imkansızdı. Helena parmaklarını hançerlerine uzattı.

Nekrothalların ilk dalgası vurdu ve grup enkaz halindeki bir gemi gibi parçalandı.

Birkaç necrothrall Helena'ya doğru koştu. Düşünmeye zaman yoktu. İçgüdüsel olarak hareket etti, engelledi, kesti, hançeri önemli eklemleri hedef alacak şekilde şekillendirdi, diğer elini düz bir şekilde bastırdı ve geri çekilerek onların canlanmalarını serbest bıraktı.

Enerji ona çarptı, yakıcı bir güç patlamasıydı ve o da onu dışarıya doğru göndererek yaklaşan nekrotalleri parçaladı.

Bir yerlerde ışık vardı, ateş, meşaleler, dizlerine kadar gelen buz gibi suda yansıyorlardı.

Gürültü kulakları sağır ediyordu. Kükreme ve kaos duyuları paramparça ediyordu. Diğerlerini aradı, ama kalabalığın içinde onları görmek imkansızdı. Çok fazla ceset, canlı ve ölü, karanlıkta hareket ediyordu. Kaine ona kendini savunmayı ve kaçmayı öğretmişti, yakın dövüşte savaşmayı değil. Rezonansını yükseltmeye çalıştı, ama çok fazla ceset, hareket ve sallanan silah vardı, başı dönüyordu.

Sallanan bir sopadan kaçtı ve bıçağıyla saldırdı, bıçak rezonansla şarkı söylercesine mumsu çürümüş deriyi yırtarak gövde ve boğazdan yukarı doğru ilerledi, kemikleri tereyağı gibi keserek beyne ulaştı.

Rezonansını değiştirdi ve bıçak kıvrılarak kafayı tamamen kopardı.

Bir şey ona çarptı ve onu yere devirdi. Sıcak bir el onu kaldırdı. *Ally,* diye düşündü, ta ki çelik eldivenli yumruk, bir kılıç tutuyor ve kafasına doğru sallıyordu. Bıçağını yukarı doğru savurdu, el koruması

Sadece saptırmaya yetecek kadar büyük bir delik açtı ve sonra omzunun yanındaki zayıf noktaya bıçağı sapladı, metal ile rezonansı olana kadar bıçağı olabildiğince inceltmeye çalıştı.
. Bı çak sapına gömüldüğünde bıçak bıçağını genişletti. Bıçağı geri çekti ve elindeki sıcak, ağır kan fışkırmasını hissetti. Kılıcı düşürdü, kafasını kıl payı ıskaladı
ve Aspirant onun üstüne suya düştü.

Soğuk su, kaburgalarına aldığı bir tekme kadar acı verici bir şekilde kafasına çarptı. Ayağa kalkmaya çalışırken, onu boğmak üzere olan cesetten kurtulmak için mücadele etti.

Körü körüne bıçakladı, su, gürültü ve
yönünü şaşırması, hiçbir şeyi net olarak algılamasını imkansız hale getirdi.

Kalabalıktan sürünerek çıktı, bir duvar buldu ve ayağa kalktı, nefesini toparlamaya çalışırken, karanlıkta diğerlerini bulmaya çalışıyordu. Çığlıklar vardı. Sürekli devam ediyordu. Purnell'di. Sersemliğinden kurtulmuş ve şimdi ciğerlerinin tüm gücüyle bağırıyordu, ses duvarlarından yankılanarak dikkat çekiyordu. Bir grup nekrotral yaklaşıyordu.

Purnell'e en yakın olan Wagner, kaçmaya çalışırken onu doğrudan onlara doğru itti. Düşerken, Purnell tekrar kendine geldi ve yüzünde yayılan dehşeti anladı.

Silahsızdı ama hızlıydı. Bir şekilde
pençeleri atlatarak, suyla dolu odanın ortasına kaçtı.

Yarım düzine adım attıktan sonra Purnell çok uzağa adım attı ve suyun altında kayboldu.

Helena, onun su yüzüne çıkmasını, bir şekilde akıntıdan kurtulmasını dileyerek izledi. Bir şey Helena'ya çarptı ve onu yana doğru savurdu. Bir bot bileğine indi ve acı içinde nefes alırken su soludu.

Ateş kaburgalarını yaktı.

Duvara doğru sürünerek geri döndü. Giysileri cildinde donuyordu. Dönüp, diğerlerini umutsuzca aradı, su öksürüyordu.

Wagner bir şekilde uzak duvara ulaşmayı başarmış ve nekrotalleri savuşturmak için bir mızrak kullanıyordu.

Luc ve Sebastian, ordunun ortasında birlikte savaşırken, Soren ayrılmış ve
Alister ve Penny'ye ulaşmaya çalışıyordu.

Işık suda çılgınca parıldıyordu ve sadece kısa anlar görebiliyorduk. Kimeralar yetişmişti. Alister bir bariyer oluşturmaya çalışırken dişler ve pençeler parıldıyordu. Penny, silahı bir kimeranın omzuna takılıp elinden koparıldığında çığlık attı.

Soren, kimeralar yaklaşmadan onlara ulaşmaya çalışarak, koşarken silahını değiştirerek suda hızla ilerledi.

Bir balta havada sallanarak Soren'in bacağını kıl payı ıskaladı.

Soren kendini tuttu, suda sendeledi ve sertçe döndü, saldırganı bulmak için çılgınca etrafına bakındı. Silahı parladı ve onu neredeyse ayaklarından düşürecek olan darbeyi zar zor engelledi. Artık rakibiyle yüz yüze gelmişti. Blackthorne
yolunu kesti.

Blackthorne, rakibinin dezavantajını fark ederek sağa doğru hareket etmeye devam etti. Tüm saldırılarını Soren'in kör noktasından yaptı. Onu yordu.

"Soren!" Luc aniden bağırdı.

Soren, bir kimera ona atladığında keskin bir dönüş yaptı. Kılıcını tek bir temiz vuruşla kafasını kesti.

Korkunç, ıslak bir çatlama sesi duyuldu.

Soren döndüğünde, Blackthorne sağdan bir darbe indirdi.

Balta başı, kaburgalarından omurgasına kadar saplanmıştı.

Soren suya düşüp kaybolurken Blackthorne baltayı çekip çıkardı ve yaladı.

Her şey b u l a n ıklaştı.

Luc çığlık atıyordu, ama Helena'nın vücudu
aniden canlanmış gibi görünüyordu. Helena, nehrin Soren'i alıp götürmeden önce ona ulaşmak için, önündeki her şeyi keserek önündeki her şeyi keserek, nehir onu alıp götürmeden önce Soren'e ulaşmaya çalışıyordu.

Luc daha hızlıydı. Helena ona ulaştığında, Luc çoktan dizlerinin üzerine çökmüş, Soren'i kollarına almıştı.
Soren'i kollarının arasına alıyordu.
Sebastian bir an gerideydi, hemen Blackthorne'un önüne atladı ve Luc suya diz çöküp Soren'i göğsüne sıkıca sararken onu uzak tuttu.

Luc, Helena ona ulaştığında başını kaldırdı.

"Onu iyileştirebilirsin, değil mi?"

"Luc..."

Ama Luc çoktan Soren'i Helena'nın kollarına itmişti ve ağırlığı Helena'yı su içinde dizlerinin üzerine çöktürdü.

Helena, bileğindeki zonklamayı görmezden gelerek, titreyen ellerle Soren'i tuttu.

"Ben seni korurum," dedi Luc, kılıcını alırken. Ve sonra ortadan kayboldu.

Soren için savaş bitmemişti.

Helena, etrafında şiddetle devam eden savaşı görmezden gelmeye çalışarak odaklanmaya çalıştı. Tek ihtiyacı olan bir iplikti. Onu
onu hayatta tutabilirdi.

Tıpkı Lila'yı hayatta tuttuğu gibi.

Ama yara çok büyüktü. Böyle yaralar hastaneye varana kadar hayatta kalamazdı. Bu darbe ölümcüldü.
Soren'in kalan ömrü zayıftı, rezonansı onu kavramaya çalışırken yavaş yavaş kayboluyordu.

Parmakları eline dokundu.

Soren ona bakıyordu. "İki ruh hala bir pazarlık."

Bu sözler dudaklarından çıkar çıkmaz, soğuk ve ölümcül bir enerji dalgası Helena'nın rezonansını vurdu.

O kadar yorgun ve bitkindi ki, onu hayatta tutmaya odaklanmıştı, ölümcül bir sarsıntı içinden geçerken görüşü karardı. Bir an için ne olduğunu anlayamayacak kadar sersemlemiş bir şekilde iki büklüm oldu. Görüşü netleşti ve Soren'in boş, kör bakışları onun bakışlarıyla buluştu.

O gitmişti.

"Hayır. Hayır. Hayır. Soren!"

Soren kollarında asılı kalmıştı, kanı hala Helena'nın cildine akıyordu, tek sıcaklık kaynağı buydu.

Helena etrafına baktı. Alister, Penny'ye geri çekilmesini söylüyordu, Penny ise bıçakla kimeralarla savaşıyor,
onları vurmadan önce tehlikeli bir şekilde yaklaşmalarına izin veriyordu. Tek bir hata yeterliydi.

Soren ölmüştü. Purnell ölmüştü.

Sebastian, Luc'u korumak için elinden geleni yapıyordu, Blackthorne'u uzak tutuyordu. Luc savaşıyordu, ama dikkati dağılmıştı. Helena'nın, Soren'i kollarında tutarak diz çöktüğü yeri sürekli kontrol ediyordu.
gözlerindeki çaresizliği görebiliyordu. Soren'i kurtaracağına dair kesinliği. Bunu yapabileceğine dair kesinliği.

Suçluluk duygusuyla bir anlığına onun gözlerine baktı ve geri dönerek Soren'in cesedini kendine doğru çekti.

"Her şeyi," dedi, elini onun boynuna bastırarak. "Ne pahasına olursa olsun."

Enerjiyi vücudundan dışarı itti ve onu geri getirdi.

Bu çok kolaydı. İçgüdüsel bir şeydi.

Soren'i tanıyordu, hayattayken nasıl hissettiğini tam olarak biliyordu.

Rezonansı bir akım gibi onun içinden geçti,
yarayı mutlak bir verimlilikle kapattı, organlarının kopmuş bölümlerini tekrar birleştirdi, kemikleri yeniden birleştirdi
ama bununla yetinmedi.

Zihninin geri döndüğünü hissetti, bir gölge, onun en ufak bir parıltısı, ve enerjisini ona aktardı.

Geri dön. Geri dön. Henüz gidemezsin.

Soren ona gözlerini kırptı ve aralarında bir bağ
bir bağ hissetti. Onu bırakamayacağı için bu bağı güçlendirdi.

"Henüz dinlenemezsin, Luc'u korumalısın," dedi ve sözlerinin onda yankılandığını duydu.

Soren onu tanıyordu. Bunu hissedebiliyordu. Onun temsil ettiği tanıdık his. Kollarında bu iğrenç hayatı hissetmek korkunçtu. Tüm çabalarına rağmen, bu bir gölgeydi. Soren, elini içine soktuğu bir kuklaydı.

Yıllarca süren iyileştirme çalışmalarından sonra, büyücülük artık hiç çaba gerektirmiyordu. Acıtacak hiçbir şey yoktu. O sadece Soren'in bedenine ölemeyeceğini söyledi. O her zamanki gibi savaşacaktı. Onları koruyacaktı, çünkü bunu nasıl yapacağını biliyordu.

Ayağa kalktı ve ona yardım etti, silahı zaten elindeydi. Kas
hafızası, uyurgezerin alışkanlıkları gibi,
kişi gitmiş olsa bile.

Soren'in gözlerinden kendini görebiliyordu. Bilinci
aralarında kurulan bağlantı boyunca ileri geri titriyordu. O döndü ve Luc'u gördü, ve Lila ona doğru çekildiğini hissetti.
ona doğru çekildiğini hissetti. Sonra Lila'yı aradı.

Luc, Soren'in ayakta durduğunu gördü ve bir an için yüzünde rahatlama belirdi. Sonra kayboldu.

Luc biliyordu. Bir anda, bir şekilde biliyordu.

Yine de Soren ona doğru ilerlemeye başladı. Helena onu
durdurdu. "Penny ve Alister'ı korumalısın," dedi, hem zihninde ve yüksek sesle söyledi, parmağıyla işaret ederek, onun dikkatini Luc'tan uzaklaştırdı. "Bizi buradan çıkar."

Soren döndü ve itaat etti. Helena izledi, zihni
zihnindeki kafa karıştırıcı ikincil farkındalıktan dolayı yüzüyordu. Bilinci nereye gideceğini bilmiyordu.

Bir kimera yüzüne doğru atladı.

O kaçtı. Gözlerinin önünde bir tırpan parladı. Soren.

Gözlerini kırpıştırarak etrafını anlamaya çalıştı.

Soren, Penny ve Alister'a ulaştığında adımını bozmadan kimerayı öldürdü, Penny'yi güvenli bir yere itti
ve sonra geri döndü.

Sol taraftan bir bulanıklık. Helena, saldırganları mı yoksa Soren'i mi gördüğünden emin olamadan, kaçmaya çalışarak yana doğru eğildi. Bir an için odak noktası daraldı ve çevresini zihninin ön plana çıkardı.

Eğer ölürse, Soren de gidecekti. Luc'u kurtarana kadar hayatta kalmalıydı.

Soren'i kafasından çıkarmaya çalıştı, ama o zihninde kök salmıştı. Bir şey hissetti ve ona çarpmadan bir saniye önce döndü. Ciğerlerindeki hava boşaldı.
Aşağıya baktı, parçalanmış bilinciyle gözlerini kırpıştırdı.

Soren. Helena. Soren.

Sağ göğsüne bıçak saplanmıştı.

Helena.

Bir saniye sonra dönseydi, bıçak
kalbini delip geçecekti, ama gözlerini kısarak odaklanmaya çalışırken
—bıçağın hayati bir organa isabet etmediğini düşündü.

Acı, Helena'nın bilincini güvenli bir şekilde kendi vücuduna geri çekmek için gerekli olan şeydi.

Onu bıçaklayan nekrotralın elini, bıçağı çekemeden kesmeyi başardı. Ağrıyan sağ eliyle bıçağı yerinde tutarak, nekrotralın dizinin üzerine basarken bıçağın yerinden oynamasını engellemeye çalıştı.
içine bastırarak bıçağın yerinden oynamasını engellemeye çalıştı.

Nefes nefese, sendeleyerek uzaklaştı, bıçağın kenarı hareket ettikçe yarayı daha da genişletiyordu.

Bir kimera, Soren'in bacağını ısırarak yırttı. Soren, yarasına aldırmadan kimeranın kafasını kesti.

Parçalanıyordu. Acı hissetmese de yaraları hissedebiliyordu. Beyninin o kısmını geri getirmedi.

Soren savaşmayı bırakmadı.

Bıçağı çıkar, yarayı kapat. Uzak duvara doğru gitti.

Soğuk suda kıvrıldı. Başka bir kimera Sebastian ve Luc'a saldırmıştı. Boyutuna bakılırsa, kısmen ayı olmalıydı. Luc'un gücü tükeniyordu.

Kimera devasa boyuttaydı, çoğunlukla memeli gibi görünüyordu ama daha uzun, sürüngen gibi çeneleri ve silahlarının sekip gittiği kadar kalın bir derisi vardı. İnsan gibi çığlık atıyordu.

Odaklanmaya çalıştı, dudağını ısırdı ve bıçağı çekmek için kendini hazırladı.

Parmakları örgülü saçlarına saplandı ve Helena aniden ayak parmakları yere zar zor değecek kadar yukarı çekildi.

Basilius Blackthorne ona baktı, dişlerini gösteren bir sırıtışla, ağzından çenesine kadar kan lekeleri vardı.

O dişleriyle karısını ve çocuklarını yemişti...

"Ebedi Ateş'in bir büyücüsü var, anlıyorum." Sesi kaba ve boğuktu.

Onu tutan kolu bıçaklamaya çalıştı, ama adam elini o kadar sert bir darbeyle savurdu ki, sol eli neredeyse uyuşacaktı. Bıçağı suya çarparak sıçradı.

Kadın adamın bileğini yakaladı.

Parmakları onun cildine değdi, rezonansı patladı.

Ama Kaine ona hep uyarıda bulunmuştu: Ölümsüzler onun ne olduğunu anladıklarında, ona karşı temkinli davranacaklardı.

Rezonansı bağlanamadan, adam elini çekip aldı, parmaklarını sol elinin eklemlerine kapatıp sıktı ve çevirdi. Tutuşu demir gibiydi ve Helena'nın kemikleri dal gibi kırıldı.

Helena çığlık attı. Göğsündeki bıçak kaydı, ciğerlerinde acı verici bir baskı hissetti.

Blackthorne, parçalanmış eline umutla baktı ve sonra güldü. "Unuttun, sen yenilenmezsin."

Bakışları sağ eline döndü, bıçağı tutuş şeklinin garip olduğunu fark etti. "Sanırım bu zaten kırılmış, ama emin olalım."

Beklenmedik bir nezaketle, bıçağın kabzasından çekip ve kadının bileğini kırdı. Gözlerinde siyah acı lekeleri dans ederken, kadından bir başka boğuk çığlık patladı.

"Seni hayatta tutmalıyım," dedi bıçağı çok yavaşça göğsünden çekerken, bıçağın kaymasını zevkle izledi.

Helena o kadar acı çekiyordu ki, zihni kaçış yolu aramak için sürekli Soren'in zihnine geçiyordu.

Nekrothalların saldırısına uğradı. Kimeralar ölmüştü, ama çok fazla nekrothall vardı, onlarca, onu suya itip parçalıyorlardı. Dişler bacağını ısırıp diz arkasındaki tendonu kopardığında bacağı büküldü.

Hâlâ savaşıyordu. Silahı yoktu, ama bir bıçağı vardı. Penny arkasında çığlık atıyordu, ama Alister onu geri tuttu. Soren, parçalanırken bile savaşmayı bırakmama talimatını yerine getirerek bıçaklamaya, parçalamaya, pençelemek suretiyle yoluna devam etti. Ölü parmaklar yüzünü tırmalayarak kalan gözünü buldu. Çenesi parçalandı, boğazı açık kaldı.

Helena, her parçası koparıldığında refleks olarak sarsılıyordu, ama acı tamamen Helena'daydı.
Parmaklarını hissedemiyordu; sadece kollarından yayılan bir acı vardı.

Sıcak bir kan akıntısı vücudunun yanından aşağı aktı.

Basilius'un onu tekrar bıçaklayacağını sandı, ama o bıçağı suya attı. Elini kadının yan tarafına koydu, parmakları yarayı hafifçe okşadı. Kadının hassas sinirleri acı içinde çığlık attı.

Parmakları kaburgalarının arasındaki yarayı izledi ve uyarı yapmadan iki parmağını yaraya soktu. Helena derisi daha da yırtıldığında çığlık attı. Parmaklarını yaraya zorla sokarken kemikler eğildi, parmakları kadının kanıyla kaygandı.

"En sevdiğim şeyin yaralar olduğunu biliyor muydun?" dedi, nefes nefese. "Her şeyden daha ıslak, daha sıcak ve daha sıkı daha ıslak, daha sıcak ve daha sıkıdır."

Helena'nın bacakları çırpınıyor, kırık elleri onu itmek için çabalıyor, parçalanmış kemikleri gıcırdıyordu, ama nafile. Çığlık attı, çığlık attı, ama kimse fark etmedi,
Kafasını göğsüne vurmaya devam etti, ta ki adam serbest eliyle boğazını kavrayıp, başparmağını
nefes alamayana kadar bastırdı. Akciğerleri sıkıştı, spazm geçirdi.

"Evet, aynen böyle," dedi onaylayan bir iniltiyle.
"Merak etme, ölmene izin vermeyeceğim. Seni teslim ettiğimde hala hayatta olacaksın. Bennet sana bayılacak."

Bilinçli zihni en uç noktaya kadar yıpranmıştı. Görüşü bulanıklaşmıştı. Artık çığlık atacak nefes bile alamıyordu.

Soren zihninden koparıldığında, bedeni nehirde sürüklendiğinde, bağlantı
suda kan gibi çözülüyordu.

"Bir kez daha çığlık at. Yap şunu güzelim..."

Blackthorne sendeledi, nefesi kesilmiş gibi nefes nefese kaldı. Onu tutan eli gevşedi, parmakları
geriye doğru çekilmeden bir an önce kaydı.

Helena bir taş gibi yere düştü. Soğuk hava onu bilincine geri getirdi, yoksa boğulacaktı. Korku içinde geri çekildi, Blackthorne'u aradı ve
onu boğazından suda sürüklendiğini gördü, boynuna bir tel ya da ip dolanmıştı.

Onu sürükleyen kişi Direniş'ten biri değildi.

Ölümsüzlerden biriydi. Kaskı ve siyah üniformasından hemen tanınabilirdi.

İkisi birbirlerine yaklaşana kadar,
Blackthorne kendine gelmiş ve saldırgana saldırmıştı. Sudan bir kılıç kapmış ve doğrudan kafasına vurmaya çalışmıştı, ama diğer Ölümsüz yana kaçmıştı.

Blackthorne tekrar tekrar denedi. Saldırıları, son derece yetkin bir savaş simyacısının hareketleri kadar hassastı, ama rakibi basitçe kaçtı. Silah yoktu.

karşı saldırı yoktu. Hızlı ve hafif, sanki dans ediyormuş gibi kaçıyordu, ta ki Blackthorne bir anlığına kendini açık bırakana kadar. Bir anlık bir an yeterliydi.

Ölümsüz, bir darbeyi atlatıp çıplak eliyle Basilius'un zırhını delip göğsüne
sanki suya uzanır gibi kolayca vurdu. Soluk, uzun parmaklı el, Blackthorne'un göğüs boşluğundan parlak bir metal parçası çıkarırken kırmızı kanla damladı.

Blackthorne sel sularına yığıldı ve ortadan kayboldu. Tüm kavga bir dakika bile sürmemişti.

Kaos içinde, kimse fark etmemişti. Helena nefes almaya çalıştı nefes almaya çalıştı ama ciğerlerindeki basınçtan boğuldu. Kolunu yaraya bastırarak göğüs boşluğuna daha fazla hava girmesini engellemeye çalıştı.

Nekrothrall'lar düşmeye başladı. Birkaç Aspirant yeni gelen kişiyi fark etti ve ne olduğunu anlamaya çalışırken kafaları karışmış görünüyordu. Tepki gösteremeden öldüler.
silah o kadar hızlı parladı ki, Helena onu zar zor görebildi, sadece cesetlerin düşüşünü izledi.

O Kaine'di.

Onun dövüştüğünü hiç görmemişti. O da onunla hiç dövüşmemişti. Ama Helena biliyordu. O acımasız verimlilikte hiçbir şüphe yoktu.

O, kadının hayal ettiği kadar ölümcül biriydi.

Ona öğretmeye çalıştığı teknikleri, kendisinde eksik olan akıcılığı, ne kadar hızlı olduğunu görebiliyordu. Hiçbir hareket boşa gitmiyordu. Bir öldürmenin ivmesi bir sonrakine yol açıyordu.

Cesetler yıldızlar gibi düşüyordu.

Su içinde Helena'ya doğru ilerledi. Hiç tereddüt etmeden, yoluna çıkan her şeyi kesip biçti.

Bir kimera ona atladığında, elini kaldırdı ve yaratığa dokunduğu anda, vücudu parçalandı, uzuvları sanki onu birleştiren görünmez dikişleri koparmış gibi birbirinden ayrıldı. Bir dakika önce bir canavardı, bir dakika sonra suda ölüydü.

Bu bir savaş değildi, bir katliamdı.

Bir sayı oyunu. Minimum çaba, yüksek getiri.

Daha önce tam potansiyeliyle savaşmış olması imkansızdı. Eğer biri daha önce böyle savaşmış olsaydı, herkes bunu bilirdi.

Cebine uzandı, bir avuç dolusu bir şey çıkardı ve dışarıya fırlattı.

Parlayan metal parçaları gibi görünüyorlardı ve uçarken, onun rezonansının genişlediğini ve onları taşıdığını hissetti.

Metal, kuş sürüsü gibi hareket ederek havada şarkı söyledi ve mermi yağmuru gibi çarparak

.

Metal düşmek yerine havada asılı kaldı, geriye doğru savruldu, kan ve kanlı parçalar damladı. Kaine elini kaldırdı
elini kaldırdı ve onlar geriye doğru fırlayarak daha fazla cesedi kesti. Parmaklarını hafifçe hareket ettirdi ve onlar tekrar fırladı.

Helena'ya ulaştığında, maskesi ardında öfkeden yanan gözleri erimiş gümüş gibi parlıyordu.

"Seni aptal," dedi ve onu sudan çekip çıkardı, göğsüne sertçe bastırdı.

Havadaki rezonansı daha da ağırlaştı. Dışarıya doğru yayılan bir dalga. En yakın nekrotrolleri ve Adayları vurduğunu izledi. Sarsılmaya ve kasılmaya başladılar, suya düştüler
Nekrothrall'lar yere yığıldı, kimeralar ve yaşayanlar ise ciğerleri sıkışıyormuş gibi nefes nefese kalarak boğazlarını tırmaladılar.

Helena hala nefes alabiliyordu, ancak zorlukla, ama etrafındaki herkes boğuluyordu.

Sebastian Luc'a ulaşmaya çalışıyordu ama suya düştü. Luc boğazını parçalarken yüzü maviye dönmüş, gözleri şişmişti.

"Dur!" diye nefes nefese bağırdı, Kaine'in Ölümsüzler ile Ebedi Ateş arasında ayrım yapmadığını fark etti. Herkesi öldürüyordu. "Dur! Onları öldüremezsin! Dur!"

Luc'un gözleri geriye devrildi ve suya yığıldı.

Görünmez dalga duvarlara ulaştı. Penny yere yığıldı.
Alister de onu takip etti.

Mücadele sona ermek üzereydi.

"Dur. Dur! Dur!" Kurtulmak için mücadele etti. "Dur!"

"Kapa çeneni," diye bağırdı kaskının içinden ve onu bıraktı. "Burada bekle."

Sebastian ve Luc'a, Penny ve Alister'a, hatta Wagner'e bile saldırdı, ancak Wagner'in ölmesi onu pek ilgilendirmiyordu. Bir elini göğüslerine, diğer elini başlarının arkasına koydu ve Penny, onların sarsıldığını ve bilincini geri kazanmadan tekrar nefes almaya başladığını izledi.
ama bilincini geri kazanmadıklarını gördü.

Ayağa kalkmaya çalıştı ama bacakları onu tutamadı. Kaine tekrar kendine geldiğinde, her şey sallanıyordu.

Onu, birkaç tünelin karanlıkta kaybolduğu uzak duvara sürükledi.

"Onları bırakamayız," diye hırıltılı bir sesle söyledi ve kurtulmaya çalıştı.

"Kapa çeneni." Su sadece ayak bileklerine kadar geliyordu ve omuz hizasında bir yürüyüş yoluna çıkan bir merdiven vardı.

"Onları bırakamazsın," dedi, direnerek. "Onları da getir, yoksa gitmem."

Kaine tek kelime etmeden döndü ve geri gitti, nekrotalların çoğunu akıntıya doğru tekmeledi, ancak birkaç ölü Aspirant'ın yanında durup onları yeniden canlandırdı. Onlar ayağa kalkıp Luc ve diğerlerini taşımaya ve yürüyüş yoluna itmeye başladılar, Kaine ise
onu olabildiğince nazikçe kaldırdı. Kaburgalarına binen basınçtan dolayı neredeyse dudağını ısırıyordu. Avuç içleri onun kanıyla kırmızıya boyanmıştı, ama hiçbir şey söylemeden merdiveni kaldırdı ve
onu tekrar kucakladı.

Nekrothrall'lar kurtarma ekibinin geri kalanını omuzlarına yükleyip onları takip ettiler.

Helena karanlıkta bilincini kaybedip geri kazanıyordu,
, metalin gıcırdaması ve

ve sel katedralinden gelen yükselen suyun gürültülü uğultusu duyunca kısa bir süre kendine geldi.

Kaine yürümeyi bıraktı ve duvara tekme attı. Sonsuz geçitler boyunca neredeyse görünmez olan bir kapı açıldı. O
onu küçük bir odaya taşıdı.

Duvarın birinde bir masa vardı ve onu masanın üzerine yatırdı. Arkasını dönüp kapıyı kapattı ve kaskını çıkarmak için uzandı. Yüzü öfkeyle çarpılmıştı.

"Bir doktor bulana kadar dayanabileceğini söyle." Sesi titriyordu.

Kız başını salladı.

Adam hızlı nefes alıyordu ama yutkundu. "O zaman bana nasıl yapacağını söylemelisin. Hala yapabilir misin?"

"Tamam," dedi kız, her şeyden çok bayılmak istemesine rağmen, titrek bir sesle. "İlk olarak... karaciğerim. Kanın geldiği yer orası. Sanırım. Göğsümde hava var, akciğerimi çökertiyor. Sen... karaciğerimi düzelttikten sonra
kan üretimini teşvik edebilirsin. Tonik yok ama bir şekilde halledebilirsin."

Çantasının kayışlarını çözdü ve ıslak giysilerini kesip çıkardı, böylece genişçe yırtılmış kaburgalarının arasındaki yaraya rahatça ulaşabildi.

.

O kanamayı durdururken, kız geri çekilmemeye çalışarak irkildi. Kız, safra kanallarını tespit edip onarmak için neye ihtiyaç duyduğunu anlatırken, adam dikkatle dinledi.

Elleri çalışmadan, rezonans olmadan, bu kör birine talimat vermek gibiydi.

"Kapa çeneni," dedi ona, neyin yanlış olduğundan emin olamadığı için özür dilediğinde. Pelerinine uzandı ve bir şey çıkardı. "Bu kan için, değil mi? Senin için işe yarıyor mu?"

Tanıdık yeşil-mavi bir şişeyi kaldırdı.

Boğazı düğümlendi ve başını salladı. "Evet. Bu benim için uygun."

Akciğerini çökerten havayı emme işlemi, gerekli malzemeleri olmadığı için zordu.

Yutkundu. "Çantamda bir tüp var."

Adam tüpü buldu ve kadın, dokuyu delip göğüs boşluğuna girerken sadece küçük bir iniltiyle, uyuşturulacak ve delinmesi gereken yeri dikkatlice gösterdi.

Yutkundu, tavana bakarak, nefes alması kolaylaştıkça daha net düşünebiliyordu. "Şimdi akciğer dokusunda hasar olup olmadığını kontrol etmelisin, sonra yarayı yıkayıp diyafram kasını kapatmalısın ve..."

Parmakları yaranın yakınından geçti ve kadının zihni durdu, şiddetle sallandı.

"Dokunma... dokunma!" Sözler boğuk bir çığlık olarak çıktı. Kaçmaya çalışırken neredeyse masadan düşüyordu.

O çöktüğünde adam elini geri çekti ve kız orada yatarken, sakinleşmeye çalışarak kesik kesik nefes alıp verirken, panik içinde hıçkırıklarını bastırmaya çalıştı.

Kalbi o kadar hızlı atıyordu ki, şakaklarında hissedebiliyordu.

"O... o... yapacaktı..." Kendi diline takıldı, vücudunun o tarafını korumak için kucaklamaya çalıştı. Dokunulmasını engellemek için.

"O gitti." Kaine'in yüzü gergin, tüm tavırları zoraki bir düzlükteydi. "Asla geri dönmeyecek. Yarayı kapatıp ellerini iyileştirmeli miyim
"

Kafasını salladı. "Hayır. Hareketsiz kalacağım. Sadece..." Yutkundu. "Üzgünüm."

Çenesindeki kaslar gerildi. Çalışırken, ona dokunmak üzere olduğu her seferinde, ne yapacağını
yapacağını, alçak ve sakin bir sesle anlatmaya başladı ve kız, onun diziyi nasıl anlattığını taklit ettiğini fark etti.

Bu prosedürün en basit kısmıydı, ama korkudan midesi bulanıyordu.

"İşte."

Acil tehlike geçmişti. Kaine de nihayet nefes almaya başlamış gibiydi.

"Neden oradaydın?" diye sordu sonunda.

Bir anlığına ona baktı, sonra gözlerini kaçırdı. "Konsey, Luc'u geri getirmek için ne gerekiyorsa yapacaktı."

"Sen savaş konusunda deneyimli değilsin," dedi. Ellerini titreyerek kızın yüzündeki kanı sildi. "Neden sana bir ortak bile vermeden seni oraya götürdüler?"

"Bir partnerim vardı," dedi. "O da savaşta öldü." "Kim?"

"Purnell. O bir... sıhhiyeciydi." Ona

sert bir bakış attı.

"Küçük bir ekip olmalıydı; fark edilmeden girip çıkmamız gerekiyordu. Sofia ve ben

savaşmamız gerekmiyordu."

"Bunun intihar görevi olduğunu biliyordun. Bayardlar böyle yapar, Holdfastlar için ölürler. Başka bir şey bilmezler."

"Evet, ama Luc ölürse hepimiz için her şey biter. Gitmeye değerdi."

"Peki ya sen ölseydin?" Başını kaldırdı, gözleri öfkeyle parlıyordu.

"Benim yerime geçecek çok insan var. Ben her zaman gözden çıkarılabilir birisiydim, hatırladın mı?" Dirseklerini kullanarak oturur pozisyona geldi. "Şimdi ellerimi iyileştirmen gerekiyor."

Gözlerinin çevresinde gerginlik belirdi. "Biliyorum."

Nefes almaya zorladı kendini. "Solumdan başla. Tamamen düzelmese de çok önemli değil."

Dirsekten aşağısındaki hissi büyük ölçüde engelledi, ancak doğru düzgün yapıp yapmadığını anlayabileceği kadar hissi bıraktı kırık parçalar birbirine sürtündü ve hissiyatın çoğu gitmiş olsa da kolundan omzuna ani bir acı yayıldı.

"İyi," diye boğuk bir sesle söyledi ve gözyaşlarını tutmaya çalışırken başını onun omzuna bıraktı.

Ellerine doğrudan müdahale etmeden önce, bileklerindeki kemikleri birleştirdi. Blackthorne'un parçaladığı kemikleri

geri hizalamak, Blackthorne'un parçaladığı kısımları bükmek zorundaydı.

Savaşın adrenalin patlaması olmadan acı onu delip geçiyordu. Adam kemikleri hizalamayı bitirip

kemikleri hizalamayı bitirip kaynaştırmaya başladığında, kadının omzuna yaslanarak hıçkırarak ağlıyordu.

İşini bitirdiğinde, kadının eli morarmış ve şişmişti.

Adam, kadının elini iki eliyle kavradı ve başparmaklarıyla avucunun içinden bileğine kadar okşadı. Adamın dokunuşu, bir merhem gibi yatıştırıcıydı.

başparmaklarıyla hasarlı dokuyu ve kırık kan damarlarını onardı, sonra her bir parmağı boyunca çalıştı. Çok nazikti.

Bu tekniği tanıdı. Onun dikkat ettiğini fark etmemişti.

"Sen şifacı olabilirsin," dedi sonunda, doktor sinirindeki bloğu kaldırırken.

Sinirlerinin üzerindeki engeli kaldırırken, "Sen bir şifacı olabilirsin," dedi. Elini açıp kapattı. Hala ağrıyordu ve sanki kılcal kırıklar varmış gibi kırılgandı. "Bu konuda doğal bir yeteneğin var."

"Bu, şimdiye kadar bana söylenen en ironik şeylerden biri," dedi adam sessizce.

Dikkatini diğer eline çevirdi.

"Tamamen uyuşturabilirsin," dedi kız. "Artık rezonansımı kullanabilirim."

Birlikte çalıştıklarında, sürecin bu kadar hızlı olması şaşırtıcıydı. İşini bitirdiğinde, ilk elinde yaptığı gibi, ikinci elini de masaj yaptı.

"Bir daha asla göreve çıkma," dedi, başını kaldırmadan, kadının elini kendi elinde tutarak.

Kız gözlerini kaçırdı ve derin bir nefes aldı.

"Bu senin kararın değil," dedi, elini çekip ayağa kalktı. Oda dönüyordu. Tehlikeli derecede başı dönüyordu. Hastanede bulunan serum veya plazma genişleticileri yoktu. Tonik olsun ya da olmasın, kaybettiği tüm kanı yenilemek için fiziksel olarak gerekli kaynaklara sahip değildi

kaybettiği tüm kanı yenilemek için fiziksel olarak gerekli kaynaklara sahip değildi.

Çantasını başının üzerinden dikkatlice geçirdi, ayrılmaya hazırlanırken ellerine nazik davranmaya çalıştı. Daha önce hiç vedalaşmamışlardı ve şimdi vedalaşmanın bir anlamı yoktu.

Kapıyı kapattı, gözleri soğuktu. "Crowther'a hatırlat, Eternal Flame benim yardımımı istiyorsa, seni hayatta tutacaklar."

Gözleri, ona bakarken soğuk gümüş bir parıltıyla parlıyordu. Kalbi bir an için titredi, sonra kurşun gibi ağırlaştı. Onun ne olduğu, ona nasıl baktığı ve ona sahip olduğu için ondan ne kadar nefret ettiği konusunda oldukça netti.

ve ona sahip olduğu için ondan ne kadar nefret ettiğini oldukça açık bir şekilde belirtmişti.

Bu endişe, onu korumaya yönelik bu takıntı, onunla hiç ilgisi yoktu. Onun annesi Enid

Ferron ve onu kurtaramamış olmasıyla ilgiliydi. Ona göre Helena, bunu telafi etmek için bir fırsattı.

istemediği ama vazgeçemediği bir teselli ödülüydü.

Crowther'ın bu kadar memnun olmasına şaşmamalı. *Aferin Marino.*

Bunu kabul etmesi gerektiğini biliyordu, ama artık dayanamıyordu. "Bunu annen için yapıyorsun

. Benim için gerçekten bundan vazgeçecek misin?"

Bunun onu kızdıracağını biliyordu: ona karşı hissettiklerinin ona karşı hissettiklerinin annesine karşı hissettikleriyle herhangi bir şekilde karşılaştırılabilir olduğunu ima etmek. O,

onun yanıldığını

kanıtlamaya

çalışacaktı.

Hareketsiz kaldı.

Onun etrafından dolaşarak kapıya uzandı, ama adam omuzlarından yakaladı, onu geri çevirdi, yüzündeki ifade sertleşmişti.

"O öldü," dedi. "Sen ölmedin. Benim sadakatim

onun acı çekmesinden en az sorumlu olanlara idi, ama Ebedi Ateş senin fedakarlık edilebilir bir kurban olduğuna karar verdiyse, asil ya da anlayışlı olmayacağım. Çifte intikam alabilirim. Seni öldürürlerse, bedelini ödeteceğim."

Korkmuş bir şekilde ona baktı. Bunu hesaba katmamıştı. Kaine'in herhangi bir
ideolojik nedenlerden dolayı casus olmadığını biliyordu; bu tamamen kişisel bir ilgiydi. Holdfastlar ve Ebedi Alev'den nefret ediyordu, ama Morrough ve Ölümsüzler'den daha çok nefret ediyordu. Bu gerçek değişmezdi. Tüm motivasyonunun kaynağı buydu.

Ama şimdi, onun dikkatsiz bir yorumundan dolayı, Eternal Flame'in kendi çıkarlarına hizmet edip etmediğini yeniden değerlendiriyordu.

Yutkundu. Soğuk olması gerekirdi.
ona, Eternal Flame'in çıkarlarını her zaman ön planda tutacağını hatırlat. Eğer bundan fazlasını bekliyorsa,
beklemesi gerekecekti. Ve bunu hak etmesi gerekecekti.

Ona baktı, kelimelerin oluşmasını istedi, ama kelimeler boğazında takılı kaldı. Çok yorgundu. Hayat
çok uzun zamandır soğuktu.

Diğerleri yaralandı. Luc'a ne yapıldığını bile bilmiyorsun ve burada zamanını boşa harcıyorsun.

Ellerini esnetti, yeni dokuyu hissetti, çekilmeye çalışırken ona odaklandı. "Gitmeliyim." Sesi titriyordu.

Adam onu bırakmadı. Onu daha sıkı kavradı. "Sen harcanabilir değilsin. Herkesi uzaklaştırıp, seni kullanıp ölmene izin vermelerini sağlayamazsın."

Kafasını salladı.

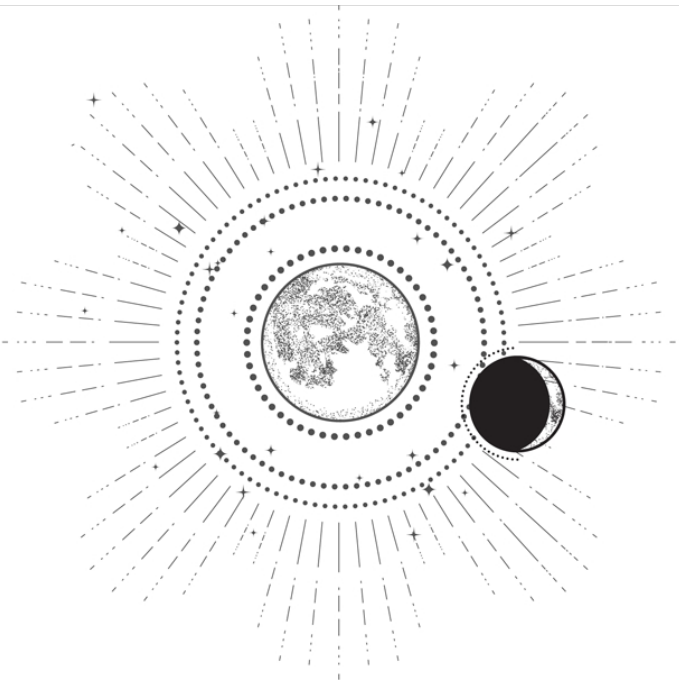
"Bu bir savaş," dedi, sesini sabit tutmaya çalışarak. "Harcanabilir olmak trajik bir kendini kınama değildir. Harcanabilir olmamak stratejik bir yükümlülüktür." Gözlerine baktı. "Beni bu yüzden seçtin, hatırladın mı?" Sesi kırıldı. "Senin sayende, artık daha değersizim. Sen beni istediğinde, tüm bu yeni şifacıları eklediler. Yerime geçecekleri eğitmek zorunda kaldım." Acı bir kahkaha attı. "Beni şu anki kadar harcanabilir hale sen getirdin. Üstelik beni istemiyordun bile."

Adam irkildi, tutuşu gevşedi ve kadın kendini kurtarıp tekrar döndü. Kadın kapıyı açarken adam kapıyı yakaladı

kapıyı iterek kapattı.

"Senin yerin doldurulamaz," dedi, elleri omuzlarında titriyordu. "Ölümünü kolaylaştırmak zorunda değilsin. İnsanlar için önemli olmaya hakkın var. Burada olmamın, tüm bunları yapmamın sebebi seni hayatta tutmak. Seni güvende tutmak. Anlaşmamız böyleydi." Yüzüne baktı. "Sana söylemediler."

Kız başını salladı, hıçkırarak ağladı ve düşünmeden onu öptü.

BÖLÜM 51

Nisan 1787

KAINE ELLERİYLE KIZIN YÜZÜNÜ KAVRADI ve öpücüğüne karşılık vererek onu kendine çekti, kollarını ona doladı.

Kız, onu öperken yarı ağlıyordu, parmaklarını onun yüzünde ve çene hattının altında gezdirerek
parmaklarının ucundaki nabzını, dudaklarına bastırdığı
dudaklarını. Onun tadını.

Gözlerini kapatıp, tüm bunları tatmaya çalıştı. Bu tek anı. Buna sahip olabilirdi.

Bunu hak etmişti.

Sonra, çok çabuk, kendini geri çekmeye zorladı. "Diğerlerine bakmam gerek."

O, onu tekrar durdurmaya çalışmadı, ama takımın geri kalanı, onun beklediği gibi kapının dışında değildi; Kaine'in
nekrothralleri onları daha derine götürmüştü.

Nabızlarını kontrol ederken parmakları titriyordu.
hala hayattaydılar, ancak Luc'un cildi dokunulduğunda neredeyse yanıyordu. "Buradan nasıl çıkacağız?" diye sordu, yaraları kontrol etmeye ve herkesin ne kadar yaralandığını, onları
onları bilinçli hale getirip hareket ettirmek için ne kadar çaba gerekeceğini anlamaya çalışırken sordu.

"Bu tünelden aşağı. Sağa, sonra tekrar sağa, sonra düz git. Uzak kuzeyde bir üst sel kapısı var."

"Kimeraları serbest bıraktıkları yer mi?" Orayı hatırladı.

"Onu kırman gerekecek, ama dışarı çıkmanı sağlayacak." O başını salladı. "Onları uyandırmadan önce gitmelisin."

"Biliyorum," dedi, ama gitmedi, o başını kaldırıncaya kadar bekledi. Gözleri karanlıkta parlıyordu, sanki yeraltında ay ışığı varmış gibi.

Yanağına dokundu, yüzünü yukarı kaldırdı ve onu öptü. "Yüzüğü kullan, bir şeye ihtiyacın olursa beni ara."

Öyle yapacağını söylemek istedi, ama kendini buna ikna edemedi.

O, onların güvendiği bir casustu. Ve o... Onun amiri değildi. Hayır, o rol Crowther'a aitti. O...

Bir hapishaneydi.

"Git," dedi onun yerine. O, tünellerden birine kayboldu, necrothralları onu takip ediyordu, hayaletler kadar sessizlerdi.

Önce Sebastian'ı uyandırdı, onun sakin ve idare edilmesi daha kolay olacağını umuyordu. O da ne yapacağını bilirdi. Elindeki malzemeleri aradı. İki hançerini de kaybetmişti ve çantasındaki her şey sel sularıyla kirlenmişti. Elektrikli fenerlerden sadece biri çalışıyordu ve karanlıkta loş bir ışık sağlıyordu.

Sebastian uyandığında, Luc'un hareketsiz yüzüne sessizce bakarken, Luc ise onun çıkık omzunu ve
ve kanaması kendiliğinden durmuş birkaç yüzeysel yarayı dikkatlice tedavi etti. Sonunda, ona baktı.

"Ne oldu?"

Kafasını salladı. "Bilmiyorum. Her şey karardı. Uyandığımda hepiniz baygındınız. Daha fazla Ölümsüzün ortaya çıkmasından korktum, bu yüzden herkesi buraya getirdim."

Gözleri onu dikkatle süzdü. "Helena, biliyorum
biliyorum. Bizi buraya tek başına getirmiş olman imkansız."

O, inkar ederek başını sallamaya başladı.

“Soren'i dirilttin. Aldığı darbeyle hayatta kalması imkansızdı.”

Hareketsiz kaldı. Soren'in kendisinden bunu istediğini Sebastian'a söylemenin iyi mi yoksa kötü mü olacağını bilmiyordu.

"Bu yüzden seni buraya getirdi, değil mi? Merak etmiştim."

Helena hiçbir şey söylemedi. Soren'in ölümü, zihninin kavrayamayacağı kadar derin bir yara gibiydi. Boğulmadan onun adını bile söyleyebileceğini sanmıyordu.

"Hâlâ buralarda mı?" Sebastian'ın sesi hüzünlüydü.

Helena'nın boğazı ağrıyordu. "Hayır. O... o öldü. Üzgünüm."

Soren'in ruhunu bedeninden kurtaracak kutsal ateş olmayacaktı. Nehrin aşağısında bir yerde, toprağa karışacaktı. Lila ikizini bir daha asla göremeyecekti. Öbür dünyada bile.

Sebastian uzun bir süre hiçbir şey söylemedi. "Diğerlerine onları buraya birlikte getirdiğimizi söyleyeceğiz."

Alister'ın gözleri, kulakları ve burnunun çevresinde, yaptığı tüm dönüşümlerin gerginliğinden dolayı kan kabukları vardı. Helena onu yavaşça uyandırdı, ama Alister birdenbire kendine geldi, boynunu tırmaladı ve Helena'ya bakarken gözleri çılgınca parladı.

"Ne oldu?" diye nefes nefese sordu.

"Emin değiliz," dedi Sebastian, ona eğilerek. "İyi misin? Donmadan önce gitmeliyiz. Luc hasta."

"Soren nerede?"

"Savaşta öldü," dedi Sebastian kısaca. "Marino, Penny'yi kaldırabilir misin?"

Penny'nin bacağı mahvolmuştu, tendonları dişlerle koparılmıştı. Kurtarılması imkansızdı. Helena sinirleri bloke etti ve kemiği kaynattı, böylece Penny topallayarak yürüyebilirdi. Penny uyandığında ağlamadı bile, sadece yüzünü ovuşturdu ve ayağa kalkmaya çalıştı.

Wagner zarar görmemişti. Tabii ki görmemişti. Korkak. En azından onu iyileştirmek için enerjisini boşa harcamak zorunda kalmamıştı.

Helena Luc'u uyandırmaya çalıştı. Ateşi çok yüksekti. Onu bıraktıktan sonra birkaç dakika içinde ateşi daha da yükselmişti. Onu serinletmeye çalıştı, ama vücudu buna direniyor, ateşi gittikçe yükseltiyordu. Ona çok fazla ilaç vermişti.

Luc bilincini geri kazandığında çığlık attı. Ses tünellerde yankılandı.

"Onu bayılttır!" dedi Sebastian, öne atılarak. "Onu soğuk tutun. Onu geri taşıyacağız."

Önlerinde temiz hava kokusu almaları şanslıydı, çünkü Helena çıkış yolunu nasıl bildiğini açıklayamazdı.

Sebastian'ın Helena'nın yüzüğü gibi dolaşık bir madalyonu vardı. Onu kullanarak merkeze bir sinyal gönderdi.

Birkaç kez, tünellerde yankılanan sesler duydular. Çığlıklar. Kükremeler. Sıçramalar. Sessizce ilerlediler. Helena önce Kaine'in kaçıp kaçmadığını merak etti, sonra da kimseye rastlamamalarının sebebinin onun gölgelerde gizleniyor olması olduğunu merak etmeye başladı.

Kilitli sel kapısına vardıklarında, Alister taş duvarı kırarak geçmeyi başardı. Buz gibi bir su seli akıyordu. Zorlukla ilerleyerek, tırmanırken dengede kalmak için mücadele ettiler bulmak için mücadele ettiler.

Havada yoğun bir sis vardı ve ince bir kaçakçı teknesi görünürde, sessizce su üzerinde onlara doğru ilerliyordu.

Sebastian rahat bir nefes aldı. "Althorne."

General Althorne, tekne kıyıya yaklaşırken Sessizce suya girdiler, dağınık birimlerine yaklaşırken su sıçratmadılar bile.

"Soren nerede?" diye sordu Althorne, Luc dikkatlice tekneye kaldırılırken sert bir ifadeyle.

"Çatışmada öldü," dedi Sebastian sessizce.

Adamlardan biri Penny'yi tekneye kaldırıyordu. Alister titrek ellerle gözlerinin etrafındaki taze kanı silerek, açıkça tükenmişlik sınırında olan tekneye tırmandı.

Althorne, Luc'a baktı, yüzünde endişe ve rahatlama karışımı bir ifade vardı. endişe ve rahatlamanın karışımıydı. "Onun durumu netleşene kadar onu gözetim altında tutmamız gerekecek."

Helena Wagner'ı işaret etti. "Onu bir hücrede bulduk. Sanırım Crowther onu istiyor. Ona güvenmeyin, Sofia Purnell'i o öldürdü."

Althorne başını salladı ve iki adamı gelip Wagner'in kollarını tuttu.

Wagner homurdandı ama direnmedi, açıkça Undying'in esaretine direnişin esaretini tercih ediyordu.

"Şu anda emirlere uymadığınız için hepiniz gözaltındasınız," dedi Althorne, tekne hareket ettikten sonra. Sözlerinde sertlik yoktu.

Luc'u kurtarmışlardı; bunun için yapılacak herhangi bir kınama formaliteden ibaret olacaktı.

Helena teknenin kenarına yaslandı. Yolculuk bulanık bir şekilde geçti — gizli bir iskeleye yanaştılar,
merdivenlerden yukarı sürüklendiler ve bir kamyonun arkasına bindirildiler.

Merkeze vardıklarında Penny, Alister ve Luc hastane koğuşuna götürüldü. Wagner bir hücreye konuldu. Helena ve Sebastian muayene edildi,
ciddi yaralanmaları olmadığı tespit edildi ve odalarına götürülerek kapılarına nöbetçiler yerleştirildi.

Helena, serum ve plazma genişleticileri kullanabilirdi genişleticilere ihtiyaç duyabilirdi. Islak, mahvolmuş giysilerini çıkardı, elleri titriyordu ve duş aldı, tünellerin ve bahar erimesinin kirini yıkadı.

İzler kayboldukça, sanki savaş sırasında bir anda bedeninden ayrılmış ve geri dönemeyecekmiş gibi, olanlardan tuhaf bir şekilde uzaklaştı. Her şeyin tanıdık geldiği odasına döndüğünde, sanki bir rüya gibi hissetti.

Soren ölmemişti. Ölmüş olamazdı.

Dışarı çıkıp onu hastanede Luc'un yanında otururken görecekti.

Kollarında ölen onun hatırası, zihninin dokusunda bir yırtık gibi hissediliyordu, sanki onu hayata bağladığı bağ, aralarındaki bağlantı koptuğunda

aralarındaki bağ kopmuş gibi. Tanıdığı kişi ile yeniden canlandırdığı beden birbirine bağlıydı ve şimdi geriye bir yara kalmıştı.

O ölmüş olamazdı.

Bu korkunç bir rüyaydı.

Ellerine baktı. Nedense, ellerinin büyücülüğünden dolayı lekelenmiş veya kararmış olmasını bekliyordu.

Sebastian Konsey'e ne söyleyecekti? Raporda gerçeği söylemek zorunda kalacaktı. Gerçek ortaya çıktığında, sonuçları olacaktı.

Soren'i öldürmek daha az suç olurdu. Cinayet sadece ölümlülerin işlediği bir suçtu; necromancy ise bu yaşam ve öbür dünyada işlenen bir suçtu.

Tüm eşyalarını sandığına koydu ve oturup beklemeye başladı.

Kapıdan yüksek sesli bir vuruş geldi. Ayağa kalktı, hazırdı.

"Helena! Helena! Luc'ta bir sorun var!"

Elain dışarıdaydı. "Sana hastanede ihtiyacımız var!"

Tutuklanma düşünceleri tamamen kayboldu.

"Ne oldu?" Helena kapıyı açtı ve gardiyanlar onu çıkarmak için geri çekildiler. Helena, Elain'in yanına gitmek için asansörlere doğru koştu.

koştu.

"Tüm muayeneleri yaptık ve tılsımları iki kez kontrol ettik, ama bir şey yok. Ama organları... hepsi zehirlenmiş. Ne yapmış olabileceklerini bilmiyorum. Hasarı geri çevirmeye çalıştık ama organları yenilenmiyor. Ateşini düşürmeye çalışıyorduk ve Pace onu uyandırmamı istedi ama bağırmaya başladı. Şimdi durmuyor ve kimseyi yanına yaklaştırmıyor. Kendine zarar veriyor."

Luc, hastanenin en ucundaki karantina odasındaydı. Onu görmeden önce sesini duydu.

Gözleri çılgındı, yüzü zayıflamış ve yanaklarında kırmızı yanaklarında kırmızı lekeler vardı. Sanki erimiş altın gibi, ondan bir ısı dalgası yayılıyordu.

Ilva, Althorne, Maier, Pace ve birkaç sağlık görevlisiyle birlikte kapıda çaresizce duruyordu. Ilva onunla konuşmaya çalışıyordu

konuşmaya çalışıyordu, ama Luc hiçbir şey duymuyor gibiydi. Boğazı kanayana kadar bağırdıktan sonra çığlıkları azaldı. Vücudunun nasıl çalıştığını unutmuş gibiydi. Kol ve bacakları kollarını, bacaklarını, parmaklarını ve başını tuhaf açılara bükerek kendini duvara çarptı.

"Helena'yı getirdim," dedi Elain nefes nefese.

Luc'un başı döndü. Helena'ya baktı. Gözleri göz çukurlarından dışarı çıkıntı yaparak büyümüş gibi görünüyordu, başı bir yılan gibi sallanıyordu.

"Hel..." diye boğuk bir ses çıkardı. Ona uzandı. Parmakları kırılmış gibi görünüyordu, ama farkında değil gibiydi. "Hel..."

"Dikkatli ol, o şiddet eğilimli biri," diye Pace'in söylediğini belli belirsiz duydu.

O aldırış etmedi.

Elini uzattı, parmaklarını birbirine geçirdi ve parmak eklemleriyle onun yüzünün yan tarafına dokundu. Cildi o kadar sıcaktı ki, neredeyse yanıyordu. Bir şekilde parmaklarını bükerek, acıyı fark etmemiş gibi, onun elini tuttu ve onu kendine çekti.

"Buradayım. Ne oldu?" Elini uyuşturdu, parmaklarını hızla yerine yerleştirdi.

Gözleri odaklanamıyordu ve titremeye başladı. "Dışarı..." diye inledi, başını sallayarak. "İçeride ..."

Elini alnına bastırdı, cildinin elini yakmasını umursamadan, rezonansının içine akıtarak, sorunun kaynağını bulmaya çalıştı. Neyi gözden kaçırıyordu?

"Yardım..." Luc tekrar söylüyordu.

Ağrı göğsünde patladı.

Dünya savruldu, dönmeye başladı. Gözlerinin önü kırmızı bir patlama ile kaplandı ve başının arkasına çarptı. Kulaklarında sonsuz bir çınlama duyuldu.

Gözlerini odaklamaya çalıştı. Nefes alamıyordu.

Göğsüne sarıldı. Sesler uzadı. Yüzler onun üzerinde belirdi.

Bir şey onu yakaladı. Panik içinde çığlık attı, bıçaklarına uzandı ama bıçaklar orada değildi. Kendini kurtarmak için çılgınca pençeledi.

"Sakin ol, Marino," diyordu Matron Pace. "Bir şeyin yok, sadece kötü bir korku. Nefesin kesildi."

Korku yavaş yavaş azaldı. Oda yavaşça görüş alanına geri geldi.

Yerde yatıyordu, düzensiz nefes alıyordu, ne olduğunu anlamaya çalışırken göğsünü acı kaplıyordu.

Luc odanın diğer tarafındaydı. Yüzündeki ifade kavurucu bir berraklığa bürünmüştü.

"Sen..." Gözleri birden berrak ve yakıcıydı. "Soren'e büyü yaptın."

Suçlama, şimşek ve gök gürültüsü arasındaki sessizlik gibi havada asılı kaldı.

Herkes donakaldı.

Helena kendini dikleştirdi.

"Üzgünüm," dedi, konuşmakta zorlanarak. Ciğerleri nefes almakta zorlanıyordu ve kaburgalarına şiddetli bir ağrı yayılıyordu. Diz çöktü ve neredeyse hastanenin zemininde ikiye katlanacaktı. "Onu iyileştirmeye çalıştım. Üzgünüm."

"O hayattaydı. Neden onu iyileştirmedin?" Luc'un sesi kederle doluydu.

Nefes alamıyordu, kendini açıklayamıyordu,
Soren'in ne kadar çabuk öldüğünü, öleceğini bildiğini ve bunu yapmasını istediğini anlatacak kadar nefes alamıyordu.

"Üzgünüm, Luc."

"Çık dışarı..." Artık ona bakmıyordu. Bakışları odaklanamıyordu ve sallanıyordu.

"Luc, sen hastasın..."

"Çık dışarı!" Gözlerini kapattı, tekrar titremeye başladı, nefes alışı hızlandı, sanki
"Çık dışarı! Çık dışarı! Çık dışarı!"

Göğsünü tırmalamaya başladı, çığlık atarak,
derisini çizerek kendi kalbini söküp çıkarmaya çalışır gibi.

"Luc?" başka bir ses duyuldu.

Lila, koltuğunun altında bir koltuk değneği ile kapının eşiğinde duruyordu. Rhea onun yanında, yürümesi için ona yardım ediyordu.

Lila'nın yüzündeki ve göğsündeki yaralar, dikiş atıldığı yerleri açıkça gösteriyordu.

Luc, onun sesini duyunca gözlerini açtı.

"Lila..." dedi, sesi hem kederle dolu hem de rahatlamış gibiydi, sanki o ana kadar onun hala hayatta olduğuna inanmamış gibi.

Birkaç kişi onu tutmaya çalıştı, "*Dikkatli ol*" diye fısıldadılar, ama Lila annesini bırakıp çaresizce Luc'a uzandı. Koltuk değneğini düşürdü ve Luc'un kollarına atlayarak ona sarıldı.

"Sana kaçmanı söylemiştim," dedi Lila, onu sıkıca sarılırken. Luc, Lila'nın yüzündeki yaraya dokunurken elleri titriyordu.

Lila, Luc'un göğsüne kazıdığı çizikleri okşadı. "Sana ne yaptılar?"

Luc sadece başını salladı ve Lila'yı kendine daha da yaklaştırdı, başını Lila'nın omzuna gömdü ve kollarını ona doladı.

Bu acı verici bir şekilde samimi bir hareketti. Luc'un kendini teslim edip etmediği ya da neden teslim ettiği konusunda herhangi bir şüphe varsa, artık hepsi ortadan kalkmıştı.

Helena'nın dirseğine bir dokunuş hissetti. Başını kaldırıp baktığında Ilva'yı gördü, Ilva kapıya doğru başını salladı.

Helena ayağa kalktı ve Luc onu tekrar fark etmeden dışarı çıktı. Rhea'nın yanından geçerken, başka yere baktı.

Luc'u yatağa yatırıp, Pace ve Elain'in onu tekrar muayene etmesine izin vermesini, koluna
damardan serum takılmasını ve ateşini düşürmek için gerekli ilacı almasını sağladı.

Helena ana odadaki bir hastane yatağına oturdu, koluna
Elain ise göğüs kemiğindeki kırığı düzeltip, göğsünün büyük bir kısmını kaplayan morluğa merhem sürdü

ve sonra da kafasının arkasını tedavi ediyordu, çünkü Helena kafasını duvara çarpmıştı.

Helena'nın bir hasta tarafından yaralanması ilk kez olmuyordu, ama bu seferki farklıydı.

Luc, Soren'e yaptıkları için onu asla affetmeyecekti. Onu mahvetmişti.

Hastane yatağının etrafındaki perde hışırdadı ve Ilva içeri girdi. Elain, Ilva ona sert bir bakış atana kadar oyalanıp durdu, sonra şifacı kaçtı. Helena gömleğini kapattı ve başını kaldırmadı.

"Olanlarla ilgili raporları alıyoruz," dedi Ilva, anlaşılmaz bir ses tonuyla.

Helena uyuşmuş bir şekilde oturdu. Onu şimdi yargılayacaklar mıydı? Yoksa savaş bitene kadar bekleyecekler miydi?

"Ne duydun?" diye sordu donuk bir sesle.

Ilva boğazını temizledi. "Luc sayıklıyor, hem ağır yaralı hem de ağır ilaçların etkisi altında olduğu için onun anlattıkları pek güvenilir değil. Alister ve Penny, Soren Bayard'ın onları korumak için öldüğünü söylediler.
Sebastian Bayard..." Ilva bir an durakladı. "Sebastian da bunu doğruluyor ve yükselen sel sularının
"Ve?" diye sordu Helena.

"Lucien, Soren Bayard'ın yeniden canlandığını gördüğünü sanıyor. Belki Soren kısa bir süre bayılmıştı. Savaşın karmaşasında bunu bilmek imkansız. Önemli olan, bunun
kahramanca bir kurtarma operasyonu olduğu. Prenslik kurtarıldı, ancak bedeli çok büyüktü. Sol'un iradesi yerine getirildi."

Helena minnettar olması gerektiğini biliyordu, ama yalanın onun için olmadığını da biliyordu. Her şey
hikaye içindi. Gerçekte ne olduğu önemli değildi, önemli olan insanların neye inandığıydı.

"Soren ve Sebastian'ın yeminlerinin yükümlülükleri
Konseyin emirlerinin yerine geçer," dedi Ilva. "Alister ve Penny, doğrudan üstlerinin emirlerine uyuyorlardı. Askeri sicilinde bir kınama olacak

kayıtlarına geçecek, ama bir şifacı olarak sen ordunun bir parçası değilsin. Matias, ne tür bir kınama alacağına karar verecek. O zamana kadar görevden alınacaksın. Resmi açıklama yapılana kadar ortalıkta görünmemenin en iyisi olacağını düşünüyorum."

Helena odasına geri döndü ve yatağına yığıldı, yorgunluk dalgalar gibi üzerine çöktü. İlk başta karanlık bir bilinç kaybı yaşadı, ama sonra zihnindeki manzara değişti.

Batıyordu, aşağı, aşağı. Dişler ona batıyordu. Eller pençeliyor, uzuvlarını kavrıyor, onu parçalıyordu. Savaşmaya devam etti. Soğuk parmaklar etini oyuyor, kemiklerini deliyordu. Savaşmaya çalıştı. Ağırlık onu ezdi.

Kemikleri çatladı. Dişler etine saplandı. Dizinin arkasındaki tendon yırtıldı. Islak eller ağzını buldu,
o kadar derine tırmandı ki ısırması imkansız hale geldi. Çenesi pes etti, boğazı yırtılana kadar koparıldı. Su başını kaplarken savaşmaya devam etti.

Helena şiddetle uyandı, nefes almaya çalışarak, elleri açık boğazını tutuyordu.

Sadece bir rüya, sadece bir rüya, diye kalbi çarpan kalbine söylemeye çalıştı.

Ama bu gerçek bir rüya değildi. Bir anıydı. Soren'in ölümünden sonraki anıları, kendi anıları gibi
parlak ve tüm ayrıntılarıyla canlıydı.

Nekromansinin böyle olduğunu bilmiyordu. Geri getirdiği kişiden asla kurtulamayacağını.
Nekromantların deliye dönmesine şaşmamalı. İçlerinde ölülerin zihinleri varken kim akıl sağlığını koruyabilirdi ki?

Soren'in bulunduğu yer,
vücudu ve zihni oyulmuştu ve şimdi orada ölü ve çürümüş bir şey kalmıştı. Herkes her zaman nekromansinin ne kadar lanetli bir şey olduğunu konuşurdu. Onun ve sonuçları hakkında uyarılar yapardı, ama Helena onun gerekliliğine o kadar

bunun gerekliliğine o kadar inanmıştı ve sonsuz sonuçları o kadar kafasını meşgul etmişti ki, hemen ortaya çıkacak sonuçları düşünmek için hiç durmamıştı.

Orada yatarken, hayalet parmakların onu parçaladığını hissediyordu; vücudu tarifsiz bir soğukluk içindeydi, soğuk, eriyen kar suyunu yeniden yaşıyordu. Lila'nın yorganını çaldı, üzerine daha fazla battaniye çekti ve kıvrılıp uyumaya çalıştı,
Soren'in içinde bıraktığı ölümsüzlükten kaçmaya çalışıyordu. Gözlerini her kapattığında, Soren'in son anıları ve
duyguları zihninde parıldıyordu.

Onun acı veya duyguları hissetme yeteneğini geri getirmedi, ama kendi zihni bu boşlukları doldurmaya çalıştı, hayali hisler ve korku zihninde dalgalanarak zihnini iki gerçeklik arasında bölünmeye zorladı.

Onu kendine geri getiren sadece acıydı. Cildini çimdiklemeye, tırmalamaya devam etti. Yeterince yoğun değildi. Daha güçlü bir şeye ihtiyacı vardı.

Gözlerini kırptı ve kendini Lila'nın bıçaklarından birini tutarken buldu, sol koluna saplamasına bir saniye kalmıştı.

Bıçağı düşürdü ve odadan kaçtı, kulenin boş koridorlarında yarı kör bir şekilde dolaştı. Geceydi, sessizdi; neredeyse herkes uyuyordu. Her şey ürkütücü bir şekilde durgundu. Bir tür çılgınlık onu ele geçirmişti.

Dışarıya çıktı, temiz havanın onu sakinleştireceğini umuyordu.

Lumithia, siyah uçurumun üzerinde beyaz bir güneş gibi parlak bir şekilde asılı duruyordu.

Helena'nın gözleri ona bakarken zonkluyordu.
Yükseliş her zaman her şeyi gerginleştirirdi, ama Helena zaten gergindi. Yükseliş onu tamamen çileden çıkarmıştı.

Gözlerini kapattı ve yine boğuluyordu, tırnakları derisinde izler bırakıyordu.

Kaine.

Kaine neyin yanlış olduğunu bilirdi. Anlardı. O da necromancy kullanıyordu; bununla nasıl başa çıkılacağını bilmeliydi.

Düşünmeden, karakola doğru yola çıktı. Hedefi son derece acil bir yerdi. Sokağa çıkma yasağı yakında başlayacaktı. Kontrol noktalarından geçmesi gerekiyordu.

Şehrin sokakları, tam Ascendance altında parıldayan gümüş şeritler gibiydi, gölgeler ise dişler gibiydi.

Her adımda kendine *biraz daha ileri gitmesi* gerektiğini söylüyordu. Köprüyü geçene kadar, nehir yüksek ve önünde yükselen apartmanlar görünene kadar.

Merdivenlere ulaştığında durup düşünmeye başladı.

Kaine'e, Direniş'te acil bir durum olmadıkça Asgariye asla gelmeyeceğine söz vermişti. O bir casustu. Bu onun için tehlikeliydi. Söz vermişti.

Onun kimliğini tehlikeye atacak, onu

tehlikeye sokacaktı. Arkasını döndü.

Gideceği bir yer olmadan, dikkati dağıldı. Soren.

Helena. Soren.

Çenesinin gevşediğini, soğuk hava ve kanın yemek borusunu yırttığını hissetti. Parmaklar göz çukurlarını oyuyordu su başını kaplıyordu. Boğuluyordu ama ölemiyordu, bu yüzden boğulmaya devam etti.

Bilinci geri geldiğinde, yatıyordu.
Yerde. Lumithia üzerine çöktüğünde, mürekkep gibi karanlık siyah gökyüzü başının üzerinde beliriverdi, Helena'nın rezonansında kavurucu bir soğukluk vardı.

"Marino, kendine ne yaptın?"

Yerden kaldırıldığını zar zor fark etti. Sıcak eller yüzüne ve alnına dokunarak boğucu soğuğu uzaklaştırdı. O da bu sıcaklığın içine gömüldü.

Deliriyordu. Artık gerçekten deliriyordu, çünkü Kaine arkasında dev kanatlı bir köpekle duruyordu.

Daha önce hiç halüsinasyon görmemişti, ama her şeyi göz önünde bulundurunca, bu garip bir şekilde hoştu. Kaine bir fırın gibiydi ve kendini onun kollarına gömdüğünde, yüzünü göğsüne bastırdığında

göğsüne bastırdığında, soğuk ölü parmaklarını artık neredeyse hissetmiyordu.

"Soren Bayard öldü ve ben... onu geri getirdim, ama diğer nekrotroller onu paramparça etti.
hatırlamaktan kendimi alamıyorum. Sanırım benim bir parçamı da yanında götürdü. Nasıl deli olmadan bunu tekrar tekrar yapabiliyorsun
delirmeden bunu tekrar tekrar nasıl yapabiliyorsun? Bu sonsuza kadar böyle mi devam edecek?"

Ellerinden biri, onun gözlerini görebilmesi için başını geriye doğru eğdi. Ay ışığında, grisi neredeyse Lumithia kadar parlak bir şekilde parlıyordu, saçları da aynı renkte parıldıyordu.

"Daha önce hiç nekromansi kullandın mı?" Kız
başını salladı.

"Kimse sana nasıl yapılacağını öğretmedi, değil mi?" Nefes verdi, parmaklarının arkası kızın alnına bastırıyordu. "Onu tanıdığın için de çok şanssızsın. Şoka giriyorsun."

Histerik bir kahkaha patladı içinden. Elbette kimse ona necromancy'yi nasıl yapacağını öğretmemişti.

Adam onu susturarak göğsüne doğru çekti,
çürümüş parmakların derisine gömüldüğü anının hatırası ile tüyleri diken diken olan kızı sakinleştirdi. "Onu geri getirmeye çalıştın, değil mi? Aptal. Donuyorsun."

Adam onu dev köpeğine doğru yarı taşıyarak götürürken, kız direnmedi.

Daha yakından bakınca, onun bir köpek değil, parlak sarı gözlü bir kurt olduğunu gördü. Savaş atı büyüklüğündeydi ve kanatları...

Dünyada bu kadar büyük kanatları olan başka bir şey bilmiyordu.

Kaine onu yukarı itti ve kanatların arkasına bağlanmış bir eyere oturttu, sonra da arkasına atladı.

Helena, ona yaslanarak gözlerini kapattı
buz gibi soğuk parmakların derisini yırttığı hissiyle gerildi. Yaratık eğildi, kalın kürkünün altındaki kasları dalgalandı. Bir sarsıntı oldu, ardından Helena'yı neredeyse düşürecek mide bulandırıcı bir sarsıntı.

Hiçbir uyarı olmadan, havalandılar.

Rüzgâr yüzünü acıttı ve gözleri geriye devrildi. Arkasında duran Kaine ve

ve kulaklarında çığlık atan soğuk rüzgardan başka hiçbir şeyin farkında değildi.

Sonra aşağı kaymaya başladı, bacakları güçsüzleşti ve Kaine onu yere çarpmadan yakaladı.

çok yüksek bir yerde duruyorlardı, gece o kadar parlaktı ki, dağların ötesini görebiliyordu. Hiç bu kadar yükseğe çıkmamıştı.

Etrafına baktı. Bir balkonda, Kaine ile baş başaydı. Yıllardır ilk kez, her şeyden uzaklaşmış hissetti

, yıllarca süren savaşın izlerini taşıyan, ay ışığına bürünmüş East Island'a bakıyordu.

Hava, sanki dağlara geri dönmüş gibi seyrek, dünya rüya gibi hareketsizdi.

Elini uzattı ve gümüşün cildini kaplamasına izin verdi.

"Sence bilinçaltım benim istediğim şeyin bu olduğunu mu düşünüyor?"

" diye sordu, küçük altın bir güneş gibi parıldayan Alchemy Tower'ın ışığına bakarak. "Seninle savaştan kaçmak mı?"

Kaine'in ifadesi okunamazdı, onu korkuluktan geri çekti. Karanlık bir kapı vardı ve onu oradan geçerek bir koridora götürdü. Şehrin gümüş parlaklığından sonra, gözleri alışmakta zorlandı.

"Ne istiyorsun?" diye sordu.

Sesi karanlıktan geliyor gibiydi.

Gözleri yanıyordu ve parmak uçlarıyla duvarı hissederek uzandı.

"Her zaman yalnız olmak istemiyorum," dedi. Karanlıkta dürüst olmak daha kolaydı. "Birini, bunu öğrenirse incinecekmiş gibi hissetmeden sevmek istiyorum. Beni seven insanlar hep ölüyor. Ne yaparsam yapayım,

onları kurtarmaya yetmiyor. Herkesi uzaktan sevmek zorundayım ve *çok* yalnızım."

Gözleri bulanıklaştı ve sonra karanlık dağıldı.

içinde şömine ateşinin yandığı geniş bir oda ortaya çıktı. Burası

Holdfastların şehirdeki evi de bir zamanlar böyleydi, ateşin ışığında parıldayan yaldızlı mobilyalarla doluydu.

Zarif ama kişisel değildi. Orayı yaşanmış hissettirecek hiçbir şey yoktu.

Arkasını döndü; Kaine arkasında duruyordu. Siyah giysileri parıldayan ateş ışığıyla aydınlanmıştı, neredeyse tek renkli görünümüne altın ve köz kırmızısı bir renk katıyordu. Hâlâ üzerinde o başka dünyadan gelen parıltı vardı.

"Yalnız kalmak zorunda değilsin," dedi.

Kafasını eğdi, buna inanma fantezisine kendini kaptırmak, bir süreliğine iyi hissetmek ve bunun zararı olmayacağını kendine söylemek istedi.

Ama bunun bir yalan olduğunu biliyordu. Zihni, sonuçlarını düşünmeden

hiçbir şeyin tadını, sonuçlarını düşünmeden çıkaramıyordu.

"Neden? Senin yüzünden mi?" diye acı bir şekilde sordu, bunun yerine ateşe doğru gidip önünde diz çöktü. Burada boğulduğunu düşünemiyordu. Kafasını salladı. "Seni umursayamam."

Göğsü sıkıştı, parmakları yumruk haline geldi. "Seni önemsiyorsam, seni kullanamam. Ve diğerlerini hayatta tutmak için tek umudum sensin."

Kendini kıvrımlaştırdı, dans eden alevlere bakarak. Karakolun bir yerinde, yerde yatıyor, şoka giriyor, muhtemelen donarak ölüyordu.

"O zaman beni kullan," dedi Kaine. Tam yanındaydı. Onu kendine çekti ve öpmeye çalıştı.

Helena geri çekildi. "Hayır! Hayır, yapamam." Başını salladı. *Uyan, Helena.* "Sana bunu yapmak istemiyorum. Sen bunu bunu hak etmiyorsun. Kendime bakabilirim."

O bırakmadı.

"Beni korumak için beni itmene gerek yok," dedi sert, tanıdık bir sesle. "Ben dayanabilirim. Artık yalnızlık çekmek zorunda değilsin. Seni yanlış anlamayacağım. Sadece

birinin yanında olmasını istediğini biliyorum."

Bir kapı aradı. Bir kaçış yolu. Adam onu bırakmadı. "Helena..." Adını duyunca hareketsiz kaldı. "Ben de yalnızım," dedi adam.

Boğazında bir yumru belirdi, kalbi hızla atıyordu. "Ama sana zarar vermek istemiyorum, sen bunu hak etmiyorsun..."

Adam onu öptü, itirazlarını yuttu. Adam onu kollarına çektiğinde kavradığında direnmedi. Ateşin ısısı kayboldu, geriye sadece onun ısısı kaldı, dudakları onun dudaklarına değiyordu, elleri yüzünü okşuyordu. Sonra sırtının altında yatağın yumuşaklığı, yastıklar ve çarşaflar hissetti ve onu kendine çekti, parmakları düğmelerini bulup açmaya çalıştı, ama o, ellerini kendi ellerinin arasında tutarak göğsüne bastırdı ve geri çekildi. Kızın yüzünü ışığa doğru çevirdi.

Adam elinin tersini kadının alnına bastırıp, sanki hasta ve bakıma muhtaçmış gibi onu yatırırken, kadın ona şaşkın şaşkın baktı.

Kız oturmaya çalıştığında, adam yanına oturdu ve kızın yüzünü göğsüne gömerek ona yakın durmasına izin verdi.

"Necromancy birini geri getirmez..." dedi, "ama o anda bunu hatırlamak zor olabilir. Ne zaman
Tanıdığın biri olduğunda, onun kaybının boyutunu hissedebildiğinde, onu geri getirmek için bu kadar bedel ödemen gerektiğini düşünmek içgüdüseldir. Bayard'a yaptığın şey, onu yeniden canlandırmak için kendinden bir parça vermekti. Başka koşullar altında, bunu tersine çevirip kendini ondan koparabilirdin, ama o yok edildiğinde her şeyi yanında götürdü.

Bir duraklama oldu.

"İyileşeceksin, ama bir yara izi kalacak. Zihnin oraya gitmemeyi öğrenene kadar sakin kalman gerekiyor. Şanslısın ki, animans bu konuda yardımcı olacaktır."

"Bu sana da hiç oldu mu?"

Bir dakika sessiz kaldı. "Benzer bir şey oldu, ama çok uzun zaman önceydi."

Helena ona daha yakın kıvrıldı, kalp atışlarını dinledi.

Hayattaydı. Onu hayatta tutmuştu. Elini buldu, çenesine yaklaştırdı, iki eliyle tuttu,
parmak eklemlerinin çıkıntılarını izledi, parmaklarını onların üzerine yerleştirdi. Sadece tutunuyordu.

Başını kaldırıp ona baktı.

O, kadın elini bırakıp yüzüne dokunmak için uzandığında bile kıpırdamadı. Ya da kadın, dudaklarını onun yanağına değdirecek kadar yaklaştığında bile.
dudaklarını yanağına değecek kadar yaklaştığında bile. Parmakları elmacık kemiklerini okşadı, şakağına ve alnına öpücükler kondurdu. Sonra tereddütle onu kendine çekti ve dudaklarından öptü.

Dokunulduğunda ateş gibiydi.

Kız, adamın kolları sırtına dolanana ve öpücüğüne karşılık verene kadar onu yavaşça öptü.

Yaptığı şeyin tutunmak mı yoksa bırakmak mı olduğunu bilmiyordu.

Adamın parmakları ilk olarak kızın saçındaki tokaları buldu. Örgüleri sırtına döküldü, parmakları saçları açılana kadar onları taradı. Onu tekrar öperken eli saçlarına dolandı.

Öpücükler yavaştı. Hırslı, aceleci ya da suçluluk dolu değildi, ama yine de çaresizdi, çünkü o her zaman onu çaresiz bırakırdı.

Onu istediği gibi öptü. Gizlice yapmayı dilediği gibi.

Bunu bir kez olsun
yaşayabilirdi.

Hıçkırarak ağladı. Adam durakladı, ama kadın onu bırakmadı, gitmesine izin vermedi.

"Bu... benim istediğim şeydi," diye itiraf etti. "Seninle birlikte. Seninle birlikte böyle olmasını istedim."

Adam hareketsiz kaldı.

"Üzgünüm. Böyle olmadığı için üzgünüm," dedi sonunda, onu kendine çekerek.

Gerçekten hiç böyle olmuş muydu?
bazen sarhoşken öpüştükleri anının

gerçek miydi? Yoksa hayatında şefkatten yoksun hissettiğinde yeniden yaşamak için tüm bu yakınlığı uydurmuş muydu?

"Önemli değil," dedi, başını onun omzuna yaslayarak.

"Önemli. Sana bunu şimdi vereyim." Yüzünü kendine doğru çekti ve onu öptü. Yavaş ve kararlı bir şekilde.

Bir yıldız gibi, uzaktan parıldıyor ve buz gibi soğuktu, ama aralarındaki mesafe kapanınca, onun sıcaklığı sonsuzdu.

Dudakları onunkilerden ayrılmadan, elleri gömleğinin ve iç çamaşırının düğmelerini buldu ve bu sefer yavaşça açtı. Parmakları omurgasını takip ederken kumaş kadının teninde fısıldadı. Ağzı kadının köprücük kemiklerinin kıvrımlarını takip ederken, parmakları kadının başını geriye doğru çekerek boğazının çukurunu tattı.

Kıyafetlerini el yordamıyla açmaya çalıştı. Parmakları titriyordu, ama bu sefer aceleye gerek yoktu. Düğmeleri tek tek açmayı başardı.

Adam inanılmaz derecede nazikti. Dokunuşu hafifti, ama yine de kadının içinde bir alev yanmış gibi hissettiriyordu, onu acıyan bir arzuya sürükleyen bir arzu.

O, hazır olmadan önce çok hızlı ya da çok fazla gitmedi. O, onun istediği kadar yavaş gitti.

Onun içine girdiğinde, gözleri kadının yüzüne sabitlenmişti. "Bu iyi mi? Senin için iyi mi?"

Nefesini tuttu ve başını salladı. Çünkü bu sefer iyiydi.

"İyi. Durma," dedi, omuzlarından tutup onu kendine çekti. Parmaklarının altında uzanan dizinin izlerini hissedebiliyordu. Derisinin altında tüm o güç vızıldarken

.

Ön kolları sanki onu çerçeveler gibi başının etrafındaydı, parmakları saçlarına dolanmıştı. Harekete geçtiğinde alnını alnına dayadı, nefesleri birbirine karıştı.

Onu öptüğünde, bu sonsuza kadar sürebilecek bir şeyin başlangıcı gibi hissetti.

Bu o kadar yavaşça oldu ki, kız bunun daha fazlası olduğunu neredeyse unutmuştu. Öylece kalabilirlerdi, birbirlerine kaybolmuş
ve bu fazlasıyla yeterli olurdu. Boynuna nefesini verdi, dilinin ucuyla onun teninin tadını aldı, kokusunu, kollarında hissettiği dokunuşunu hafızasına kazıdı.

Onların dışındaki dünya var olmaktan çıkmıştı. O, parmaklarını onun teninde gezdirerek onu nefes nefese bırakmayı, onu öperek bacaklarını kalçalarına sıkıca dolamasını sağlamayı ve o kadar yavaş hareket etmeyi biliyordu ki, ilk başta, içindeki kıvrılan gerginliği fark etmedi. O gizlenen açlık.

Ama elbette daha fazlası vardı ve Kaine onu arıyordu. Nefesinin kesildiği anlara, kalçalarının tepki olarak hangi açıda yükseldiğine, düşük bir iniltiyi bastırmak için dişleriyle dudağını ısırdığı anlara, vücudunun titrediği anlara titizlikle dikkat ediyordu. Parmaklarını birbirine doladı ve
onun onu kavradığını, tırnakları onun parmak eklemlerine batacak kadar sıkı sıktığını, nefesinin kısaldığını fark etti.

Hız, sürtünme ve temas arttı, rahatlıktan daha büyük ve daha derin bir şeye dönüştü.

Elini bacaklarının arasına kaydırdığında, kız anında geri çekildi. Rahatlık kayboldu. Vücudu soğudu, kıvrılmaya çalıştı, kaçmak istedi, yüzünü başka yöne çevirdi.

"Hayır." Panik yapmamaya çalıştı, ama tüm bunlar bir hataydı. "Hayır, yapma."

Adam elini çekti ve kadının yüzünü okşayarak onu öptü. "Bu kısmı sen al. Bu senin."

Kız başını salladı. "Hayır. Değil." Çenesini indirip hızla konuşmaya başladı. "Şifacı olduğumda, asla yapmayacağıma söz vermek zorunda kaldım... Yemin ettim... Ve sonra sen Luc'un bilmesi hakkında konuştun. Bunu düşünmeden edemiyorum. Benim bir fahişe olduğumu..."

Sesi kesildi.

"Üzgünüm." Hâlâ onun elini sımsıkı tutan eli daha da sıkılaştı. "Çok üzgünüm. Senin için her şeyi mahvettim. Böyle olması gerekiyordu. Şimdi bunu sana vereyim."

Kız kıpırdamadı, kalbi göğsünde çarpıyordu. "Lütfen, Helena."

O, çok hafifçe başını salladı.

"Gözlerini kapat." Nefesi yanağına fısıldadı.

O onu öperken gözleri kapandı.

Göremeden, hissettiklerine, vücudunun vücuduna bastırdığı hissine odaklandı.

Cildinde hissettiği hava akımı. Dudakları boğazındaki nabız noktasına değdiğinde, inledi. Avucuyla göğsünü kavradı, hareket etmeye başlarken okşadı.

Elini tekrar ikisinin vücutları arasına kaydırarak onu öptü, öpücüğü derinleştirdi, ta ki kadının çenesi gevşeyip ağzı açılana ve zevk onu sular altında bırakana kadar, o kadar yoğun ki omurgası eğildi. Dudaklarına karşı düzensiz bir nefes aldı.

O, gerginleşiyordu, ateşi tutuşuyor, büyüyor, sinirleri boyunca, kolları ve bacakları boyunca dışarıya doğru yayılıyordu, parmakları kıvrılıp çarşaflara dolanana kadar. Her seferinde o hareket etti ya da dudakları yeni bir hassas nokta buldu, içinde gerginlik, o parçalanmak üzereyken, adım adım arttı.

Nefesini tutarak, kendini bir arada tutmaya çalışırken, parçalanacağı korkusuyla boğuldu. Yapamadı.

Eğer parçalanırsa, parçalarını toplayacak kimse olmayacaktı.

"Yapamıyorum..." diye sonunda nefes nefese söyledi.

"Helena." Kaine'in dudakları, nefes nefese, yanağına ve şakağına dokundu. "Bunu hak ettin. Sen..." iyi şeyler hissetmeye izin ver. Yalnız kalma. Bunu benimle paylaş."

Tek koluyla bacağını yukarı çekti, derinleşerek açı değiştirerek gerginliği artırdı ve

vücutlarını birbirine yapıştırdı ve onu öptü.

Gözleri birden açıldı.

Tüm dünyası gümüş parçalarına ayrılırken ona baktı.

"Tanrım..." Sözleri hıçkırarak söyledi. Tırnakları onun kollarını kazıdı. "Oh... oh... oh..."

Onun altında parçalandı ve o her anını izledi.

Nefes nefese yatarken, nefesini yakalamaya çalışırken, onun hızı arttı. Onu daha sıkı, daha sıkı kavrayarak, ifadesi gerginleşti. Boşaldığında, maskesi düştü. Yüzünü omzuna gömmeden önce bir anlığına gözlerine baktı ve kız, onun içindeki tüm kalp kırıklığını gördü.

Sonra onu sıkıca tuttu, bırakmadı.

Kız yukarı baktı. Adam onu izliyordu, ifadesi uzak, duyguları dikkatlice gizlenmiş.

Kız elini uzattı ve parmağını onun yanağına sürerek, Outpost'ta onu ilk karşılayan o çocuğun izlerini aradı, ama ondan geriye çok az şey kalmıştı. Saçları bile artık tamamen gümüşi olmuştu.

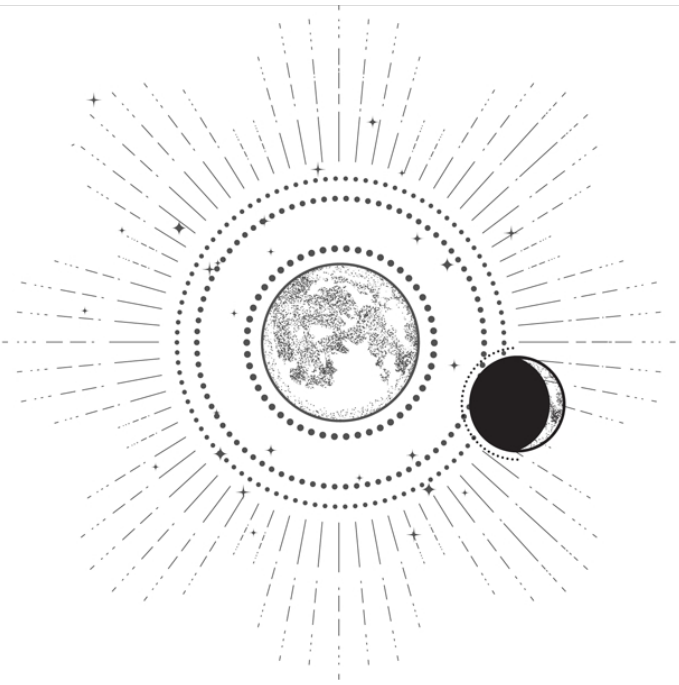
"Sanırım seni neredeyse ezberledim," dedi. "Özellikle gözlerini. Sanırım önce onları okumayı öğrendim."

Ağzının köşesi seğirdi ve elini yakalayıp göğsüne bastırdı.

"Ben de seninkileri ezberledim," dedi bir süre sonra ve sonra iç çekerek başka yere baktı. "Bilmeliydim... Gözlerine baktığım anda, sana karşı asla kazanamayacağımı bilmeliydim."

Kız, uyanık kalmak için çabalarken, uyanık kalmazsa her şeyin kaybolacağından korkarak küçük bir gülümseme attı. "Gözlerimin en güzel özelliğim olduğunu hep düşünmüşümdür."

"Onlardan biri," dedi adam sessizce.

BÖLÜM 52

Nisan 1787

HELENA UYANDIĞINDA, KENDİNİ BÜYÜK BİR YATAKTA,
ve pencerelerden, altın rengi bir gün doğumu ile kaplanmış Novis Dağları'nın etraflarını çevrelediğini gördü.

Ardıç kokulu çarşaflara dolanmış, Kaine'in kollarına sarılmıştı ve oraya nasıl geldiğini hiç hatırlamıyordu.

Odaya tekrar göz gezdirdi.
, West Island'da olduğunu anlayabilirdi. Muhtemelen bulutların içinde kaybolan devasa kulelerden birindeydi.
bulutların arasında kaybolan devasa kulelerden birindeydi.

Kaine'i hep bir malikanede ya da şehirdeki eski evlerden birinde hayal etmişti. Neden böyle bir yerde
böyle bir yerde olacaktı ki?

Kollarını sanki onu çalınmasın diye koruyormuşçasına sahiplenici bir şekilde ona dolamış, yüz hatları uykuda gevşemişti. Onu inceledi.

Ne yapmıştı?

Kaine Ferron, tıpkı ailesinin üyeleri gibi bir ejderhaydı. Kendini yok edecek kadar sahipleniciydi. Yalnız ve ölümcül biriydi, ama şimdi onu sanki kendisine aitmiş gibi kollarında tutuyordu. Pes edip, ona kendini teslim etme ve bunun için onu sevme isteği onu dehşete düşürüyordu.

İnsanları sevme ihtiyacı ve onların da onu sevmesi için çaresizce duyduğu özlem... Bunları bırakmış, kilitleyip gömmüş, yerini soğuk mantığa,

gerçekçiliğin ve savaşın gerektirdiği seçimlerin yerini almıştı. Bu sadece yıkıma yol açabilirdi.

O uyanmadan gitmesi gerekiyordu.

Daha önce olduğu gibi kaçmaya çalıştı, ama bu sefer adamın gözleri birden açıldı. Onu hemen geri çekti, ama
sonra kızın dehşete kapılmış ifadesini gördü.

Gözleri titredi ve onu bıraktı. Kız
hareketsiz kaldı.

Bir yıl önce onda uyandırdığı korku ve öfke neredeyse tamamen kaybolmuştu. Tehlike hâlâ oradaydı, onun ne kadar ölümcül olduğunu gördükten sonra daha da belirgin hale gelmişti. Yine de bunu bilmek onu bir şekilde daha az korkutuyordu. Artık onun ne kadar kendini tuttuğunu biliyordu. Her şeye rağmen
, bu Kaine Ferron'un kendini tutmasıydı.

"Bu bir hataydı," dedi. "Buraya gelmemeliydim."

Gözlerini kaçırırken boğazı düğümlendi.

"Merak etme," dedi sessizce. "Bu senin için hiçbir şeyi karmaşıklaştırmayacak. Birinin yanında olmak istedin ve ben de müsaitim. Bunun hiçbir anlamı olmadığını biliyorum."

Helena'nın nefesi kesildi ve yutkundu. O sadece birisi değildi. Onun için, o...

İşte hata da buydu, onun en çok korktuğu şey.

Yalan uydurmaya bile başlamadan önce, yüzünde bir şey belli olmuş olmalıydı. Gözleri her zaman onu ele verirdi.

Çünkü adamın ifadesi gerginleşti, sonra bir anda yüzünde zafer ifadesi belirdi ve tekrar ona uzandı. Açlık ve ateş, havayı yıldırım gibi parçaladı.

Kaçamadan, onu kendine çekti ve dudakları dudaklarını buldu, tüm korkuları, suçluluk duygusu ve kararlılığı kayboldu. Tek düşünebildiği, ne kadar
orada olmak, onun tarafından dokunulmak istediği idi. O ateş gibiydi, ve kız çoktan yanıp kül olmuştu.

"Sen benimsin," dedi dudaklarına, parmakları boğazında kayarken, saçlarına dolanıp, onu sıkıca tutarken

daha da yaklaştırdı.

Bu önceki geceki gibi değildi. Bu rahatlık değildi. Bu sahiplenmeydi.

Ağzı dudaklarında sıcaktı, dişleri çenesini, boğazını ve omuzlarını sahiplenircesine ısırıyordu. Parmaklarını saçlarına doladı, dokunuşuna doğru eğildi. Onu ne kadar çaresizce istediğinden
onu istediği için ve sormak zorunda kalmadığı için ne kadar minnettar olduğu için ağlamamaya çalıştı. Onu kendine çekti, kollarını ona doladı, kendini hizaladı ve keskin bir hamle ile içine girdi,
nefesiyle kadının boynunu yakıyordu.

O çok titizdi. Ona, ait olduğu yerin burası olduğunu kanıtlamaya kararlıydı, ona hissettirdiklerini asla inkar edemeyeceğinden emin olmak istiyordu.

Kadın, sinirlerinde onun yankısını hissedebiliyordu. Kendini ona uyum sağladığını gizlemeye çalışmıyordu,
onu bir anda duygu ve zevkle boğuyordu.

Kontrolünü kaybettiği ve ifadesi tekrar ortaya çıktığı anda, artık kalp kırıklığı yoktu; o
sahiplenici ve zafer kazanmış gibiydi.

Onu kendine çekip göğsüne bastırdı. "Sen benimsin. Bana yemin ettin. Şimdi ve savaştan sonra. Sana bakacağım. Kimsenin sana zarar vermesine izin vermeyeceğim. Yalnız kalmak zorunda değilsin. Çünkü sen benimsin."

Helena gitmesi gerektiğini biliyordu, ama kendini orada kaybetmişti.

Kaine Ferron'un tehlikeli kucaklamasına hapsolmuştu ve kendini evindeymiş gibi hissediyordu.

Kollarında uyudu, dünyadan neredeyse kopmuş bir halde, sadece parmakları omzunda dolaştığında kısa bir süre uyandı. Başını kaldırdı, onun karanlık gözleriyle kendisini izlediğini gördü.

Onun dokunuşuna doğru eğildi ve kalbine bir öpücük kondurdu. O, onun elini tuttu ve Helena uykuya dalarken parmaklarında onun rezonansını hissetti.

Tekrar uyandığında, neredeyse akşam olmuştu ve
dağlar alacakaranlıkla morarmış, Sol alçalmaya başladığında parlak bir kırmızıya bürünmüştü.

kırmızıya bürünmüştü.

Kaine giyinmişti, ama sadece onun yanında oturuyordu, uyumasını izliyordu, parmakları onun parmaklarıyla iç içe, sanki yapacak başka bir şey yokmuş gibi.

"Nasıl buradasın?" diye sordu, yorgunluktan sersemlemiş bir halde.

Nedense hiç olmadığı kadar yorgun hissediyordu, sanki vücudu nihayet uyumayı hatırlamış ve şimdi
yıllarca süren yoksunluğu telafi etmek istiyormuş gibi.

Kaşlarını kaldırdı. "Ben burada yaşıyorum. Ana ikametgahımın Outpost panik odası olduğunu mu sandın?"

Kız başını salladı ve sırt üstü yattı. Elleri artık hiç acımıyordu. "Hayır, ama nasıl
benimle bütün gün yatakta geçirebiliyorsun? Sen general falan değil misin? Toplantıların ya da işleyeceğin suçlar yok mu?"

Cevap vermek yerine, kız onun altında uzanana kadar üzerine eğildi. Uzun kollarıyla kızın ellerini başının üstüne sabitledi ve onu öptü.

Kadın nefes nefese kalınca, adam sonunda şöyle dedi: "Ben görevde değilim. Korkarım ki kimse sana bu kavramı öğretmemiş."

Kız gözlerini devirdi. "Ama neden burada yaşıyorsun? Eski ailelerin mülkleri olduğunu sanıyordum."

O da onu bıraktı ve oturarak manzaraya baktı. "Annem kırsal malikanemizde işkence gördü ve tüm personel öldürüldü. Şehirdeki evimize taşındık ve
orada öldü. Her şeyden uzaklaşmak için başka bir yere gitmek istedim."

Helena doğruldu.

"Özür dilerim, sormamalıydım, seni bu kadar yüksekte hayal etmemiştim," dedi, elini uzatıp
Elini yanağına koydu. Adam başını avucuna yasladı ve bir an için gözlerini kapattı, saçları Helena'nın parmak uçlarına düştü.

Sonra aniden başını kaldırdı. "Aslında, çoğunlukla pratik nedenlerden dolayı. Amaris çatıdan daha iyi uçuyor. Artık daha iyi ama eskiden havalanması zor oluyordu."

"Amaris mi?" Helena yavaşça tekrarladı.

"Kimera. Dün gece onu gördün."

Ona gözlerini kırptı, imkansız derecede büyük, kanatlı bir kurtun hatırası yeniden ortaya çıktı. "Sanmıştım ki... halüsinasyon görmüşüm."

Ona bir bakış attı. "Sana bir kimera alacağımı söylemiştim." "Evet, ama ben daha küçük bir şey olduğunu düşünmüştüm ve sen bir daha bundan bahsetmedin. Öldüğünü sandım."

Omuz silkti. "Başlangıçta küçüktü. Geldiğinde tay büyüklüğündeydi."

“O ne?”

“Bennet bu tür konularda pek açık sözlü değildir. Kuzey kurdu ve bir tür savaş atı karışımı. Kanatları nereden bulduğunu bilmiyorum ama.”

"Ve o... uysal mı?"

Adam başını salladı. "Hayır. Sadece beni seviyor, ama onunla tanışmalısın. Seni tanıştırmak istedim, ama uygun bir an bulamadım. Hadi gel."

Helena hareket etmedi, henüz hiçbir yere gitmek istemiyordu. Artık aralarındaki her şey çok farklıydı. Gerginlik ve ihtiyat nihayet ortadan kalkmıştı.

Çocukluklarından beri onu bu bağlamın dışında hiç tanımamıştı.

Dünyanın geri kalanından uzak bir yerde saklanarak, Eternal Flame'in çıkarları gözünden değil, nihayet onu kendisi olarak görebileceğini hissetti.

Kişisel önemi olan tek bir eşya bile yoktu. Geçici. Bağlılık yoktu.

"Senin öleceğini bilmediğimi ne zaman fark ettin?" diye sordu, ayağa kalkmak yerine.

Uzun bir nefes verdi. "Outpost'a ilk geldiğinde. Bakışlarından, bunun gerçekten sonsuza kadar süreceğini düşündüğünü anlayabiliyordum."

Boğazı düğümlendi.

Adam başka yere baktı. "İlk başta komikti. Senin farkına varmanı bekledim."

Boynunun arkasına sıcaklık yayıldı.

“Cezam hakkında bilgi sahibi olman gerektiğini
cezam hakkında bilgi sahibi olman gerektiğini söylediğimde, bunun bir tuzak olduğunu anlayacağını düşündüm, ama anlamadın. Sonra, o akşam veya ertesi gün sana her şeyi açıklayacaklarını düşündüm, ama sen geri gelmeye devam ettin. Başka bir şey istediklerini düşündüm, ama o zam
akşam ya da ertesi gün sana açıklanacağını düşündüm, ama sen gelmeye devam ettin. Başka bir şey istediklerini düşündüm, ama o zamana kadar sana
sana söylemeyecekleri belliydi. Birkaç kez neredeyse söyleyecektim, ama..." Diye iç geçirdi. "Sanırım beni kurtarmak istemen hoşuma gitmişti."

Yavaşça başını salladı, parmakları keten çarşafın dikişini okşadı. "Crowther uzun vadeden ve senin ilgini kaybetmemenden, bunu sır olarak saklamam gerektiğinden, kimsenin bilmemesi gerektiğinden çok bahsetti. Bana
bana güvendiklerini düşündüm." Bir an sessiz kaldı. "Ilva bana gündönümünden hemen önce söyledi. Muhtemelen fark etmişsindir."

Onun sessizliğini onay olarak kabul etti.

Bir şey hatırlayınca bir duraksama oldu. "Kaine, babanın öldüğünü sanmıyorum."

Kaine ona keskin bir bakış attı. "Ne?"

Luc'u kurtardığımızda, bir lich vardı.
Sebastian'a Atreus olduğunu söyledi. Luc'un bulunduğu odanın kapısını koruyordu."

"Hayır," dedi Kaine, sesi titriyordu. "Hayır. O öldü. Hala hayatta olsaydı, geri gelirdi. Annem için."

Göz bebekleri keskin siyah noktalar haline küçülmüştü, inkar açıkça ortadaydı.

"O bir lich'ti," dedi kadın olabildiğince nazikçe. "Annenin onu o halde görmesini ister miydi?"

Birkaç kez itiraz edecekmiş gibi konuşmaya başladı ama sonra durdu. "Ne oldu?"

"Soren ve Sebastian onu öldürdü. O, bizimle Luc'un arasındaydı. Ama tılsımı bulacak vaktimiz olmadı. Onun Ölümsüz olduğunu bilmiyor muydun?"

Adam başını salladı. "Bütün bunlar başlamadan önce tutuklandığını sanıyordum." Alaycı bir nefes aldı, yüzünde acı bir ifadeye büründü. "Yani sonunda, onun için ölmeyi bile başaramadı."

"Annen mi?"

Yavaşça başını salladı. "Hepsi onun yüzünden oldu. İnsanların onlar hakkında, onunla neden evlendiği hakkında ne dediğini biliyorum, ama o... onu çok seviyordu. O, onun için hayatın kendisiydi. Ben doğduğumda ve o hastalandığında, onu sağlıklı tutmaya takıntılı hale geldi, ziyaretçileri veya potansiyel hastalıkları ona yaklaştırmadı.
Morrough onu iyileştirebileceğini, sonsuza kadar yaşayacağını iddia etti.

"Tutuklandıktan sonra neler olduğunu bilmiyor olmalı," dedi Helena.

Kaine'in gözlerinde gergin bir ifade vardı. "Muhtemelen bilmiyor." "Eğer bilseydi, sence...?"

Kaine başını salladı. "Eminim beni suçlardı.
Her zaman öyle yaptı." Bir süre sessizlik oldu ve Kaine Helena'ya baktı. "Ölmekten, daha doğrusu ölmemekten bahsetmişken... Neden ölmediğimi bana söyler misin?"

Helena aniden çarşafların iplik sayısını çok ilginç buldu.

"Başarısız bir deneydi. Bennet haftalarca onu iyileştirmeye çalıştı, ama yaptığı her şey durumu daha da kötüleştirdi. Sonunda başarısız olduğu anlaşılınca, bedenimi imha etmeye çalıştı, ama dizi tılsımdan o kadar çok enerji çekiyordu ki, ona dokunamadı. Sonunda enerjinin
biteceğini ya da bedenimin etrafında yanacağını düşündü, bu yüzden beni eve gönderdiler, çünkü olası bir kazanın yeni laboratuvarı kirletmesini istemediler.

"Mucizevi iyileşmemden bu yana, Bennet deneyi tekrarlamaya çalıştı. Tüm denekler yavaş ve korkunç bir şekilde öldü ve Bennet, neden sadece benim hayatta kaldığıma dair
hayatta kaldığına dair bir açıklama bulamıyor. Hayatta kalmamı hiç sorgulamayan tek kişi sensin ve bunun nedenini bilmek istiyorum."

Uzun bir sessizlik oldu. Helena boğazını temizledi. "Holdfasts'ın bu tılsımı vardı. Kutsal bir emanet diyebilirsin. Ilva, şifacı olduğumda bana vermişti ve yardımcı olmuştu."

"Yardımcı mı oldu?" Sesindeki şüphecilik çok belirgindi.

"Daha uzun süre çalışabilirdim." Gözlerinden kaçındı. "O varken yorulmadım ya da tükenmedim. Sen yaralandığında durumun o kadar kötüleşmişti ki, dizi senin sahip olduğundan daha fazla enerji ve kaynak kullanıyordu. Bana yardımcı olduğu için sana da yardımcı olabileceğini, sana iyileşmek için iyileşmen için yeterli gücü vereceğini düşündüm."

Kaşları kalktı. "Ne tür bir kalıntı bunu yapabilecek güce sahip olabilir ki?"

Öksürdü. Gerçeği söylemek muhtemelen ihanet sayılacağına göre, muhtemelen yalan söylemeliydi.

Ama söyleyecek bir yalan bulamadı. Zaten ihanet etmişti.

"Göklerin Taşı," dedi. "Bunun onun ne olduğunu bilmiyordum ve hikayelerde anlatıldığı gibi değildi. Bu, Necromancer tarafından yapılmış bir şeydi, ama Orion sonunda ona sahip oldu ve insanlar bunun gökten gönderildiğini düşündüler.

"Ve onu sana verdiler mi?" Kaine'in gözleri kısıldı. "Görünüşe göre, o beni seçti. Çoğu insan için işe yaramıyor. insanda işe yaramıyor."

Kaine ellerini beline koydu. "Beni bu şekilde mi iyileştirdin?"

Kaine uzun süre sessiz kaldı. Onun ifadesini okuyamazdı, ona inandığını anlayamazdı.

Uzun süre sessiz kaldı. Yüzündeki ifadeyi okuyamazdı, ona inanıp inanmadığını anlayamıyordu.

"Şimdi nerede?"

"Yok," dedi, gözlerini kaçırarak. "Artık yok."

O içini çekti. "Eh, onu sana bırakmamaları mantıklı, eğer onu benim üzerimde kullandıysan."

Kendini küçümseyen bir gülümseme zorladı. Muhtemelen onun böyle düşünmesi en iyisiydi. "Ilva memnun değildi."

"Tahmin edebiliyorum. Başka bir etkisi oldu mu?" "Şey, ben..."

Yutkundu. "...seni öldürmem gerekiyordu,
ama bundan kurtuldum. Yani sonunda her şey yoluna girdi."

Bir kez daha gülümsemeye çalıştı, ama o karşılık vermedi.

Adamın ifadesi soğuk ve boşalmıştı. "Senin için işlerin yolunda gitmesi bu mu demek?"

Yüzü düştü ve birdenbire her şey geri geldi: aralarında var olan gerçeklik. Onu öldürmesini tercih edecekti; istediği buydu. Bunun yerine, onun yatağında oturmuş,
herkes için her şeyi n ne kadar güzel sonuçlandığını düşünüyordu.

"Hayır, hayır, tabii ki hayır. Özür dilerim."

Geri çekildi, döndü ve kıyafetlerini aramaya başladı. "Ne

yapıyorsun?" Kaine öne eğildi ve
ayak bileğinden yakaladı.

"Sanırım artık gitmeliyim," diye mırıldandı, boğazı sıkışmış, kurtulmaya çalışarak.

"Neden?"

Kalbi güm güm atıyordu. "Bunu istemediğini biliyorum; her şey yolundaymış gibi davranmak istemedim."

Yüzündeki ifade sertleşti ve onu yatağın diğer tarafına sürükledi.

Kadın çaresizce kurtulmaya çalıştı. "En azından sen sinirlenmeden önce giysilerimi giyebilir miyim? Lütfen."

Ona baktı. "Ben kendimden bahsetmiyordum. Senden bahsediyordum."

"Benden mi?" Kafası o kadar karışmıştı ki, mücadele etmeyi bıraktı.

"Evet. Sen. Direniş sana bir parazit gibi yapışmış ve onlar seni yerken seni hayatta bırakacak kadar nazik oldukları için her şeyin yolunda olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Öyle değil," dedi keskin bir sesle.

"Altı yıl savaş hastanesinde. Onlar için kaç kişiyi kurtardın? Bildiğini sanmıyorum. Ama bu onlar için yeterli miydi?

? Hayır. Kazanacak başka bir avantaj olduğu anda, seni limanlara sattılar. Daha iyi muamele gören işçileri gördüm
daha iyi muamele gördüğünü gördüm; başka bir işe yaramadığın anda seni tutkal yaparlardı." Alaycı bir şekilde gülümsedi. "Ama sanırım bu hep böyle olmuştur. Sadece Bayardlar gibi savaş aygırları kırsal bölgelere emekli edilir."

"Kapa çeneni," dedi, sertçe tekme atarak kendini kurtardı. Yüzü öfkeden kızarmıştı. "Benim harcanabilir olduğumu bilmediğimi mi sanıyorsun? Her seferinde bana bunu hatırlatmayı uygun gördüğünde
Sıra mu? Eh, sen de diğerleri kadar bu işin bir parçası olduğun halde, bu konuda kızmaya hakkın yok. Neler olduğunu biliyordun, benim bilmediğimi biliyordun, ama yine de
bu kadar acımasız olmayı seçtin. En azından Ilva ve Crowther beni bir nedenden dolayı manipüle ettiler." Ondan gözlerini kaçırdı. "Sen ne zaman *bu kadar* nazik oldun ki?"

O sessiz kaldı. O da başka yere baktı.

"Özür dilerim," dedi bir süre sonra.

O, gülmeden güldü. "Evet, daha önce de özür dilemiştin, ama sen değişmiyorsun, bu yüzden özürün bir anlamı yok."

"Haklısın."

Yatağın kenarına oturdu ve yüzünü ellerine gömdü. "Bunun için de özür dilerim. Hiçbirinin bu kadar ileri gitmesini istemedim. Gönderildiğin görevi biliyordum ve bağışık olacağıma emindim, ama bunun senin için
gerçek olduğunu anladığımda, bunun işe yarayacağını ve kendimi seçtiğim tuzağa düştüğümü fark ettiğimde, seni durdurmak için ne gerekiyorsa yapardım. Sana söylemeyecekleri aklıma gelmemişti."

Dudaklarını ısırdı. "Böyle daha ikna edici olacağımı düşündüler."

Yavaşça başını salladı. "Yeterince acımasız olursam vazgeçersin diye düşündüm. Bir sınırın olacağını, onu bulduğumda beni duygusal olarak gafil avlamanın yollarını aramayı bırakacağını düşündüm." Derin bir nefes aldı. "Çok uzun zaman bekledim

*ihan*ete uğradığımda, bunun umurumda olmasını istemedim. seni incitmeye çalışıyordum, ama bunu yaptığım için çok üzgünüm."

Ufka bakarak başını yavaşça salladı. "Neden denemeye devam ettiğimi bilmiyorum. Bazı anlarda senin ne kadar gerçek olmadığını görebiliyordum. Rol yapmayı unuttuğunda, her zaman çok yalnız görünüyordun. Ben de yalnızdım." Avucundaki yara izine baktı. " Eskiden birbirimizin tam tersi olduğumuzu düşünürdüm. Şimdi —" Ona baktı ve elini uzattı. "—Çoğunlukla aynı olduğumuzu hissetmekten kendimi alamıyorum."

Parmaklarını onun parmaklarıyla birleştirdi ve onu kendine çekti, bu sefer kız onun kollarını kendisine dolamasına izin verdi, adam yüzünü kızın boynunun kıvrımına gömdü.

Hayat soğuk değildi.

Sonra ona bakmak için yeterince geriye yaslandı. Gözlerinin hareketlerini izledi, sanki tek bir ayrıntıyı bile kaçırmak istemiyormuş gibi onu parça parça inceliyordu.

Elleri, sıcak ve sahiplenici bir şekilde boğazına kaydı, başparmağı çenesinin altındaki yara izini kaplarken gözlerinin arasına öpücük kondurdu. "Sen benden çok daha iyi bir insansın. Bu dünya seni hiç hak etmiyor."

Kız başını salladı. "Senin kadar ileri gitmeden de hayatta kalabilirdim. Bu beni daha iyi yapmaz."

"Sen insanları hayatta tutuyorsun. Onlara dokunduğunda, kim oldukları veya sana ne yaptıkları
. Bu bizim ortak bir özelliğimiz değil. Birini öldürmenin tüm yollarını hesaplamaktan çok daha zor. Ve sana daha pahalıya mal oluyor."

Alınları birbirine değdi ve o gözlerini kapattı. Sanki ruhları da birbirine değiyormuş gibiydi.

O anı sonsuza kadar yaşamak istedi, ama
Bir gündür ortada yoktu ve kimse nerede olduğunu bilmiyordu. Orada kalamazdı.

"Geri dönmeliyim."

Adam onu bırakmadı. "Yemek yemelisin."

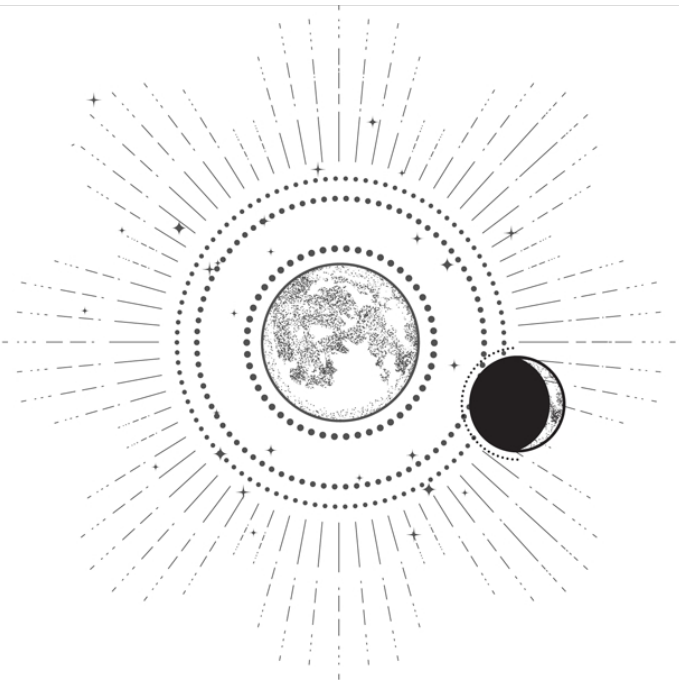
"Gitmeliyim," dedi kararlı bir şekilde, kalkmaya çalışarak.

"Banyo yap," dedi, belinden tutarak. "Yiyecek bir şeyler sipariş edeyim. Ne istersen."

"Kaine." Adamın ellerini çekerek, "Beni burada tutamazsın. Gitmeliyim," dedi.

Yüzündeki ifade, sahiplenici, açgözlü ve çaresiz bir bakışla bir anlık değişti. Sonra bu ifade kayboldu ve onu ayağa kaldırdı, yüzünde bir teslimiyet belirdi.

Kız elini uzattı, parmaklarıyla adamın saçlarını geriye doğru taradı. "Merak etme. Her zaman sana geri döneceğim."

BÖLÜM 53

Nisan 1787

KAINE'İN KİMERA'SI HERHANGİ BİR ŞEKİLDE DAHA DA BÜYÜK

berrak bir şekilde karşılaştı. Helena giyinip çıkmaya hazır olduğunda, Kaine onu şehirden gizlice geçirmek yerine yüksek açık çatıya götürdü. Yaratık ayakta duruyor, esniyor
ve esneyerek, Helena'nın parmaklarından daha uzun dişlerini göstererek, kanatlarını o kadar geniş açtı ki neredeyse çatıyı kapladı.

Kimera, Helena'yı izleyen ürkütücü sarı gözleri, beyazları görünür halde, burnu kıvrılmış
uyarıyordu.

"Nazik ol, Amaris," dedi Kaine azarlayarak, kimeranın kulaklarının arkasını kaşıyarak.

Amaris başını eğdi, dudağı hala diş etlerine kıvrılmış, gözleri Helena'ya sabitlenmişti. Helena'nın önceki gece sayıklamış olması en iyisiydi; o hayvanın gerçek olduğunu bilseydi asla üzerine tırmanmazdı.

Kaine kurt canavarı okşadı, sonra diz çöküp ön bacağını yukarı aşağı okşadı. Helena, bacağın
bacağın at şeklini görebiliyordu, ama bacak, devasa pençe benzeri tırnakları olan bir pençeyle son buluyordu.

Geri çekilerek daha fazla mesafe bıraktı. Kaine'in hepsinin arkadaş olmasını istemesine rağmen, Amaris'in kendisinden başka kimseyi sevmediği açıktı.

"Sana hırlamıyor," dedi Kaine, Helena bir adım daha geri çekilmeden önce. "Bennet, onu yaparken bacakları
yanlış birleştirmiş. Büyüdükçe sinirler geriliyor ve ben de onları düzeltmek zorunda kalıyorum."

"Ne demek istiyorsun?" Helena izledi. Parmakları ön bacağın uzunluğu boyunca kayarken rezonansını kullandığını anlayabilirdi.

ön bacağın uzunluğu boyunca parmaklarını gezdirirken rezonansını kullandığını anlay

"Bennet, kimeralar söz konusu olduğunda sadece estetiği önemsiyor. Uygun olmasa bile

uyuşmaması gereken şeyleri zorla uyumlu hale getirir. Kimeraların bu kadar tehlikeli olmasının nedeni, hepsinin acıdan kudruk olmalarıdır. Genellikle stres onları öldürdüğü için ölürler. Amaris geldiğinde, ilk hafta boyunca beni

. O zamanlar sırtımın hala paramparça olduğunu hatırlayabilirsin. Onuncu seferden sonra neredeyse boynunu kıracaktım, ama düşündüm ki, ben de o kadar acı çekiyorum ki birini ısırmak istiyorum. Onun için neden farklı olsun ki? O zamanlar bir köpek yavrusu gibiydi, ama bacakları tay gibiydi. Sürekli tökezliyor ve kanatlarını kırıyordu." Helena'ya baktı. "Acının yatıştırıcı etkisine dair bir fikrim vardı

ve sen dönüşümlerin ne kadar kusurlu olduğunu söylemiştin, ben de elimden geleni yapmaya çalıştım. Benim

ona zarar vermeyeceğimi anladığında ısırmayı bıraktı."

Dikleşti ve Amaris'in kocaman kanadının hemen altını okşadı. Tüyler Helena'nın kolları kadar uzundu.

Amaris'in gözlerinin arasına parmak eklemlerini sürttü. "O benden sonra bana ısındı. O, tüm grubun tek hayatta kalanı. Bennet onu geri almaya çalıştı, neden işe yaradığını görmek istedi. Neredeyse kafasını koparıyordu.

değil mi?”

Kalın kürkünü buruşturdu.

"Gel onu gör, artık nazik davranacaktır." Helena'yı yanına çağırdı. Elini tuttu ve Amaris'in koklamasına izin verdi. Dişleri

dışarıda kalmıştı, ama kuyruğu yavaşça sallanmaya başladı ve kanatları gevşedi. Helena'yı kalın kürkün içine parmaklarını gömüp kocaman, dik kulaklarının arkasını kaşımaya yönlendirdi.

Helena, rezonansını yavaşça yayarken onun gözlerinin üzerinde olduğunu hissedebiliyordu. Amaris titriyordu ama hareket etmiyor ya da hırlamıyordu.

Amaris'in ne kadar gelişigüzel bir şekilde bir araya getirildiğini hissedebiliyordu, kemikler ve dokular birleştirilmek için tasarlanmamış, yine de zorla

. Laboratuvarında incelediği kimeraların aksine, birisinin bunu düzeltmeye çalıştığı açıktı.
aşırı kusurları düzeltmek, kasları düzgün bir şekilde birleştirmek, kemik füzyonlarını ve yanlış birleşmiş bağları düzeltmek, sadece acı veren sinirleri bloke etmek.

Bu canavarı bir köpek yavrusu, bir tay, bir yavru olarak hayal etmeye çalıştı. Masum ve genç ve sonra...

Acı ve sakatlık.

Elbette kimeralar vahşiydi.
Bu kadar acıya katlanıp sadece ısırmayı öğrenmemesi nasıl

mümkün olabilirdi? "Onun için olağanüstü bir iş çıkardın," dedi, Ağzı kurumuştu. "İyileştirmeyi böyle mi öğrendin?"

"Sanırım iyi bir alıştırma oldu."

Şehrin üzerine, parıldayan bir taç gibi yayılmış olan şehri seyretti. Lumithia henüz doğmamıştı,
, ama Kimya Kulesi her şeyin üzerinde duruyordu, feneri hiç sönmeden yanıyordu.

"Artık gitmeliyiz. Uçmak için yeterince karanlık, kimse bizi göremez."

Amaris'i okşamak bir şeydi, ama başka bir şey de
onu bindir. Helena, kurt onu ısırıp
Kaine, Amaris'in başının yanında durmuş kulaklarını kaşıyorken, Helena deri koşum takımını tutup
tırmandı.

Bu, tüylü bir dağı tırmanmak gibi utanç verici derecede uzun sürdü. Helena, Amaris'e diz veya dirsek atmaktan endişeliydi ve iyi bir tutuş sağlamak için uğraştı. Kaine, tek bir kolay hareketle onun arkasına atladı.

O daha oturmadan Amaris çatıdan atladı.

Dümdüz aşağıya doğru düştüler, sonra kocaman kanatlar açıldı, havayı yakaladı ve onları gökyüzüne taşıdı.

Kaine, Amaris'i o kadar yükseğe uçurdu ki, hava inceldi. Şehirden ve kulelerden uzak durdular,

dağların yakınından uçarak baraja ulaştılar. Amaris keskin bir dönüş yaptı, o kadar hızlıydı ki Karakol bulanıklaştı ve kanatlarından gelen rüzgar, hızla geçerken pencereleri salladı. Fabrikalardan birinin büyük bir açık çatısı vardı ve oraya indiler.

Helena, kayarken bacakları onu zar zor tuttu. sağlam zemine minnettar ve insanların uçmak için yaratılmadıklarına ve uçmanın onlar için iğrenç bir şey olduğuna inanıyordu. Kimeradan uzaklaşırken minnettar görünmeye ve çok yeşil görünmemeye çalıştı.

Kaine onu takip etti. Amaris'e tanıştırma ve yolculuk bittiğine göre, gözlerinde yine inkar edilemez bir kızgınlık vardı, sanki onu merkeze geri göndermek konusunda henüz ikna olmamış gibiydi.

Helena farkında değilmiş gibi davranarak kapıya doğru yöneldi, ama bu sadece onun ruh halini daha da karartti. Sonunda durdu. "Ne oldu?"

"Gitme," dedi yumuşak bir sesle. "Gitmem gerektiğini biliyorsun."

Kaine başını salladı. "Hayır, bilmiyorsun. Onlar seni umursamıyorlar."

Bu sözler, hassas bir siniri tırmalayan bir çivi gibiydi. Acı, içinde uğuldadı. Eskiden bunu inkar ederdi, çünkü Luc oradaydı ve ona asla sırtını dönmezdi, ama artık bu doğru değildi.

Yine de, o etkilenmedi. Başını salladı. "Ölümsüzlerin kazanmasına izin veremeyiz. Çok şey tehlikede. iyi şeyler yapabileceğim bir yere gitmeliyim."

Öfke dolu bir bakış, onun kızgınlığına eşlik etti. "Hayır, bilmiyorsun. Kendini kaç kez parçalarsan parçala, tanrılar umursamıyor. Ödül yok. Bu" — elini uzatarak şehri, dağları ve Lumithia'nın şimdi ışık saçtığı kara gökyüzünü işaret etti — "Abyss. Cehennem. Biz zaten içindeyiz. Hiçbir şeyin önemi yok. Fedakarlık ve acı, evren umursamıyor."

"Yanılıyorsun," dedi kız.

Tartışmak için ağzını açtı, dünyanın ne kadar soğuk ve umursamaz olduğuna dair sonsuz örnekler vermek için, ama ona söylemesine gerek yoktu.

"Yanılıyorsun çünkü ben evrenin bir parçasıyım," dedi. "Küçük bir parça, kabul ediyorum, belki önemli ya da matematiksel olarak anlamlı bir parça değil, ama yine de bir parça. Sen ve ben ondan ayrı değiliz. Kimse ayrı değil. Benim için önemli, ölen herkes, ölecek herkes ve acı çeken herkes benim için önemli. Var olduğum sürece, her zaman önemseyeceğim. Ve bu, evrenin bir parçası için de önemli olduğu anlamına gelir." Ona gülümsedi. "Bu, her şeyi biraz daha parlak hale getirmiyor mu?"

O umutsuz görünüyordu.

O çaresizce omuz silkti. "Dünyada iyilik yapmak istiyorum. Babamın benim için en çok istediği şey buydu." Ellerine baktı. "Çoğu insanın benim bunu başardığımı düşünmeyeceğini biliyorum. Şimdiye kadar affedilmemesi gerektiğini düşündüğüm şeyler yaptım. Ama en azından denemiş biri olarak hatırlanmak istiyorum.

en azından denemiş biri olarak hatırlanmak istiyorum."

O geri çekildi, ama o onu yakaladı.

"Helena..."

O kurtuldu. "Dikkatli ol, Kaine. Ölme."

"CROWTHER SENİ ARIYOR," dedi kapı bekçisi onu içeri alırken.

Helena başını salladı ve Kule'ye doğru yöneldi.

Crowther ofisinde oturuyordu, sağ kolu sanki tekrar felç olmuş gibi vücuduna bağlanmıştı ve Helena'ya daha önce hiç görmediği bir tiksinti ile bakıyordu. Bu, ona lonca öğrencilerinin ona bakışlarını hatırlattı, ama çok daha şiddetli bir şekilde.

Sağ kolunun parmakları yumruk haline getirilmişti. Bu, kolunun hala çalıştığı ve Crowther'ın kasıtlı olarak kendini bundan mahrum bıraktığı anlamına geliyordu.

Anlaması biraz zaman aldı. Bunun nedeni, artık bir necromancer olmasıydı.

"Beni istediğinizi söylediler," dedi, onun ifadesini fark etmemiş gibi davranarak.

"Saatler önce," dedi dişlerini sıkarak. "Şimdi buradayım."

Crowther sol elindeki ateşleme halkalarını kırdı ve parmakları yumruk haline gelmeden önce elini koyu kırmızı bir alev küresi kapladı yumruk yapmadan önce bir anlığına parladı ve sonra söndü. "Geri getirdiğin mahkum, sen olmadan işbirliği yapmayı reddediyor ve Ilva..." Yüzündeki ifade öfkeyle çarpıldı. "Ilva, kim olduğunu öğrenene kadar hafif bir dokunuşta ısrar ediyor. Seni bekleyerek bütün bir günü boşa harcadım. Neredeydin?"

Helena onun gözlerinden kaçındı. "Ilva, resmi hikaye yayılana kadar ortalıkta görünmemek en iyisi olur dedi."

"Benim sorduğum bu değildi."

Helena çenesini sıkıp onun gözlerine baktı. "Ferron'la birlikteydim, ama eminim bunu zaten anlamışsındır."

Adam, Helena'nın tüylerini diken diken eden acımasız bir kahkaha attı. Adamın ifadesindeki zehir o kadar şok ediciydi ki, sanki Helena artık insan bile değilmiş gibi hissetti.

"Nekromansi kullanmak istediğimden değil," dedi Helena, ve onun öfkesinin kaynağını ortaya çıkarmaya karar verdi. "Başka yolu yoktu. Soren böyle bir görev için yeterince iyileşmemişti. Ne yapmam gerekiyordu? Luc'un ölmesine izin mi verecektim?"

"Ne yapmalıydın?" diye yavaşça tekrarladı, ayağa kalkarak. "Sen karargahta kalmalıydın. Senin tek bir görevin var Marino, o da Ferron'un haftalık yaşam kanıtını alabilmesi için hayatta ve sağ salim kalmak. Ama görünüşe göre senin dedektiflik becerilerinden çok fazla şey bekledim, o yüzden açıkça söyleyeyim: İrtibat görevinde olmadığın sürece, bir daha karargahın dışına adımını atmayacaksın. Seni mahkemeye çıkarmak için hapse attırmamamın tek nedeni

necromancy, çünkü artık Ferron'u hizada tutmak için var olursun."

Helena'nın boğazı düğümlendi. "Bu senin planındı. Ben elimdekiyle çalışıyordum."

Crowther'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Benim planım mı?"

"Soren'e tüm bilgileri veren, hastaneden senin muhbirindi. Purnell başka nereden..."

Soruyu bitiremeden kapı açıldı ve bir çocuk odaya uçarak girdi.

"Sofia nerede? Onu bulmaya çalıştım ama kimse benimle konuşmuyor. Nerede o?"

Ivy'di, yüzü kirli, saçları şapkaya sıkışmıştı.

Crowther'ın bakışları Helena'ya kaydı. "Marino, belki Ivy'ye ablası Sofia Purnell'in nerede olduğunu söylemek istersin. nerede olduğunu söylemek istersin?"

Ivy döndü ve Helena, hastane görevlisi ile Crowther'ın küçük kızı arasındaki benzerliği fark etti.
protégée. Birkaç yaş farkları vardı, renkleri farklıydı ve Ivy'nin yüz hatları keskin ve tilki gibiyken Sofia'nınki yumuşaktı. Ama Helena baktıkça benzerliği görebiliyordu.

"Kız kardeşin mi?" dedi Helena, sesi gerginleşmişti. "Sofia kız *kardeşin* miydi?"

Kirlerin altında, Ivy'nin yüzündeki tüm renk kayboldu. "Sofia,

Luc'u kurtaran kurtarma ekibinin bir parçasıydı.
bize tünellerden hapishaneye giden yolu gösterdi, ama kaçış sırasında sel akıntısına kapıldı. Ben sandım ki... sandım ki" Helena Crowther'a baktı, "sen
sen onu gönderdin. Onu sen göndermedin, değil mi?"

Ivy bir an Helena'ya baktı ve sonra çığlık attı.
Helena daha önce kimseden böyle bir ses duymamıştı. Kızın içinden patlayan bu ses o kadar keskindi ki, ampuller parçalanacakmış gibi hissettirdi. Beyaz bir öfke Ivy'nin yüzünü kapladı.

Helena kendini hazırladı, ama Ivy Crowther'a döndü. "Senin söylediğin her şeyi yaparsam onu koruyacağına söz vermiştin!

Senin için çalışması gerekmiyordu. Sadece güvende olması gerekiyordu!"

Sanki gözlerini oyacakmış gibi masanın üzerinden atlayarak ona saldırdı, ama parmakları
ona ulaşmadan önce, bir alev patlaması meydana geldi ve onu duvara çarptı. Ivy yere düştü ve raflardan kitaplar üzerine devrildi, yağmur gibi yağarken alev aldı.

Crowther, bir kedi gibi hızla hareket etti. Yılların savaş tecrübesi, Ivy'ye yaklaşırken ortaya çıktı.

"Ona tünellerden, su yollarından ya da herhangi bir
Crowther, elini yumruk yaparken, ateşi söndü. "Eğer o bu bilgileri biliyorsa, bu *senin* düşüncesizliğinden kaynaklanıyor. Ona hiçbir şey söylememesi konusunda seni uyarmıştım, ama sen ona şehirde görünmeden seyahat etmenin tüm yollarını anlatmak zorunda kaldın. Onu etkilediğine şimdi memnun musun? Eminim bunu çok kolaymış gibi göstermişsindir."

Helena, Ivy'nin ayağa fırlayacağını bekledi, ama kız yerde öylece kaldı.

"Ona çıkış yollarını bilmek istedim. Ona haritayı gösterdim ve hapishaneyi anlattım, böylece o yoldan gitmesin diye," dedi Ivy, sesi hıçkırıklarla titriyordu.

"Beni dinleseydin, o hayatta olurdu," dedi Crowther, sesi duygusuzdu. "Ben anlaşmamın şartlarını yerine getirdim; bunların hiçbiri benim suçum değil." Ona tekme attı. "Şimdi gözümün önünden kaybol. Eğer
Lucien Holdfast o saçma kurtarma operasyonunda öldürülseydi, *seni* suçlardım."

Ivy tek kelime etmeden yerden kalktı, ama kapıdan çıkarken bir anlığına geriye baktı ve gözlerinde cinayet vardı.

O gittikten sonra, Crowther masasına doğru yürüdü ve masasının içinden bir telsiz çıkardı ve cızırtılı bir sesle çalışmaya başlayan alıcıyı elinde tuttu. Helena, gardiyanın sesini tanıdı. Üst düzey yetkililerden biriydi.

Crowther'ın mırıldandığı jargon dizisi neredeyse anlaşılmazdı, ama Helena iki cümleyi yakaladı:
"son derece tehlikeli" ve "etkisiz hale getirildi."

Alıcı-vericiyi yere koydu ve yanmış ofisine bakındı.

"Bu gerçekten gerekli mi?" diye sordu Helena.

Crowther başını kaldırdı. "Onun neler yapabileceğini gördün. Kız kardeşi onu kontrol altında tutmadığı sürece Ivy hiçbir işe yaramaz. Unutma, bu kural Ferron için de geçerli."

Gözleri, sanki Kaine'in ona dokunduğu her yeri görebiliyormuş gibi, tiksintiyle onu süzdü.

"Hayatta kalmanı şiddetle tavsiye ederim, Marino."

HELENA WAGNER'I GÖRDÜĞÜNDE, ona gülümsedi, ama onun Sofia'nın yüzündeki dehşet vardı.

Bir tercüman bulunmuştu, Hotten adında mutfakta çalışan yaşlı bir adam. Oğlu Alchemy Enstitüsü mezunu ve savaşın başlarında öldü. "Şimdi," dedi Crowther hücreye girerken. Tüm öfkesi yok olmuş, neredeyse ikna edici bir şekilde neşeli bir hal almıştı. "Neden bu kadar önemlisin?"

Hotten tercüme etti. Hevgotian, halk müziği ritmine sahip ve kelimeleri çok yuvarlak sesli olan bir Batı lehçesiydi. Wagner birkaç uzun cevap verdi ve Hotten, anlamaya çalışıp başaramayınca özetledi.

"Hevgoss'ta Morrough'u tanıyordu. Morrough'a bir hapishane birimi verildi, dördüncü sektör suçluları. Wagner gardiyandı," dedi Hotten yavaşça tercüme ederek.

Hevgoss'un yayılmacı savaştan daha çok sevdiği tek şey, hapishane nüfusuydu. Bu nüfus çok büyüktü, birçok nesilden oluşuyordu ve işgücünün kaynağı ve ordunun büyük bir kısmını oluşturuyordu Askeriyenin büyük bir kısmını oluşturuyordu. Dördüncü sektör suçluları genellikle siyasi tutuklulardı ve dört nesil hapis cezasına çarptırılmışlardı. Hayat boyu süren bu sözleşmeli kölelikten ancak torunlarının torunları kurtulma şansı vardı.

Hemen hemen her türlü suç için, günlerden nesillere kadar süren iş cezaları veriliyordu.
Düşük rütbeli ordularının çoğu, başarılı bir askeri sicille karşılığında affedileceklerine söz verilen birinci ve ikinci sektör suçlularından oluşuyordu.
Başarılı bir askeri sicille karşılığında affedilecekleri vaat edilmişti. İşgücü sıkıntısı olduğunda veya ülke içinde siyasi veya ekonomik istikrarsızlık söylentileri çıktığında, Hevgoss savaşa girme alışkanlığı vardı ve sınırlarını genişleterek hapishanelerini yeniden doldurmak için yeni
nüfusu kapsayacak şekilde genişleterek hapishanelerini yeniden doldururdu.

Resmi olarak Hevgotian hapishaneleri devlet tarafından işletiliyordu, ancak bu
bu, uygun gördükleri zaman ödeme gücü olanlara mahkumları "kiralamalarını" engellemiyordu. Kuzey kıtasında kölelik yasadışıydı, bu yüzden Hevgoss onu yeniden icat etmişti.

"Morrough, militerlerle bir anlaşma yapmıştı. Yaşam gücünü kontrol etmenin bir yolunu bulmaya çalışıyordu. Bu gücü kontrol etmenin, onu hasat etmenin ölümsüzlüğün anahtarı olduğunu söylüyordu. Liderlere, bunu test etmek için gerekli malzemeleri sağlarlarsa onlara öğreteceğine söz verdi, ancak
mahkumlar" —Wagner omuz silkti— "direnç gösteriyorlardı. İşbirliği yapmak istemiyorlardı. Öleceklerini biliyorlardı."

Wagner bunu anlatırken gülümsedi, sanki bu hikaye ona güzel anıları hatırlatıyormuş gibi.

"Benim görevim her gün mahkumları oraya götürmek ve gece geri getirmekti, ama o işini bitirdiğinde geri götürecek kimse kalmazdı. Morrough bana karşı dostçaydı. Benimle konuşur, hayal kırıklıklarını anlatırdı.
Enerji, zorla alınamazdı;
isteyerek verilmeliydi. Onu elde etmek için birçok hile bulmuştu, ama mahkumlar öldüğünde, enerji, dediği gibi, hatırlıyordu. Saldırıyorlardı. Direniyorlardı, bu yüzden
kontrol etmesi bile zorlaşıyordu.

Helena ve Crowther hızlıca birbirlerine baktılar. Açıkçası Crowther de Orion'un Necromancer'a karşı kazandığı zaferin gerçek hikayesini biliyordu.

"Sorunu çözen benim fikrimdi." Wagner göğsünü yumrukladı. "Babam gardiyandı, dedem de öyle.

Hapishane isyanları tehlikeli bir şeydir. Kasaba büyüklüğünde hapishaneler vardır. Düzeni sağlamak için gardiyanların düşman olmaması önemlidir. Bunun yerine, mahkumlara sorunlarının diğer mahkumlar, başka bir birim veya sektör olduğunu düşündürürsünüz. Bu mahkumların sahip oldukları şeylerin az olmasının sebebi o mahkumlardır; nefret ettikleri kurallar o mahkumların suçudur.
ayrıcalıkları her zaman başkalarının zararına olacak şekilde düzenleyerek, mahkumlar bu kuralları kimin koyduğunu unuturlar. Morrough bu fikri beğendi. Ruhları almak için, mahkumların başkasını suçlamasını sağlamalıydı. Enerji alındıktan sonra bile, suçlama yanlış yönlendirilmeye devam etmeliydi.

Wagner, Helena'dan Crowther'a baktı, onların hayranlığını bekliyor gibiydi.

"Bunda başarılı oldu, sanırım," dedi Crowther.

Wagner başını salladı. "Enerjiyi kendine hapsetmeye veya bağlamaya çalışmayı bıraktı. Bunun yerine, dizilimdeki başka bir mahkumu kullandı." Ellerini genişçe açtı. "O
Garip bir simya. Gücüyle enerjiyi çekip seçtiği bir mahkumun ruhuna bağladı. Diğer mahkum tüm öfkeyi çekecek, Morrough ise gücü ele geçirecekti.

"Ama ruhlar, yani enerji başka birine bağlanmışsa, onu nasıl kontrol edebilirdi?" dedi Helena.

"Kemikleriyle," dedi Wagner, kaşlarını kaldırarak. "Gördüm. Simyasını kullanarak tüm ruhları kendi kemiklerinin parçaları içinde tuttu. Garipti, ama bir parça
dizilimdeki mahkumla birlikte kalırsa, deneseler bile ölemezlerdi. Böylece Morrough gücü elinde tutabilirdi."

Filakteriler. Kaine'in tarif ettiği şeyin aynısıydı.

"Diğerlerinin ruhları, o hayatı hissederlerdi, direnmeye çalışırlardı, ama mahkum öldürülemezdi. Yine de... yavaş yavaş zihinleri..." Wagner başının yanlarına dokundu, sanki
bir şeyi çözüyormuş gibi görünmez ipleri çekti.

"Ölümsüzlerin sadece Morrough için bir güç kaynağı olduğunu mu söylüyorsun?" Helena yavaşça konuştu.

"Evet! O onlara öyle diyordu. Ölümsüzler. Ne yaşayan ne de ölü."

Crowther, Wagner'in önüne kağıt ve kalem koyarak, prosedürün ve dizilimin mümkün olduğunca çoğunu çizmesini istedi.
dizilimini olabildiğince çizmesini istedi.

Wagner'in bir simyacı ya da sanatçı olmadığı açıktı, ancak bu işlemi en azından birkaç kez görmüştü.
Helena'nın daha önce gördüğü hiçbir şeye benzemeyen devasa bir dizi çizdi. Ne göksel ne de elemental olan bu dizi, dokuz kaynak noktasına sahipti ve merkezinde, Morrough'un hayatta kalması için belirlenen mahkumun vücuduna erişebileceği bir platform asılıydı.
Morrough'un hayatta kalması planlanan mahkumun vücuduna erişebildiği bir platform asılıydı.

Kurbanlar dokuz noktaya yerleştiriliyordu.
Morrough, seçilen mahkumun göğüs kafesini açacak ve dizinin son bileşeni olarak kendi kemiklerinden bir parça
kemiklerinden bir parça yerleştirirdi. Bir şekilde onların yaşam gücünü o kemiğe bağladıktan sonra, dizilişi etkinleştirirdi.

Dizi o kadar korkunç bir çekim yaratıyordu ki, kurbanlar
kabuk gibi kurur, hayatları alıcıya çekilene kadar soyulur ve ruhları, örümcek ağına yakalanmış bir böcek gibi, diğerlerinin katmanları altında hapsolurdu.

Morrough kemiğin bir parçasını kesip, lumithium ile kaplayarak mahkumun vücuduna bırakırdı. Sonra geri kalanını kendi vücuduna yerleştirirdi.

Bu bilgi, bildikleriyle uyumluydu, ancak Helena'nın zihni böyle bir şeyin mümkün olabileceğine inanmayı reddediyordu.

Ilva'nın ilk Necromancer hakkındaki hikayesi
yeterince korkunçtu, çok sayıda insanı manipüle edip aldatmıştı, ancak olayın boyutu onu kişisel olmayan bir hale getiriyordu. Bu süreç çok
samimi ve kasıtlıydı. Tekrarlar. Kapsam. Dokuz kurban, her seferinde kemik parçalarını tek tek koparıyordu. Güç için. Ölümsüzlük için.

Kaine böyle yaratılmıştı.

"Bütün bunları bilirken nasıl bu kadar uzun süre hayatta kaldın?" diye sordu Crowther Wagner'a.

Wagner gülümsedi. "O bencil bir adamdı. Başkalarının hayatları onun için birer kaynaktı. Ben aptal değilim. Başarılı olduğunda kaçtım. Bir gün beni bulmaya çalışacağını biliyordum. Büyük keşfinin övgüsünü paylaşmayacaktı. Paladia'da uyandığımda unutmuş olduğunu sandım. Artık dünya
beni tanıyacak."

Crowther'a kurnazca gülümsedi, Direniş'in Morrough'un güç ve bilimsel deha iddialarına karşı onu kullanacağını açıkça tahmin ediyordu, ama Helena
kimsenin bunun kimin fikri olduğunu umursayacağını hayal edemiyordu; Morrough, güce ve yeteneğe sahip olan kişiydi.

"Ölümsüzlerin hepsi nasıl necromancy kullanabiliyor?" diye sordu.

Hotten soruyu tercüme etti.

"Kaza," dedi Wagner gülerek. "Nedenini hiç bilmedi."

WAGNER İLE RÖPORTAJ BİTTİKTEN SONRA Helena ne yapacağını bilemedi. Muhafızlar Ivy'yi yakalayamadıkları için merkezin güvenliği kaosa sürüklendi.

Ivy'nin bildiği tüm bilgiler artık tehlikeye girmişti. Crowther, Alchemy Tower'ın altındaki tutukluları hemen başka bir yere nakletti.
ve bir grup simyacı tünel labirentine inerek Ivy'nin geri sızmasını önlemek için tünelleri kapatmaya çalıştı.

Ancak Ilva ve Althorne, Crowther ile birlikte
Wagner, hücresinin dışında görevli iki muhafızın yeniden canlanan cesetleri tarafından parçalanmış halde ölü bulundu. Cesetler, "CROWTHER NEXT" yazacak şekilde bir araya getirilmişti.

CROWTHER SIRADA.

Luc hala hastanedeydi ve sürekli gözetim altındaydı. Onun durumu hakkında bilgiler dikkatle kontrol altında tutuluyordu. Günlük raporlara göre, iyileşmekte olduğu ve odasına nakledilmeden önce sadece birkaç gün daha ihtiyaç duyduğu belirtiliyordu.

Elain, onu görmeye izin verilen tek şifacıydı. Hayatında ilk kez ağzını sıkı tutuyordu. Elain'in normal vardiyalarını Helena üstlendi. Bu hastalar arasında, bacağı iyileşemeyecek kadar hasar görmüş olan Penny de vardı.

Helena, Elain'in normal vardiyalarını üstlendi. Bu hastalar arasında, bacağı iyileşemeyecek kadar hasar görmüş ve dizinden kesilmişti. Helena perdeleri açtığında Alister, Penny'nin yatağının başında oturmuş ona eşlik ediyordu.

Helena, Penny'nin bu kadar az ziyaretçisi olmasına ilk başta şaşırdı, ama sonra Alister dışında Luc ve Lila'nın tek kalanlar olduğunu hatırladı. Diğerlerinin hepsi hala enkaz altında aranıyordu.

"Gitmeliyim," dedi Alister ayağa kalkarak. "Mahkeme takip soruları var."

Penny sessizce başını salladı, parmakları kucağındaki battaniyeyi sıkıca tutuyordu.

"Ne mahkemesi?" diye sordu Helena, Alister gittikten sonra oturarak. "Siz ikiniz Luc'u kurtardığınız için cezalandırılmıyorsunuz, değil mi?"

Penny başını salladı ve çarşafın ipliğindeki bir yumruyu kopardı. "Hayır. Sadece azarlandık. Hatta iki madalya almam gerekiyor. Mahkeme Lila için." Helena keskin bir bakış attı. "Ne demek istiyorsun?"

"Lila'nın yerine Sebastian'ı paladin birincil paladin olarak değiştirecekler," dedi Penny başını kaldırmadan. "Lila muhtemelen Luc'un güvenliğini tehlikeye attığı için rütbesinden
"

"Ciddi olamazsın," dedi Helena. "Lila, Luc'un hayatını defalarca kurtardı..."

"Biliyorum," dedi Penny keskin bir sesle. "Hepimiz biliyoruz, ama Luc'a hiçbir şey yapmayacaklar, o Prenslik'ten. Yani Lila suçu üstlenecek. İnsanlar bir süredir şikayet ediyorlardı... Yani, her zaman şikayet ediyorlardı, çünkü o bir kız ve paladinlerin erkek olması gerekiyor... Ama Lila her zaman riski göze alıyordu, ama son kez kimera olayından sonra, şimdi de... üstler onu Luc için bir yük olarak görüyorlar. Onlar, Lila olmasaydı Luc'un yakalanmayacağını düşünüyorlar."

"Ama..."

"Görüşmeler yapıyorlar ve mesele şu ki," diye devam etti Penny, suçluluk ve kabullenme karışımı bir ifadeyle, "hepimiz biliyorduk. Yani, o bu konuda dikkatli davranmaya çalışıyordu, ama bakınca anlaşılıyordu. Özellikle son zamanlarda, herkes her şeyin yakında biteceğini düşünüyordu. Luc, babası ve Sebastian söz konusu olduğunda kimsenin umursamadığı için her şeyin yoluna gireceğini düşünmüştü. Ama biz kızlar için her zaman daha fazla kural vardır ve yemin altında kimse Luc'un tehlikeye girmediğini söyleyemez.

Sen söyleyebilir misin?"

Helena başka yere baktı.

Zavallı Lila. Yıllardır imkansız rolünün yükünü omuzlarında taşımış, nadiren hata yapmıştı, ama şimdi Luc'un hatasının bedelini ödemek zorunda kalmıştı.

Ne olacaktı?

Helena zorlukla yutkundu ve kendini elindeki işe odaklamaya zorladı. Mahkeme konusunda yapabilecekleri hiçbir şey yoktu. "Bacağın nasıl?"

Penny küçülmüş gibiydi. "İyidir," dedi çok hızlı bir şekilde.

Helena yavaşça elini uzattı. "Bazen
sinir uçları ampütasyonun gerçekleştiğini fark etmez ve bu da bacağın hala orada olduğunu ve ağrıdığını hissetmene neden olabilir. Rezonansımı kullanarak bu hissi engelleyebilirim."

"Gerçekten mi?" Penny'nin sesinde bir umutsuzluk vardı.

Helena işe koyuldu, ama bu bile Lila'yı düşünmesine neden oldu.

Kayıp uzuvlar söz konusu olduğunda, bu iyi bir amputasyondu. Maier, bacağın mümkün olduğunca çoğunu kurtarmayı başarmıştı. mümkün ve acil bir durumun telaşı olmadan temiz bir kesim yapabilirsiniz. "Biliyorsunuz, protez taktırabilirsiniz
protez taktırabilirsin."

"Repertuarımın pek iyi olduğunu sanmıyorum,"
dedi acı bir gülümsemeyle, ama yüzündeki gerginlik
ifadesindeki gerginlik çoktan azalmıştı. "Belki basit bir tane, böylece kalabilirim, belki telsizleri kullanabilirim. Gönderilmek istemiyorum."

"Demirciler çok yetenekli. Titanyum çoğu insan için iyi bir bağ oluşturur ve eski modellerden çok daha hafiftir."

"Göreceğiz," dedi Penny.

Helena çalışırken bir sessizlik oldu, sonra Penny tekrar konuştu. "Luc'un söylediği doğru mu? Soren Alister ve beni kurtarmaya geldiğinde ölmüş müydü?"

Helena, kafasına tekme yemiş gibi irkildi, Soren'in adı bir örs gibi çarptı. Yine boğuluyordu.

Penny'nin bacağı Helena'nın görüş alanında titriyordu.

"Bu söylentiyi ilk duyduğumda, saçma olduğunu düşündüm. Ölmüş olsaydı bunu fark ederdim diye emindim. Ama burada otururken, ona ne yaparlarsa yapsınlar savaşmayı bırakmaması aklıma geliyor. O asla...
çığlık attı — onu parçalamaya başladıklarında bile.
Penny'nin sesi titriyordu. "Onun öldüğüne inanmayı tercih ederim."

Helena'nın tüyleri diken diken oldu, sanki o soğuk parmaklar üzerinde sürünüyorlarmış gibi tüyleri diken diken oldu. Gözlerini kırpıştırarak Soren'le ilgili düşünceleri ve anıları geriye itti, yine bilinçli olarak, onun
hatıralarının uyandırdığı yarayı.

Açıkça itiraf etmemesi gerektiğini biliyordu. Bir an dudağını ısırdı. "Soren, Luc'u kurtarmak için ne gerekiyorsa yapmamız gerektiğini söyledi."

Penny uzun süre sessiz kaldı. "Ne hissedeceğimi bilmiyorum. O anda gelmeseydi öleceğimi biliyorum... ama —" Dudakları titredi. "—Ya *bu* bir sınavsa? Bunca yıldır iyi bir mücadele verdik, ama son anda, sadık kalmak yerine, kolay yolu seçtik."

Helena, Penny'nin bacağı üzerindeki çalışmasını neredeyse bitirmiş olduğu için mutluydu, çünkü bu konuşma ellerini titretmişti. *Sakin ol.* Bu kelimeden nefret ediyordu.

Yutkundu. "Bir kişinin eylemleri herkesi lanetlemeye yetiyorsa, o zaman tanrılar korkunçtur ve Sol en kötüsüdür."

"Bunu kastetmiyorsun," dedi Penny keskin bir sesle, bileğini yakalayıp parmakları derisine batana kadar sıktı. "Bana bak, Helena. Bunu kastetmiyorsun. Bunun tersi de geçerlidir. Orion sınavı geçti ve bunun getirdiği tüm nimetleri düşün."

Penny onu ikna etmek için çaresiz görünüyordu.

"Buraya ilk geldiğin zamanı hatırlıyorum. Aynı yurtta kalıyorduk. Paladia'nın tüm dünyadaki en güzel yer olduğunu söylemiştin. Ona Parlayan Şehir demiştin. Etras'ta insanların tanrılara gerçekten inanmadığını, ama burada, kuzeyde, neden inandıklarını anladığını söylemiştin, çünkü başka türlü bir yer nasıl bu kadar güzel olabilirdi ki. Hatırlamıyor musun?"

Helena'nın elini buldu ve sıktı. "Sen öyle demiştin . Bence içten içe hala buna inanıyorsun. Sen sadece... sadece korkmuştun ve bir hata yaptın, ama Tövbe edebilirsin. Falcon ile konuşursan, her şeyi çok net bir şekilde anlatır. Yolculuk, tüm acılar, ihtiyacımız olan şey budur. Başka nasıl arınabiliriz ki? Zor olsa bile, bunun için minnettar olmalıyız, çünkü bizi arındıran budur."

Penny, Helena'ya gülümsüyor ve onu ikna etmek için hararetle uğraşıyordu. "Bu yüzden hepimiz için, kendimizi ihanet ederek ve yozlaştırarak yaşamaktansa, inandığımız şeye sadık kalarak ölmek daha iyidir

. Bizi kurtarmak için iyi niyetli olduğunu biliyorum, ama Sol'a güvenmeliydin."

Helena elini çekti. "Penny, hepimizin öleceğini düşünseydim, kaybetmekten bu kadar korkmazdım. Kaybedersek bize yapacakları şey ölümden çok daha kötü olacak." Başını salladı. "Bunda arındırıcı hiçbir şey olmayacak."

GÜNLERCE SÜREÇEN ŞELATLAMA tedavisinden sonra bile, Lila'nın rezonansı geri gelmedi. Konsey, paniğe neden olmak istemediği için bu haberi gizli tutmaya çalışıyordu. Şelatlayıcılar Lila'nın kanındaki metali ayırıp dışarı atması gerekiyordu, ama beklendiği kadar etkili olmuyordu.

Shiseo, Helena'nın ona Outpost'a gönderdiği mesaj hakkında hiçbir şey söylememiş, hiçbir soru sormamıştı, ama Helena laboratuvara ilk döndüğünde çok rahatlamış görünüyordu. Bu, kelimelerin ifade edebileceğinden çok daha fazlasını anlatıyordu.

Günlerce parçaları ve Lila'nın yeni kan örneklerini analiz edip yeniden analiz ederek, neyi gözden kaçırdıklarını belirlemeye çalıştılar. Helena her vardiyaya gitmek için ayrıldığında, döndüğünde Shiseo'yu hala çalışırken buluyordu. Sonunda Shiseo, çalışma masasının üzerine yığılmış halde uykuya daldı.

Helena sessizce oturdu, önündeki cam imbik altındaki alevi izledi, cucurbit içinde buhar yükseldi, ambix'te toplandı ve tüpün içinden yanındaki şişeye aktı.

Elain Boyle, o gün erken saatlerde Direniş'in baş şifacısı olarak atanmıştı. Bu, Matias'ın
Elain hastaneye geldiğinde boynunda büyük ve süslü bir güneş taşı muskası takıyordu ve şimdi genel görevleri diğer şifacıların vardiyalarını yönetmek ve planlamaktı, kendisi ise sadece Luc'un "kişisel" şifacısı olarak çalışıyordu.

Helena kendine bunun umurunda olmadığını söyledi.

Onun kimyasal tedavisi, şifacılar için standart hale gelmeye başlamıştı. Pace, depolarda tonikler ve ilaçlar için sessizce bir bölüm oluşturmuş ve Helena'nın kimyasal tedavisinin bazı iyileştirme yükünü üstlenmesine izin verdi.

Helena parmaklarını sıkıca yumruk haline getirdi. Limanları geri aldıklarından beri büyük bir malzeme stoğu oluşturmuştu, ancak Crowther artık malzeme toplamasına izin vermediğinden, stoğun tükenmesinden endişe duyuyordu. Bazıları ithal malzemeler kullanılarak yapılabilirdi, ancak kendisi kendisi toplayamadığı birkaç şey vardı.

Eskiden laboratuvar çalışmasının sessizliğini severdi — hastaneyle tam bir tezat oluşturuyordu — ama şimdi onu düşüncelerine bırakıyordu ve zihninde biriktirdiği her şey onu boğuyordu.

Kaine'i özlüyordu.

Onu düşündüğünde, sanki bir p a r ç a s ı eksikmiş gibi hissediyordu.

Savaş kemiklerine işlemiş, onu oyup, onu yararlı kılan, karmaşık bir makinenin ideal bir parçası olan şeyden başka neredeyse hiçbir şey kalmayana kadar oyup durmuştu, ama Kaine ona insan olduğunu hatırlatmıştı; sahip olduğu her özellik, yetenek ve nitelik başkalarına yararlı olduğu için önemli olmadığını hatırlatmıştı. Bazen nefes almasına izin verildiğini.

Şimdi, onun yokluğunda, boğuluyormuş gibi hissediyordu.

BÖLÜM 54

Aprilis 1787

HELENA BARAJIN ÜZERİNDE DURUP köprüden Karakol'a bakarken tereddüt etti.

Bütün hafta boyunca Kaine'i özlemişti, ama şimdi geri döndüğünde korku duyuyordu. O çok öngörülemez biriydi. Aralarındaki her yumuşak anın ardından, tam tersi bir durum gelirdi.

Birkaç kez derin nefes aldı, çenesini sıktı ve kendini karşıya geçmeye zorladı. O geldiğinde, bir nekrotral apartmanın dışında bekliyordu. Kalbi sıkıştı, zorlukla yutkundu, çantasını açtı ve onun ilk yardım çantasının yedeklerini içeren zarfı çıkardı.

Yüzü yanıyordu, ama ifadesini kontrol etmeye çalıştı ifadesini kontrol etmeye ve necrothrall'a doğrudan bakmamaya çalıştı.

"Al." Her şeyi nekrotralın ellerine itti ve arkasını döndü.

"Marino."

Adını duyunca neredeyse kalbi yerinden çıkacaktı. Hızla döndü.

Nekrothrall orada tek başına duruyordu.

"Sen... konuştun mu?" Bir necrothrall'ın konuştuğunu hiç duymamıştı.

Motor fonksiyonları bir şeydi, ama yeniden canlanma Beynin dil ile ilgili kısımları çok fazlaydı. Necrothrall'lar konuşmazdı. Asla konuşmazlardı.

"Gel," dedi.

O, onu temkinli bir şekilde takip etti, panik odasına gittiklerini fark edince rahatladı. Geçen hafta ona oraya gitmesini söyleyemez miydi?

Oraya vardığında yarı öfkeliydi, ama sonra unuttu, çünkü kapıdan girmeden önce Kaine onu kollarına aldı ve aç bir insan gibi onu öpmeye başladı.

Parmakları onun pelerinini yakaladı ve gözleri kapanırken ona karşılık öpüştü. Bütün dünya yok oldu.

Dudaklarına ve diline aç bir şekilde dişlerini hissetti.

Elleri kalçalarını buldu ve onu geriye doğru yönlendirdi. Sonra dudakları, nefes nefese kalan boynuna, giyinik göğüslerinin arasındaki boğazına değdi ve dizlerinin üzerine çökerek onu kanepeye itti, kız onun altında kaldı ve çantasını bile yere koymamıştı.

Adamın elleri kadının giysilerinin altına kayıyor, dudakları ağzının ulaşabildiği her santimetrekarede arzu dolu izler bırakıyordu.

Hiç bu kadar sarhoş hissetmemişti.

Adamın titreşimi kadının derisinin altında uğulduyor, sinirlerinin ve damarlarının izini takip ederek kadını haritalandırıyordu. Erotik bir şekilde değil, ama kadının kendi titreşiminin, birinin yaralandığından korktuğunda bazen alevlendiği gibi panik içinde. ve yarayı bulmak istediğinde kendi rezonansının bazen alevlendiği gibi. Rezonans ayak parmaklarına kadar ulaştı ve sonra kayboldu, ama o bunu neredeyse hiç fark etmedi.

Dili iç uyluklarına doğru kaydı ve ardından sıcak bir zevk dalgası onu sardı.

Gömleği açılmış, eteği beline kadar kalkmıştı, o da içine girdiğinde. Kollarını boynuna sıkıca doladı, onu kendine çekti, yüzünü omzuna gömdü. Dünya tek bir noktaya indirgenmişti: Kaine, nefesi, vücudu ve dokunuşu.

Çok küçük kanepede birbirlerine sarılmış, uzuvları birbirine dolanmış halde yatarken, o korkunç akşamdan kalma sabah gibiydi ama yine de tamamen yeniydi. Bu sefer doğru yapmışlardı. Gözleri kapanırken, parmaklarını onun cildinde gezdirdi, ama o birkaç saniye sonra oturdu.

Onu baştan aşağı süzdü, gözleri onu arıyordu.

Kız, hala nefesini toparlamaya çalışırken başını kaldırdı. "Ne oldu?"

Başparmağı, kadının kaburgalarındaki izleri buldu. "Senin için endişelendim. Seni iyileştirirken her şeyi doğru yapıp yapmadığımı düşünmek için çok zamanım oldu."

Kadın onun elini tuttu. "Her şeyi mükemmel yaptın."

Adam hala endişeli görünüyordu. "O zamandan beri bir şey olmadı mı?" "Hayır," dedi kadın. "Geri döndüğümden beri karargâhtan hiç çıkmadım. Ve... artık çıkmayacağım... sadece sana gelmek için hariç. Ben..." Sözcükler boğazında düğümlendi. "İzin yok. Bu konuda çok katı emirler aldım, artık endişelenmene gerek yok."

O, duyulabilir bir rahatlama iç çekişi verdi ve ona doğru eğilerek alnına bir öpücük kondurdu.

Helena gözlerini kapattı, ona bu anı yaşatmaya çalıştı, ama duygularını bastırmaya çalışırken midesi kasıldı ve çenesi titredi.

"Ne oldu?"

Yukarı baktı ve onun yine onu izlediğini gördü.

"Ben... ben yiyecek aramayı severdim. Yazları babamla birlikte giderdim."

Bir süre sessizlik oldu. "Senin için bu kadar önemli olduğunu bilmiyordum."

Bir an sessiz kaldı. Etrafını saran sulak alanları, vahşi doğayı, dağları ve parlak mavi gökyüzünü düşündü; kan kokusu almadan nefes alabildiği tek yer burasıydı.

"Bazen bu, sahip olduğum en yakın özgürlük gibiydi."

Onun donduğunu hissetti.

"Sadece savaşın sonuna kadar olacak," dedi, sözleri yarı yalvarma, yarı yemin gibiydi.

Ona bakarken göğsünde acı bir kahkaha belirdi. "Sadece o zamana kadar mı? O zaman ne zaman olacak? Ve sence bu son ikimiz için de iyi bir şekilde bitecek mi?"

Adam onun gözlerine bakamadı.

O da başka yere baktı. "Eternal Flame'in asla resmi olarak onaylamayacağını bildiğim bazı şeylere karıştım.
onaylamayacağını bildiğim bazı şeylere karıştım. Her şey ortaya çıkarsa ne olacağını bilmiyorum."

Crowther'ın onu defalarca götürdüğü o yeraltı odalarını

düşündükçe göğsü sıkıştı.

kan, yanıklar, derisi yüzülmüş vücut parçaları, birbirine dolanmış sinirler, korkunç ve dehşet verici şekillerde parçalanmış ve bükülmüş vücutlar. Helena'nın adı, o mahkum kayıtlarında Crowther'ın yanında yazıyordu. El yazısı, iyileştirdiği yaraları, mahkumların öldüklerinde veya o korkunç yeraltı hücrelerine konulduklarında

veya o korkunç yeraltı hücrelerine konuldukları zamanki durumlarını klinik terimlerle kataloglamıştı. Crowther'ın kasıtlı davrandığını biliyordu

. Bir noktada, bunu gizli bir tehdit olarak bırakabilirdi, ama artık merhamet beklemiyordu.

Bir noktada, bunu gizli bir tehdit olarak bırakmış olabilir, ama artık merhamet beklemiyordu.

Savaş kazanılırsa, Luc onun yanında olmadan, çok az arkadaşı kalacaktı.

Kaine elini tuttu. "Kaçabilirsin. Bir şey söyle, seni buradan çıkarayım."

Korkak, bitkin bir parçası bu sözlerle canlandı. Dışarı. Özgür. Savaştan uzak.

Bunu gerçekten isteyen birinden teklif gelene kadar, ne kadar çok istediğini fark etmemişti. Babası Etras'a dönmek istediğinde hemen reddetmişti, ama şimdi fiziksel olarak orayı özlüyordu.

Ancak savaş, nereye giderse gitsin devam edecekti ve Kaine de orada olacaktı. O kaçamazdı. Eğer o giderse, Crowther onu hayatta tutmayacaktı.

"Hayır," dedi, gözlerine bakarak.

"Teklifim geçerli. Sen söyle, ben seni oradan çıkarayım."

Elini uzattı ve gözlerinden soluk saçlarını geriye doğru taradı.

"Peki ya sen?" diye sordu.

O yüzünü buruşturdu. "Kaçabilseydim, annem hayattayken çoktan ortadan kaybolmuştum."

"Şimdi kaçabilseydin, kaçar mıydın?"

Gözleri sıcaklıkla dalgalanıyor gibiydi. "Seninle birlikte olursam, yaparım."

Kadın zorla gülümsedi. "O zaman birlikte gidelim. Savaş bittikten sonra." Elini tutup göğsüne bastırdı, kalp atışlarını hissetmesini sağladı. "Savaş bittiğinde. Kimsenin bizi tanımadığı bir yere kaçacağız. Ortadan kaybolacağız... sonsuza kadar."

Gözleri titredi, ama gülümsedi. "Tabii ki." Yalan söylüyordu.

İkisi de yalan söylüyordu. Bunun mümkün olduğunu düşünmek hayalperestlikti. Hayal kaybolana kadar elini daha sıkı sıktı.

Söylemesi gerekenleri düşünerek zorlukla yutkundu. "Ebedi Alev, Ölümsüzlerin değişmezliklerini kazanmak için geçirdikleri süreç hakkında yeni bilgiler elde etti. Detayları sana sormam istendi. Bilgileri doğrulamak için."

Kaine bir anlığına ona baktı. Sonra bakışları dalgınlaştı.

"Kaine." Ona dokundu ve o irkildi.

"Her şey bulanık," dedi çabucak. "Hatırlamıyorum." "Her şey yardımcı olur. Gerçekten."

Sessiz kaldı, göğsü birkaç kez inip kalktıktan sonra tekrar konuştu. "Ne bilmek istiyorsun?"

"Bir dizi mi vardı?" Yavaşça başını salladı.

"Tarif edebilir misin? Ya da çizebilir misin?"

Kafasını salladı. "İyi bir şekilde göremedim. Dokuz nokta olduğunu hatırlıyorum ve ben ortadaydım. İşbirliği yapıyordum ama yine de bana ilaç verdiler ve hareket edemeyeceğim şekilde bağladılar."

Uzak duvara bakıyordu.

"Personeli içeri getirmeye başladılar. Henüz öldürmediklerini. Nasıl işlediğini bilmiyordum, onların...

ne yaptıklarını sorduğumda,

çok sayıda hizmetçimiz olduğu için şanslı olduğumu, annemi kullanmalarına gerek olmadığını söylediler.

"Hizmetçilerinizi mi kullandılar?"

Yavaşça başını salladı. "Kırsalda pek misafirimiz olmazdı. Annem sık sık hastalanırdı ve tüm o söylentiler yüzünden babam kimseye güvenmezdi. O
birlik yönetimiyle meşguldü, bu yüzden orada sadece ikimiz ve hizmetçiler vardı. Bazıları neredeyse aileden sayılırdı. Annemin nedimesi Davies, annem küçük bir kızken yanındaydı ve annem evlendiğinde onunla birlikte Spirefell'e geldi. Doğumdan sonra, annem... Davies ilk birkaç yıl beni neredeyse büyüttü."

"Çok üzüldüm, Kaine."

Uzun süre sessiz kaldı, ona bakmadı. "Üzerimde bir platform vardı ve Morrough eğilmişti. Elinde bir şey vardı. Sanırım kemik parçasıydı. Çığlık attığımı hatırlıyorum. Uyandığımda hala çığlıklar vardı, ama artık ben değildim. Duyamıyordum, sadece hissedebiliyordum. Sanki içime dikilmişlerdi, parçalanmış ama hala hayattaydılar."

Korkuyla ona baktı. "Hâlâ onları duyuyor musun?" Yavaşça gözlerini kırptı. "Artık daha sessizler."

Kadın zorlukla yutkundu. “Elimizdeki bilgilere göre, Ölümsüzler, Morrough'un kötü etkilerden muzdarip olmadan gücü kullanma girişimlerinin bir yan ürünüdür.”

Bir an sessiz kaldı. "Yani Ölümsüzleri öldürürsek, bu onu zayıflatır."

"Teorik olarak, evet. Tılsımları yok etmek filakterileri etkiler mi? Bu, Ölümsüzleri öldürür mü?"

Kaine başını salladı. "Hayır. O başka bir tane yapabilir, ama onlar... o zaman nekrotrollerden sadece biraz daha zeki olurlar."

"Yine de bir yolu olmalı. Bir çaresini bulacağız."

Ona baktı, ifadesi tekrar netleşmeye ve keskinleşmeye başladı. "Eğer Ölümsüzler

, bu, hepsi ölene kadar bu işin bitmeyeceği anlamına gelir."

Kaine'in onu neye hazırlamaya çalıştığını hemen anladı. "Hayır. Bunu tersine çevirmenin bir yolunu bulacağım. Bir ruhu bağlamak mümkünse, elbette onu çözmek de mümkün."

"Helena..."

Kız başını salladı. "Zaten bir kez seni kurtaramayacağımı düşündün. Bana daha fazla güvenmelisin." Boğazını temizledi, bu konuşmayı sürdürmeyi reddetti.

Ayağa kalktı ve hızla giyindi. "Bu bilgiyi merkeze götürmem gerek."

Aslında Crowther'a rapor vermek umurunda değildi. Wagner'in çizdiği dizilişi incelemeye başlamak istiyordu. Araştırma yapması gerekiyordu.

"Bekle. Senin için bir şeyim var, ama *umarım* bir daha ihtiyacın olmaz." Yağlı bezle sarılmış hançerleri vardı.

Onların nehirden aşağı sürüklendiğinden emindi.

"Onları nasıl buldun?"

"Yedeklerini yaptırdım. Senin alaşımına uygun bir metalurji uzmanı bulmak oldukça uzun sürdü. Birkaç ekstra setin olması akıllıca olur diye düşündüm."

"Teşekkür ederim," dedi, onlara sevgiyle dokundu ve saçını düzeltmeye başlamadan önce dikkatlice çantasına koydu.

"Saçının bu halini hiç sevmiyorum," dedi adam, onu şaşırtarak. Kız başını kaldırdı. "Onu kesebilirim."

Adam o kadar kırılmış görünüyordu ki, kız güldü.

"Çalışırken saçlarımın önümü kapatmaması lazım ve her an acil bir durum için hazır olmalıyım. Pratik olması için."

Adam ikna olmamış görünüyordu. "Seni daha çok görmek istiyorum."

Parmakları durdu. Gözlerinde açlığı görebiliyordu. Sahiplenici. Açgözlü. Onu savaştan uzaklaştırıp, izin verdiği anda saklayacaktı. Gözlerinde çatışma belliydi.

İstemek. İstemek. İstemek. Bunu kalp atışı gibi hissediyordu.

Onu saklayamazsa, elinden geldiğince kendine saklayacaktı. Bir ejderhaya aşık olmuştu.

"Her zaman senin emrindeydim," dedi. "Beni ararsan, mümkün olduğunca çabuk buraya gelirim."

O buna başını salladı. "Hayır. Karakolu daha fazla kullanamayız. Onarım planları yapılıyor."

Kalbi sıkıştı. "Oh. O zaman nasıl..."

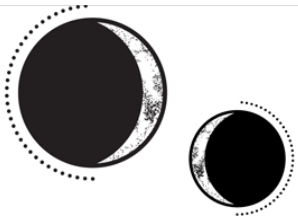
"Direniş gökyüzünü izlemiyor," dedi. "Amaris artık büyüdüğüne göre, gece Doğu Adası'na uçmak zor değil. Eminim bir yerlerde bir çatı vardır.
önümüzdeki haftaya kadar bir yer bulurum. Yüzük sadece bir kez aktifleşiyorsa, Direnişle ilgili değildir. Oraya vardığında bana haber ver, seni almaya gelirim."

Sol elini kaldırdı. Kırılma etkisinin sonunda geçeceğini korkmuştu, ama hala devam ediyordu; odaklanmadıkça yüzüğü zar zor görebiliyordu. O kadar hafifti ki, bazen neredeyse unutuyordu.

"Seni yakarsam..."

Elini yakaladı ve onu kendine çekti. Diğer eli sahiplenircesine boğazına kaydı, parmakları başını geriye doğru eğdi ve uzun ve derin bir öpücük verdi, sonra geri çekilip gözlerine baktı.

"Beni ara, gelirim."

. BÖLÜM 55

Nisan 1787

KAINE ONU SIK SIK ARARDI.

Bazen görevleri akşam geç saatlerde sona ererdi, ama çoğu zaman gece yarısını geçmişti. Helena, vardiyasında olmadığı zamanlarda, yüzüğü yanana kadar laboratuvarında çalışırdı.

Terk edilmiş birçok bina vardı. Kaine , geniş bir açık çatısı ve çalışan asansörü olan bir bina bulmuştu.

Helena oraya ulaşmak için herhangi bir kontrol noktasından geçmek zorunda kalmazdı.

Bazen Amaris iniş bile yapmazdı.

Helena çatının en açık kısmında durur, Amaris ise bir hayalet gibi sessizce gökyüzünden iner,

Kaine eğilip Helena'yı kapardı ve rüzgârla uçarak, görülmeden binaların üzerinden tırmanırlardı.

İndiklerinde, Kaine onu Amaris'ten indirir ve kontrol ederdi.

"İyi misin? Bir şey oldu mu?" diye sorardı, oysa Helena uçarken onun rezonansını derisinin altında hissetmişti ve Kaine onun yaralanmadığını biliyordu.

Kaine'in bu kadar takıntılı bir şekilde endişelenmesini beklemiyordu.

Onun Outpost'a hızlıca geldiğini, gözlerinin onu dikkatle takip ettiğini fark etmişti, ama o korkuyu saklamak zorunda kalmayana kadar, bu korkunun onu ne kadar derinden etkilediğini düşünmemişti.

İçeri girdiler ve o, ışıkta kendini görmesine izin verdi, kollarını açarak son seferkiyle aynı durumda olduğunu kanıtladı.
aynı durumda olduğunu kanıtlamak için kollarını açacaktı.

"Ben iyiyim. Gördün mü? Endişelenmene gerek yok."

Bu güvence hiçbir etki yaratmamış gibiydi.
Annelerine ne olduğu gizlenmişti ve Enid Ferron ona hiçbir zaman tam olarak anlatmamıştı; ya anlatamıyordu ya da onu korumak için.

Bunu saklamak muhtemelen en kötü seçimdi. Kaine annesi gibiydi. Bilmediği şeylere
.

Gözlerine bakıp, yüzünü ellerinin arasına alırdı. "Ben iyiyim. Hiçbir şey olmadı."

En sonunda annesinin gizli bir yarası olmadığına ikna olduğunda, içindeki gerginlik bozulurdu. Onu kollarına alırdı ve annesi onun kalbinin çarpışını hissederdi.

Bunu ona sen yaptın, bu ritüele sabırsızlanmaya başladığında kendine hatırlatırdı. *Onun zayıf noktasını tahmin ettin ve bunu kullandın.*

Adam onu tekrar öpmeden önce, yaralarını tespit etmek için parmaklarını onun vücudunda gezdirirdi.

Kız yaraları saklar ya da yokmuş gibi davranırdı
, kız onları keşfedemediği sürece. Savaşlardan sonra yaralılar arasında Nullium yaraları görülmeye başlamıştı.
Bazen Kaine'in vücudunda bir yerlere bir parça kalırdı ve bunun üzerindeki etkisi sınırlı olsa da, kan dolaşımına girdiğinde, o müdahale etmedikçe saatlerce rejenerasyonunu yavaşlatabilirdi.

Kaine'i iyileştirdiği gibi başka kimseyi iyileştirmedi ve iyileştirmeyecekti: kollarında, vücuduna sıkıca sarılıp. Omuzlarına, kollarına ve yüzüne açık ağızla öpücükler kondurarak onu işbirliği yapmaya ikna ederken, rezonansı
her yarasını titizlikle kontrol ederdi, ta ki Kaine sabırsızlanıp ellerini tutarak onu yatağa yatırıp yavaşça onu alana kadar. Her zaman çılgınca yavaştı.

Kaine, gözlerinin içine bakardı, ta ki Ava zihinlerinin birbirine değdiğini hissedene kadar.

"Sen benimsin. Sen benimsin." Bu sözleri tekrar tekrar söylerdi. "Söyle. Benim olduğunu söyle."

Parmaklarını birbirine dolardı, alınlarını birbirine bastırırdı ve bazen tüm vücudu titrerdi. Kız, onu sakinleştirmek için kollarıyla sarılırdı.

"Söz veriyorum, Kaine. Her zaman senin olacağım."

Onda sahiplenici bir korku vardı — ona dokunma şekli sanki onu son kez görecekmiş gibi.

Onu çağırmadığında, zaman uzar, Helena'yı sonsuz bir korkuyla doldurur, ta ki yüzüğü tekrar yanana kadar.

Sonra onun iyi olup olmadığını öğrenmek için çaresizce soran kişi Helena olurdu. Yalnız uyuduğu gecelerde, onun öldürüldüğünü gösteren kabuslar görürdü. Bazen sonsuza dek yok olurdu, bazen bir lich olurdu, bazen de bulunur ve yakalanırdı.

Hangisinden daha çok korkması gerektiğini bilmiyordu.

"Dikkatli ol." Bu, onun bir çatı katında onu terk etmeden önce her zaman ona söylediği son sözdü. Ellerini onun yüzüne koyar, gözlerinin içine bakardı. "Ölme."

O da başını öne eğip, kadının iç bileğini veya avucunu öper, gümüş rengi gözlerini kadının yüzüne dikerdi. "Sen benimsin. Her zaman senin için geleceğim."

Her zaman geldi.

Yine de her gün, şansın daha da azaldığını hissediyordu. Daha da azalıyordu. Savaş felaketin eşiğindeydi.

Her şey çökmeden önce, dizilim ve onun kararlılığının onu ne kadar uzağa götürebileceğinden emin değildi.

kararlılığının onu her şey çökmeden önce ne kadar uzağa götürebileceğinden emin değildi.

O, bıçak sırtında yürüyordu.

O uyurken, kız onun yüzüne bakıp hayatta kalmasını diledi.

Bunu gerçekleştirecekti. Denizleri aşıp uzaklara gideceklerdi, böylece kimse onları bulamayacaktı. Kendine söz verdi,

Bir yolunu bul. Ona söz verdi: Bir sonrası olacaktı. "Sana bakacağım. Yemin ederim Helena, her zaman sana bakacağım." Onun, cildine ya da saçlarına çok düşük bir sesle mırıldandığını duydu, neredeyse duyamıyordu. Bazı günler bu dürtü diğerlerinden daha kötüydü.

Bir gece onu tekrar tekrar söylediğini duydu. Genellikle kısa bir süre sonra dururdu, ama bu sefer durmadı.

Başını kaldırdı ve onunla göz göze gelebilmek için yüzünü elleriyle tuttu. "Kaine, ben iyiyim. Bana hiçbir şey olmayacak."

O, onu eğitirken ve ne zaman ayrılmak istese, sanki kendini hazırlayıp kaçınılmaz olarak gördüğü şeyi beklermiş ifadeyle ona baktı, sanki kendini hazırlıyor, kaçınılmaz olarak gördüğü şeyi bekliyor gibiydi.

Savaş, kaçışın imkansız olduğu bir kafes gibiydi.

O sakinleşti ve başını kadının göğsüne yaslayarak dinledi. kalp atışlarına, kolları onu çevreliyordu. Parmaklarını onun saçlarına doladı ve sessizlik vardı, ama onun sözleri mırıldandığını hissedebiliyordu.

Konuşmadan önce tereddüt etti.

"Bana anneni anlat, Kaine. Kimseye anlatamadığın her şeyi anlat bana."

O sessiz kaldı. Parmaklarını omuzlarında gezdirerek, birbirine bağlı yara izlerini takip etti. "Bana anlatabilirsin. Sana yardım ederim."

Uzun süre konuşmadı, uykuya dalmış mı diye merak etti. Sonra başını çevirdi, profilini görebileceği kadar.

"Daha önce hiç kimseye işkence edildiğini görmemiştim," dedi sonunda. "O... işkence gördüğünü gördüğüm ilk kişiydi. O..." Kelimeleri bulmaya çalışırken çenesi titredi. "...onlar onu deney yaptılar. Oysa o... o hiçbir şey yapmamıştı."

Konuşurken gözleri büyüdü. Odanın karşısına, uzaklara bakarak bakakaldı.

Helena onu izledi ve onu görebiliyordu, sadece on altı yaşında ve yaz tatili için eve dönmüştü.

Eve dönmüş, farkında olmadan asla kaçamayacağı bir kabusa adım atmıştı.

"Düşündüm ki..." Sesi birden gençleşti. Çocuk gibi. "Bir süreliğine, Prensliği yakında öldürürsem
yeterince öldürürsem iyileşeceğini düşündüm. Her şeyi düzeltebileceğimi düşündüm. Ama döndüğümde o... kendi gölgesinden ibaretti. Sanırım... Sanırım
yaz boyunca dayanmaya çalıştı, ben oradayken cesur bir yüz göstermeye çalıştı, ama...

"Bir ay bile gitmemiştim." Sözleri alçak ve titriyordu.

Helena parmaklarını onun saçlarına geçirdi. O gözlerini kapattı gözlerini kapattı, çenesini aşağı indirdi, vücudu içe doğru büzüldü.

"Prensliği öldürdükten sonra, geri dönmem bir günden fazla sürdü
geri dönmem bir günden fazla sürdü ve onlar benim yaptığımı biliyorlardı. Duymuşlardı, ama ona o lanet olası kalbi verene kadar onu dışarı çıkarmadılar. O hala atıyordu. Sürekli nöbetler geçiriyordu; yere yığılıyor, nefes almayı kesiyor ya da sallanarak mırıldanıyordu. Doktorları çağırdım, ama onun zayıf bir bünyesi ve histeri eğilimi dışında bir sorunu olmadığını söylediler. Onu bir kuruma yatırmamı ya da
onu sersemleten tonikler ve iğneler yapılmasını önerdiler.

Helena elini sıktı, parmaklarını dizinin üzerinde gezdirdi.

Hesaplayıcı, Kurnaz, Sadık, Kararlı, Acımasız, Asla Yanılmayan, Tereddüt Etmeyen ve Boyun Eğmeyen.

Annesinin intikamını almak için. Onu hayal kırıklığına uğrattığına inandığı tüm davranışlarının kefareti olarak.

"Çok üzgünüm, Kaine."

Sessiz kaldı. Gözlerini kapattı ve derin bir nefes aldı.

"O zaman..." Sesi kesildi.

"O zaman..." Yine kesildi. "Durumu iyileşiyordu, hatta tamamen iyileşebileceğini düşünmüştüm, ama ben... ben... Yeni bir bölgeye atandık.

bölgeye atandık. Örnek teşkil etmesi gereken ailelerin bir listesi vardı. Baba, anne, iki çocuk. Ebeveynleri öldürdükten sonra, anneyi dirilttiler ve onu büyük kızla birlikte bıraktılar. Benim bir şeyler bulmam gerekiyordu.
Küçük bir şeydi, saçında fiyonklu iki örgü vardı. Bir doğum günü pastası vardı. Sanırım onun pastasıydı. Durant onu saçından sürükleyerek bana uzattı... Ne istediklerini biliyordum ama kaçtım."

Yutkundu. “Bir gemiye iki kişilik bilet aldım. Annemle birlikte uzaklara yelken açabileceğimizi düşündüm, çok geç olana kadar onunla gidemeyeceğimi bilmeyecekti. Ama onu almaya gittiğimde, onlar oraya önce varmışlardı. Cesedi getirmişlerdi.”

“Oh, Kaine...” Helena dehşete kapılmıştı, başka bir şey söyleyemedi. Elini o kadar sıkı tutuyordu ki, parmaklarının dolandığı yerde morluklar olacağını düşündü.

"Onunla birlikte kaçmanın bir yolunu bulmaya çalıştım." Ses tonu değişti, hikaye hayatının içinden geçerken giderek tanıdık gelmeye başladı. Sert, kontrollü ses tonunun izleri ortaya çıkmaya başladı. "Her şeyi hazırlamıştım, her ayrıntıyı ve olasılığı, ama o bensiz gitmek istemedi. Onu zorlamak, uyuşturmak, tekneye bindirmek ve onu göndermek istedim, ama benim için geri döneceğinden çok korkuyordum ve onu hapse attırmak istemedim. Onu tekrar hapseden biri olmak istemedim."

Sesi giderek kesildi. "O gece eve gitmemiş olsaydım... o ölmezdi. Neden yaptığımı bilmiyorum."

Sessizleşti.

Helena, oturmak için onun altından yeterince kaydı. Göğsünden yayılan yırtıcı bir acı olmadan ona bakamıyordu. göğsünde yırtıcı bir acı yayılmadan ona bakamıyordu.

Alnına hafifçe dokundu. "Kaine, ben senin annen değilim."

Kaine irkildi, ağzını açıp inkar etmek istedi, ama Helena onu kesmeden devam etti. "Ebedi

Ateşi, sen bir görevi başaramazsan bana zarar vermeyecek. Seni cezalandırmak için bana işkence etmeyecekler ya da beni tehlikeye atmayacaklar. Ben rehine değilim. Bu savaşta yer alıyorum çünkü ben öyle seçtim.
Ben kırılgan değilim. Kırılmayacağım. Lütfen." Başparmağıyla elmacık kemiğinin kemerini okşadı. "Bana inan."

Adam başını salladı. "Seni buradan çıkarayım. Direnişe yardımımı etkilemeyeceğine yemin ederim. Sadece seni buradan çıkarayım."

“Herkes savaşırken ben kaçmayacağım. Bunu birlikte başarabiliriz. Sana yardım etmeme izin ver. Artık her şeyi tek başına yapmak zorunda değilsin.”

Umutsuzluk gözlerine yansıdı.

"Benden savaştan kaçmamı isteyemezsin."

Dudakları kıvrıldı. "Neden olmasın? Onlar için yeterince şey yapmadın mı?
? Seni sattılar. Ya ben..." Sesi kesildi ve gözlerine bakamadı. "Ya aynı teklifi sana içtenlikle yapan biri olsaydı? Yine de giderdin... Ve ben seni eğitmemiş olsaydım, Holdfast'ı kurtarırken ölürdün."

"Ve ben kabul ettim. Her şeyi. Kimse beni zorlamadı. Yeterince yaptığımızda, başkalarını sonuçlarına katlanmak için geride bırakıp gitmeyi seçemeyiz. Böyle bir savaşta
böyle bir savaşta sivil yoktur. Eğer onlar kazanırsa" — ellerini açarak — "herkes kaybeder."

O çenesini sıktı ve Helena onun ne demek istediğini anladı: Umursamıyordu. Onun dışında kimsenin hayatta kalıp kalmadığını umursamıyordu.

Helena hüzünlü bir nefes aldı ve başını eğerek yüzünü onun omzuna gömdü. Adam kollarını ona doladı.

Neredeyse uykuya dalmışken, onun zayıf fısıltısını duydu. "Sana bakacağım. Yemin ederim,
her zaman sana bakacağım."

KAINE, Direniş içindeki durum kötüleştikçe Helena'nın tek teselli kaynağıydı.

Lila sonunda rezonansını geri kazandığında, uzun iyileşme süreci, onun tüm yaşam enerjisini emmiş gibiydi. Her zamanki gibi kendine gelemedi ve göğsü ve omzundaki ameliyatların izleri hareketlerini kısıtlıyordu ve hareket kabiliyetini yeniden kazanmak için uzun süreli tedavi ve terapiye ihtiyaç duyuyordu.

Helena olası bir tedavi planı hazırladı, ancak bu plan diğer şifacılardan birine verildi. Luc, Helena'nın Lila'dan ve kendisinden uzak tutulmasını istemişti.

Helena, bunu öğrendikten sonra Pace'in masasına bakarak oturdu.

"Hala acil servis vardiyalarında çalışacaksın," dedi Pace.

"Tamam," dedi Helena, donuk bir sesle. "Bu, Luc'un daha bilinçli olduğu anlamına mı geliyor? Eğer şimdi isteklerde bulunuyorsa."

Luc özel odasına taşındığından beri Helena, onunla veya durumuyla ilgili hiçbir şey görmemiş veya duymamıştı, ancak Konsey onun hala istikrarlı bir şekilde iyileştiğini ısrarla vurguluyordu.

Başhemşirenin dudakları seğirdi. "Şey, 'bilinci açık' kesinlikle kelime olarak kullanılabilir." Boğazını temizledi. "Zamanla tekrar normale döneceğinden eminim. Onun için endişelenmene gerek yok, bunu yapan başka birçok kişi var."

Helena yavaşça başını salladı, ama zaman, Ebedi Alev'in sahip olmadığı bir şeydi.

Luc, Direniş'in temel taşıydı. O olmadan her şey hızla istikrarsızlaşıyordu. Crowther, Kaine'e daha fazla güvenmeye başladı ve onu yanlış bilgi yaymak ve sabotaj yapmak için onu kullanmaya başladı, sanki Ölümsüzler ordusu parçalanacak bir makineymiş gibi. Helena'nın teslim ettiği zarflar her seferinde daha kalınlaşıyordu.

Kaine yaptıklarından bahsetmiyordu, ama Helena onun baskı altında çökmek üzere olduğunu anlayabiliyordu. Onu her gördüğünde giderek daha çaresiz hale geliyordu.

Helena, her iki taraf için de koruması ve üretmesi beklenen her şeyin altında eridiğini izlerken, kendisi kafeslenmiş bir hayvan gibi karargahta mahsur kalmıştı.

Yiyecek aramadan, saatlerini yeni araştırmalarla doldurdu. Shiseo, Konsey'in talebi üzerine simyayı mükemmelleştirmeye çalışırken liderliği üstlendi.
Kaine'den, nullium'un Ölümsüzlerin yeteneklerini ve yenilenmelerini engellediğini ve
her kimyager gibi onların yenilenme yeteneklerini de engellediğini biliyordu.

Shiseo, hedefli rezonans bastırma yaratmak için bir nullium

manşet tasarladı

rezonans bastırma yaratmak için bir nullium manşet tasarladı. Bu manşet, rezonansı bulanıklaştırarak statik bir his yaratmak için bileğe takılıyordu.

Helena bunu denedi, bir tanesini kendi bileğine taktı, parmaklarını bükerek koluna doğru kaydırdı. Dirsekine yaklaştığında, paraziti aşabildi. Kafasını salladı. "Bunlar rezonansı tamamen bastırmıyor."

Onu çıkardı ve Shiseo'nun nullium ile kapladığı iç kısmını inceledi.

"Eğer onu tamamen silmek istiyorsak, bunun
içeriden yapılması gerekirdi," dedi. "Nullium seramikle kaplansaydı, korozyonu ve biyo-paraziti önlerdi. İnce bir tüpünü tam buradan
buraya ince bir tüp yerleştirilseydi" — parmaklarını radius ve ulna arasındaki boşluğa bastırdı — "manşet bastırma çivisi etrafına geçip kimyasal olarak yerine kilitlenebilirdi. Eminim
o zaman rezonans olmazdı."

Shiseo o kadar rahatsız görünüyordu ki Helena, önerisinin pratik işlevinin ötesindeki gerçekliğini fark etti.

Çeşitli Ölümsüzleri, hepsi kasklarının ve ölülerinin arkasına saklanmış halde kelepçelemek bir şeydi, ama daha olası bir tutsak olan Kaine'i düşündüğünde, midesinde bir çukur açıldı.

Kafasını salladı. "Boş ver. Bu çok fazla. O kadar bastırmamıza gerek yok."

"Muhtemelen işe yarardı."

Kafasını salladı. "Gerek yok. Bu tasarım yeterince iyi."

Bazen Helena'nın yüzüğü iki kez yanardı ve bu olduğunda genellikle Amaris gelirdi ve Kaine neredeyse sırtından düşerdi. Diğer zamanlarda Amaris tek başına görünürdü. Helena kimeranın sırtına tırmanır, hava etrafında çırpınırken koşum takımına tutunur
ve şehrin alt kısmına, bir bodruma, yıkık bir binaya veya bazen bir sokağa uçarlardı ve Helena Kaine'i bulurdu. Genellikle bir parça nullium şarapneli
bir parçası, onun çıkaramayacağı kadar derine gömülürdü.

Çantasında her zaman tıbbi aletler, bandajlar ve her türlü ilacı bulundurmayı öğrendi. Nullium'un etkisi giderek artarken, yaralanmalar genellikle ameliyat gerektiriyordu. Sadece bir el feneriyle ışık sağlayarak elle ameliyat yapmada ustalaştı.

Kaine, biri gelirse diye nöbet tutmak istediği için onu
bayılmaya izin vermezdi, ama genellikle yarı
deliriyor, gözleri neredeyse gümüş rengi parlıyor, nefes nefese mırıldanıyordu
"Ben iyiyim, neredeyse hiç hissetmiyorum. Merak etme. Yakında gideceğiz... Hallettim. Sadece... biraz daha..." diye mırıldanıyordu.

Kafasını kucağına yatırıp, durumu stabilize olurken ona yumuşak bir şekilde şarkı söyler, ellerini ellerinde tutardı. Nullium iyileşmesini çok yavaşlatıyordu. Çok fazla kan kaybetmişti, bilincinin sınırında dolaşıyor ya da titremeye başlayıp şoka giriyordu. Parmaklarını ve rezonansını
okşayarak, özürler mırıldanırdı.

Onu öldürüyor musun? Onu öldürüyor musun? Bu senin yüzünden.

O, sadece o bilinçli olmadığında onun için ağlamasına izin veriyordu.

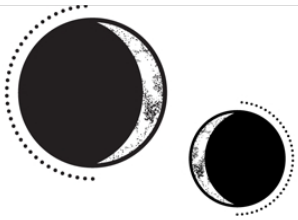
Onun ellerini kendi elleriyle kavradı, onu düzeltmeye çalıştı.

"Üzgünüm. Üzgünüm. Çok üzgünüm," diye tekrar tekrar söyledi.

Gözlerini sildi ve o kendine gelmeden önce kanı temizledi.

Kendine geldiği anda vücudundaki gerginliğin
ve başını kaldırıp onu gördüğünde nefes aldığını hissederdi.

Uzun gecelerde Amaris, Helena'nın arkasına kıvrılır, Kaine'in gevşek ellerine burnunu sürterdi. Helena oturur, parmaklarını Kaine'in yüzünde gezdirir, her kalp atışını takip eder ve "Sana bakacağım. Söz veriyorum, sana her zaman bakacağım" derdi.

BÖLÜM 56

Maius 1787

ÖLÜMSÜZLER İLK NULLIUM BOMBASI'nı ilkbaharın ortasında kullandılar.

.

Direniş, böyle bir saldırının geleceğini biliyordu; Undying, Lila'ya karşı nullium kullandığından beri nullium kullanımı giderek artmıştı ve yaralanmalar ağır olsa da, nullium, kırılganlığı nedeniyle bir savaş silahı olarak kullanımı sınırlıydı. Ancak bomba olarak yıkıcı bir etkiye sahipti.

Birkaç küçük şarapnel parçası, bir simyacının rezonansını yok etmek için yeterliydi. Kanla karışıp
kan yoluyla yayılırsa, hastane yaraları elle dikmek, kenetleme maddeleri vermek ve ardından hastanın rezonansının düzelmesini beklemek zorundaydı.

Uzman simya tıbbı ile şifa birleşince, Direniş savaşçılarının iyileşmesi verimli hale gelmişti; savaşçı kan kaybından ölmediği sürece, dünyanın diğer yerlerinde iyileşmesi aylar süren yaralar burada birkaç gün veya hafta içinde iyileşebiliyordu.

Ancak nullium ile iyileşme süreci çok yavaşladı.

Hastane elinden geldiğince hazırlık yapmıştı, doktorlar ve cerrahlar manuel cerrahi hakkında bilgi ediniyor, kimya departmanı ise büyük miktarda
ancak lojistik, morali iyileştirmek için yeterli değildi. İnsanlar dehşete kapılmıştı. Simya ve rezonans her şeydi; bunların olmadığı bir dünya, simya öncesi taş devrine geri dönmek gibiydi.

Her şeyi sakinlikle karşılayan Ilva, Luc'un yakalanmasından sonra kalıcı olarak dengesini kaybetmiş gibi görünüyordu,
Belki de bir Lapse olduğu için, sadece tehdidin duygusal ciddiyetini ve moral üzerindeki etkisini
anlayamıyordu.

Tek parlak nokta, Luc'un aniden
sorumluluklarının farkına varmış gibi görünmesiydi. Çoğunlukla odasında inzivaya çekilmiş olan Luc, Althorne'un Direniş'in huzursuzluğunu yatıştırmak için topladığı bir toplantıda aniden ortaya çıktı. Luc, tamamen beyaz ve altın rengi giysiler içinde, haklı bir öfkeyle yanıp tutuşuyordu.
Fiziksel olarak küçülmüştü. Zırhı çoğunu gizliyor olsa da, yüz hatları gözle görülür şekilde zayıflamıştı. Yine de,
Vücudu artık sadece bir kabuk olsa da, ruhu parıldıyordu. Hayatı yayıyor gibiydi.

"Morrough, kendinden önceki tüm büyücüler gibi, Direniş'in korkmasını ve Ebedi Ateş'in ışığının sönmesini istiyor," dedi, mavi gözleri parlayarak.
"Onlara bu zevki tattırmayacağız. Paladia bizimdir. Bu şehri bir fener olarak inşa ettik; bu ışık, nesiller boyu
nesiller boyunca dünyayı büyücülüğün lekesinden korudu.
Tanrılar bizim tarafımızda. Sol fethedilemez. Doğa kanunları yozlaşmaya zafer vermez. Başarısız olmayacağız; atalarımızın sadakatleri
ve cesaretleri karşılığında aldıkları ödülleri biliyoruz ve biz de aynısını tadacağız!"

Sesinde bir sertlik vardı, ama konuşurken garip bir şekilde nefes kesiciydi, zirvedeki güneş gibi. Havadaki ruh halinin belirsizlik ve korkudan inanca, imana dönüştüğünü hissedebiliyordu.

Luc konuşmaya devam etti, şehri yakından tanıyan birinin sevgi dolu ayrıntılarıyla anlattı, hayallerini anlattı
ve babasının Paladia'nın görkemli geleceği için sahip olduğu hayaller.

Helena'nın bir sonraki hatırladığı şey,
karşı saldırı hazırlıkları yapılıyordu. Filolar hazırdı. Henüz savaş görmemiş olan Luc'un yeni taburu

dört taburla birlikte harekete geçti ve Batı Adası'nın bir bölgesini ele geçirdi.

Helena, hepsi zafer geçit töreniyle geri dönerken, alkışlar eşliğinde, bir köprüden onları izledi. Luc, bir kamyonun arkasında duruyordu, Sebastian onun yanında, kapılardan geçerken el sallıyordu.

Lila gitmemişti. Resmi olarak, henüz
ama gerçekte mahkeme henüz başlamamıştı, liderler Luc'un nasıl tepki vereceğinden endişeliydi. Eğer Luc, Prens olarak yetkisini kullanarak Konsey ve askeri liderlere doğrudan karşı çıkarsa, bunu engelleyecek gerçek bir yol yoktu.
Onu geçersiz kılmak, liderliğin tamamen çökmesine ve Direnişin parçalanmasına yol açmaz.

Luc, Lila'yı baş paladini olarak kabul ettiği sürece,
Lila, Konsey'in geri kalanının söylediklerini görmezden gelebilir—onun yemini Luc'a idi. Ve böylece Lila belirsizlik içinde kaldı.
savaşmaya hazır değildi, ama artık gerçekten yaralı da değildi. Kule'nin kapısında durmuş, diğerleriyle birlikte alkışlıyordu, ama yüzünde keder parlıyordu.

Karşı saldırı o kadar ani ve cüretkârdı ki, Ölümsüzler neredeyse hiç savunma yapamamıştı. Benzer şekilde, Konsey de Luc'un ani liderlik hamlesiyle gafil avlanmış ve onun kararlılığının ardından telaş içinde kalmıştı. Saldırının başarısı, özellikle de Luc'un Konsey'deki yerini almasıyla Direniş'in morali yükseldiğinde, onunla tartışmayı zorlaştırıyordu.

Savaşlar birbirine karışmaya başladı. Ancak artık nullium yaralanmaları için bir sağlık koğuşu vardı ve kayıp oranları hızla yükseldi, enfeksiyonlar ve hastalıklar giderek artan bir tehdit haline geldi. Önce aşırı kalabalıklaşma, ardından temiz çarşaf ve bandaj sıkıntısı yaşandı
temiz çarşaf ve bandaj sıkıntısı yaşandı, ardından kan enfeksiyonları başladı ve hastalıklar ortaya çıktı.

Helena bazen günlerce vardiyada çalışır, Crowther'a gönderilen mesajlar dışında Kaine'in sinyallerini görmezden gelirdi. En azından iş, zihninde endişe izleri bırakmasını engelliyordu.

Yalnız kaldığında, yatakta uzanır, tavana bakarak Kaine'in yüzüğünü parmağında döndürür ve
Wagner'in çizdiği dizi taslağını düşünürdü. Dokuz nokta.

Kuzey simyası neredeyse her zaman beş veya sekiz, yani elemental veya göksel sayıları kullanırdı. Enstitü'de öğretilen tek dizi formülleri bunlardı,
Holdfastların piromansi hariç, yedi noktalı bir diziyle çalışıyordu, ama Helena bunu sadece
çünkü Luc'un ödevine yardım etmişti.

Dokuz noktalı dizilimden hiç duymamıştı. Nasıl çalıştığını hiç bilmiyordu ve elindeki tek örnek, bariz hatalarla doluydu ve simya ilkelerine hiç aşina olmayan biri tarafından çizilmişti.

Kaine'e yapılanları nasıl tersine çevirebilirdi ki
Yöntemi anlamadan bunu nasıl tersine çevirebilirdi? Parmaklarını hareket ettirerek enerji kanallarını görselleştirmeye çalıştı. Aklı sürekli
Soren'e dönüyordu.

Düşüncelerini bastırdı, animansiyonla gömdü, zihnini onunla ilgili anılarını
ama bu onu rahatsız etmeye devam ediyordu — onun değil
yıkım değil, öldüğü an. Hasta ölmeden önce her zaman rezonans bağlantısını kesmeye çalışırdı, ama o anda tüm dikkatini Soren'e vermişti.

Enerji, onun hissi, elektrik akımı gibi içinden geçen, üçün katları üzerinden kanalize etmeyi hayal etmeye çalıştığında sürekli aklına geliyordu.

Bu onu meraklandırdı. Morrough yaşayan ruhları kemiklerin içine hapsedebiliyorsa ve ilk Necromancer tüm
bir kasabayı bir Taşın içine hapsetmişse,
başka biri diğer enerji formunu yakalarsa ne olurdu? Bunu daha önce yapan olmuş muydu?

Bir dahaki sefere ölümün eşiğinde bir hasta hissettiğinde, bağlantıyı koparmak yerine, bağlantıyı açık bıraktı ve enerji çarptığında onu tutmaya çalıştı. Enerji,
ve saatlerce elini uyuşturup sızlatmıştı.

Tabii ki, onu öylece tutamayacağı açıktı. Bir tür kap gerekecekti. Güneş taşı muskası
Cıva mı? Yoksa cam mı? Belki de kristal. Depolardan çeşitli maddeler denedi, garip metaller ve diğer bileşikleri cebinde hastaneye gizlice soktu, enerjinin bunlardan herhangi birine kanalize olup olmayacağını görmek için.

Güneş taşları çatladı, metal ise cebini ateşe verdi. Deponun arkasına itilmiş bir kutuda, birkaç büyük obsidiyen parçası buldu. Volkanik camın erime noktası normal camdan daha yüksekti.

Bir parçayı cebine koydu.

Bir hastanın yaşam gücünün zayıfladığını hissettiğinde onu sıktı. Bu hasta, organlarını parçalayan şarapnel parçalarıyla yaralanmış nullium hastalarından biriydi ve enfeksiyon
Tedaviye yanıt vermemişti. Kalbini zorla atmaya devam ettirebilirdi, ama bu sadece ölümünü geciktirecekti; o, oradan ayrıldığı anda ölecekti. Ateşinden cildi yanıyordu.
ve o, görünmeyen birine konuşurken, onun elini sıkıca tutuyordu, sözleri gittikçe yavaşlıyordu.

O, gözleri sabitlenirken, zorlukla yutkundu ve rezonansını açık tuttu. Ölüm dalgası, obsidiyene doğrudan elektrik şoku gibi içinden geçti.
elektrik şoku gibi içinden geçip obsidiyene doğru ilerledi.

Kolu kısa bir süre uyuştu. Duygusu geri geldiğinde, adam ölmüştü ve obsidiyen parmaklarına karşı sıcak bir uğultu yayıyordu. O garip karanlık enerjiyi hissedebiliyordu.

Parmakları titreyerek onun gözlerini kapattı ve yüzünü çarşafla örttü. Az önce bir ruhu volkanik camda hapsetmiş miydi? Onu sıktı. Hayır. O enerjinin nasıl bir şey olduğunu biliyordu, tılsım ve Kaine. Bu farklıydı.

Yine de, vardiyasını bitirene kadar yokmuş gibi davranmaya çalıştı.

Laboratuvarına koştu. Kapıyı açtı ve yerde kıvrılmış, yüzü şişmiş, gözleri kızarmış Lila'yı görünce bir anda durdu.

Helena donakaldı. Tanrılar, mahkeme. Başlamış olmalıydı.

Luc'un kurtarılmasından önce Lila'yı neredeyse hiç görmemiş ve onunla konuşmamıştı. Bir gün odasına döndüğünde Lila'nın tüm eşyalarının gitmiş olduğunu gördü ve Soren için özel bir anma töreninin
daha sonra Soren için özel bir anma töreni düzenlendiğini öğrendi.

Kendini açıklamaya çalışmak istese de, bunu yapamadı, çünkü resmi olarak Soren ölmüştü.

Ama Luc, Lila'ya gerçeği söylemiş olacaktı.

Helena donakaldı, Lila'yı buraya neyin getirebileceğini bilemiyordu.

"Lila." Helena obsidiyeni yere koydu ve tereddütle hareket etti. "Lila, ne oldu? Ne oldu?"

Lila uzun süre Helena'ya bakarak cevap vermedi. "Bir hata

yaptım," dedi Lila sonunda, sesi neredeyse duyulmayacak kadar "Çok büyük bir hata yaptım."

Helena zorlukla yutkundu. "Sorun yok. Eminim her şey yoluna girecektir. Ne yapmış olursan ol, o kadar da kötü olamaz."

Soren'in hayaleti a r alarında asılı kalmış gibiydi.

"Hayır." Lila başını salladı. "Herkese yalan söyledim. Hayatım boyunca yalan söyledim. Şimdi... şimdi ne yapacağımı bilmiyorum..."

Sesi o kadar gergindi ki, sesi kesildi.

"Soren bunu bilen tek kişiydi," diye fısıldadı Lila. Gözleri dolmuştu, ama gözyaşları akmadı. "O her zaman sırlarımı sakladı. Ne yapması gerektiğini bilirdi. Beni korumak onun görevi olduğunu söylerdi."

"Ne oldu?" Helena çekinerek elini uzattı.

Lila başını kaldırdı ve derin bir nefes aldı, çenesi
titreyerek nihayet konuştu. "Ben... ben hamileyim."

Helena kıpırdamadı. Konuşamadı. Lila'nın az önce söylediği sözlere inanamayacak kadar şaşkındı.

Hamile olduğunu bilmek, en az iki ya da üç aylık olduğu anlamına geliyordu ve bu, adet döngüsünün düzenli olduğu varsayımıyla döngüsünün düzenli olduğunu varsaymak anlamına geliyordu, ama Helena bunun böyle olmadığını biliyordu. O sırada hastanede yatıyordu.

"Nasıl?" Helena'nın aklına gelen tek soru buydu. Bunun anlamının geri kalanı önemli değildi.

Lila yutkundu, başını sarsarak hareket ettirdi ve boynundaki yara izleri gerildiğinde yüzünü buruşturdu. "Biliyorum. Yapabileceğimi sanmıyordum. Olanlardan sonra... Her şeyden sonra. Bunun mümkün olmadığını düşünmüştüm."

"Hayır," dedi Helena sabırsızca. "Yani, evet, o da var, ama hastanedeyken hamile değildin. Dışarı çıkalı daha... Hamile olduğunu nasıl bilebilirsin ki?"

Lila, Helena'nın gözlerinden kaçınarak başını eğdi. "Bu... bu bir sır. Hamile olduğumu *biliyorum*."

O anda, Helena'nın yıllar önce fark etmesi gereken, inanılmaz derecede bariz bir şey nihayet aklına geldi.

Lila Bayard, savaşlardan neredeyse hiç yara almadan dönen, yaralarından her zaman mucizevi bir şekilde iyileşen, herkesin bir yıl süreceğini söylediği protez bacağına birkaç ayda adapte olan Lila Bayard. Rezonansını kaybedene kadar yaralarından kurtulmak için hiç mücadele etmemiş olan Lila Bayard.

"Sen bir vivimancer'sın," dedi Helena.

Lila gözlerine bakmadan hafifçe başını salladı. "Bunu kendimden başka kimseye kullanmadım. Soren'e birkaç kez kullandım, ama sadece o istediğinde. Kimsenin bilmesine izin veremeyeceğimi söyledi.
kimseye söylememem gerektiğini söyledi. Annem ve babama bile, çünkü insanlar öğrenirse Luc'un şövalyesi olmama izin verilmeyecekti."

"Bunca zamandır mı?" Helena, hissettiği ihanet duygusuyla şaşkın bir şekilde yumuşak bir sesle konuştu.

"Üzgünüm. Sana söylemek istedim ama... senin için nasıl olacağını biliyorsun.
Nasıl bir şey olduğunu biliyorsun. Luc tehlikedeyken bu riski göze alamazdım. Senin gibi olamazdım, ben sadece savaşmakta iyiyim."

Bu açıklama, Helena'nın o anda sindirebileceğinden fazlasıydı.

"Baba kim?" diye sordu Helena, sanki bu tamamen açık değilmiş gibi.

"Luc olduğunu biliyorsun."

Helena başını salladı. Kızgın olmak istiyordu ama kendi sırları daha kötüydü ve Lila'nın Soren'in yokluğunda ona sığınmış olması çok şey ifade ediyordu.

"Muhtemelen duymuşsundur, bir mahkeme planlıyorlar Lila'nın sesi boş ve umutsuzdu. "Eskiden kendime, sonunda her şeyin karşılığını alacağımı söylerdim, ama savaş devam etti. Ben hiç... Yani, birkaç kez denedi, ama her seferinde onu azarladım." Lila başını salladı. "Ama fark etmez, herkes cephede seviştiğimizi düşünüyor. Sevişmemiş olmamızın bir önemi yok." Başını eğdi. "O bölgeyi ele geçirdikten sonra geri döndüğünde... Benimle ilgisi olmadığını biliyorum, ama kendimi mahvolmuş hissettim. Geride bırakılmış geride bırakılmış ve bundan sonra da hep öyle kalacağımı bilmek. Geldi ve beni buldu ve bana tüm bu zaman boyunca beni düşündüğünü söyledi ve..." Omuz silkti. "Herkes öyle olduğunu düşünüyor zaten, o yüzden..."

Helena tereddütle elini omzuna koydu. "Sorun değil. Ben halledebilirim. Erken saatse malzemeleri alabilirim ya da vivimancy kullanabilirim, sen nasıl istersen. Kimse bilmeyecek."

"Hayır."

Helena, yanlış duyduğuna emin olarak Lila'ya baktı.

Lila derin bir nefes aldı, gözlerinden kaçındı. "Yani, Bu yüzden geldim. Yapabileceğini biliyordum, ama beklerken, bunun olasılığı ne kadar ki diye düşünmeden edemedim. Başını salladı. Son adetimi ne zaman gördüğümü hatırlamıyorum. Yıllar oldu. Yapabileceğimi sanmıyordum. Her zaman Soren'in evlenip Bayardların yeni neslini kuracağını düşünmüştüm, ama şimdi geriye sadece ben kaldım."

Helena'nın söyleyecek sözü yoktu.

Lila, Helena'nın yargısını hissedebiliyormuş gibi başını eğdi ve küçüldü. "Muhtemelen kalıcı olmayacak. O yüzden belki de bekleyebilirim ve... bunu bir süreliğine yaşayabilirim."

"Peki ya kalırsa?" diye sordu Helena. Lila cevap vermedi.

Helena'nın göğsü sıkıştı. Lila'nın aptalca davrandığını söylemek istedi. Savaş sırasında bir bebek. Lila ilk olmayacaktı, ama yine de o kızlar farklıydı. Lila bir simyacıydı. Bir savaşçıydı. Bu iki şey de annelikle bağdaşmazdı. Kurallar katıydı.

"Kalıcı olmayacak," dedi Lila.

"Bu bir cevap değil," dedi Helena sertçe. "Ya öyle olursa? Savaş sırasında bir bebek sahibi olacaksın ve
O zaman artık bir şövalye olamazsın. Bir daha savaşmana izin vermezler."

Lila tırnaklarını kemiriyordu, tırnak etleri kanıyordu. "Luc savaşı bırakıp liderliği devralacak. Ilva
yönetici olarak devam etmek için çok yaşlı ve onun yerine güvenebileceği kimse yok. Eğer paladinlikten istifa edersem, mahkeme açmayacaklarını, Sebastian'ın benim yerime geçeceğini ve tekrar savaşmaya izin verileceğini söylüyorlar." Lila derin bir nefes aldı. "Kendi birimimin komutanı olacağım. İlk kadın."

Lila'nın sesinde, bunun
tarihi bir başarıya dair gurur ya da heyecan göstermiyordu, çünkü eski rütbesinden mahrum bırakılmış ve skandalın peşini bırakmadığı bir durumda savaşa yeniden girmesi imkansızdı.
İtibarı ve mirası geri dönülmez bir şekilde lekelenmişti.

"Eğer benim hasta olduğumu söylersen, kimse hamile olduğumu bilmez ve eğer tutmazsa, hiçbir şey olmamış gibi göreve geri dönerim."

"Ya da aktif savaştan emekli olup, senin deneyimlerinden yararlanabilecek
senin deneyimine ihtiyaç duyan acemileri eğitebilirsin," dedi Helena. "Bu iki seçenek dışında başka seçeneklerin de var."

"Emekli olmayacağım. Bayardlar için işler böyle yürümüyor," dedi Lila, mavi gözlerini kırpıştırarak. Yüzünü buruşturdu. "Üzgünüm. İnsanlar bana her şeyin bitmediğini söyleyip duruyorlar, ama..." Alaycı bir şekilde güldü. "...Nasıl yürüdüğünü biliyorum. Neyin hatırlanacağını biliyorum. Savaşta yaptıklarımın hiçbirisi hatırlanmayacak."

Helena şimdi anladı. Hamilelik hikayeyi değiştirdi. Skandalı silmedi, ama yeniden çerçevelendirdi;

felakete yol açan yemin ihlali yerine, bir aşk hikayesi haline geldi.

Prenslik zaten bir varise çok ihtiyaç duyuyordu, ama Luc'un hayatının ilahi bir koruma altında olması gerektiği ve Luc'un, bariz nedenlerden dolayı, Konsey'in istediği siyasi evlilik fikrine her zaman direnç gösterdiği için, bunu açık bir öncelik haline getirmek zordu.

Holdfast'ın bir varisi Direniş'e yeni bir canlılık kazandırabilirdi. Geleceğin bu kadar somut bir sembolü varken, bu savaş nasıl kaybedilmeye mahkum olabilirdi?

Elbette Lila, karşı karşıya kaldığı alternatifler yerine hikayesinin bu versiyonunu tercih ederdi.

Lila her zaman durdurulamaz görünüyordu, ama şimdi Helena onun sakladığı tüm çatlakları görebiliyordu. Kendine asla izin vermediği arzuları.

Helena bu konuda bir şeyler biliyordu.

"Luc bilecek mi?"

Lila nefes aldı ve başını salladı. "Hayır. Bence bu
bu onun dikkatini dağıtır. Çok baskı altında ve geçiş süreci çok zor olacak. Eğer öğrenirse ve sonra hiçbir şey olmazsa, umut ettiği için yıkılır."

"Luc çocuk istiyor mu?" diye sordu Helena tereddütle. Luc'un çocuklardan bahsettiğini hiç duymamıştı. Onun
Gelecekle ilgili umutları savaşın bitmesi ve seyahat etmekti. Ama Lila konusu her zaman dikkatle konuşulmamıştı. Helena biliyordu, ama Luc bunu
bunu açıkça itiraf etmemişti, ona bile.

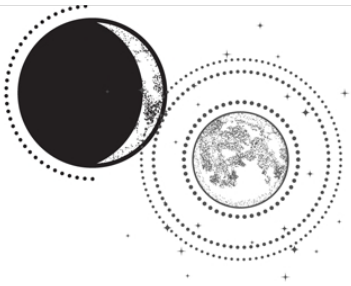
Lila başını salladı. "O gece çocuklardan bahsetti. Babası gibi olmadığını, sadece görevini yapmak istemediğini söyledi. Prenslik ya da varis ihtiyacı nedeniyle değil, sadece birini çok sevdiği için bir aile kurmak istediğini söyledi. Durum bu."

Helena zorlukla yutkundu. Hâlâ bundan nefret ediyordu, ama Lila'yı reddedemezdi. "Crowther'la konuşup seçeneklerin ne olduğunu görmem gerekecek."

Lila'nın yüzü buruştu. "Neden ona gidersin ki? O berbat biridir. Luc ona tahammül edemez."

Helena başka yere baktı. "O en pragmatik seçim. Birini karantinaya alacak kadar kıdemli değilim. Elain veya Matias'ın bu işe karışmasını istemezsin herhalde. Seçenekler Crowther veya Ilva, ama Ilva son zamanlarda pek güvenilir değil."

"Peki," dedi Lila, yüzünü buruşturarak. "O zaman Crowther."

BÖLÜM 57

Maius 1787

KAYITLARA GÖRE, LILA BAYARD, adanın güney ucundaki su slumlarına

malzeme teslimatına yardım ettikten sonra

Bataklık öksürüğü, her yıl yaz başında, selden sonra, hava ısınmaya ve nemlenmeye başladığında ortaya çıkardı.

Bataklık öksürüğü, her yıl yaz başında, selden sonra, hava ısınmaya ve nemlenmeye başladığında ortaya çıkardı. Güneş ışığından uzak, karanlık ve girintili şehir bölgelerinde, iç mekanlar küfle kaplanıyordu.

Semptomlar, akciğerlerin alt kısmından gelen derin öksürük ve ara sıra ortaya çıkan kızarıklıklar idi. Çoğunlukla çocuklar ve yaşlılar için tehlikeli olsa da

çocuklar ve yaşlılar için tehlikeli olsa da, bazen uzun sürer ve şehirde veba gibi yayılan şiddetli bir hastalığa dönüşürdü. Bu, şehrin üst katmanlarının alt kesimlere kısıtlamalar getirmeyi tercih etmelerinin görünürdeki nedeniydi.

Helena bu semptomlara aşinaydı çünkü babası her yaz bu hastalığı tedavi ederdi. Hastalığa yakalananların çoğu

bu hastalığa yakalananların çoğu, şehir merkezindeki lisanslı eczaneye gitmeye paraları yetmiyordu. Helena, vivimansi kullanarak semptomları neredeyse mükemmel bir şekilde taklit edebiliyordu. Lila'nın iç bileklerinde ve boynunun yanlarında morumsu kızarıklıklar oluşturuyor ve Pace onu muayene edip teşhis koyarken

Pace onu muayene edip teşhis koyarken şiddetli öksürükler çıkarmasını sağladı.

Bu kadar çok insanın dar bir alanda yaşaması nedeniyle veba sürekli bir korku kaynağıydı.

Lila hemen Alchemy Tower'da tecrit altına alındı ve tedarik teslimatında yer alan diğer herkes

semptom göstermedikleri ilan edilene kadar üç gün karantinaya alındı.

Böylesine yaygın bir hastalık, özellikle de öncelikle yoksul ve sağlıksız yaşam koşullarının bir sonucu olarak görüldüğü için, moralleri bozmadı. Lila'nın bu hastalığa yakalanması yaralarından dolayı hala çok zayıf olduğunun bir işareti olarak kabul edildi. Alchemy Tower'ın güneş ışığıyla dolu odalarında iyileşecekti.

Ancak Luc perişan haldeydi. Onu görmek istedi, ama reddedildi. Kendi akciğerleri hala bozulma ve hasar belirtileri gösteriyordu; hiçbir koşulda Lila'nın yanına yaklaşmasına izin verilmedi.

Helena bu yeni sırrı nasıl açıklayacağını bilemiyordu. Hamilelik, hiç çalışmadığı bir konuydu.
yeni doğan bebeklerle ilgili deneyimi çoğunlukla acil durumlarla sınırlıydı. Kütüphanede birkaç referans aradı ama seçeneklerin yetersiz olduğunu gördü, ta ki
Matron Pace'in çoğu tıp kitabını kolay erişim için kayıt ofisinde tuttuğunu hatırladı.

"Hamileliğe ilgi duyacağını hiç düşünmemiştim." Matron Pace'in bu sözleri, Helena'yı telaşla bir kitabı incelerken yakaladı ve onu irkitti.

Helena kitabı kapattı ve yerine sıkıştırdı. "İlgi duymuyorum. Sadece başlığı dikkatimi çekti." "İstersen
ödünç alabilirsin."

"Hayır." Helena başını salladı. "Sadece geçici bir merak oldu."

Kapıya doğru yöneldi.

"Marino." Pace'in sesi emir gibiydi.

Helena döndü. Pace onu şahin gibi izliyordu. "Hamile misin?"

"Hayır."

"Kazalar olur," dedi Pace nazikçe, masasına yaslanarak. "Özellikle savaş zamanında. İlk sen olmazsın."

Helena patlayan bir alaycı kahkaha attı. "*Hamile değilim* hamile değilim."

"Umarım sevgilin sorumluluk sahibi biridir..."

"Hamile olamam. Kısırlaştırıldım," dedi Helena, dinlemeye devam edemeyecek kadar utanmış bir şekilde.

Pace donakaldı ve başını salladı. "Hayır. Öyle bir şey yapmazlar. Böyle bir zamanda bunu gerekli görmüş olamazlar."

Helena'nın yanakları yanıyordu, ama midesi içinde kemiren bir çukur. "Evet, yaptılar. Maier yaptı. Ligatür, geri döndüğüm hafta. Bu... Falcon'un şartlarından biriydi. Yani, dediğim gibi, hamile değilim."

Yine kapıya doğru yürümeye başladı.

"Helena, bekle." Pace'in sesi yalvarır gibiydi.

Helena yüzünü buruşturdu ve isteksizce geri döndü. Pace, kırmızı, çatlamış ellerinden birini göğsüne bastırmıştı. "Seninle dalga geçmemeliydim. Hiç bilmiyordum. Maier hiçbir şey söylemedi."

"Önemli değil," dedi Helena soğukkanlılıkla. "Ben daha çok simyacı olmak istiyordum ve kadınlar ikisini birden yapamazlar." Çenesini kaldırdı. "Artık seçim yapmak konusunda endişelenmeme gerek kalmayacak. Ayrıca..." Pace'e doğrudan baktı. "...Muhtemelen genç yaşta öleceğim, bu yüzden berbat bir anne olurdum."

Pace onu inceledi. "Annen berbat mıydı?"

Pace onu tekmeleseydi bile daha fazla incitemezdi. Oda dönmeye başladı.

Helena'nın boğazı düğümlendi. "Bu ne cüret!"

"Özür dilerim, öyle söylememeliydim," dedi Pace, ama gerçekten üzgün görünmüyordu. "Ama Helena, bence sen ne istediğin konusunda kendine karşı dürüst olmayı bilmiyorsun."

"Şifacı olmanın tek yolu buydu. Bir şifacıya ihtiyacımız vardı ve Ilva bunu yapabilecek tek kişinin ben olduğumu söyledi." Helena'nın çenesi titredi ve onu sıkıca kapatmak zorunda kaldı. "Bu benim seçimimdi ve ben de onu yaptım. Gerçekten yapmamış olmayı mı tercih ederdin?"

"Daha on yedi yaşında bile değildin. Ne istediğini bilecek kadar yaşamamıştın."

"Şu anda kendimi oldukça canlı hissediyorum," dedi Helena dişlerini sıkarak. "Ve ben *iyiyim*."

"Hayatta olmak, yaşamakla aynı şey değildir. Umarım bir gün bu farkı anlayacak bir fırsatın olur."

Pace kitaplığa gitti ve Helena'nın okuduğu kitabı raftan aldı, kapaklara bakarak iki eliyle tuttu.
ve kapağına baktı. "Ben ebeyim, biliyorsun. Uzun zaman önceydi." Başını salladı. "Fark etmeliydim. Her zaman tüm enerjini şimdiki ana verirdin, sanki sahip olabileceğin tek şey oymuş gibi."

Helena'ya döndü. "Belki de gelecek nesle bir bakış, geleceği senin için biraz daha gerçek hissettirir."

Kitabı Helena'ya doğru uzattı. Kitabın başlığı, *Annelik Durumu: Gebeliğin Bilimi ve Fizyolojisi Üzerine Derinlemesine Bir Çalışma,* yüksekteki pencereden gelen ışıkta parıldıyordu. "Lila Bayard'a verebileceğin en iyi bakıma ihtiyacı olacak."

Helena ona şaşkınlıkla baktı. "Nasıl...?"

Matron Pace kitabı Helena'nın ellerine tutuşturdu. "Senin yaşının iki katı süredir hemşirelik yapıyorum. Vivimancy becerilerin olağanüstü, ama Lila'nın böyle bir kızarıklık geliştirmeden önce en az üç hafta hasta olması gerekirdi
gelişmesi için üç hafta boyunca hasta olması gerekirdi."

LUC LİDERLİĞİ DEVİRMEYE BAŞLADIĞINDA, Ilva'nın sağlığı ani ve hızlı bir şekilde bozulmaya başladı, sanki onca yıl boyunca o hazır olana kadar dayanmaya çalışmış gibi. Bazı günler neredeyse hiç kendinde değildi. Crowther,
Ilva'nın ani kötüleşmesinden o kadar endişelenmişti ki, Helena'ya onu muayene ettirdi. Bir sorunu yoktu; sadece yaşlı ve yorgundu.

Savaş, iki taraf arasında
sürekli çatışmaların

şehri daha da harap etmekten başka bir fayda sağlamıyor gibi görünüyordu.

Luc, Batı Adası'na bir başka agresif saldırı düzenledi ve bir depoyu ele geçirdiler. Deponun büyük
içinde cesetlerin bulunduğu küvet benzeri sıvı tankları, damarlara bağlı tüpler ve burun ve ağızlarına takılmış solunum maskeleri. Direniş savaşçıları. Hepsi ölmüştü, ama cesetleri hala sıcaktı.

Çevre ihlal edildiğinde, maskelere bir gaz salınmış ve direnişçilere ulaşmadan sadece birkaç dakika içinde hepsini öldürmüştü.
daha önce öldürmüştü.

Bir kamyon konvoyu, yakmak üzere cesetlerle dolu olarak

karargaha döndü.
sadece birkaç esir vardı, ama bunlardan biri, zorlu davranan ve soruları yanıtlamayı reddeden
.

Müdür Luc'un esiri olduğu için, Crowther'ın yeraltı deliklerinden birine kaybolup bilgi almak için işkenceye maruz kalamazlardı. Crowther, Kaine'in Helena'ya bilgi almak için benzersiz bir yöntem öğrettiğini hatırladı; Helena, onu işkenceden vazgeçirmeye çalışırken bir kez bu yöntemden bahsetmişti.
.

Helena, kurtarılmaya bu kadar yakınken, sağlıklı, sağlam ve tanıdık yüzlerin yakılmaya hazırlanmasından herkes kadar dehşete kapılmıştı. Hemen kabul etmişti.

Bazı bağlantılar kuruldu ve Crowther, Helena'yı da yanına alarak, müdürle birkaç saat yalnız kalmayı başardı.

Müdür, ince yüzlü, kısa kesilmiş saçlı ve geniş ağızlı bir kadındı. Soluk mavi gözleri
Helena'yı görünce anında kısıldı. İkisi de birbirlerini süzdüler.

Crowther gölgelerin arasına çekildi ve Helena'ya denemeyi bıraktı.

"Kimsin sen?" Helena, nasıl başlayacağını bilemeden sordu. "Sana

ne?" diye sordu Gardiyan.

"Ölümsüzler veya onların Adayları arasında herhangi bir kadınla tanıştığımı söyleyemem."

"Erkekler genellikle bedenlerimizi bizden çok daha fazla seviyorlar." Gardiyan, Crowther'ın izlediği köşeye baktı. "Sanırım ben özel olanlardan biriyim."

"Nasıl özelim?" Helena, oldukça iyi bir fikri olmasına rağmen sordu.

"Muhtemelen seninle aynı sebepten." Gardiyan geriye dönüp Helena'yı incelemeye başladı. "Aradaki fark, ben kendi türümün haini değilim."

"Yüzden fazla insanı öldüren ben değilim," dedi Helena, sesini sabit tutmaya çalışarak.

Bu Gardiyan'ın bir kadın olması neden bu kadar rahatsız etti, bilmiyordu, ama bu onu daha da öfkelendiriyordu.

"En ufak bir fırsatını bulsalar beni öldürürlerdi. Ben onları önce öldürdüm." Gardiyan çenesini kaldırıp Helena'ya doğru uzattı. "Sen nesin?" Gözleri Helena'nın üzerinde dolaştı.

"Şifacı mı? Eminim öyledir. Ben de bir zamanlar şifacıydım."

Helena bundan şüpheliydi, ama kadın zorlama olmadan konuşuyordu, bu yüzden ona izin verdi.

"Şifacı olmak istemedim, ama bizim için pek fazla seçenek yok. Beni rahibe yapmaya çalıştı.

Benim gibi doğmuş diğer veletleri yetiştirmemi istedi. Onlara yeteneklerini saklamayı öğretmemi ve yapmazlarsa cezalandırmamı istedi. Öyle değil mi?"

Helena, ifadesini okunamayan Crowther'a dönüp baktı.

"Onu tanıyor musun?" diye sordu Helena.

"Oh evet. Kestrel Jan, yetimhanede

Yetimhanede biri yaramazlık yaptığında sık sık bizi ziyarete gelirdi. Her zaman yanında bir evcil hayvan getirirdi, uzun bir tasması olan, onun istediği *her şeyi* yaptığımız sürece onun gibi olmak isteyebileceğimiz biri. Ama şaşırdım. Genelde daha genç olurlar." Gözleri

Helena'ya kaydı.

"Yeter artık, Mandl," dedi Crowther sert bir sesle.

Mandl ona sırıttı. "Gördün mü, beni hatırlayacağını biliyordum."

"Bilgileri çıkar ve bu işi bitirelim," dedi Crowther Helena'ya.

Helena derin bir nefes aldı.

Mandl hiç etkilenmemiş görünüyordu. "Beni konuşturmayacaksın," dedi. "Eskiden sırf eğlence için kemiklerimi kırar, kendimi yaralardım. Bizi yetiştirdikleri o deliğin içinde bir şeyler hissetmek için. Bana zarar verecek kadar güçlü değilsin, hain."

"Şaşıracaksın," dedi Helena, kalbi çarparak. Mandl sadece güldü.

Depodaki cesetler çok taze bir trajediydi. Kurtarılmaya ramak kalmış onca insan, şimdi Mandl'ın özgürlüğü umursamadığı kadar Eternal Flame ve Direniş'e zarar vermek istemesi yüzünden ölmüştü.

Helena, Ebedi Alev'in iddia ettikleri kadar ahlaki üstünlüğe sahip olduğunu düşünmüyordu, ama kim Undying'i daha iyi bulabilirdi ki?

"Neden tutukluları böyle tanklarda tutuyordunuz?" diye sordu, sakin ve sabit bir ses tonuyla.

Mandl gülümsedi, geniş ağzı yüzünün her tarafına yayıldı. Bilekleri hareketsiz demirlerle kelepçelenmiş olmasına rağmen parmaklarını çevirdi. "Hadi, bana dokunmaya çalış. Bakalım kim önce kırılacak."

Helena'nın öfkesi, midesinde bir kaya gibi oturuyordu. Mandl'a doğru ilerlerken midesi bulandı. "Kabul ediyorum, insanları incitme konusunda muhtemelen benden daha iyisin. Senin oyununda seni yenemem, ama benim oyunumu oynuyoruz."

Mandl'ın gözleri kapıya, sonra Crowther'a kaydı, ilk kez gerginlik belirtisi gösterdi. Zorla gülümsedi. "Ne yapabilirsin ki?"

Helena artık Mandl'ın arkasındaydı. "Bu numarayı bilmediğini sanmıyorum."

Mandl boynunu uzatarak dönüp

Helena'nın ne yaptığını görmek için boynunu uzatmaya çalıştı.

Helena

çıplak elini ensesinden yukarı kaydırıp parmaklarını kısa saçlarına geçirdiğinde, Mandl'ın elleri kelepçelerden kurtulmaya çalışarak kıvrıldı.

"Sorun yok." Helena'nın sesi, omurga boyunca sağ sinirleri bloke ederken, Mandl'ın kalbini durdurmamaya veya hayati bir şeyi durdurmamaya dikkat etti. "Sanırım enstitü eğitimi almanın bir faydası var."

Helena kalp atışlarını yavaşlattı, yükselen dehşeti bastırdı. Bir gaz vanası gibi, Mandl'ın içinde dolaşan hormon kokteylini kurcalayarak, ona sakin olmasını, Helena'nın bir tehdit olmadığını söyledi.

"Bana sorduğum her şeyi anlatacaksın," dedi Helena yumuşak bir sesle. Mandl şiddetle direnmeye çalışarak, vücudu sallanarak, Helena'ya saldırdı.

Rezonansı alevlendi, Helena'ya karşı koymaya çalıştı, ama çok geçti.

"Sürtük... hain sürtük..." diye mırıldandı Helena onun öfkeli duygularını ayıklarken.

Mandl'ın gözleri odaklanamadı. Zihni ve bedeni doğrudan çatışıyordu ve Helena anılarına girerken onun direnmesi imkansızdı.

Kaine bu süreci basitmiş gibi göstermişti. Helena'nın beklediğinden çok daha zordu. Başka bir zihnin gürültüsü. Çok fazla ses ve enerji vardı, Mandl'ın paniği ve direnme çabaları işi çok daha zorlaştırıyordu. Kaine her zaman Helena'nın düşüncelerinin dolaşmasına izin vermiş, geçip giderken onları yakalamıştı. Helena, bunu yapmanın daha kolay yolları olduğunu düşünmeden edemedi.

"Adın ne?"

Elsbeth.

Bu isim, Mandl'ın zihninin her yerinden bir düzine yönden yankılanarak ön plana çıktı.

Mandl'ın yüzü gevşemişti, ağzının bir tarafından salya akıyordu, ama gözleri Helena'yı artan bir öfkeyle takip ediyordu. Zihni, Helena'nın onu manipüle etme şeklinden geri çekilmeye çalışıyor, ama başaramıyordu.

"Neden mahkumları böyle tanklarda tutuyordun?"

Mandl direnmeye çalıştı, ama bir anı zihninde belirdi. Üniformalı bir adam konuşuyordu: "—en iyi örnekleri saklayın..." Mandl'ın dikkati
vızıldayan bir sineğe kaydı ve her şey bulanıklaştı.

Helena tekrar denedi. "Yeni bir mahkumun olsaydı, ona ne yapardın?"

Anı parçaları, rüzgârla savrulan hareketli görüntüler, sesler ve hisler gibiydi. Sesler duyuyordu, ama çok uzaktaydılar, anlaşılamıyorlardı.

Bir deponun duvarlarını, renkli camlardan gelen yeşilimsi ışığı gördü. Yüzünü yarı yarıya tanıdığı bir çocuk kıvranıyordu.

Her şey bulanıklaşmıştı, ama omurgasında bir heyecan dalgası yayıldı.

Loş ışıkta bir enjektör iğnesinin parıltısı. Bir parmak, hava kabarcığını çıkarmak için iğneyi hafifçe vurdu. Yine çocuğun bir görüntüsü.

Bulanıklık.

Tankların yanında sedyelerde sıralanmış cesetler.
Sarımsı gözleri, gri renkteki cildi olan şişmiş bir ceset. Genç bir adamın kolunu sıkarak, "*Sıradaki bu olacak*" dedi.

On kadın denek talep eden basılı bir form. Artemon Bennet imzalı. Mandl'ın elleri, üzerinde maske ve tüpler hala takılı olan çocuğu taşıyan arabayı iterek onu boş bir odaya götürüyor.

Kapıyı yavaşça kapatıyor. Omurgasında bir titreme daha. Helena
zihnini serbest bırakıyor, ellerini çekiyor,
derisi soyulana kadar ovmak istedi.

"Bu ne için?" diye sordu. Tüyleri diken diken olmuştu. Mandl'ın zihnine geri dönmek istemiyordu.

Mandl düzensiz nefes alıyordu, göz bebekleri o kadar genişlemişti ki mavi irisleri neredeyse görünmüyordu.

"Cevap vermezsen çıkaracağım," dedi Helena, Mandl'ı saçından tutup. "Bunu mu tercih edersin?"

Mandl'ın yüzü buruştu ve tükürdü. "Bu onları taze tutar."

"Ne için taze?"

"Her şey için. Ölümsüzler için yeni bedenler. Deney denekleri. Köleler. Köleler yeni olduklarında daha uzun süre dayanırlar." Mandl ağzı açık nefes nefeseydi, dudakları çatlamıştı.

"Orada ne kadar süre tutuluyorlar?"

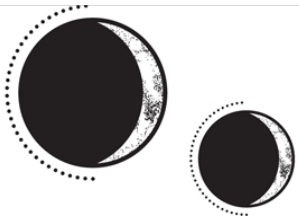
Mandl acımasızca gülümsedi. "Talep çok yüksek, bu yüzden genellikle birkaç aydan fazla kalmazlar. Elektrik şoku kasları kasları sıkı tutar. Hayati organların çalışmasını yavaşlatırız."

Crowther, Helena'nın verdiği bilgilerden tatmin olana kadar sonsuz bir süre geçmiş gibi geldi. O zamana kadar
Mandl'ın gözleri o kadar şaşkındı ki farklı yönlere bakıyorlardı. Ateşi çıkmış ve titreyerek öne doğru eğilmişti.

"Peki," dedi Crowther, Mandl'a alaycı bir şekilde bakarak, "görünüşe göre Ivy'nin yerine geçebilecek kadar iyi bir yedek olacaksın."

Helena hiçbir şey söylemedi. Bunu bir daha asla yapmak istemiyordu. Kabul ettiği için pişman oldu.

Sessizce dönüp gitmek için arkasını
döndü. "Hain..." Mandl arkasından
seslendi.

BÖLÜM 58

Junius 1787

LUC'UN SON SALDIRILARI BAŞARILI OLSA DA, yeni
bölge, Direniş'in gücünü zayıflatıyordu. Luc'un kararlı ve başarılı liderliğine duyulan yaygın hayranlığa rağmen
yöneticiliğine duyulan hayranlığa rağmen, üst düzey yetkililer o kadar da heyecanlı değildi. Luc'un
Althorne ve diğer birkaç askeri komuta mensubu ile danışmadığı için şiddetli bir tartışma yaşadığına dair söylentiler vardı.

Bazı bölgeler üç tarafı Undying tarafından kuşatılmıştı ve çok az stratejik fayda sağlarken sürekli devriye ve savunma gerektiriyordu. Söz konusu bölgeler de "kurtuluşlarını" coşkuyla karşılamamıştı.
Batı Adası'ndaki birçok Paladyalı, Undying işgali altında oldukça mutluydu ve bölge sonunda geri alınırsa
Sonuç olarak, Direniş sadece Ölümsüzlerin güçlerinin saldırılarını değil, aynı zamanda sivil isyanları da savuşturmak zorunda kaldı.

Yaz Abeyance yaklaşıyordu ve birlikler, limanları ve beklenen ticaret akışını savunmak için adanın güneyinde yoğunlaşmıştı.

Hastane durmaksızın doluydu. Artık keskin savaşların ardından dinlenmek için bir sükunet dönemi yoktu.
Artık sürekli, herkesi yıpratan amansız bir gerginlik vardı.

"Ne yapacağımı bilmiyorum," dedi Helena bir gece, Kaine'in kollarında bile uyuyamadığı için oturarak. "Ben

Nasıl kazanabileceğimizi bilmiyorum. Hiçbir yol göremiyorum." "Herkesi kurtaramazsın," dedi sessizce.

Çenesi titremeye başladı ve yumruklarını sıktı. "Ama ben herkesi kurtarmaya çalışmıyorum bile. Kimseyi nasıl kurtaracağımı bilmiyorum. Hiçbir şey bulamıyorum. Denediğim her şey çıkmaza giriyor. Zamanımız azalıyor."

O hiçbir şey söylemedi.

"Ben sadece..." Gözlerini ovuşturdu. "Çok yorgunum. Yaptığım her şey, kaçınılmaz olanı geciktiriyormuşum gibi geliyor, bugün birini kurtarıyorum, yarın daha kötü bir şekilde ölecek. Keşke hiç şifacı olmasaydım."

Bunu daha önce kimseye itiraf etmemişti. Bundan nefret ettiğini.

Şimdi ona her şeyi anlattı. Taş hakkındaki gerçeği ve nerede olduğunu, Holdfasts'ların gerçek hikayesini, Wagner'in dizisini ve ne kadar uğraşırsa uğraşsın, kanalın nasıl çalıştığını anlayamadığını. Ona obsidiyenden ve bunun ne kadar yararsız olduğunu anlattı.

Hiçbir sonuca varmayan olasılıklar bulmaktan çok yorulmuştu.

"Bana bir parça getir," dedi ona. "Belki de doğru şekilde test edememişsindir."

Kafasını salladı. "Zaten odaklanman gereken çok şey var. Benim anlamsız deneylerim için endişelenmene gerek yok." Boğazını temizledi. "Sana söyledim mi, nullium alaşımını tersine çevirmek için laboratuvar partnerimle birlikte çalışıyorum, böylece bu bileşiği inert metal yapmak için kullanabiliriz.

Düşündüm de, transmutasyon kullanarak yüksek gerilme mukavemetine sahip çok hafif bir zırh yapabilirim, sonra da bileşiği kullanarak rezonansı ortadan kaldırabilirim. Onu giysilerinin altına giyersin. Rezonansını etkilemez ve kimse kendi rezonansını kullanarak onu aşamaz. Parmağıyla onun kolundaki gümüş rengi yara izini okşadı. Sanırım neredeyse her şeyi hallettim. O zaman bu kadar acı çekmeyeceksin.

Adam kadının başının üstüne öpücük kondurdu. "Hâlâ gayet iyi iyileşiyorum.

Bana bir parça obsidiyen getir. Crowther'ın sabotaj emirlerini bozmakla uğraşmaktansa, bununla deney yapmak daha ilginç olacak.

Yenilmezler'deki herkes casuslar konusunda paranoyak hale geldi ve Morrough her zamankinden daha fazla önlem alıyor."

HELENA, pencereler patladığında biriktirdiği çeşitli şarjlı obsidiyen parçalarını ayırıyordu. Bir gürültü havayı ve Kule'yi titretti. Laboratuvar ekipmanları yere dağıldı.

Sirenler çalmaya başladı. Hepsi. Bir bomba daha.

Helena, bileziği yanmadan merdivenlere doğru koştu, zemini kaplayan kırık camların üzerinden geçerek.

Olayla ilgili dağınık raporlar aldılar.

Birkaç bina yıkılmıştı ve birbirine bağlı

Şehir manzarasını birleştiren gökyüzü köprüleri, adanın merkezinde büyük bir yıkıma neden olmuştu. Hastane gelmesini bekledikleri akını hazırlıklıydı, ancak bekledikleri süre boyunca sadece birkaç kamyon geldi ve hepsi de çöküşün en dış kenarlarından insanları taşıyordu.

Helena, bir kadının kafasındaki derin yarayı tedavi ederken, sedyelerin

hastaneye ulaşmadan önce koridordan bağırışlar duyuldu.

"Onları içeri getirmeyin! Dışarı çıkarın. Pencereleri kapatın. Tüm girişleri kapatın."

Sessizce tartışmalar ve protestolar sürerken, bir ses bağırdı: "Nullium havada. Onlar bununla kaplı. Onları geri götürün!"

Helena, şaşkın bir ifadeyle, boğazının altında güneş tacı titreyerek duran Elain'e dehşetle baktı.

"Havada olması neden önemli?" diye sordu Elain.

"Çünkü onu solursak, hepimiz rezonansımızı kaybedebiliriz," dedi Helena, bunun tüm sonuçları kafasında netleşmeye başladıkça neredeyse donakaldı. Nullium şarapnel parçaları yeterince yıkıcıydı, ama solumaya hazırlıklı değillerdi.

Hastanenin etrafına baktı, tüm pencereler pencereleri açık olan hastaneye bakarak, havzanın yaz başındaki sıcağında dağ esintisini yakalamaya çalıştı. Hava tozla bulanıktı.

Onlar zaten onu soluyorlardı.

KUMAS MASKELER TAKMIŞLARDI ve acil servis ortak alana taşınmıştı, yeni hastaları hastanede bulunanlardan uzak tutmaya çalışıyorlardı, ancak bir kişinin üzerindeki tozun nullium içerip içermediğini görerek anlamak imkansızdı.

Kurtarma ve kurtarma çalışmaları patlama bölgesine yaklaştıkça yaralanmalar giderek kötüleşirken, daha fazla sedye geldikçe tüm protokoller unutuldu.
kurtarma ve kurtarma çalışmaları patlama bölgesine yaklaştıkça yaralanmalar giderek daha da kötüleşti.

Hayat-ölüm yaralanmalarını ayırırken ve nullium maruziyeti belirtileri gösterenleri belirlerken hayat-ölüm yaralanmalarını ayırmaya ve nullium maruziyeti belirtileri gösterenleri tespit etmeye çalışarak potansiyel kontaminasyonu azaltmaya çalıştılar.

Havadaki nulliumun akciğerlere nüfuz edip kana ulaşması ne kadar sürerdi? Bu gerçekleştiğinde, rezonansları zayıflamaya başlamadan önce ne kadar zamanları kalırdı? Kimse bilmiyordu.

Helena, daha önce hiç cesaret edemediği kadar acımasız bir özveriyle çalışıyordu. Her saniye önemliydi.
Akılsızca bir çaresizlikle çalışarak, iyileştirdi ve iyileştirdi. Gün sıcaktı ve nadir görülen bir güney rüzgarı tozu adaya doğru sürükleyince, havadaki toz yoğunlaştı.

Yüzündeki maske, cildindeki nemi hapsetti. Elleri, sürekli tuttuğu tozla kaplandı.
Her hastadan sonra yıkıyordu. Maske artık işe yaramıyordu; tozla o kadar tıkanmıştı ki, neredeyse onu boğacaktı.
Maske olmayan herkesin zaten kullanmaya başladığı ıslak bir bezle değiştirdi.

"Marino! Marino nerede?"

Helena ellerini yıkarken başını kaldırdı. "Ne oldu?" Önündeki adama sisin içinden gözlerini kısarak baktı. "Burada ne yapıyorsun? Senin adada olman gerekmiyor mu?

. Seni arıyordum." Kamyon şoförü üniforması giymişti ve onu kolundan tuttu.

Adam onu kamyonlardan birine doğru çekerken, Helena şaşkınlıkla ona baktı. "Ne?"

"Yaralıları adanın kuzeyine getirmeye devam edersek, nullium kontaminasyonunun yayılma riski çok yüksek.
Zaten çok uzun sürüyor. Adanın aşağısında bir hastane var ama orası dolup taşmış durumda, nullium konusunda yeterince deneyimleri yok. Buradaki nullium koğuşundan sen sorumlusun, yani lider sensin. Emirler burada." Onu kamyonun yolcu tarafına itti ve ona bir kağıt parçası uzattı.

"Ben sorumlu değilim..." Tozla kaplı gözlerini kısarak kağıda baktı. "Merkezden ayrılmam yasak."

Helena Marino'nun nullium koğuşunun başı olarak, nullium zehirlenmesi olan savaşçıları tedavi etmek üzere sahra hastanesine gönderileceğini belirten kelimelere aptalca baktı.
Bu emir Falcon Matias tarafından imzalanmıştı.

Ondan en son ne zaman yazılı emir aldığını bile hatırlayamıyordu.

"Bu doğru olamaz. Bir toplantı mı vardı?" Motor altından gürültüyle çalışıyordu.

"Ben sadece emirleri yerine getiriyorum, Marino. Beni Konsey toplantılarına çağırmıyorlar. Hemen orada olman gerekiyordu. Bekledik, sonunda seni aramaya çıktık." Sürücü

kontak anahtarını çevirdi, vitesi değiştirdi ve kamyon
Öne doğru eğildi. Tartışmaya daha fazla zaman kalmadan, karargâhtan hızla çıkıp adanın aşağısına doğru yola çıktılar.

Yıkılmış silüeti şimdiden görebiliyordu.

"Geri dönüp Crowther'a nereye gönderildiğimi söylemen gerekiyor. Bunun Konsey tarafından onaylandığını sanmıyorum," dedi arabayla giderken.

"Saha ofisinde bir telsiz var. Vardığında haber verebilirsin."

Askeri yollarda araçla seyahat etmenin ne kadar hızlı olduğunu her zaman unutuyordu. Kısa sürede kamyon, aceleyle kurulmuş bir kontrol noktasında durdu.

Adadan patlama bölgesine gönderilen herkes, koruyucu giysiler, maskeler ve
tozun girmesini önlemek için peçeler takılmıştı. Giysilerini giymek için durdular ve sonra daha derine doğru ilerlemeye devam ettiler. Toz havada asılı duruyordu ve
yol, molozlarla kaplı ve bozulmuştu. Öğlen vaktiydi, ama toz güneşi örtmüştü, her şey ürkütücü bir turuncu renkte parlıyordu.

İki parlak fener sisin içinden görünüyordu ve hastaneye vardılar. Orada zaten sağlık görevlileri vardı, şifacılar yoktu, ancak kim kimdi ayırt etmek zordu.

Tıbbi çalışanların hepsi kollarına kırmızı kurdeleler bağlamışlardı. Helena burada,
beklediği yıkımı gördü.

Bu en kötüsüydü.

Çok sayıda ezilmiş ceset vardı.
parçalanmış ve onları kesip biçmişti. Doğru rezonansa sahip sağlık görevlileri zırhları dönüştürüyorlardı, ancak zırhlar gevşediğinde kan hemen
dökülmeye başlıyordu.

Toz, duman, metal ve kan havayı kirletiyordu.
Helena, tüm katmanlara rağmen kanın tadını alabiliyordu.

Akan su yoktu.

Neredeyse hiçbir şey göremiyordu. Kimse radyonun nerede olduğunu bilmiyordu
veya hala bir tane olup olmadığını kimse bilmiyordu. Yaraları içinde boğuluyorlardı

yaralanmalardan boğuluyorlardı.

Sağlık görevlilerinin yarısı çoktan rezonanslarını kaybetmişti ve manuel protokollere geçmekten başka yapacak zaman yoktu. Akan su olmadan hiçbir şeyi temiz tutmak imkansızdı.

Helena, General Althorne kapıdan içeri girip üzerinde birkaç ceset bulunan bir arabayı çekerek geldiğinde, rezonansının bozulmaya başladığını hissedebiliyordu.

"Sanırım hayattalar," dedi, ağır ağır nefes alırken. Tozla kaplıydı, maskesi yoktu ve sadece hafif zırh giyiyordu. "En az kırk kişi duvarın altında sıkışmış durumda. Seslerini duyabiliyoruz, ama üzerlerine çökmeden onlara nasıl ulaşacağımızı bilmiyoruz. "

Helena, diğerlerinin cesetleri kontrol etmesine ve onlara yer bulmaya çalışmasına izin verdi. Hastane zaten dolup taşmıştı. Althorne'un parmakları enkazın içinden kazarken kanamıştı. Ağır bir şekilde oturdu, şiddetli bir şekilde öksürdü, nefes almakta zorlanıyordu.

"Maske takmalısın," dedi Helena.

"O lanet şeylerle nefes alamıyorum," dedi, suyu yudumlarken. "Bir anlamı yok. Zaten rezonansımı kaybettim." Sonra gözlerini kırpıştırdı ve ona baktı. "Marino?"

"Evet?" Althorne'un kim olduğunu bildiğini bilmiyordu.

Ona doğru eğildi, sesi alçaldı. "Burada ne yapıyorsun? Ferron bunu öğrenmeden karargaha dön."

O sessiz kalmıştı, ama elbette Althorne bunu biliyor olmalıydı. Ona çaresizce baktı. "Matias emri imzaladı ve beni buraya gönderdi, ama geri dönmek için izin almak için telsizi bulamıyorum."

"Merkeze geri dön. İlk kamyonla. Benim emrim olduğunu söyle. Ferron'un rayından çıkması en son ihtiyacımız olan şey." Althorne kendini ayağa kaldırdı.

"Bekle." Onu kolundan tuttu ve şaşırtıcı bir şekilde, Althorne sandalyeye geri yığıldı.

zayıf rezonansıyla ona uzandı, ama tek hissettiği bulanıklık oldu.

"Althorne, maske takmalısın. Bu tozu solumaya devam edersen akciğerlerin zarar görecek. Sen çok değerlisin, riske atamayız," dedi, onu muayene ederek, sakladığını düşündüğü yarayı bulmaya çalıştı. Orada oturup ona izin vermesi, ne kadar zayıf olduğunun kanıtıydı.

Hiçbir şey söylemedi.

"Takviye ne zaman gelecek?" diye sordu. "Burada bu kadar işi halletmek için yeterli insan yok. Her şeyimiz tükeniyor."

"Yok," dedi Althorne, sanki başkalarının duymasını istemiyormuş gibi sessizce. "Hepimiz buradayız."

Helena'nın kalbi durdu.

Birkaç askerin geçici sedyelerle cesetleri sürüklediğini izledi.

"Burada kalan savaşçılarımızın rezonanslarını kaybetme riskini göze alamayız. Radyoaktif serpinti kontrol altına alınmalı," dedi Althorne, sesinde pes etmişlik vardı.

Ayağa kalktı ve sendeledi.

"Nerenizden yaralandınız?" diye sordu Helena, yolunu keserek.

Althorne onu itti, dikleşti ve nefes nefese kaldı.
"Yüzeysel bir yara. Düşen molozlar. Herkes kanıyor. Ben iyiyim."

"Althorne." Yolu keserek önüne çıktı. "Yaralandın. Ağır yaralandın.

Rezonansım olsaydı, seni zorla sakinleştirirdim, çünkü Kurtarma çalışmalarını yönetebilecek durumda değilsin. Sen çok değerlisin. Bunu biliyorsun. Direniş seni kaybedemez.

Onu bir çocukmuş gibi omzuna hafifçe vurdu. "Adamlarım o enkazın altında. Onları oraya ben gönderdiğim için gömülmüşler ve boğuluyorlar."

Enkazdan uyarıcı bir çığlık yükseldi. Uzun ve keskin, ardından bir tane daha, bir tane daha. Islıklar. Helena bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu.

Althorne'un yüzü sertleşti. Kolunu sallayarak onu kenara itti. "Kapıları kapat. Nekrotrolleri gönderdiler; cesetleri almaya gelecekler."

Onun yanından hızla geçti ve Helena, onu durdurmaya çalışmakla onu durdurmaya çalışmakla hastaneyi güvenli hale getirmenin aciliyeti arasında kalmıştı.

Karar veremeden, Althorne tozun içinde kayboldu. Helena hastaneye döndü.

"Tüm cesetleri binanın mümkün olduğunca arkasına taşımamız gerekiyor," dedi, sesi titriyordu. "Yeterli yer yoksa, cesetleri üst üste koyun. Kapıları güvenli hale getirmeliyiz."

Yine bir sahra hastanesinde kilitli kalma düşüncesi, görüşünü bulanıklaştırdı. Odaklanmaya zorladı kendini, avucundaki yara izlerini hissedene kadar parmaklarını kıvırdı.

"Merkeze saldırı altında olduğumuzu bildiremez miyiz?" diye sordu bir sağlık görevlisi, koruyucu giysinin sesini boğan bir sesle. "İnsanlar göndermeleri gerekiyor."

Helena başını salladı. "Gelmeyecekler. Nullium kontrol altına alınmalı."

Etrafındaki herkes donakaldı ve ona bakakaldı. Muhtemelen bunu onlara söylememesi gerekiyordu.

Helena hiç liderlik yapmamıştı ve birdenbire nasıl liderlik yapmaya başlayacağını bilmiyordu. O, kimsenin inandığı türden bir ve tozla kaplı, kan ve kanla ıslanmış halde ayakta dururken, bunun için uygun bir zaman değildi. Pratik konulara odaklandı.

"Bizim görevimiz buradaki herkesi güvende tutmak. Onları geri çekip engeller kuracağız. Ölümsüzler buraya gelmeyecekler; nullium onları da etkiliyor."

"Ama duvarları yıkmadıkça kimseyi taşıyacak yer yok ve burada kimse bunun için
. Zaten yerimiz kalmadı," dedi bir sağlık görevlisi. "Peki kapıları nasıl kapatacağız?"

Helena etrafına baktı. Adam haklıydı. Hayatta kalanları korurlarsa, ölüleri bırakmak zorunda kalacaklardı. Bu da daha sonra onlara pahalıya mal olacaktı.

Yer yoktu, imkân yoktu.

Komuta onda idi. Bunu belirten aptalca bir kağıt parçası vardı.

"Tahliye edeceğiz," dedi, nullium'un adanın aşağısında tutulması gerekip gerekmediğini umursamadan. Ölümsüzler tüm kayıplarını ele geçirirse daha kötü olurdu
"Merkeze girmeyeceğiz, ama yeterince yaklaşırsak, peşimizden gelmeyebilirler. Konsey sakıncası varsa, beni suçlayabilirler."

e nakil için cesetler hazırlanırken bir telaş başladı. Helena gidip tüm kamyonları ele geçirdi
onu nullium koğuşunun başı olarak gösteren buruşuk kağıt parçasını meşruiyet kanıtı olarak kullandı.

Kamyonlara mümkün olduğunca çok sayıda ceset sıkıştırdılar. Ölüler altta, yaralılar üstte. Her kamyonla birlikte bir sağlık görevlisi veya hemşire de yola çıktı.

Grupları hazırlarken, onların dönüşünü beklemek sonsuz gibi geliyordu.

Çatışmanın sesini duyabiliyorlardı. Sislerin arasından ateşin parıltısı görünüyordu. Her taraftan ıslık sesleri geliyordu, sanki ama gece değildi; dünya kırmızıydı.

Helena'nın kasları, tekrar tekrar kaldırmaktan yanıyordu. Cesetler hiç bitmeyecek gibiydi. Hâlâ yaralılar ve çıkarmaları gereken daha fazla ceset olmasına rağmen, o ve bir başka sağlık görevlisi kalmıştı.

"Ben kalacağım," dedi. "Bunu al."

Helena başını salladı. "Ben kurşun alırım. Son
olarak ben giderim." Adam geri adım attı ve
kamyonete vurdu.

"O zaman seninle bekleyeceğim," dedi.

Sadece gözlerini görebiliyordu ve gözlerinin çevresi tozla kaplıydı.

Ona Luc'u hatırlattı.

"Hayır," dedi Helena hızla, gözlerini başka yere çevirerek. "Git, bu bir emir."

Kamyon enkazın içinden dikkatlice ilerlerken, onun sürücünün yanındaki kabine atladığını izledi. Uzakta Alchemy Tower'ı zar zor seçebiliyordu. Tepesindeki alev küçük bir güneş gibiydi.

Kamyon durdu.

Helena tozun içinden gözlerini kısarak nedenini anlamaya çalıştı. Başka bir kamyon yaklaşıyordu ve ayrılan kamyonun geçememesi için bir o yana bir bu yana sapıyordu.

Aniden yaklaşan kamyon hızlandı ve Helena tozun arasından sürücünün şişmiş gri yüzünü görebildi.

Direniş kamyonunun tekerlekleri hızlı bir şekilde geri geri giderken gürültü çıkardı, ancak yola dağılmış molozlar kaçmayı engelledi. Yaklaşan kamyon, ona kafa kafaya çarptı.

Parlak bir ışık çaktı.

BÖLÜM 59

Junius 1787

HELENA GÖZLERİNİ KISARAK, GÖRMEK İÇİN ÇABALADI, AMA her şey bulanık ve net değildi. Nefes almaya çalıştığında, ani bir acı tüm vücuduna yayıldı ve onu bir anda bilincine geri döndürdü. Nefes almaya çalışarak göğsünü tuttu, ama nefes alamıyordu.

Ne olmuştu? Hatırlayamıyordu. Nefes almaya çalışırken, bir yerlerden düşük bir ıslık sesi geldi. Sonra her şey bir anda geri geldi. Kamyonlar

çarpıştı ve...

Başka bir bomba daha patlamış olmalıydı.

Kendini yukarı çekmeye çalışarak mücadele etti.

Patlamanın yerini bulmaya çalıştı, ama manzara farklıydı. Yol neredeydi? Sadece ateş ve bir krater vardı.

Acı onu sardı. Görüşü kırmızıya döndü.

Kaynayan su ısıtıcısı gibi bir ıslık sesi bir yerlerden gelmeye devam ediyordu. Sesin kaynağını bulmaya çalıştı ve sesin boğazından geldiğini fark etti.

Dikkatlice hareket etti. Omurgası zarar görmüşse...

Sakin ol. Odaklan. Durumunu değerlendir ve ona göre hareket et.

Kendini aşağıya bakmaya zorladı ve boğuk bir inilti çıkardı.

Göğsünün ortasına gömülmüş, sternumunu ikiye ayıran bir metal parçası vardı.

İlk başta şoktan hareket edemeyerek ona bakmaya devam etti. Ölecekti. Tıpkı babası gibi bir sahra hastanesinde ölecekti. Bütün o yaşam gücü, aynı kadere koşmak için miydi?

Gözlerini kapattı, duygularının geri gelmesiyle sakin kalmaya çalıştı. Parmaklarını hissedebiliyordu. Ayak parmaklarını. En azından omurgası sağlamdı.

Nefes almaya çalışıyordu, ama ciğerleri her nefes alışında çığlık atmak istiyordu. Bıçak yarasından daha kötüydü; acı dışarıya doğru yayılıyor, her kaburgasında çatlaklar gibi kaynıyordu.

tüm kaburgalarından çatlaklar gibi yayılıyordu. Bu acı, tüm bilincini ele geçirmişti.

Kalk. Kalkmalısın.

Zar zor hareket edebiliyordu. Yine yola baktı. Sadece bir çukur vardı. Yol yok olmuştu, ama hastanede hala insanlar vardı.

Elini kaldırıp maskeyi çıkarmayı başardı.

Tozun akciğerlerine verdiği zararın artık önemi olmadığını düşündü.

Hava çok daha serindi. Yarım nefes alabildi. Ölemezdi.

Ayağa kalkmak için mücadele etti, sığ ve hırıltılı nefesler aldı ve ayağa kalktığında neredeyse bayılacaktı. Her hareket acı vericiydi. Nefes alma ihtiyacı, kaburgalarını ve ciğerlerini hareket ettirmenin verdiği dayanılmaz acıyla çatışıyordu.

Dudaklarını ısırarak kapıya doğru sürünmeye çalıştı. Adım adım.

Ciğerleri öksürme dürtüsüyle onu rahatsız etmeye devam ediyordu, ama o buna karşı koydu. Her seferinde acı içini kaplıyordu, parlak beyaz, o kadar yakıcıydı ki, görme yetisini kaybedip sendeliyordu.

Öksürürse bayılacaktı ve bilincini geri kazanamadan ölecekti.

Ölmeyecekti. Bekleyecekti. Birisi geri gelip onu bulacaktı. Maier ameliyat yapabilirdi. Shiseo doğru şelatlayıcıyı bulmak için gece gündüz çalışacak ve

hızlı bir şekilde iyileşmesini sağlayacaktı.

Kaine'e güvende olduğunu, başına hiçbir şey gelmeyeceğini söz vermişti. Ölemezdi.

Kapılardan geçmeyi başardı. Üzerinde birkaç atılmış alet ve şişe bulunan bir tepsi vardı. Laudanum şişesini bulana kadar onları karıştırdı.

Kapağı açmayı başardı ve dilini yakıcı içeriği zorla bir yudum aldı.

Fazla içmedi. Aklı başında kalmalıydı. Diğer malzemeleri de aradı, kendini ayakta tutacak bir uyarıcı madde arıyordu.

Öksürük kesici için cinayet bile işleyebilirdi.

Kendini zorlayarak göğsüne baktı.

O kadar çok kat giyinmişti ki, şarapnelin tam olarak nereye girdiğini göremiyordu, kanında çözünen nullium mu yoksa sadece kamyonun bir parçası mı olduğunu anlayamıyordu.

Onu çıkarmak istedi ama daha iyisini biliyordu. Eğer kalbi veya aortunu delmişse, saniyeler içinde kan kaybından ölecekti. Onu hayatta tutuyor olabilirdi.

Birisi gelecekti. Bir kamyonun geri gelmesini bekleyebilirdi.

Hareket etmeye devam etti, çünkü oturup yarasını hissetmektense bu daha kolaydı.

Kalan hastaları kontrol etti. En yakındaki, zırhından çıkarılmış bir çocuktu. Bir kolu yoktu. Kalan kolunda damar içi serum vardı, ama altında çok fazla kan birikmişti. Zayıf bir şekilde nabzını kontrol etti ve nabız bulamayınca, gözlerini kapattı

kapattı ve yoluna devam etti.

Çoğu ölmüştü, birkaçı tepki vermiyordu; sadece birkaçı hala bilinci açıktı. Hepsini kontrol etti ve nerede olduklarını not aldı.

Laudanum onu yeterince uyuşturmuştu, böylece biraz daha kolay hareket edebiliyordu.

"Anne...?" askerlerden biri, annesi yanından geçerken bileğini tutarak inledi.

Acı göğsünü ve omurgasını parçaladı,
rahatlamasını bozdu. Bacakları neredeyse tutunamadı ve dilini o kadar sert ısırdı ki ağzı kanla doldu.

Kaskı kafatası etrafında ezilmişti. Açıklıklardan, yüzünün bir tarafı parçalanmıştı. Kafasından, altında yatan palete kalın kan sızıyordu.

"Anne..." dedi. "O yakında
burada olacak."

Onun bileğini bırakmadı. Tekrar çekti. Gözleri beyazladı.

"Anne... üzgünüm. Hoşça kal demedim. Üzgünüm."

"Önemli değil, endişelenme," dedi.

Parmakları gevşedi ve elini çekebildi.

Aşağıya baktı.

Adam ölmüştü.

Laudanumdan bir yudum daha aldı. Öksürmemek gittikçe zorlaşıyordu. Ağzındaki kanın ciğerlerinden mi yoksa dilinden mi geldiğini anlayamıyordu.

Kamyonların sesini duymaya çalıştı.
Savaş sesleri giderek azalıyordu. Kapılara doğru yöneldi.

Yaralanmasının Direniş'in imkanlarının ötesinde olduğundan giderek daha fazla emin oluyordu. Kemik ve olası kalp hasarı, Maier'in simya olmadan yapabileceğinden çok daha kapsamlı bir manuel ameliyat gerektirecekti.
Maier'in simya olmadan yapabileceğinin ötesindeydi.
Akciğerlerinden biri muhtemelen delinmişti. En az iki, muhtemelen üç cerraha ihtiyacı vardı.

Triage protokolleri uygulanıyorsa, ki bu kadar çok yaralı olduğu için uygulanacaktı, Luc veya Sebastian dışında kimse üç cerrah gerektiren bir ameliyat için uygun değildi.

Başını duvara yasladı.

Ameliyat başarılı olsa bile, hayatta kalma olasılığı düşük olacaktı. Komplikasyon ve enfeksiyon riski yüksek olacaktı ve bu da sınırlı kaynaklarını tüketecekti. Hastane
onu es geçerse çok daha fazla insanı kurtarabilirdi. Herhangi bir yarı kaliteli tıbbi değerlendirme bunu anlayabilirdi.

Kamyonlar gelse de gelmese de, o ölecekti.

Elini aşağıya doğru baktı ve Kaine'e bir darbe kodu göndermek için Kaine'e bir nabız kodu gönderebilecek bir rezonans olmasını diledi. Ona üzgün olduğunu söylemenin bir yolunu. Denediğini.

Görüşünün kenarları solmaya başlamıştı, kumaş gibi çözülerek yavaşça küçülüp küçülüyordu.

Gözlerini kırptığında, önünde biri duruyordu. Aklı, acı sisinin içinde sendeledi, sonra onun bir nekrotral olduğunu fark etti. O, sanki

kararsızmış gibi onu inceliyordu.

Ciğerleri sıkıştı, öksürmeye çalışarak göğsündeki sıvıyı temizlemeye çalıştı. Öksürüğü bastırmaya çalışırken boğuk bir inilti kaçtı.

Hareket gözüne çarptı. Daha fazla nekrotral vardı.

Çatışma sesleri kesilmişti. Althorne ve adamları ölmüş ya da geri çekilmişti. Nekrothrall'lar hastaneye geliyordu. Ölüler ve hayatta kalanlar için.

Hayatta kalanları almalarına izin veremezdi.

Geri adım attı, bir neşter, keskin bir şey, hızlı ve acısız olacak bir şey bulmaya çalıştı. Onları West Port'a götürmelerine izin vermeyecekti. Bulabildiği tek şey kirli bandajlar ve boş ilaç şişeleriydi. Bir neştere ihtiyacı vardı.

Giysilerinin altında bir şey bacağına çarptı. Orada ne olduğunu hatırlaması biraz zaman aldı. Obsidiyen. Bomba patladığında onu elinde tutuyordu; düşünmeden cebine sokmuştu.

Onu bulmaya çalışırken parmağını kesti. Parça patlamada parçalanmış olmalıydı, ama en azından keskindi.

Çok yavaş kalmıştı. Nekrotroller çoktan içeri girmişti.

Kapının yanında cesetler vardı ve birkaç necrothrall orada durmuş, onları sürükleyerek götürürken, geri kalanlar daha derine ilerliyordu.

Hızlı hareket etmiyorlardı, ama Helena'dan daha hızlıydılar. O ulaşamadan hayatta kalanlara ulaştılar.

"Hayır!" Helena, yükselen sesi göğsünü parçalarken, boğuk bir sesle bağırdı.

Nekrothallardan biri ona doğru ilerledi. Onu savuşturmaya çalıştı. Elinde sadece obsidiyen vardı. Onunla nekrothallara vurdu. Yumuşak, bozulmuş deri temasla kolayca yırtıldı ve sonra ucu kemiğe çarptı.

Neredeyse hiç güç kullanmamıştı, ama bu baskı tek başına bacaklarının güçsüzleşmesine yetecek kadar acı verdi.

Aklı başına geldiğinde, yerde yatıyordu — ve necrothrall da öyle.

Obsidiyeni tuttuğu parmaklarından kan damlıyordu, siyah camın kenarları derisine batmıştı. Hâlâ çok sayıda nekrotral vardı.

Ona doğru ilerliyorlardı, vücutları kapıdan süzülen kırmızımsı ışığı engelliyordu. Rüzgâr yüzünü okşadı.

Gözleri kapandı.

Gözlerini tekrar açmaya çalıştığında, sanki kirpikleri birbirine dolanmış gibi ağırlaşmıştı. Hareket etmeye çalıştığında vücudu hareket etmedi.

Gözlerini zorla açtı. Parlak bir ışık vardı ve her şey bulanıklaşmıştı, ta ki yanında belirsiz bir karanlık şekil görene kadar. Geri çekildi, sonra gözlerini kısarak baktı.

Kaine yanında duruyordu, solgun ve gözleri fal taşı gibi açılmış, yüzü inanılmaz derecede bitkin görünüyordu.

"Sen..."

Sözcük boğuk ve kısık bir sesle çıktı. Dili, sanki günlerdir su içmemiş gibi kalın ve kuruydu. Boynunun altından aşağısını hissedemiyordu.

Aşağıya bakmaya çalıştı ama hareket edemedi.

Felç olmuştu.

Vücuduna bakmaya çalışırken gözleri şaşı oldu. Tek görebildiği kolundaki serumdu.

Gözlerini kısarak baktığında, ters çevrilmiş cam şişelerde bulunan salin ve diğer maddelerin tüpün içine aktığını görebiliyordu.

"Ne?" diye sordu. Sözcükler boğazında takıldı ve diliyle peltek bir şekilde çıktı. "Ne yaptın sen...?"

"Ne mi yaptım?" Kaine yavaşça tekrarladı. "Hayatını kurtardım."

Nefes alışı düzensizdi. "Crowther, bitmek bilmeyen talepleriyle, Yüksek Büyücü'nün sayısız önlem almasına neden oluyor. Bombalama gerçekleşmeden önce bunu sadece üç kişi biliyordu. Ve ben onlardan biri değildim. Haberi aldığımda, kölelerimi oraya göndererek paranoyak davrandığımı düşündüm. Elbette, her şeyi engelleyemeyeceğimi anlayacaklardı. Bu, içim rahat etsin diye yaptım, dedim kendime. Sonuçları görmek için, durumun ne kadar kötü olduğunu bilmek için. Tabii ki sen orada olmayacaktın. Kendime, senin orada olmayacağını, karargahta güvende olacağını söyledim, çünkü lanet olası anlaşma böyleydi. Sana söz vermedin mi? Seni cezalandırmayacaklarına dair? Biliyordum, *sana* bunun olacağını *söylemiştim*
—"

Sesi kırıldı.

"Crowth... Crowth..." Konuşmak en azından dilini nemlendirdi, ama su içmek için can atıyordu. Aklı hâlâ bulanıktı. Orada nasıl olduğunu anlayamıyordu.

"Onları savunma!" Kaine öfkeden vahşi bir hal almıştı. "Ölüme ne kadar yaklaştığının farkında mısın? Seni hayatta tutmak için bütün bir sağlık ekibi gerekti. Seni öldürmeye çalışmadıkları halde seni öldürmeye çalışmasalardı, seni o lanet hastanede neden yalnız bırakacaklardı?"

"Tahliye ediyorlardı," dedi yavaşça, kelimelerini ölçerek, dili yavaş yavaş düzeliyordu.

"Yalnız mı?"

"Ben... sorumluydum." Garip bir şekilde berrak hissediyordu. "Askerler... yalnız ölmeyi hak etmiyorlardı."

Ayağa kalkmaya çalıştı. Bir dakika oturup başına gelenleri anlayabilseydi, daha net düşünebileceğini hissetti.

"Sen ölürken orada kimseyi görmedim." Neden onunla mantıklı konuşmaya çalıştığını bilmiyordu,
ama sakinleşmesini istiyordu ki, kendini toparlayabilsin.

"Bu bir savaş, Kaine. İnsanlar ölür. Kendi ölüm sayını düşünürsek, bunu herkesten daha iyi bilmelisin. Benim hayatta kalmamı
senin hayatta kalmanı öncelikli görmeyeceğimi biliyorsun."

Uzun ve korkunç bir an boyunca ona baktı, yüzünde öfke belirgindi. "Öyle yapmalısın." Aniden buz gibi soğuklaştı ve gözleri o kadar gümüş rengi parladı ki neredeyse beyaz oldular. "Çünkü seni uyardım, sana bir şey olursa
, Ebedi Ateş Tarikatı'nın tamamını bizzat yerle bir edeceğim. Bu bir tehdit değil, bir söz. Hayatta kalmanın, Holdfast kadar Direniş için de bir gereklilik olduğunu düşün. Eğer ölürsen, hepsini tek tek öldüreceğim.
Onların hayatlarının tehlikeye atılması, senin kendi hayatını değer vermeni sağlamanın tek yolu olduğu için."

Helena ona baktı, şoktan dilsiz kalmış, yavaş yavaş öfkeye dönüşen bir şok.

"Bu ne cüret? Bu ne cüret!" Sesi o kadar yükseldi ki, çatladı.

Hareket edebilseydi, üzerine atlayıp çıplak elleriyle onu döverek öldürmeye çalışırdı. Ona bağırmak istiyordu.

Ama öfkesi, bunun ne anlama geldiğine dair daha da büyük bir dehşet duygusuyla gölgeleniyordu. Crowther'ın korktuğu tehdit tam da o olmuştu. Bir zamanlar annesinin intikamını almak için onlara sadık kalırdı, ama Helena
bunu elinden almış, ona yeni ve kontrol edilemez bir takıntı ve öfke kaynağı vermişti.

Gözlerini kapattı, ona bakamıyordu ve
ouroboros zihninde parladı, sonsuz bir kendini yok etme görüntüsü. Sonsuza dek kendini yiyen bir ejderha.

Ciğerlerini şiddetle sarsan boğuk bir hıçkırık attı ve nefes almaya çalışırken oda sessizleşti.

Altındaki yüzey değişti. Parmaklar, saçının bir buklesini kulağının arkasına sıkıştırdıktan sonra yanağını okşadı.

"Yüzünü çok iyi tanıyorum." Diye iç geçirdi. "Şimdi beni öldürmek zorunda kalacağını düşünüyorsun, değil mi? Benim için çok büyük bir yük olduğumu."

Hiçbir şey söylemedi, gözlerini açmayı reddetti.

"Gerçekten yapar mısın?"

Ona baktı. "Biliyorsun, biliyorsun ki
seni herkesin pahasına seçmeyeceğimi biliyorsun. Yapsam bile bu seni kurtarmaz."

O da gözlerini kaçırdı. "Kendini asla affetmezsin."

Kadının çenesi titredi. "Hayır. Affetmezdim..." Boğazı düğümlendi. Başını kaldıramadan yutkunmaya çalıştı. "Ama bu, yaptığım ilk affedilmez şey olmazdı. Tarih kitaplarına bir satır daha eklenmiş olur, ne fark eder ki?"

Uzun süre sessiz kaldı.

"Ben öldüğümde ne yapacaksın?" diye sordu, sanki tek önemli şey buymuş gibi.

"Eminim tahmin edebilirsin."

Kaine'in olmadığı ve kendisinin yalnız kaldığı, suçlayacak ki m s esi olmayan bir dünya düşüncesi kafasını karıştırdı.

Bu savaştan nefret ediyordu. Her şeyi yapabileceğini düşünmüştü. Bunun için yeterince güçlü olduğunu.
Yapmaya veya katlanmaya hazır olduğu şeylerin sınırı olmayacağını düşünmüştü. Görünüşe göre, Kaine onun sınırı olmuştu.

Onsuz kendini hayal edemiyordu. Artık var olacağını bile düşünmüyordu.

Boğulurcasına nefes aldı, ciğerleri hırıltılı bir şekilde çalışıyordu.

Aniden Kaine onun üzerine eğildi, yüzünü ellerinin arasına aldı, nefes alabilmesi için başını yana eğdi. Bu, mümkün olan tek kucaklamaydı.

"Sadece yaşa, Helena." Sesi titriyordu. "Senden tek istediğim bu."

Helena düşük bir hıçkırık attı, nefes almaya çalışırken ciğerleri hışırdadı. "Bunu söz veremem. Bunu söz veremeyeceğimi biliyorsun. Ama ölürsem ne yapacağını göze alamam."

Onu öptü. Dudaklarında yalvarışın tadını alabiliyordu.

"Üzgünüm," diye tekrar tekrar söyledi, "Sana bunu yaptığım için üzgünüm."

Sert bir vızıltı havayı bozdu. Kaine sertleşti ve küfrederek geri çekildi. Bir vızıltı daha. İki uzun ve iki kısa. Ses her geldiğinde, odadaki ışıklar sönükleşti ve uğursuzca titredi.

Etrafına bakındı, dişlerini sıktı. "Siktir.
şehre geri çağrılıyorum." Uzaklaştı ama ona bakmaya devam etti. Gözlerinde bir hesaplama gördü,
Sonunda yüzünde bir anlık umutsuzluk ifadesi belirdi.

"Davies," dedi. Sesi zar zor duyuluyordu ve gözleri bir anlığına odaklanamadı. "Buraya gel."

Arkasındaki kapı açıldı ve bir kadın içeri girdi.
Helena, hizmetçilerin üniformalarını yeterince bilmiyordu, ama ismini tanıdı.

Enid Ferron'un hizmetçisi Kaine'in yanında durmuş, sulu mavi gözleriyle Helena'ya bakıyordu. Onunla birlikte odaya hafif bir
odaya hafif bir kuru ama organik bir koku yayıldı. Kadın ölmüştü ama o kadar ustaca diriltilmişti ki, neredeyse canlı gibi görünüyordu.

Helena odaya ve pencereye doğru baktı ve hiçbir bina göremediğini, sadece gökyüzü ve ağaçları gördüğünü fark etti.

"Neredeyiz?" diye sordu aniden. Ne kadar süredir baygın kaldığını bile bilmiyordu.

"Spirefell. Ailemin kır evi," dedi Kaine, üniformasını, siyah ceketini ve pelerinini giyerken. "Daha sonra
Daha sonra daha ayrıntılı anlatırım. Gitmem gerek. Davies'ten korkma. Sana zarar vermez."

Helena, nekrotral'e bakmaya devam etti. Kaine Ölümsüz

olduğunda ölen hizmetçilerden biri
Kaine Ölümsüz olduğunda ölen hizmetçilerden biri,

onun ölümsüzlüğünden ve değişmezliğinden sorumlu olan hizmetçilerden biriydi. Onu yeniden canlandırmış mıydı?

"Üzgünüm," diyordu, "açıklamak için daha fazla zamanım olduğunu sanıyordum. Burada güvende olacaksın. Kimse seni bulamayacak. Mümkün olduğunca çabuk döneceğim.

"Davies, ona iyi bak." Helena'ya son bir kez eğildi ve saçlarını okşadı. "Güvendesin. Söz veriyorum."

Sonra gitti. Duvarlarda ve yerde bir şeylerin hareket ettiğini duyabiliyordu ama ne olduğunu göremiyordu çünkü felç olmuş halde, bir necrothrall'ın bakımındaydı.

Ona, ona tekrar baktı. Davies, Helena'yı izliyordu, bakışları belirsiz ama sabitti.

"Su alabilir miyim?" diye sordu Helena sonunda.

Davies, yakındaki masanın üzerindeki sürahiden bir bardak su doldurdu, Helena'ya getirdi ve ağzını ıslatacak kadar yudumlamasına yardım etti. Su acıydı; Helena laudanumun tadını tanıdı.

Nekrotrolleri bu derece canlandırmanın mümkün olduğunu bilmiyordu. Kadın canlı gibi görünüyordu.

"Sen Enid Ferron'un hizmetçisiydin, değil mi?" Helena, ilacın getirdiği yorgunluk dalgasıyla mücadele ederek sordu.

Davies, soruyu anlamış gibi yavaşça başını salladı. Helena odaklanmakta zorlandı.

"Bütün bu zaman boyunca burada mıydın?"

Yine başını salladı. Davies sessizce bir kelime mırıldandı. *Kaine.*

Eğer bu doğruysa, bu onun neredeyse yedi yıldır herhangi bir çürüme belirtisi göstermeden yeniden canlandırıldığı anlamına geliyordu. Helena bunun mümkün olduğunu bile bilmiyordu.

"Neden? Neden sana bunu yapsın ki?"

Nekrothrall cevap verdiyse de, Helena bunu fark edecek kadar bilinçli değildi.

Bilinci gelip gidiyordu ve her uyandığında daha fazla acı çekiyordu. Davies, yanında bir sandalyede oturmuş, çorap gibi görünen bir şey örüyordu. Uyuşukluk

geçiyordu. Acı, uzak bir izlenimden giderek daha da ağırlaşan bir yük haline dönüşüyordu.

Boğazı içten morarmış ve yaralanmıştı; bir ara solunum cihazına bağlı kalmış olmalıydı.

Ağrı onu tekrar uyandıracak kadar şiddetlendiğinde, Kaine'in geri döndüğünü fark etti. Yanında duruyordu ve damar yoluna bağlı birkaç şişeyi değiştiriyordu.

damla şişelerini değiştiriyordu.

"Tıbbi ekibe ne oldu?" diye sordu Helena, dili yine kalın ve kurumuştu. "Beni kurtaran insanlar. Onlara ne yaptınız?"

O, kadına bakarak durdu. Oda karanlıktı; siyah üniforması onu gölgelerin içine karıştırıyordu, ama soluk saçları ve gözleri neredeyse parlıyordu.

"Cevabını duymak istemediğin sorular sorma." "Onları sen mi öldürdün?" Sesi keskinleşti.

Bir düğmeye basarak odayı loş turuncu bir ışıkla doldurdu.

"Hayır, onları ben öldürmedim. Bütün bir sağlık ekibinin ölmesi soru işaretleri yaratırdı. Dün sorgu sırasında ölen bir kadını kurtardıklarını sanıyorlar. Ve

seni işkence ederek öldürmem için saatlerce uğraştıklarını sonrasında seni işkenceyle öldürmem için. Hizmet etmekten gurur duyuyorlardı. Sonuçta sen bir teröristsin, dediler."

Onun dikkatini dağıtmaya çalıştığını biliyordu. "Yani onları öldürecektin ama rahatsız edici sorular doğuracağı için öldürmedin."

Gözleri parladı. "Evet, tüm bunları kolaylık için yaptım, ki biliyorsun, birbiriyle çelişen iki efendimle dolu hayatımda kolaylık çok önemli."

Suçluluk Helena'nın boğazında bir taş gibi takıldı. "Benim yüzümden insanları öldürmeni istemiyorum."

O havlayan bir kahkaha attı. "Sence tüm zamanımı ne yaparak geçiriyorum? İnsanları öldürüyorum. Başkalarına insanları öldürmelerini emrediyorum. İnsanları insanları öldürmek için eğitiyorum.

insanları öldürülmeleri için sabote ediyor ve zayıflatıyorum, ve bunların hepsini senin için yapıyorum. Her kelimeyi. Her hayatı. Senin yüzünden."

Oda eğildiğinde, kanı başından çekilince, o dağınık bir nefes aldı.

Adamın yüzündeki acımasızlık kayboldu. "Bekle. Helena, ben...

"Hayır," dedi sertçe. "Geri almaya bile kalkışma." "Ben..." Sesi yumuşaktı. Yalvarır gibiydi.

"Hayır," dedi yine. "Doğru. Söylediğin şey tamamen doğru. Yaptığın her şey benim de sorumluluğumda. Her hayat..."

"Yapma." Yatağın kenarına oturdu, sağ elini tuttu. "Bunu üstüne alma. Bu senin suçun değil. Lanet olası bir savaşı omuzlarında taşımaya çalışmayı bırak."

"Ama hepsi benim suçum," dedi. "Bunu sana ben yaptım. Seni bu hale ben getirdim. Birisi bunu pişman olmalı, ama sen olamazsın. Ama ben olursam, belki bu senin bir gün bir gün durmana yetecektir."

O başka yere baktı ve hiçbir şey söylemedi. Kız, parmaklarının parmaklarında dolaşmasını izledi, bunu hissedebilmeyi diledi.

"Şehirde neler oluyor?" diye sordu.

Birkaç saniye sessiz kaldı. "Althorne öldü. Birkaç birim bir binada mahsur kalmıştı; onları kurtardılar ama o geri çekilme sırasında öldü. Tahminlerimize göre, Direniş en azından aktif güçlerinin yarısını kaybetti. İki gün önce limanları geri aldık."

Bu bilginin yol açtığı umutsuzluk, kadının zihninde bir yara açmaktan başka bir yere gidemezdi. Karnında kıvrılan bir korku yoktu; boşluk hissi yoktu. Vücudunu hissedemiyordu. Sadece düşünebiliyordu.

"Ancak bombalamaya karşı önemli bir tepki var. Tozun her iki adayı da kirletmesini beklemiyorlardı. Yaygın rezonans kaybı nedeniyle panik ve öfke var. hastaneler, kelatlayıcıya ihtiyaç duyan hastalarla dolup taşıyor ve Direniş'in kayıpları önemli olsa da

bize neredeyse hiç yeni nekrotral sağlamadı çünkü Durant, geçersiz kılma bileşiğinin yeniden canlandırmayı engelleyeceğini unutmuştu. Onlar, cesetleri yeniden canlandırmak için
. Bu yüzden bunun tekrar olacağını sanmıyorum. En azından bu ölçekte olmaz."

Bu, önemsiz bir teselli kaynağıydı, ama yine de bir şeydi.

"Ne yapacağımı bilmiyorum," dedi sonunda. "Ebedi Ateş'e yönelik bir tehdidi görmezden gelemem."

Adam başını eğerek iç geçirdi. "Sadece kızgındım."

“Sen her zaman kızgınsın, ama böyle tehditler savurup, böyle bir savaşı basit bir suçlama oyununa indirgeyemezsin. Ve beni kontrol etmek için Direniş'i rehin tutamazsın.”

Omuzları çöktü. "Eğer ölürsen Helena, ben bittim. Buna devam etmeyeceğim. Yorgunum."

Ona baktı ve kız, onun gözlerinde tüm savaşı, sonu görünmeyen bir mücadeleyle gelen bedeli, durursa ne olacağına dair korkuyla sürüklenen bedeli görebiliyordu.

"Ciddiyim. Onları öldürmeyeceğim, ama bu iş bitecek. Sen benim hizmet şartlarımsın. Eğer ölürsen sözleşme geçersiz olur."

Kız başını biraz çevirmeyi başardı. "Bu savaşın öbür tarafında senin için bir hayat var. Taş sende.
Morrough ölürse, sen iyi olabilirsin ve özgür olursun. Her türlü şeyi yapabilirsin. Dünyanı bana indirgeme."

Dudakları kıvrıldı, dişleri göründü. "Oh, peki savaş sonrası planlarının listesini söylemeyi unuttun mu?"

Gözlerini kaçırdı. "Benim yaptığımı yapma, söylediğimi yap."

Gelecek kadar boş bir sessizliğe gömüldüklerinde, parmaklarını birbirine kenetledi.

"Sen... şifacı olabilirsin," dedi sonunda, elinin elinde bıraktığı hissi hissetmeye çalışarak.

Adamın ağzının köşesinde bir gülümseme belirdi. "Bunu hiç düşünmemiştim."

"Düşünmelisin. Bu konuda yeteneğin var, ama hasta başı tavırların berbat."

"Bu, benim öldürdüğüm insanların sayısını dengeleyecek bir şey olurdu," dedi, ona bakmadan.

"Bunu söylememeliydim. Senin suçun değil."

Kafasını salladı ve duvara bakarak, "Belki bir zamanlar öyleydi, ama artık hepsi benim suçum," dedi.

Yutkundu, parmaklarını hareket ettirip onun elini sıkmak istedi. "Sen savaşın sana yaptıklarından çok daha fazlasısın."

Sesi inançla titriyordu, ama adam hala ona bakmıyordu.

"Öylesin," dedi kadın çaresizce. "Tıpkı benim gibi. İkimizde de daha fazlası var, sadece ortaya çıkmak için bekliyor.
Bir gün, tüm bunları geride bırakacağız. Uzaklara gideceğiz, göreceksin. İkimiz birlikte, yapabiliriz bence.

O cevap vermedi, ama kız onun parmaklarının kendisininkileri daha sıkı kavradığını hissetti.

"Söz veriyorum, göreceksin..." Göz kapakları ağırlaşmaya başladı.

"Uyu. Önünde uzun bir iyileşme süreci var."

Uyanık kalmaya çalışarak direndi. "Ne kadar zamandır buradayım?"

"Bunu dert etme." "Ne kadar?"

"... Bombalamadan bu yana dört gün oldu."

Dört gün mü? Aniden kulaklarında kan basıncı yükseldi ve nefes almaya çalıştığında ciğerleri hırıltı yaptı.

"Kaine, Crowther'a hayatta olduğumu haber vermelisin." "Onları merak etme." Sesi sertti.

"Hayır, dinle. Ona söylemelisin."

Yanağını okşadı. "Sadece dinlen."

Hareket etmek için çabaladı, onun anlamasını istiyordu. "Hayır. Söz ver bana. Haber vereceğine söz ver. Geri döneceğimi ona mutlaka söyle.

Crowther onun öldüğünü düşünürse, Kaine'i hayatta tutmanın çok riskli olduğuna karar verebilirdi.

"Söz ver bana... haber vereceğine söz ver..."

"Tamam. Haber vereceğim, söz veriyorum.

Dinlen."

Kafasındaki kanın zonklayan nabzı yavaşladı ve o da rahatladı. Saçının bir buklesini kulağının arkasına koydu.

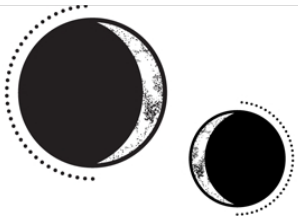
"Nullium kanından temizlenmedikçe en az üç hafta burada kalacaksın."

"Eternal Flame'in geliştirdiği bir şelatlayıcı var..."

Adam kadının burnunun ucuna hafifçe vurdu. "Ölümsüzlerin kimyagerleri var ve metal tutucu maddeler konusunda da bilgililer."

Gözlerini devirdi.

"Rezonansını geri kazanacaksın... ama bu senin için uzun zaman alacak. Birkaç şarapnel yaralanman var ve önemli miktarda soludum. Ne kadar süreceğini söylemek zor. Ne kadar süreceği belli değil. Eski usul yöntemlerle iyileşmen gerekecek. Uyu. Kabul etmek istemem ama, uyandığında savaş hala devam ediyor olacak.

. BÖLÜM 60

Junius 1787

YARALANMAK KORKUNÇTU. HELENA,

iyileşmenin verimliliğine alışmıştı; iyileşmenin en yavaş ve dayanılmaz yönlerini atlatmak için iyileşmenin verimliliğine alışmıştı; aniden iyileşmenin doğal hızına katlanmak zorunda kalmak tam bir ızdıraptı.

İlk haftanın çoğunu ilaçların etkisiyle sersemlemiş, enfeksiyon nedeniyle ateşli bir halde geçirdi. Sonunda kendine geldiğinde , Kaine'in hala yanında olduğunu gördü. Elinde, karıştırdığı büyük bir kitap ve folyo yığını vardı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu, bir süre izledikten sonra.

Kaine, "Gelecekteki şifacı kariyerim için insan anatomisini inceliyorum," dedi kuru bir sesle.

Gerçek cevabın, vücudundaki nullium temizlendikten sonra onun şifacısı olması gerektiği olduğunu biliyordu, ama oyuna devam etti. "Ailem gibi birlikte bir muayenehane açabiliriz. Bir uçurumun üzerinde. Pencerelerden dışarı bakıp gelgitleri izleyebileceğiz."

Adam kaşlarını kaldırdı. "Bu gelecekteki hayatımız hakkında benim de söz hakkım olacak mı, yoksa tüm kararları sen mi vereceksin?"

"Bir fikrin *var* mı?"

Bir süre sessizlik oldu. "Var diyemem."

Yavaşça nefes aldı. Artık parmaklarını hareket ettirebiliyordu. Parmaklarını hareket ettirirken, sağ elinin bandajlı olduğunu, parmaklarının atelli olduğunu fark etti ve sahra hastanesindeki son anları hatırladı.

"Neredeyse unutuyordum," dedi. "Sanırım hastanede bir şey keşfettim."

Adam başını kaldırdı.

"Sana bahsettiğim obsidiyen. Nekrotroller geldiğinde cebimde biraz vardı. Sanırım... Sanırım onunla bir

"Emin misin?"

Gözlerini kısarak daha fazla ayrıntı hatırlamaya çalıştı, ama tek hatırladığı kırmızı-turuncu ışık ve acıydı. "Tam olarak değil, ama bence tekrar denemeliyiz."

"Şu anda bunun için endişelenme." Kitabını kapattı ve bandajları değiştirmek için yanına geldi.

Hareket kabiliyetini yeterince geri kazanmıştı ki, o gazlı bezi çıkarırken, görmek için kararlı bir şekilde başını kaldırdı. Göğsünün ortasından aşağıya doğru düzensiz bir dikiş gibi uzanan büyük bir kesi vardı, siyah iplik ve kemik teliyle dikilmişti. Derisi şişmiş, sarı, beyaz ve pembemsiydi.

Helena sayamayacağı kadar çok yara görmüş, sayısız insanın eskiden oldukları kişiyi kaybetmenin acısını yaşarken izlemişti

Eskiden oldukları kişi ve bedenlerinin haline dönüşmüş halleri için yas tutan sayısız insanı izlemişti. Ne söylemesi gerektiğini, cesaretlendirici ve güven verici sözleri, her şeyin yoluna gireceğini, daha iyi olacağını bilirdi.

Yaraya bakarken, h e p s i n i unuttu.

"Tanrım," dedi, başını eğerek, boğazı titreyerek, bakmaya devam edemeyecek kadar dehşete kapılmıştı.

"İyileşecek. Biraz zaman ver," dedi adam, enfeksiyon belirtileri olup olmadığını kontrol ederken sessizce.

Lila'yı tedavi ederken, yara izi kalacağını biliyordu. Sonrasında kendini iyileştirmeye çalışsa, tüm matrisleri düzenlese bile, yara izlerini önlemek için sınırlı bir zaman aralığı vardı ve nulliumun doku üzerinde hafif bir keloid etkisi olduğu görünüyordu.

Birkaç kez keskin nefes aldı.

Hayatta olduğu için şanslıydı. Birkaç yara izi, Direniş'teki

diğerlerinin yaralarıyla karşılaştırıldığında

direnişçilerden diğerlerinin hayatları boyunca taşıyacakları yaralarla

yaşam boyu taşıyacakları yaralarla karşılaştırıldığında hiçbir şeydi. Hâlâ tüm uzuvları, iki gözü ve iki kulağı vardı. Hatta tüm dişleri bile.

Her açıdan çok şanslıydı. Bir yara izinin ne önemi vardı ki? Sorun olmazdı.

Kaine'in onu izlediğini hissedebiliyordu ve kendini konuşmaya zorladı. "Bence senin yara izlerin benimkilerden daha güzel," dedi sonunda.

"Benim daha iyi bir şifacım var."

Helena'nın kanındaki nulliumun, Kaine'in rezonansı kullanarak iyileşmesini izleyebilecek kadar azalması üç hafta sürdü, ancak gerçek dönüşüm hala çok uzaktaydı.

Kendi rezonansı damarlarında zar zor bir uğultu gibiydi. Kaine yokken Davies onunla kalıyordu.

Helena'nın kafası nihayet etrafını daha iyi fark edebilecek kadar berraklaşmıştı.

Oda sterildi. Neredeyse boştu. Bir yatak, yüksek bir gardırop, bir masa ve bir sandalye vardı. Falcon Matias'ın daha lüks bir odası vardı ve o bir münzevi olması gerekiyordu.

Helena bu konuda Kaine'i taklit ettiğinde, Kaine yüzünü buruşturdu. "Burası benim odam."

Helena sessizleşti ve utanarak tekrar etrafına bakındı. "Oh. Kır evlerinde odalar daha büyük olur sanıyordum."

Kaine başını salladı. "Daha büyük odalar da var. Annemin odasına daha yakın olduğu için buraya taşındım ve bir daha hiç ayrılmadım."

"Seni geri getirdiğim için üzgünüm," dedi.

Kaine başını salladı. "Özür dileme. Ben hizmetçileri kontrol etmek için geri geliyorum."

Helena tereddüt etti, sonra sordu: "Hepsi öldü mü?"

Adam başını salladı.

"Neden sen...?"

Gözlerini kaçırdı, ellerini ovuştururken boğazı düğümlendi. "Hemen sonraydı. Hiçbir şey hatırlamıyorum
. İçimde çığlık attıklarını hissedebiliyordum. Cesetlerini bir köşede, atılmış paçavralar gibi yığılmış halde buldum. Hâlâ sıcaktılar. Hiç... Ne yaptığımı bile fark etmedim. Onları geri koymaya çalışıyordum."

"Yani onlar... onlar mı?"

Kafasını salladı. "Ne olduklarını bilmiyorum. Onların bir parçasını geri koyabildiğimi düşünmek istiyorum, bu yüzden sonra işler kolaylaştı, ama daha çok
benim istediğim gibi davranıyorlar. Ben sadece... onları bırakamıyorum."

Helena sonunda bir yastık alabildiğinde, Davies
Kaine yokken Helena'nın okuyabileceği kitapları ona getirirdi. Spirefell'de ne tür bir kütüphane olduğunu merak ediyordu, ama Davies ne yazık ki okuryazar değildi, en azından artık öyle değildi. Helena'ya verilen kitaplar çoğunlukla rastgeleydi. Bir gün kelebek türleri ansiklopedisi, ertesi gün Cetus'un ilk yazılarından oluşan bir çiçek kitabı geldi.

"Cetus" yüzyıllar boyunca binlerce simya metni ve mektup yazdığı için, alıntılar
bilim adamları tarafından, eserlerinin ve tarihinin hangi kısımlarını meşru gördüklerine göre çeşitli koleksiyonlarda bir araya getirildi. Florilegium'un baskısına bağlı olarak,
Cetus on farklı ülkede doğmuştu. Bazen
kral, bazen rahipti; bazı mektuplarda Orion'un kendisiyle çalıştığı bile iddia ediliyordu.

Helena'nın aldığı florilegiumda, Cetus, insanlığın
rezonansın insanlığın simyasal dönüşümü olduğunu iddia ediyordu. Simyacılar yükselen bir formdu.

"Simyacıların kendileri hakkında inanacakları bir şeye benziyor," dedi Kaine, Helena ona bunu anlatırken geç saatlerde. O, Helena'nın akciğerlerinden çok, eski kültlerden çok daha fazla ilgileniyordu.

Helena'nın akciğerleriyle daha çok ilgileniyordu.

Helena bandajlar çıkarılırken yüzünü buruşturmamaya çalıştı. "Ölümsüzlerin bir dini var mı?"

"Yüce Necromancer bizim tanrımızdır," dedi Kaine, birkaçının çatladığı kaburgaları boyunca dikkatlice rezonansını izleyerek. "Hayatlarımız onun sonsuz gücüne hizmet etmek için var."

"Madem o kadar güçlü, neden ortaya çıkıp savaşı kazanmıyor?"

Bir anlığına yukarı baktı. "O bir tanrı. İnsanları kendileri için ölmeye zorlamanın tanrıların temel
çalışma şekli olduğunu fark edeceksin. Sol, necromancer'ları bu kadar tutkuyla nefret ediyorsa, birkaçını bizzat yok edebilir diye düşünürsün, ama nedense, bu çabaları her zaman Holdfast'lar koordine ediyor. Bu da insanın, onun gerçekten umursayıp umursamadığını merak etmesine neden oluyor."

Ona Orion'dan ve Holdfasts'ın neden
Holdfast'ların Principates haline geldiğini anlattığından beri, Eternal Flame'i yeterince eleştirirse, direnişi bırakacağını düşünüyor gibiydi.

İç çekişi ciğerlerini hırıldattı ve Kaine birkaç dakika boyunca konuşmayı tamamen unutmuş gibiydi.

"Holdfast savaşta görünmeye başladığından beri, Morrough cepheden uzak duruyor," dedi sonunda.

"Ama Luc'tan bu kadar korkuyorsa, neden onu yakaladığında öldürmedi?"

Kaine başını salladı. "Onun ölmesini istediğini sanmıyorum. Emirler her zaman onu canlı yakalamak yönündeydi. Eskiden bunun nedeninin Morrough'un onu öldüren kişinin tahtını ele geçireceğinden korkması olduğunu düşünürdüm, ama şimdi, o yakalanma olayından sonra
başka bir şey olduğunu düşünüyorum. Holdfast altı yıldır cephede. Morrough
onu öldürmek isteseydi, şimdiye kadar onu öldürmenin bir yolunu bulamaz mıydı?"

Bombalamadan dört hafta sonra Helena, parçalanacakmış gibi hissetmeden ayağa kalkabildi. Rezonansı

zayıf bir şekilde geri gelmişti ve bandajlar çıkarılmıştı, ancak kablolar hala yerindeydi çünkü göğüs kemiği hala endişe verici derecede hassastı. Göğüs korsesini takmadan önce, bir ayna ile oturup göğüslerinin arasında uzanan yara izine baktı.

Hiç de güzel değildi.

Lila'nın yara izlerini gururla taşımasını, onlara isim vermekle ilgili şakalarını hep takdir etmişti; ancak şimdi, onlarla gurur duymanın ne kadar zor olduğunu anlamaya başlamıştı.

Yaralanmanın görsel kanıtı asla ortadan kalkmayacaktı. Samimi bir anda görülecek tek şey bu olacaktı.
Soğuk gün ışığında ona bakarken, bir gün Kaine'in savaşın izlerini bu kadar açıkça taşıyan birini istemeyebileceğini düşünmeden edemedi. Elbette bazen unutmak isteyecekti.

Şimdi, onunla birlikteyken, bu imkansızdı.

Kaine masadaki ilaç şişelerini düzenliyordu, ama onu göz ucuyla izlediğini hissedebiliyordu.

"Kaybolacak," dedi hızlıca.

Yüzü yanıyordu. Aynayı düşürdü ve yara izini gizlemek için elini üzerine koydu. Elinin tamamını kaplıyordu.

"İyileştiğimde, her gün tedavi edeceğim, böylece daha da solacak," dedi. Kemikte, yenilenmeyi reddeden bir çukur hissedebiliyordu. Kemiği güçlendirmek için titanyum plak takarak kemiği güçlendirebilirdi, ama sahip olduğu yetenekler göz önüne alındığında, bu onun işini engelleyebilirdi. titanyumun kimyagerler için tıbbi açıdan bu kadar yararlı olmasının nedenlerinden biri, rezonansının nadir olmasıydı.

Çenesi titredi. "Sonsuza kadar böyle kalmayacak."

Bir şişeyi masaya koydu. Gümüş rengi gözleri dikkatliydi, dikkatli bakışları, büyüteçten geçen bir ışık huzmesi gibiydi ve aniden sadece ona odaklandı. Yanına yaklaştı ve nazikçe ama kararlı bir şekilde elini çekti.

O, onun yara izini kendisinden daha fazla gördüğünü ve bundan çok daha kötü aşamalarda gördüğünü biliyordu, ama onun yara izine bakmasından nefret ediyordu

.

"Sen de benim yara izlerimi öyle mi görüyorsun?" diye sordu sonunda. "Bana baktığında, tek gördüğün onlar mı?"

Kız irkildi. "Hayır."

"Peki." Gözlerine baktı. "Ben de seni öyle görmüyorum. Sen benimsin." Bileğini bıraktı ve elini kaldırdı, parmak uçları yara izini avucuyla kaplayana kadar izledi, çıplak tenine sıcaklığını hissettirdi, sonra yukarı kayarak boynuna dolandı. "Öylesin. Sana ne olursa olsun, *yine* de benim olacaksın."

HELENA EVİN SADECE BAZI KISIMLARINI GÖRDÜ. Spirefell. Onlar aldı hareket ettiğinde göğsünün ağrımasına alışmaya çalışırken loş koridorlarda yürüyordu. Derin nefes almak sternumunun kırılacağını hissettiriyordu. Ev, şehirde uzun zamandır terk edilmiş eski, ağır bir tarzdaydı. Her yer koyu renkli ferforje detaylarla süslenmişti, hatta zeminler bile bu detaylarla kaplıydı. Melankolik bir güzelliği vardı.

Giriş salonunda, mermer zemine ouroboros ejderhasının karmaşık bir mozaiği işlenmişti. Hem ihtişam hem de vahşilik hem ihtişam hem de vahşilikle titizlikle işlenmişti. Üst kattaki merdiven sahanlığından onu inceledi.

Ferronlar ev inşa edildiğinde çok gurur duymuş olmalılar. Tanrı'yı yendiklerini düşünmüş olmalılar.

O gece, Kaine'i yatağa çekti. O, her gece her gece yatağın yanındaki sandalyede uyuyordu, elini elinde tutuyor, evinde başka yataklar da olduğu yönündeki tartışmalarını görmezden geliyordu.

Sonunda ona boyun eğdi.

Onun vücudunun sıcaklığını ve rahatlığını özlemiş olan kadın, ona sarıldı.

Birkaç gün sonra geri dönecekti. orada planladığından daha uzun süre iyileşmek için kalmıştı, ama dönüş yolculuğu zor olacaktı ve iyileşmezse Merkezde iyileşmemişse hiçbir işe yaramayacaktı.

Her şey farklı olacaktı. Bombardıman Direniş'i yok etmiş, erzaklarını silip süpürmüştü.

Geçen yıl kazandıkları her şey yok olmuştu ve şimdi Morrough bir casus olduğunu biliyordu. Ölümsüzler Kaine'i arıyor, onu ortaya çıkarmaya çalışıyorlardı, ama bu Ilva veya Crowther'ın onu gerekli gördükleri her şeyi yapmaya zorlamalarını engellemeyecekti.

Geri dönmek zorundaydı.

Onu kucakladı, kalbi o kadar hızlı atıyordu ki göğsü zonkluyordu.

Onu kendine çekti, başını geriye eğdi ve onu öptü. Eli yanağını okşamak için kalktı, ama geri çekilmeye başladı. Hâlâ iyileşme sürecinde olduğunu söyleyeceğini biliyordu. İyileşme sürecinden bıkmıştı.

Çok az zamanı vardı ve onu istediği gibi geçiremiyordu.

"Dikkatli olursak sorun olmaz," dedi, bırakmadan. "Lütfen. Gitmeden önce seni istiyorum."

O dikkatliydi. Yavaş ve nazikti. Ona sanki cammış gibi dokundu.

O, ona girdi ve o, ellerini onun yüzüne koydu, onu kendine çekerek burunlarını ve alınlarını birbirine değdirdi, parmakları titriyordu.

Seni seviyorum.

Dili ucundaydı, ama tereddüt etti ve sözleri geri çekti.

Bir parçası, bunu söylerse ikisini de mahvedeceğini hissediyordu. Söylenmemiş önemli şeyler varsa, yarın da gelecekti.

Onun yerine onu öptü.

Seni seviyorum. Onu kendine çekişiyle, dudaklarını onun dudaklarına değdirmesiyle, ellerini onun teninde gezdirerek, onu haritalandırarak, onunla birlikte olmanın her ayrıntısını, parmaklarının altındaki yara izlerini ezberleyerek ona söyledi.

Seni

seviyorum.

Seni

seviyorum.

Kendini bırakıp ona tutunarak ona söyledi. Kalbinin her atışında. *Seni seviyorum. Seni her zaman seveceğim. Her zaman sana bakacağım.*

O AYRILDIĞINDA AKŞAM KARARMIŞTI. İlk kez dışarı çıktı. Spirefell, diğer binalarla birleşerek içe doğru kıvrılan,
diğer binalarla birleşerek ortasında büyümüş bir bahçesi olan geniş bir avlu oluşturuyordu.

Amaris orada, sabırsızlıkla bekliyordu. Kanatları açılmış ve çırpınıyordu.

Kaine, Helena'yı dikkatlice kaldırdı, göğüs desteği
ağırlığının basıncını emdi. O arkasına doğru sallanırken, Helena eve doğru baktı. Yaz alacakaranlığında,
içeriye doğru kıvrılmış, kuleleri dikenler gibi duran devasa bir uyuyan ejderha gibi görünüyordu. Ön cephesini neredeyse tamamen kaplayan sarmaşık güllerle kaplıydı.

Davies ve muhtemelen bir uşak olan yaşlı bir erkek hizmetçi, geniş taş merdivenlerin en üstünde durmuş izliyorlardı.

Amaris kendini havaya fırlattığında, sanki kaburgalarına yumruk yemiş gibi oldu. Helena iki büklüm oldu, acıdan nefes nefese kaldı
ve Kaine'in gerginleştiğini ve Amaris'i geri çevirmek üzere olduğunu hissetti.

Onun bacağını tuttu. "Ben iyiyim."

Helena'nın daha önce hiç yaşamadığı kadar uzun süre havada kaldılar.

Amaris, ayın doğuşunu geçmeye çalışarak dağlara doğru uçtu. Abeyance'a o kadar yakındı ki Lumithia, doğarken çok parlak olmayan bir hilal gibiydi. Karargah'a tehlikeli derecede yakın bir binanın çatısına indiler. Helena güneye baktığında nedenini anladı.

Direniş bölgesini ayıran bir duvar örülmüştü.
Duvarın uzunluğu adanın yarısından fazlasını kaplıyordu. Duvarın ötesinde, bombanın düştüğü yerde şehri ikiye bölen bir yarık ve yıkılmış binalar görünüyordu.

binaların yıkıldığını görebiliyordu. Adanın merkezi kraterlerle doluydu.

"O kadarını mı kaybettik?"

"Hayır, ama daha fazlasını tutacak gücün yok," dedi Kaine somurtkan bir şekilde, aşağı inip Amaris'in sırtından dikkatlice inmesine yardım etti.

Ağrıdan mide bulantısı çekiyordu, nefes almakta zorlanıyordu ve Kaine'in elini sıkıca tutuyordu, ama veda edemiyordu. Her şeyin sona ermesinden giderek daha fazla korkuyordu.
Her şeyin sona erdiğini hissedebiliyordu.

"Dikkatli ol," dedi sadece.

"Helena, lütfen..." Sesi kırıldı ve onu durdurdu.

O geri döndü ve adam omuzlarını tuttu.

Kadın, adamın ona ne sormak istediğini biliyordu, bunu adamın gözlerinden okuyabilirdi. *Kaç ve bir daha geri dönme.*

Ama adam onun bunu yapmayacağını biliyordu. Adam gözlerini kaçırarak yutkundu. "Tekrar incinme," dedi onun yerine.
"Yapma..."

Kız parmak uçlarına yükseldi ve onu bir öpücükle susturdu.

"Dikkatli ol," diye fısıldadı. "Ölme."

HELENA, erkek kıyafetleri giymiş ve
nefes almakta zorlanıyordu, onu karşılayanlar sevinçten çok şüpheyle karşıladılar. Crowther gelip onu serbest bırakana kadar bir saat boyunca gözaltı hücresinde tutuldu.

"Emin misin?" diye sordu gardiyan. "Neredeyse bir aydır ölüler listesindeydi."

"Evet, ayrılıkçı gruplardan biri tarafından bulundu," dedi Crowther. "Eninde sonunda onu geri göndereceklerini biliyordum. Onu serbest bırakın."

Helena, Direniş savaşçılarının ayrılıkçı gruplarının gerçekten var olup olmadığını ya da bunların Crowther'ın yasadışı faaliyetlerini örtbas etmek için uydurulmuş olup olmadığını bilmiyordu. Kaine'in

istihbarat ve faaliyetlerinin çoğu bu sözde gruplara atfediliyordu.

Crowther haftalardır uyumamış gibi görünüyordu. Yüzü bitkin, gözleri kan çanağına dönmüştü ve Helena'nın serbest bırakılması için bu kadar uğraşmak zorunda kaldığı iç 'da öfkeliydi.

Helena, yokluğunda neler olduğunu öğrenmek istedi, ama gözaltı hücresinin kapısı açılmadan önce Crowther çoktan uzaklaşmıştı.

"Hastaneye git. Başhemşire nöbetçi. Seninle yarın ilgileneceğim," dedi arkasından.

Başhemşire Pace onu görünce ağladı. "Hayattasın! Gitmeliydim. Seni gönderdiklerini duyduğumda ben..."

"Gitmediğin için memnunum," dedi Helena. Uçuş ve dönüş yolculuğundan yorgun düşmüştü. Göğsünde keskin bir ağrı vardı. Baskıyı hafifletmek için elini göğüs kemiğine nazikçe bastırdı.

Pace onu perdelerle çevrili bir alana götürdü. "Nasıl hayatta kaldın?"

Helena, Crowther'ın bahanesine sadık kaldı. "Gerçekten hatırlamıyorum. Hastanedeydik ve başka bir patlama oldu. Uyandığımda, nerede olduğumu bilmiyordum.
Öyleydi. Ameliyat olmuştum ve çoğunlukla iyileşmek için yalnız bırakılmıştım. "Bir bakayım."

Pace olsaydı, o da aynı şeyi yapardı, bu yüzden giysilerinin çıkarılmasına ve göğüs korsesinin dikkatlice
çıkarılmasına izin verdi ve göğsündeki yara izleri ortaya çıktı.

"Oh." Pace'in eli titredi, ama sonra yara izini
daha dikkatli inceledi. "Bu... iyi iş."

Belli ki, bir tür arka sokak ameliyatı
bekliyordu. "Cerrahları her kimse, onu buraya getirmeliyiz."

"Kim olduğunu hiç görmedim," dedi Helena. "Durumum iyileşiyor, ama rezonansım hala dengesiz."

Pace gülümsemeye çalıştı, ama daha çok yüzünü buruşturdu.
“Neyse ki, kenetleyici hala yeterli miktarda sahip olduğumuz

yeterli miktarda sahip olduğumuz birkaç şeyden biri."

"Durum ne kadar kötü?" diye sordu Helena.

Pace, Helena'yı muayene etmeye devam ederken ve kolunu damar yoluyla serum takmak için hazırlarken hareket etmeyi bırakmadı. "Sadece dolaylı olarak duyuyorum."

"İnsanlar ne kadar kötü olduğunu söylüyor?"

Pace başını salladı. "Kalan savaşçılarımızın üçte birinden fazlası hala nullium zehirlenmesi belirtileri gösteriyor
zehirlenmesi belirtileri gösteriyor. Rüzgar yön değiştirdi, bu yüzden artık tozun çoğundan kurtulduk, ama adanın hala sağlam olan kısımları bile tehlikeli. En azından yağmur yağana kadar."

"Althorne'un öldüğünü duydum."

"Ve Ilva."

"Ne?" Helena şok içinde Pace'e baktı.

"Bir haftadan biraz fazla bir süre önce. Stres yüzünden kalbi durdu. Luc teselli edilemez durumda. Yarın Lila'yı görmelisin. Senin de ölüler listesinde olduğunu öğrenince yıkılmıştı."

Luc'un Helena'nın öldüğü sanılmasına verdiği tepki hakkında hiçbir şey söylemedi. Boğazı düğümlendi.

"O nasıl?"

"İyileşiyor. Her şey yolunda."

BOMBA SALDIRISI, adanın yapısal temellerine ve sel altyapısına zarar vermişti ve nullium maruziyeti riski nedeniyle onarım imkânsızdı. Direniş,

. Direniş,

ayrıca, binanın çökmesi nedeniyle, Ivy'nin elinden kurtarmak için başka bir yere naklettiği Crowther dahil, neredeyse tüm tutuklularını kaybetmişti. Hepsi öldüğü varsayılıyordu, ancak patlama bölgesinde hiçbir şeyi doğrulamak imkansızdı.

Novis'ten kaçak olarak gelen yardımları bile elde etmek zorlaşmıştı ve yaralıların sayısı, hastaların Novis'e tahliye edilmesine izin vermeyecek kadar fazlaydı. Monarşik komşuları

hem kaynak sağlama hem de Paladia'nın yaralılarını kabul etme konusunda azalan bir istek sinyalleri vermeye başlamıştı.

Savaş, dengede sallanmaktan
Direniş serbest düşüşüne geçmişti. Althorne ve Ilva'nın yokluğunda Konsey üç kişiye indirgenmişti: Neredeyse tamamen zıt görüşlere sahip olan Matias ve Crowther ile ikisine de güvenmeyen Luc.

Crowther her zaman gölgelerden hareket etmiş,
Ilva'nın onun sessiz desteğiyle liderliği ele almasına izin vermişti. Şimdi yalnızdı ve Luc'un keskin bakışları altında küçülüp kıvranıyor, ağsız bir örümcek gibi, uzun bacaklarıyla oradan oraya dolanıyordu.

Helena'nın bir kısmı onu kaderine terk etmek istiyordu, ama Crowther ne kadar güçsüz hissederse, Kaine için o kadar büyük bir tehlike oluşturduğunu biliyordu.

Oturup, ofisinde dolaşmasını izledi, şimdi siyah mürekkep çizgileriyle dolu çeşitli haritalar ve diyagramların önünde durdu.

"Ferron'la ne kadar iletişim kurdun?" diye sordu, hastaneden Kule'ye yaptıkları yolculuktan yorgun düşmüş bir halde.

"Hiç, sadece hayatta olduğun ve tehlike geçtikten sonra geri döneceğin dışında. Neden sordun?"

Helena zorlukla nefes aldı. "Sanırım bir şey keşfettim. Wagner'den beri... Diziyi inceliyordum,
Morrough'un kullandığı süreci anlamak için farklı rezonans enerji türleri hakkında düşünüyordum."

Crowther'ın gözlerine ihtiyatlı bir bakış girdi.

"Biliyorsun, normalde diziler temel veya göksel, beş veya sekiz eksen noktasıdır. Ama Luc'un piromansi yedi tane kullanıyor ve Wagner ritüel için dokuz tane çizdi. Kaine dokuz olduğunu doğruladı, bu yüzden enerji hakkında farklı düşünmeye çalışıyordum. Nasıl çalışacağını hayal etmeye çalıştığımda, bazen hastanede hissettiğim bir duyguya odaklanıyordum..."

"Marino, sadede gel."

"Bir hasta öldüğünde, Morrough'un Ölümsüzleri yaratmak için kullandığı enerjinin tersine çevrilmiş bir formu ortaya çıkar. Canlılık değişir ve bu enerji dağılırken, ben bunu hissediyorum."

"Ve..."

"Bombalamadan önce, onu kanalize edip obsidiyenin içine hapsetmenin bir yolunu buldum. Hiçbir etkisi yok gibi görünüyordu, ama sahra hastanesindeyken, ondan birini kestim nekrotral'lerden birini kestim ve o çöktü, sanki yeniden canlandırma kesilmiş gibi."

Crowther keskin bir bakış attı. "Emin misin?"

Acı göğsünde yıldırım gibi yayılırken, o yerinden kıpırdadı ve yüzünü buruşturdu. "Yaralanmıştım, ama eminim.
O anı defalarca tekrar ettim. Bunu test etmeliyiz." Zorlukla yutkundu. "Birkaç parça daha var ve rezonansım tekrar stabilize olduğunda daha fazlasını yapabilirim."

"Getir, bu fikri kime aktarabileceğime bakayım." Elini sallayarak onu uğurladı.

Helena kıpırdamadı. Övgü beklediği için değil, Crowther' 'ı artık onu rahatça sömürmesine izin vermek istemediği içindi.

"Şu anda çok meşgul olmalısın," dedi. "Evet,
öyle."

"Sana yardım edeceğim, ama karşılığında bir şey istiyorum."

Crowther kaşlarını kaldırdı. "Ne istediğini söyle lütfen."

"Kaine'e verdiğin her emri bilmek ve onaylamak istiyorum."
Kaine'e verdiğin her emri bilmek ve onaylamak istiyorum."

Crowther'ın kan çanağı gözleri tehlikeli bir şekilde parladı.

Helena gözünü bile kırpmadı. "Sana bir anlaşma öneriyorum. Yaptığın şey yasadışı ve artık Konsey'de bunu örtbas edecek müttefikin yok. Birine ihtiyacın var. Senin gölgen olmayı teklif ediyorum. Ilva'ya yaptığın gibi, sana ihtiyacın olanı sağlayacağım. Ama Kaine benim şartım."

Yüzündeki ifade sertleşti. "Değerini abartıyorsun, Marino."

Helena'nın ağzı acı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Öyle değilim, değil mi? Sen kendin söyledin: Ben olağanüstü bir varlığım. Yoksa sen ve Ilva neden bu kadar zamanınızı
beni manipüle etmek için bu kadar zaman harcadınız? Her zaman benim yapabileceklerimden yararlanmaya hazırdınız, ama aynı zamanda bunların kimseye faydası yokmuş gibi davranıyordunuz. Tabii ki, yapabiliyorsanız beni değiştirin."

Crowther parmaklarını yumruk haline getirdi, gözlerini kısarak, ama hiçbir şey söylemedi.

Kalbi hasarlı kemiğe çarptı. "Kaine'i aşırı kullandın. Eğer ben daha düşük kaliteli bir şifacı olsaydım,
son birkaç ayda onu defalarca öldürmüş olurdun. Sana bunu söylemiştim, ama sen bunu görmezden geldin çünkü onu kurtarmak için ne gerekiyorsa yapacağımı biliyordun."

Yüzü öfkeyle buruştu. "Ama senin istediğin her şeyi yapacağı gerçeği, bunu talep etmeye devam edebileceğin anlamına gelmez. Ebedi Alev için vicdansızca davrandım
ve bunun için onun acı çekmesine izin verdim çünkü başka seçeneğimiz yoktu. Ama şimdi onun bedelini ödediği, elde ettiğimiz her şey yok oldu. Elimizde hiçbir şey kalmadı. Sen zaman kazanmaya çalışırken onun bedelini ödemeye devam etmesine izin vermeyeceğim."

Crowther bir an sessiz kaldı. "Öyleyse bir takas mı? Önerdiğin bu mu? Kendini, işbirliğini...
Ferron'un güvenliği karşılığında mı?"

Helena sıkıca başını salladı. Kaine, onun geri dönüp ne yapacağını bilseydi, muhtemelen kendi tılsımını söküp atardı
kendi tılsımını parçalamış olacaktı. Helena açıkça öğreniyordu; artık onu okumak o kadar kolay değildi.

Bir süre sessizlik oldu, sonra Crowther güldü.

"Ne garip bir olaylar zinciri." Hâlâ gülerek ayağa kalktı. "Pekâlâ. Emirlerimi yerine getirirsen, o hayatta kalacak. Ben Ilva değilim; intikam uğruna Ferron'un erken ölmesini istemiyorum. Bir silahın kullanımını kıskanmak için? O silah iğrenç bir şey olsa bile."

Masasının etrafında dolaştı, yüzünde korkunç bir gülümseme vardı. "Biliyor musun, bu yılın başlarında Ferron ile neredeyse aynı konuşmanın neredeyse aynısını yaptım."

Helena tepki vermeyi reddetti ve onun gözlerine baktı.

"Bana faydalı olduğun sürece, Ferron'un görevlerini Ferron'un atamalarını onaylamana izin vereceğim. Ama bana karşı gelirsen ya da beni kızdırırsan, ben..."

"Evet, ne yapacağını biliyorum," dedi Helena.

Helena'nın rezonansı tekrar stabilize olması bir hafta sürdü. Bu süre zarfında, o bir test deneği olarak görev yaptı.
Shiseo, aşırı kalabalık ve tuzlu su talebini azaltmak için şelatörler için tablet formu geliştirdi.

Aynı hafta içinde, bir silah uzmanı, Luc'un birliğine katılmak isteyen hırslı bir gence obsidiyen bir mızrak verdi. O geri dönmeden önce bile, söylentiler
Merkeze ulaştı.

Silah uzmanı, yöntemleri konusunda kaçamak cevaplar verdi, ancak obsidiyeni kendisine veren kişinin Crowther olduğunu itiraf etmek zorunda kaldı.

Herkes, obsidiyenin özelliklerinin
obsiyandaki özelliklerin piromanciden geldiği, obsiyanın kutsal, arındırıcı ateşle aşılanmış olduğu sonucuna vardı.

Yeni silah, Crowther'ın sadece Konsey'deki değil, Ebedi Ateş üzerindeki konumunu ve etkisini de sağlamlaştırdı. Helena nihayet işine dönecek kadar iyileştiğinde, yaraları nedeniyle artık acil serviste çalışmayacağı, daha az zorlu olan palyatif bakım ve son ayin görevine atanacağı söylendi.

Obsidiyen camla dolu sayısız gizli cebi olan ağır siyah bir cüppe giyiyor ve kurtarılamayacak hastalarla ilgileniyordu. Hastanede en kötüsünü gördüğünü düşünmüştü
ama şimdi hayatta kalma şansı olanları görmeye alıştığını fark etti.

Şimdi, vücutları sanki ters dönmüş gibi görünen adamların yanında oturuyordu.
içleri dışına çıkmış, kalpleri açığa çıkmış, yüzleri koparılmış, bazen onlardan geriye o kadar az şey kalmıştı ki, hayatta olmaları imkansız görünüyordu

Onlar, onu sık sık başka biriyle karıştırarak, onun onlara leş kuşu gibi baktığı halde ona tutunurlardı.

Obsidiyen benzeri görülmemiş bir buluş olsa da, özellikle çelikle eğitilmiş askerlerin elinde, talebi karşılamak imkansızdı.
çelikle eğitilmiş askerlerin elinde. Kenarları jiletlerden daha keskin olmasına rağmen, cam kolayca parçalanıyordu,
bu da silahları güvenilmez hale getiriyordu.

Obsidiyen sadece nekrotrollere değil, likelere de etkiliydi. Bir asker sandığı delip geçmeyi başardığında
, lich öldü ve tüm necrothralleri onunla birlikte yere yığıldı.

Tılsım geri getirildi ve Helena onu inceledi. Hiçbir enerji hissedilmiyordu. Onu diğerleriyle karşılaştırdı. İkiye kesildiğinde, toz kadar ince bir toz döküldü.

Kaine o gece onu çağırdı. Yüzüğü iki kez yandı ve Helena neredeyse karargâhtan koşarak çıktı. Çatıya çıktı, elini göğsüne bastırarak, beklerken hissettiği keskin acıyı uyuşturmaya çalıştı.

Amaris çatıya sertçe indiğinde, "Bugün ne oldu?" diye sordu. Atından inmedi, bu da konuşmanın kısa olacağı anlamına geliyordu. Ayrıldıkları her saniyenin ağırlığını hissedebiliyordu.

"Ne demek istiyorsun?"

"Hepimiz savaştan geri çağrıldık. Hemen geçerli. Köleler ve Adaylar savaşmaya devam edecek, ama Ölümsüzler cepheden çekildi."

"Biri obsidiyenle bir lich'i öldürdü," dedi Helena. "Sence o lich öldü mü? Morrough onu artık geri getiremez mi?"

Kaine birkaç saniye sessiz kaldı.

"Görünüşe göre bizi öldürecek bir silah bulmuşsun," dedi sonunda.

Sesindeki duyguyu anlayamadı. Tüm heyecanı bir anda kayboldu.

Kaine'in ölümsüzlüğünden korkarak çok zaman geçirmişti, onun keşfedilmesi veya yakalanmasının

kaçış yolu olmayacağını, ölüm umudu bile olmadan sonsuza kadar işkence görebileceğini bilerek çok zaman geçirmişti. Artık onun ölebileceği çok muhtemeldi.

Bunu mümkün kılan oydu. Onu kurtarmamıştı; onun yerine onu kaybetmenin yeni bir yolunu yaratmıştı.

"Dikkatli ol," dedi.

Onu inceliyordu. "Seni işe geri göndermeden önce iyileşmene izin verdiler mi?"

Kadın gülümsemeye çalıştı. "Evet. Beni acil servisten çıkardılar. Artık görevlerim daha az zorlu."

Adam başını salladı. "Bu da bir şeydir."

Bir sessizlik oldu. Ona söylemek istediği çok şey vardı, ama onun zaten çok uzun kaldığını biliyordu. "Obsidiyen düşündüğümüz gibi davranırsa, Ebedi Ateş Morrough için gerçek bir tehdit haline gelir. O da buna uygun şekilde tepki verecektir," dedi sonunda. "Buna hazırlıklı olmalısın."

Kız sessizce başını salladı ve adam dizginleri gevşetti. Amaris hemen zıpladı, rüzgâr kanatlarının etrafında uğuldadı.

"Ölme."

Çok sessiz söylemiş olmalıydı, çünkü o cevap vermedi.

BÖLÜM 61

Julius 1787

HELENA'NIN YÜRÜTMESİ GEREKEN AYİN YOKKEN, Crowther onu yine de meşgul ediyordu.

Mandl'a yararlı olduğunu kanıtladığından, onu kendi çıkarları için kullanmaya devam etmemek için bir neden görmüyordu. Konsey'de nüfuz ve kontrol sahibi oldu. Vivimancy'yi işkence için kullanmayı reddetti, bunun yerine animancy ile deneyler yaparak bilgi elde etme yöntemlerini mükemmelleştirmeye çalıştı. Başarısız olmayı göze alamazdı.

İki yıl önceki Helena, dönüştüğü kişiyi tanıyamazdı.

Bir zamanlar aşamayacağını düşündüğü her sınırı, artık tereddüt etmeden aşıyordu.

Bazen, sanki bir mahkumun derisinin altına girip, onun bilinciyle kendi bilinciyle kısa bir süreliğine aynı zihin alanını paylaşıyormuş gibi hissedene kadar çok ileri giderdi. Sonrasında, sanki bir tür zehirlenmeden muzdaripmiş gibi ateşlenip hastalanırlardı, ama bu yöntem etkili olduğu için, Crowther ona iki "deneği"nin öldüğünü söyleyene kadar yan etkileri görmezden geldi ve bunların
Crowther ona iki "deneğinin" öldüğünü söyleyene kadar, yan etkilerin kontrol edilebilir olduğuna inanarak görmezden geldi.

Daha önce hiç birinin ölümüne neden olmamıştı. Böyle bir şey olmamıştı. Crowther bunu zaman ve merhamet kaybı olarak görse de, çok dikkatli olmaya başladı. Kısa ve tekrarlanan seansların uzun olanlardan daha güvenli olduğunu, ateşin daha hafif olduğunu, sanki tolerans geliştirilebiliyormuş gibi olduğunu fark etti. Ve bu gerçekleştiğinde, istediğini elde etmesi daha da kolaylaştı.

"Sanırım Titus Bayard'ı iyileştirebilirim," dedi bir gece geç saatlerde Shiseo'ya.

Eternal Flame, Konsey için yeni bir general seçmişti. Bombalamada çok sayıda kayıp verdikleri için, halefiyet sırası karmaşık hale gelmişti. Hutchens'ın sicili iyiydi, ancak Luc'tan çok etkilenmişti.

Shiseo, yaptığı obsidiyen bıçaktan başını kaldırıp durakladı.

Helena derin bir nefes aldı. "General Bayard yaralandığında, ne yapılması gerektiğini anlamamıştım.
onun yarasının diğer yaralarla aynı olmadığını fark etmemiştim. Bu yılın başlarında bir fikrim vardı, ama
bunu denediğimde Titus kötü tepki verdi. Yine de." Başını eğdi. "Son zamanlardaki çalışmalarımla, işin sırrının aşamalı olarak ilerlemek ve tolerans geliştirmek olduğunu anladım. Bunu başardığımda, işe yarayabileceğini düşünüyorum."

Shiseo başını eğdi. "Nasıl?"

Dudaklarını ıslattı. "Zihnin izlediği yollar, düşünceler ve anılar vardır. Titus'u iyileştirdiğimde bunu bilmiyordum ve onu tuzağa düşürdüm. Artık çok geç olabilir, ama içeri girebilirsem, belki onun için bir çıkış yolu bulabilirim."
Garip bir şekilde yutkundu. "Bazen kendime de böyle bir şey yaparım. Rezonansımı kullanarak düşünme şeklimi, zihnimin gittiği yeri değiştiririm."

Shiseo bir dakika düşündü. "Kulağa karmaşık geliyor." Başını eğdi.

"En azından deneyeceğim." Crowther kayıtsız bir ilgi gösterdi.

"İstersen. Bayard'ı öldürürsen
Bayard'ı öldürürsen, besleyecek bir ağız azalır."

O zorlukla yutkundu. "Yardımcı olmaya çalışıyorum."

Dudakları kıvrıldı. "Bir şey istediğimde, Marino, sana söylerim."

Kaine'in
diplomatik bir görev için Hevgoss'a gönderildiğini öğrenmişlerdi. Ona haber verecek zamanı bile olmamıştı, sadece radyo kanallarından birinde şifreli bir mesaj göndermiş ve sonra gitmişti. Vedalaşmadan.

İyi giden tek şey Lila'nın hamileliğiydi. Lila sıkılmıştı ama sağlıklıydı, Helena'nın onu yıllardır gördüğü en sağlıklı haliydi. Hamilelikte düşük riski yoktu.

"İyi misin?" diye sordu Lila. Helena, Lila'nın karnına elini koymuş, gözlerini kapatmış, Lila'nın daha yüksek kalp atışlarını bebeğin kalp atışlarından ayırmaya çalışarak bebeğin sağlıklı olup olmadığını anlamaya çalışıyordu.

Fetal kalp atışları çok daha hızlıydı, ancak iki kişiyi aynı anda hissetmek kafa karıştırıcıydı.

Helena, yorgunluktan kurumuş ve yanmış gözlerini açtı.

"İyiyim," dedi, ama içten içe kan kaybından ölüyor gibi hissediyordu.

içinde kan kaybından ölüyor gibi hissediyordu. Kaine'i çok az görmüştü ve şimdi o gitmişti ve ne zaman döneceğini bilmiyordu. Günlerini insanların ölmesini bekleyerek geçiriyordu, artık onları kurtarmaya bile çalışmıyordu.

Lila şüpheci görünüyordu. "İyi görünmüyorsun. Hiç uyumamış gibi görünüyorsun. Pace, ağır yaralandığını söyledi. İyileştin mi? Tamamen iyileşmenin ne kadar önemli olduğunu

iyileşmenin ne kadar önemli olduğunu sen herkesten daha iyi bilirsin."

Helena başını salladı. "Öyle değil. Vardiyalarım artık daha uzun ama zor değil. Gitmem gerek, daha çok işim var."

Lila ayağa kalkarken konuştu. "Söylemiyorsun ama benim bencil olduğumu düşünüyorsun, değil mi?"

Helena içini çekerek ellerine baktı. "Çok şey yaşadın; bir şeyler istemen için seni suçlamıyorum. Sadece neden bunu şu anda istediğini anlamıyorum.

En azından güvende olacağın Novis'e gitmelisin." Omuz silkti. "Belki de Prensliğin varisi olması, onları tıbbi malzeme göndermeleri için ikna etmeye yeter."

Lila şimdiye kadar "karantinadan çıkmayı" reddetmiş

ve hala bataklık öksürüğüyle bulaşıcıymış gibi davranıyordu.

"Biraz daha beklemek istiyorum," dedi Lila. "Sadece emin olmak için."

RHEA VE TITUS özel odalardan birinde bekliyorlardı.
Helena, Rhea'ya bir mektup yazarak, tartışmak istediği
"Bu tam olarak ne anlama geliyor?" diye sordu Rhea, Titus'un kolunu tutarak
Titus'un kolunu tutarak onu dolaşmaktan alıkoydu.

"Bir dizi prosedür olacak," dedi Helena,
ellerini siyah cüppesine sürterek avuçlarını kurulamaya çalıştı. "Bu yılın başlarında denediğim şeye benzer, ama artık reaksiyonu nasıl kontrol edeceğimi biliyorum. Yavaş yavaş, kısa prosedürlerle çalışırsak ve ardından iyileşme dönemleri olursa, Titus'un bu sürece uyum sağlayacağını düşünüyorum. O zaman onu
onu iyileştirmeyi deneyebilirim."

Rhea, Titus'un elini sıktı, Helena'ya doğru eğildi, gözleri parlıyordu. "Yani bunu daha önce yaptın mı?" Sesi
hevesle titriyordu.

Helena, beklentileri azaltmak için boğazını temizledi. "Tam olarak bunu değil. Ama benzer bir prosedür. Yine de risksiz değil.
mithridatizm'i biliyor musun?"

Rhea başını salladı.

Helena derin bir nefes aldı. "Düşük dozajla zehire karşı bağışıklık geliştirme yöntemidir. Süreç
Titus'u iyileştirmek için yeterince derine inmek benzerlikler yaratacaktır; benim rezonansıma karşı bir tür bağışıklık tepkisi gösterecektir,
Bunları izlememiz, kontrol altında tutmamız gerekecek. Çok yüksek olursa,
daha uzun aralar vermek zorunda kalacağız. Amaç, beynin hassas bölgelerinde benim rezonansıma karşı toleransını artırmak olacak."

Rhea başını salladı. "Evet, evet, ne derseniz..."

Konuşmasını bitiremeden kapı açıldı ve Luc, Sebastian'ın ardından içeri girdi.

"Rhea, ne yapıyorsun?" diye sordu Luc, nefesi kesilmiş bir sesle.

Rhea, bu ani girişten şaşırmış görünüyordu. "Helena, Titus'u iyileştirmenin bir yolunu buldu."

Luc, Helena'ya sert, parlak ve ateşli gözlerle baktı. "Ciddi olamazsın."

Helena cevap vermeye başladı, ama bu bir soru değildi ve ona yöneltilmiş de değildi. Luc tekrar Rhea'ya döndü.

"Soren'e yaptıklarından sonra ona güvenecek misin?"

Helena irkildi, zihni neredeyse içindeki o acı veren yaraya dalmak üzereydi. Zorlukla yutkundu. "Luc, Soren öldü. Onu kurtaramadığım için üzgünüm, ama Titus için bu prosedür işe yarayabilir. Onu geri kazanmanın ne kadar değerli olacağını bir düşün."

Luc tekrar ona baktı, gözlerinde tiksinti dolu bir bakış vardı. "Senin için mesele bu mu? Değer mi?" Odadaki gerginlikten huzursuzlanan Titus'a baktı. "Ona yaptıklarına bakıp, boşa harcanmış bir askeri varlık mı görüyorsun?"

"Ne? Hayır. Demek istediğim o değildi."

Ona tekrar baktı, gözleri güneş yanığı gibi parlıyordu. "Ona parmağını bile sürersen, ben..."

"O yapmaz," diye araya girdi Rhea. "Teşekkürler Helena —Şifacı Marino, teklifin için teşekkür ederim, ama sanırım biz almayacağız."

Luc keskin bir şekilde başını salladı ve sonra topuklarını döndürerek arkasına bakmadan odadan çıktı. Sebastian tereddüt etti, Rhea ve Titus'a baktı, yüzünde
kararsız bir ifadeyle baktı, sonra dönüp Luc'u takip etti. Onlar gittikten sonra, Rhea'nın yüzü buruştu ve duyulabilir bir nefes aldıktan sonra yüzünü ellerine gömdü.

Helena hiçbir şey söyleyemedi. Rhea ayağa kalkıp Titus'u dışarı çıkarırken Helena'ya bakmadan, şoktan donakalmış bir şekilde oturdu.

Yalnız kaldığında Helena eldivenlerini giydi ve Simya Kulesi'ne doğru yola çıktı. Asansör kapısı açıldığında,
Sebastian tek başına, yüzünde yorgun bir ifadeyle dışarı çıktığında şaşırdı. Durdu ve elini omzuna koydu. "Denemen iyi oldu."

Helena ona bakmaya cesaret edemedi. Onun göğsüne, zırhındaki güneş armasına bakakaldı.

"Neden böyle yapıyor?" diye sordu. "Herkes anlıyor. Yanlış olduğunu düşünseler bile, anlıyorlar. O ise denemiyor bile."

Sebastian iç geçirdi. "Nedenini biliyorsun."

Emin değildi, ama başını salladı ve asansöre bindi. Luc'un kapısının önünde üç muhafız duruyordu ve Helena yaklaştığında başlarını salladılar.

Kendi odasına gitti ve pencereden dışarı çıktı, dikkatlice alçak yokuşu tırmanıp etrafından dolaştı. Luc'un saçları batan güneşte altın rengi parlıyordu. Topuklarının üzerine çömelmiş, parmaklarında bir şeyi çevirip duruyordu. Onu ağzına götürdü, nefes alırken parmak uçlarında alevler çaktı.

Bütün vücudu gevşemiş gibi görünüyordu ve kendi üzerine çökmüştü.

Onu izlerken, yüzünün eskiden ne kadar yumuşak ve parlak olduğunu hatırladı. Şimdi savaş onu kemiklerine kadar kemirmişti. Zırhı olmadan orada oturuyordu, o kadar buruşmuştu ki

ona su sazlıklarına yapışan

su sazlıklarına yapışmış yusufçuk larvaları gibi. O içi boşalmıştı.

Yavaşça nefes verirken dudaklarından dumanlar

yükseldi. Afyon içiyordu.

Onun bunu ne kadar rahat yaptığına dehşetle bakıyordu. Sanki eski bir alışkanlıkmış gibi.

Ağzından pipoyu çıkarırken kadını fark etti. Yüzündeki ifade sertleşti, daha uyanık hale geldi. "Git buradan."

"Hayır," dedi ve yaklaştı.

Pipoyu parmaklarında tekrar çevirdi, çenesi öfkeyle titriyordu öfkeyle titredi. Eğer ona tekrar vurursa, muhtemelen kuleden düşüp ölecekti.

Sadece birkaç adım ötede duruyordu. "Onu kurtaramadım. Kendimi öldürerek denesem bile, bu yeterli olmazdı

yeterli olmazdı. Bunun yerine ne yapmamı isterdin?"

Cevap vermek yerine, düşmek üzere olan sonbahar yaprağı gibi titriyordu. Konuşmaya çalışıyor gibiydi, ama aynı zamanda eli pipoyu dudaklarına götürüyor, parmakları zayıf bir alev çıkarıyordu. O kadar uzun süre nefes aldı ki
dumanı o kadar uzun süre içine çekti ki, durduğunda pipo parmaklarından düşmek üzereydi.

Adamın düşeceğinden korkan kadın, onu tutmak için diz çöktü, ama adam başını kaldırıp kadının gözlerine baktı ve artık kızgın görünmüyordu, sadece bitkin görünüyordu.

"Bize ne oldu, Hel?"

Ona baktı ve acınası, aç kalmış kalbi bir an için sıçradı, sonra bariz gerçeği fark etti. Bu Luc değildi; bu afyonun etkisiydi.

"Bir savaş." Ondan gözlerini ayırıp önlerindeki yıkık şehre baktı. Bir zamanlar çok güzel olan bir manzara.

"Eskiden bana inanırdın," dedi, sesi uzaklaşmış gibiydi. "Seni vazgeçiren ne yaptım?"

"Hâlâ sana inanıyorum Luc," dedi. "Ama bu savaşı kazanmak zorundayız. Daha sonra anlatmak istediğimiz bir hikâye olduğu için seçimler yapamayız. Kaybedecek çok şey var."

"Hayır," dedi. "Bu şekilde kazanırız. Her zaman bu şekilde kazandık. Babam, dedem, Orion'a kadar uzanan tüm Prensler. İyinin kötüyü yeneceğine inanarak kazandılar ve ben de aynısını yapacağım."

Ona umutsuzlukla baktı.

İşaret parmağıyla başparmağını hafifçe vurdu, ateşleme halkaları kıvılcım saçtı ve yine ateş avucunu doldurdu, parmakları boyunca yayıldı.

Parmakları alevleri bir kedi yavrusu gibi kucakladıktan sonra, parmaklarını kapatarak sadece dilini dışarıda bıraktı ve
afyon piposunu dudaklarının arasına sıkıştırıp alevi tekrar kaseye yaklaştırdı.

Elini yumruk haline getirdi, onun nefes almasını dinlerken yüzünü buruşturmamak için kendini zorladı.

"Ya o kadar basit değilse?" dedi.
"Kazanan herkes iyi olduklarını söyler, ama hikayeyi anlatanlar onlardır. Hepimizin nasıl hatırlayacağımızı onlar seçer. *Ya hiç de o kadar basit değilse?*"

Adam başını salladı. "Orion, inancını bozmayı reddettiği için güneşin kutsamasına layık görüldü."

Helena nefesini verip yüzünü ellerine gömdü.

Yüzüğünün kıvılcımlandığını duydu ve afyon buharlaşırken pipo tısladı.

"Luc, lütfen, sana yardım etmeme izin ver." Ona uzanmaya çalıştı.

O geri çekildi, yüzünde aniden öfke belirdi. "Bana dokunma."

Sanki Abyss hala onu çağırıyormuş gibi, o büyük düşüşe tehlikeli bir şekilde yaklaşmıştı. Artık onu nasıl geri çekeceğini, ona ne söyleyeceğini bilmiyordu.

"Buraya geldiğin gece sana verdiğim sözü hatırlıyor musun, Luc?" diye sordu, sesi yalvarır gibiydi.

O cevap vermedi. Bakışları tekrar
sönük bir donukluğa bürünmüştü, gün batımı onun zayıf yüz hatlarını sanki altın yaldızla kaplamış gibi aydınlatıyordu.

"Senin için her şeyi yapacağıma söz verdim." Parmaklarını yumruk haline getirdi. "Belki de benim ne kadar ileri gidebileceğimi fark etmedin."

"Öyle söyleme," dedi adam, aniden tekrar uyanıklaşarak. "Her şeyi benim suçummuş gibi gösterme. Onu iyileştirebileceğini sanmıştım."

Gözlerini kapattı. "Bazen insanlar ölür. Herkesi kurtaramazsın. Herkesi kurtaramazsın. İkimiz de kurtaramayız. Lütfen Titus'u iyileştirmeye izin ver."

"Yapamam." Ayağa kalktı, odasının balkonuna sendeledi ve ortadan kayboldu.

İki haftadan fazla bir süre haber alınamadıktan sonra, Helena'nın yüzüğü nihayet tekrar yandı.

Arkasını dönmeden karargâhtan dışarı koştu.

Çatıya ulaştığında Kaine'in Amaris'in yanında durduğunu gördü ve dizleri neredeyse tutmayacaktı. Üniforması temiz ve parlak, sanki bir törenden gelmiş gibi bir dizi madalya takmıştı.

"Geri dönmüşsün." Tek söyleyebildiği buydu, o hala birkaç adım uzaktayken ona uzanmaya başladı bile.

Kaine onu kollarına aldı. "İyi misin?"

Kafasını salladı ama sonra başı göğsüne düştü, çok yorgundu, gözleri kapandı, kalbinin atışını dinledi, bacakları tutmayacak gibiydi. Geri dönmüştü.

Daha fazlasını isteyemezdi, ama çok uzun sürmüştü. Sanki onun yokluğunun her dakikası onu parçalamış gibiydi.

"Ne oldu?" diye sordu sonunda. Her şey.

"Hiçbir şey," dedi. "Sen gittikten sonra nefes almayı unuttum galiba."

Adam tekrar kollarını kadının omuzlarına doladı, ama gergindi, dikkati başka yerdeydi. Korku, suya karışan kan gibi kadının içine sızdı.

Kız başını kaldırdı. "Ne oldu?"

Ona bakmıyordu;

Alchemy Tower'ın parlak ışığına bakıyordu. "Eminim fark etmişsindir:

Benim seyahatim diplomatik bir görevdi. Hevgoss ile resmi bir ittifak kurmak için gittik, özel simya

paralı askerleri karşılığında araştırma yapıyorlar." "Biz de

öyle olduğunu tahmin etmiştik."

"Yeni Hevgotian büyükelçisi benim şirketime karşı olumlu. Onu eğlendirmek şu anda benim öncelikli

Crowther'ın bekleyen herhangi bir emri var mı?"

Kız başını salladı. "Hayır. Ne olacağını bekliyorduk. Bir rapor isteyecektir, ama şimdilik hepsi bu kadar."

Gözleri kısıldı. "Hiçbir şey yok mu?" Sesinde gerginlik vardı.

"Henüz yok. Sen daha yeni döndün."

Rahatlamış görünmek yerine, gözleri, onun yaralandığından ve bilmediği zamanlarda ortaya çıkan gergin ifadeye büründü; geri çekildi ve onu baştan aşağı süzdü. "Ne oldu?"

Kız kaşlarını çatarak başını salladı. "Hiçbir şey."

Ona inanmadığını anlayabilirdi. Panik yüzüne yayılıyordu. Keşke ona bir görev uydurmuş olsaydı; onun için bir şeylerin ona bir şey olmuş olması gerektiğine emindi. Kız iç geçirdi ve onun elini tuttu.

“Althorne ve Ilva öldükten sonra, Crowther'a senin aşırı çalıştırıldığını söyledim ve sana bu kadar yük bindirmemesi konusunda onunla anlaştım."

O alaycı bir şekilde güldü. "Ve o bunu kabul etti mi?"

"Hayır. Onunla bir anlaşma yaptım. Obsidiyen ve Konsey'in istikrarsızlığı nedeniyle, o savunmasız durumda, birine ihtiyacı var ve ben ona bunun ben olabileceğimi söyledim, ama bundan sonra senin görevlerini benim onaylamam şartıyla."

Rahatlamış görünmek yerine, elini ondan çekip aldı.

”Ne yaptın?" diye sordu alaycı bir sesle. "Senin bunun bana yardımcı olacağını mı sandın? Bu, istediğim en son şey."

Yorgunluk, öfke ve acı içini parçaladı. "Neden? Korunma sadece senin hakkın mı? Sen benim için savaşı kazanırken ben oturup beklemem mi gerekiyor? Böyle mi görüyorsun?” Diye öfkeyle ikisinin arasında eliyle işaret yaptı.

"Anlaşma böyleydi," diye tersledi.

"Ben buna razı olmadım. Ayrıca, tehlikeli hiçbir şey yapmıyorum.

Artık dışarıya bile çıkmama izin verilmiyor." tehlikeli bir şey yapmıyorum. Artık dışarı çıkmama bile izin verilmiyor."

Öfkeyle ona baktı. "Kaine, böyle davranma."

Adam kıpırdamadı. Aralarındaki boşluk buz gibiydi, sanki tüm hayaletleri onları çevreliyordu. ölülerle doluydu.

Savaş, her şeyi alan ve asla tatmin olmayan bir uçurumdu. Her zaman daha fazlası gerekiyordu. Bir hayat daha. Biraz daha kan. Daha iyi ol. Daha akıllı. Daha acımasız. Daha hızlı. Daha kurnaz. İkinci bir porsiyon
kabul et.

Asla yeterli değildi.

Helena'nın feda edecek hiçbir şeyi kalmamıştı.
kaybetmek için çok pahalıya mal olacaktı. Yine de ondan uysal ve işbirlikçi, rahatlatıcı bir varlık olması bekleniyordu, ama o öyle değildi.

Acı bir şekilde yutkundu. "Benden ne yapmamı bekliyordun?"

"Seni bu lanet savaşta istemiyorum." Sesindeki öfke
sesindeki öfke çok açıktı. "Tek yaptığım, tüm gereklilikleri yerine getiremezsem sana ne olacağı konusunda endişelenmek. Eğer yakalanırsan, sana ne yapacaklarını bilemezsin..."

"Biliyorum," diye keserek onu susturdu. "Sence tüm zamanımı ne yaparak geçiriyorum? Undying'in
Öldürmeyi başaramadıkları insanları iyileştiriyorum. Doğu Limanı yakınlarındaki laboratuvardaki herkesi tedavi ettim, onların ölümünü izledim. Hepsi öldü. Risklerin çok farkındayım, bazen Onları tanıdıkça çıldıracağım. Neden bu kadar çok mücadele ettiğimi sanıyorsun?"

Sesi titredi. Umutsuzluk onu kapladı ve arkasını döndü. Kendine, o geri döndüğünde her şeyin daha iyi olacağını söylemişti. Tekrar nefes alabileceğini.

Ama tek hissettiği, her şeyin
her şeyin parçalandığını hissediyordu ve bunu durduramıyordu, her saniye kendini hazırlayarak yaşamak zorunda kalıyordu, birlikte geçirdikleri anların tadını bile çıkaramıyordu.

"Crowther'a geri döndüğünü söyleyeceğim." Sesi boştu.
"Ve sana onun ne istediğini haber vereceğim."

Kaybolmak istiyordu. Her şeyden, ona yakalanmamasını, ölmemesini, ona geri dönmesini yalvarmaktan çok yorulmuştu. Böyle bir savaşta bir sözün
"Dikkatli ol," dedi.

Adam onu kolundan tuttu. "Bekle. Gitme."

Kafasını salladı. "Kaine, çok yorgunum, kavga etmek istemiyorum."

"Savaşmayacağız." Şimdi ona daha yakından bakıyordu. "Benimle gel. Ölümüne çalışıyorsun. Bir geceliğine seni rahat bırakabilirler. Savaşmayacağız."

Kafasını sallamayı başardı. Uçuş sıkıcı bir sis gibiydi; rüzgarı neredeyse hissetmiyordu. Amaris
İndi. Kaine onu içeri taşıdı ve yatağa yatırdı. Ayakkabılarını çıkardığını hissetti, sonra yatak kenarına oturdu, eli omuzlarının arasında duruyordu.

O güvendeydi. Geri dönmüştü.

Kaine'in eli çekilir çekilmez uyandı. Kaine
durakladı. "Yemek yemem ve yıkanmam lazım."

Kız onun elini yakaladı, tırnakları derisine batacak kadar sıkı tuttu. "Öleceğinden korktum. Özel düzenlemeler olmadan gidemeyeceğini söylemiştin ve birdenbire
aniden gittin ki, geri dönmeyeceğini düşündüm." Sesi kalınlaşmıştı. "Sen her zaman tehlikedesin ve ben senden
bunu bırakmanı isteyemem."

Başparmağını kızın parmak eklemlerinde gezdirdi. "Yapabilseydim yapardım, biliyorsun. Seninle kaçardım ve asla geriye bakmazdım."

"Biliyorum..." Sesi kırıldı. "Ölme, Kaine. Beni geride bırakamazsın."

Onun yanına uzandı ve kız ağlamayı kesip uykuya dalana kadar yanından ayrılmadı.

Yatak çöktüğünde, uyandı ve onu yatağın diğer
tarafında yatıyordu. Saçları nemliydi ve gözlerinin üzerine düşmüştü. Kız yatakta kayarak onun kollarına girdi, kendini oraya gömdü ve parmaklarıyla onun tenini okşarken gözlerini kapattı. Onu kör olsa bile tanıyabilirdi.

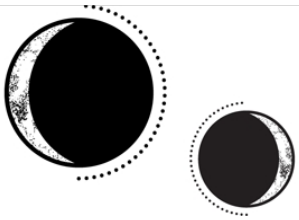
Adam onun elini tuttu ve onu altına çekti.

Onu inceledi, gözlerinde her zamanki keder belirgindi, ta ki kız başını kaldırıp onu öpene kadar.

Eli kayarak boğazını sardı ve başparmağı çenesinin altına yerleşti. Yavaş yavaş derinleşen bir öpücük. Parmaklarını onun gümüş beyazı saçlarına geçirdi.

Böyle yavaş bir yakınlık içinde birini tanıyabileceğini hiç düşünmemişti. Dudaklarını boğazındaki nabız noktasına nasıl bastıracağını, onun altında yatarken vücudunun nasıl hareket edeceğini tam olarak biliyordu. Ellerinin kalçalarını kavrayışı, dişlerinin iç uyluklarını okşayışı ve dilinin sıcaklığı.

"Benim. Sen benimsin," dedi onu öperken. "Her zaman."

BÖLÜM 62

Ağustos 1787

ÖLÜMSÜZLERİN HEVGOSS İLE İTTİFAK KURDUĞU HABERİ hiç de

.

Çevre ülkelere mektuplar gönderilerek, Hevgoss'a baskı yapmaları ve
geri çekildi, ancak çok az tepki geldi. Novis bile yanıt vermekte gecikti ve kınamada ılımlı davrandı.

"Olumlu tarafına odaklanalım:
Hevgoss ile kurulan bu ittifak, obsidiyen saldırımızın etkili olduğunun açık bir işaretidir," dedi General Hutchens, Eternal Flame'in toplanan üyelerine rahat bir şekilde güvence verdi.

Kağıt üzerinde Hutchens'ın mükemmel bir sicili vardı: Limanların komutasını elinde tutuyordu ve Direniş, Karargahı savunmasız bırakmadan
karargahı savunmasız bırakmadan kontrolünü sürdüremeyeceğini biliyordu. Hutchens, geri çekilmeden önce limanları kapsamlı bir şekilde sabote etmeyi başarmakla kalmamış, bunu neredeyse hiç kayıp vermeden gerçekleştirmişti. O iyi bir tercihti, ama aynı zamanda Luc, Sol ve Eternal Flame'e gerçekten inanan biriydi ve onların nihai zaferine olan güveni açıktı.

Malzemeler ve savaşın sıradan işleri gibi ayrıntılar
onun dikkate almadığı konulardı. Sol bunu sağlayacaktı.

Crowther ona güvenemiyordu ve güvenmedi de, bu da gerçek savaşın gerçek koşulları ile Hutchens ve Konsey'in geri kalanının bunları anlama şekli arasında giderek genişleyen bir uçurum yaratıyordu.

"Yapmamız gereken şey, obsidiyen tedarikimizi artırmak ve Hevgotian paralı askerleri gelmeden önce onlara sert bir darbe indirmek."

Helena, daha fazla obsidyen üretme düşüncesine bile daha fazla obsidyen üretme düşüncesinden bile kusmak istiyordu. Yapabilse bile, sadece çok az sayıda insan onun yanında olduğu durumlarda ölmüştü.

"Son kez benzer bir saldırı düzenleyeceğimiz zaman, kuvvetlerimizin ve topraklarımızın yarısından fazlasını kaybettik." Konseydeki tüm kargaşayla Crowther kendi adına konuşmak zorunda kaldı ve yorumları yerinde olsa bile, kimsenin onunla aynı fikirde olmasını sağlayacak karizmaya sahip değildi. "Obsidiyenin etkisine iyimser bakıyorum , Hevgotian paralı askerlerinin daha fazla nullium kullanımı anlamına gelme riski var. Hevgoss'ta çok az simyacı var; gelen taburlar hapishanelerden olacak."

Hutchens başını salladı. "Daha fazla nullium göreceğimizi sanmıyorum. Daha fazla bölgeyi havaya uçurmaya güçleri yetmez. Toz, Batı Adası'nı da etkiledi."

"Bu sefer daha iyi plan yapacağız," dedi Luc. Artık toplantılarda kullandığı belirli bir ses tonu vardı. Daha derin, daha otoriter bir tondu. Eskiden sinirlenmedikçe çekingen konuşurdu. "Geçmişte ne olursa olsun, daha fazla kayıp veremeyiz. Ölümsüzler hiçbir zaman yaşayan asla istememiştir. Taktiklerdeki bu değişiklik, doğru bir şey yaptığımızın inkar edilemez bir işaretidir. Son zamanlarda savaşta sorun. Undying'leri, yaşayanları ve lıçları da dahil olmak üzere, hepsini çekip gittiler, geriye sadece nekrotroller ve Aspirantlar kaldı.

Obsidiyen her şeyi değiştirdi. İttifak için pazarlık yapmak, kendi başlarına kazanamayacaklarını kabul etmeleri demektir. Hutchens'a katılıyorum, onlara sert bir darbe vuralım. Ölümsüzler saklanmaya çalışıyor; biz de onları ortaya çıkaracağız."

"Bu kadar kesin bir zafer kazanmak mümkün olsa bile, Hevgoss'un hangi tarafın galip geldiğine bakmaksızın savaş ganimetlerini toplamaya çalışması riski hala var," dedi Crowther. "Novis ile müzakere etmenin zamanı gelmiş olabilir. Son aylarda çekingen davrandılar, ancak

kraliçenin Hevgoss'un Paladia'nın kaynaklarını ele geçirme tehdidinden memnun olduğunu sanmıyorum. Doğru teşviklerle, destek vermeye devam edebilir. Belki de saygı göstergesi olarak yüksek profilli bir diplomatik ziyaret..."

"Paladia'dan ayrılmıyorum," dedi Luc, Crowther'ı açıkça küçümseyen bir bakışla sözünü kesti. "Beni ayrılırken görürlerse güven vereceğini mi sanıyorsun?"

Crowther'ın kaşları çatıldı. "Sen olsan, ne yapardın?"

Crowther'ın kaşları çatıldı. "Sen
en etkili müzakereci. Novis mahkemesindeki görünüşünüz, gönderebileceğimiz diğer kaynaklardan veya temsilcilerden daha büyük bir iltifat olacaktır.
kaynak veya temsilciden daha büyük bir iltifat olacaktır. Herhangi bir vekil..."

"Bu söz konusu bile olamaz. Novis'e birini göndermek istiyorsanız, buyurun gönderin. Ama ben Paladia'dan ayrılmayacağım." Luc'un sesinde öfkeli bir şiddet vardı.

Helena, Crowther'ın böyle bir teklifte bulunacağını biliyordu. Hatta Lila'nın hamileliğini ifşa etme olasılığını bile değerlendirmiş, Luc'u onu ve "varisini" güvenli bir yere götürme bahanesiyle bu yolculuğa çıkmaya zorlamaya çalışmıştı.
Ancak Lila, hamileliğini gizleme konusunda hala kararlıydı. Novis'e kaçarken bunu açıklamak tehlikeli bir kumar olurdu.

Sonunda, Luc'un dönüştürdüğü bir kutu altınla birlikte Matias gitti. Kimsenin istediği bir şey değildi, ama Helena Matias'ın törenle ayrılışını izlerken, onun gitmesini görünce göğsündeki eski bir düğüm çözüldü.

O, sınırdan daha yeni geçmişti ki Direniş savaşa hazırlanıyordu.

Bu intihar gibiydi. Bunun için yeterli savaşçıları ya da kaynakları yoktu. Çöpçü grupları harabelere girerek, bulabildikleri silah ve zırhları toplamaya çalıştılar. Ölüleri geri getirmeleri kesinlikle yasaktı. Radyoaktif bulaşma bölgesinde ölenler, güvenli bir şekilde cenaze töreni yapılana kadar orada bırakılmak zorundaydı.

Savaşmak isteyen herkes savaşabilirdi, kimyager olsun ya da olmasın, yetişkin olsun ya da olmasın, erkek olsun ya da olmasın. Kimseyi eğitmek için zaman yoktu. Onlar için silahları bile yoktu. çocuklar sopalarla pratik yapıyor, kendilerine sapan yapmaya çalışıyorlardı. Zırhları yoktu çünkü onların bedenlerine uygun zırh yoktu.

Bu manzara Helena'yı hasta etti.

Onlar savaşta kurban edileceklerdi. Birkaç dakika içinde katledileceklerdi.

Ama necromancy'ye izin vermektense bunu tercih ederlerdi. Bu mahkum saldırı bir mucizeye, her şeyi riske atarak ödüllendirileceklerine olan inanca dayanıyordu.
Özellikle Sol'un Orion'u kutsadığı gibi.

Tıpkı Sol'un Orion'u kutsadığı gibi.

Ama artık mucize yaratacak Ilva yoktu.

"Bir bomba yapmak istiyorum," dedi, gece yarısı Crowther'ın ofisine girip onu orada uyanık otururken bulduğunda. O her zaman uyanıktı. Zaten dar olan yüzü iskelet gibi olmuştu. Seksen yaşında görünüyordu, ama o elli yaşında bile olmadığını biliyordu.

"Patlayıcıların senin uzmanlık alanına girdiğini bilmiyordum," dedi kuru bir küçümsemeyle.

Davet edilmeden oturdu. Crowther iç geçirdi.

Helena bir zamanlar Kaine'in iç çatışmalarının sınırlarını zorladığını düşünmüştü, ama Crowther bambaşka bir dünyaydı. Hiç kimseyi bu kadar yoğun bir şekilde nefret etmemiş ve ihtiyaç duymamıştı.

O, Helena'nın anlamlı bir şey yapabilmesinin tek yoluydu, Ebedi Ateş'in onu dinleyen tek üyesiydi
onu dinleyen tek kişiydi. Yine de o, Kaine'in boğazına bıçak gibi dayadığı itaatini elinde tutuyordu.

Undying içindeki casusların avı yoğunlaşmıştı. Diğer tüm muhbirleri iz bırakmadan ortadan kaybolmuştu.
Kaine'i veya onun gönderdiği bilgileri kullanmanın riski çok büyüktü.

"Luc'a piromansi temellerinde yardım ederdim. Yangın çıkarma işlevinin teknik süreçlerine aşinayım. Kurallar rezonans olsun ya da olmasın geçerlidir," dedi.

Crowther'ın kaşlarından biri kalktı ve sol elindeki parmakları titredi, ateşleme halkaları birbirine sürtündü.

"Bir süredir bunu düşünüyorum..." Gerginlikten boğazı ağrıyordu. "Obsidiyeni, Undying'in nullium bombasını kullandığı aynı şekilde kullanacağız. Nullium da kullanabiliriz."

"Patlama obsidiyeni eritmez mi?"

"Hayır. Shiseo piroteknik konusunda biraz tecrübelidir; bunlar Doğu'daki kutlamalarda kullanılır. İkimizin arasında, oldukça fazla teknik bilgi var. Doğru şekilde yaparsak, patlayıcı gücü kullanabilir ama ısıyı sınırlayabiliriz. Onların bombalamalarının ölçeğine yaklaşmayacak, ama buna da gerek yok."

"Sadece temel simya sertifikasına sahip biri için oldukça kendinden eminsin."

Helena'nın çenesi gerildi, ama devam etti. "Elimizde çok fazla obsidiyen hurda var. Obsidiyenle kenar kesmek, kullanılamayacak kadar ince veya küçük birçok kırık ve parça bırakır. İhtiyacım olan tek şey bunlar, bu yüzden
"

Katlanmış bir kağıt yığını çıkardı. "Bu bileşenlerin Athanor Fırını'nda dövülmesi gerekecek."

Tasarımlara göz attı. "Söz veremem.
Ama..." Diye iç geçirdi. "Sanırım faydası olabilir."

HELENA, gelecek olanlardan hem çaresiz hem de dehşete kapılmıştı. Saldırı başarılı olursa, bomba Morrough'u zayıflatacak kadar etkili olursa, Luc onu öldürebilir miydi?

Eğer öyle yaparsa, Kaine'e ne olur?

Uyuduğunda, karanlıkta çıplak elleriyle Morrough'un cesedini kazdığı, kolları onun kanıyla kaplı, kemiklerini kopardığı, Kaine'in hayatını elinde tutan parçayı bulmak için çaresizce uğraşıyordu. Rüyalarında Luc her zaman yükselen güneş gibi yaklaşıyordu.

O zaman da zaman ister, kendini açıklamaya çalışırdı, ama Luc onu hiç dinlemezdi. Her seferinde o da yanardı.

Soğuk gün ışığında, böyle olmayacağını biliyordu. Merkezde, hastanede olacaktı. Çok geç olana kadar hiçbir şey bilmeyecekti.

Her gün, kendi kıyametine ve Kaine'in yok oluşuna doğru mu çalıştığını merak ediyordu.

Helena'nın savaş çabalarına katılmasına bile bu kadar kötü tepki verdikten sonra, ona bombadan bahsetmedi. Bunu saklamak zor değildi; o büyükelçi ile o kadar meşguldü ki, acil bilgileri paylaşmaktan başka yapacak zamanları neredeyse hiç yoktu. acil bilgileri paylaşmaktan başka bir şey yapmaya zamanları yoktu.

Sadece o ve Shiseo tüm bileşenleri nedeniyle çatıya çıkıp onu çağırdı. Uzun süre beklemek zorunda kaldı. Kaine geldiğinde, resmi kıyafetler giymiş, şık ve bakımlıydı.

"Kalamam," dedi. "Ne oldu?"

"Yeni bir silahımız var," dedi hızlıca. "Undying'lerin çoğunun bir araya geleceği bir zaman ve yer var mı? Senin olmayacağın bir yer var mı? İki gün önceden yerleştirilebilir."

Yüzü sertleşti. "Bomba mı?" Gergin bir şekilde başını salladı.

"Obsidiyen mi?"

"Ve nullium, bu yüzden uzak durman gerekiyor."

Adam başını salladı ve ona anlamlı bir şekilde baktı. "Umarım bunu Merkez'de yapmıyorlar."

Kız başını salladı. "Hayır. Başka bir yerde."

Adam nefes verdi. "En azından Direniş bu son saldırıyı ciddiye alıyor. Hevgotian kuvvetleri geçecek..." batı sınırına bir hafta içinde varacaklar, ancak birkaç militerist

ve yetkililer bir gün içinde varacak. Ertesi akşam onlar için bir karşılama ziyafeti düzenlenecek.
Undying'in çoğu katılacak; Morrough bile kısa bir süreliğine orada olabilir."

Kız başını salladı. Bu işe yarayabilirdi. "Şüphe çekmeden yerleştirebilir misin? Ve sonra kaçabilir misin?"

Gözleri yumuşadı. "Kimse nekrotrollere gerektiği gibi dikkat etmiyor. Onları kullananların kendi taraflarında olduğunu varsayıyorlar. Eğer yeniden canlandırmayı bozarsam, başka birinin kontrolünü ele geçirip onu teslimat için kullanabilirim. Bana kadar izini sürmek kolay olmayacak."

"Peki sen orada olmayacak mısın? Patladığında." Adamın soruyu geçiştirdiğinden korkuyordu.

Orada dururken, ikisi birbirinden çok uzak görünüyordu. O temiz ve tertemiz, özel dikilmiş üniforması içinde, bir dizi karmaşık madalya takıyordu, o ise erkek bedeninde
standart kıyafetler giymiş, yıpranmış bir halde
duruyordu. "Ne kadar uzakta olmam
gerekiyor?"

"Solumayacak kadar uzak. Havada mikro parçacıklar olacak. Bunların ne gibi etkileri olacağını bilmiyoruz. Uzakta olmalısın."

"O saatlerde bir işim var. Büyükelçi kendini rahatsız etmekten hoşlanıyor. Eminim yapabilirim.
onu mantıksız ve uzak bir şeyi istemeye ikna et."

Kız başını salladı. "Uzun bir iş olsun. Yarın akşam getiririm."

"Hayır." Sesi kırbaç gibi çatladı ve tüm yumuşaklığı kayboldu. "Crowther seni bomba taşımak için kullanmıyor."

Kız başını salladı. "Parçalar birleştirilene kadar
ve geri sayım var. Onu taşırken havaya uçmayacağım," dedi. "Parçaları birleştirmeyi bilmiyorsan, onu tek başına birleştiremezsin."

"Umurumda değil. Crowther'a başka bir yol bulmasını söyle." Yüzü kanı çekmiş gibi solmuştu, derisinin altında insanlık dışı bir parıltı belirmişti.

"Ama ben gelmezsem," dedi kadın, işbirliği yaparsa
"Ama gelmezsem," dedi, o işbirliği yaparsa her şeye hazırdı, "bu, seni bir daha görmeyeceğim anlamına gelir... sonrasına kadar."

O tereddüt etmedi. "O zaman sonra görüşürüz. Başka birini gönder."

Nefesi ciğerlerinde takıldı. "Kaine..."

Ona sert bir bakış attı. "Seni bir bombalamadan sonra buldum. Seni kesip şarapnel parçalarını çıkarmaya çalıştıklarını izlemek zorunda kaldım. Ameliyat masasında kaç kez ölümün eşiğine geldiğini sayamadım. Patlamaya bir santim daha yakın olsaydın, şarapnel kalbini delip geçecekti. Bomba kurmamı istiyorsan, kurarım, ama ona dokunmayacaksın. Anladın mı?"

Acı bir şekilde yutkundu, ona katılımını ortaya çıkarabilecek hiçbir ayrıntıyı anlatmadığı için minnettardı. "Peki. Eğer istediğin buysa."

Gitmek için döndü. Yapması gereken çok şey vardı.
Envanter çıkarmak, bombayı bitirmek, hastaneyi hazırlamak. Yine acil servise atanmıştı.

Kaine onu kendine çekti. "Birkaç saat sonra buraya geri gel."

Kafasını salladı. "Şimdi tam zamanı değil."

O, kalamayacak olanın kendisi olduğunu hatırlamıyor gibiydi. Onu bırakmak istemiyordu. Keşke tüm bunlar daha önce başlasaydı; kaçırdıkları çok zaman vardı.

"Tamam," dedi sonunda, pes ederek. "Ama şimdi gitmelisin."

Adam yavaşça bıraktı. "Seni arayacağım."

Crowther'a rapor verdikten sonra, Shiseo ile birlikte rezonanslarını kullanarak
son bileşenleri bir araya getirdikleri laboratuvara gitti. Bombayı olabildiğince kompakt hale getirmişlerdi, ama yine de neredeyse bir çocuk büyüklüğündeydi. Bir odanın ortasına yerleştirilmesi gerekecekti.

Bombalar, simya alanında yeni bir gelişme değildi, ancak medeniyetsiz olduklarına karar verildikten sonra neredeyse yüz yıl boyunca yasaklanmışlardı.

Yasaklanmaları, bombaların geliştirilmesini engellemedi; Hevgoss, bu teknolojiye özel bir ilgi duyuyordu ve onu simyacılara karşı bir dengeleyici olarak görüyordu.

Havayı ve alevleri doğru şekilde manipüle ederek, Luc parmak uçlarında yangın bombaları tutuyordu. Ödevlerinin büyük bir kısmı diziler ve teknik çalışmalarla ilgiliydi
ateşin manipüle edilip silaha dönüştürülebileceği
ve silah haline getirilebileceğini deniyordu. Helena bunların çoğunu kullanmıştı.

İşin püf noktası, obsidiyenlerini eritmeden güçlü bir patlama yaratacak bir şey tasarlamaktı.

Shiseo ona, çift dizi dönüşümünü kullanan bir kombinasyon alaşım füzyonu tekniği öğretmişti. Bu
karmaşık ve tehlikeliydi. Rezonanslarını stabilize eden tüm dizilere rağmen, Helena parmak uçlarını neredeyse kemiğe kadar yaktı.

"İyi misin?" diye sordu Shiseo, oturup dokuyu hızla yenilemeye çalışırken.

Parmak uçları o kadar çok acıyordu ki, rezonansını hissetmesi bile zordu, ama yılların pratiği sayesinde hasarlı sinir uçlarını yatıştırmak ve yenilemek onun için doğal bir şey haline gelmişti. Daha sonra
deri tabakasını düzeltip gözle görülmeyecek hale getirecekti.

"Önemli değil," diye cevapladı sonunda, gözlerini sıkıca kırpıştırarak ellerine, parmaklarına ve avuç içlerine uzanan çizgilere bakarak. Alışkanlıkla parmaklarını göğüs kemiğine bastırdı ve kemiğin hafif çukurluğunu hissetti.
Yara izi biraz solmuştu, ama kemiğin kırıldığı yerdeki ağrı hala devam ediyordu. "Bitti mi?"

İki parçayı çalışma masasına koydu ve kadın yorgun gözlerle onlara baktı.

Adam kadına baktı. "Bunu yarın bitireceğiz. Ellerinin iyileşmesi ve dinlenmen gerekiyor."

Kız ona zayıf bir gülümseme attı. "Bu gece dinleneceğim."

GECE GEÇ SAATLERE KADAR MEŞGUL KALDI ve tıbbi malzemeleri tekrar kontrol etti. Epinefrin enjeksiyonları neredeyse bitmişti, ama bunları kimin aldığına dair bir kayıt yoktu.
Helena sert bir not bıraktı. Elain her şeyi yönetecekti, en azından kuralları uygulayabilirdi.

Sterilize edilmiş bandajları makaralara sarıyordu ki, yüzüğü yanmaya başladı.

Amaris zar zor yere indi; Kaine onu çatıdan kaldırdı ve havada uçmaya başladılar. İçeri girdikleri anda, onu duvara yapıştırdı ve dudaklarını açgözlülükle dudaklarına yapıştırdı.

Kız onu sıkıca kavradı. Parmak uçları hala uyuşmuştu, ama bunu pek fark etmedi.

Elleri, yüzünü avuçlayana kadar yukarı kaydı. Alnı alnına değdi, nefesleri bir an karıştılar, sonra onu tekrar öptü ve onu daha da içeri çekti. Her adımları aceleciydi. Her zaman zamanları yetmiyordu.

Bir gün, kendine söz verdi, *bir gün onu çalınmamış bir anda seveceğim.*

"İyi misin?" diye sordu, içeri girdiklerinde, onu görebilecek kadar aydınlık bir yerde.

Adam elini uzattı ve kız, ona dokunursa, rezonansını kullanarak ellerinin yakın zamanda yaralandığını anlayacağını biliyordu, bu yüzden elini tuttu, parmaklarını kıvırdı
kapatıp göğsüne bastırdı. "Evet." Başını salladı.

"Şimdi iyiyim."

Ona baktı ve kız, sürekli kapalı mekanlarda kalıp doğal ışığa maruz kalmadığı için yorgun, zayıf ve solgun göründüğünü biliyordu. Bombardıman çoğu pencereyi kırmıştı ve
kalan birkaç pencere bile, rüzgârın nullium'u tekrar Karargâha doğru sürüklemesi ihtimaline karşı tahta ile kapatılmıştı.

"Seni daha önce aramalıydım." Başparmağıyla kızın elmacık kemiğini okşadı.

Kız başını salladı. "Bu riski almaya değmezdi. O kadar yakın uçman tehlikeli. Biri sana obsidiyenle ateş edebilir." Bunu yüksek sesle söylemek bile onu titretti. "Bunu yapmamalıyız. Bu riski almak aptalca."

Aniden nefes almakta zorlanmaya başladı. Elini çekti ve sonra sanki onun zihnini sakinleştirmek istercesine iki eliyle başını tuttu.

"Burada güvendeyiz," dedi.

Şimdilik. Bu an için. Ama aslında değil. Asla değil.

Yine de başını salladı, buna inanmaya çalışarak, ayak parmaklarının ucuna yükseldi, onu öptü ve kollarını kendine doladı.

Bunun son kez olmasına izin verme.

Gözlerini kapatmadı. Gözlerini açık tuttu ve onu izledi, her ayrıntıyı fark etmeye çalıştı. Her şeyi hafızasına kazımak istedi, ellerinin altında ve tenine değen hissini, sanki yeterli ayrıntı bu sırrı gerçek hale getirebilecekmiş gibi; sanki bunu evrene o kadar derin bir şekilde yazabilseydi ki, bir savaş bile silemezdi.

Sonra, onu göğsüne çekti, çenesini ve parmaklarıyla onun teninde desenler çizdi.

Sana bakacağım. Her zaman sana bakacağım.

Bunu sesli olarak söylemedi, ama kız havadaki hareketlerde, kelimeleri ağzıyla söylerken çenesinin hareketinde duyabiliyordu.

Uyumayı, son bir saatlik huzuru yaşamayı ummuştu, ama çok korkuyordu. Oturduğunda, Kaine'in cıva gibi gözleri anında ihtiyatlı bir ifadeye büründü. Bir şey söylemedi bir an için hiçbir şey söylemedi, elini elinde tuttu, yüzünü inceledi, sadece ona ait olan bu yönünü.

Parmaklarını birbirine doladı, doğru kelimeleri bulmaya çalıştı.

"Kaine," dedi sonunda, "bir şans var... Bu saldırının savaşın sonu olmasını umuyoruz. Eğer olmazsa, daha ne kadar dayanabileceğimizi bilmiyoruz."

Elini seğirdi.

"Eğer olmazsa..." Göğsü sarsıldı ve sıkı, yarı ağlamaklı bir kahkaha attı. "...o zaman savaşmaya devam ederiz. Ama olursa... Ben... sana ne olacağını bilmiyorum. Üzgünüm. Bir yol bulmaya çalıştım" — aşağı baktı — "Bir çözüm bulamadım..."

"Önemli değil," dedi.

Kız başını salladı. "Belki Morrough öldürülürse, ruhun sana geri döner. Dönmeyeceğini bilmiyoruz.

Bir ihtimal var. Ya da belki Taş yeterli olur...

..."

O çaresizdi ve ikisi de bunun farkındaydı.

"Olabilir," dedi ısrarla, elini sıkarak. "Eğer öyle olursa, her şey bittiğinde sen iyiysen, kaçmalısın. Tamam mı? Mümkün olduğunca çabuk uzaklaş. Yakalanma."

Gözleri kısıldı. "Sen nerede olacaksın?"

Helena başını eğdi, onun parmağındaki yüzüğü oynayarak. Kendi yüzüğünü görmeyeli çok uzun zaman olmuştu.

"Beni tanıyorsun, hastanede olacağım. Çok sayıda yaralı olacak, bu yüzden hemen hazır olamayacağım. Sen git, ben sonra yetişirim."

Adam alaycı bir şekilde güldü. "Eğer hayatta kalırsam, sensiz hiçbir yere gitmeyeceğim."

Parmaklarını onun dudaklarına bastırarak onu susturdu. "Hayır. Yakalanma riskini göze alamazsın."

Adam parmaklarını ağzından uzaklaştırdı, ama kadın onu kesmesine izin vermedi. Bu konuyu defalarca düşünmüştü ve Crowther'ın, büyücülük suçunun bedelini ödemeden kaçmasına izin verme ihtimali çok düşüktü. Eğer

Şanslıysa, sadece Ebedi Ateş'ten kovulurdu. Bu en hızlı ve en sessiz çözüm olurdu, ama bu bile haftalar ya da aylar sürebilirdi.

"Güneye, denize doğru git. Mümkün olduğunda gelip seni arayacağım ve dediğimiz gibi yapacağız, ortadan kaybolacağız."

Gözleri kısıldı. "Peki ne kadar bekleyeceğimi düşünüyorsun?"

Helena gözlerini indirdi. "Bilmiyorum. Biraz zaman alabilir."

"Neden?"

"Çünkü... bu iş bittiğinde pek çok şey olacak. Ama eminim ki, iş bittiğinde, benim ortadan kaybolmamı
kaybolmamı isteyecekler, o zaman seni aramaya geleceğim, tamam mı? Bence böyle olması iyi olur. Senin için. Gerçek seçeneklerin olduğunda başka şeyler istediğini fark edebilirsin..."

Parmakları ensesini kavradı ve yüzleri neredeyse birbirine değecek kadar ona yaklaştırdı.

"Sen benimsin," dedi, neredeyse dudaklarına değecek kadar yakın. "Benimsin. Yemin ettin. Direnişin seni bana sattı.
hiçbir yere gitmeyeceğim. Ve sana dokunan olursa, ölümsüz olsun ya da olmasın, onu öldürürüm."

Cevap beklemedi; dudakları onun dudaklarına damga vururcasına onu öptü.

SHISEO, bombayı teslim etmek için tek seçenekti. O ve Helena, Shiseo'nun
nullium tozundan çıkardığı ince bir mo'lian'shi tabakasıyla kapladılar. Ardından, Helena'nın yansıtıcı iksiri ile kaplandı. Shiseo, bileşimi değiştirerek daha geniş yüzeylerde kullanılabilir hale getirdi.

Her şey bir araya getirildiğinde, fark edilmesi zor olacaktı ve dıştaki atalet, rezonansla arama yapanlar için bombayı görünmez kılacaktı.

İşleri bittiğinde Helena yüzüğünü çıkarıp inceledi.
Aynalama etkisi siliniyordu. Tutuklanırsa, üstü aranacak ve üzerindeki tüm metaller çıkarılacaktı. Buna Kaine'in yüzüğü de dahil olacaktı.

"Mo'lian'shi, dolanıklığı engeller mi?" diye sordu.

Shiseo yarı görünür yüzüğü inceledi. "Küçük bir kısmını açıkta bırakırsan, muhtemelen hala kullanabilirsin." Ona anlamlı bir şekilde baktı. "Bu, biri seni rezonansla ararsa, çok titiz davranmadıkça yüzüğü gizli tutacaktır."

Bilmesi gereken tek şey buydu. Kaine'e yakında yaşayacağı yanık için özür dileyerek, yüzüğün bir kısmı hariç tümünü kapladı.
bir bölümü hariç her yeri kapladı. Soğuduktan sonra, yüzüğünü yansıtıcı iksire daldırdı, gizlemeyi yeniledi ve yüzüğün kaybolmasını izledi.

SHISEO BOMBAYI TESLİM EDERKEN, Helena Lila'yı kontrol etmeye gitti. Hastane su altında kalırsa, bir süre daha gelemeyecekti.

Lila'nın kalçaları arasındaki şişlik artık inkar edilemez hale gelmişti, ama Lila pişmanlıkla neredeyse çılgına dönmüştü ve ilk kez kararını sorguluyordu. Tırnaklarını köküne kadar ısırmıştı. "Son savaşın şimdi gerçekleşeceğine inanamıyorum," dedi, aşağıda koşuşturan savaşçıları izlerken. "Ben
Orada olmam gerekirdi."

"Senin bilmediğin bir şey değil," dedi Helena yorgun bir sesle. Lila'nın fikrini değiştirmesi için artık çok geçti.

"Sence bu sefer olacak mı?" diye sordu Lila. "Şansımız var mı?"

"Olabildiğince iyi," dedi Helena.

Kazan ya da kaybet, tek hissettiği şey korkuydu, ama artık bitmesi gerekiyordu.
Böyle devam edemezdi.

"Uyandı," dedi Lila, elini Helena'ya uzattı. "Gel, hisset. Tam burada."

Lila, Helena'nın elini tutup kalçasının hemen üstündeki karnına bastırdı. Bir süre durakladıktan sonra, Helena rezonans kullanmadan avucunda garip bir titreme hissetti.

"Hissettiniz mi?" diye sordu Lila.

Helena başını salladı ve rezonansının Lila'dan bebeğe ulaşmasını sağladı, kalp atışının bir kuşun kanat çırpması kadar hızlı olduğunu hissetti.

.

Artık tekmeler yoktu.

"Muhtemelen uykuya dalmıştır," dedi Lila. Helena, Lila'nın bebeğin erkek olduğuna dair bu inancını nereden aldığını hala bilmiyordu, ama ona Apollo adını vermiş ve Pol diye hitap ediyordu. "Geceleri onu hissetmelisin, sanırım takla atıyor. Ayaklarını göğüs kafesime kadar çıkarıyor."

"Bu atletik ve yaramaz genleri kimden aldığını hayal bile edemiyorum," dedi Helena kuru bir sesle ve elini çekti.

"Bizim kaçırdığımız tüm eğlenceyi o yaşayacak," dedi Lila, gömleğini karnının üzerine bırakarak. "Biliyor musun, onun barış zamanında doğmuş bir bebek olmasına sevineceğim. Eminim önümüzdeki birkaç yıl içinde çok sayıda bebek olacak. Hepsi bizim gibi birlikte Enstitü'ye gidecekler. Sen hiç çocuk sahibi olmayı düşünüyor musun?"

Helena hiçbir şey söylemeden başını salladı.

"Bir gün fikrini değiştirebilirsin," dedi Lila ikna edici bir sesle. "Sadece sana uygun olanı bulman lazım. Sen iyi bir anne olursun."

"Ben bir şifacıyım; biz böyle şeyler yapmayız," dedi Helena.

"Ama sen sadece savaş yüzünden şifacı oldun.
savaş bittiğinde bunu yapmaya devam etmeni kimse beklemeyecek."

Lila'nın olağanüstü kişiliği ve üstlendiği tehlikeli rolün farkında olmasına rağmen, nedense
çoğu insanın, doğuştan ya da yeteneklerinden dolayı, onun sahip olduğu fırsatlara asla sahip olmadığını fark etti. Lila, eşsiz bir yetenek, ona yakışan bir güzellik ve arkasında yüzyıllar süren bir miras olan bir isme sahipti. Kurallar,
Özellikle Helena için.

Konuyu değiştirdi.

"Bence Luc'a söylemelisin. Bu savaş başlamadan önce bilmesi gerekir. Böylece işler ters giderse, Eternal

Ateş seni güvenli bir yere götürmenin önemini anlayacaktır." Lila şaşırtıcı derecede uzun bir süre sessiz kaldı.

"O zaten biliyor," dedi sonunda sessizce, gözlerini Helena'dan kaçırarak.

"Ne?"

"Ben ilk kez
karantinaya alındığımda pencereden içeri girdi. O kadar endişeliydi ki, ona gerçeği söyledim. İnsanlar öğrenirse beni buradan göndereceklerini, Novis'e göndereceklerini söyledi. Bana ihtiyacı vardı, ben de bunun sır kalmasını istediğimi söyledim. Kimseye söylememem için bana söz verdirdi."

Helena birkaç saniye boyunca şaşkınlık içinde kaldı. "O
Bunca zamandır biliyor muydun? Hamile olduğunu ve sana bakan kişinin ben olduğumu?

Luc bunu biliyor ve izin veriyorsa, neden Titus'u iyileştirmesine bu kadar karşı çıkıyordu? Hiç mantıklı değildi.

Lila kızardı. "Üzgünüm. Sana söylemek istedim, ama onun üzülmesini istemedim. Hâlâ pek iyi değil."

"Gitmem gerek," dedi Helena, dengesiz bir şekilde ayağa kalkarak.

Lila onu durdurmaya çalışarak kapıyı kapattı. "Hayır. Kızgınsın, bunu anlayabiliyorum. Lütfen, açıklamama izin ver."

Helena ona baktı. Lila, babasına çok benziyordu, kadınsı bir kalıptan çıkmış gibiydi — boyu, açık renkli saçları ve mavi gözleri, hatta kafasının bir tarafındaki yara izi bile.

"Senden bir açıklama istemiyorum," dedi Helena. "Onunla konuşmam lazım."

Her yerde Luc'u aradı. Sorduğu herkes farklı bir yer söyledi: Toplantıda, uyuyor, ortak alanda, yemekhanede. Nereye gitse, o her zaman ondan birkaç dakika öndeydi.

Sonunda onu hastanede buldu, ama özel bir odadaydı, gardiyanların gözetimindeydi ve ziyaretçi kabul edilmiyordu.

Helena bekledi ve sonunda Elain, üzerinde birkaç şırınga ve boş şişe bulunan bir tepsi ve
gözlerinin arasında gergin bir çizgi vardı.

"Luc'u görmem gerek," dedi Helena.

Elain onu görünce irkildi. "O dinleniyor."

Helena tepsiye baktı ve Elain onu onun görüş alanından uzaklaştırmaya çalıştı.

"Neden ona bunları veriyorsunuz?" diye sordu Helena, gözleri şişelerden şişelere kayarken. "Bunlar birleştirilmemeli ve o bunların yarısını alacak kadar küçük. Ve bunlar..." Üzerinde yazısı olan bir şırıngayı kaptı. "...bunlar sadece çok acil durumlar içindir. Bunları fazla kullanırsan, ona kalp krizi geçirteceksin. Bunu kim onayladı?" Elain'in gözleri öfkeyle parladı. "Ben onun şifacısıyım."

BÖLÜM 63

Ağustos 1787

ZAMAN YAVAŞLADI Ertesi gün karargah boşaldı, savaşçılar gönderildi. Luc gitmeden önce onunla konuşacak zaman ya da fırsat olmadı.

Helena ve diğer tüm şifacılar ve sağlık personeli, hazırlıklı bir hastane koğuşunda haberleri ve yaralıları bekliyorlardı.

Saatin ibreleri bombanın patlamış olması gerektiğini gösteriyordu, ama patlama sesi ya da sarsıntısı yoktu.

Hiçbir şeyin başladığına dair bir işaret yoktu.

Tabii ki, bu daha küçük bir bombaydı ve

kapalı bir alanda patlatılmak üzere tasarlanmıştı. Helena'nın bunu hissetmesi olası değildi ve çatışmalar çoğunlukla Batı Adası'nda olacaktı.

Bunu bilmek beklemeyi kolaylaştırmıyordu. Onca yılın ardından, her şeyin sona erdiğini hissediyordu ve olası her sonucu korkuyla bekliyordu.

Belki her şey sona erecek, onlar kazanacak ve her şey yoluna girecekti, ama Kaine ortadan kaybolacak ve onun hayatta mı öldü mü, enkaz altında mı kaldı mı yoksa uzaklara mı kaçtı bilemeyecekti.

Öğrenene kadar onu aramak zorunda kalacaktı. Saatin her tik takı onu irkiltiyordu. Hademe,

ve şifacılar aralarında konuşuyorlardı, ama Helena donmuş gibi duruyordu, kaburgaları ciğerlerini sıkıştırıyordu.

Bir hata yaptın. Bombayı yanlış yaptın. Kaine bombayı yerleştirirken yakalandı ve işkence görüyor,

senin haberin bile yok. Herkes ölecek ve hepsi senin suçun.

Parmak uçları ve kolları karıncalanmaya ve uyuşmaya başlamıştı.

Kapılar birden açıldı. Oda o kadar bulanıktı ki Helena kim olduğunu anlayamadı, ama bağırışlar duydu:

Batı Adası'nda bir patlama olmuştu. Direniş saldırıya geçmişti.

Helena sallanarak durdu, bir şeyler hissetmeye çalıştı, ama yine de boşluk hissi devam ediyordu.

Parmağının etrafında bir ısı dalgası yükseldi. Sadece bir kez.

Elindeki, neredeyse görünmeyen yüzüğe baktı ve dizleri tutmadı.

Yere düştü ve gözyaşlarına boğuldu, göğsünde bir acı hissetti.

Etrafında sesler vardı, ama onları takip edemiyordu. Tek yapabildiği nefes almaya çalışmaktı, ama ciğerleri açılmayı reddediyordu.

Sıcak bir el dirseğini kavradı ve onu ayağa kaldırdı.

"Bir dakika oturalım," dedi Pace, kolunu Helena'nın omuzlarına dolayarak onu depodaki küçük ofisine götürdü. "Elain biri getirildiğinde arayabilir."

Helena'yı bir sandalyeye oturttu.

Helena kendini yönlendirilmeye bıraktı, oturdu ve gözlerini kapattı.

Parmaklarını göğsüne bastırdı,

yara izlerini hissederek kalp atışlarını yavaşlattı.

Sonunda gözlerini tekrar açtığında, Pace'in onu izlediğini fark etti.

"Ne oluyor?" diye sordu Pace.

Helena başını salladı. "Hiçbir şey. Sadece yorgunum."

Pace'in yüz hatları gerildi. "Biliyorsun, Toll'un katlanarak arttığı bir nokta olduğu söylenir."

Helena omuz silkti. "Şifacılar hakkında pek çok şey söylüyorlar. Bunların yarısının bile doğru olduğunu sanmıyorum."

"Belki, ama senin kadar çok ve büyük çapta şifa veren başka biri olduğunu sanmıyorum. Uzun zamandır iyi değilsin. Nedenini tahmin edemeyeceğimi mi sanıyorsun?
tedavilerinizi tüm bu tonikler ve enjeksiyonlarla desteklemeye başladınız mı? Stajyerleriniz bunlar olmadan nasıl tedavi yapacaklarını bile bilmiyorlar, ama siz yıllarca tek başınıza çalıştınız. Bildiğiniz kadarıyla, her seferinde hayatınızın yıllarını riske atıyor olabilirsiniz..."

"Bence öyle değil..." Dikkati dağılmış bir şekilde zinciri aradı, ama çoktan kaybolmuştu.

Pace başını salladı, geniş yüzünde endişe belirmişti. "Nullium yüzünden mi? Bombalamadan kaynaklanan pek çok yan etki görüyoruz ve sen hayatta kalanlar arasında en kötü maruz kalanlardan birisin. O zamanki yaralanmanı hesaba katmıyorum bile."

Helena başını sallamadan önce Pace devam etti. "Potansiyel uzun vadeli etkiler hakkında hiçbir fikrimiz olmadan, tüm bunları körü körüne yapıyoruz. Luc'un beyin ateşinin, beyinde kalan nulliumun bir semptomu olduğunu düşünüyorum."

Helena ona şaşkınlıkla baktı. "Luc'un beyin ateşi mi var?"

Pace iç geçirdi. "Kurtarıldıktan hemen sonra nasıl olduğunu gördün."

Helena başını salladı. "Durduklarını sanıyordum."

"Endişe yaratmak istemediği için gizlemeye çalışıyor, ama bazen o kadar şiddetli oluyor ki, hala sayıklıyor, cildini tırmalıyor, odaya kimseyi, Sebastian'ı bile almıyor, 'Onu dışarı çıkarın' diye bağırıyor. Elain, geçene kadar onu sakinleştirmek zorunda kalıyor, yoksa kendine zarar veriyor."

Helena, aylarca bir bulmacayı yanlış açıdan bakıyormuş gibi hissediyordu; şimdi ise birdenbire her şeyi net bir şekilde görebiliyordu.

"O, 'Onu dışarı çıkarın' mı diyor?" Sesi çok uzaklardan geliyor gibiydi.

"Genellikle."

Helena'nın başı zonkluyordu. "Bu ateşleri bana tarif edebilir misin?"

Pace kaşlarını çattı. "Şey, onu sadece birkaç kez muayene ettim. Şimdi Elain onunla ilgileniyor; ona daha işbirlikçi davranıyor. Elain bunun tekrarlayan beyin
iltihaplanma. Semptomlar, hızlı kalp atışı ile birlikte deliryumdur. Bunun organ hasarı ile ilgili olduğunu düşündük, ancak bunlar ayrı durumlar gibi görünüyor."

"Afyon ne için?" diye sordu Helena.

Pace iç geçirdi ve başka yere baktı. "Ateşi sinirlerinin durumundan kaynaklanıyor gibi görünüyor. Onu sakinleştirmek ateşin yükselmesini engelliyor. Her şeyi denedik, ama buharları solumak ateşin yükselmesini engelleyen tek şey. Tamamen deliryuma girerse, iyileşmesi günler sürebilir ve ayağa kalkması için kapsamlı bir tedaviye ihtiyacı olur."

"Bu sadece semptomları maskelemek. Hiçbir şeyi düzeltmiyor. Bana bunun olduğunu söylemeliydin."

Bu olamazdı.

“Helena,” dedi Matron Pace sert bir sesle, “ben, Maier ve Elain onu defalarca muayene ettik. Bir nedeni yok. Hepsi kafasında. Yapabileceğimiz tek şey semptomları kontrol altına almak. Senin bu işe karışmanı istemediğini açıkça belirtti.
Senin adın her geçtiğinde durumu daha da kötüleşti." "Ve sen bunu hiç sorgulamadın mı?"

Pace ona acıyarak baktı. "Beyin ateşi konusunda özel bir deneyimin yok ki."

Helena başını salladı. Pace yanılıyordu. Son zamanlarda beyin ateşi konusunda çok fazla deneyim kazanmıştı. Nedenini tam olarak biliyordu. Animans.

Ama beyin ateşiyle karşılaştığı tek sefer bu değildi. Daha önce de görmüştü. Pace'in tarif ettiği semptomların aynısı. İnanılmaz derecede yüksek ateş, sanki
zihni, içinden bir şeyi yakmaya çalışıyordu. Kendine zarar verme, çığlık atma, "Onu çıkarın."

Babası öldürülmeden hemen önce tüm bunları görmüştü.

Saha hastanesinde.

Ama Luc'un o liklerin sahip olduğu gibi bir tılsımı yoktu. Kontrol edilip tekrar kontrol edilmişti. Bulunmuş olurdu.

... tabii tılsım lumithium ile kaplanmamışsa, bu da onu tespit edilemez hale getirirdi.

Morrough Luc'u yakalamış ama öldürmemişti ve onlar bunun sadece zamanında geldikleri için olduğunu düşünmüşlerdi.

Ama belki de çok geç kalmışlardı.

Koltuğundan fırladı. Pace onu durdurmaya çalıştı, ama Helena odadan çıkıp hastaneden geçerek doğrudan savaş odasına koştu. Orada

Orada sadece bir öğrenci vardı, o da gergin bir şekilde başını kaldırıp ona orada bulunma izni olmadığını söyledi.

Ona sert bir bakış attı. "Crowther nerede biliyor musun? Onunla acilen konuşmam gerekiyor."

Genç adam, boş bir odayı korumaktan açıkça hoşnutsuz bir şekilde başını salladı. "Hayır. Onu daha önce arıyorlardı. Görünüşe göre dün gece ortadan

kaybolmuş." Bu hiç mantıklı

değildi.

Sanki domino taşlarıyla kurulmuş bir tuzağın içinde duruyordu. Etrafında domino taşlarının düştüğünü hissedebiliyordu. Yaklaşıyorlardı.

"Luc'un taburunun nerede olduğunu biliyor musun?"

Oğlan gözlerini devirdi ve dikleşti. "Bunu öğrenmeye yetkiniz yok..."

Helena masadaki haritaya baktı. Mavi denizin ortasında altın rengi bir bayrak vardı.

Öğrenci konuşmasını bitirmeden dönüp odadan çıktı.

Laboratuvarına koştu ve eline geçirebildiği her şeyi topladı. Önce yeni bıçak setini. Sonra Shiseo'nun denediği birkaç obsidiyen bıçağı.

Kalan şifa malzemelerini de topladı.

Shiseo, o son şişeyi de aşırı dolu çantasına tıkıştırırken, tesis dışındaki laboratuvardan bir kutu ile içeri girdi. Muhtemelen, kanıt ya da açıklama istemeden onun uyarılarını dinleyecek tek kişi oydu.

"Merkezden çıkın," dedi. "Alabileceğiniz her şeyi alın
al ve tesis dışındaki laboratuvara geri dön. Geri dönmenin güvenli olduğunu haber vereceğim. Şu anda açıklayamam ama bir şeyler ters gidecek."

Crowther'ın ofisine gitti, ama ofis boştu. Neredeydi? Arayacak zaman yoktu. Dışarı çıktı.

Adayı yürüyerek geçti. Uçaktan gördüğü kadarıyla hangi kısımların hala sağlam olduğunu biliyordu ve doğru yöne gittiğini doğru yöne gittiğini anladı.

Direniş birimlerini gördüğünde, son gelişmeleri sordu. Raporlar çelişkiliydi, ama birçok nekrotralın düştüğü ve tüm bölgeleri sadece birkaç şaşkın Aspirant'ın savunacağına dair tutarlı hikayeler vardı
savunmak için birkaç şaşkın Aday kalmıştı. Nekrothalleri yığınlar halinde topluyor
ve geri kazanılıp yeniden canlandırılmalarını önlemek için yakıyorlardı.

Tüm bu iyi haberler karşısında Helena kendinden şüphe etmeye başladı.
Paranoyak mıydı? Her şey çok iyi gidiyordu. Yine de geri dönmeyi reddetti; Luc'u bulmak zorundaydı.

Luc'un taburunun bir parçası olarak tanıdığı geniş omuzlu bir komutan
bir binadan çıktı.

"Marino?" Şüpheyle adını söyledi.

"Luc'u görmem gerek," dedi, cebindeki obsidiyen bıçağı o kadar sıkı tuttu ki sapı derisine batmıştı.

"O burada değil, savaşıyor," dedi adam.

Delirmiş gibi görünmüş olmalıydı. "Biliyorum, ama acil bir durum. O gelene kadar sahadaki sağlık görevlileriyle çalışabilirim."

Komutan şaşkın görünüyordu ama itiraz etmedi.

Cephede yapılan tedaviler, hastanede uygulanan organizasyonun hiçbirine sahip değildi. İşinin çoğu, kanamayı durdurmak ve yaraları kapatmak, sadece basit yaraları tedavi etmekti. Öncelik, en acil müdahaleleri tamamlamak müdahaleleri tamamlamak ve ardından hastaları tam tedavi için merkeze göndermekti.

Bombalama, ya bir kaza ya da sabotaj eylemi olarak değerlendiriliyordu. Kimse, direnişçilerin
Direniş'in bir bomba yerleştirmiş olabileceğini düşünmüyordu.

İnsanlar mucizelerin başladığını söylüyordu. Tanrılar onların yanındaydı.

Zaten ona Zafer Günü diyorlardı. Tüm şehri geri alacaklardı.

Yaralı savaşçılar gelmeye başladı, ancak tabur Batı Adası'nın derinliklerine kadar ilerlemiş olduğundan, kimse geri getirilmiyordu.

Saha komutanı telsizden, harekete daha yakın bir yere taşınmaları gerekip gerekmediğini öğrenmek istiyordu.
Takip edip etmemeleri konusunda herhangi bir talimat almamışlardı.

Mevcut operasyon üssü, şehrin orta kesiminde eski bir binadaydı. Sağlam duvarları ve küçük pencereleri vardı. Geri çekilmek için iyi bir yerdi, savunması makul düzeydeydi. İçerideki hava, bedenlerin ve hareketin ısısıyla boğucu hale gelmişti.
Tıbbi nakil kamyonu hastaneye gitmiş ve henüz geri dönmemişti.

Helena, iç uylukta derin bir kesik kapatırken, dışarıdan biri "Karargahı ele geçirdiler!" diye bağırdı.

Herkes başını kaldırdı ve şaşkınlıkla birbirlerine baktı.

Kamyon şoförü, başından kan akarken, nefes nefese içeriye girdi. "Ölümsüzler Karargahı ele geçirdi!"

Şok dalgası odayı sararken, bir an kimse konuşmadı. Bunca yıldır, Karargah hiç saldırıya uğramamıştı. Çok sayıda koruma önlemi vardı. Tüm şehirdeki en güvenli yerdi.

Herkes birden hayata dönmüş gibiydi. Öfkeli sesler 'da bir gürültü kopardı, herkes şoförün üzerine çullandı ve bilgi talep etti.
Helena kalabalığı yararak şoförün yanına gitti
sürücünün başını kontrol etti. Sürücünün kafasında sıyrıklar vardı ve elleri parçalanmıştı.

"Tüm kontrol noktalarından geçtim," dedi ve Helena'nın başını yana eğip yarayı kapatmasına izin verdi.
"Belgelerimi gösterdim, geçmeme izin verdiler. Her şey...

normaldi. İçeri girdim, hastalar indiriliyordu." Alnını sildi, yüzüne kan bulaştı. "Ama sessizdi. Gerçekten sessizdi.
. Her zaman konuşmayı tercih ederim, bilirsin. Bir muhafızlara soru sordum. Cevap vermediler. Üzerlerindeki kanın yaralıları taşırken bulaştığını düşündüm. Başka bir soru sordum. Bana doğru hareket etmeye başladılar. O zaman anladım. Hepsi griydi. Yeni öldürülmüşlerdi, hala sıcaktılar. Arabayla uzaklaştım, birkaçını ezip geçtim, arkama bakmadım. İlk kontrol noktasında, bunu bildirmek istedim. Onlar da konuşmuyorlardı. Barikat kurulmuştu. Ben de kaçtım. Geri dönmekten başka nereye gideceğimi bilmiyordum."

Herkes bunu sindirmeye çalışırken bina hissedilir bir sessizliğe büründü. İnanılmaz bir şeydi.

Ölümsüzler, sızmak için güvenlik protokolleri hakkında kapsamlı bilgiye, içeri girmek için yüksek düzeyde güvenlik izni olan bir casusa ve doğru talimatlarla nekrotrolleri yaratmak için derinlemesine bilgiye ihtiyaç duyarlardı.
doğru talimatlarla nekrotrolleri yaratmak için derinlemesine bilgiye sahip olmalıydı. Bu nasıl olabilirdi? Hiçbir haber yoktu? Hiçbir tehlike sinyali yoktu?

Komutan telsizle karargahla bağlantı kurmaya çalıştı, ancak sadece parazit vardı.

"Alarmı çalıştırmadan, ulaşabildiğiniz herkese sinyal gönderin. Sen, sen ve sen," dedi saha komutanı, birkaç adamı işaret ederek. "En yakın kontrol noktasını kontrol edin."

Sadece iki adam geri döndü.

"Hepsi ölmüştü," dedi biri, parmaklarının arasından kan sızan "Bizi bekliyorlardı."

Saha komutanı, haber taşıyabilecek herkesi, karşılaştıkları tüm birimleri ve kamyonları durdurup geri çağırmaları için gönderdi, sonra radyonun başına oturdu ve bir kanal bir kanal dolaşarak bir dizi jargon söylemeye başladı
cevap veren herkesle öfkeyle tartışmaya başladı, çünkü hiç kimse bu raporu inanmak istemiyordu.

Kapı açıldı ve Luc içeri girdi, Sebastian sadece birkaç adım arkasında, topallamasını gizleyerek, geri kalanı

arkasında taburlar toplanıyordu.

Luc'un yüzü solgundu ve kan ve dumanla kaplıydı. Kemiklerine kadar zayıf görünmesine rağmen, gözleri parlak, ateşli bir mavi renkteydi, ancak saha komutanını selamlamak yerine, dikkatini doğrudan Helena'ya yöneltti.

"Burada ne yapıyorsun?" dedi.

Helena ayağa kalktı. "Seninle konuşmam lazım, Luc.

Acilen." Luc gözlerini kırptı ve sonunda saha komutanına döndü.

"Onu buraya kim aldı?"

Kimse cevap veremeden Helena tekrar konuştu. "Lila ile ilgili," dedi.

Bu sözler sihir gibi etki etti. Luc'un dikkati ona yöneldi ve gözleri odanın içinde dolaşırken boğazı düğümlendi.

"Peki," dedi bir süre sonra. "Konuşalım. Sebastian, herkesi harekete geçmeye hazırla. Karargahı geri alacağız."

"Hayır, onu getirin, konuşurken onu iyileştireceğim," dedi Helena. "Zaman kazanırız."

Luc ona ihtiyatla baktı ama başını salladı. O kadar tanıdık geliyordu ki, ama yine de onda tuhaf bir şeyler vardı.

Bunu bilmeliydin. Fark etmeliydin.

Kayıp gibi görünen saha komutanına döndü. "Savaşabilecek herkesi al ve karargaha doğru geri çekilmeye başla. Sebastian ve ben peşinden geleceğiz."

Deponun daha derinlerinde,

ve oraya doğru yürürken

Helena, obsidiyen bıçaklardan birini

ceketinin altına sakladı.

Sebastian'ın kaburgaları kırılmıştı ve zırhının zayıf bir noktasından bıçakla bacağı kesilmişti.

Helena, yenilemek üzere olduğu doku ve kan miktarını korumak için ona son ilaç şişelerinden birini verdi. Onu durduramadan, Sebastian göğüs zırhını çözdü ve çıkarmaya başladı.

Kapı kapanır kapanmaz ve üçü yalnız kalır kalmaz Luc, "Lila'nın nesi var?" diye sordu.

"Hiçbir şey," dedi Helena. "O iyi." Luc'un
yüzünde öfke belirdi.

"Bebeği bildiğini bilmiyordum," dedi Helena, gözlerine bakarak.

Sebastian irkildi. "Ne bebeği?"

Luc, zırhı tıklayacak kadar gerildi, ama ifadesini kontrol altına aldı. Sebastian'a bakmadı bile.

"Ne bebeği?" diye tekrar sordu Sebastian.

"Bu yüzden mi buraya geldin?" diye sordu Luc, mavi gözleri soğuk bir şekilde parıldayarak. "Bu yüzden mi?"

Helena'nın kalbi o kadar hızlı atıyordu ki, göğsünde bir vızıltı hissediyordu. "Hayır, buraya geldim çünkü Titus'u iyileştirmeme izin vermezken, varisinle ilgilenmeme izin vermeni anlamıyorum."

"Luc, ne yaptın?" dedi Sebastian.

Luc, paladinini görmezden geldi; tüm dikkati Helena'daydı. "Lila kendini koruyabilir. Titus'a yeterince zarar verdin zaten."

Helena'nın boğazı düğümlendi, ama o anda anladı: Bu Luc değildi.

Bunu daha önce fark etmeliydi, ama onun reddetmesinden korkarak, kaçınılmaz bölünmeden endişe ederek o kadar çok zaman harcamıştı ki, bunun olmasını sorgulamamıştı.

O başka yere baktı. "Biliyorsun, katliam sırasında
. Lichler canlı bedenleri kullanarak sızdıklarında. Görünüşe göre, canlı bir beden başka bir ruhu kabul etmez; bu bir enfeksiyon gibidir, beden onu yakıp yok etmeye çalışır. Bu yüzden beyin ateşi ile hasta olarak geldiler,
çığlık atarak ve kendilerini tırmalayarak, ölene kadar 'Onu çıkarın' diyorlardı."

Sebastian'ın bacağını iyileştirmeyi bitirirken yavaşça nefes aldı. Sebastian'ın bacağını iyileştirirken yavaşça nefes aldı. "Böyle ateşten muzdarip birini tanıyor musun, Luc?"

Sebastian çok sessizleşmişti.

Luc başını salladı. "Tanımadığımı söyleyebilirim."

Sakin bir şekilde söyledi, ama havada artan bir baskı vardı.

Helena, Sebastian'ın kaburgasındaki çatlakları buldu. "
Lila'yı kurtarmak için kendini feda ettin. Bunun sana her şeyine mal olacağını biliyordun, ama yine de yaptın. Bana
Onu paladin olarak seçtin çünkü onun yanında olmasını istiyordun, böylece onu koruma şansın olurdu, bunu yapmaman gerektiğini bilsen de. Her yaralandığında bunun seni nasıl üzdüğünü biliyorum. Bacağını kaybettikten sonra onun tekrar savaşa çıkmasına izin vermemi bile istemedin.
tanıdığı kişinin bir parçasını aramaya devam etti. "Şimdi
o senin çocuğunun annesi ve onu güvenli bir yere götürmek yerine, aylarca onu tecrit altında tuttun. Ve şu
şu anda, onun yakalandığını, öldürülecek ilk kişilerden biri olacağını düşünmek için her türlü nedenin var, ama ona koşmak yerine, benimle buradasın. Luc asla böyle bir şey yapmazdı."

"Luc, ne yaptın?" Sebastian ona dehşetle bakıyordu.

Helena, "Sen kimsin?" diye sordu.

Sanki bir perde çekiliyordu.

Bir an önce, ifade ve özellikler hala oradaydı, sonra Luc iç geçirdi ve kendi derisinin altında kaybolmuş gibi göründü
kendi derisinin altında.

"Peki." İkisine de sırıtarak, boğazı kesilmiş gibi bir gülümsemeyle baktı. "Aylar önce fark edeceğinizi düşünmüştüm, ama Holdfastlar söz konusu olduğunda hepiniz
aptalsınız."

Sebastian, Helena'nın parmaklarının altında titriyordu, ikisi de önlerinde duran bu şeye bakıyorlardı.

Helena'nın eli sırtına kaydı. "Kimsin sen?" diye tekrar sordu.

"O kadar çok isim kullandım ki, hepsini hatırlamıyorum bile," dedi Luc'un vücudundaki kişi. "Uzun zaman önce, kardeşim bana Cetus derdi."

Helena'nın gözleri fal taşı gibi
açıldı. "Cetus mu?" dedi.

Adam başını eğdi, ama Helena başını salladı.

Bu durumda o, Paladia'dan, Holdfast'lardan, ilk Necromancy Savaşı'ndan bile daha yaşlı olurdu. Kimse
o kadar uzun yaşayamazdı. Cetus, yüzyıllar boyunca
bir isim altında yazan simyacıların uydurduğu bir şeydi. Bir kişi değildi.

Bu bir yalan olmalıydı, onun dikkatini dağıtmak için yapılan bir girişim.

"Luc'u kontrol ettim," dedi Helena, sesini sabit tutmaya çalışarak. "Tılsım yoktu. Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Cetus" başını bir yana eğdi, Luc'un boynu çıkıntı yaptı, sanki Luc'un vücudu ona uymayan bir zırh gibiydi.

"Kardeşim ve ben birbirimize bağlı olarak doğduk. Annemizin rahminden kayarak dünyaya tek bir beden olarak geldik. Onu içten içe kuruttuk ve cenaze ateşinin alevleri derimizi yaladı, bizi doğuştan damgaladı. Bize lanetli çocuklar derlerdi, tabii bize bir şey derlerse.
Ortak kanımız yüzyıllar boyunca devam etti ve şimdi yine biriz, her zaman olmamız gerektiği gibi." Kendini işaret etti.

"Sen... Luc'un akrabası mısın?" Helena inanamadan sordu. Luc'un yüzünde yine bir gülümseme belirdi.

"Orion'u görmeliydin. Kendine özgü bir tarzı vardı. İnsanlar onun yürüdüğü yeri taparcasına severdi. Bir bakışıyla insanları büyüleyebilirdi. Bana Büyük İş'i yapabilmem için sponsorlar, kalacak yer ve para buldu, kendisi de onu
. Hayranlık için her şeyi yapardı ve ben ona bunu başarmanın püf noktalarını öğrettim. Altın ve ateş, bunun bize yeteceğini düşünüyordu; kendimize bir krallık satın alabilirdik." Cetus küçümseyici bir bakış attı. "Ama benim daha büyük hedeflerim vardı. Krallar ve krallıklar yükselir ve düşer. Biz
kardeşim ve ben sonsuzluk için yaratılmıştık, biz tanrılardık.

“Kardeşimin doğal cazibesi bende yoktu, ama ben iyi bir oyuncuyum.
Orion o kadar çok dikkat çekti ki, çoğu beni görmezden geldi, ben de Orion gibi davrandım, takipçilerinden sadece birkaçını işbirliği yapmaya ikna ettim. Güvene ihtiyacım vardı, onun kolayca kazandığı türden bir güvene.

. Bu, işim için gerekliydi ve o her zaman
en çok yararını görmüştü, ama Orion yaptığım şeyi, bu yeni gücün kaynağını öğrendiğinde, bana canavar dedi ve beni terk etti. Gerçek
sırlarını keşfettiğimde geri geleceğini biliyordum. İnsanların sadece kukla olduğunu ve benim sunabileceğim şeyi gördüğünde, beni geri almam için yalvaracaktı.

"Sen Necromancer'dın," dedi Helena, farkına vararak. "Rivertide'da tarikatı kuran kişi.
Orion'u buraya çağırdın, ama o senin yaptıklarını görünce seni öldürmeye çalıştı."

Cetus'un yüzünde öfke belirdi. "Aklı, onun paladinleri tarafından zehirlenmişti. Yalnız gelseydi, mantığını kabul ederdi ..."

"Neden şimdi geri döndün?" diye sordu Helena. "Yarım milenyum boyunca ortadan kayboldun. Holdfastlar
senden bir şey istemiyorlar. Neden Morrough'a yardım ediyorsun?"

Luc'u, ya da ondan geriye kalanları inceledi. Zayıflamış, neredeyse kemiklerine kadar terlemiş. Ölmek üzereydi; bu, sahra hastanesinde gördüğünden daha yavaş bir
ölümdü.

Luc güldü. Bu, yıllar boyunca binlerce kez duyduğu tını ve notaydı binlerce kez duyduğu tını ve notaydı, ama içindeki kötülük ve alaycılık tamamen yeniydi. "Ben Morrough'um."

Sebastian ayağa fırladı, ama silahını çekmeden önce Luc kılıcını çekip onu durdurdu ve tsk diye ses çıkardı.

"Onun bir parçası, demeliyim. Genç Luc cesurca teslim olduğunda, ne kadar benzediğimizi merak ettim.
Ben çok uzun zamandır yaşıyordum ve o çok taze biriydi. Ruhumun bir parçasını kemiğime bağladım ve onu onun içine yerleştirdim. Beni kabul etmesini ummuştum, kardeşimle benim olmamız gerektiği gibi bir olabileceğimizi ummuştum, ama o Orion kadar haklı. Şanslıyız ki şifacı Boyle onu memnun etmek için çok istekli, benim için onu sakinleştiriyor."

"Luc hala hayatta mı?" Helena'nın sesi titriyordu.

"Elbette. Sonuçta bu onun bedeni." Morrough, ya da Cetus, ya da her kim ise, aşağı doğru bir hareket yaptı. "Ben sadece

zihninin derinliklerinde bir gölgeyim, ya da öyle olacaktım, eğer beni oradan çıkarmaya çalışırken o kadar çıldırmasaydı da onu uyuşturup sersemletmeselerdi. Bana serbestlik verdiler."

"Onu bir necrothrall gibi kukla gibi mi kullanıyorsun? Karargaha bu şekilde mi sızdın?"

Luc'un yüzü öfkeyle buruştu. "Ben kukla değilim. Asıl benliğimin çıkarlarının ne olduğunu biliyorum ve
bunu elde etmenin yolunu buldum. Beni öldürebilirsin, ama bu hiçbir şey değiştirmez, sadece Luc ölür. Genel merkezine gelince..." Başını salladı. "Görünüşe göre genç Luc senin tek hainin değil."

"Ama tüm bunlar ne için?" diye sordu Helena. Apollo, Luc, Lila ... anlayamıyordu. "Neden bunca yüzyıl sonra Paladia'ya geri döndün?"

"Çünkü kardeşim benim mirasımı yok ettiği gibi, ben de onun mirasını yok etmek istiyorum." Luc'un yüzünde öfke belirdi. "O, benim adımı tarihten silmeye çalıştı, çalayıp kendine mal edemediği tüm çalışmalarımı itibarsızlaştırmaya çalıştı. Keşiflerimi şarlatanlara atfederek, araştırmalarımı alıp
kendini tanrı ilan etti. Bu iyiliğin karşılığını vermek adil olur."

Helena başını salladı. Buna inanmıyordu.
Morrough, Holdfastları ortadan kaldırmak için çok fazla fırsat bulmuştu; Kaine bile Luc'un kasıtlı olarak bağışlandığını belirtmişti.

Luc'u düşündü, o masada kesilmiş, içindeki tüm organları çürümüş halde.

"Sen ölüyor musun?" dedi. "Asıl bedenin, nerede olursa olsun. Paladia'ya geldin çünkü dünyadaki tüm güç sonsuza kadar yenilenmeye yetmiyor. Bir sınır var ve sen bu sınıra ulaştın ve ne kadar canlılık ve ne kadar ruh toplarsan topla, bu sınırı aşamazsın. Apollo'yu öldürdüğünde, onun kalbini aldın ve Luc'u aldığında, organ hasarını iyileştiremedik çünkü
o organlar sana aitti. Orion'un
torunlarını parçaları için topluyorsun. Ve..." Yavaş yavaş anladı. "

bu yüzden Lila hamile. Kendine başka bir torun yapıyorsun. Bu yüzden Novis'e gitmesine izin vermedin: çünkü o bebeğe ihtiyacın olacak."

Cetus ona baktı, Luc'un gözlerinde tuhaf bir hesaplama ifadesi vardı. "Zekisin," dedi. "Holdfastlar seni ithal ettiklerinde ne bulduklarını bilmiyorlardı. Sözleşmeli bir animans. Belki de Apollo sandığımdan daha kurnazdı. Rezonansınla uzandığın anda ne olduğunu anladım. Seni odanın öbür ucuna fırlatmasaydım, beni bulurdun. Gerçekten yazık. Seni cepheye göndermekten başka seçeneğim yoktu. Matias bunu yapmaktan çok mutlu oldu
. Ama bir şekilde bir hamam böceği gibi sürünerek geri geldin."

Cetus gülümsedi, gözlerinde Luc'un hiç sahip olmadığı acımasız bir parıltı vardı. "Ama boş ver. Bunu şahsen yapabildiğim için mutluyum. Sebastian" — Luc'un son kalan şövalyesine baktı — "nihayet bir necromancer'dan Holdfast'ı korurken öleceksin."

Luc çok hızlı hareket etti. Metal bir çığlık duyuldu.
Sebastian silahını çekip saldırıyı engelledi. Oda küçüktü. Helena kendini kenara attı, Sebastian Cetus'u geri itti, başka bir silah çekti ve Luc ateş dalgası salmadan önce kılıcın kabzasını Luc'un eline vurdu.

Luc'un vücudu zayıftı, savaştan yorgundu ve ölmek üzereydi ve Sebastian, Helena'nın daha önce hiç görmediği bir öfke içindeydi. Bir anda Luc'u köşeye sıkıştırdı,
savunmasını parçaladı ve kolunu kaldırarak ölümcül bir darbe indirmek üzereydi.

Sebastian silahını indirmeden bir saniye önce
Cetus'un ifadesi değişti, alaycı bakış kayboldu ve Luc'un yüzü ortaya çıktı, mavi gözleri şoktan fal taşı gibi açılmıştı.

"Üzgünüm," dedi.

Sebastian bir an bile tereddüt etmedi ve Luc'un
bıçağı Sebastian'ın boğazının dibine saplandı. Bunu durduracak

Cetus bıçağı aşağı doğru çekerek Sebastian'ın kaburgalarını parçaladı ve bağırsaklarını deşti. Sebastian ses çıkarmadan yere yığıldı.

Sebastian ses çıkarmadan yere yığıldı.

Cetus, Sebastian'ın ölümünü izlemedi bile; çoktan Helena'ya dönmüştü. "Sıra sende."

O kapıyı kapatıyordu ve eğer çığlık atarsa, gelen kimse Luc'un sözüne karşı onun sözünü dinlemezdi.

Cetus ona doğru yaklaşırken, Kaine'in ona öğrettiği her şeye odaklandı. Doğrudan temas kurması gerekiyordu.

Bir an yeterli olacaktı.

Kılıcını kafasına savurdu, ama yorgundu, eli Sebastian tarafından yaralanmıştı. Darbe yavaş ve zayıftı. Titanyum bıçaklarından birini çıkardı ve darbeyi engelleyecek kadar hızlı bir şekilde dönüştürmeyi başardı.

Cetus'un bıçağı parladı, Sebastian'ın kanı sıçradı, bıçak Helena'nın boğazına yöneldi. Diğer eliyle, obsidiyen bıçağının sapını Cetus'un bileğine vurdu. Siyah camın görüntüsü Cetus'un dikkatini çekti. Helena titanyum bıçağını düşürdü, boş elini uzattı, avucunu alnına koydu, parmaklarını saçlarına doladı.

Rezonansı, Kaine'in uzun zaman önce ona uyguladığı aynı felç etme hilesini kullanarak, bir okun gücüyle Cetus'un kafasına çarptı.

Luc'un elindeki bıçak ve kılıç yere düştü ve dizleri çöktü. Helena, avucunu hala kafatasına sıkıca bastırarak, onun rezonansını zihninin derinliklerine itti.

Helena, Luc'un bilincinin içine hiç girmedi, ama sorgulama çalışmalarından zihnin bir ev gibi olduğunu biliyordu. O kişinin hissettiklerini yansıtıyordu. Luc'un zihni bir eve girip duvarların kanla kaplı ve parçalanmış olduğunu görmek gibiydi. Bir parazit onun içinde büyümüştü. bilinci ve orada olması gereken kişinin her bir parıltısıyla beslendi.

Cetus, Luc'u yiyip bitirmiş, onu bir deri gibi giyinmişti.

Bilinçini geri çekip, mide bulandırıcı bir dehşetle neredeyse ikiye katlandı.

Cetus'un yüzü nefes alamamaktan gergin olmasına rağmen gözleri dans ediyordu.

"Luc, geri dön," dedi Helena titrek bir sesle. "Orada hala bir parçan olduğunu biliyorum. Benim, Hel. Geri dön. Sana yardım edeceğim."

Felci, Luc'un nefes almasına yetecek kadar gevşetti.

Cetus onu ilgiyle inceledi. Hiç korkmuyordu. "Sen yeteneklisin. Bana katılırsan, yeteneklerin değer görecek."

Ona soğuk bir bakış attı. "Luc ile konuşmama izin ver."

Gözlerinde garip bir açlık vardı. "O obsidiyeni yapan sensin, değil mi? Anlamalıydım. Crowther çok ketumdu. Nasıl yaptığını söyle bana."

Gözleri kısıldı. "Luc ile konuşmama izin ver, sana söylerim."

Cetus'un yüzünde öfke belirdi. "Onunla neden uğraşıyorsun? O da Orion gibi zayıf ve işe yaramaz,
sadece hilelerle yetiniyor, gerçek gücünü bastırıyor, animansını inkar ediyor."

"Luc bir animancı mı?" diye şok içinde sordu.

Cetus'un yüzünde alaycı bir ifade vardı. "Hiç fark etmedin mi? Bir odayı, seyircileri nasıl değiştirebildiğini hiç hissetmedin mi?"

Evet, ama o her zaman bunun onun piromansi ile ilgili olduğunu düşünmüştü. O üzgün olduğunda üzerine çöken baskı hissi. Kafasını salladı.

"Bu animanslık değil."

"Bu da bir tür animancy, Orion'un özellikle yetenekli olduğu bir tür. İnsanların onu sevmesini istiyordu ve sevmelerini sağladı,
ve sonra benzer yeteneklere sahip olan herkesi ortadan kaldırdı."

Yine başını salladı, ama Luc her zaman tuhaf bir çekiciliğe sahipti. Bunu hiç sorgulamamıştı. Luc bunun farkında mıydı acaba?

"Luc ile konuşmama izin ver," dedi tekrar, "sana obsidiyeni nasıl yapacağını söyleyeceğim."

Cetus'un ifadesi değişti. "Hel?" Sesi titriyordu.

Helena'nın parmakları yumruk haline geldi, boğazını kapattı, onu boğdu. Onu salladı. "Bu Luc değil. Anlayamayacağımı mı sanıyorsun? Bana Luc'u ver."

Cetus ona öfkeyle baktı ve gözleri geriye yuvarlandı. Bu kez Helena, sanki bir şey zar tabakalarının altından koparılıyormuş gibi, zihninde bir değişim hissetti.

Cetus boğuk bir inilti çıkardı ve gözleri sersemlemiş bir şekilde tekrar odaklandı.

Luc'un yüzü tüm rengini kaybetti.

"Kaç," dedi Luc boğuk bir sesle. "Hel, kaç. Seni öldürecek."

"Hayır, hiçbir yere gitmiyorum," dedi Helena, ağlamak istercesine "Seninleyim. Artık buradayım. Çok geç kaldığım için üzgünüm."

Luc'un zihnindeki manzaranın tekrar değiştiğini hissetti. O geri çekiliyordu, ama o dikkatini vermiş, Cetus'un şeklini, Luc'un içinden nasıl dolandığını görmüştü. Yıllarca şifacı olarak çalıştıktan, aylarca sorgulama yaptıktan ve Lila'nın bebeğini hissetmeyi öğrenmenin zorluğunu yaşadıktan sonra - bir başka canlının içinde saklı bir yaşam kıvılcımı - onun rezonansı cerrahi bir hassasiyete sahipti. Cetus'u sardı ve onu boyun eğdirene kadar ezdi.

Luc'un gözleri odaklanamadı ve acı içinde nefes aldı, bayılacakmış gibi sallandı.

"Luc?" dedi Helena keskin bir sesle. "Luc, odaklan. Beni dinle. Seni kurtarmanın bir yolunu bulacağım. Onu ortadan kaldıracağım."

Sesi titriyordu, çünkü dikkati Luc ile konuşmak ve Cetus'u Luc'a daha fazla zarar vermeden uzak tutmak arasında bölünmüştü. "Sadece biraz daha dayanmanı istiyorum."

"Hel..." Luc'un sesi fısıltıdan biraz daha fazlaydı. "Ben... savaşmaya çalıştım. O Ilva'yı öldürdü."

"Çok üzgünüm." Gözleri doldu ve gözyaşları Luc'un yüzüne düştü. "Bunu düzelteceğim. Söz veriyorum."

Luc başını salladı. "Hayır. Beni öldür, onu durdurmanın tek yolu bu."

"Hayır!" diye bağırdı. "Bana bak. Seni kurtaracağım. Bu yüzden şifacı oldum, hatırladın mı? Bir gün bana ihtiyacın olduğunda seni kurtarabilmek için."

Onu duymamış gibiydi. Konuşuyordu, sözcükler ağzından hızla dökülüyordu.

"Lila... onu ben sanmış..."

"Üzgünüm." Başka ne diyebileceğini bilmiyordu. Çenesi titriyordu. "Ona söyleme."

"Ölmeyeceksin Luc."

Cetus'u sakin tutmak için gösterdiği çabadan dolayı zihni ikiye bölünecekmiş gibi hissediyordu.

Neredeyse düzgün göremiyordu.

"Bir şansın var. Onu öldür. Başka kimse yapamaz..."

"Hayır..."

Luc'un elinde bir bıçak vardı. Bunu çok geç fark etti.

Cetus'u uzak tutmaya o kadar odaklanmıştı ki, felci kaybolmuştu.

Düşünmedi.

İçgüdüsel olarak bıçağı engelledi ve Kaine'in ona öğrettiği şekilde tam olarak savuşturmayı tamamladı: bıçağını o kadar hızlı bir şekilde savurdu ki, bıçak Luc'un parmaklarından düştü.
Aynı hareketle, obsidiyen bıçak Luc'un göğsünün sol tarafına, kolun altındaki zırhın zayıf olduğu yere saplanmıştı.
zırhın zayıf olduğu yere saplandı.

O, boğazından gelen bir çığlık attı ve vücudu kontrolsüz bir şekilde titremeye başladı. Helena, o kollarında yere yığılırken panik içinde çığlık attı.

"Üzgünüm. Çok üzgünüm," dedi.

Bıçağı çıkardı, rezonansıyla zırhını kenara çekerek yaraya ulaşmaya çalıştı.

"Hayır! Hayır, hayır. Bana bunu yapma. Luc, yapma." Yarayı olabildiğince çabuk kapattı. Kanamayı durdurmak ve bıçağının aortu kestiği yeri onarmak sadece birkaç saniye sürdü.

kanamayı durdurmak ve bıçağının aortu kestiği yeri onarmak sadece birkaç saniye sürdü.

Parmakları boğazını sıktı, nefes borusuna batırdı ve Cetus'un saf nefret dolu ifadesine baktı.

"Seni aptal sürtük," dedi Cetus, o da o ölü enerjinin hızlı nabzını hissetti.

Luc rahat bir nefes alarak yüzündeki ifadeyi yumuşattı.

"Onu yakaladım," dedi Luc, onu bırakarak zoraki bir gülümsemeyle.

Helena konuşamadan, kapı sertçe çalındı. "Principate, iyi misin?"

Helena, kapının birden açılmasını ve odanın, Sebastian'ın yanlarında katledilmiş halde yatarken, Luc'un üzerinde kanlı bir bıçakla diz çökmüş halde onu bulacak askerlerle dolmasını bekliyordu.

"İyiyim," diye bağırdı Luc hemen, sesi gergin. "Hemen çıkacağım."

Ayak sesleri uzaklaştı, ama Luc iyi değildi.

Helena yarayı kapatmıştı, fiziksel olarak bir sorunu yoktu, ama Helena orada diz çökmüş, Luc'un öldüğünü hissediyordu. Bu yavaş yavaş oluyordu. Ani bir soğuk nabız değil, sanki kan kaybından ölüyor gibi, kan yerine canlılığı
kan yerine kayboluyordu.

Bunun bir nedeni yoktu, düzeltilecek bir şey yoktu, ama Helena rezonansı sayesinde bunu hissediyordu. Sanki Luc çözülüyordu.

"Ne oluyor?" Parmakları, bunu düzeltmenin bir yolunu bulmaya çalışarak karıştırdı, ama böyle bir ölümle hiç karşılaşmamıştı.

Elini onun elinin üzerine kapatıp, rezonansını durduracak kadar sıkıca sıktı. "Sorun yok."

"Hayır, değil," dedi kız, ellerini çekmeye çalışarak. "Bunu çözebilirim. Ama bana zaman verseydin...
..."

"Ben aylar önce öldüm, Hel..." dedi, nefes nefese. "Hayır... sen hala hayattasın... Sen sadece..." Elini çekmeye çalıştı.
Elini çekmeye çalıştı.

"Dur," dedi adam daha sert bir sesle, onu kendine çekip ona, zayıflamış, neredeyse iskelet gibi yüzüne bakmasını sağladı. "Beni dinle. Kimse fark etmeden buradan gitmelisin. Sana yardım edeceğim. O kadar dayanabileceğimi düşünüyorum. Lila'yı al, onu uzaklara götür, Cetus'un, Morrough'un, her neyse, onu bulamayacağı bir yere. Ben hayatta olduğum sürece o gitmeyecek."

"Sen ölürsen de gitmez. Sen de bizimle geleceksin. Hep birlikte gideceğiz. Seni iyileştireceğim ve sonra..."

Luc zorlukla yutkundu. "Onun koruması gereken başka bir Holdfast var. Artık ben değilim."

Helena başını salladı. "Luc, bana bunu yapma." "Üzgünüm.

Sen olmamalıydın, ama olmak zorundaydı."

Ona tekrar dokunmaya çalıştı, cildinden sızan hayatını geri itmeye çalıştı.

"Artık gitmeliyiz." Sesi yükseldi, sert ve emrediciydi. Onu sarsarak, onu korkutup itaat ettirmeye çalışır gibiydi. "Sebastian'ı kaldır. Benimle birlikte olmazsa insanlar fark eder."

Ona baktı, sonra kan gölünde yatan Sebastian'a baktı.

"N-Nekromansi kullanmamı mı istiyorsun?"

"Birlikte gitmeliyiz," dedi Luc, yüzündeki kalan yüzündeki renk kaybolurken kendini kaldırdı ve zırhını giydi. "Onu ayağa kaldır."

Sebastian'ın yaralarını kapatırken kalbi gırtlağına kadar çıkmıştı, sadece gerekli olduğu kadarını yenileyerek

ve onu ayağa kaldırdı. Soren'i diriltirken dersini almıştı. Soren'i diriltirken dersini almıştı. Dikkatli davrandı ve sadece bir gölgeyi geri getirdi.

Sebastian ayağa kalktı, gözleri boş. Boş. Kanı gizlemek için zırhını geri giydirdi.

Luc'a bakarken kendini hazırladı.

Luc, son paladinine açık bir kederle bakıyordu, ama gözleri ona takıldığında, sadece aynı üzüntü vardı. "Benim yüzümden hep en kötü şeyleri yaptın."

Bu sözler onu derinden yaraladı. Bilmeliydi. Luc'u daha iyi tanımalıydı, ona böyle sırt çevirmeyeceğini bilecek kadar. O çok sadıktı.

Derin bir nefes aldı. "Senin için her şeyi yapacağıma söz verdim."

Ona ayağa kalkmasına yardım etti ve Luc onu kendine çekip sıkıca sarıldı. Çenesi Helena'nın başının üstüne yaslandı.

Helena'nın gözleri yanıyordu. Zırhı, üniformasına o kadar sert bir şekilde batmıştı ki, morluklar bırakmıştı. Nefesini toparlarken elini omzuna koydu ve kapıyı açtı.

Dışarı çıkarken adam dikleşti. Depo neredeyse terk edilmişti; sadece birkaç yaralanmamış kişi kalmıştı, Luc'u bekliyordu. Herkes kanla kaplıydı; Luc ve Sebastian'ın üzerindeki taze kanı neredeyse fark etmediler. Hepsi dikkatle duruyorlardı.

Luc başı dik, omuzları dik, küçülmüş vücudu, yetiştirildiği şekilde doğal bir şekilde duruşa geçti.

"Sebastian ve ben gidiyoruz," dedi. "Sizler burada kalın; burası sağlam bir üs ve savunulmaya devam etmesi gerekiyor. Karargahı geri alamazsak, kuvvetlerimizin geri çekilebileceği bu tür yerlere güveneceğiz."

"Ama..." diye başladı askerlerden biri.

"Emirlerim böyle," dedi Luc. Şakaklarında ter damlaları oluşmuştu ve Helena onun tereddüt ettiğini, kaybolduğunu, o soğuk enerjinin etrafındaki havaya sızdığını hissedebiliyordu. "Sebastian, benimle gel. Marino, sen de."

Bir caddeyi geçip köşeyi döndükten sonra iki kule arasındaki dar bir sokağa girdiler, ama Luc'un bacakları tutmadı. Helena tek başına onu taşıyamayacak kadar ağırdı; Sebastian onu yakalayıp gözden uzak bir yere sürüklemek zorunda kaldı.

Luc duvara yaslandı, nefesi sığlaşmıştı ve yüksek binaların arasında görünen küçük gökyüzü parçalarına gözlerini kırpıştırdı.

"Şafak mı söküyor?" diye sordu, sesi neredeyse merakla doluydu.

Helena başını salladı. "İlk ışık."

Nefes verdi. "Biz... dünyayı birlikte görecektik, hatırladın mı?"

Parmakları, gözleri hala gökyüzünde iken, onun parmaklarını bulmak için karıştırdı.

Helena onun elini tuttu, sıkıca sıktı, sanki tutarsa onu daha uzun süre yanında tutabileceğini düşünürcesine.

"Etras'ı hiç görmedim..." dedi, sesi zayıftı. "Üzgünüm. Seni geri götüreceğime söz vermiştim." "Önemli değil," dedi kadın.

"Lila'ya ve bebeğe bakar mısın?" Kız başını salladı.

"Lila'ya söyleme..."

"Söylemem."

Elini tutan eli titriyordu. "Söz veriyor musun...?" Boğazını yuttu. "Söz veriyorum."

Başka bir şey söylemedi. Kız başını kaldırdığında, adamın gözleri boş bakıyordu, şafak boş maviliğe yansıyordu.

BÖLÜM 64

Ağustos 1787

HELENA, SEBASTIAN'I LUC'UN YANINDA BIRAKTI,
ve ikisini ara sokakta saklanarak bıraktı.

Tek düşündüğü Lila'ydı.

Hava duman ve kanla doluydu. Görünmemek için şehirde dolaşırken kavga sesleri duyabiliyordu. Herkesi kurtaramazdı. Kimseyi.

Lila'ya ulaşmak zorundaydı.

Son duvarın yakınına geldi.
Direniş bölgesi. Onu koruyan nekrotroller vardı. Tanıdık yüzler. Luc'un biriminden, kafatasında beyin dokusunu gösteren bir yara izi olan saha komutanı.

Kaine, kimsenin nekrotalların kime ait olduğuna
kimin nekrotralı olduğuna dikkat etmediğini söylemişti. Bir nekrotralın
Ölümsüzlerden birine ait olduğu varsayılıyordu. Birkaçını diriltirse, onları karargaha esir olarak götürmek için kullanabilirdi
ancak bunlar çok iyi silahlanmıştı.

Daha kolay hedefler bulması gerekiyordu. Dönüp kaçtı, binalara saklandı, eski merdivenleri ve
tahliye merdivenlerinden inerek, Karargah'a geri dönmenin bir yolunu bulmaya çalıştı. Savaşçılar, sokaklarda sallanmak ve iple inmek için kullandıkları koşum takımlarına sahipti ve
kolayca dolaşmak için kullandıkları koşum takımları vardı, ama o yürüyerek bir yol bulmak zorundaydı.

Nekrothall'lar onu takip etmeye devam ediyordu. Sürekli avlanarak, sürü halinde avlandığını anlayabiliyordu.

Ölüleri alt edemiyordu.

Gizlendi, yarısı molozla kaplı bir sütunun arkasına çömeldi ve nefesini düzenlemeye çalıştı.

Ayak sesleri yaklaşıyordu. Kalbi deli gibi atıyordu. Nefes nefese bir nefes aldı ve saklandığı yerden atlayarak kaçtı. Tamamen siyah giyinmiş Undying'lerden birine doğru koştu.

Tepki veremeden, büyük bir el kafasını kavradı ve her şey karardı.

HELENA PANİK içinde nefes nefese uyandı. Kaine onun üzerine eğilmiş, parmaklarını başının arkasına koymuştu. Helena geri çekildi, gözleri etrafta dolaştı, nerede olduğunu anlayamadı. Başı dönüyordu.

"Her şey yolunda. Güvendesin," dedi.

Helena, kafası karışık bir şekilde ona baktı ve oraya nasıl geldiğini hatırlamaya çalıştı.

Her şey bir anda aklına geldi. Luc. Luc ölmüştü. Onu öldürmüştü.

Bu anı, boğazına yumruk yemiş gibi hissettirdi. "Ne... ne oldu?"

Ağzı kurumuştu.

etrafına şaşkın şaşkın bakarak bulundukları yeri belirlemeye çalıştı.

Kaine'in parmakları kızın başının arkasından kaydı.

Yüzünde sakin bir ifade vardı, ama gözleri öfkeyle doluydu.

"Savaş bitti," dedi. "Ölümsüzler, karargahınız da dahil olmak üzere şehri ele geçirdiler. Geri kalan

Direniş grupları köşeye sıkışmış durumda; teslim olmazlarsa, günün sonunda enkaz altında kalacaklar."

Kendini zorla ayağa kaldırdı, kafası çok karışık olduğu için net düşünemiyordu. Lila'ya ulaşmaya çalışıyordu... ve sonra? Artık hatırlayamıyordu.

Kaine odada volta atmaya başladı.

"Bu nasıl oldu? Ne tür bir plan

tüm şehre yayılıp

merkezinizi korumasız bırakmak? Ve Holdfast nerede lan?

Helena irkildi. "O öldü."

Kaine donakaldı ve aniden döndü. "Ne demek istiyorsun?"

Helena ellerine baktı. Üzerinde aynı kıyafetler vardı. Lekeler arasında Luc'un kanı da vardı, ama hangilerinin ona ait olduğunu ayırt edemedi. Konuşacak halini bulamadı.

"Nasıl oldu?" diye sordu Kaine.

Yutkundu. "Bu... bir kazaydı."

Ona her şeyi anlattı. Farkına vardığı şeyi, kim olduğunu ve aylardır olan her şeyi. Luc'un
onu kandırmıştı, o da tepki göstermişti ve sonra artık çok geçti.

"Onu iyileştirmeye çalıştım..." dedi, sesi titriyordu. "Ama sanki onu tutacak kadar yeterince kalmamıştı. O parçalanıyordu ve ben yapamadım..." Göğsü sıkıştı, çatlayacak gibi oldu. "*Onu kurtarmam gerekiyordu*..." Sözler fısıltı halinde çıktı.

Boğazı kasıldı, tüm vücudu titredi ve konuşamadı. Kaine sessiz kaldı, ta ki
kendini tekrar toparlamayı başardı.

"Morrough çok yaşlı olmalı," dedi. "Paladia beş yüz yaşından fazla."

"Bütün bu savaş, iki kardeşin tanrı rolünü kimin üstleneceği için kavga etmesi miydi?" Kaine inanamayan, acı bir kahkaha attı. "Bir taraf seçtiğini sanıyorsun, ama aslında
aynı lanet madalyonun diğer yüzündesin."

Helena konuşmadı, parmak eklemleri beyazlaşana kadar üzerine örtülmüş battaniyeleri sıktı. Kalkması gerekiyordu, ama bir nefes sonra parçalanacak cam gibi hissediyordu. "Lila'yı almam lazım."

"Savaş bitti, Helena."

Adını söyleme şekli onu irkitti. Bunu söylemek için adını kullanması.

"Biliyorum," dedi, bir anda ısınırken bir anda soğudu. "Bana söylemene gerek yok. Kaybettiğimizi biliyorum!"

Dudaklarını sıkıştırdı, kendini kontrol etmeye çalışırken ellerinin avuç içlerini gözlerine bastırdı.

"Bittiğini söylemiyorum." Sesi hâlâ titriyordu. "Ama artık obsidiyene sahibiz, ikimiz de başarabiliriz ve
daha gizli hareket edersek, Ölümsüzleri öldürerek onu hala kurutabiliriz."

"Artık 'biz' diye bir şey yok," dedi Kaine. "Paladia'dan ayrılıyorsun."

Kafasını keskin bir hareketle kaldırdı. Kaine, kollarını kavuşturmuş, onun üzerinde duruyordu. "Onları öldüreceğim, ama senin işin bitti. Holdfast öldü.
Eternal Flame yok artık. Artık gitme vaktin geldi." Kız başını salladı. "Seni burada bırakamam."

Onun ifadesi taş gibi sertti. "Seni burada *istemiyorum*. Morrow'un tam bir zafer kazandığını varsayarsak, benim için işler daha kolay olur."

Helena'nın çenesi gerildi. "Peki," dedi sonunda sıkı bir sesle. "Eğer bunun işleri kolaylaştıracağını düşünüyorsan, başlangıçta uzaktan işbirliği yapacağım."

"İyi." Geri adım attı ve arkasını döndü. "Her şeyi ayarlayacağım."

Ona ihtiyatla baktı, ona inanıp inanmadığından emin değildi. Mantıklı olsa da, onun zaten Paladia'dan ayrılmasını istediğini biliyordu. Ancak başka seçeneği yoktu. Lila'yı güvenli bir yere götürmek zorundaydı. Lila güvende olana kadar Helena'nın pazarlık yapma şansı yoktu.

"Sadece Lila benimle gelirse giderim," dedi.

Kaine geriye doğru sallandı. "Olmaz. Eğer kaybolursa, onu kıtanın her yerinde arayacaklar. O buna değmez."

Helena ayağa kalktı. "Sormuyorum. Onu götürmek zorundayım. Benimle gelmezse, gitmeyeceğim. Luc'a ona bakacağıma söz verdim. Alchemy Tower'ın tepesinde karantinada tutuluyor. Henüz onu bulmamış olabilirler. Ne kadar çabuk gidersek, fark edilmeden onu kurtarma şansımız o kadar artar. Bir ceset bulabiliriz ve ben vivimancy kullanarak onu ona benzetebilirim. Kimse onun gittiğini anlamaz."

Kaine'de birdenbire bir değişiklik oldu, ağzının çevresinde bir gerginlik belirdi.

"Beni esir alıp, bunu içeri girmek için bahane olarak kullanabilirsin. Sadece birkaç saat oldu..."

"Helena..."

Adını yavaşça söyledi, sesinde bir uyarı ama aynı zamanda bir yalvarma da vardı. Gözleri odanın içinde dolaştı, perdelerde kısa bir süre durdu. Sesi kesildi. Yarı baygın bir halde ayağa kalktı ve öne doğru yürüdü, perdeyi geri çekti. Dışarısı karanlıktı.

Gece olmuştu.

Ama nasıl gece olabilirdi? Şafak vaktiydi; Luc öldüğünde güneş yeni doğuyordu.

"Beni ne kadar süre baygın tuttun?" Sesi titriyordu. "Ne kadar zaman geçti?"

Cevap vermedi.

Kadın dönüp kapıya doğru atıldı, ama adam onu yakaladı ve geri çekti. "Açıklayabilirim..."

Kız, kendini kurtarmaya çalışarak çabaladı. "Ne yaptın?" sesi yükseldi. "Ne kadar süredir baygındım?" "Dinle." Adam onu salladı ve gözlerinde vahşilik vardı. "Bomba patladıktan sonra,

Direniş saldırıya geçtiğinde

saldırmaya başladığında, Morrough kalan herkesi geri çekilmeye zorladı. Sizin sayınızı, kaç savaşçınız kaldığını biliyorlardı. Karargahın savunmasız kalacağı açıktı.

Hevgoss gelmeden önce bir saldırı bekliyorlardı,

bunu bekliyorlardı. İçeride bir adamları vardı. Kuvvetlerinizi Batı Adası'na çekince, bizi sızmak için gönderdiler. Oraya vardığımda, sen kayıptın. Kimse nereye gittiğini bilmiyordu. Seni bulmak için görev yerimi terk ettim.

Seni güvende bulduktan sonra geri dönmek zorunda kaldım."

"Yani beni burada ne kadar süre bıraktın? Bir gün mü?" Sesi ihanete boğulmuştu.

"Mümkün olduğunca çabuk geri döndüm."

Titremeye başladı, vücudu şoka girmişti. "Lila'yı almaya gidiyordum. Oraya gidiyordum, ama sürekli

kesintiye uğradım ve..." Titredi. "O sendin, değil mi? Beni bayılttın. Sen bile..."

Onu takip eden tüm o nekrotroller. O askerleri öldürmüş, onları tuzağa düşürmüş, hepsi onu izliyor ve bekliyordu. Ellerinde çok fazla kan vardı.

Onun yüzünü ellerinin arasında tuttu. "Ne yapmamı bekliyordun? Seni o katliama geri göndermemi mi? Emir direnen herkesi öldürmekti."

"Hepsi...?" Soruyu bile bitiremedi. Önemli değildi. "Lila olmadan gitmeyeceğim. Bana yardım edebilirsin ya da tek başıma giderim, ama onun için geri döneceğim."

Kaine etkilenmedi. "Morrow'u yenmek istiyorsan, kimseyi kurtaramazsın."

"Lila'yı kurtarmazsak onu yenemeyiz. O hamile. Morrough'un başka bir Holdfast'a ihtiyacı var ve Lila onu taşıyor. Luc'a onu kurtaracağıma söz verdim, ölmeden önce ona söylediğim son şey buydu. Onun için önemli olan tek şey buydu."

"Holdfast'ın ne istediği neden umurumda olsun?" dedi, sesi acımasızdı.

Bunu yapmayacaktı. Onun için bile.

Göğsü sıkıştı. Kaburgalarının kalbini bir kafes gibi sardığını hissedebiliyordu.

Her zaman kaybedersin.

Sevdiğin herkes ölür.

"Çünkü yaparsan, her şeyi bırakırım," dedi. "Giderim ve geri dönmem. Tıpkı senin istediğin gibi,
Lila Bayard'ı yakalamama yardım edersen. Ne istersen. Ne istersen. Yapacağım, yemin ederim."

Parmakları titreyerek ona uzandı. "Lütfen."

O çok sessiz kalmıştı. "Yapacak mısın?"

Kız başını salladı. "Evet..." Sesi titredi ve kesildi. "Evet, söz veriyorum."

Gözlerini kısarak ve hesaplayarak onu inceledi. "Şartların bunlar mı? Bayard kızı, sonra da

ne istersem yapacaksın?"

Kızı, "Evet. Ne istersen. Yemin ederim." dedi.

Yavaşça başını salladı. "Tamam. Eğer şartların bunlarsa, onu senin için yakalayacağım."

Helena, rahatlamış bir şekilde titreyerek nefes aldı. "Teşekkür ederim."

Adam sadece başını salladı, ama dikkati başka yerde gibiydi. Helena, bunu nasıl yapacaklarını duymak için bekledi, ama adam sessiz kaldı, sadece onu inceliyordu.

"Benden ne yapmamı istiyorsun?" diye sordu sonunda.

Adamın yüzünde aniden bir sinirlilik belirdi. "Burada kal."

Helena kaşlarını çattı. "Ama yardım edebilirim. Ben..."

"Yardıma *ihtiyacım* yok."

Tartışmak için ağzını açtığında, adam onu baştan aşağı süzdü. "Sen çok dikkat çekicisin. Onu tek başıma aramam daha kolay olacak. Onu kurtarmamı istiyorsan, burada kal ve her şeye karışmadan

Her şeye burnunu sokma ihtiyacına kapılmadan, huzur içinde çalışmama izin ver."

O itiraz etmeye çalıştı, ama adam parmağını kaldırıp kadının yüzüne doğrulttu.

“Ben yokken bu süitten ayrılırsan, bana herhangi bir şekilde yardım etmeye çalıştığına dair en ufak bir şüphem olursa, geri döneceğim ve anlaşma iptal olacak. Anladın mı? Burada kal.”

Çenesi gerildi, boğazı sıkıştı, ama başını salladı.

"Dolapta yiyecek var. Perdeleri kapalı tut.

Çok uzun sürmez."

"Burası neresi?" diye sordu, etrafına bakarak.

Adam iç geçirdi. "Burası, yakın zamanda trajik bir patlamada hayatını kaybeden Hevgotian büyükelçisinin süitiydi."

"Senin...?"

Adam başını salladı ve başka bir şey söylemeden odadan çıktı.

Helena bekledi. Kaine onu yakaladığında çantasını geri almıştı ve Helena kalan eşyalarını saydı

Kaine için sakladığı şeyler dışında çoğu şeyi bitirmişti. Çantayı dikkatlice karıştırdı,

Kaine'in Lila ile geri döndüğünde bunlara ihtiyaç duymayacağını umuyordu.

Lila'nın yaralanma ihtimali yüksekti. Savaşmadan teslim olmayacaktı. Kaine onu nasıl işbirliği yapmaya ikna edecekti?

Helena ayağa kalktı ve kapıya doğru yürüdü ama kapıya dokunmaktan kaçındı. Kaine'in mutlaka bir planı vardı.

Envanter sayımına geri döndü. Kaine bıçaklarını dış cebe geri koymuştu.

Kendini meşgul etmeye çalışıyordu, çünkü düşünmeye başlarsa, kederi ve suçluluk duygusu onu ezip geçecekti. Luc. Her şey onun hatasıydı. Fark etseydi onu kurtarabilirdi. Şimdi herkesi geride bırakıyordu v 'da onlara ne olacağını biliyordu.

En kötü korkuları gerçek oluyordu ve yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Herkesi kurtaramazsın. Asla kurtaramazsın.

Tek yol buydu.

Lila güvenli bir yere ulaştığında, Kaine Ölümsüzleri yavaş yavaş öldürebilirse, sonunda kabus sona erecekti.

Zaman yavaşça akıyor gibiydi. Helena duş aldı, şehirdeki kanı ve kiri yıkadı. Luc'un kanını.

Sebastian'ın kanını.

Gardıroptan kıyafetler buldu. Hevgotian geleneksel kıyafetleri, beklenmedik sayıda püskül içeriyordu. Dolapta ekmek ve çok sert, sert peynir vardı, her şey

ağzında tebeşir gibi tadı olsa da zorla yedi.

Kaine'in emirlerini görmezden gelip onu aramaya çıkmak üzereyken, kapı aniden açıldı ve Kaine içeri girdi, Lila kollarında cansız bir şekilde asılı duruyordu.

Protez kaybolmuştu ve her iki bileğinde metal kelepçeler vardı.

Helena, Kaine Lila'yı yatağa yatırırken odanın diğer ucuna koştu.

Helena, Lila'da herhangi bir yaralanma izi aradı, ancak Lila birkaç çürük dışında hiç yaralanmamıştı. Helena onu ararken

Lila'nın bileklerinde rezonansı başarısız oldu ve bunların simya baskılayıcı kelepçeler olduğunu fark etti.

Kelepçeler kaba bir şekilde yapılmıştı; onları çıkarmak için sadece birkaç alete ihtiyacı olacaktı.

"Hâlâ Kule'de miydi?" diye sordu, göz kapaklarını açarak Lila'nın fiziksel olarak bayılmış mı yoksa sakinleştirici mi verilmiş olduğunu anlamaya çalıştı.

"Hayır," dedi Kaine. "Ben oraya vardığımda onu çoktan nakletmişlerdi."

Simya bastırma dışsal bir şeydi ve etkisi Lila'nın ellerinde olduğu için Helena, rezonansını başka yerlerde kullanmaya devam edebilirdi.

"Neredeydi?" diye sordu, bebeğin kalp atışlarını kontrol ederek.

"Onu Bennet'in laboratuvarına götürmüşlerdi, ama ben onu kurtarmayı başardım.
onu geri getirebildim. Şimdi hızlı hareket etmeliyiz. İkiniz de şafak sökmeden şehirden çıkmalısınız."

Helena, Lila için o kadar paniklemişti ki, Kaine'in sesinde rahatsız edici bir şey olduğunu hemen fark etmedi. Başını kaldırıp baktı. Kaine, neredeyse açlıktan ölmüş gibi bir bakışla ona bakıyordu; onu daha önce hiç böyle görmemişti.

Elini uzattı, elini tuttu ve yaralanma belirtisi olup olmadığını kontrol etti. Ancak yaralanmamıştı. Soluk saçları duman lekeli idi, ama yaralanmamış görünüyordu. Yine de
ifadesinde tuhaf bir şey vardı.

"Ne oldu?" diye sordu, ayağa kalkarak Lila'yı unuttu.

Ağzının köşesi hüzünlü bir gülümsemeye dönüştü ve nefes aldı.

"Kaine?" Kız onun yüzünü inceledi. "Ne oldu?"

Bir an yere baktıktan sonra sonunda gözlerine baktı. "Senin için Bayard kızını kaçırırken kimliğim açığa çıktı."

Dünya dönmeyi bıraktı. Hava donarken zaman durdu ve sadece onlar vardı, başka hiçbir şey yoktu.

"Ne?" Başını sallayarak tekrar sordu. "Sen... sen ne yaptın?"

Onu yanlış anladığından emindi, ama adamın gözlerinde belliydi. Ona veda ediyordu.

Kız tekrar başını salladı. "Hayır."

O hiçbir şey söylemedi. Onun itirazı sessizliğe gömüldü ve yerini, kalp atışlarının yavaşlaması ve sonunda durması arasındaki boşluk gibi, korkunç, bekleyen bir sessizlik aldı. Sonun sesi.

"*Hayır,*" dedi, sesi gergin, sessizliği tekrar bozarak, ona inanmayı reddederek.

"Başka yolu yoktu," dedi adam nazikçe, sallanan kadını kolundan tutarak.

Kalbi tekrar atmaya başlamıştı ve şimdi gittikçe daha hızlı atıyordu. Kafasını sallamaya devam etti, ondan uzaklaşarak, gözleri kapıya doğru kaydı.

Bir kaçış yolu, bir çıkış yolu arıyordu. Bu gerçekleşmiyordu.

Onu yakaladı, omuzlarından tuttu. "Casusu aradıklarını biliyorsun. Laboratuvarda casusluk önleme tedbirleri vardı ve bunları aşacak bir yol bulacak zaman yoktu. Bayard'a ulaşmak için, orada olduğumu, erişimi sıkı bir şekilde kontrol edilen bir laboratuvara girdiğimi gösteren giriş kayıtları var. Binayı yakıp, baygın, hamile bir kadını taşıyarak dışarı çıkamazdım yarın bir sonraki güvenlik vardiyası başladığında, laboratuvar bulunacak ve kayıtlar benim hayatta kalan tek kişi olduğumu gösterecek."

Kadın tekrar başını salladı ve kendini kurtardı. "Hayır. Hayır, geri dönebiliriz." Çantasını almak için döndü. "Kayıtları yok etmenin bir yolu olmalı... Ben yapabilirim..."

Adam onu geri çekti, yüzünde kararlı bir ifade vardı. "Gidiyorsun, unuttun mu? Anlaşmamız böyleydi, Marino. Ben şartları yerine getirdim."

Helena, ondan uzaklaşırken düşük, acı dolu bir ses çıkardı.

Gözleri parlıyordu, sanki onun anlamasını istiyor gibiydi. Bakışları, onu anlamaya çalışır gibi yüzünde dolaştı

onu ezberlemeye çalışır gibi, çünkü bu sondu. Onu son kez görüyordu.

O bunu affetmiş olabilir, ama gözlerindeki hayranlık keskin bir zafer duygusuyla gölgelenmişti. İstediğini elde etmenin verdiği tatmin.

"Bayard'ı senin için getirirsem istediğim her şeyi alabilirdim; şartların böyleydi."

Eğer elini uzatıp kalbini söküp çıkarsaydı, ona daha az acı verirdi.

"Söz verdin," dedi, cevap vermeyi reddettiğinde, sesi sertleşti.

"Hayır..." Sesi kırıldı.

O mücadeleyi bıraktığında adamın ifadesi yumuşadı. "İyi bir ilişkimiz oldu, ama asla uzun sürmeyecekti."

Parmakları, gevşek bir bukleyi kulağının arkasına kaydırdı, sonra eli aşağı kayarak boğazının dibinde kısa bir süre durdu. "Bunu biliyordun."

"Kaine, lütfen, bırak da..." diye başladı, sesi titriyordu.

Yüzündeki ifade yeniden soğudu. "Ne istersem. Anlaşma böyleydi."

Ciğerleri yanmaya başlamıştı. Tekrar çekilmeye çalıştı, ama nefes alamıyordu. Onun keskin hatları bulanıklaşıyordu. Konuşuyordu, ama sözcükler yuvarlaklaşıyordu.

Kaine onu kendine çekti ve yüzündeki soğuk kararlılık endişeye dönüşüyordu.

"Helena... nefes al."

Görüşü daraldı, onun dışında her yer kardı.

Onu salladı. "Helena, yapma, hadi, nefes al, Helena, lütfen..."

Konuşmaya çalışırken parmaklarıyla ona tutundu. "Hayır..."

Sesi kesik kesikti. "...bana bunu yapma."

Yıkım onu bir tsunami gibi yuttu ve o ortadan kayboldu.

BİLİNÇİNİ GERİ KAZANDIĞINDA, KAINE ona eğilmişti. Ona baktı. Sol kolu, omzunun hemen altında derin bir çürük varmış gibi ağrıyordu. Vücudu garip hissediyordu. Uyuşmuştu. Zihni yavaşlamıştı.

Gözlerini kırptı, ama bu bile çaba ve konsantrasyon gerektiriyordu.

Sonra her şey neredeyse şiddetli bir ıstırap ile geri geldi.

Odaklanmak için çabaladı. Kolundaki ağrı muhtemelen bir tür enjekte edilmiş sakinleştirici. Kaine ona ilaç vermişti, ama dilinde, kendi hapları olduğunu tanıdığı mineral tuz tadı da vardı. Panik halindeki adrenalin dalgasını silmek, kalbini yavaş ve düzenli bir ritme sokmak için bunları kullanmıştı. Onu sakin ve uysal hale getirmişti.

Ona öfkeyle baktı, sözcükler bulmaya çalıştı.

"Bunu sana asla affetmeyeceğim," diye başardı sonunda. Sözcükler peltek çıkıyordu, düzensiz bir ritim veriyordu.

Kaine'in dudakları düz bir çizgiye dönüştü, ama sonra başını salladı. "Affetmeyeceğini biliyorum, ama hayatta kalacak ve savaştan uzak olacaksın. Benim şartlarım hep buydu."

Helena sessiz kaldı, tutarsızlığın eşiğine gelmiş olmasına rağmen düşünmeye çalışıyordu.

İçinde, parmaklarının ucunda sanki ulaşamayacağı kadar uzak bir yerde kaynayan bir öfke vardı.

Yavaşça, zahmetli bir şekilde düşünmek zorundaydı, odaklanmasını keskin tutmak için çabalıyordu çünkü odaklanmasını kaybettiğinde düşünceleri bulanıklaşıyordu. Parmaklarını avucuna kıvırarak gizlice, kendi vücuduna rezonansını gönderecek kadar, Kaine'in müdahalesini tersine çevirmeye çalıştı, ama iş işten geçmişti.

"Eğer ölürsen, Morrough'u kim durduracak?" Sesi donuktu.

Onun ifadesi soğuklaştı. "Paladia'yı alsın, umurumda değil. Ebedi Alev kazanmak istiyorsa, daha iyi seçimler yapmalıydı. Hepsi risklerin farkındaydı, ama bu onlar için asla yeterli bir teşvik olmadı.

fiyatı ödemeyi reddettiler ve ben senin onlar için bu fiyatı ödemeye çalışmanı izlemekten bıktım."

Elini tutmaya çalıştı, ama o ondan çekildi. Gözlerinde acı parladı, ama yutkundu, çenesini sıktı.

"Gitme zamanı," dedi.

"Hayır."

Gözleri kısıldı ve taş gibi sertleşti. "Söz verdin."

Helena dişlerini sıkarak nefes aldı. "Biliyorum. Ve senin isteğin üzerine gideceğim, ama konuşmam gereken biri var...
Shiseo ile konuşmam lazım. Ona bıraktığım obsidiyeni nasıl kullanacağını öğretirsem, o da bu bilgiyi hayatta kalanlara aktarabilir ve en azından onların bir şansı olur..."

"Söz verdin."

Helena onun gözlerine baktı. "Her zaman önce Ebedi Ateşi seçeceğimi biliyorsun."

Ona baktı, sanki ona vurmuş gibi gözleri büyüdü.
Ağzını sıkıca kapattı ve bakışlarını indirdi. Kız, adamın boğazının hareketini izledi ve konuşmaya devam etti.

"Shiseo ile konuşmadan gitmemi zorlarsan, yapacağın son şey beni ve sevdiğim herkesi ihanet etmek olacaktır. Benim için bir hain olacaksın, ama bunu yapmama izin verirsen, belki bir gün seni affedebilirim."

Gözlerinde acı parlıyordu, boş bir umutsuzluk bakışı, ama o da ona sertçe baktı. Uyuşturulmuş olduğu için daha fazla duygu gösteremiyordu.

"Peki." Sesi acı ile doluydu ve ona bir daha bakmadı.

Zorlukla oturdu ve şehirdeki laboratuvarın
şehrin hangi bölümünde olduğunu gösteren bir harita çizdi, bunun fark edilmediğini umuyordu. Shiseo'nun getirmesi için istediği şeylerin
Shiseo'nun getirmesi gereken şeylerin listesini ekledi. "Kimse onu bulamazsa orada olmalı. Nasıl çalıştığını açıklayabilmem için bunların hepsini getirmesi gerekiyor."

Kaine haritaya ve listeye bakarak gözlerini kısarak baktı. "O tam olarak kim?"

"Doğu'dan biri. Arada sırada yardım ediyor."

"*Ona* güveniyor musun?"

"Sana güvendiğimden daha fazla," dedi.

Kaine'in yüzü bembeyaz oldu, ama listeyi cebine sıkıştırdı. "Gitme," dedi.

Kadın ondan uzaklaştı. Lila hala baygın halde yanına uzanmıştı.

O gider gitmez Helena kendini zorlayarak süiti talan etmeye başladı, bulabildiği her metal parçayı çıkarıp ayırdı. Yıkımında ayrım yapmıyordu; hemen görünmeyen her şeyi söküp çıkardı, bileşenlerini belirledi ve çeşitli alaşım ve metallerden oluşan kompakt çubuklara dönüştürdü, birkaç dakikada bir durup kafasındaki uyuşturucuyu temizledi.

Kaine'in önce onu ve Lila'yı Novis'e götüreceğinden emindi. Orası menzil içindeydi. Amaris'i kullanarak kontrol noktalarıyla uğraşmadan veya tekne ele geçirmek için evrak işleriyle uğraşmadan nehri geçecekti. Ancak Amaris ne kadar büyük olursa olsun, Helena kimeranın üç kişiyi taşıyabileceğinden şüpheliydi üç kişiyi taşıyabileceğinden şüpheliydi. Nehir havzasında genişti. Amaris'i sürmek için iki binici yeterli olurdu ve dönüş için dinlenmeye ihtiyaç duyardı.

Helena, Luc öldükten sonra Lila'yı Novis'e emanet etmek istemiyordu. Falcon Matias'ın etrafını sardığı Novis'in elinde, Luc'un oğlu bir piyon, Luc'u rahatsız eden aynı yalanlar ve manipülasyonlarla yetiştirilmiş bir Prens olacaktı.

Lila saklanmak zorunda kalacaktı.

Kaine'in aklında bir yer vardı, ama seyahat hızlı olamazdı. Elinde para olsa bile, güvenli ve gizli bir geçiş sağlamak karmaşık olacaktı.

Pencereye gidip dışarıya bakarak ne kadar yükseklikte olduğunu anlamaya çalıştı ve sadece birkaç kat aşağıda bir sokak olduğunu gördü. Süit, şehrin daha yüksek kesimlerinde, şiddetten uzak bir yerdeydi, ancak tüm yakın binalara bağlanan büyük bir

tüm yakın binalara bağlanan büyük bir köprü vardı ve bu köprüden şehrin alt kısımlarına bakan bir meydan ve bahçeler görünüyordu.

Pencerenin hemen dışında bir yangın merdiveni de vardı. İşlevsel bir merdiven değil, ferforje demirden yapılmış dekoratif bir balkon gibiydi.

Beklediğinden daha erken ayak sesleri duydu ve yatağa koştu, kapı açılıp Kaine ve arkasında Shiseo içeri girdiğinde sersemlemiş gibi görünmeye çalıştı.

Gözlerini ovuşturarak kendini yukarı itti. "Onu buldun."

"Gitmesi için ona bilgilerini ver."

Helena cevap verirken dili dolandı. "O sadece bir asistan. Her şeyi tek tek gözden geçirmem gerekecek."

Shiseo Helena'ya göz kırptı ve Helena onun ne düşündüğünü anlayamadığı için minnettar oldu.

Kaine dişlerinin arasından tısladı, elleri yumruk haline geldi. "Peki."

O, onun zaman çizelgesine müdahale ediyordu. Onun çaresiz sabırsızlığını hissedebiliyordu.

"Amaris'i kullanacaksın, değil mi? Bizi nehrin karşısına geçirmek için?" diye sordu.

Kaine'in gözleri Shiseo'ya kaydı, ama hafifçe başını salladı.

"Hepimizi o kadar uzağa taşıyabilir mi?"

Çenesi gerildi. "İki sefer yapmak gerekecek."

O belirsiz bir şekilde başını salladı ve ona doğru yürüdü, onun farkında olmadan ona doğru eğildiğini fark etti.

Aniden durdu ve sesini alçaltarak, "Lila uyanmadan onu götürmelisin," dedi.

Adam irkildi. "Gitmemi mi istiyorsun?"

Yüzünde acı bir ifade belirdi. "Sana bunları öğretmenin bir anlamı yok, değil mi?" Omzunu kaldırdı. "Sadece düşündüm de, onu önce sen götürürsen, benim sıram geldiğinde vedalaşmak için biraz zamanımız olur. Ama belki de bunun bir önemi yoktur."

Arkasını döndü, uyuşturulduğu için sonunda çaba harcamadan yalan söyleyebildiği için minnettardı. Kaine'in gözlerinin

üzerinde olduğunu hissedebiliyordu.

Helena'nın kalbi hızla atıyordu, oturup yavaşça ve metodik bir şekilde yazmaya başladığında, ona bir daha bakmadan, yavaşça bir korku ritmiyle.

"Geri döndüğümde, hazır olsan da olmasan da gideceksin."

Helena'nın kalbi gırtlağına kadar çıkmıştı. Konuşmak için bir an bekledi.

"Tamam." Kafasını kaldırmaya cesaret edemedi.

Gözünün ucuyla onun gidip Lila'yı kaldırmasını izledi.

Kapıda durdu ve ona baktı. "Birkaç saat sonra döneceğim. Bu odadan çıkma."

Helena'nın boğazı düğümlendi. Ona baktı ve dudaklarını açarak, söylemek istediği şeyi...

Söylemek için...

Önündeki kağıda tekrar baktı. "Seni bekliyor olacağım."

Kapı kapandı ve o, kapının tekrar açılmasını bekleyerek kıpırdamadı. Uzun bir sessizlikten sonra nihayet başını kaldırdı.

"Seni buraya nasıl getirdi?" diye sordu Shiseo'ya, elini boynunun yan tarafına bastırarak ve tutarlı bir şekilde düşünebilmek için vücudundaki tüm rahatsızlığı hafifletmeye çalışarak.

"Bir araba vardı. Onu yeraltına götürdü. Bizi geçiren özel bir kartı vardı ve uzun bir asansörle yukarı çıktık."

Dönüp Shiseo'nun getirdiği malzeme kutusuna gitti, onları olabildiğince çabuk ayırdı ve küçük mutfağa dizdi. Sedatifin etkisini geçmeden önce aceleyle çalışmak zorundaydı.

bir şekilde çalışmak zorundaydı. Bir gravür kağıdı alıp, bileşen yapısını stabilize etmek için aceleyle bir dizi çizim yapmaya başladı.

"Bana ihtiyacın olduğunu söyledi," dedi Shiseo birkaç dakika sonra.

"Üzgünüm, ihtiyacım yok," dedi Helena, parmakları hızla çeşitli metal çubukları hızla şekillendirerek çok sayıda küre oluşturdu. "Sadece onun gitmesi ve bana bu malzemeleri getirmesi için bir bahaneye ihtiyacım vardı. Sanırım sana kaybettik, Luc öldü dedi.

Novis'e gitmelisin, orada güvende olursun."

Shiseo umursamıyor gibiydi. "Ne yapıyorsun?"

O durakladı. "Bir bomba yapıyorum. Bir laboratuvarı havaya uçurmam gerekiyor."

Uzun bir sessizlik oldu. "Athanor bileşenlerini çoktan kullandık."

Helena, malzemeleri ayırmaya başlarken omzunu silkti ve ne kadar malzemesi olduğunu hesapladı. Yeterli değildi. Mutfak dolaplarını karıştırdı ve bir torba un buldu.

"Bu farklı bir bomba olacak," dedi. "Yine obsidiyen kullanacağım, ama bu sefer farklı bir piromansi prensibi uygulayacağım. Luc'un kitaplarında kapalı alanlarda piromansi kullanmanın tehlikeleri konusunda hep uyarılar vardı, çünkü alevler tüm oksijeni tüketirse vakum oluşur.

Tabii ki ben bir piroman değilim, ama ben küçükken bir değirmen yangını çıkmıştı. Havadaki un alev aldı ve tüm binayı yaktı."

Bir süre durdu, rezonansını kullanarak sakinleştiricinin etkisini tekrar geciktirdi, ardından karbon disülfürü kapatılmış kürelere ölçmeden önce, solumamaya dikkat ederek.

Ellerinin sabit, odaklanmasının keskin olması gerekiyordu.

"Bir laboratuvarı yakacak mısın?"

Kız başını salladı. "West Port Laboratuvarı. Vanya Gettlich'i hatırlıyor musun? Kanında nullium olan kadın? O West Port'un işiydi. Eğer laboratuvarı yakarsam, Kaine'in Lila'yı kurtardığını fark etmeyecekler. Yangında öldüğünü düşünürlerse, onu aramayacaklar. Ve bu..." Kız zorlukla yutkundu. "İçerideki herkes için, aksi takdirde başlarına gelecek olandan daha hızlı bir ölüm olacak."

Başını tekrar eliyle ovuşturdu, zihnini boşaltmaya çalıştı ve sonra başını sallayarak onu uzaklaştırdı.

"Gitmelisin. Kaine geri döndüğünde burada olmak istemeyeceksin

döndüğünde burada olmak istemeyeceksin ve eğer bir şeyi yanlış yaparsam, bu binayı havaya uçurabilirim."

"Geri dönmeyecek misin?"

Helena havan ve havaneli kullanarak obsidiyeni mikro parçalara ayırdı. "Tabii ki geri döneceğim.
Kaine'e onu bekleyeceğimi söyledim. Sadece..."

Bir an durdu ve gözyaşlarını geri tuttu. "Gitmek için bir anlaşma yaptım ve buna uymak zorundayım." Zorlukla yutkundu. "O..."
—O burada yalnız kalacak. Gitmeden önce onun güvende olduğundan emin olmalıyım.

Nefes alamıyordu. Akciğerleri o korkunç
ıslık sesi çıkarıyordu ve göğsünü tutarak ikiye katlandı, parmaklarını göğüs desteğinin altına sokmaya çalıştı.

Shiseo havan ve havaneliğini ondan aldı.

"Bilek hareketlerin hala pratik yapmaya ihtiyaç duyuyor," dedi obsidiyeni onun için öğütürken. "Böyle, gördün mü?"

O izledi, sakinleştirici etkisini gösteriyordu. Göğsü yavaşça sarsılmayı bıraktı. O bitirene kadar bekledi, sonra yüzünü buruşturarak doğruldu.

Obsidiyen işini bitirdiğinde, ona yardım etti.
metal çubukları ihtiyaç duyduğu çeşitli şekillere dönüştürdü. O, hassas dönüşüm işlerinde ondan daha iyiydi; karbon disülfürün buharlaşıp beyaz fosforu tutuşturması için çıkarılacak, çok güzel ve hassas pimler yaptı.

Helena elinden geldiğince çok bomba yaptı.
Hevgotian büyükelçisinin çok büyük ve sağlam bir sırt çantası vardı ve Helena, tüm kürelerin
dengeli olmasını ve yolculuk sırasında kırılmamasını umuyordu. Çantasından bıçaklarını çıkardı, bunları püsküllü ceketinin ceplerine, acil durum çantasından kalan birkaç malzemeyle birlikte soktu ve yüzünü ve koyu saçlarını gizlemek için şapkasını başının üzerine çekti.

Tereddüt ettikten sonra, yazdığı notun üzerine obsidiyen bıçaklardan birini koydu. Kaine'de bir tane olmalıydı, eğer yoksa tabii.

Sırt çantasını sırtına attı, sallanmamasına dikkat ederek, sonra gidip pencereyi açtı ve
. Şehrin kuzey ucundan kırmızı bir sis yükseliyordu, ama yüzyıllardır yanan ve kilometrelerce öteden görülebilen Ebedi Ateş'in ışığı artık yoktu.
Söndü.

Shiseo konuşmaya başladığında, pencereden dışarı çıkmak üzereydi.

"Bekle."

Ona baktı. "Geri dönecek
misin?"

Dudaklarını sıkıştırıp başını salladı ve bir bacağını pencere pervazına attı.

"Bekle," dedi Shiseo tekrar. Derin bir nefes aldı. "Ben bir şeylere, insanlara tutunmak gibi bir alışkanlığım yok." Başını salladı. "Babam evliliğinden pişman olduğunda ben çok küçüktüm. Ben bir hayal kırıklığıydım. Annemin ailesi beklendiği gibi yükselmedi, bu yüzden bizi bir kenara attı ve yeniden başladı.
Üvey kardeşim imparator olduğunda, ben bir tehdit olarak görüldüm, ama beni imparatorluk madenlerini denetlemek için gönderdi ve belki de beni öldürmek istemediğini düşündüm. Ama imparatorluk metallerini çaldığımla suçlandığımda,
sürekli dolaşmam gerektiğini anladım."

Helena, onun önemli bir şey anlatmaya çalıştığını biliyordu, ama bir noktaya takılmıştı. "*Kardeşin* imparator mu?"

Shiseo bu soruyu eliyle savuşturdu ve ona anlattığı hikayeye çok odaklanmış görünüyordu.

"Hayatı sessizce akıp gitmesine izin vermenin daha iyi olduğunu hep düşündüm. Yıllarca öyle yaptım."

Helena, onun bunu ona anlatma ihtiyacından dolayı duygulanmış mı yoksa sinirlenmiş mi olduğunu bilemiyordu.

"Senin öldüğünü söylediklerinde, seni iyi tanımadığım için pişman oldum. Varsayımlarda bulunmayı sevmem. Soru sormayı sevmem. Ama laboratuvarımızı çok sevmiştim." Ona gülümsedi.

Helena gülümseyerek nefes verdi. "Ben de. Keşke başka şeyler üzerinde çalışabilseydik." Pencereden metal balkona kaydı.

"Bekle."

Hayal kırıklığıyla gerildi.

O, ona uzandı. "Gitmeliyim. Yakalanırsam, onlara kardeşimden bahsedeceğim. Beni öldürmezler. Anlıyor musun?"

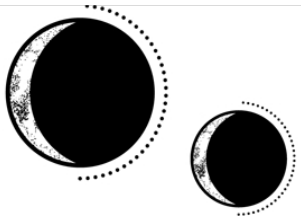
Elini sırt çantasına uzattı, yüzünde aciliyet belirgindi.

Helena bir an ona baktı ve sonra elini itti. "Bombaları yerleştirmek için büyücülük kullanacağım. Benim yapmam gerek."

Elini indirdi.

"Kendine dikkat et, Shiseo," dedi. Dönmeye başladı, sonra durdu. "Geri dönmezsem, Kaine'i görürsen ona söyle, ona söyle ki ben..."

Başını eğdi ve parmak uçlarıyla hızla yanaklarını sildi. Boğazını temizledi ve başını salladı. "Boş ver. Sanırım o zaten biliyor."

BÖLÜM 65

Ağustos 1787

HELENA, BATI ADASINI NADİREN ZİYARET ETMİŞTİ, hatta savaş vardı, ama küçük limana ulaşmak için güneye, adanın alt katmanlarına inmesi gerektiğini biliyordu.

Karanlık ve sessizdi; meydanda, savaş olduğunu fark etmemek bile mümkündü. Asansörler çalışıyor olsalar bile, ücret ve kimlik gerektirecekti, ama her zaman merdivenler vardı, bazıları büyük, bazıları bakım ve servis çalışanları için tasarlanmış merdivenler vardı. Bunlar en verimli seçeneklerdi. Kapılarla karşılaştığında, kilitler genellikle basit dönüşüm kilit açma yöntemleriyle açılabilecek kadar basitti.

Neredeyse en alt katlara ulaşmışken birini gördü. Bir kapıya ulaştı ve kilidi açtığı anda, iki kişi merdivenlerin dönüşünden yukarı doğru geliyordu.

Helena kendini duvara yaslayıp dikkat çekmeden geçmelerini sağlamaya çalıştı, ama yukarıya bir bakış attığında şaşkınlıkla nefesini tuttu.

O Crowther'dı. Yüzünde hiçbir ifade olmadan donuk bir şekilde gözlerine baktı, ama yanındaki kişi dönüp Helena'ya baktığında olduğu yerde durdu.

Ivy hafifçe gülümsedi. "Sen de kurtuldun. Öyle olmasını umuyordum."

Helena dehşetle ona baktı, sonra tekrar Crowther'a döndü, yüzü ifadesiz ve gözleri boş. O ölmüştü.

"Ne yaptın?" Helena'nın sesi titriyordu.

Ivy'nin yüzündeki gülümseme kayboldu. "Necromancer Sofia'yı kaçırdı. Ona
Merkez ve Crowther'ı verirsem geri vereceğini söyledi. Onu canlı istiyorlardı, ama onu öldürmem gerekirse sorun olmadığını söylediler. Ben de öldürdüm."

Çünkü Crowther'ın obsidiyeni yapan kişi olduğuna inanılıyordu. Helena'nın başı dönüyordu.

"Onlara tüm bilgileri veren sen miydin?" dedi. "Onları merkeze kim aldı?"

Cetus değildi. Gerçek hain burada duruyordu.

"Yapmak zorundaydım," dedi Ivy. "Sofia'yı geri almanın tek yolu buydu." "Ivy, kız kardeşin öldü."

"Hayır!" Ivy başını salladı. "O yaşıyor. Onu gördüm, ziyaret ettiğimde beni tanıyor. Crowther'ı ona götürdüğümde onu bana geri verecek."

"Nasıl yapabildin?" Helena'nın tek söyleyebildiği buydu. "Bütün o insanlar..."

"Zaten hepsi ölecekti," dedi Ivy, başını acımasızca sallayarak. "Bu şekilde, hızlı oldu. Planımın
planın hepsinin hızlı bir şekilde ölmesini sağladım." Başını salladı. "Ben hain değilim. Ne olursa olsun öleceklerdi."

Ivy arkasını döndü ve Crowther'ın cesedini geride bırakarak yoluna devam etti.

BATI LİMAN LABORATUVARI, aslen endüstriyel nakliye deposu olarak inşa edilmiş, penceresiz devasa bir binaydı. Kaine, Eternal Flame'e laboratuvarın iç planını
ancak bu bilgiyi kullanacak bir durum hiç olmamıştı.

Bina genelinde hava akışı için sadece küçük borular vardı ve bunlar dışardan gelen piromansi saldırılarını önlemek için tasarlanmıştı. Havalandırma yetersizdi. Bu da tam olarak Helena'nın ihtiyacı olan şeydi.

Etrafında birkaç küçük bina dağınık halde duruyordu ve Helena geçerken onları dikkatle inceledi.

Depoyu incelerken, bir necrothrall ona yaklaştı; sıradan görünüşü araştırmaya değerdi, ancak yalnız ve silahsız bir figür alarm için bir neden değildi. Yaklaştığında Helena elini boynuna bastırarak zihnini tekrar boşalttı ve sonra elini uzattı necrothrall'ın enerjisini, ceketinden bir parça tüy koparmak kadar kolay bir şekilde çekti.

Ceset ona yaslandı, çürüme kokusu yaklaşıyordu. Kendi rezonansını cesedin içinden geçirerek onu yeniden canlandırdı.

Ceset pek iyi durumda değildi. Şişkinliğin ilk aşamalarındaydı, doku ve bağlar tamamen zarar görmüştü.

Sadece az miktarda enerji kullanmaya dikkat etti.

Yeni necrothrall'ı döndü ve bir sonraki necrothrall'ı yerinde tutarken, o da aynı işlemi tekrarladı, ta ki etrafında yirmiden fazla gri toplanana kadar bu işlemi tekrarladı.

Bilinçlerinin kenarları farklı gölgeli zihinlere parçalanırken odak noktası bulanıklaştı, ama bu sefer sadece kenarlarıydı; zihni kendisine ait kalmıştı.

"Açıklıkları bulun," dedi onlara, bombalarını etkinleştirip dağıtmaya başlarken.

Sakinleştiricinin etkisi, nekromansi ile birlikte daha da kötüleşmişti. Gereken odaklanma yorucuydu. Neyse ki hepsi neredeyse aynı görevleri yerine getirmek üzereydi. Dişlerini sıkarak her bir bombayı dönüştürmeye başladı ve necrothralleri olabildiğince çabuk göndermek için son adımı gerçekleştirdi.

Patlama bölgesinde yakalanmayacak kadar uzak, ancak ilk aktivasyondan sonra fosforun erken alev almayacağı kadar yakın kalmak arasında hassas bir denge vardı.

Onların depoya ulaşıp duvarlara tırmanmaya başladıklarını izledi.

Geri çekilmeye başladı ve gri renkli yaratıkları yukarı, yukarı takip ederken gözleri odaklanamadı. Parmaklarının parçalandığını hissedecek bir ağrı merkezi yoktu.

Gözlerini sıkıca kapattı ve onların ilerleyişine odaklanmaya çalıştı.

Depodaki borulara ve yarıklara ulaştılar. Birkaç tanesi çatıda, havalandırma kapaklarını çıkarıyordu. Kalbi
, daha net gören nekrotrollardan biri boruya bir küre tutarak geçebileceğini onayladığında hızla çarpmaya başladı.

Nekrothall'lar, Shiseo'nun onun için dönüştürdüğü hassas pimleri hep birlikte çıkardılar, sonra
küreleri borulardan aşağı attılar. Onları güçlendirilmiş, mühürlenmiş depoya gönderdiler.

Sonuncusu düştüğünde, Helena döndü ve koşmaya başladı.

İlk patlama meydana geldiğinde, hemen hemen aynı anda arkasında bir patlama sesi duyuldu. Arkasına baktığında, bazıları parıldayan, bazıları beyaz olan küçük toz bulutları gördü.

Dünya patladı.

Hava, patlamanın şiddetiyle paramparça oldu,
Helena koşarken havayı bükücü bir dalga, onu kovalayan yakıcı bir sıcaklık.

Ateş her şeyi yutmaya çalışıyordu, yanarken kendini yiyip bitiriyor, öfkeyle ve açlıkla, kendini beslemek için havayı içine çekiyor ve sonunda bir rüzgar kasırgası yaratıyordu. Helena'nın Luc'a karşı uyardığı her piromansi günahını işlemişti.

Depolar depolama için tasarlanmıştı, yapısal bütünlük için değil. Planlar, birkaç yapısal desteğin tam olarak nerede olduğunu gösteriyordu. Bina kendi üzerine çöktü ve sonra başka bir ani patlamayla parçalandı. Bennet'in geliştirdiği silahlar ne olursa olsun, kendi bombalarından elde ettikleri tehlikeli, yanıcı, yangın çıkarıcı kaynaklar ne olursa olsun, yangın onları bulmuştu.

Zemin ayaklarının altında sıvı gibi hareket ediyordu. Kaldırım taşları çatlıyordu.

Binalardan birine fırlatıldı.

Gözlerini tekrar kırptığında yangın hala kükrüyordu.
Yere uzanmış, nefesini düzenlemeye çalışıyordu, kalbi hızla atıyordu.
kafatasını ezen bir acı olmalıydı.

Her şey yanıyordu. Sıcaklığı hissedebiliyordu, daha fazla patlama olduğunu belli belirsiz anlayabiliyordu. Kulaklarında keskin, acı verici bir çınlama vardı ve diğer tüm sesleri bastırıyordu. Laboratuvarın olduğu yere baktı, ama orada sadece molozlar ve alevler vardı.

Ayakları titriyordu, ayağa kalkmaya çalıştığında bacakları tutmadı. Dengesizce nefes alıp vererek yere yığıldı. Ciğerleri yanıyordu, ama nefes almak başını döndürüyordu.

Nullium olabilir.

Ceketini çıkardı ve ağzına ve burnuna bastırarak yavaşça nefes almaya çalıştı.

Kalk. Koş.

Ama çok yorgundu. Hiçbir şey gerçek gelmiyordu. Bu bir kabus olmalıydı. Bütün o zamanlar. Bütün o yıllar, yaptığı her şey, sonunda her şeyin değeceğini kendine söyleyerek. Hepsi yalandı. Luc'u öldürmüştü. Kurtarması gereken ilk kişiyi, kalbinden bıçaklamıştı.

Kaybının içine düşerek yatıyordu. Kederinin ağırlığı altında ezilmişti. Şimdi nasıl kalkabilirdi? Buna nasıl dayanabilirdi?

Kaine.

Gözleri birden açıldı ve boğazını tırmalayarak, ciğerlerini dolduran dumanla uyuşturucuyu geri püskürtmeye çalıştı. Ona bekleyeceğini söylemişti.

Eğer geri dönmezse, aceleyle hazırlanmış patlayıcılar ve onun karalanmış notunu bulacaktı.

Seni seviyorum. Seni seviyorum. Seni seviyorum.

Kendini zorlayarak ayağa kalktı. Ölmeyecekti. Onu geride bırakmayacaktı. Geri dönmeliydi.

Bacakları tekrar pes etmeden önce birkaç adım atmayı başardı. Dumanın içinden yaklaşan silüetler vardı, ama bacakları onu taşımıyordu.

Cebinde karıştırdı ve oraya koyduğu şişeyi ve şırıngayı buldu. Son çare.

Elini titreyerek şişeye iğneyi batırdı ve pistonu çekerek şırıngayı doldurdu. Derin bir nefes aldı ve kendini hazırladı, iğneyi doğrudan enjekte etti.

Uyarıcıların karışımı Kaine için formüle edilmişti.
Şok dalgası gibi vurdu, enerji vücudunda kükredi, sakinleştiricinin ve Kaine'in dönüşümünün son kalıntılarını yok etti
dönüşümünün son kalıntılarını da yok etti. Enerji damarlarında uğulduyor gibiydi. Zihninin keskinleştiğini, her şeyin daha parlak, daha net hale geldiğini hissedebiliyordu.

Ayağa fırladı ve hayatında hiç olmadığı kadar hızlı koştu
koşmaya başladı. Vücudunu zar zor hissedebiliyordu. Koşması gerektiğini biliyordu.

Bir şey onu yere devirdi. Bıçaklarına uzanmak için döndü, ama kürk hissetti. Saldırganını yakaladı ve rezonansını ona aktardı, dönüşümün yaratığı bir araya getirdiği tüm
dönüşümün yaratığı bir araya getirdiği tüm yerleri buldu. Onları çözdü.

Kimera anında öldü.

Nekrothrall'lar ona ulaştığında, obsidiyen bıçağını çekerek ayağa kalktı. Onları parçaladı, zar zor
Onların onu yakalamaya çalıştıklarını hissediyordu. Gözleri adanın yüksek kulelerine kilitlenmişti. O tarafa gidiyordu.
Geri dönecekti. Orada olacak ve Kaine'i bekleyecekti.

Ölmeyecekti.

Onun için savaşmak üzere nekrotrolleri yeniden canlandırmak için zaman yoktu. Yolu üzerindeki her şeyi vahşi bir verimlilikle yok etti. Vücudunda o kadar çok güç patlıyordu ki, hareket etmeye devam etmezse kalbi ikiye bölünecek gibiydi. Kurtuldu ve tekrar koşmaya başladı. Kan
kulaklarında uğulduyordu. Dumandan daha fazla figür ortaya çıktı. Helena dehşet içinde aniden durdu.

Aralarında Althorne da vardı.

Nullium kirliliği varken onu nasıl dirilttiklerini bilmiyordu. General için özel bir çaba sarf etmiş olmalılar. Althorne'un yanında başka biri vardı, buğday rengi saçlı ve kare yüzlü genç bir adam.

Lancaster.

Crowther, tutsaklarının hepsinin bombalamada öldüğünü söylemişti. Belli ki yanılmıştı. Etrafına bakındı, dumandan başka kimlerin çıkabileceğinden korkarak.

"Bak, haklıydın," dedi Lancaster Althorne'a. "Burada biri var."

"Onu götür," dedi lich sert bir sesle. Althorne dumanın arasından ona doğru gözlerini kısarak baktı. "Laboratuvara saldıranın kim olduğunu biliyor olabilir."

"Onu yakalarsam, ona sahip olabilir miyim?" dedi Lancaster, gözleri parlayarak Helena'ya tekrar baktı. Onu bir şekilde tanıdığı belliydi.

"Sorgulayıcılar onunla işlerini bitirdikten sonra," dedi lich. "Acele et."

Helena, Lancaster'ın ilerleyişini izledi, obsidiyen bıçağını uzun titanyum hançeriyle değiştirdi. Lich geride kalırken onun gönderilmesi, muhtemelen onun hala bir Aday olduğu anlamına geliyordu.

Ama bu aynı zamanda tüm nekrotrolleri kontrol edenin lich olduğu anlamına da geliyordu. Ondan kurtulmak zorundaydı, yoksa sonunda

Lancaster'dan önce.

Bunda en büyük avantajı, canlı olarak aranıyor olmasıydı. "Beni

geçirin," dedi Helena, Lancaster yaklaşırken ve

Lich dumanın içinde kaybolmaya başladı. Onu gözden kaçırmamaya, nereye gittiğini takip etmeye çalıştı.

Lancaster başını salladı. "Hadi ama, işleri kendine zorlaştırma.

Sayıca azınlıktasın. Bıçağı bırak."

Nekrothall'lar etrafına yayılmışlardı. Uzun menzilli silahları vardı. Helena'nın gözleri kaçış yolu ararken sağa sola bakınıyor, ne yapacağını planlamaya çalışıyordu.

Kanı kulaklarında uğulduyor, ona hareket etmesini, saldırmasını, koşmasını söylüyordu. Akıllı davranmalıydı.

Hançeri bir an daha kavradı, dokusunu, ince işlenmiş detaylarını hissetti, parmaklarından kayıp yere düşerken zorlukla yutkundu. Başını eğdi ve parmakları diğerini kavramak için aşağı kayarken itaatkar bir şekilde ilerledi.

Tereddütle Lancaster'a doğru yürüdü. "Onu
alın."

Nekrothrall'lar öne çıktı, silahlarını indirerek biri onun kolunu tutmaya başladı.

Helena saldırdı.

Bıçağı parladı, hareketin ortasında dönüşerek uzunluğunun iki katına çıktı. Eli kesti, necrothrall'ın bağırsaklarını deşti ve kısaltılmış bıçağı diğerinin kafatasına sapladı.

Başının üzerinden keskin bir ses çıkararak geçen ve arkasındaki bir nekrotralın vücuduna saplanan kılıcı kaçırdı. Adam çığlık attı.

Demek hepsi nekrotral değildi. Bu da onları öldürmeyi kolaylaştırıyordu. Helena kazanmaya çalışmıyordu, bu bir savaş değildi; sadece kaçmak istiyordu. Lich'in kaybolduğu yöne doğru ilerlemeye devam etti.

yönüne doğru ilerlemeye devam etti.

Burada ölemezsin.

Sol bileği acımasız bir şekilde yakalandı. Kurtulmak için büküldü, kolu yuvasından çıkarken omzunu saran sıcak beyaz bir acı hissetti. Geriye döndü ve saldırgana elini uzattı. Düşünmeden, rezonansının dokunduğu her şeyi parçaladı. Bileği kurtulduğunda hayvani bir acı çığlığı duyuldu.

Kendini sürükleyerek uzaklaştı, omzunu yerine oturtmaya çalıştı. Parmaklarını zar zor hareket ettirebiliyordu, ama durmayı reddetti.

Hızlı ve zeki ol, demişti Kaine. Hayatta kalmak için böyle olması gerekiyordu.

Lancaster, onu yenildiğini düşünerek, yüzünde zafer dolu bir gülümsemeyle yoluna çıktı. Hançerini göğsüne sapladı. Adam taş gibi yere düştü.

Ayakları üzerinde durdu ve dumanın içine doğru koştu. Ötesinde, tüm sahte vaatleriyle parıldayan şehri görebiliyordu.

Nekrothall'lar hâlâ peşindeydi; dumanın içinden seslerini duyabiliyordu. Nefesi o kadar kesilmişti ki, görüşü bulanıklaşmıştı. Uyarıcı ve sakinleştirici ilaçların etkisi, şu anda ne kadar yaralı olduğunu hissetmemesini sağlıyordu.

Dumanın içinde büyük bir siluet gördü ve ona doğru gitti. Althorne. Sol kolunun çalışmasını dileyerek obsidiyen hançerine uzandı. İleriye doğru koşarken, etrafında bir torus şeklinde şarkı söyleyecek kadar rezonansını yükseltti.

Dumanın içinden, kocaman ve ağır bir şey ona doğru savruldu. Zar zor zamanında kaçabildi. O şey yere çarptı.

Lich, Lila gibi bir glaive ile savaşıyordu, ancak çok daha yavaş ve zarafetinden uzak bir şekilde. Helena daha önce hiç bir lich ile savaşmamıştı, ancak bu lich vücuduna alışkın görünmüyordu. Obsidiyen ile bir kez vurabilirse, vücuttaki
Eğer tılsıma yeterince yakın bir yere saplayabilirse, o kişi her kimse onu öldürebilirdi.

"Sen tam bir simyacısın," dedi Althorne. Glaive o kadar yakından geçti ki, rüzgarı neredeyse yanağını kesiyordu. "Sen nesin?"

Helena cevap verecek nefes nefese kalmıştı. Dikkatini ona vermişti. silahını ve onu geçmeyi. Artık Althorne'u net bir şekilde görebiliyordu. Yüzü solgundu ve kafasında iltihaplı bir yara vardı. Zırh giymişti, bu da onu bıçaklamayı zorlaştırıyordu.

Sonunda onun glaive'ine çok yaklaşınca,
ters vurdu. Kız uçtu ama obsidiyen onun bileğini yakaladı ve gri derisini genişçe kesti. Kız
yere o kadar sert çarptı ki nefes alamadı. Başını zorla

kaldırdı ve Althorne'un cesedinden yeniden canlanmanın, koluna yayılan bir enfeksiyon gibi yayıldığını izlerken nefes nefese kaldı.

Ayağa kalkmaya çalıştı. Nekrothall'lar hala
geliyordu ama daha yavaş. Lich, Helena tekrar yaklaştığında onu savuşturmadı.

Helena'nın sadece bir eli tam olarak işlevseldi ve sağ eli zırhı yırtıp atarken sol eliyle obsidiyeni zorlukla tutabiliyordu. Lich bunu fark etti, onu yakalamaya çalıştı ama Helena onu boğazından yakaladı ve bükerek Althorne'un yemek borusunu çıkardı. Adam yere düştü. Helena sallandı, zırhını iterek
tılsımı bulmaya çalışarak, nereye bıçaklayacağını belirlemeye çalışıyordu. Mor renkteki kurumuş kan boğazından sızarak her şeyi, giysileri, zırhı ve boynuna asılı olan gümüş zinciri
boynuna asılı olan gümüş zincir. Kanla kaplı bir kolye ucu, açılan yaraya düşmek üzereydi.

Üzerinde kanatları kavisli ve kuyruğu dişleri arasında sıkışmış bir ejderhaydı.

Durup baktı. Bu Atreus Ferron'du.

Hançeri kavramaya çalıştı, ama sol kolu uyuşmuştu.
Onu öldürmek mi, yoksa tılsımı Kaine'e verip ne yapacağına karar vermesini sağlamak mı daha iyiydi?

Hayır. Bunu yapmak zorundaydı. Kaine kendi babasını öldürmek zorunda kalmamalıydı.

Yine rezonansını kullanarak tılsımı bulmaya çalıştı.

Güm!

Kafasına bir şey çarptığında görüşü kırmızıya boyandı. Althorne'un cesedinin üzerine devrildi ve kalkmaya çalıştığında her şey dönmeye başladı. Yarıya kadar kalktı
ve tekrar yere yığıldı.

Lancaster, göğsünün yarısı kanla kaplı halde ona doğru sendeledi. Glaive'i sıkıca tutuyordu. Sırtı
kullanarak Helena'nın kafasının arkasını kırmıştı. "Seni
öldüreceğim," dedi Helena, tekrar ayağa kalkmaya
çalışarak

.

O, hırıltılı bir kahkaha attı. "Dene." O, ona işaret etti. "Onu kaldırın."

İki Aday Helena'yı yerden kaldırdı ve elindeki obsidiyen bıçağı tekmeledi. Bacakları onu zar zor tutuyordu. Her şey sallanıyordu, ama ilaç hala damarlarında çığlık atıyordu
damarlarında dolaşıyordu ve rezonansı jilet gibi keskindi. Savaşmadı, bunun yerine ikisinden daha ağır silahlı olana
.

Aynı tuzağa iki kez düşmeleri aptallıktı.

Onu Lancaster'a sürüklerken, kınından kayacak kadar gevşek bir bıçak buldu. Standart savaş bıçağıydı. Bu modele çok aşinaydı.

Lancaster kan kaybından solgunlaşmıştı, ama gülümsüyor ve mesafesini koruyordu, açıkça yoldaşlarını riske atmayı tercih ediyordu. "Seninle çok eğleneceğim. Ölümsüz olduğumda, seni hayatta tutup
içini dışına çıkaracaklar."

Son gücünü kullanarak ona saldırdı.

Onun için ne yazık ki, kızın rezonansı çok genişti. Bıçağı, sanki kağıtmış gibi zırhına sapladı. Bıçağı dönüştürdü, bükerek akciğerlerini parçaladı, sonra eli adamın boğazına uzandı.

Parmakları saçlarına yapıştı, onu çekip uzaklaştırdı, yoksa rezonansıyla onun beynini parçalayacaktı. Onu tutan herkese herkese tırnaklarını geçirdi, parmakları ete batarak, yakalayabildiği her şeyi parçaladı.

"Elini kırın. Lanet olası elini kırın!" Lancaster, göğsüne saplanan bıçağı tutarken, kendi ciğerlerini parçalamadan bıçağı çıkaramadığı için çığlık atıyordu.

Bir el onun ön kolunu kavradı ve
sağ bileğine bir bot indiğinde korkunç bir çıtırtı duyuldu. Topuğun bileğini taşlara sürttüğünü izledi.

Onu bıraktılar ve o sokakta yatıyordu. Lancaster çoktan yere yığılmıştı.

Çıkık koluyla kendini yukarı itmeye çalıştı.

Koş, Helena. Koşmalısın.

Aspirantlardan birinin tek eli kalmıştı, ama kılıcını çekip kınını Helena'nın kafasına indirdi.

HELENA ÇIĞLIKLARLA UYANDI.

Soğuk ve sert bir şeyin üzerinde yatıyordu ve gözlerini açmaya çalıştığında, gözleri kabuk bağlamış ve kapanmıştı. Elini kaldırıp gözlerini ovmak istedi, ama beyaz bir acı tüm beynini yakmaya başladı.

beyni ateşe verdi. Gözlerini açmaya çalıştı, ama yine de açılmadılar.

"Sorun yok. Yavaşça. Kirpiklerinde kan var." Tanıdık bir sesiydi. Parmakların gözlerini ovuşturduğunu hissetti. "İşte."

Helena, bulanık bir görüşle dışarı baktı ve Matron Pace'in kendisine baktığını gördü. Helena, başı Pace'in kucağında yatıyordu. Hala karanlıktı, tek ışık kaynağı meşale ışığıydı.

Duyuları yavaş yavaş geri geliyordu. Çok acı çekiyordu, ama henüz hepsini hissetmediğini anlayabiliyordu. Kan kokusu alıyordu. Kurumuş ve taze kan.

Sürekli devam eden çığlıklar vardı. Ve kahkahalar da.

Oturmaya çalıştı ama Pace onu tuttu.

"Olmaz. Ağır yaralandın," diyordu. "Omzunu yerine oturtabildim, ama göğüs korseni aldılar ve bileğin çok kötü kırılmış."

"Neredeyiz?" diye sordu Helena. Gözleri odaklanamıyordu, ama şifacılardan birini, sağlık görevlilerini ve hademeleri tanıdı. Hepsi etrafında toplanmışlardı.

Pace zoraki bir gülümseme attı. "Merkezde. Ortak alanda."

Helena, Pace'in arkasını gördü; başının üzerinde bir şey vardı. Bir kafesteydi. Hayvanlar için kullanılan büyük bir kafes. Etraflarında düzinelerce kafes dağılmıştı.

"Beni kaldır." Helena oturmak için çabaladı, uyarıcılar ve sakinleştiricinin etkisi geçmeye başlayınca vücudu protesto etmek için çığlık atmaya başladı.

sakinleştiricilerin etkisi geçmeye başlarken vücudu acı içinde çığlık atmaya başladı. Göğüs desteği olmadan, parmaklıkların arasından bakarken göğüs kemiği üzerine baskı uygulandı. Çığlıkların kaynağını arıyordu.

Bileklerinden asılı duran Rhea çığlık atıyordu. Titus onun yanında duruyordu. Kanlar içindeydi ve vücuduna bıçaklar, sopalar ve mızraklar saplanmıştı. Bacağından bir bıçak çıkardı ve Rhea'nın derisini onunla kesmeye başladı.

Sonra bıçağı ağzına koyup yedi.

Ölmüş olmalıydı, ama bu manzara Helena'yı yine de dehşete düşürdü.

Ve Rhea ölmemişti.

Yanında zincirlere asılı et parçaları vardı. Helena loş ışıkta gözlerini kısarak baktı.

Kesik kollar.

Bir gövde.

Alister'ın kafası.

Boğazı kasıldı, yanına yuvarlandı ve o kadar şiddetli bir şekilde kustu ki, vücudu titrerken sırtında yırtıcı bir ağrı hissetti.

Pace bir bez parçasıyla ağzını silerken, Helena tekrar başını kaldırdı.

Helena yüzünü çevirdi. "Ne zamandır..."

"Akşam karanlığında başladı," dedi Pace, sesi titriyordu, "merkezin güvenli olduğundan emin olduktan sonra. Ama Luc ve Sebastian'ı ele geçirmediler. Hâlâ umut var."

Helena'nın boğazı o kadar sıkıştı ki boğulacağını sandı. Pace'e Luc'un gelmeyeceğini, gelemeyeceğini söyleyemedi.

Kendine baktı. Giysileri tamamen çıkarılmış ve gri bir önlük giydirilmişti. Her şey gitmişti: saç tokaları, kravatlar, hastane çağrı bileziği. Geriye kalan tek şey

Kaine'in yüzüğüydü, doğrudan ona baksan bile görüşünün köşesinde duruyordu. İşe yaramıştı; rezonans bile onu üst aramasında bulamamıştı.

Şimdi sol bileğinde, Lila'nın bileklerine takılan gibi bir bastırma kelepçesi vardı. Sağ bileği çıplaktı, görünüşe göre eşleşen kelepçenin takılamayacak kadar şişmişti.

Rhea'nın çığlıkları giderek zayıflıyordu.

Heyecan dolu bir uğultu duyuldu ve Helena, bundan sonra olacaklardan korkarak başını kaldırdı.

Uzun, alçak bir araba kapıdan içeri giriyordu.
Helena'nın kalbi, Kule'ye çıkan merdivenlerde durduğunda bir anda durdu. Kapı açıldı ve Luc dışarı çıktı,
ifadesi tereddütlü, neredeyse utangaçtı, sanki bir partiye geç kalmış gibi.

Avluya bir sessizlik çöktü. Herkes şok içinde, onun etrafındaki manzarayı incelemesini izledi.

"Hayır..." Helena, Pace ile aynı anda konuştu.

Luc arkasını döndü ve başka biri arabanın arkasından çıkarken alçakgönüllü bir şekilde eğildi. Bu kişi
uzun boyluydu, karmaşık süslemeli cüppeler ve mavi ve altın renkli bir pelerin giymişti, başından hilal şeklinde bir taç yükseliyordu. Morrough.

Luc'un önünden geçerek, kanla kırmızıya boyanmış mermer merdivenleri çıktı. Ebedi Ateş'in askeri liderlerinin tüm kalıntıları yerde parçalanmış ya da duvarlara asılı duruyordu.

Morrough, Luc arkasında merdivenleri çıkarken döndü ve maskeli yüzünü gösterdi; hilal, tutulmuş bir güneş gibi
yüzünün üst yarısını gizliyordu. Görünen küçük deri parçası soluk, dudaksız bir ağızdı.

Helena, Morrough'u hiç görmemişti. İlk birkaç savaşta ortaya çıktığına dair hikayeler vardı, ama
Ölümsüz'ün savaşmasını sağlamıştı.

Demek bu Cetus'tu. Kuzey'in ilk simyacısı.

Luc itaatkar bir şekilde merdivenlerden yukarı çıkarken, Morrough dinleyicilerini süzerken sessizlik devam etti.

"Paladia bu sahte tanrılar ailesini çok uzun süre takip etti," dedi Morrough, zar zor duyulabilecek kadar kısık bir sesle. "Sana ateş ve altın gösterdiler, sen de bu önemsiz numaraları ilahi sandın." Ağzı alaycı bir şekilde kıvrıldı. "Ben ölümü yendim. Ölümsüzlük benim armağanımdır
ve bu gizli bilgiyi saklamıyorum, layık olan herkese bahşediyorum."

Bunun üzerine yüksek sesli tezahüratlar yükseldi. Ama en kötüsü bu değildi. Morrough konuşurken, Luc sanki ölümsüzlük için yalvaranlardan biriymiş gibi dizlerinin üzerine çöktü.

Helena, gördüklerini anlamaya çalışarak Luc'un her hareketini izledi.

Luc ölmüştü, onun öldüğünü biliyordu. Morrough onu bulmuş onu bulup yeniden canlandırmış, onun celladı olmanın tatminini yaşamak için onu çok gerçekçi göstermişti.

Herkes izlerken, Luc öne eğildi ve kanla kaplı taşlara başını dayadı; kan giysilerini, cildini, saçlarını lekeledi. Onu ve ailesini

"Ölümsüzlük için yalvarır mısın?" diye sordu Morrough.

"Ölümsüzlük için yalvarır mısın?" diye sordu Morrough.

Luc tereddüt etmiş gibi, utanmış gibi durakladı, sonra başını kaldırdı, Morrough'a yalvaran gibi baktı, mavi gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve başını salladı.

"Sen layık değilsin," dedi Morrough, ama uzun kemikli elini Luc'a uzatır gibi uzattı. Sonra bileği döndü, avuç içi aşağıya doğru, Luc'un başının üzerinde.

Helena uzaktan bile havadaki titreşimi hissetti ve Luc'un kafası mermere çarptı, kafatası çatladı, kırık bir yumurta gibi parçalandı. Yüzü çöktü, vücudu devrildi, beyni
kanla ıslanmış mermere sıçradı.

Hava korku çığlıklarıyla doldu.

Morrough cesetten uzaklaştı. "Onu saklayın. Asla yanmayacak."

Sonra, kardeşi necromancy'nin yenilgisini anmak için inşa ettiği anıt olan Alchemy Tower'a girdi.

ZAMAN SİS İÇİNDE GEÇTİ. Morrough ile birlikte Kuleye girmeyenler, kalan tutsakları ayırmaya başladılar,
onları bölümlere ayırarak, kelepçelerdeki numaraları dosyalara kaydettiler.

"Kutlamalar" sona erdiğine göre, yeni arabalar gelmeye başlamıştı. Undying'in daha süslü üyeleri, siyah üniformalarıyla. Diğerleri ise hükümet yetkilileri gibi görünüyordu. Lonca Meclisi. Vali
Greenfinch.

Çoğu, tüm kanın temizlendiği Simya Kulesi'ne giriyordu.

Helena'nın bulunduğu kafesin kapısı gürültüyle açıldı ve gardiyanlar mahkumları dışarı çıkarmaya, onları
çeşitli alanlara doğru itmeye başladılar.

"Dikkatli olun!" Pace, Helena'nın kolundan yakalanıp ayağa kaldırılırken bağırdı. "Bileği kırık. Tıbbi bakıma ihtiyacı var. Bunlar akıllı, yetenekli kadınlar.
—

Muhafız Pace'e alaycı bir şekilde baktı. "Her türden
Her türden mahkum var." Helena'ya baktı. "O da senin gibi, yaşlı kadın, ayıklama grubuna girecek."

Pace'in, kendisi için değil Helena için, onun olağanüstü yeteneklerini ikna etmeye çalışarak onunla konuşma girişimlerini görmezden geldi ve Helena'nın kelepçesindeki numarayı Pace'inkiyle birlikte bir listeye yazdı. Onları
başka bir kafese doğru itildiler ve başka bir gardiyan tarafından yakalanarak dikkatsizce içeriye itildiler.

Pace direnmeye çalıştı, hala protesto ediyordu ve ayağı takıldı, Helena'nın tepki veremeyeceği kadar hızlı düştü. Kafası demir parmaklıklardan birine sert bir şekilde çarptı ve hareket etmedi.

Helena'nın sol eli titriyordu, parmaklıklara tutunarak Pace'i vücuduyla koruyordu, daha fazla mahkum itilip kesim kafesine sokulurken,
umutsuzca nabzını arıyordu. İçeriye itilen herkes ya ağır yaralı ya da çok yaşlıydı. Savaş odasını koruyan subay, ölümcül bir solgunlukla yanına yığılmış, bağırsakları
parmaklarının arasından sızıyordu.

Ona yardım edemedi.

Pace'in yanına çöktü, başını kucağına kaldırdı, onun öldüğünü, bundan sonra olacaklara tanık olmayacağını umdu.

Üzerine bir gölge düştü.

Kalbi gırtlağına kadar çıkmış bir şekilde yukarı baktı ve Mandl'ı görünce donakaldı.

"Vay vay," dedi Mandl, geniş ağzı bir gülümsemeye dönüşerek, "Saçını tanıdığımı düşünmüştüm."

Helena, onu görünce hiçbir şey hissetmeyecek kadar yorgundu.

Mandl elini hızlıca sallayarak işaret etti. "Onu dışarı çıkarın."

Pace'i iten gardiyanlar ona baktılar. "Burası itlaf kafesi."

Mandl ona döndü. "Ne 'kafes' olduğu umurumda değil, onu dışarı çıkarın."

Helena dışarı sürüklendi, eli diğer bedenlere sertçe çarptı. Acıdan iniltiyi geri tuttu ve omuzu yine neredeyse yerinden çıkacaktı.

"Gerçekten sensin." Helena ayaklarının dibine bırakılırken Mandl onu değerlendirdi.
"Kesinlikle direndin. Seni bulmamdan korktun mu?"

Helena, sorgulaması bittiğinden beri Mandl'ı pek düşünmemişti.

"Öyle olmasını umuyordum." Mandl'ın nefesi Helena'nın yüzüne çarptı. Keskin ve keskin bir kokusu vardı, formaldehit gibi. "Bennet'in seni özel projelerinden biri için almasını sağlayacağım."

Muhafız boğazını temizledi.

"Ne oldu şimdi?" Ona sertçe döndü.

"Bennet'in öldüğünü söylüyorlar." "Ne?"

Muhafız sesini alçaltı. "Söylentiye göre Hevgoss sorumluymuş. Bombalamalar onların işi.
ama kimse fazla bir şey söylemiyor. Stroud daha önce bir parti aldı ve hepsini geri getirmek zorunda kaldı. Tüm laboratuvarın yok olduğunu söylüyor.
Bennet ve diğerleri. Ama bu haber dışarıya sızmamalı..." Ortak alanda bulunanlara doğru eliyle işaret etti.

Helena'nın göğsünde bir zafer ışığı parladı. Bennet gitmişti; bir daha Kaine'e veya başka birine zarar veremeyecekti.

Mandl şaşkın bir şekilde ayakta durdu. "Peki ya stasis deposu ne olacak? Hizmetten kaldırılacak mı?"

Muhafız cevap veremeden, Helena kendi kendine cevap verdi. "Tabii ki hayır. Ölümsüzler hala yedek olarak kusursuz bedenlere ihtiyaç duyacaklar. Bennet olmasa bile."

Yine Helena'ya baktı, Helena dinliyormuş gibi görünmemeye çalışıyordu.

"Peki, o gittiğine göre, seçim sürecinden ben sorumluyum." Öne eğildi ve
Helena'nın kolunu tuttu. "Sanırım ilk seçimim sen olacaksın."

Mandl'ın rezonansı Helena'nın elini delip geçti. Sinirleri aniden alev aldı, parçalanıyordu. Acı
omzuna, vücuduna ve beynine yayıldı, sanki içine parçalanmış bir çivi çakılıyormuş gibi.

Çığlık attığında kasları kasılmaya başladı.

"Ah canım," dedi Mandl sahte bir endişeyle, Helena'yı hala sıkıca tutarken. "Benim yapmak istediğim bu değildi. Ben bunu yapmaya çalışıyordum." Helena'yı ensesinden yakaladı.

Yeniden başlayan acı onu sardı, omurgasından
Omurgasından ve her sinir ucundan aşağı doğru yayıldı. Helena'nın kalbi patlayacakmış gibi olana kadar giderek arttı. Kaçabilmek için

kendi kemiklerini kırmaya hazırdı. Uzuvlarını ısırıp koparacaktı.

Zihninin bu ıstıraptan kurtulmak için çabaladığını hissedebiliyordu. *Sadece kırıl. Sadece kırıl.*

"Ben kırılgan değilim. Kırılmayacağım. Lütfen bana inan."

Söz vermişti. Vücudu kasılmaya başladı, ama sonunda durdu. Ağır bir şekilde yere düştü.

Kasları seğirmeye devam ediyordu. Mandl diz çöküp ona tekrar uzandı ve Helena korkarak geri çekildi.

Mandl'ın geniş ağzı yüzünde uzanıyordu. "Ne kadar çabuk korkmayı öğrenebileceğini görüyor musun?"

Helena'nın sağ elini tuttu, kırık kemikleri yerine oturtup iyileştirdi. Psikopat olmasaydı, gerçekten olağanüstü bir şifacı olabilirdi.

Sonra soğuk bir şey Helena'nın yeni iyileşmiş bileğine bastırıldı ve yerine kilitlenirken tıklama sesi çıkardı.

Sersemlemiş bir şekilde ona baktı, nefes almakta zorlanıyordu. Bu da başka bir kelepçeydi. Numarası farklıydı. Tam olarak anlayamadı.

Mandl ayağa kalktı ve üzerindeki tozu silkeledi. "Onu nakil kamyonuna koyun."

Helena yerden kaldırılırken, genç bir adam öne çıktı ve kekeleyerek konuştu.

"Bekle. O... o kızı biz yakaladık. Sorguya çekilmesi gerekiyor. Sanırım. Birinin öyle bir şey söylediğinden eminim."

Mandl yavaşça gözlerini kırptı. "O, itlaf kafesindeydi."

Yüzü kızardı ve kafasını kaşıdı. "Emir aldık." "Kimin emri?"

"Şey, ölenlerden biriydi. Hatırlamıyorum. Lancaster'a bununla ilgili bir şey söylemişti."

"Peki Lancaster kim?"

"Şu anda ameliyatta."

Mandl dudaklarını büzdü ve Aspirant'ı yiyip bitirecekmiş gibi görünüyordu. "Peki benden ne yapmamı istiyorsun? Onu tekrar itlaf kafesine mi koyayım? Onu götürme yetkin var mı?"

Adam kekeledi ve geri çekildi. "Ben sadece... duyduğum şey bu. Belki başka biri bilir."

Helena, kurtulmuş mu yoksa mahvolmuş mu olduğunu bilemiyordu.

Atreus sorgulama yapılmasını istemişti. Bombacıyı bulmak için. Düşünmeye çalıştı. Vücudu spazmlar geçiriyordu. İçindeki tüm ilaçlar etkisini yitirirken zihni dönüyordu.

Birkaç liche gelip Helena ve diğer birkaç tutsağı bir kamyonete sürükleyerek arkasına itti.

Sorgulama tehlikeli olacaktı. Eğer biri onun bombacı olduğunu fark ederse, nasıl yaptığını ve neden yaptığını bilmek isteyecekti.

Sorgulamanın tehlikelerini artık çok iyi biliyordu.

Zihnin çöktüğü, acıdan başka bir şeyin kalmadığı noktalar vardı. Ölümsüzler, cevapları almak için gerekli olan her türlü yolu kullanarak ona zarar verecekti.

Kaine, animancinin özel olduğunu söylemişti. Nadir. Bennet ölmüşse, Kaine ve Morrough bu yeteneğe sahip kalan tek kişiler olabilirdi, bu da onu getirip

onun önünde ona işkence yapabilirler ya da ona işkence ettirebilirlerdi.

Morrough onu bizzat sorguya çekerse, düşüncelerinde ve anılarında Kaine'i bulacaktı. Hiçbir kaçamak onu gizleyemezdi; o, düşüncelerinin dokusuydu. Her

eylemi ona bağlıydı.

Ölümü hızlı olsa bile, Kaine'in ihanetinin cezası sonsuza kadar sürecekti. Ya da annesini kullandıkları gibi onu da kullanacaklardı.

Bu, onun korktuğu her şey olacaktı. Eğer

onu onun hafızasında bulurlarsa.

Eğer.

Onu uzaklaştırmak zorundaydı, tıpkı o anıyı uzaklaştırdığı gibi...

Soren'in anısını ittiği gibi.

Düşüncelerini başka yöne çevirecek,
hafızasını dönüştürecekti, ta ki zihni ona gitmeyi bırakana kadar. Hatırlamadığı bir şeyi itiraf edemezdi.

Ellerini şakaklarına bastırdı, sağ elini hareket ettirirken yüzünü buruşturdu. Kemikler iyileşmişti, ama doku hasarı ve morluklar kalmıştı. Kelepçelerdeki nullium uğulduyor, rezonansını bulanıklaştırıyordu, ama
böyle bir bastırma kusurluydu.

Rezonansı hala vardı, ancak eskisi kadar güçlü değildi.
Ama güce ihtiyacı yoktu; hassasiyete ve sabra ihtiyacı vardı.
Gözlerini kapattı ve kendi bilincinde zayıf rezonansını kullandı.
Başkalarının zihinlerinde o kadar çok zaman geçirdikten sonra, kendi zihnini manipüle etmek kolaydı — tepki yoktu, direnç yoktu.

Hayatının son iki yılında, sanki onları boğmak istercesine yüzeyin altına itti. Başka yolu yoktu. Kaine artık neredeyse her şeydi.

O olmadan, sadece boşluk vardı. Rutinleri.
Hastanede geçen saatler ve günler birbirine karıştı, yıllarca süren bitmeyen bir kabus.

Yalnız. Herkes ölmüştü. Çünkü onlar her zaman ölürdü. Onları kurtarmaya çalıştı, ama sonunda hep öldüler. Hayatı bir mezarlık gibiydi.

Kabul edemediği boşlukları Luc ile doldurdu. Onun ölümüyle değil, savaştan çıkan Luc ile değil; kurtarmaya söz verdiği Luc ile.

Olmaya çalıştığı Luc. Ona her zaman inanan Luc.

O, böyle hatırlanmayı hak ediyordu.

Kamyon bir depoya girdiğinde, kendi zihninde kaybolmuştu. Et kancalarının asılı olduğu eski bir mezbaha
ve her yerde metal masalar bulunan eski bir mezbahaydı ve kanı yıkamak için kolayca püskürtülebilen bir çimento zemini vardı.
Diğer mahkumlar paniklemeye başladı ve onu düşüncelerinden uzaklaştırdı.

"Bizi henüz öldürmeyecekler," dedi Helena, sesi kısılmıştı. "Bizi staz durumuna sokacaklar. Taze kalmamız için."

Tek tek dışarı çıkarıldılar ve bir şey enjekte edildi.

Süreç korkunç derecede iyi senkronize edilmişti. Rutin. Mahkumlar gevşeyince, yan yana uzun masalara kaldırıldılar. Bir gardiyan sıraya girip giysilerini çıkardı.

Birkaç kişi direnmeye çalıştı. Bir çocuk, boynuna iğne batırılmadan önce çabaları nedeniyle karnına tekme yedi. Annesini, Sol'u, Luc'u çağırdı.

Kadın — Mandl, zihni geç de olsa bu bilgiyi sağladı — ayakta durup izliyordu ve Helena dışarı çekildiğinde, ona deponun uzak ucuna doğru eliyle işaret etti. "Onu oraya koyun. Onunla bizzat ben ilgileneceğim."

Bir iğne Helena'nın boynunun yan tarafına saplandı. İğne kalındı ve felç edici doz gereksiz yere fazlaydı.

Kasları uyuşmuştu, ama duyu sinirleri değil. Her şeyi hissedebiliyordu, sadece hareket edemiyordu.

Mandl'ın yüzü onun üzerinde belirdi, dudaklarında memnun bir gülümseme, gözleri baştan ayağa kadar onu süzdü. "Sana ne olacağını bildiğini sanıyorsun, değil mi?"

Helena orada yatarken, Mandl saçlarını çekip boynunun dibine, omurgasının üzerine yapışkan bir şey yerleştirdi.

"Bu, kaslarını düzenli tutmak için."

Elektriksel bir impuls Helena'nın vücudunu kasılmaya neden oldu, kasları birkaç kez kasıldı ve gevşedi.

Mandl'ın parmakları Helena'nın soğuk teninde gezdirildi, heyecandan titriyor gibi görünüyordu. Tüplü iğneler kollarının içine batırıldı.

"Bennet için üzüldüm," dedi Mandl. "Onun fikirlerini her zaman fikirlerini ilham verici bulurdum. Seni ele geçirseydi, ben isteseydim seni yıllarca hayatta tutardı. Sorgulamalar çok hızlı olur ve ondan sonra tamamen mahvolursun."

Helena'nın yüzüne, kaşlarının üstünden çenesine kadar uzanan bir maske taktı. Maskeyi cildine yapıştıran bir tür yapıştırıcı vardı. Maske o kadar şeffaftı ki Helena zar zor görebiliyordu.

Mandl'ın içinde soluk mavi bir sıvı bulunan büyük bir şırıngayı içinde soluk mavi bir sıvı olan bir şırıngayı aldığını izledi. "Bu seni hoş bir komaya sokacaktır. Bennet, bunun domuzları kesimden önce sakin tutarak eti yumuşatmaya benzediğini söyledi."

sığırları kesimden önce sakin tutmak gibi olduğunu söyledi."

Pistonunu sıktı. Helena sıvının yere sıçradığını duydu.

Sonra Mandl

bir an için üstteki 19819 rakamını seçebildi. O form olmasaydı, Helena'nın orada olduğuna dair hiçbir kayıt kalmazdı. Ortadan kaybolurdu. Bir büro hatası.

O form olmadan, Helena'nın orada olduğuna dair hiçbir kayıt kalmayacaktı. Ortadan kaybolacaktı. Bir büro hatası.

Mandl, Helena'nın saçlarını parmaklarıyla taradı. "Sen beklerken, geri döndüğümde sana yapacağım her şeyi düşünmeni istiyorum."

Mandl arkasını döndü. "Burada işimiz bitti. Onu diğerlerinin yanına koyun."

Helena, zeminde gürültüyle ikinci bir odaya doğru giden bir arabaya kaldırıldı. Hava çok soğuktu. Helena, gözünün ucuyla sıralı tankları görebiliyordu.

Baskından çekilen fotoğraflar, içinde yüzen tüm cesetlerle birlikte hafızasında canlandı. Hepsi ölmüştü.

Omuzlarına kadar uzanan büyük lastik eldivenler giyen gardiyanlar, tutukluları tek tek kaldırıp tanklara kaydırdılar ve tüpleri ve kabloları uzak uçta sıralanan makinelere bağladılar.

Helena kaldırıldığında ve soğuk sıvı onu sardığında kalbi gittikçe daha hızlı atmaya başladı.

Hareket edemiyordu. Kendi vücudunun içinde, zihninde onu hapseden bir kafes gibi sıkışıp kalmıştı. Soğuk

içine sızdı, kalbini yavaşlattı, metabolizmasını düşürdü. Işık da kaybolmadan önce, sanki sonsuza kadar sürmüş gibi, ama aynı zamanda hiç sürmemiş gibi hissetti.

Helena karanlık ve sessizlik içinde kaldı.

Kalbi saf bir dehşetle çarpıyordu. Kapak yüzünden birkaç santim uzaktaydı, ama onu göremiyordu. Özgürlük çok yakındaydı, ama tamamen ulaşılamazdı.

Yavaşça nefes almaya çalıştı ama başaramadı. Nefes nefese kalmaya başladı, yüzündeki maske ısı ve buharla doldu.

Çığlık atmaya çalıştı, ama ağzından çıkan tek şey zayıf düzensiz bir inilti çıktı. Vücudu gittikçe soğudu ve paniği, maskenin içinden gelen sınırlı oksijeni tüketirken akciğerleri spazm geçirdi maskeye gelen sınırlı oksijeni tüketti. Göğsü ağrımaya ve yanmaya başladı. Nefes almaya çalışmaya devam etti, ama nefes alacak hava yoktu.

Bayıldığında rahatladı. Uyanık olmaktan daha iyiydi.

Sıcak bir şey onu tekrar bilincine getirdi.

Nerede olduğunu unutmuştu ve her şey her şey bir anda geri geldi. Yüzeyin altındaki karanlık, küçük, kapalı alan. Yeterli hava yoktu ve hareket edemiyordu.

Yanan his tekrar geldi ve bu hisin nereden geldiğini anlamaya çalışırken paniği sona erdi. Bu hissi tanıyordu.

Eli. Sol eli yanıyordu. Yüzük. Kalbi durdu.

Kaine. Geri dönüp onun gitmiş olduğunu gördü. Ona bekleyeceğini söylemişti, ama orada değildi. Yüzük tekrar tekrar yanıyordu.

Onu arıyordu. Onun için gelmişti. Her zaman öyle yapardı.

Ama bunu düşünemezdi.

Unutmak zorundaydı. Hatırlayıp sorguya çekilirse, Kaine bulunamazdı.

Onu düşünemezdi. Kapana kısılmış, donmuş, ellerini kullanamayan kız, rezonansını içine çekebiliyordu. Savaşmak için onu dışarıya itmeye alışmıştı. Şimdi ise kendi zihnini saran bir ağ gibiydi.

Zihninde, düşüncelerini değiştiren, düşünmemesi gereken her şeyi etrafında bükerek manipüle eden zayıf bir doku hissedebiliyordu. Yeni yolları takip etti, tekrar tekrar, yeni oluklar açarak, zihnine orada yerleşip daha fazla aramamasını öğretti. Saydı. Rutinler oluşturdu. Hatırlamamaya çalıştı.

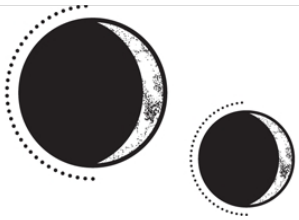
Kaine onu bulursa, anlayacaktı.

Bekleyebilirdi.

Dayan. Kırılmayacağına söz vermiştin.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

. BÖLÜM 66

Maius 1789

BİLİNÇ BÖLÜNMESİ HELENA'NIN ZİHNİNİ AÇTI.

Başı zonklayarak, acıdan deli gibi, birdenbire ayağa kalktı. Tek düşünebildiği şey *kaçmak, koşmaktı.* Kaçma ihtiyacı onu tüketmişti. Baktığı her yer karanlıktı.

Hareket etmeye çalıştı, ama vücudu onu yüzüstü bıraktı. Hareketleri sarsıntılıydı ve ayağa kalkmaya çalıştığında bileklerinden ellerine ve kollarına kadar ağrı yayıldı. Kaburgaları ciğerlerini sıkıca sıkıştırdığı için nefes almakta zorlanıyordu.

Orada bir tank yoktu, ama yine de her yer karanlıktı ve zar zor hareket edebiliyordu.

Bir el omzuna dokundu.

Boğuk bir çığlık attı ve başını kaldırdı. Kaine'di. Üzerine eğilmiş, soluk saçları ve gümüş rengi parlak gözleri karanlıkta görünüyordu. Parmakları titriyordu, ona bakıyordu.

Şok içinde onu inceledi.

O farklıydı. Daha yaşlıydı. Yaşlı değildi, ama gözleri sanki onu en son gördüğünden bu yana on yıllar geçmiş gibi görünüyordu.

Ağlayarak ona uzandı. "Hayattasın," dedi.

Kaine, yüzünde umutsuzluk belirirken geri çekildi. Grace bunun nedenini anlamadı. Sonra Grace'in korku dolu sesi uzak bir köşeden yükseldi.

"Lila Bayard onun geri getirdiği ilk kişiydi."

Her şey bir anda geri geldi: Kelepçeler. Aktarım.
Spirefell'de hapsedilme. Yüksek Reeve onları öldürdüğü için herkes ölmüştü.

O, Yüksek Yargıçtı.

Kanı buz gibi soğudu ve elini geri çekerek, çığlıklarını görmezden gelerek ondan uzaklaştı.
Bileğinde bir şey dolanmıştı ve kaçarken onu kopardı. Kendi ağırlığı altında kolları ve bacakları titriyordu ve neredeyse yatağın diğer ucundan düşecekti. Yere kaydı
diz çöktü ve onu tutsak tutan o karanlık evin karanlık odasında, yatak üzerinden ona baktı.

Kaine *hala* hayattaydı.

Ama hayattaysa, bu onun için gelmediği anlamına geliyordu ve o beklemişti.

Zihinsel uyumsuzluk onu çığlık atmak istemesi
Geçmiş ve şimdiki zaman, o yıkıntılar içinde diz çökerken birbirine çarpışıyordu.

O olamazdı. Ferron ona zarar vermişti. Ona *tecavüz* etmişti.
Ve herkesi öldürmüştü.

Kaine yapmazdı.

Her zaman söz vermişti...

Ağrı beynini delip geçti. Görüşü kayboldu.
Acı dolu bir inilti kaçtı ağzından. Yüzünü ellerine gömdü, acı giderek artarken, zihnini delip geçiyordu, o kadar dayanılmazdı ki, bilincini zorlukla koruyabiliyordu.

Kafası yanıyordu, kafatası açılmıştı, basınç
beyni parçalanıyordu. Çığlık attı, acıyı dışarı çıkarmaya çalıştı. Nefes nefese kalana kadar çığlık atmaya devam etti. Tekrar başını kaldırdığında, yalnızdı.

Belki de hep yalnızdı ve Kaine'in yüzü onun hayal ettiği bir hayaletdi.

Belki de tüm bunlar bir rüyaydı. O ölmüştü ve o hala tankın içinde, kimsenin onu bulamayacağı karanlıkta çürüyor ve unutulmuştu.

Yere düşmeden önce bir el omzunu tuttu. Irkandı ve adam yine oradaydı. Gözleri buluştuğunda, adamın yüzü buruştu.

"Hatırlıyorsun, değil mi?"

Kafasını sallayarak onayladı, elini uzatıp onun bileğini tuttu, parmaklarının altında onun derisini ve kemiklerini hissetti. O gerçekti.

Hâlâ hayattaydı. Herkesin öldüğünden emindi, ama o ölmemişti ve bu daha da kötüydü.

Yüzünü çevirip yorgana gömdü,
tekrar çığlık atmak istedi. Zihnini boşaltmaya çalışırken tüm çelişkiler ve korku içini kemiriyordu. Hiçbir şey gerçek gelmiyordu. Her şey yalandı.

Aklı netleşti ve onu daha sıkı tuttu, tırnakları onun derisini ısırdı.

"Obsidiyen... Mandl ve diğerleri... o... o sen miydin...?"

"Öyleydi."

Çenesi titriyordu, gözleri yanıyordu. "Hep sen miydin?"

"Evet."

Direniş savaşçılarının hepsi, kendisinin var olduğuna kendini ikna ettiği Ebedi Ateş'in gizli üyeleri, hepsi
Kaine kalana kadar eridi. Onu esir alan ve kabusu.

Başını salladı, gözlerini kaçırdı, aynı anda hissettiği rahatlama ve dehşeti uzlaştıramıyordu.

O hayattaydı. Onu hayatta tutmuştu. İstediği buydu ama...

Böyle değil.

"Neden Lila'yı öldürdün?" Sesi çatladı.

"Öldürmedim. O hayatta."

Ona baktı. Kafasındaki acı, onu parlatıyor gibiydi. "Grace cesedini gördü. Karakoldaki herkes gördü. Mandl onu kapıda tuttu."

"Hamileydi ve hayatta kalan tek Bayard'dı. Onu bulana kadar aramayı bırakmayacaklardı.

Ben bir ceset ürettim. Bu senin fikrindi."

Helena bununla ilgili hiçbir şey hatırlamıyordu. Onun söylediklerine nasıl inanacağını bilmiyordu

ne kadar çok yalan vardı ki. "Şimdi bir oğlu var. Büyükbabasının adını taşıyan, son derece gürültücü bir çocuk.

ve onu her gördüğümde, en az iki kez beni öldürmeye çalıştı."

Bu Lila'nın sesi gibiydi. Helena başını kaldırdı, ona inanma arzusu boğazını acıtıyordu. "O nerede?"

Adam başını salladı. "Paladia'da değil, ama yakında onu göreceksin. Holdfast'a onlara bakacağına söz verdin, hatırladın mı? Seni bekliyorlar."

Kalbi hızla çarpmaya başladı, ama sonra onun k e n d i s i n e söylediği, anlattığı diğer tüm şeyleri hatırladı. Geri çekildi.

"Sana inanmıyorum." Çenesi kontrolsüzce titriyordu.

"Biliyorum."

Kafasını salladı. "Anlamıyorum. Hatırlayamıyorum... Sadece seni hatırlıyorum."

Onun gerçek olduğuna kendini ikna etmek istedi, ama o gerçek olamazdı. Hafızasındaki kişi var olamazdı, çünkü Kaine Ferron herkesi öldürmüştü. Ebedi Ateşi yok etmiş, Direniş'ten kaçmaya cesaret eden herkesi avlamıştı

Kaine Ferron herkesi öldürmüştü. Kanla kaplıydı.

Boğazı düğümlendi. "Beni... hatırlıyor musun?"

O tanıdık geliyordu ama aynı zamanda tamamen değişmişti, sanki tanıdığı kişinin benzerliğinden oyulmuş gibiydi. "Sen... sen Ebedi

Alev için casusluk yaptın," dedi,

"Beni çağırırdın, ben de gelip seni iyileştirirdim ve..."

Kafasında parlak kırmızı bir acı patlak verdi ve her şey eğildi.

Hızla gözlerini kırpıştırdı, düşünmeye çalışıyordu.

bir şey söylüyordu... Dilini tutamıyordu. Ağzını açmaya çalıştığında çenesi seğirdi

tekrar tekrar çırpındı.

Uzuvları ve parmakları, sanki ölü bir örümcekmiş gibi sertçe içe doğru kıvrıldı. Düşerken, Kaine onu yüzüstü yere çarpmadan hemen önce yakaladı.

Konuşamıyordu.

Çenesi çıt çıt sesler çıkarmaya devam ediyordu, nefes alırken ciğerleri hırıltılı sesler çıkarıyordu. Kafası sarsılmaya başladı, Kaine elini düz bir şekilde bastırıp onu sabit tutana kadar kafası göğsüne elini düz bir şekilde bastırıp onu sabit tutana kadar. Kalbi panikle hızla atıyordu.

"Sorun yok," dedi. "Bir dakika bekle. Geçer." Kollarında sarsılmaya devam ederken, onun nefes aldığını hissetti.

"Beynine epey zarar vermiş." Sesi sakindi. "Tüm dönüşmüş engellerin şimdi parçalanıyor. Geçer."

Boğazı kasıldı ve vücudundaki her tendon ve kas içeri doğru çekiliyor, kopacakmış gibi görünüyordu. Geçer demiştin ama geçmiyor.

"Biraz daha dayan," dedi.

Kafası sonunda sarsılmayı bıraktı ve vücudu kollarında gevşedi, zihni bulanık ve dağınıktı. Onu kaldırdı.
Kemikleri dışarı çıkıntı yapıyordu, onu yatağa yatırıp yorganın altına sokarken eklemleri ona baskı yapıyordu.
Karşı çıkmak istedi, ama çenesi sertleşmişti, ağzı düzgün hareket etmiyordu.

Onu tutmaması için bir neden vardı. Kız
Onun bunu yapmasını istiyordu, ama nedenini artık hatırlayamıyordu. Yine de, eğer onu bırakırsa, karanlıkta kaybolup onu orada yalnız bırakacağından korkuyordu.

Adam sessizce yatağın etrafında dolaştı ve bir mum yaktı, yatağın yanındaki bir tepsideki şişeleri karıştırdı. Loş ışık aralarında t i t riyordu.

"Bir haftadır baygınsın," dedi
sanki onun kendisini izlediğini hissedebiliyormuş gibi. "Sen..."
Durdu, dudaklarını birbirine bastırarak nefes aldı. "Sen nöbet geçirdin ve sonra uyanamadın. Görünüşe göre, tüm bu zaman boyunca bilinçaltında beynindeki tüm engelleri

. Bütün bu zaman boyunca. Hamile kaldığında... Bütün bunların bedeli çok ağırdı. Kendini tükettin."

Hamile mi? Hamile olduğunu unutmuştu.

Panik içinde hırıltılı bir nefes aldı ve hatırladı.
Morrow'un istediği bebek. Orada yatmış ve bunun olmasına izin vermiş ve...

"Neden..." Tek kelimeyle yetindi.

Kaine tereddüt etti, gözleri önündeki eşyalardan ona kaydı. Eşyaları yere bıraktı ve eğildi.

"Bana bak. Her şeyi hatırlamak istediğini biliyorum, ama zihnin stabilize olmalı; şu anda her şey çok kırılgan." Gözleri yalvarır gibiydi. "Sonunda
anlaşılacaktır."

Konuşurken rezonans kullanmadı. Kullanmış olsaydı, işleri daha da kötüleştirebilirdi. Ona yakın olmak, vücudunu
bu soğuk hapishane gibi evde onu incittiği tüm anları çok net hatırlamasına rağmen, içgüdüsel olarak sakinleşti.

Bir titreme onu sardı.

"Biraz daha sabret," dedi, "ve her şey bitecek."

Ama kafasında pek çok soru vardı. *Ne oldu?*
Neden gelmedin? Neden bana zarar verdin? Neden bana tecavüz ettin?

Neden Yüksek Yargıç oldun?

"Neden..." Sesi kesildi. "...neden herkesi öldürdün?"

Soru onu şaşırtmış gibiydi, sanki başka bir soru bekliyordu. "Seni arıyordum."

Kalbi durdu, bedeni ve zihni dehşet ve rahatlama arasında gidip geldi.

"Beni mi aradın?" Sesi çatladı.

Gözlerinde acı dolu bir ifade belirdi. "Tabii ki aradım."
Seni aradım. Her yerde seni aradım. Seni orada bıraktığımı mı sandın?

Ne düşündüğünü hatırlamaya çalıştı. "Sorguya çekilecektim. Sorguya çekilecektim. Kafamda seninle ilgili o kadar çok şey vardı ki. Hatırlamazsam, seni bulamayacaklarını düşündüm

seni bulamayacaklarını düşündüm. Kimse gelmedi. Herkesin öldüğünü düşündüm."

Sanki onu parçalamış gibi görünüyordu ve geri adım atarak ondan uzaklaştı.

“Seni her yerde aradım. Önce enkazda, sonra Merkezde ve Karakolda, ama ortadan kaybolmuştun. Yakınlarda yakalanan bir şüpheli hakkında bir transfer belgesi vardı.

West Port, ve sen rehabilitasyon için çok ağır yaralı olarak listelenmiştin

seni bulmak için tüm ölüleri aradım ama orada değildin. Her hapishaneyi, her dosyayı aradım ama ortadan kaybolmuştun, bu yüzden kayıp kişileri bulmak için gönüllü oldum. Sonunda bir şeyin sana ulaştıracağını düşündüm." Çenesini sıktı. "Hepsini geri getirmek zorundaydım. Başaramasaydım, görev başkasına verilecekti."

Bunu söylerken gözlerine bakmadı, odanın öbür ucuna bakıyordu. "Hevgoss'a birkaç kez gittim. Belki bir şekilde oraya gitmiş olabileceğini düşündüm. Hatta o

deposuna gittim, orada senin tarifine uyan birini bulmak için tüm dosyaları kontrol ettim. Ama tankları açmadım

yani..."

Çenesi gözle görülür şekilde titriyordu ve başka bir şey söylemedi —sadece tepsiyi düzenlemeye geri döndü.

"Neden öldüğümü düşünmedin?" diye sordu kadın.

Elleri durdu. "Bilmem gerekiyordu."

Derin bir nefes aldı. "Bu oda güvenli, ama Morrough'un evde gözcüleri var. Bazen koridordan izliyor. Artık hamile olduğuna göre, seni tekrar getirmesini pek olası görmüyorum, ama risk olduğu sürece, burada olan her şeyi görme ihtimali her zaman vardı."

Yavaş yavaş anladı. Bütün bu aylar boyunca Kaine, aralarında geçen her anın görülebileceğini bilerek, Helena'nın gözleri aracılığıyla Morrough için rol yapıyordu.

O zaman gerçek olan neydi? Hiçbiri mi? Hiçbiri mi?

Bir yorgunluk dalgası onu sardı. Sanki tüm anıları sarsılmış, karışmış, altüst olmuş ve düzensiz hale gelmiş gibi hissediyordu. Net düşünmek bile zordu.

Uyumak, tekrar uçuruma dalmak istiyordu, ama anılarının tekrar kaybolmasından korkuyordu. Kaine'in ortadan kaybolacağından ve uyandığında yine buz gibi ve acımasız Ferron'un karşısına çıkacağından korkuyordu.

Ne kadar uğraşsa da, ikisi zihninde kesin bir şekilde ayrıydı.

Kaine'i tanıyordu.

Ama Ferron bir canavardı. Ona duyduğu korku ve nefret kemiklerine işlemişti. O korkunç ceset sandalyesi, kurbanlarının yığını. Bunu unutamıyordu.

Başı zonkluyordu, kafatası gözlerini yuvalarından çıkaracakmış gibi hissediyordu. Gözlerini sıkıca kapattı. Yatak alçaldı ve Kaine kolunu tuttu. Damarlarının şiştiğini hissetti ve yeni bir damar içi serum takarken iğnenin batışını hissetti.

"Bunu çıkarma," dedi çalışırken. "Bunca yıldır hastanede yatıyorsun, ama hala berbat bir hastasın."

Kolunu yatırdı ve tekrar şişeleri incelemeye başladı, bir tane buldu ve koluna akan salinle birleşen tüm tüplere ekledi.

"Şimdi uyumalısın," dedi. "Yarın konuşuruz." "Ya yine unutursam?" Sesi küçüktü, neredeyse korkudan titriyordu.

Cevap vermedi.

"Eğer unutursam, eskisi gibi olmaya devam edecek misin?"

"Artık neredeyse bitti," dedi, soruyu cevaplamadan.

Damarlarında dolaşan ilaçların etkisini hissedebiliyordu, ağır bir kefen üzerine çöküyordu. Gözlerini açık tutmak, uyanık kalmak, hatırlamak için mücadele etti.

"Sonra ne olacak?"

Oda daha karanlık görünüyordu.

"Söz verdiğin gibi Lila'ya bakacaksın."

Gözlerini tekrar açtığında perdelerin arasından zayıf bir ışık sızıyordu. Odayı, hapishanesini görebiliyordu. Kaine gitmişti.

Kapı açılmadan ve nekrotrollardan biri içeri girmeden önce sadece birkaç dakika uyanık kalmıştı. Helena ona baktı.

"Seni daha önce gördüm..." Helena, necrothrall'ın üzerinde bir kase çorba olan tepsiyi yere koyarken dedi. "Daha önce buradaydım."

Neden burada olsun ki?

"Şşşşş..." Necrothrall dişlerinin arasından yumuşak, tıslayan bir nefes verdi ve uyarıyor gibi başını salladı.

Cebine uzanıp katlanmış bir kağıt parçası çıkardı ve Helena'ya uzattı.

Üzerinde tek bir kelime, net bir şekilde yazılmıştı.

DİNLEN.

Kağıt parmaklarından kaydı ve necrothrall hemen onu aldı, çorbayı ikram etmeden önce cebine geri koydu.

Helena birkaç kaşık çorbayı zorla yuttu, ama vücudu tepki gösterdi ve çorbayı geri çıkarmaya çalıştı. Düşünmemeye, hatırlamaya çalışmamaya çalıştı, ama bu, Ascendance'da Lumithia'yı görmezden gelmeye çalışmak gibiydi.

Kaine onu o zamandan beri tanıyordu. Geldiği andan itibaren.

Aktarım süreci... bu *onun* fikriydi. Titus Bayard'da kullanmak istediği prosedür.

Ve Shiseo...

Yeniden dehşete kapılarak bileklerine baktı. Transfer, kelepçeler... Bunlar

Kaine'in bildiği şeyler değildi. Bunları bilen Shiseo'ydu.

Transfer, Morrough'un yeniden nüfuslandırma programını başlatmak istemesinin sebebiydi.

Boğazı kasıldı ve çorbayı yatağın yanındaki yere kustu.

Bunu düşünmemeye çalıştı. Eskiden olduğu halini hatırlamaya, kim olduğunu unuttuğu kişiyle barışmaya çalıştı.
Unutma sürecinde kendini düzleştirmiş, tüm öfkesini unutmuştu. Canavarca olma yeteneğini.

Kaine'in istediği kişi buydu. Bütün bunları onun için yapmıştı.

Ama o Helena artık yoktu. Geriye kalan tek şey bir gölgeydi.

Kaine döndüğünde hava kararmıştı.

Kalbi rahatlamayla çarptı, ama onu görünce dehşet onu sardı. Karanlıkta, kapının yanında duran ve açıkça oyalanmak niyetinde olmayan, odanın diğer ucundan onu soğuk bir şekilde değerlendiren adama baktı.
kapının yanında dururken, açıkça oyalanmak niyetinde olmadığını, odanın diğer ucundan onu soğuk bir şekilde değerlendirdiğini gördü.

Ondan ne yapmasını istediğini bilmiyordu. Onun orada olmasını istemiyordu, ama onu görmemek daha da kötüydü, çünkü gittiğinde, ölebilirdi; onu bir daha asla göremezdi.

"Bana kızgın mısın?" diye sordu, o konuşmayınca.

Dudakları bir çizgiye dönüştü ve içeri girip kapıyı kapattı. "Hayır."

Pencereye gitti ve perdeleri, yumuşak bir gümüş ışığın içeri girmesine izin verecek kadar geri çekti. Üniforma giymişti.

Helena onu izledi ve onda şimdi bu kadar farklı olan şeyin ne olduğunu belirlemeye çalıştı.

"Sen," dedi. "Seni tanıdığımı hissediyorum, ama nedenini hatırlamıyorum."

O ona bakmadı. "Önemli değil. Hepsi geçmişte kaldı."

"Geçmişin önemi yoksa neden beni aradın?"

Adam çenesini sıktı. "Nasıl yakalandığını hatırlıyor musun?"

Kız başını salladı. "Batı Limanı Laboratuvarı'nı havaya uçurdum."

Adam kısa bir baş sallama yaptı, hala pencereden dışarı bakıyordu. "Nedenini hatırlıyor musun?"

Kaşlarını çattı. Cevap çok açık görünüyordu, ama tam olarak hatırlayamıyordu.

"Hatırlayamıyorsan zorlama," dedi adam, kız sessiz kalınca ona keskin bir bakış attı.

"Senin yüzünden, değil mi?" diye sordu, hatırlamasa da, bir şekilde öyle olması gerektiğinden emindi.

yangın, kulaklarının çınlaması ve kaçmaya çalışması dışında hiçbir şey hatırlamıyordu.

Adam yine başka yere baktı ama başını salladı.

Helena onun neden buna kızdığını anlamadı.

Gözlerini kapattı. O oradayken kendini çok yorgun hissediyordu, sanki dinlenmek için onu beklemiş gibi.

"Sen uyurken, sana bakacağıma söz verirdim," dedi.

"Hayır." Sert bir şekilde söyledi. "O bendim. Bunu söyleyen bendim."

Gözlerini açtı. "Ben de sana aynı şeyi söylerdim. Sanırım bunu bilmiyordun."

Yüzünde acı bir ifade belirdi ve sonra başka yere baktı, perdeleri kapatarak yüzünü artık seçilemeyecek kadar karanlık hale getirdi.

"Plan nedir?" diye sordu karanlığa. "Neredeyse bitti demiştin? Bu ne anlama geliyor?"

Gözleri parıldıyor gibiydi. "Sadece yaz tatilini bekliyoruz. Seni olabildiğince uzağa göndereceğiz. Güneye gidersen ortama uyum sağlarsın."

"Lila da orada mı? Güneyde mi?"

"Evet, hâlâ anakarada, sahil yakınlarında. Seni ararken o bir ara noktada kaldı."

"Biz mi?" Göğsünde umut belirdi. Hayatta kalanlar vardı.

"Shiseo."

Helena bu ismi duyunca geri çekildi.

Kaine artık daha yakındaydı, sesinden anlaşılıyordu, ama oda o kadar karanlıktı ki onu göremiyordu. "Kendini
kendini ele verdi, imparatorluk ailesinin bir üyesi olduğunu gösteren belgeler ve mühür sundu ve araştırma teklif etti.
Sen ortaya çıkarsan, onları takmak için çağrılan kişinin kendisi olması umuduyla bu kelepçeleri tasarladı."

"Eh, bunu kesinlikle başardı," dedi Helena boğuk bir sesle. "Hepsi onun suçu. Onlara
aktarımdan bahsetmeseydi..."

"Shiseo müdahale etmeseydi, Morrough seni buldukları gün beynini canlı canlı kesip incelemiş olacaktı," dedi Kaine. "Morrough'un bu yöntemle ne yapacağını bilmesinin imkânı yoktu yöntemi hakkında hiçbir fikri yoktu."

Sessizleşti.

"Bu, sana ulaşmamı ve yeterli zaman kazanmamı sağlayacak tek yoldu. Seni Lila'ya götürecek olan kişi o olacak."

"Peki Paladia için plan nedir?"

Kaine bir süre sessiz kaldı. "Morrough zayıflıyor. Holdfast'ı yedek parça olarak kullanmaya çalıştı, ama kemiklerini ekleyerek kendini sakatlasa da bu yeterli olmadı. Artık Ölümsüzlerin çoğu gitti, o
O yüzden bir animancer bulmak için bu kadar çaresiz, bununla yeniden başlayabileceğini düşünüyor."

Luc'un kemikleri. Luc'un kemiklerini kullanmıştı.

"Her şey doğru anda saldırmakla ilgili," diyordu Kaine. "Morrough'un faaliyetleri ve buradaki katliamın boyutu kıtayı etkilemeye başladı. Çevre ülkeler yakında müdahale edecek. Hevgoss'un bile işbirliği yaptığı bir ittifak olduğu söylentileri var. Paladia, lumithiumun önemli bir kaynağı ve bu kadar çok simyacı öldüğünde kolayca yerini doldurulamayacak bir sanayi gücü. Diğer ülkeler, iç savaş olduğunda umursamayabilirlerdi
ilgilenmemiş olabilirler, ama şimdi çıkarlarını korumak için harekete geçeceklerdir

. Morrough'un zayıfladığından emin olduklarında, hızlıca harekete geçecekler.

Söyleyişinde bir güven vardı, sanki her şey ayarlanmış, her ayrıntı yerli yerindeymiş gibi. Helena
ilgiyle parladı ve gazetelerde okuduklarını hatırlamaya çalıştı.

"Nasıl yapacaksın...?"

"Ayrıntılar hakkında endişelenmene gerek yok," dedi, sözünü keserek. "O zamana kadar gitmiş olacaksın. Yardım etmek istiyorsan, yemek yiyip seyahat edecek kadar güçlen."

Başka bir şey söylemeden ayrıldı.

Birkaç gün boyunca geri dönmedi.

Akşamlar geçip giderken, adamın bir an bile görünmemesi onu endişelendiriyordu. Kendini durduramıyordu
hatırlamaya, onun neden kızgın olduğunu ve neden geri gelmediğini anlamaya çalışmaktan kendini alamadı. Anıları patlayarak görüşünü kırmızıya boyadı, düşüncelerini altüst etti ve onu kopuk kopuk duygular ve konuşma parçaları içinde boğulmaya terk etti.
ve konuşma parçalarıyla boğulmasına neden oluyordu.

Gün boyu nöbetler geçirdi. Davies, Helena düşünemeyecek kadar sersemlemiş bir halde yatana kadar serum damlasına çeşitli ilaçlar ekledi.

Yatak çöktüğünde karanlık olmuştu ve serin bir el yüzüne yapışan bukleleri geriye doğru tarayarak kulaklarının arkasına koydu. Eli tutuldu, uzun parmaklar
onunkilerle iç içe geçti. Kaine'in başparmağı, Helena'nın parmak eklemlerini okşadı ve sonunda yüzük parmağında durdu, orada yavaşça bir şey döndürdü.

Yüzük.

Onu tamamen unutmuştu.

Nöbetler durduğunda, Kaine tekrar geri çekildi, ama tamamen ortadan kaybolmadı. İlk başta hayal gördüğünü sandı
hayal gördüğünü sandı, ama onun mesafe koyduğu inkar edilemezdi.

Ellerini arkasında kavuşturmuş, ona bakmadan
ona bakmadan, sorularına sadece kısa cevaplar veriyordu.

Ne söyleyeceğini nadiren bilirdi; her şey ya önemsiz ya da kelimelere dökülemeyecek kadar yıkıcı geliyordu. Nereden başlayacağını bilmiyordu.

nereden başlayacağını bilmiyordu.

Dayan, tankın içinde kendine defalarca söyledi. *Kırılma.* Başardığını sanmıştı, ama şimdi anlıyordu ki, ondan geriye sadece parçalar kalmıştı.

Yatağa oturmuş, onun pencereden dışarı bakmasını izliyordu. Geceydi ve görülecek hiçbir şey yoktu; o sadece ona bakmak istemiyordu. Eğer bir şey söylemezse, onun bir dakika içinde gideceğini biliyordu.

bir şey söylemezse, onun gideceğini biliyordu.

"Nasıl... nasılsın?" diye sordu sonunda çaresizlik içinde, sonra aptalca bir soru olduğu için yüzünü buruşturdu.

"İyiyim," dedi.

Kucağına bakarak gözlerini kırptı. "Sen evlisin."

Adam bu söz üzerine sertleşti ve kadın onun nefes almasını izledi. "Evet, Aurelia Ingram ile."

Kafasını salladı. Diğer her şeyi göz önüne alındığında bunun

neden önemli olduğunu bilmiyordu.

Hiçbir zaman Kaine'in onunla evleneceğini hayal etmemişti. Yine de zihni bu ayrıntıdan uzaklaşamıyordu. Artık bir karısı vardı. Bu da onu...

Ne olduğunu bilmiyordu. Ne olduğunu hiç bilmiyordu.

"Morrough emretti," dedi, o başka bir şey söylememiş olmasına rağmen. "Lonca Meclisi, işlerin normale döndüğünün kanıtı olacak, dikkat çeken bir etkinlik istiyordu.

Başka seçeneğim yoktu."

Sessizce tekrar başını salladı.

"Ben..." Ona doğru baktı ve tekrar konuşmaya başladı, ama sonra durdu.

Aralarındaki mesafe, birbirlerine karşı işledikleri tüm günahlarla dolu bir uçurum gibiydi, ama o mesafeden bile onun öfkesini hissedebiliyordu.

Ne derse desin, ona kızgın olduğunu biliyordu. "Artık seyahat

edebiliyor musun?" diye sordu. "Hevgoss'a

"Evet."

Parmakları arasında çarşafın keten kenarını kıvırdı. "O zaman... buradaki işler bittikten sonra, sen de... sen de güneye gelecek misin?"

"Lila bana karşı oldukça derin bir nefret besliyor."

Helena bir cevap bekledi. *Birlikte kaçmamız gerekiyordu. Söz vermiştin.*

O, avluya doğru bir bakış attı. "Şansım yaver giderse, o zamandan sonra Paladia'da uzun süre kalmayacağım."

"Yani... sonunda geleceksin?" Sesi umut doluydu.

Spirefell'in boğucu sınırları içinde işlerin düzelmesi imkansız görünüyordu, ama uzaklara gitseler
uzak bir yere giderlerse, belki bu mümkün olabilirdi. Sonuçta, bir kez
birbirlerini bulmuşlardı. Zamanla, bunu tekrar başarabilirlerdi.

Gözleri bir an parladı ve sessizce "Eğer istediğin buysa istediğin buysa."

Bu bir yalan gibi geldi.

BÖLÜM 67

Maius 1789

ZAMAN HER YARAYI İYİLEŞTİRMEDİ, AMA Helena'nın zihninde bir fark yarattı. Her geçen gün, anıları yerleşiyor, bir tür düzene giriyor gibiydi.

Yavaş yavaş Kaine'i kandırdığını hatırladı ve sonunda onun neden Helena'nın gelişinden itibaren bu kadar paranoyak davrandığını anladı. Neden onun zihnini kontrol ettiğini, en önemsiz uğraşlarını bile bilmek istediğini anladı.

Onu bir kez hafife almıştı; artık ona bir daha asla güvenmeyecekti. Hâlâ ona yalan söylüyordu.

Helena bunu şüpheleniyordu, ama kendi yargılarına veya yorumlarına güvenmek zordu. Bilincinde boşluklar vardı. Düşünceleri hala
zorunlu olarak sonuçlarından uzaklaşıyordu ve zihni eksik olanları gözden kaçırma eğilimindeydi. Ama zaman geçtikçe, onun yalan söylediğinden emin oldu.

Adam onu yönetiyor, "çevresini koruyor" ve şu anda bile onu kandırmaya çalışıyordu. Aldatmanın ne olduğu, o
emin değildi. Bilincini geri kazandığı andan itibaren ona anlatmaya başladığı özenle hazırlanmış hikayenin boşluklarını bulmaya çalışarak üzerinde düşündü. Daha fazla perspektife, neyin gerçek neyin gerçek olmadığına dair daha güçlü bir algıya ihtiyacı vardı. daha fazla perspektife, neyin gerçek neyin gerçek olmadığına dair daha güçlü bir algıya ihtiyacı vardı.

Koridora çıktı ve geçitlere baktı.
Koridorlar, ev, her yeri kaplayan ölüm ve yasın ürkütücü hissi onu eskiden çok korkuturdu.

Orada durup, etrafındaki alanın gölgelerin içinde kayboluşunu izledi. Sonuçta burası perili bir yerdi.

Hayalet oydu.

Çıplak ayakla koridorda yavaşça dolaştı. Zemindeki soğuk demir onu şimdiki zamanda tuttu, neyin gerçek olduğundan emin olmasını sağladı.

Kaine, merdivenlere ulaştığında onun altındaki sahanlıkta belirdi. Boğazındaki bembeyaz kısım ve bileklerinde görünen manşetlerinin en uç kısımları dışında tamamen siyah giyinmişti. Renkleri o kadar belirgindi ki, neredeyse
keskin çizgileri ve siyah ile beyazın kontrastı ile neredeyse bir mürekkep çizimi gibi görünüyordu.

“Dışarıda olacağını sanmıştım,” dedi adam konuşmayınca. “Uyanık olduğunu fark ettim. Ana kanada bir
ana kanada kadar yürüyebilir misin?"

Hayır, ama kadın, onun onu nereye götüreceğini merak ederek başını salladı.

Yolculuk boyunca bilinçli bir mesafe korudu ve Morrough'un izliyor olabileceği yerleri sessizce ona uyardı.

Ona bakmaya devam etti, onun keskinliğini, aşırı hassasiyetini fark etti. Neredeyse insanlık dışı bir derecede titizdi. Yavaşça dehşete kapılarak bunun dizilimden kaynaklandığını anladı. O, damıtılmıştan da öteydi. Dizilim onu, izin verdiği niteliklerden başka hiçbir şey kalmayana kadar dönüştürmüştü.

Onu ararken, bu durumun kendisini tüketmesine izin vermişti.

Helena evi keşfederken her zaman kilitli olan büyük bir çift kapının önünde durdular. Kapılar açıldığında, bir kütüphane ortaya çıktı.

"Seni daha önce buraya getirmek isterdim, ama Aurelia'nın bu kanatta çok sık bulunmandan şüphelenmesinden korktum," dedi ve ona girmesi için yer açmak için kenara çekildi. "Akşama kadar yokum, ama egzersiz yapmak ve zaman geçirmek için bir teşvik senin için uygun olabilir diye düşündüm."

Helena kıpırdamadan, geniş boşluğu inceledi.
Uzak tarafta, kuzeye bakan birkaç pencere görebiliyordu. İlkbaharın sonlarında bile, kanadın ışığı zayıftı,

koridorlar gölgeli ve tavan o kadar yüksekti ki, zar zor görebiliyordu. Karanlık üzerine çöküp onu yutacakmış gibi görünüyordu.

Sadece ortadan kaybolacaktı.

"Aurelia şimdi fark edebilir," dedi, kapıdan geçmeden.

"O gitti."

Ona keskin bir bakış attı.

"Şu anda şehirde kalıyor. Geri döneceğini sanmıyorum, ama dönerse sana haber verilir."

Helena yutkundu. "Belki... belki daha sonra geri gelebiliriz."

Kaine bunun onu cezbedebileceğini açıkça tahmin etmişti. Sonuçta, esaret altında çok sıkılmıştı ve şimdi ona meşgul olabileceği bir dünya sunuyordu. Gözleri onu hızlıca süzdü.

Helena parmaklarını duvara dayadı, dudaklarını ıslatırken duvar kağıdının dokusunu hissetti.

"Orası biraz karanlık," dedi. "Tavan. Eğer bir kriz geçirsem çok iyi olmaz... ve bir de... bebek var." Bu kelimeyi söylerken diline takıldı. Bilincini geri kazandığından beri ilk kez bunu kabul etmeyi başarmıştı. Zihni, bunun anlamıyla yüzleşemeyerek, bu gerçeklikten hızla uzaklaştı.

Kaine de irkildi.

"İçeri girmek istemiyorum. Sorun olmazsa," dedi. "Hel..." Ona doğru hareket etmeye başladı, ama o gerildi

ve o da aniden durdu.

Ayakta durup ona bakarken, bir elini zar zor uzattı.

Yanakları kızardı ve gözlerini kaçırdı.

Eskiden çok daha fazlası olan bu halinden kurtulmak nasıl bir şey olmalıydı? Tam olarak hatırlayamıyordu bile, ama yine de dayanılmaz buluyordu. Çenesi titriyordu.

"Karanlıktan korkmanın mantıksız olduğunu biliyorum. Biliyorum," dedi ve sesi titredi. "Deniyorum... Biliyorum..."

Adam geri adım attı, kapıları kapattı ve aralarındaki mesafe büyüdükçe kalbi sıkıştı. Hatta
Onun kendisine dokunmasını istemese de, onun kendisini tekrar kucaklamasını çaresizce istiyordu. Zihni ve bedeni sürekli çelişki içindeydi.

O, onun istediği imkansız ara bölgede yer alamazdı, çünkü onu hala ulaşabileceği mesafede tutacak kadar büyük bir mesafe yoktu.
ve bu da onu hala ulaşabileceği bir mesafede bırakıyordu.

"Sorun değil," dedi ona bakmadan. "İstediğini düşündüm, ama tabii ki burayı bilmiyorsun. İstediğin bir şey olursa, sana getiririm."

Kadın yapmacık bir şekilde başını salladı.

"Seni geri götüreceğim," dedi.

"Hayır, sen gitmelisin," dedi kadın, kelepçe bileğinde acı hissedene kadar elini duvara bastırarak. "Seni çok yavaşlatırım. Yolu biliyorum."

Adamın gözleri parladı. "Eğer istediğin buysa."

O arkasını döndü ve kız içgüdüsel olarak elini uzattı. "Kaine ...”

O durdu ve kız anında elini çekti. Zoraki bir gülümseme zorladı. "Dikkatli ol. Ölme."

Bir an hareketsiz durup ona baktı, sonra arkasını döndü. "Tamam."

GECEYİ GEÇTİĞİNDE geri döndü. Helena
odasındaki kanepede oturmuş, halının desenine bakarak bekliyordu. Bütün günü yalanın doğruluğundan emin olmak için her şeyi tekrar tekrar bir araya getirerek geçirmişti.

Kapıda durdu, içeri girmedi, sanki bunun kısa ve kişisel olmayan bir ziyaret olacağını belirtmek istercesine.
Onu dikkatle izledi. Adam her zaman hareketsiz kalmaya meyilliydi. Helena bunu hatırladı.

"Hangi kitapları istediğini biliyor musun?" diye sordu sonunda.

Kafasını salladı. "Bugün düşünüyordum da." Adam kaşlarını kaldırdı.

"Planın bana hiç mantıklı gelmiyor," dedi kadın. "Hepimiz senin olağanüstü zekana sahip değiliz," dedi adam hafifçe söyledi, ama kapı eşiğinden kıpırdamadı.

Helena aralarındaki boşluğu inceledi. Morrough izliyor olsaydı, ne görürdü? Hiçbir şey. Görülecek hiçbir şey yoktu, aralarında sadece boşluk vardı. "Bugün, her zaman benim için geleceğini söylemedin," dedi. dedi. "Ben gitmek zorunda kaldığımda bunu söylerdin. Ben..." Gözlerini kırptı, bir eli seğirdi. "Sanırım. Söylemedin mi?"

Kaine'in yüzü buruştu, odaya girdi, kapıyı kapattı ve kapıya yaslandı. "Bu noktada bunun oldukça boş bir söz olduğunu düşündüm."

Kafasını salladı. "Senin hatan değildi. Her yeri aradın. Mandl..."

O sert bir kahkaha attı. Helena irkildi, kalbi boğazına kadar çıktı.

"Doğru. Teşekkürler. Tabii ki," dedi, sesinde alaycı bir ton vardı. "Her yeri. Evet, her yeri aradım, değil mi?"

Sesi düşünceli bir hal alırken, gözleri sert ve parlak kalmaya devam etti.

"Enkazların, ceset yığınlarının, hapishanelerin, madenlerin, laboratuvarların ve lanet olası bir kıtanın her yerinde aradım. Her yeri aradım, ama önemli olan *tek* yeri aramadım." Sesi çatladı, ama sırıttı. "*Olağanüstü* çabalarımı takdir ettiğin için gerçekten teşekkür ederim."

Konuşma tarzında tanıdık bir şey vardı. Midesi bulandı ve görüşü bulanıklaştı. Yüzü aniden belirginleşti ve nerede olduğunu bilemedi. Geçmiş mi? Şimdiki zaman mı? Her ikisi mi?

Adam tekrar güldü ve bu onu tekrar gerçeğe döndürdü.

Yüzündeki ifade değişmişti. "Benim suçum değil mi?" diyordu; dişlerini göstererek ona sırıtıyordu. "Benden

bana söylememi mi bekliyorsun?" Soluk elini kalbinin üzerine koydu. "Sonsuza kadar kurban rolünü benimsemenin beni daha iyi hissettireceğini mi düşünüyorsun?"

O kadar öfkeliydi ki, havada hissedebiliyordu. Yavaşça nefes almaya çalışarak aşağı baktı.

Düşünmemeye çalıştığı o kadar çok şey vardı ki, zihninin bataklığında boğulmadan önce yüzünü su üstünde tutmak için çabalıyordu.

Ama onun yalan söylediğini biliyordu. Onun bilmesini istemediği,
bunu fark etmesini engellemeye kararlıydı ve daha net hatırlayabilseydi, bunun ne olduğunu bilirdi.

"Demek istediğim o değil," dedi. "Bunu konuşmaya çalışmıyorum. Anlamadığım şey, neden benim gitmemi beklediğin. Kaçarsam Morrough, onu ya ihanet ettiğin ya da hayal kırıklığına uğrattığın için seni suçlayacak."

Derin bir nefes aldı, kendini toparladı, keskin ve acımasız bir çelik tuzak gibi. "Dediğim gibi, her şeyin çok özel bir zamanlaması var, ama bunların hiçbiri seni ilgilendirmiyor."

Onu susturmak için incitmeye çalışıyordu, ama o buna izin vermedi.

"Ben gidersem, Morrough senin hain olduğunu anlayacak," dedi inatla. "Anlamasa bile, seni suçlayacak.
beni kaçırmasına izin vererek. O çaresiz ve bu bebek onun
en iyi şansı. Rejimi devirmek için ona yeterince zarar verebilecek olsaydın, seni engelleyen bir şey olmasaydı, bunu çoktan yapardın.
seni engelleyen bir şey yoksa,
bunu çoktan yapmış olurdun."

Kaine hiçbir şey söylemedi.

Derin bir nefes aldı. "Durumun istikrarsız olduğunu söyledin ve bu doğru, ama her şeyi bir arada tutan
her şeyi bir arada tutan, çöküşü engelleyen tek bir şey var. Yüksek Reeve. Herkes ondan korkuyor. Hepsi
Morrough'a bir şey olursa, Yüksek
Reeve'nin yönetimi devralacağını düşünüyorlar. Ve artık tüm dünya bunun sen olduğunu biliyor. "Bu açıdan bakıldığında, aklıma gelen tek bir şey var
diğer ülkelerin nihayet saldırması için Morrough'u yeterince zayıf gösterecek tek bir şey

diğer ülkelerin nihayet saldırmasına neden olacak tek bir şey var."

O, omuzlarını hafifçe silkti. "Senin mevcut siyasi ortamı iyi bildiğini pek sanmıyorum. Tek bir şey düşünebiliyor olman, başka hiçbir şeyin var olmadığı anlamına gelmez."

Kadın onun gözlerine baktı. "O zaman bana planını neden söylemiyorsun? Böylece benim bir şeyi gözden kaçırıp kaçırmadığımı görebiliriz."

Adam başını eğdi, yüzünde aniden soğuk ve alaycı bir ifade belirdi. "Seninle ilgisi yok'un hangi kısmını anlamadın? Bu kelimelerin anlamı
kelimelerden birinin anlamını mı unuttun? Belki de bir sözlük getirmeliyim?”

Boğazı sıkıştı, parmakları seğirdi. O, savunmasız olduğunda her zaman en acımasızdı.

Gözlerine baktı. "Morrough'u zayıflatmanın veya öldürmenin bir yolunu bulmuş olsaydın, çoktan yapardın. Sen..." Boğazı kapandı. "Ben... hamile olmazdım. Bu da demek oluyor ki, bunu yapmanı engelleyen bir şey var. Ve o şey benim, değil mi? Ben gidene kadar bekliyorsun, çünkü o zaman Morrough senin bir hain olduğunu bilse de fark etmez,
çünkü sen ölmüş olacaksın. Çünkü Morrough'u zayıflatmanın tek yolu, Yüksek Yargıç'ı kaybetmek."

Bir an daha hareketsiz durdu, sonra maskesini düşürdü. Uzun bir nefes aldı.

"Kütüphanenin seni en az bir hafta meşgul edeceğini ummuştum," dedi, yorgun görünüyordu.

Helena onun açıklamasını bekledi, ama açıklamadı. "Planın bu mu?" Sesi yükseldi, titreyerek
İnanamama. "Bunca zaman boyunca beni bir yere saklayıp kendini hain olarak öldürttürmek gibi aynı planı uyguladın ve benim bunu kabul edeceğimi mi sanıyorsun?"

O kadar alçak bir kahkaha attı ki, kemiklerinde bir uğultu hissetti.

"Bu sefer de bizim için daha iyi bir çözümün var mı?" diye sordu sessizce. "Sonuçta, hayal ettiğim tüm korkunç şeyler henüz başına gelmedi. Seni kaybetmek ve
seni bulmak için on dört ay boyunca çabalamak ve başarısız olmak.

Sonunda seni geri almak, işkence görmüş ve yıkılmış halde. Seni tutsak tutmak, transfer, tecavüz etmek..." Sesi
keder ve öfkeyle çığırından çıkıyordu.

Yüzü bembeyaz olmuştu, o yakıcı, parlak beyaz. "Bu yetmez mi? Şüphesiz, aramızdaki potansiyel ıstırabın
derinlikler var. Hepsini başarmaya çalışalım mı?"

Sessiz kaldı. Söylemek istediği çok şey vardı, ama nasıl başlayacağını, nasıl uzlaşacağını bulmak imkansız geliyordu. Zihni artık çok küçüktü, bunu kaldıramayacak kadar basitti. Denerse, parçalanırdı.

Adam keskin bir nefes verdi ve yüzündeki ifade kapandı, ışıltı kayboldu. Çenesi titredi. "Elimden gelenin en iyisi bu yapabileceğim en iyi şey bu, Helena. Üzgünüm, senin için asla yeterli olmadığını biliyorum."

"Kaine..." Adı kesik kesik çıktı.

O içini çekti, kapı çerçevesine elini dayadı
. "Herkesi kurtarmak istediğini biliyorum; her zaman istersin. Ne yazık ki, bu benim sahip olduğum bir yetenek değil. En azından bu şekilde savaşın bittiğini göreceksin.
bunu sana verebilirim."

"Hayır!" diye bağırdı.

Ona baktı, yüzü sertleşti. "Sen hep beni diğer herkese tercih etmeyeceğini söylerdin. Ben batmakta olan bir gemiye zincirlenmiş durumdayım.
batmakta olan bir gemiye zincirlenmiş durumdayım. Seni de yanımda götürmeyeceğim."

"Yalan söylüyordum!" Sözler bir çığlık gibi çıktı. "Ben... ben... ben... ben..."

Nefes almakta zorlanarak göğsünü tuttu. Kalbi o kadar düzensiz atıyordu ki, nefes almasına engel oluyordu.
Koluna yayılan acıyı görmezden gelerek, bir elini göğüs kemiğine sertçe bastırdı. Oda dönmeye başladı.

Kaine'in öfkesi kayboldu ve tereddütle ona doğru yaklaştı, sanki ürkek bir hayvanmış gibi diz çöktü. Nazikçe omuzlarından tutup onu dik tuttu.

"Helena... nefes al. Lütfen. Nefes almalısın." Gözleri yalvarır gibiydi.

Onu hatırladı. Bunu. Bir zamanlar böyle olduklarını.
Ona sarıldı, parmakları omzuna yapıştı, alnı onun alnına değdi.
"Lütfen nefes al," diye tekrarlıyordu, elleri omuzlarında duruyordu, göğsü spazmdan kurtulana kadar onu sabit tutuyordu.
"Başka bir yol olmalı," dedi, tekrar konuşabildiğinde. "Birlikte kaçacağımızı söylemiştik. Hatırladın mı?
Neden kaçamıyoruz? Seyahat ettiğini söylemiştin; kaçabiliriz ve sana olanları tersine çevirmenin bir yolunu bulurum.
Sen gidersen diğer ülkeler Morrough'la ilgilenir. Neden bunu yapamıyoruz?"
"Yapabilseydim seni çoktan götürürdüm.
Morrough, kaçakları avlarken filakterimi almama izin verdi ama geçen yıl şüphelenmeye başladı. Bu yüzden seni Shiseo'nun götürmesi gerekiyor."
Kız başını salladı. "Hayır..."
Elini eline aldı. "Bayard'ı kurtarırsam istediğim her şeyi yapacağına söz vermiştin, hatırladın mı? İşte istediğim şey bu. Bu lanetli ülkeyi terk etmeni
bırakıp uzaklarda bir hayat kurmanı istiyorum. Holdfast'a Lila'yı ve varisini koruyacağına yemin ettin. Bu sözün seni uzun süre meşgul edeceğini umuyorum."
“Önce sana bakacağıma söz verdim,” dedi, elini geri çekerek. “Her zaman. Sana her zaman söz verdim. Eğer
istediğini yapsaydın, beni gönderirdin ve ben seni hatırlamazdım bile. Çok geç olana kadar hiçbir fikrim olmazdı..."
"Peki." Sesi gergindi. "Sana son kez dürüst olduğumda, ortadan kayboldun ve bir daha geri dönmedin."
Kadın irkildi ve nefesi yine kesildi. "Ama denedim. Geri dönecektim. Denedim..."
"Biliyorum. Raporlara bakılırsa, sen tam bir yıkım gücüydün. Babam orada olmasaydı
orada olmasaydı ve sen farkına varmamış olsaydın, kaçabilirdin. Denedin, biliyorum." Geri çekildi. "Ama

yeterli olmadı ve bu senin hatan değildi, durum böyleydi."

Onu yakaladı, uzaklaşmasına izin vermedi, yüzünü yüzünü kendine yakın tuttu. "Ama ya birlikte orada olsaydık? Lila'yı birlikte kurtarsaydık, her şey farklı olabilirdi. Neden şimdi birlikte çalışamıyoruz?"

Yüzünde bir şey belirdi ve kaşlarını çatarak ona baktı. Kız, sorusunun saçmalığını fark etti. Çünkü artık o kişi bile değildi; bir hayaletten biraz daha fazlasıydı.

O sadece aşağıya baktı. "Önümüzde uzun bir veda süreci var. Seninle kavga etmek istemiyorum, ama seni daha fazla tehlikeye atacak hiçbir şey yapmayacağım."

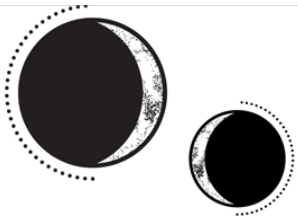
"Başka bir yol bulmaya çalışayım," dedi kadın. "Araştırma yapabilirsem, henüz düşünmediğimiz bir şey bulabilirim."

O sessiz kaldı. Kız, onun riskleri ve bedelleri tartışmasını izledi riskleri tarttığını izledi ve sonunda adam içini çekti. "İki şartla denemene izin vereceğim. Stres yüzünden sağlığın bozulursa, duracağın ve Shiseo geldiğinde, bir buluşa veya cevaba ne kadar yaklaştığını düşündüğün önemli değil, beni zorlamadan gideceksin. Beni tekrar kandırmayacak manipüle etmeyeceksin; veda edip gideceksin." Gözlerine baktı. "Kabul ediyor musun?"

Helena zorlukla yutkundu. "Bir şartım var."

Çenesi seğirdi. "Ne?"

"Bana artık yalan söyleme. Her seferinde doğruyu mu söylüyorsun diye merak etmek istemiyorum."

BÖLÜM 68

Maius 1789

KAINE KABUL EDER ETMEDEN HEMEN AYAĞA KALKTı ve elini bıraktı.

"Geç oldu. Dinlenmelisin," dedi. "Yarın ne bulabileceğime bakacağım. Sanırım Shiseo senin için bazı şeyler topladı."

"Bekle," dedi kız hızla, ona tutunarak, aralarındaki fiziksel mesafe yeniden açıldıkça dengesi kaybolmak üzereydi. "Gitme... gitme."

O, o sahte ilgisiz bakış tekrar yerine oturmadan önce ona keskin bir bakış attı. "Neden?"

Kadının parmakları yumruk haline geldi. "Ne zaman gitsen, geri döneceğin halinin ne olacağından emin olamıyorum. Anılarım... Hepsi karışık ve kafam karışıyor. Ulaşamadığım zamanlarda hep çok... çok soğuksun."

Eli, arkasında kaybolurken seğirdi. "O zaman ne yapmamı istersin?" diye sordu, sözleri
zorlanmış gibi geldi.

"Kalmanı istiyorum," dedi, sesi fısıltı gibiydi.

Ayağa kalktı ve yatağına doğru yürüdü. Onun yanından geçerken, kesin bir şekilde şimdiki zamana geri döndü, ama *bu* şimdiki zamana değil.

Yatağa doğru gidiyordu ve o da ceketini çıkarıp kanepenin üzerine asıyordu. Uzanıp kanopiye bakacak ve hareketsiz kalmaya çalışacaktı...

Adımını yarıda kesip donakaldı, ciğerleri kapanıp boğulacak gibi oldu ve başı zonklamaya başladı, sanki ikiye ayrılacakmış gibi.

Bunu nasıl düzelteceklerdi?

"Helena..."

Onun sesi onu hayallerinden uyandırdı. Ona baktı.

Adam başını salladı. "Bunu yapmayalım," dedi. "Yarın tekrar gelirim ve... denerim..."

"Hayır." Helena başını salladı. "Sana yeniden alışmam lazım. Hatırlamam lazım."

Nefesini verdi ve daha önce sık sık yaptığı gibi yatağının kenarına oturdu, elini onun eline kenetleyip odanın karşısına bakakaldı.

Parmakları sürekli titriyordu. Onları sabit tutmaya çalışıyordu, ama gerginlik durumu daha da kötüleştiriyordu. Kız, neden titrediğini anlayamıyordu.

"Neden artık iyileştirmiyorsun?" diye sordu.

Ona bakmadı. "Ölümsüzlerin sayısı çok azaldığı için, Morrough kalanlara daha fazla yük bindiriyor. Yenilenme artık daha uzun sürüyor. Ama... Ellerimin neden durmadığını bilmiyorum. Kibirin bedeli, sanırım."

Bütün bu aylar boyunca, onun çöküşünü izlemişti. Ölümsüzleri yavaş yavaş yok ediyordu, her öldürdüğünde, iyileşme yeteneği azaldıkça maruz kalacağı cezanın artacağını bilmesine rağmen.

"Çok üzgünüm, Kaine," dedi yumuşak bir sesle.

O irkildi ve elini ondan neredeyse çekecekti. "Benden özür dileme," diye tersledi, ona öfkeyle bakarak. "Ama bana kızgınsın, değil mi?"

Oda boyunca geriye baktı, boğazı hareket etti. "Bu, özür dilemen için bir neden olduğu anlamına gelmez."

"Neden olmasın?"

"Çünkü..." Sesi kesildi ve başını eğdi. "Önce ben özür dilemeliyim ve ben... nasıl başlayacağımı bilmiyorum. Bunların hiçbirini hatırlamayacağını ummuştum. Bayard'ı nasıl çıkardığım konusunda sana yalan söyleseydim. Seni bırakıp gitsem bütün bunlar olmazdı."

Helena doğruldu. "Bu beni öldürürdü. Beni göndermiş olsaydın ve daha sonra benim yüzümden

seni Lila'yı almaya geri gönderdiğim için yakalandığını anlasaydım, bu beni öldürürdü. Seni kurtarmak için her şeyi, her saniyeyi tekrar yapardım."

Ona dönüp baktı, yüzünde şok ve öfke ifadeleri vardı.

"Sen beni kurtarmadın," sonunda konuşabilecek hale geldiğinde dedi. "Bizi iki yıl boyunca cehenneme attın."

Eğer ona vurmuş olsaydı, daha az acıtacaktı. Yüzündeki kan çekildi, vücudu buz gibi soğudu.

"Geri dönmeye çalıştım..." dedi, sesi titriyordu. "Gerçekten *Gerçekten* denedim."

Yüzünde pişmanlık belirdi. "Biliyorum. Demek istediğim..."

Ona bakarsa kusacakmış gibi hissederek ondan uzaklaştı.

"Seni kaybetmeye razı olacağımı düşünmemeliydin," dedi. "Başka sorumluluklarım olduğu için daha az önemsediğimi mi sandın? Senin kadar hissetmediğimi mi? Seni korumak için seni güvende tutmak için elimden gelen *her şeyi* yaptım. Yaptığım her şeyi bilmiyorsun."

"Ben sadece demek istedim ki..."

"Her sorduğunda, senin olacağıma söz verdim. Her zaman. Her zaman için istisna ya da son kullanma tarihi yoktur."

HELENA, kafasında şiddetli bir ağrı ile uyandı. Karanlıkta yatarken, kendini toparlamaya çalışıyordu. Kaine'in parmaklarının hala kendi parmaklarıyla iç içe olduğunu hissedebiliyordu. Onu aradı ve yatak kenarında, başı yana eğik bir şekilde yerde otururken buldu. yana doğru eğilmiş halde buldu.

Ona yaklaştı ve loş ışıkta onu inceledi.

Zamanın değişmesine rağmen, bu kadar yakınken, o hala onundu. Tıpkı eskisi gibi. Onu sevmişti, her ne kadar kaderlerinin kaçınılmaz olduğunu biliyor olsa da. Yine de onu sevmişti.

Onu sevmişti, her ne kadar kaderlerinin mahvolmaktan başka bir şey olmayacağını düşünse de. Yine de onu sevmişti.

"Sana bakacağım," diye sessizce mırıldandı.

Adamın uyandığını hissetti. Vücudu gerildi, gözleri açıldı, parmakları seğirdi. Sertleşti, sonra onu görünce bir an için gevşedi. Gözlerini kısarak ayağa kalktı ve ona doğru eğildi. "İyi misin?"

"Sadece başım ağrıyor," dedi kadın.

Adam kadının alnına dokundu, rezonansı kadının gözlerinin arkasındaki basıncı uyuşturdu.

"Araştırmayı bugün bana getirebilir misin?" diye sordu.

Adam kaşlarını çattı. "Bence dinlenmelisin." "Hayır.

Düşünecek bir şeyim olmazsa endişelenirim."

endişelenirim."

Adam iç geçirdi ama tartışmadı, ancak kadını incelerken bir şeyleri tartıştığını anlayabilirdi. Sonunda nefes aldı ve kadının elini tuttu. "Sana güveniyorum, yalvarıyorum, beni pişman etme."

Adam parmaklarını kadının bileğine dolayana kadar ne demek istediğini anlamadı

parmaklarını bileğine doladığında ve metal şerit aniden çözüldüğünde anladı.

Gözleri fal taşı gibi açılmış, onun şeridi çözmesini ve içindeki nullium tüpünün bileğinden kaymasını izledi. Delik, kenarları yırtılmıştı, düştüğü veya bileklerine çok fazla güç uyguladığı zamanlarda oluşan yara izleriyle doluydu.

Tüpün ve deliğin ne kadar küçük olduğuna şaşırdı.

Daha büyük hissediyordu, sanki bileğindeki kemikler arasındaki tüm boşluğu doldurmuş gibiydi. Parmakları açıldı

uzun zamandır ilk kez parmaklarının içindeki rezonansı hissetti.

"Yine de kelepçeleri takmak zorundasın," dedi gergin bir sesle. "Ama dikkatli olacağına ve hizmetçileri öldürmeyeceğine ya da kaçmayacağına güveniyorum."

Helena, başka bir şey yapamayacak kadar şaşkın bir halde, titrek bir şekilde başını salladı.

"Stroud geldiğinde nullium'u tekrar takmam gerekecek, yoksa fark eder. Neden bunu daha önce yapamadığımı anladığını umuyorum."

Helena tekrar başını salladı.

Derin bir nefes aldı ve diğer bileğini de tutarak
oradan da kelepçeyi çıkardı. Ona bir dakika zaman tanıdı, bileklerini çevirip parmak uçlarına kadar yayılan rezonansını hissetti.

"Kaybolana kadar bunun benim için ne kadar önemli olduğunu fark etmemiştim," dedi Helena, avuçlarını başına bastırarak beynindeki çılgın iltihabı yatıştırmaya çalıştı. Zihni tuhaf bir manzaraydı, sanki iki versiyonu birbirinin üzerine binmiş, bilinci arasında gidip geliyordu.

Başını kaldırdı. "Sanırım yemek yiyebilirim."

Parmaklarını açmaya devam etti, rezonansının verdiği hissin tadını çıkararak. Kaine, onu tamamen kontrol edebileceği bir durumda ve yerde tutma arzusu ile artık onun esiri olmak istememe arzusu arasında açıkça bölünmüş bir şekilde onu izledi Onu tamamen kontrol edebileceği bir durumda ve yerde tutma arzusu ile artık onun esiri olmak istememe arzusu arasında açıkça kararsız kalmıştı.

Bir seçim yapmak zorunda kalmıştı ve onu
serbest bırakmıştı. Kız, onun bunu pişman
olmasını istemiyordu.

Tüpler tarafından verilen kas ve tendon hasarını onarmak için birkaç dakika harcadı, ama çoğu
Çok eski ve onarılması imkansızdı. Zaman ve yaralanmalar parmaklarını beceriksiz hale getirmiş, eskiden sahip oldukları el becerisi neredeyse tamamen kaybolmuştu. Sonunda pes etti ve bileklerini ona doğru uzattı
ona doğru uzattı, böylece o da bakır şeridi bileklerine sarabilirdi.

Kaine nullium tüplerini cebine attı. "Araştırmada bulabildiklerimi göndereceğim."

Ayağa kalkmaya başladı, ama Helena elini tuttu.
Artık zorlanmadan nesneleri kavrayabiliyordu ve o ona bakana kadar elini tuttu.

"Dikkatli ol," dedi. "Sakın..." Sözcük boğazında takıldı. Elini sıktı. "Geri dön, tamam mı?"

"Geri döneceğim."

ÖĞLEN VAKTİ DAVIES bir folyo getirdi ve Helena birikmiş çeşitli notları deşifre etmeye başladı. Çoğu, tanıdık olmayan bir el yazısıyla, Helena'nın aşina olmadığı bir simya
kısaltmalar ve notasyonlarla yazılmıştı, ama bazı notları Shiseo'nun akıcı el yazısı ve hatta Kaine'in el yazısı olarak tanıdı.

Çok sayıda kısmi dizi ve formül vardı. Bazıları tuhaf bir şekilde tanıdık geliyordu. Onlara bakmaya devam etti, semboller bulanıklaşıp sayfalara yayılana kadar zihnini zorladı.

Yanına kıvrıldı, kollarını başına doladı ve bayıldı.

Uyandığında Kaine yanında oturuyordu. Hamilelik rehberini açmış, gözleri sayfaları tarıyordu.

Bunu görünce yüzünü buruşturdu.

Hamileliği düşünmek istemiyordu. Hamile olduğunu biliyordu, ama bu ona çok ağır geliyordu. Daha acil başka şeyler vardı.

Kitabı hemen kapattı.

Kafası hala ağrıyordu, bu yüzden gözlerini kapattı. "Bu notlar nereden geliyor?"

"Bazıları Bennet'e ait, sanırım. Shiseo karşılaştığı metalurji dışı dizilim çalışmalarını topladı. Senin üzerinde çalıştığını gördüğü bir şey olduğunu söyledi."
senin üzerinde çalıştığını gördüğünü söyledi."

Hafızasında yeni bir boşluk ortaya çıkmış gibiydi.
Böyle bir şey üzerinde çalışmış mıydı?

"Hatırlamıyorum." Ne kadar çok şey kaybolmuştu?

"Eminim hatırlayacaksın," dedi.

Ama çok az zaman kalmıştı. Gözlerini açtı, zihni sıkışmış dişliler gibi çalışıyordu. "Vivimansi veya animansi için diziler kullanmadım, sanmıyorum." Kaşlarını çattı. "Belki gök veya element formülleriyle çalışmazlar.

element formülleriyle işe yaramazlar. Dizi için başka sayılar kullandın mı hiç?"

Kaine başını salladı.

Konuşma acı verici derecede yapmacıktı. Kendi hafızasında körü körüne dolaşıyor, elinde hangi parçaların olduğunu hatırlamadan bir bulmacayı çözmeye çalışıyordu. O fikirlerini anlatırken Kaine, uygun bir şekilde dikkatli bir ifadeyle başını sallıyordu, ama gözleri sürekli saate bakıyordu ve
konuya dahil etmeye çalıştığında hiçbir duygu göstermiyordu.

Kaine'in onu hoş gördüğünü yavaş yavaş anlamaya başladı. Notlar, kelepçelerini çıkarmak: Hepsi onu yatıştırmak için bir girişimdi. Kütüphaneydi. Onu
meşgul tutup gücünü geri kazanması için motive ediyordu, ama bunun bir fark yaratacağını ummuyordu. Onu idare ediyordu.

Kız konuşmayı kesti.

Adam, sanki onun söylediklerine katılıyormuş gibi tekrar başını salladı ve ayağa kalktı. "İhtiyacın olan her şeyi sana sağlayacağım."

Kapıya doğru yürüdü, sonra aniden durdu ve geri döndü. Uzun bir süre ona ve odaya bakarak durdu, sonra nihayet konuştu.

"Biliyorum biz..." Durdu, elini yumruk yaptı ve arkasına sakladı. Gözlerini kırpıştırarak, onun hemen arkasını izledi.

"Anladığım kadarıyla," dedi sonunda, sesi ürkütücü ve uzaklaşmış bir tonda, "kaçtığın zamana kadar basit kürtaj yöntemlerinin uygulanması pek olası değil. Vivimansi veya cerrahi ile yapılabilecek başka
vivimansi veya cerrahi ile yapılabilecek başka yöntemler var. Gittiğinde, bunu çözmek için gerekli malzemeleri temin etmeye çalışacağım, ama özellikle ihtiyacın olan bir şey varsa, bana söyle. Senin için temin ederim."

O cevap veremeden, adam dönüp gitti.

Helena geriye yaslandı, dosyayı itti ve kendini vücuduna bakmaya zorladı.

Tereddütle, isteksizce, elini uzattı ve parmaklarını göbeğinin hemen altına, karnına bastırdı ve

rahminin hafif şişkinliğini hissetti. Rezonansının içeri girmesine izin verirken eli neredeyse şiddetli bir şekilde titriyordu.

Rezonans ekranını görmüştü, ama kendi eliyle dokunmak farklıydı.

Ne kadar küçük olduğu şaşırtıcıydı.

Elini çekip, kalbi düzensiz bir şekilde çarpmaya başladı.

Helena hiç çocuk sahibi olmayı düşünmemişti. Ta ki çocuk sahibi olamayacağı ve bu yüzden ne istediğinin önemi kalmayana kadar. Bir ay önce, herhangi bir bebeğin Morrough'un eline geçmesini önlemek için kendini bir an bile düşünmeden öldürebilirdi. Hamilelik,

o bağlamın ötesinde bir anlam ifade etmiyordu.

Ama kaçarsa, seçim ona kalırsa, ne yapardı?

Davies o akşam akşam yemeği ile geldiğinde, gravür plakaları ve bir kalem getirdi. Helena ilk başta kalemi sessizce ve inanamadan tuttu. Eğer evde ararken bir tane bulsaydı, onunla kalbini deşmeye çalışırdı.

Kaine onu gerçekten çok iyi tanıyordu.

"Kaine burada mı?" diye sordu.

Davies başını salladı.

"Geri geldiğinde, onu istediğimi söyler misin?" Akşam karanlığı

çökmüştü, kapı açıldığında ışık yumuşaktı ve

Kaine, eşiği geçip geçmemesi gerektiğinden emin değilmiş gibi orada duruyordu.

Helena, o boşluğu nefret ederek, dosyadan başını kaldırdı.

"Sana kısırlaştırıldığımı söylemiş miydim?"

Sonra içeri girip kapıyı kapattı. "Hayır, ama öyle olduğunu varsaydım. Bu, İnanç için standart bir uygulamaydı.

babamın en büyük endişelerinden biriydi, eğer vivimancy kullandığım ortaya çıkarsa, beni kesip aile soyunu sona erdireceklerdi."

"Oh."

O zaman bu konuyu hiç konuşmadıklarına sevindi.

Çenesi sıkıldı. "Stroud'un bunu tersine çevirebileceği aklıma gelmemişti. Programdan kurtulduğunu sanıyordum."

Elleri karnına doğru kaydı. "Gitmeden önce söylediğin şey hakkında konuşmak istiyorum."

Yüzü kapandı.

Helena'nın göğsü sıkıştı. Hem geçmişte hem de şimdiki zamanda, ona öyle baktığı çok fazla an vardı.

Gözlerini kapatarak, o anları unutmaya çalıştı.

"Biraz yaklaşır mısın?" Ağzı kurumuştu. "Bu kadar uzaktayken konuşmak zor."

Bu konuşma sırasında onun yanında olmak istemediği belliydi, ama ona *ihtiyacı* vardı.

Kız ellerine baktı. "Kaçtığımda hamileliğimi sonlandırmamı beklediğini fark etmemiştim. Yani, neden böyle istediğini anlıyorum, ama bunu yapmayacağım."

Başını kaldırıp onun tepkisini ölçmeye çalıştı, ama o ona bakmıyordu.

"Özgür olduğunda fikrini değiştirebilirsin," dedi, sesi duygusuzdu, sanki bunun onunla hiçbir ilgisi yokmuş gibi.

Kız başını salladı. "Değiştirmeyeceğim."

Adamın çenesi seğirdi, gözlerinin etrafında gerginlik belirginleşti. "Bana karşı böyle bir taahhütte bulunman için hiçbir neden yok." Sesi titriyordu. "Ne istersen onu yap."

"Öyleyim," dedi. "Ve bunu bilmeni istiyorum. Öyle olmasaydım, her şeyi merak ederdim. Bebeğimizin gözleri senin mi benim mi olurdu? Ne tür bir yankı uyandırırlardı? Hiç yankı uyandırmazlar mıydı, yoksa sıradan mı olurlardı?" Boğazı düğümleniyordu, bu yüzden hızlı konuşuyordu. "Saçları benimki gibi mi olacak, yoksa seninki gibi düz mü olacak diye merak ederdim. Eğer sensiz kalırsam, eğer sen... eğer ölürsen, onlara senin hakkında her şeyi anlatmak isterdim." Zorlukla yutkundu. "Hiç kimseye senden bahsetme fırsatım olmadı. Birinin senin nasıl biri olduğunu bilmesini isterdim."

O zaman ona baktı.

"Nasıl biri olduğumu mu?" diye sordu sonunda. "Sence tam olarak nasıl biriyim?" diye alaycı bir şekilde başını salladı. "Yeni bir hayata başlama şansın var. Benim hatıralarımı da yanında sürükleme."

Helena başını salladı ve adamın ifadesi sertleşti, her şeyi keskinleşti.

"Gerçekten hayatının geri kalanını Undying'in piçlerinden biriyle zincirlenmiş olarak geçirmek istiyor musun?" diye sordu. "Bütün dünya senin burada olduğunu, kime gönderildiğini biliyor. Babanın kim olduğunu ve bunun *nasıl* olduğunu tahmin etmeyeceklerini mi sanıyorsun? Gözlerinin rengi ne olursa olsun, yaşı ne olursa olsun
olursa olsun, o bir katilin çocuğu olacak, benim tutsağımken sana *tecavüz* ettiğim için dünyaya geldi ve bunu herkes bilecek. Herkes."

Yüzü öfkeyle doluydu, parmakları sanki onu sallamak istermiş gibi kıvrılıyordu
onu sallamak istermiş gibi kıvrılıyordu, ama yüzünü buruşturarak arkasını döndü. "Bunu geride bırak." Derin bir nefes aldı. "Sen Çocuk mu istiyorsun? Başka biriyle yap."

Kadın ona inanamayan gözlerle baktı. "Sence ben ne yapacağım? Kaçıp senin bir canavar olduğunu ve senden kaçabildiğim için şanslı olduğumu mu söyleyeceğim?"

Ona bir bakış attı, yüzünde boş bir teslimiyet vardı, sonra tekrar başka yere baktı. "Bu gerçek."

Göğsü sıkıştı, kalbi parçalandı.

"Kaine..." Ona doğru uzandı. "Sen bir canavar değilsin. Başka seçeneğin yoktu. İkimiz de tecavüze uğradık."

O, parmaklarından kaçarak geri çekildi. "Yapma."

Kız öne adım attı, ellerini onun yüzüne koydu ve ona sarıldı.

"Sen benimsin," dedi, kalbi göğsünde düzensizce çarpıyordu. "Hatırladığımda hala senden nefret edeceğimi mi sandın?" Başını salladı. "Hatırlamadan önce bile, kendini güvende hissettiğim tek şey sendin. Delirdiğimi sandım, ama bir parçam seni hep biliyordu. Bir not bıraktım. Notumu almadın mı? Seni seviyorum."

Adam sanki vurmuş gibi irkildi ve başını sallamaya başladı, ama kadın onu sakinleştirip gözlerine bakmasını sağladı.

"Seviyorum," dedi daha kararlı bir sesle, sesi yoğunluktan titriyordu. "Seni seviyorum. Ve her zaman seveceğim. Her zaman."

Ayak parmaklarının ucuna yükseldi, onu kendine çekti ve öptü.

Dudakları onun dudaklarına değdiğinde, o donakaldı.

"Seni seviyorum," dedi, sanki ona nefesini üfler gibi, ağzına karşı.

Adam bir an daha hareketsiz kaldı, sonra titremeye başladı, avuçlarıyla kadının yüzünü kavradı, parmaklarını kadının saçlarına doladı, onu kendine çekti ve ağzı yanarken onu öptü.

Ona açlıktan ölüyormuş gibi öptü. Sanki kendini ona dökmeye ya da onu tüketmeye çalışıyormuş gibi.

O *benim. O tamamen benim,* diye düşünebiliyordu sadece. kollarını onun boynuna doladı, dudaklarının her okşamasını karşıladı.

Konuşmak için geri çekildi, avucunu kavisli hale getirdi. boynunun arkasına, alnı onun alnına yaslanmış. "Özür dilerim,

özür dilerim, sana yaptığım her şey için çok özür dilerim " dedi, sesi kısık ve kırık. "Seni seviyorum. Sen gittin ve ben sana hiç söylemedim."

HELENA GÜNLERİNİ NOTLAR ALARAK, bulabildiği her kitabı ve bilgi parçasını inceleyerek, Shiseo'nun parçalı kavramlarını Shiseo'nun topladığı parçalı kavramları anlamaya çalışıyordu. topladığı parçalı dizi kavramlarını anlamaya çalışıyordu. Wagner'ı ve onun amatör dizi çizimini anlamaya yönelik tekrar tekrar yaptığı girişimleri hatırladı.

Bunu yeniden oluşturmak imkansız görünüyordu, ama yapabileceği tek şey, bulabileceği tek çözüm buydu. hayal edebilirdi. Kaine, isteği üzerine ona Cetus'un tüm eserlerini, çeşitli mektupları ve florilegia'ları, yüzyıllar boyunca ona atfedilen şüpheli yazıları sağladı.

ona atfedilen tüm yazıları sağladı. Hangilerinin gerçek olduğunu anlayabilirse, onun simya yöntemlerini daha iyi anlayabileceğini umuyordu.
anlayışa sahip olabileceğini umuyordu.

Çalışırken, tüm bunların anlamsız olduğu, hayal gördüğü yönündeki rahatsız edici korkuyu görmezden geldi; daha önce bir çözüm bulamamışsa
daha önce bir çözüm bulamamışsa, şimdi bunu çözme şansı ne olabilirdi? Çalışmaya devam etti; Kaine'i geride bırakıp ölmesine izin vereceği bir gelecek olamazdı.

Zihnini,
ve onu boğduğu yerden zorla uzaklaştırdı, ancak bu çaba ona o kadar şiddetli baş ağrıları verdi ki, sadece kısa süreler çalışabildi.

Bir sabah, hizmetçilerin tüm kitaplarını ve araştırmalarını toplayıp, onun odasına bitişik olan bir odaya taşıdıklarını gördü.
tarafından taşındığını gördü. İki oda arasındaki kapı
her zaman kilitliydi. Kaine yatağın yanında duruyordu.

"Stroud bugün geliyor," dedi. "Nullium'u yerleştirmem gerekiyor."

Helena'nın ağzı kurudu. "Elbette," dedi, kendini zorlayarak ellerini uzattı ve tüpler bileklerine kayarken, rezonansı kaybolurken geri çekilmedi. Bunun onun suçu olmadığını biliyordu, ama sakatlanmış ellerine bakarken içini hasta bir ihanet duygusu kapladı.

Yatağa kıvrıldı, kalbi korkuyla çarpıyordu, Kaine Stroud'u içeriye götürmek için ayrılırken bileklerindeki mide bulandırıcı ölü hissi silmeye çalışıyordu.

"Bakın kim tekrar kendine geldi," dedi Stroud içeri girerken. "Yüksek Reeve sizin için çok endişeliydi. Sanırım öleceğinizi düşünüyordu. Sonunda babanızı dinlemişsiniz gibi görünüyor."

Kaine çenesini sıktı ve Stroud'a olan küçümsemesini gizlemeye çalışmadı. "Belki de ziyaretinizin nedenine odaklanmalısınız."

Stroud dişlerini sıktı, çantasını yatağın yanındaki masaya koydu ve Helena'nın üzerine eğilerek

parmağıyla ve rezonansla dürttü.

"Görünüşe göre hastalık geçti. Biraz kilo almaya başladı." Helena'nın alnına birkaç parmağını bastırdı, ancak sadece en küçük
enerjiyi kullandı ve tsk tsk diye ses çıkardı. "Beyninde hala ciddi iltihaplı. Hamileliğin geri kalanında bu anıların hayatta kalacağına çok fazla güvenmezdim. En şiddetli Toll genellikle sonunda olur, bu çocuğun umduğumuz gibi olduğunu varsayarsak."

Stroud Helena'ya odaklanmıştı, yoksa Kaine'in yüzünün solduğunu görürdü.

"Artık yemek yediğine göre, dışarı çıkıp egzersiz yaptığından emin olmalısın.
dışarı çıkıp egzersiz yaptığından emin olmalısın. Ne kadar zayıf olursa, yaşayabilirlik olasılığı o kadar azalır."

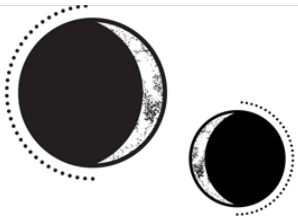
Stroud Helena'yı bıraktı ve çantasına uzanarak
bir rezonans ekranı çıkardı. "Şimdi durumun nasıl olduğunu görelim."

Battaniyeleri indirdi ve Helena'nın giysilerini yukarı çekti.
Kaine arkasını döndü.

"Çok sağlıklı," dedi Stroud, gazın içinde belli belirsiz titreyen şekle bakarak, kendini beğenmiş bir gülümsemeyle başını salladı. "Koma veya nöbetlerin fetal gelişim üzerinde herhangi bir etkisi olmuş gibi görünmüyor. Bu oldukça talihsiz bir durum olurdu. Bence
yeterince ilerlemiş durumdayız, ben..."

Stroud gözlerini kısarak baktı ve ekran değişti, şekil uzadı ve şişti. Stroud'un yüzü aniden düştü.

"Kız."

BÖLÜM 69

Junius 1789

BİR KIZ.

Helena cinsiyeti öğrenmeyi hiç düşünmemişti. Lila'nın bunu öğrenmeye çalıştığını hatırlıyordu, ama endişelenecek başka pek çok şey vardı, bu yüzden aklına gelmemişti .

Hamilelik birdenbire o kadar gerçekçi hale gelmişti ki, bu durum onu rahatsız etmişti.

Önceden bebek sadece bir kavramdı, geçici bir olasılıktan biraz daha fazlası. Şimdi ise bir kızdı.

Stroud, Helena'nın alt pelvisine daha sert bir şekilde bastırdı, yüzündeki çizgiler koyulaştı.

"Bu çok hayal kırıcı. Erkek istiyorduk," dedi, Helena'ya sanki kasten yanlış cinsiyeti hamile kalmış gibi bakarak. Helena yüzünü ifadesiz tuttu, sanki bir fikir sahibi olacak kadar gücü yokmuş gibi, donuk bir şekilde tavana bakıyordu.

Stroud Kaine'e döndü. "Yüce Büyücü bundan hoşnut olmayacak. Kız çocuğu... söz konusu bile olamaz. Pratikte düşünülemez."

"Her zaman yüzde elli şans vardı," dedi Kaine, endişeli görünmüyordu. "Bu noktada bu noktada *herhangi bir* animanç çocuk iş görür diye düşünüyordum."

"Evet, ama bir *kadın*." Stroud, sanki bir tür kemirgeni kastediyormuş gibi konuşuyordu. bir tür kemirgeni kastediyormuş gibi konuşuyordu. "O bundan hoşlanmayacak." Elini alnına bastırdı ve yüksek sesle nefes verdi.

"Ama artık çok geç. Baştan başlamak için zaman yok. Ve onun durumu göz önüne alındığında, ikinci bir denemede hayatta kalamayabilir. Devam etmek zorundayız. Süreci

mükemmelleştirdiğimizde, eminim bir erkek çocuğu yapabiliriz. Bu geçici bir durum. Onu yakından takip ediyor musun? Sakin kalmasını sağlıyor musun?"

"Evet," dedi Kaine dişlerini sıkarak, kapıyı işaret ederek. "O zaman başka bir yerde konuşalım, olur mu?"

"Evet, evet," dedi Stroud sabırsızca, çantasını toplayıp dışarı çıkarken, Kaine de hemen arkasından çıktı. Helena kapı kapanınca oturdu.

kapı kapandığında doğruldu.

Elini karnına bastırarak aşağıya baktı.

kalçalarının arasındaki çıkıntıya karşı. Rezonans olmadan sadece hareketsizliği hissedebiliyordu; hareket etmek için henüz çok erkendi.

Bir kız.

Kaine, Helena'nın sağlığıyla ilgili olanlar dışında hamileliği hala pek kabul etmiyordu. Bu *onun* hamileliğiydi. Onun bebeğiydi. Bunun kendisiyle bir ilgisi olduğunu kabul etmiyordu.

Yine de, merak etmeden duramıyordu: Kız olması onu rahatsız eder miydi? Soyadını taşıyan ve loncalarda miras kalanlar oğullardı. Kimya yeteneği olan bir kız çocuğu

genellikle bir israf olarak görülür, sadece evlilik ittifakı için iyi olurdu. Gayri meşru bir çocuk için bunun bir önemi yoktu.

Midesinde sıkı bir düğüm oluştu.

Kaine geri döndüğünde, yüzünde ihtiyatlı bir ifade vardı. Yanına geldi ve elini omzuna koydu. Sinirlerinde onun

sinirlerinden yayılan titreşimini hissetti ve onun bir şey aradığını anladı.

"Ben iyiyim," dedi. "Eğer endişelendiğin buysa, bebek bana bir şey yapmıyor."

Kaine, kadının yüzünü dikkatle inceledi. "Daha sonra daha da

kötüleşebilir.

Ve sen..."

Parmak uçlarıyla kadının başının yan tarafına dokundu. Kadının hastanede geçirdiği yılları, hasta sayısını, bunların toplamını, kadının ne kadar zamanı kaldığını hesapladığını görebiliyordu.

Kafasını salladı ve onun elini kendi eliyle tuttu. "Canlılığın öylece alınamayacağını söylemiştin. Annenin durumunda,

vivimancer bunun, onun bunu yaptığının farkında olmadığı için olduğunu söyledi. Lila bir vivimancer ve Rhea'nın hiç
sorun yaşamadı."

Kaine hâlâ gözlerinin önünde kaybolduğunu izliyormuş gibi görünüyordu.

"Ayrıca, bana bir şey yaptın, değil mi?"
Onu inceledi. "Bir rüya olduğunu sandım, ama sen bir şekilde Taşı'nı kullandın."

"Ne kadar etkili oldu bilmiyorum," dedi, "çok uzaklaşmıştın ve sonra komaya girdin. Sonunda orada olmayacağım eğer..."

"Dikkatli olacağım," dedi. "Bunu hissedebileceğim. Toll'un belirtileri var. Aniden olan bir şey değil."

O yavaşça başını salladı, ama kız, onun için her türlü riskin çok fazla olduğunu biliyordu.

"Kız," dedi sonunda, onun dikkatini başka yere çekmeye çalışarak.

Adam dalgın dalgın başını salladı.

Kalbi sıkıştı. Henüz var olmayan bu bebek için çok fazla endişelenmişti, çünkü tek umudu oydu.
Kaine, onu birini sevmeye muhtaç olarak nitelendirirken haklıydı. Bu, onun ölümcül kusuru gibi görünüyordu.

Artık ilgilenmesi gereken o kadar çok şey vardı ki, hamileliği hiç endişelenmeyi bırakmıştı, bunun bekleyebileceğini düşünüyordu. Ama bekleyemezdi. Bütün bu zaman boyunca oradaydı ve şimdi, ondan başka kimsenin istemediği bir kızdı.

Kayıtsızlıkla karşı karşıya kalan Helena, kendini büyürken hissetti. tepkisel bir şekilde sahiplenici. Elini Kaine'den çekip gardıroba gitti ve yavaşça giyinmeye başladı.

"Ne yapıyorsun?" Kaine, elbisesini iliklerken sordu.

"Yürüyüşe çıkacağım," dedi ona bakmadan. "Bebek için iyi gelir."

"Ben de seninle gelirim."

Kaine'in sadece düşüncelere dalıp onu incelemeye devam edeceğini düşünerek bunu istediğinden emin değildi, ama yine de başını salladı.

Kaine, kelepçelerinden nullium'u çıkardı ve avluya çıkmak yerine, onu evin arkasına, çit labirenti ve yabani otlarla kaplı bahçelere götürdü. Tırmanan güllerle örtülü bir patika vardı.

Helena tereddüt etti. "Morrow fark etmez mi?"

"O sadece avluyu izliyor."

Sessizce yürüdüler ve çiçekleri solmuş, taze yeşil yapraklarla kaplı, budaklı bir elma ağacına ulaştılar.

Kaine aniden durdu ve ağaca bakarak durdu.

"Çocukken bu ağaca tırmanırdım," dedi. "Hatırladığımda daha büyüktü."

Daha önce hiç kimse onu zorlamadan geçmişinden bahsetmemişti. Onun çocukluğu hakkında tek bildiği, yalnızlığıydı. Yok olan bir baba, hasta bir anne ve hizmetçiler... Hayalet gibi anılar hala onun etrafında dolaşıyordu.

"Bir keresinde tam burada sıkışıp kalmıştım," dedi, uzanıp Helena'nın beline zar zor ulaşan büyük bir dala dokunarak. "Hareket edersem düşüp kafamı kıracağımdan emindim. Yarım gün orada kalıp anneme seslendim.

Yataktan kalkmaması gerekiyordu, ama ben dinlemedim, gelip beni almasını istedim. Ne kadar yükseğe tırmandığımı görmesini istedim. Sonunda geldi." Eli düştü. "Büyüdüğümde, bu konuda çok suçlu hissettim. Gençken ve anlamadığın zamanlarda yaptığın tüm o aptalca şeyler

gençken ve anlamadığın zaman yaptığın aptalca şeyler."

Helena, Kaine'i o kadar genç hayal edemiyordu.

Çitlerin arasında bir açıklığı işaret etti. "O tarafa gidersek, bir gölet var. Eskiden orada her türden kurbağa ve semender vardı. Onları evcilleştirebileceğimi, onlara numaralar öğretebileceğimi düşünürdüm."

Bütün bunları duygusuzca, düz bir anlatımla söyledi.

Etrafına baktı.

"Seni kulelere çıkarmalıyım," dedi sonunda. "Oradan daha çok şey hatırlayabilirim, sanırım. Garip...

Neden anıları hatırlamakta bu kadar zorlanıyorum bilmiyorum.

Geri yürümeye başladı, gözleri bahçede bir şey arıyormuş gibi dolaşıyordu. Durdu, dudakları birkaç kez hareket etti ve sonunda konuştu.

"Annemin adı Enid'di."

Helena başını salladı. Bunu hatırlıyordu.

Bahçeye doğru baktı, parmaklarını yumruk haline getirdi. "O ismi hep sevmişimdir."

Helena yavaş yavaş onun ne yaptığını anladı.

Bu, Helena'nın istediğini ona vermeye çalışmasıydı. Onun için, bir çocuğu, bir kızı olacağını kabul etmek, onu göremeyeceğini kabul etmek anlamına geliyordu. Helena'nın kızlarına, Enstitü ve savaş öncesinde onun nasıl biri olduğunu anlatabilmesi için bu hikayeleri anlatıyordu.
kendisi hakkında, enstitü ve savaş öncesinde nasıl biri olduğu hakkında anlatabilsin diye anlatıyordu.

Ağaçların üzerinde yükselen şehre doğru baktı. "Mülk ve mirasa ne olacağı konusunda emin değilim. Elimden geldiğince bir kısmını yabancı bir hesaba aktardım, ama geri dönersen, onun bunu talep edebileceğinden emin değilim. İstersen bunu araştırabilirim."

Helena'nın boğazı düğümlendi, omuzları titremeye başladı ve nefes alamadı.

Kaine ona baktı. "Seni çok uzağa getirdim."

Kafasını salladı ama hareket edemedi.
söylemek istediği çok şey vardı, ama bunları söylemeden kendini açığa vurmamayı bilmiyordu.

O, ona yaklaştı. "Geri yürüyebilir misin?" Kız,

başını sallamayı başardı.

Yavaşça hareket ederek, kolunu beline doladı ve onu kollarının arasına aldı.

Kollarını onun boynuna doladı ve yüzünü omzuna gömdü.

"Enid güzel bir isim," diye nihayet boğuk bir sesle söylemeyi başardı. "Ben de beğendim."

KAINE YATAKTA yanına uzandı, kız saatin akreplerini izlerken başını onun göğsüne yasladı.
Zamanı azalıyordu. Her zaman. Asla yeterli zamanı yoktu. Abeyance'a bir aydan az bir süre kalmıştı.

Kaine de uyanıktı, parmaklarıyla kızın kolunda desenler çiziyordu.

O, öne doğru eğilerek oturdu ve onu yavaşça öptü. Dudaklarının birbirine değdiği hissi, burnunun ucunun yanağına değdiği hissi hafızasına kazıyordu.

Parmaklarını onun saçlarının arasında gezdirerek öpücüğü derinleştirdi, bu tanıdık hissin içinde kendini kaybetmek istiyordu. Bunu daha önce de hissetmişti.

Kaine'in eli boynuna dolandı, onu titretirken, kanı damarlarında kaynıyordu.
Bu anıları zihninin en derin köşelerine gömmüştü.

Daha da yaklaştı, eli onun göğsünden aşağı kaydı. Eli anında bileğini kavradı, onu sabit tuttu.

"Ne yapıyorsun?"

Oturdu ve derin bir nefes aldı. "Seninle seks yapmak istiyorum."

Bunu bu kadar açıkça söyleyince kulaklarının uçları yandı, ama konuşurken onu izledi. Tepkisini görmek için.

Gözlerinde sert, çakmaktaşı gibi bir bakış vardı, loş ay ışığında bile görülebiliyordu.

"Hayır."

Kadın tekrar bileğini çekti ve adam onu bıraktı. Kadın dizlerini göğsüne çekip kollarını etrafına doladı. Kalbi sert ve düzensiz bir ritimle çarpıyordu.

"Son seferin, senin..." Yutkundu. "...zorla yapıldığımız zaman olmasını istemiyorum."

"Hayır," dedi sadece.

Kızın parmakları seğirdi, ama başını salladı ve oturarak odanın diğer ucundaki derinleşen gölgelere bakakaldı.

"Neden?" diye sordu sonunda. "Az önce söyledim."

"Senin için asla tek bir neden olmaz," dedi.

Uzun süre cevap vermedi. "Nasıl olduğunu hatırlayamıyorum. Öncesini. Olduğunu biliyorum, ama... ayrıntıları hatırlamaya çalıştığımda, hep buradayım. Eğer geri gelmezse... hatırlayacağım tek şey bu olacak."

Sonra durakladı, her şeyin ters gidebileceği tüm yolları düşündü. Geri dönüş yoktu. Sahip oldukları şey gitmişti. Bu, öylece yeniden yaratabilecekleri bir şey değildi. Bunu denemek, birbirlerinde hala sahip oldukları kırılgan güvenli limanı yok edebilir.

"Boş ver." Başını salladı. "Haklısın, bu kötü bir fikir."

O hiçbir şey söylemedi, ama ertesi gün, onu öptüğünde, farklıydı.

Daha aç.

Birkaç günlüğüne ayrıldıktan sonra geri döndü ve dokunuşu ateş gibiydi, dişleri boynunu okşuyor, yüzü cildine gömüldü, onu içine çekiyordu. Isı onu sardı ve titreyerek inledi, vücudu onun karşısında sıvılaşıyordu.

"Durmamı söyle," dedi, ağzı kadının boğazındaydı. "Durmamı söyle."

Onu kendine çekti. "Durma. Durmanı istemiyorum."

Dişleri cildinde sürüngü ve kız, onun ellerini elbisesinin düğmelerine çekerek, onları açmasına yardım etti. Kız, onun dokunuşuna titreyerek, onu arzulayarak, parmakları çıplak cildinde kayarken.

Eskiden böyleydi. Bunu tekrar hissedince, onun ona dokunma, sarılma, onu tüketme şeklini hatırlayabildi.

Adam, kadının başı geriye düşene ve nefes nefese kalana kadar boynunu öptü. Kadının elleri, adamın çenesinin kıvrımlarını takip ederek

omuzlarına doğru kaydı, onun fiziksel hatırası derisinin altında uyanırken.

Onun yüzünü kendine doğru çekti. "Seni seviyorum," dedi ve onu öptü. "Keşke sana bin kez söylemiş olsaydım."

Gömleğinin düğmelerini buldu ve açmaya başladı, giysilerini iterek, ellerini onun teninde gezdirdi, parmakları vücudunun sıcaklığını arzuluyordu.

"Durmamı söyle, dururum," dedi, sesi boğuktu. "Durma," dedi,

parmakları titreyerek

kollarını sıyırırken parmakları titriyordu. Giysileri kayıyordu ve içinden bir arzu onu çekiyordu.

Yatağa itildi, göğüslerini öperken vücudu onun altındaydı, ama sonra her şey tersine döndü; orada yatıyordu, hareketsiz ve sessiz kalmaya çalışıyordu.

Eğer yapmazsa ne olacağına dair korkuyla donakaldı, başının üzerindeki yatak kanopisi ve üstündeki beden, her duygu sefil bir ihanetti.

Elleri dondu ve gözleri fal taşı gibi açıldı, kaburgaları ciğerlerini sıkıştırarak onu boğuyordu.

"Dur." Bu kelime içinden koparıldı, o kadar acı vericiydi ki ciğerlerini de beraberinde götürdü.

Kaine dondu, geri çekildi, ama onu yakaladı,

onu kendine çekti, bırakmadı, yüzünü omuzlarına gömdü, nefes aldı ve onun olduğunu hatırladı. Ve o onundu, onu bırakamazdı.

Vücudu titredi, hıçkırıklarını bastırmaya çalıştı.

Kaine nefes bile almıyordu.

"Sadece bir anlıktı," dedi, göğsü titreyerek. "Bir an için çok fazlaydı. Artık dur diyebileceğimi bildiğim için daha iyi olacak. İyiydi." Onu bırakmayacaktı. "İyiydi. Sadece bir an için ben... İyiydi."

Ama o, sonunda bırakana kadar çekildi. Oturdu.

Yavaşça, yüzü gergin, göz bebekleri küçülmüş, gözleri çatlamış buz gibi görünüyordu. Çok kırılgan görünüyordu.

Vücudu yara izleriyle kaplıydı. Elini uzattı ve gövdesinin neredeyse tamamını kaplayan bir yara izine dokunduğunda eli titredi.

"Sana ne yaptı?"

Adam başka yere baktı. "Ne isterse onu."

Kafasını onun omzuna yasladı, kollarını onun kollarına doladı ve bir zamanlar oldukları her şeyin yıkıntıları arasında, uzayan karanlıkta öylece oturdular. Sadece biraz daha zamana ihtiyaçları vardı.

HELENA, Cetus'a atfedilen tüm eserleri okumuş ve olası meşruiyet sırasına göre düzenlemişti. Cetus'un temel fikirlerini kavramaya başladığını hissediyordu, ancak onun yöntemlerine dair daha güncel bir bakış açısına ihtiyacı vardı ve bunu nerede bulabileceğini tam olarak biliyordu.

Kaine gittikten sonra, odasından çıktı, yavaşça hareket etti, gölgelerden kaçındı, duvarları kılavuz olarak kullandı.

Morrough'un hangi odalardan izliyor olabileceğini biliyordu ve mümkün olduğunca bunlardan kaçınmaya özen gösterdi.

Davies, Helena fuayeye ulaştığında ortaya çıktı, ama Helena ana kanattan geçip ilerlemeye devam etti.

Sonunda durdu ve etrafına bakındı. "Morrough beni burada görebilir mi?"

Davies yavaşça başını salladı.

Helena uzak kapıya doğru gitti. Çerçeve, kilitlemek için bükülmüştü. Demir rezonansı olmadan, bir kişi asla geçemezdi. Helena, ellerini çerçeveye koyup demiri bir perdeymiş gibi geri itti. Topuzu kavradı; basit bir kilit mekanizmasıydı.

Davies'e baktı, yüzünde hala ifade edebildiği tek duygu olan dehşet vardı.

"Üzgünüm," dedi Helena. "Onu görmem gerek."

"Hayır..." dedi Davies; sesi bozuk, boş ve nefes nefese çıkıyordu. Bunun Kaine mi yoksa protesto eden kadının kalan gölgesi.

Helena başını salladı. "Nasıl yapıldığını bilmeliyim."

Davies onu takip etmedi, kapının yanında durup, Helena ışığı açıp diziye doğru ilerlerken, dehşet verici bir şekilde "Hayır" diye yalvararak haykırdı.

Işıklar başının üzerinde dengesizce titriyordu. O çok küçük kafese bakarak, aylarca içinde kimin yaşadığını bilerek,
Helena midesinin bulandığını hissetti. Kalbi hızla çarpmaya başladı. Gözlerini zorlayarak odaya odaklandı.

Dizinin kenarında durdu, orada olanları gizlemek için yapılan tüm özenli çalışmaları inceledi,
Wagner'in verdiği eskiz ile Bennet'in dosyasında bulunan taslakları üst üste getirmeye çalıştı. Bu üçünün arasında bir yerde tam dizi vardı.

Parmakları yavaşça hareket ederek olası desenleri hissetmeye çalıştı, ama basit vivimansi dışında bir şey yapmayalı çok uzun zaman olmuştu.

Dizlerinin üzerine çöktü ve parmaklarıyla her şekli ve deseni izlemeye başladı. İlk birkaç seferinde, yerde sürünerek ilerlerken anlamsız geliyordu.
çizgileri takip ederek, enerjinin kalıplarını görselleştirmeye çalışıyordu. Sonunda anlam kazanmaya başladığında, bu üçüncü seferdi.

Bu bir animancy dizisiydi. Enerjinin hissini, izleyeceği kalıpları tanıdı.

Dizinin bir çizgisi boyunca parmaklarıyla tararken rezonansı parmaklarından yayıldı.
Evet, o hissi tanıyordu. Başka bir çizgi. Yanlış. Enerji asla o yönde bükülmezdi.

Yine yere sürünerek, daha yavaşça, her çizgiyi tekrar tekrar izledi, parmak uçlarına batan kıymıkları umursamadan.

Kalbi rahatlamayla çarpmaya başladı. Bunu çözebilirdi. Anlayabilirdi. Kalp atışlarının düzensiz temposu göğsünde bir ağrı yaydı, ama
bunu görmezden geldi ve bitirmeye çalıştı. Kalbi gittikçe daha hızlı atmaya başladı, ta ki ciğerleri ağrımaya başlayana kadar. Biraz daha.

Bunu kazıyabilmek için tüm diziyi zihninde tamamlaması gerekiyordu.

Zemin bulanıklaştı. Odaklanmaya çalışarak gözlerini kuvvetlice kırptı.

Parmakları kanıyordu, onları kalbine bastırmak için uzanırken , vücudu soğuyordu. Kalbi kontrolsüz bir şekilde hızla atıyordu. Yavaşlatmaya çalıştı, ama bu
koşan bir atı yakalamaya çalışmak gibiydi.

Oda sallandı. Demir kafes ve kapı, omuzu yere çarptığında zarifçe yana doğru sallandı ve ters döndü.

Oda karardı, ışıkların titrek tıklaması kayboldu.

UYANDI, SERSEMLEŞMİŞ, odasındaki yatakta yatıyordu, göğsü sanki kurşun ağırlık eziliyormuş gibi ağrıyordu. Kaine yanında oturuyordu, eli onun elindeydi.

Oraya nasıl geldiğini hatırlayamıyordu. Bilekleri zonkluyordu ve içlerinde nulliumun ölü hissini hissedebiliyordu.

"Doktor az önce çıktı," dedi ona bakmadan. "Görünüşe göre, hapis ve hamileliğin getirdiği stres ve sıkıntıdan dolayı düzensiz kalp atışı gelişmiş.
Komada bunu tespit ettiler, ama seni sakin tutabilirsem kendiliğinden düzelebileceği söylendi. Ancak şu anda bu pek olası görünmüyor."

Helena ne diyeceğini bilemedi.

Çenesi birkaç kez hareket etti. "Senin o lanet olası işkence odasındaki lanet olası dizinin ortasında baygın halde bul
seni o lanet olası işkence odasındaki lanet olası düzeneklerin ortasında baygın halde bulduğumda nasıl hissettiğimi biliyor musun?"

"Üzgünüm," dedi kız. "Seni oraya geri göndermek istemedim."

Nefes verdi, başı öne düştü. Öfkeli görünüyordu, ama elini sıkıca tutuyordu.

"Panik atak değildi," dedi kız. "Morrough'un dizi nasıl kullandığını, tasarımın nasıl işlediğini biliyorum.

Nasıl yaptığını anladım. Sadece rahatlamıştım. Kalbim kontrolünü kaybetti."

Ona baktı, gözleri yanıyordu. "Sence bu durumu daha iyi hale getirir mi? Kalbin durabilir ve ben burada olmazsam, sen öleceksin. Tıpkı..." Sessizleşti. "Bana bunu yapma."

Ağzı kurudu. "Ama seni kurtarmak zorundayım."

"Hayır." Bu kelime keskin bir tondaydı. "Kurtarmak zorunda değilsin. Kurtaramazsın da. Bunu hiç anlamayan tek kişi sensin."

Ağzını açtı, ama o onu kesip sözünü kesti.

"Birbirimize gerçeği söyleyeceğimize dair anlaşmıştık ve gerçek bu. Beni kurtaramazsın. Ben kurtarılamam."

O, oturmak için çabalarken, göğsü sanki

"Bunu bilemezsin. Bırak da ben deneyeyim."

O, ondan uzaklaşıp ayağa kalktı. Kız, onun öfkeyle çıkıp gideceğini sandı. Yataktan kayarak, ona yetişmeye çalıştı.

"Kaine."

Yatağın ucunda durdu. "Her şeyi elde edemezsin, Helena," dedi sonunda. "İstediğin her şeyi elde edemeyeceğini anlaman gereken bir nokta vardır. Seçim yapmalı ve bunun senin için yeterli olmasına izin vermelisin. Başka insanların da var. Holdfast'a Lila ve oğluna bakacağına söz verdin. Sana ihtiyacı olan bir bebeğin var ve bunu biliyorsun."

Kafasını salladı. "Seçim yapmak istemiyorum. Her zaman seçim yapmak zorunda kalıyorum ve seni *asla* seçemiyorum. Seni seçememekten çok yoruldum."

O da ona baktı. "Sen seçim yapmıyorsun. Bana istediğim her şeyi vereceğine söz verdin. Beni kurtarmaya çalışırken kendini beni kurtarmaya çalışırken kendini mahvetmeni istiyorum. Git. Yaşa. Kızımıza ikinizi de kurtardığımı söyle. İşte... istediğim bu."

“Ama çok yaklaştım. Bunu çözebilirim.”

Sonra ona doğru geri döndü. "Araştırmanın sağlığını etkilemesi durumunda,

bırakacağına söz vermiştin."

“Biliyorum, ama...”

Neredeyse hıçkırık gibi bir kahkaha attı. "Biliyor musun, sen tanıdığım en kötü söz tutan insansın."

Boğazı düğümlendi. "Önemli olanları tutuyorum." "Hayır."

Başını salladı. "Senin yaptığın şey, çok fazla
çelişkili vaatler, istediğinizi seçip seçebilirsiniz
Biraz senin yöntemini düşündüm." Başını eğdi. "Bu yüzden benim için önemli olan hiçbir vaadi tutmuyorsun."

Ona doğru uzandı, parmakları kalçasını okşadı. "Bu bebeği önemsiyorsun. Onun için sürekli endişelendin
sürekli endişelendin ki, başına geleceklerden
ne olacağı konusunda endişelenerek kalbini mahvettin. Şimdi beni kurtarmaya o kadar odaklanmışsın ki, *onun* sana bağlı olduğunu sana bağımlı olduğunu unutuyorsun. Onu senden koruyamam. Beni kurtarmaya çalışırken kendini tehlikeye atmak onu tehlikeye atar."

Helena'nın boğazı düğümlendi. Geri çekilmeye çalıştı ama adam onu yakaladı, omuzlarından tuttu ve ona bakmaya zorladı. "Beni bırakmalısın artık."

"Yapamam." Başını salladı. "Durursam sakinleşeceğimi mi sanıyorsun? Bu odada oturup seni kaybetmeyi beklemekten başka yapacak bir şeyim yoksa? Sen yapmazsın. Asla yapmazsın."

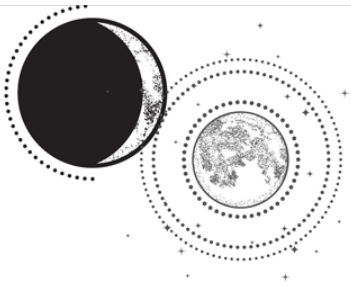
Sonunda uzlaştılar.

Kaine onu odaya geri götürdü ve saatlerce yerde emekleyerek dizinin her ayrıntısını gravür plakalarına kopyalamasına izin verdi. Zamanı olduğunda, onunla birlikte kütüphaneye gitti ve ona animansını kullanmasına izin verdi,
göğsündeki tılsımı inceledi, ama artık onsuz odasından dışarı adım atmıyordu.

Bir akşam, bir günden fazla bir süre sonra geri döndü, yüzünde taş gibi bir ifade vardı. "Yarın evde kalman gerekecek. Bir akşam yemeği partisi olacak. Aurelia bunun için geri dönüyor, ve geri kalan Ölümsüzler."

"Ne için?"

Adam ince bir gülümsemeyle, "Onları hiçbir sorun olmadığına ikna etmem gerekiyor," dedi.

BÖLÜM 70

Julius 1789

HELENA PERDELERDEN DIŞARIYI İZLEDİ.

hayatta olan ve ölmüş hizmetçiler şehirden getirildi. Kaine, ona istenmeyen ziyaretçilerin gelmemesi için kapıyı kilitlemişti istenmeyen ziyaretçilerin gelmemesi için kapıyı kilitlemiş ve hizmetçilerden birini odada onunla birlikte bırakmıştı.

Kapının bu kadar ağır ve sağlam olduğunu hiç fark etmemişti.

Arabalar akşamüstü geldi.

ölümsüzlerin, korktukları katilin evine girmesini izlemek komikti.

Endişelenmemeye çalıştı. Kaine bu akşam için endişeli görünmüyordu, ama o ikna edici bir yalancıydı.

Akşam ilerledikçe, Morrough'un dizilim yapısını tersine çevirme girişimlerine odaklanmaya çalışıyordu ki, heykel gibi hareketsiz duran hizmetçi aniden harekete geçti, Helena'nın kitaplarını ve notlarını hızla topladı ve hepsini yatağın altına itti.

Biri geliyordu.

Son kağıtları da sakladılar ve

Oda demirlerin kayma sesiyle dolduğunda, her şey yatak eteği ile örtülmüştü. Helena kendini yatağa attı

yatağa atladı ve yanına kıvrıldı. Bir an sonra kapı açıldı ve Stroud, hemen arkasından Kaine ile birlikte içeri girdi.

"Bunun nasıl yardımcı olabileceğini anlamıyorum," dedi Helena, sahte bir şaşkınlıkla onlara göz kırptı. "Durumunun

durumunun hassasiyetini biliyorsunuz."

"Şu anda çok hassas durumlar var," dedi Stroud, Helena'ya doğru yürüyüp onu sallayarak. "Yüce Büyücü, güçlü bir imaj yansıtmamız gerektiğini çok net bir şekilde ifade etti
güçlü bir imaj yansıtmamız gerektiğini açıkça belirtti. Tüm bu suikastlar onların yenilmezlik duygusunu tehdit etti ve korkularının rejimi zayıflatmasına izin verirsek, hepimiz acı çekeceğiz. Onlara bir çözümün yolda olduğunu göstermeliyiz."

"Ve sorgulama için buraya gönderilen hamile bir tutsağı sergilemenin onları rahatlatacağını mı düşünüyorsun?"

"Neden hamile olduğunu açıklamak yeterli olacaktır. Paranoyaklıklarından dolayı bizim sözümüze inanmayacaklar, ama bunu
Onu gördüklerinde. O, Principate'in son sponsorlu öğrencisiydi." Stroud Helena'ya baktı. "Kalk ve karnın görünecek kadar ince bir şey giy."

Çıplak olmadığı sürece hamileliği neredeyse hiç belli olmuyordu; Helena, bunu belli edecek bir şey giyebileceğinden şüpheliydi. Ayağa kalktığında bu ayrıntı hemen göze çarptı.

"Oh, Tanrı aşkına." Stroud gardıroba gitti
ve bir gecelik çıkardı, sonra Helena'nın elbisesinin önüne sıkıştırarak karnının belirgin şekilde şişkin görünmesini sağladı.

"İşte oldu. Hadi gel." Stroud, Helena'yı kolundan tutup kapıya doğru çekmeye başladı.

Helena Kaine'e baktı, ama yapılacak bir şey yoktu.

Ana kanada olan yolculuk, Helena'nın hatırladığından hem daha uzun hem de daha kısaydı. Büyük fuayeye vardıklarında, Helena'nın göğsü sıkıştı.
nefes almaya çalıştı.

Stroud'un parmakları koluna gömüldü. "Tek kelime etme."

Stroud Helena ile birlikte içeri girdiğinde herkes ona döndü ve Helena, saçları dağınık, hamile olduğu belli olan,

hamile olduğu belliydi, bu da saygın bir Kuzeyli kadının asla göstermeyeceği bir durumdu.

Onun görünüşü sessizlikle karşılandı. Helena'nın gözleri odanın içinde dolaştı. Birkaç yüz tanıdı; Aurelia da oradaydı, Crowther'ın yanında somurtarak duruyordu.

Atreus, diye hatırladı Helena. Cildi griydi, şakaklarında hafif benekler vardı ve artık ateşleme yüzükleri takıyordu.

"Bu gizli proje mi?" dedi bir adam öfkeli bir inanmazlıkla. Helena onun sesini tanıdı. Uzun
sakal ve geri çekilen saç çizgisi vardı. "Bütün ülkenin gazetelerde okuduğu proje mi?"

"Tabii ki hayır," dedi Stroud, sesinde savunmacı bir tonla. "Yüksek Necromancer'ın gerçek planlarını gazetelerde yayınlayacağını mı sanıyorsunuz? O buraya başka bir amaçla getirildi ve sizler bunu öğrenecek ayrıcalıklı azınlıksınız. Hepinizin hatırlayacağı gibi, bu yabancı
Holdfastlar'ın büyük masraflar yaparak buraya getirdiği yabancı öğrenci."

Bu hatırlatma üzerine birkaç kişinin yüzü karardı.

"Yüce Necromancer, onun nadir bir rezonans formuna sahip olduğunu keşfetti ve bunu geliştirmekle büyük ilgileniyor. Süreç tamamlandığında, Yüce Necromancer daha önce hiç görülmemiş bir güç seviyesine ulaşacak."

"Yani onda bir sorun olduğunu kabul ediyorsunuz?" Bu, odanın diğer ucundaki bir lich'ten geldi. Helena, Sebastian Bayard'ı görünce kalbi durdu. Soluk saçları ve gözleri vardı, ama artık cildi griydi.

Stroud dudaklarını büzdü. "Kabul ettiğim şey, Yüksek Necromancer'ın bu dünyadaki hiçbir ruhun hayal edemeyeceği şekilde ölümlülüğü yendiği
, ve bunu başardığında, ki başaracağından eminim, bu hepimizin yararına olacaktır. Bazılarınız savaş sırasında
Bennet'in yeni canlı bedenlere tılsımlar yerleştirme yöntemini izlediğini hatırlayabilir. Bu çok önemli bir hedefti."

Birkaç lich başını salladı.

“Bu ilk girişimler başarısız oldu ve savaşın getirdiği kısıtlamalar nedeniyle çabalarımızı başka alanlara yöneltmek zorunda kaldık. Ancak o zamandan beri, Yüksek Reeve ve benim yakından işbirliği yaptığımız yeni bir yöntem keşfedildi
mükemmelleştirmek için yakından işbirliği yaptığımız yeni bir yöntem keşfedildi. Yüksek Necromancer'ın fiziksel formu çürüyor, ancak kimse onun gücünü inkar etmeye cesaret edemiyor. Ruhunu yeni bir bedene aktaracak ve
böylece hayal edilemeyecek bir güç seviyesine yükselecek.
Bunu yaptığında, sizin de aynısını yapmanıza izin verecek."

"Ne yeni bedeni?" İlk konuşan adamdı.

Stroud gülümsedi ve Helena'yı daha görünür olması için öne itti. "Tutsağımızın bizim için ürettiği beden."

Herkes Helena'ya baktı. Kalbi deli gibi atıyordu ve sakin kalmaya sakin kalmaya çalışmaya odaklanmıştı. Kaine'in öfkesinin derisinin altında kaynadığını hissedebiliyordu.

Alaycı kahkahalar duyuldu. Oda
bulanıklaştı.

"Bunu bir bebek olarak düşünmeyin," dedi Stroud keskin bir sesle,
yeterince yüksek sesle, Helena'nın çarpan kalbinin sesini bastıracak kadar. "Bu sadece doğru rezonansa sahip insan malzemesi."

Stroud'un yüzü kıpkırmızıydı. Alay yerine hayranlık beklediği belliydi hayranlık beklediği belliydi. Helena'yı sertçe geri çekti.

"Bennet ile kimera projesinde çalıştım; büyüme hızlandırma yöntemlerinde oldukça bilgiliyim. Birkaç ay sonra fetüs yaşayabilir hale gelecek ve liderimiz için yeni bir vücut yaratmak için gerekli rezonansa sahip malzemelere sahip olacağım. Yeni formuna yükseldiğinde, o
ona *sadakatle* hizmet edenlerin de onu takip etmelerine ve yeni bedenler almalarına izin verecek.

Birkaç lich dikleşti, özlemleri yüzlerinden okunuyordu. "Demek programınızın amacı buydu?"

Helena, Crowther'ın sesini duyunca titredi.
Atreus'un hala Aurelia'nın yanında durduğu odanın arkasından gelen sesine titredi.

Aurelia'nın yanında duruyordu. Oğlu Ferron'dan çok yeni eşi Ferron'u seviyor gibiydi.

"Bu sürecin ekonomik faydası meşru," dedi Stroud ciddi bir ifadeyle. "Ama gizli amaçlarım olduğunu itiraf ediyorum."

"Durun." Aurelia'nın sesi odada cam kırılma sesi gibi yankılandı. "Baba kim?"

"Yüksek Necromancer tabii ki..." Undying'lerden biri dedi ama sonra durakladı, Helena'ya bakarak yeniden düşünmeye başladı.

Bir diğeri, yağlı parlak yüzlü ve kalın bıyıklı bir adam, havlayan bir kahkaha attı. "Onunla eğlendiğini biliyordum, Ferron."

Aurelia'nın yanakları kıpkırmızı oldu.

"Ebeveynlik, rezonans temelinde belirlendi. Yüksek Necromancer, kocanızı en uygun kişi olarak gördü," dedi Stroud uzlaştırıcı bir sesle. "
Sizi temin ederim Bayan Ferron, kocanızın işbirliği hiçbir şekilde sizinle ilgili değildi..."

Birkaç kişi güldü.

Aurelia tehlikeli bir şekilde soldu. "Çıkın! Hepiniz, çıkın!" En yakınındaki şeyi, bir vazoyu aldı ve doğrudan Helena'ya fırlattı.

Helena, Stroud'un elinden zorla çekildi. Porselen, kafasının yanından geçip arkasındaki duvara çarparak parçalandı.

Kaine onun yanında duruyordu, gözleri parıldıyordu, neredeyse beyazlaşmıştı. "Katılıyorum." Sesi havada yankılanır gibi uğulduyordu. "Rejimin gücü veya istikrarı hakkında daha fazla şüphesi olan varsa, kişisel olarak beni görmeye gelebilir."

Bir duraklama oldu ve ardından birkaç Undying özür dileyerek kapıya doğru yöneldi.

Oda boşaldığında Stroud, Kaine'e döndü. "Yüce Büyücü, bunun diplomatik bir toplantı olacağını ve onları itaat etmeye zorlamak için tehdit etmemek gerektiğini açıkça belirtmişti."

diplomatik bir toplantı olacağını ve onları itaat ettirmek için tehdit etmemesi gerektiğini açıkça belirtmişti."

Kaine'in gözleri hâlâ parlıyordu. "Onların anladığı tek şey güç ve korkudur. Hak iddia eden

Şimdi senin sayende çözmem gereken hoş olmayan bir iç mesele var. Kendin çıkabilirsin ve büyük liderimize, Ölümsüzlerin başlarını eğmeye devam edeceklerini

çünkü bunun sahip olduklarını korumak için tek yol olduğunu biliyorlar."

Stroud'un yüzü buruştu, ama kendini toparlayıp odadan çıktı.

Helena, son kalanlar da ayrılırken etrafına bakındı ve iki yüz daha tanıdığında gözlerini kırptı.

Stroud ve Aurelia dışında odadaki tek kadınlardı. Pencerelerin yanındaydılar. İkisi de güzeldi, ancak birinin cildi hafif gri renkteydi; yüz hatları yumuşaktı ve bakışları soğuktu.

gözleri. Diğeri ise neredeyse tilki gibi bir havası vardı. Helena'ya bakıyordu, alt dudağı dişlerinin arasında sıkışmıştı.

Ivy ve Sofia Purnell'di.

Ivy, yüzünde şaşkın bir ifadeyle Kaine'e baktı. Helena'ya dönerek bir şey söylemek ister gibi göründü, ama sonra gözlerini kaçırdı ve Sofia'nın elini tutarak oradan ayrıldı.

Sonunda Helena ve Kaine, Atreus ve Aurelia ile baş başa kaldılar.

Kaine Helena'nın yanından geçerek ailesinin yanına doğru yürüdü. "Onu odasına götürün," dedi omzunun üzerinden.

İki hizmetçi öne çıktı, ama Aurelia konuştu.

"Hayır! O kalmalı. Onu hep sakladın, sadece senin ona yaklaşmana izin verdin. Sonuçta düşündüğüm gibiymiş."

Kaine'in yüzü gerildi. "Stroud'un dediği gibi, bu Yüksek Büyücü'nün kişisel emriydi. Sizi temin ederim ki

bu süreçte yer alan hiç kimse için hoş bir şey olmadığını garanti ederim."

"Ne yazık," dedi Atreus, Crowther'ın alçak sesiyle. Crowther'ın bulanık gözleri Helena'nın üzerinde yavaşça dolaşırken, ondan keskin kimyasallar ve lavanta kokusu yayılıyordu. "Bunun en azından
en azından ailene karşı görevini yerine getirmen için sana enerji verdiğini duymayı umuyordum. Güvenilir kaynaklardan, savaş sırasında belirli şehir kuruluşlarında düzenli olarak bulunduğunu öğrendim. Yani açıkça deneyim veya yetenek eksikliğin yok, bu da bana motivasyon eksikliğin olduğunu düşündürüyor."

"Senin mirasın hakkında endişelenmekten daha iyi şeyler yapabilirim," dedi Kaine, gözleri kötülükle parıldayarak.

Atreus bir anlığına ona sert bir bakış attı ve sonra hareket etti. aniden Helena'ya doğru. O, içgüdüsel olarak Kaine'e doğru çekildi.

Atreus oğluna keskin bir bakış attı. "Bir tutsak için senden pek korkmuyor gibi görünüyor."

Kaine uzanıp Helena'yı babasından uzaklaştırdı. "Bu, Aurelia sayesinde oldu. O,
öfkeyle esirime saldırdıktan sonra, ben de kahramanca kurtarıcı rolünü üstlendim." Kaine, Helena'ya gülümsedi, gözleri buz gibi ve alaycıydı. "Öyle değil mi?"

Helena titriyormuş gibi davranmasına gerek yoktu. Kalbi o kadar hızlı atıyordu ki, odada her şey dönüyordu.

"Onu gece için yatırmamın zamanı geldi. İkiniz de kendiniz çıkabilirsiniz." Kaine, Helena'yı arkasında sürükler gibi görünerek ayrılmak için döndü.

Atreus tekrar konuştu. "Yüksek Büyücü geçmişte sana uzun bir ip vermiş olabilir, ama sen
onun seni bir köpek gibi kullanmasına izin vererek hem yeteneklerini hem de önemini abartmışsın. Şimdi de o seni bir köpek gibi davranıyor. Görünüşe göre öldürmek, senin iyi yaptığın tek şey."

Kaine'in yüzünde hiçbir ifade yoktu, ama Helena onun irkildiğini hissetti.

"Diğerlerini itaat ettirmek için tehdit edebilirsin, ama ben senden korkmuyorum," dedi Atreus. "Çok yükseğe uçtun ve sana kalan tek şey büyük bir düşüş." Kaine'in parmakları Helena'nın koluna kaskatı kesildi.

"Burası benim evim," dedi Atreus, "ve artık başarısız olduğun görevleri benim tamamlamam gerektiğine göre, bana emir veremezsin.
Belki de işimi bitirdiğimde, büyük liderimizden sana bir varis yapmanı emretmesini isteyeceğim, çünkü kölece itaat, sahip olduğun tek nitelik gibi görünüyor."

Kaine arkasına bakmadı. "İstediğini yap. Umurumda değil."

Hızla yürüdü ve evin batı kanadına ulaşana kadar durmadı, Atreus ve Aurelia'yı çok geride bıraktı. Sonra durdu, dönüp yüzünü tuttu
gözlerini inceledi ve kız, sinirlerinde onun rezonansını hissetti, kalbinin düzensiz çarpıntısı yavaşladı.

Alnını onun alnına dayadı. "Özür dilerim. Stroud'un bu kadar aptalca bir şey yapacağı aklıma gelmemişti."

"Önemli değil. Artık bitti," dedi. "Baban, başarısız olduğun görevlerin artık ona ait olduğunu söylerken ne demek istedi?"

"Önemli değil. Gel, odana geri dönelim."

Kız kıpırdamadı. "Ne oldu?"

O nefes verdi. "Katili yakalama görevi babama yeniden verildi."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Hiçbir şey. Hiçbir şey bulamayacak. Shiseo'nun elçisi bir haftadan biraz fazla bir süre sonra geri dönecek."

Bu haber, karnına yumruk yemiş gibi hissettirdi. Zamanın azaldığını biliyordu, gece gökyüzüne her baktığında bunu görebiliyordu, ama Shiseo'nun dönüşü haberi bunu çok daha kesin hale getirmişti
kesin hale getirdi. Odasına varana kadar sessiz kaldı. "Burada olan kız, kız kardeşi ile birlikte. Onu tanıyor musun
tanıyor musun?"

Kaine gözlerini kısarak baktı. "Herkesi Enstitü'ye sokan oydu."

"Crowther'ın adamlarından biriydi. Luc'u kurtardığımızda kız kardeşi öldüğü için onu öldürdü," dedi Helena başını sallayarak. "Yanındaki nekrotralın hayatta olduğuna inanıyor."

"Yeniden canlandırma Morrough'un işi. Nadiren bu kadar ayrıntılı işlerle uğraşır, ama bu durumu açıklıyor. Onu
onu çoktan öldürmüş olurdum, ama nekrotral olmadan hiçbir yere gitmediği ve
başka kimseyi yanında tutmuyor."

SPIREFELL, Atreus ve Aurelia'nın varlığıyla bir kez daha hayaletli hissetti.

Avluya bakan odasından Helena, gelenleri duyabiliyordu. Bir kamyonun içeri girip mahkumların depo binalarından birine sürüklendiğini, Kaine ve babasının merdivenlerde durduğunu izledi.

Kaine uzaklaşmaya başladı, ama Atreus sert bir sesle onu çağırdı. Kaine yavaşça döndü ve babasını takip ederek içeri girdi.

Ardından gelen çığlıklar pencereleri delip geçti ve evin dolambaçlı koridorlarında yankılandı. Çığlıklar bitmek bilmiyordu.

Helena perdeleri kapattı ve odasının uzak köşesine kıvrılarak sesleri duymamaya çalıştı.
çok fazla anısı v a r d ı .

Bir dokunuşla irkildi ve başını kaldırıp önünde duran Kaine'i gördü. Onu inceledi. Yakın zamanda yıkanmış olduğunu anlayabilirdi; saçları nemliydi.

Birbirlerine baktılar, tüm bu olanların ağırlığını hissederek.

"Hiçbiri... hiçbiri bir şey söyledi mi?
"Seni suçlayacak mı?" diye sordu, sesi kısılmıştı.

Gözleri titredi. "Hayır. Hiçbiri bir şey bilmiyordu." Zorlukla yutkundu.

Her kelime. Her hayat. Senin yüzünden.

Konuşamadı.

"Geç oldu. Yemek ister misin?" diye sordu Kaine sonunda.

O, odanın karşısındaki masanın üzerinde duran tepsiyi gördü. Odanın gölgeleri uzundu. Bütün gün köşede saklanmıştı.

Çenesi titriyordu, boğazı düğümlenmişti.

"Neden bunu burada yapıyor?" diye sordu, sanki bunun nerede olduğu bir fark yaratıyormuş gibi.

"Casuslar olduğuna inanıyor ve bu yüzden katil bu kadar etkili. Spirefell'in güvenli kalan tek yer olduğuna ikna olmuş." Başını eğdi. "Yemeye çalışmalısın. Bu akşam onunla ve Aurelia ile akşam yemeği yemem bekleniyor."

ton ile akşam yemeği yemem bekleniyor."

Ayağa kalkmaya başladı, ama kız elini uzattı. "Sonra geri gelir misin?"

Karanlıkta onun gümüş rengi gözlerini

görebiliyordu. "Eğer istersen."

Sessizlik içinde, dizilerini ve tüm notlarını çıkardı, onları inceledi, geliştirdiği tasarımın belirli bileşenlerini değiştirdi, parmaklarını desenler üzerinde gezdirirken gözlerini kısarak

desenleri izledi, enerjiyi hissetmeye çalıştı ve doğru hissedip hissetmediğini hatırlamaya çalıştı.

Animansiyon için tasarlanmış simya dizileri hakkında başvurulacak

kitaplar, kaynaklar yoktu.

kimyasal diziler için başvurulacak kaynak yoktu. Bilgi parçalarına ve kendi deneyimlerine güvenmek zorundaydı.

Dizilerin mükemmelleştirilmesi yıllar, bazen on yıllar

sürebilirdi. En iyi ihtimalle, bunu doğru yapmak için tek bir

şansı olacaktı.

"SHISEO birkaç gün içinde DOĞU NOVIS'e ulaşacak," dedi Kaine ona. Çit labirentinde yürüyorlardı, çünkü

orada evden görünmüyorlardı ve ani çığlıkları duyamayacak kadar uzaktaydılar. "Bir hafta içinde burada olacak."

Helena'nın midesi düğümlendi. "Oh."

Ona yakında olacaklara hazırlıklı olması gerektiğini söylediğini biliyordu, ama hazırlıklı olmak gibi gelmiyordu,

darbe almış gibi hissediyordu.

Boğazı birkaç kez hareket etti. "Sence seninle kütüphaneye gitme şansım var mı? Gözümden kaçan bir şey olup olmadığını görmek istiyorum."

"Eğer istediğin buysa."

Kütüphanede, eski tarih kitaplarını ve simyanın özellikleri üzerine yazılmış yorumları ararken, koridorlarda yavaşça ilerlerken onun bakışlarının ağırlığını hissedebiliyordu.

Onu izlerken, gözlerinde o kadar belirgin bir keder vardı ki, bunu daha önce nasıl fark etmediğini bilmiyordu.

Onun için, onun yaptığı şeyin onlardan zaman çalmak olduğunu biliyordu. Eğer bir şey bulamazsa, her şey boşa gitmiş olacaktı. Birlikte geçirebilecekleri anları, var olmayan bir çözüm aramakla geçirmişti.

Yine de, parmakları titreyerek raftan başka bir kitap daha aldı ve yığına ekledi.

"Bunlar da."

"Sanırım... Ruhunu geri getirmek için ihtiyacım olan düzeni ve tüm malzemeleri buldum," dedi Kaine ertesi gün geldiğinde. Yatağın kenarında oturuyordu, elleri boştu, yemeğine dokunmamıştı.

Kaine durdu ve kapıyı kapattı. "Öyle mi?"

Sol eli kontrolsüz bir şekilde kasılmaya devam ediyordu ve kalbi göğsünün içinde bir yumruk gibi atıyordu.

"Dizinin tabanını değiştirirsek, iç bileşenlerini enerjiyi tutmak için kullanabilirim, ben de amaçlayarak ruhunu diğerlerinden ayırabilirim." "Ama?"

Yutkundu. "Luc öldüğünde, bu yavaşça oldu. Cetus... Morrough onu o kadar çok zarar vermişti ki, Cetus öldüğünde ruhu

Cetus öldüğünde tutunamadı. Nasıl yapacağımı bilmiyordum —Ruhun bedeninden koparıldı. Onu geri getirebilirsem, zamanla belki yeniden bütünleşebilir, ama en azından başlangıçta onu

en azından başlangıçta onu sabitlememiz gerekir, tıpkı hizmetkarların ruhlarının şu anda yaptığı gibi, filakteriye."

"Bir kurban ruhuna ihtiyacın olacak."

O başını salladı. "Onlar da istekli olmalı. Aksi takdirde bir arada kalamaz, işe yaramaz."

"Ah," dedi sadece.

Kadın çenesini titreyerek zorlukla yutkundu. "Belki yeniden başlarsam başka bir şey bulabilirim. Belki de yanlış bir açıdan yaklaşmışımdır."

O sessiz kaldı.

Kadının göğsü titredi. "Ya da... Düşündüm de, ya önce filakteriyi ele geçirmeyi öncelik haline getirsek ve gitseniz. O zaman onu incelemek için bir ayım daha olur, değil mi? Bir bomba yapabilirim —biz yapabiliriz—burada eski bir demirci dükkanın var. Yüksek ısı veya büyük bir patlama olmaz. Nullium kullanırsak, Morrough yaralanırsa, sen filakteriyi alabilirsin ve sonra kaçarız ve... ve ben o zaman bir çözüm bulabilirim."

Kaine'in yüzü ifadesizdi, ona doğru yürürken bakışları sinir bozucu bir sabırla doluydu. "Hamileyken patlayıcıları güvenli bir şekilde kullanabilir misin?"

Boğazı düğümlendi. "Birlikte çalışabiliriz — sana nasıl yapılacağını anlatabilirim —"

Kaine elini tutup kendi elinin üzerine koydu. Parmakları birkaç kez seğirdi ve Helena'nın tüm eli kasılmaya başladı.

"Aramızda bomba yapabilecek kadar eli titremeyen kim var?"

Helena elini çekip parmaklarını o kadar sıkı bir yumruk haline getirdi ki, parmak uçlarının altında metakarpal kemiklerini hissedebiliyordu. Oda dönmeye başladı ve onu yataktan düşürecek gibi oldu. Diğer elini yatak şiltesine sıkıca dayayarak dengede kalmaya çalıştı. "Şey, belki ben..."

"Helena, yorgunum."

Başını kaldırıp onun gözlerine baktı. Savaş onu yiyip bitirmişti; onu kemiklerine kadar oyup, o zaman bile durmamıştı. Artık bir hayaletten farksızdı.

Sırtındaki dizilişi gördüğü andan itibaren, eğer hayatta kalırsa, bu onu dünyasını tek bir noktaya indirgeyecek ve o noktadan asla sapmayacağını biliyordu. O noktayı o yapmıştı.

Helena tehlikede olduğu sürece duramazdı ve bu onu neredeyse yok olana kadar yıpratmıştı. O sadece baktığı bir son nokta istiyordu.

Omuzları titredi. "Ama... ben seni kurtarmak istiyorum."

"Biliyorum." Nazikçe söyledi. "Ve bunu yapabilecek biri varsa, o da sen olurdun. Ama sen gitmeden ve kendini bu işe kaptırmadan önce sana veda etmek istiyorum."

Onu kollarına çekti, çenesini kızın başının üstüne koydu.

Ama zihni durmak bilmiyordu. O ayrıldığında, araştırmasına geri döndü. Sıfırdan başladı.

Onun geldiğini duyduğunda, her şeyi kaldırdı ve bundan bahsetmedi. Adam zaten biliyordu, ama ikisi de bilmiyormuş gibi davrandılar.

Onu öptü. Onu yatağa itti ve bacaklarını onun kucağına kadar kaydırdı, parmaklarını ve vücudunu onun vücuduna uydurarak, onun her şeyini istedi.

Adam boynunu öperken, kadın onun giysilerindeki düğmeleri ve fermuarları buldu, ta ki onun tenine dokunana kadar. gömleğini omuzlarından aşağı itti, ellerini beline yönlendirdi.

Elleri onu kavradı, başparmakları alt kaburgalarına bastırdı, onu kendine doğru çekti.

Ellerini titreyerek elbisesinin düğmelerini açmaya başladı, parmakları o kadar titriyordu ki düğmeleri açmakta zorlandı. Kaine ellerini onun ellerinin üzerine kapatmaya çalıştı, ama o ellerini çekip kurtardı.

"Bunu istiyorum," dedi, sesi titriyordu. "Gitmeden önce bunu bizim şartlarımızla istiyorum, lütfen..."

Sesi çatladı.

"Bu bizimdi..." Yutkundu, gözlerini sertçe kırpıştırdı. "Onlar bunu bizden aldı, ama bu bizimdi."

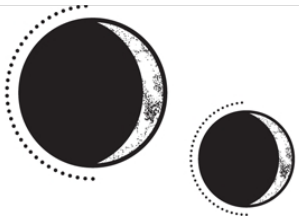
Geri kalan düğmeleri de ilikledi ve elbisesinin
beline kadar kaymasına izin verdi. Kollarını onun boynuna doladı, onu kendine çekti ve öptü.

Onun üzerinde kalarak, bacaklarını onun kalçalarına doladı ve vücutları birleşti. Adam parmaklarını kadının beline doladı
ama onu aşağı itmedi, hazır hissettiği hızın ötesine geçmesine izin vermedi. O kalçalarını öne doğru salladığında adam düşük bir inilti çıkardı.

Hatırlamamaya, başka zamanlarla karşılaştırmamaya çalıştı, sadece şu ana odaklanmaya, kendini o ana
ama bu tanıdık bir duyguydu...

Daha önce de böyle olduğunu hatırladı, yavaş ve samimi. Onunla seviştiğinde dokunuşunun yakıcı saygısı.

Öyle olmuştu. Sevişmek. Onların yaşadığı şey buydu.

BÖLÜM 71

Julius 1789

HELENA METAL GİBİ AŞINİYORDU; ERİYOR, ÇÜRÜYOR,
parçalara ayrılıyordu. Kendini parçalanırken hissettiği için göğsünde sürekli bir acı vardı.

Kaine'e söylemek istediği o kadar çok şey vardı ki, boğazı ağrımaya başlamadan ve kalbi çarpmadan bunları düşünemiyordu ağrımaya ve kalbi çarpmaya başlamadan düşünemiyordu ve ağlamaya başlıyordu. Daha önce hiç ağlamaya meyilli biri olmamıştı, ama hamilelik bu özelliğini ortaya çıkarmış gibiydi. Ayrılışına kadar kalan süre onu yavaş yavaş parçalıyordu.

Bir gün, ağlamak yerine, ona öfkeyle bağırdı.

Onun planları aptalca ve bencilceydi. Onun ölmesi ve her şeyi ona bırakması adil değildi. Lila'yı kurtarmaya yardım etmesine izin verseydi, bunların hiçbiri olmayabilirdi. Ona güvenip bu kadar kontrolcü olmasaydı, birlikte çalışmalarına izin verseydi, her şey farklı olabilirdi. Hepsi onun suçuydu.

O, nefes nefese kalana kadar her şeyi söylemesine izin verdi. göğsünü tırmalayarak kalbinin düzenli atmasını sağlamaya çalışana kadar, ve o bunu onun için yapmak zorunda kaldığında,
onun ellerini çekmeye çalıştı.

Babası onu çağırdığında, kız öfkeyle kalakaldı ve onun bunu kasten yaptığını anladı.

O, kadının zihninin yıkıcı yönlerini biliyordu. Kadın Spirefell'e geldiği andan itibaren, onu kışkırtmak ve düşmanlaştırmak için elinden geleni yapmıştı. Onu

ona bir hedef vermişti. Ondan nefret ettiğinde, kendini yok etme eğilimi azalmıştı.

Şimdi kızgınsa, ayrılması daha kolay olacaktı.

Onu kontrol ediyordu. Kızgınlığını yuttu, ama tüm duyguları zehir gibi içinde birikmişti.

Bir kamyon Spirefell'e yeni bir grup mahkum getirdi ve Kaine yine ortadan kayboldu.

Helena, Kaine ile babası arasındaki ilişkiyi merak etmekten kendini alamadı.

İkisi de birbirlerine olan nefretlerini gizlemiyorlardı. Atreus, oğlunda nefret edecek çok şey buluyor gibi görünüyordu, ama yine de ona ihtiyaç duymak için sürekli nedenler buluyordu. Kaine, annesinin trajedisi için babasını suçluyordu, ama Atreus, Kolay bir hedef gibi görünmesine rağmen, Undying onu bağışlamıştı.

Kapı açıldığında Helena umutsuzluktan donakalmış bir şekilde oturuyordu.

Başını kaldırdı ve üniformalı kamyon muhafızlarından biri odaya girdiğinde kanı dondu.

Başındaki şapkayı geriye doğru eğdi ve o Ivy'ydi.

Helena, Ivy'nin çekingen bir gülümsemeyle bakarken, donuk bir şaşkınlıkla ona baktı.

"Sana ulaşmak zor oldu."

Helena kıpırdamadı. "Burada ne işin var?" "Seni kurtarmaya geldim."

Ivy sözünü bitirir bitirmez, kapının etrafındaki demir içe doğru bükülerek kapıyı tıkadı ve metal bir çığlık duyuldu. Ivy dönüp kapıyı denedi, ama kapı tamamen hareket etmiyordu. Dönüp Helena'ya doğru

Helena'ya doğru ilerlemeye başladı.

"Yapma," dedi Helena keskin bir sesle, ayağa kalkarak. "En son biri gelip sana çok yaklaştığında, o gelmeden önce vücudundaki neredeyse tüm kemikleri kırdı."

kırdı."

Ivy donakaldı, gözleri kafese kapatılmış bir hayvanın bakışlarıyla doldu. Helena'ya ulaşmak ne kadar zor olursa olsun, bu açıkça iyi planlanmış bir kurtarma operasyonu değildi.

"Neden buradasın?" dedi Helena, kıza bakarak. O bir kızdı. Çok gençti. "Geçen yıldan beri burada tutsak olduğumu biliyordun. Neden şimdi buradasın?"

Ivy geri çekildi ve Helena'nın etrafında geniş bir yay çizerek pencereye doğru ilerledi, pencereyi şiddetle salladı ve camları kırmaya çalıştı. Kız yeteneğini kaybetmişti ya da belki de çok dürtüsel davranmış, sızmanın ne kadar zor olacağını yanlış değerlendirmişti.

"Sorgulama için burada olduğunu sanıyordum," dedi Ivy. "Yüksek Yargıç'ın sana bunu yapacağını bilmiyordum." Gözleri Helena'nın karnına kaydı.

Helena alaycı bir şekilde güldü. "Merkez'deki birçok kıza aynı şeyi yapıyorlar. Neden beni önemsiyorsun?"

Ivy donakaldı. "Sofia seni severdi. Benim senin arkadaşın olmamı isterdi.
Bana hep senin gibi olmam gerektiğini söylerdi. İnsanlara yardım etmem gerektiğini. Hiç dinlemedim."

"Senin arkadaşın olmak istemiyorum," dedi Helena soğuk bir sesle. "Kız kardeşin öldü. Hepimizi bir ceset için ihanet ettin."

"Biliyorum!" Ivy'nin sesi kederle doluydu, dönerek Helena'nın yüzü solgun, gözleri parlak. "Biliyorum, ama yapamadım
—Onun ölmesine izin veremedim. Düşündüm ki— Yüzü buruştu.
—Kendime onun sadece yaralandığını, ama geri döneceğini söyledim. Ama dönmedi. O—dönemez. Döndüğü halde bile bütün bunlar için beni asla affetmezdi. Değil mi?"

Helena hiç sempati duymadı. "Bize her şeyi kaybettirdin. Her ne kadar kaybedeceğimiz belli olsa da, kaçabilecek, zamanları olsaydı kaçabilecek insanlar vardı. Ama *sen* kaçmalarını engelledin."

O konuşurken, kapılar eğrildi, metal çığlık attı ve Kaine içeri girdi. Ferforje demir yerden ayrıldı, sayısız uca uzadı ve hepsi Ivy'yi hedef aldı. Elini bir hareket ettirirse Ivy her yönden delik deşik olacaktı.

Kaçmaya çalışabilirdi, ama iki adım bile atamazdı.

Ivy ona dönerek, yüzünde garip bir teslimiyetle baktı. "Ne

beklenmedik bir hain," dedi Kaine, tamamen samimiyetsizlik. "İtiraf etmeliyim ki, bu kadar bariz bir tuzağa düşmeyecek kadar akıllı olduğunu düşünmüştüm."

Ivy acı bir gülümsemeyle başını neredeyse üzüntüyle salladı. "Beni hatırlamıyorsun, değil mi? Eninde sonunda hatırlayacağını düşünmüştüm."

Kaine onu inceledi. "Hatırladığımı söyleyemem."

"İlk tanıştığımızda farklıydım. Daha küçüktüm. Çığlık atıyordum."

Kaine, sanki bu sayısız insan olabilirmiş gibi başını salladı.

"Eskiden iki örgü saçım vardı. Fiyonklu." Ivy iki eliyle omuzlarını işaret etti. "Ölümsüzler ailemi öldürdükten sonra, onları kullanarak beni
sen de daha gençtin."

Kaine'in gözlerinde yavaş yavaş bir farkındalık belirdi.

Ivy dudaklarını sıkıştırdı ve nefes aldı. "Sen kaçtığında, diğer Ölümsüzler peşine düştü. Kız kardeşim ve beni tamamen unuttular. Annemin Sofia'ya yaptıklarını durdurmak için pasta bıçağıyla kafasını kesmeye çalıştım.
O zaman ellerimle neler yapabileceğimi fark ettim." Parmaklarına baktı. "Kaçtıktan sonra Sofia hala hayattaydı ama sanki rüyadaymış gibiyd. Ben hareket ettirmediğim sürece hareket etmiyor, ben beslemediğim sürece yemek yemiyordu.
Gece yarısı,
hatırladığı tek şey benim doğum günüm olduğu idi. Hiçbir şeyi hatırlamıyordu. Sen olmasaydın, ölmüş olurduk."

Kaine'in yüzünde küçümseme belirdi. "O gün yaptıklarımdan pişman olmam için bir neden daha."

Ivy kafası karışmış bir şekilde döndü, ta ki Kaine ceketinin cebine uzanıp obsidiyen bir hançer çıkarana kadar. Sonra keskin gözleri korkudan değil, şaşkınlıktan, neredeyse sevinçten büyüdü. "Katil sensin."

O gülümsedi. "Evet, özellikle de seni bekliyordum."

Ivy Helena'ya döndü. "Sen biliyor muydun?" İkisi arasında bakışlarını gezdirdi. "Bunların hepsi numara mı?"

"Bir bakıma," dedi Helena. Ivy'nin öldürülmesini umursamayacağını düşünmüştü, ama anladığı kadarıyla, anladığı herkese

Crowther, Ivy'nin gecekondu mahallelerinden geldiğini ve kız kardeşinin korunması karşılığında kendisi için çalıştığını söylemişti Ivy'nin gecekondu mahallelerinden geldiğini ve kız kardeşinin korunması karşılığında onun için çalıştığını söylemişti. Sofia kaçak durumdaysa, Ivy'nin Sofia'nın hala hayatta olduğu hayaline tutunabilmesi şaşırtıcı değildi.

"Onu öldürme," dedi Helena.

Kaine ona bir bakış attı. "Onu bağışlamamı bekleyemezsin."

Helena başını salladı. "Onun bağışlanmayı beklediğini sanmıyorum," dedi,

korkunç bir hata yapacağını düşündü, ama her şeyi riske atmamak için çok az neden kalmıştı. Ivy'ye baktı. "Ölümsüzler'in hepsi mahkum. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Ivy başını salladı. Helena, onun

Ölümsüzlerin, ölümsüzlüğe olan ilgisinden dolayı Ölümsüz olduğunu sanmıyordu; daha çok, Kaine gibi, Morrough'un bir şartı, ölümcül bir vivimancer'ın boğazına takılan bir tasma olduğunu düşünüyordu.

"Bize yardım edecek misin?" diye sordu Helena.

Ivy'nin keskin gözleri Helena ve Kaine arasında gidip geldi, ifadesi temkinli ve hesaplayıcıydı, ama başını salladı.

"Hayır," dedi Kaine keskin bir sesle. "Ona güvenilmez." Helena'ya döndü ve rezonansı uğursuz bir şekilde uğuldadı, odadaki demir kemikleri titreten bir inilti çıkardı. "Bu odadan canlı çıkmak için her şeyi söyler, sonra da diğer herkesi aldattığı gibi seni de aldatır."

Helena, Ivy'ye baktı ve sonra tekrar Kaine'e döndü. "Bence yapabiliriz.

Sana borçlu. Kız kardeşinin yıllarını sana borçlu. Sofia için bunu yapacaktır."

"Neye ihtiyacın var?" diye sordu Ivy. Gözleri keskin ve meraklıydı, Helena'nın çok iyi hatırladığı o parlak bakışla.

Helena ona baktı. "Kaine'in filakterisi. Morrough'un sağ kolunun dış kemiğinin bir parçası."

Ivy neredeyse fark edilmeyecek kadar titredi. Bu, onun beklediğinden çok daha fazlasıydı. "Neden?"

Helena ona, sonra Kaine'e baktı. "Onu kurtarmak için ona ihtiyacım var."

Ivy yavaşça başını salladı. "Deneyeceğim. Bir yol varsa, onu bulacağım." "Bunu yaparsan hayatta kalamazsın," dedi Helena, Ivy'ye bakarak, kendinden şüphe etmeye başladı ama durduramadı. Hiçbir şansın olmaması daha kötüydü.

Ivy çenesini kaldırdı. "Bunu Sofia için yapıyorum. Artık incinmemesi lazım. Bana ne olacağı önemli değil." Kaine'e baktı. "Onu bir kez kurtarmamı sağlayan sendin. Bu da bunun için teşekkürüm olacak."

"Teşekkürünü istemiyorum," dedi Kaine, dudağını kıvırarak, ama Helena bileğini tuttu ve kolunu indirmesi için onu teşvik etti. Ona öfkeyle baktı. "Bu değmez. O yetkin bile değil."

Helena ayağa kalktı ve sesi duyulmasın diye alçak sesle konuştu. "Söylesene, dürüstçe, anneni kurtarabileceğini düşünseydin farklı davranır mıydın? Hayır dersen, onu öldürmene izin veririm."

Çenesini sıktı ve bıçağı indirdi. "Fikrimi değiştirmeden önce git buradan," dedi.

Ivy bir an tereddüt etti ve Helena başını sallayarak gitmesini işaret etti. Bir anda odanın diğer ucuna koştu, demir parmaklıkları geçip kapıdan çıktı. Oda yavaşça eski haline döndü ve Kaine, Helena'ya suçlayıcı bir bakışla baktı.

"Bütün bunlardan sonra, her şeyi bu yüzden riske mi atıyorsun?" diye sordu. "Eğer seni kurtaracaksa, buna değer."

"Ya kurtarmazsa?"

Etrafına baktı. Bunun işe yarayacağına dair umut ya da güven hissetmiyordu; artık boş boş oturup umutsuzluğa kapılmak istemiyordu. "O zaman her şeyi denediğimi bilerek öleceğim, bu da seni burada bırakıp

burada bırakırsam yaşayacağımdan daha mutlu olurum. Bizi ihanet etmekten kazanacağı hiçbir şey yok. Zaten her şeyi kaybetti."

Obsidiyen bıçağı kınına geri soktu. "Sanırım kısa sürede öğreneceğiz."

Oradan ayrıldı ve iki bıçakla geri döndü, biri obsidiyen diğeri ise bombalamadan kurtardığı eski setinin bir parçası ve intihar hapıydı. Ivy onları ihanet ederse ve ona zamanında ulaşamazsa, kendisi ve bebeği için hızlı bir kaçış şansı olacaktı.

Gün acımasız bir yoğunlukla geçti. Gece geldi, ve Shiseo'nun elçisinin Novis'e geçtiği haberi dışında hiçbir şey olmadı. Sadece birkaç gün kalmıştı ve Ivy ne yaparsa yapsın, zaman dolacaktı.

Ev karanlık ve sessiz olduğunda, Kaine ona geldi. Her anı yavaşça yaşadılar. Artık zaman kalmamıştı; acele ederek zamanı boşa harcayamazlardı.

Kollarında uzanmış, kalbinin atışlarını dinliyordu. Evini hayal etmeye çalıştığında, tek hayal edebildiği bu duyguydu. Sırt üstü döndü ve elini buldu, onu kalçalarının arasındaki şişkinliğe bastırdı.

"Bu o," dedi. "Ben..." Boğazı düğümlendi. "Muhtemelen önümüzdeki ay içinde onun hareketlerini hissedebileceğim. Kitapta, ilk başta sanki kanat çırpma gibi bir his olduğu yazıyor. Konuşmaya devam etmek için zorlukla yutkundu.

"Buna hızlı atım denir, bebeğin ilk hareketini hissettiğin andır." Derin bir nefes aldı. "Rezonansını kullanırsan, onu şimdi hissedebilirsin. İstersen tabii."

Eli titredi ve tereddüt etti.

"Bunu birlikte yapabiliriz," dedi kadın. "Onunla tanışmalısın."

Ertesi gün, Kaine onu çit labirentinde gezdirmek yerine avluya geri götürdü.

'deki eski kan ve çürüme kokusu, durgun yaz havasında hapsolmuş, kalbini ağzına getirerek dondu.

Midesinin altüst olacağı hissine kapıldı.

Atreus geri döndüğünden beri en az otuz mahkum Spirefell'e getirilmişti. Helena, onların herhangi birinin hala hayatta olup olmamasının daha iyi mi yoksa daha kötü mü olduğunu bilmiyordu.

"Burada yürümek zorunda mıyız?" diye sordu.

Kaine ona baktı. Gözetlenme riski vardı, bu yüzden ifadesi soğuk ve kayıtsızdı, ama sesi yumuşaktı. "Sadece bu seferlik. Uzun sürmez."

Kız zorla başını salladı.

Avlu yazın çok daha güzeldi. Kışın evi kaplayan, kararmış damarlar gibi görünen sarmaşıklar, tırmanan güller olarak çiçek açmıştı.

Evin önünde hâlâ iki necrothrall duruyordu, artık kemiklerden ibaret olan bu yaratıkları Helena dikkatle izlerken, Kaine avlu bahçesinden geçerek öncülük etti.

"Onlar için endişelenmene gerek yok," diye fısıldadı. "Morrough, necrothrall'larına zaman ayırmak için çok meşgul. Duyuları neredeyse tamamen kaybolmuş, ama o farkında değil. Gel. Uzun zamandır beklenen bir buluşma var."

O anda nereye gittiklerini anladı. "Amaris..."

Kaine ahır kapısını açtı. "Sen ilk geldiğinde zor zamanlar geçirdi."

Kapı açıldı ve ahırın loş ışığında, köşeden kocaman siyah bir gölge ortaya çıktı ve kanatlarını açarak uzandı. Kimera

, ağır zinciri arkasında sürükleyerek öne çıktı.

"Onu sana yaklaştırırsam bizi ele vereceğinden korktum. Son zamanlarda oldukça kötü bir şöhreti var," dedi. "Sen, onun sevdiği tek kişisin."

Helena, Amaris ile olan ilişkisini oldukça cömert bir şekilde tanımladığını düşündü.

Ağzı kurudu. Amaris büyümüştü. Birkaç el boyu uzamıştı ve kocaman sarı gözleri loş ışıkta parlıyordu

Helena, kimeranın Kaine yaralandığında ona karşı çok dikkatli ve nazik davrandığını hatırladı, Helena'nın sırtına kıvrılıp soğuğu engellediğini
ama ahıra girip neredeyse ikiye bölünecek kadar ısırılmak üzere olduğu anı çok daha net hatırlıyordu.

Gergin bir şekilde bir adım geri attı. "Beni hatırladığından emin değilim."

Kaine elini kaldırdı ve Amaris durdu. "Oh, o mu?
O sen değildin. O, necrothrallardı. O onlara tahammül edemiyor."
Amaris sabırsızca başını sallıyordu.
Yaklaşıp kürkünü okşadı. "Personeli tolere ediyor, ama Morrough'un dirilttiği yaratıklar yaklaşırsa... şey."

Helena'ya baktı. "Seni çok iyi hatırlıyor.
Sen geldiğinde yarım gün boyunca uludu."

Helena tereddütle yaklaştı ve Amaris'in parmaklarını koklamasına ve burnunu sürtmesine izin verdi. Elini kaybetmediğinde, bir adım daha yaklaştı.

"Sen ve Shiseo gittiğinizde onu da yanınızda götüreceksiniz," dedi Kaine, Helena elini Amaris'in kafasına koymaya cesaret ettiğinde. "Gece uçun. Lila'ya ulaşmak birkaç gün sürer, ama bu şekilde izinizi sürmek zor olacak." Devasa kanadının hemen altındaki Amaris'in omzunu okşadı. "Gemiye bindiğinizde onu bırakacaksınız."

Helena'nın eli durdu. "Onu bırakmak mı?"

"O iyi olacak," dedi, ama sesi sert çıkmıştı. "Kendi başına avlanabilir ve çoğu insanı sevmez, bu yüzden kalabalık yerlerden uzak duracaktır. Şanslıysak, beni aramak için Paladia'ya geri dönecektir. Sonunda dağlara varacaktır."

"Ama ona bakacak biri gerekmez mi? Hâlâ büyüme aşamasındaysa, üzerindeki dönüşümlerin sürdürülmesi gerekir."

Çenesi seğirdi. "Savaştan sağ kurtulan tek bir kimera var ve herkes onun kime ait olduğunu biliyor. Eğer görülürse, bu hırslı bir Aday'a seni avlamak için bir yön gösterecek kadar yeterli olacaktır. Onu bırakmalısın."

Başını Amaris'e yasladı ve Amaris kanatlarını çırptı. Boynunu çevirip onu ısırmak için eğildi.

"Birlikte dışarı çıkacağız, değil mi, yaşlı kız? Bennet'in son iki canavarı."

Ahırdaki hava gözlerini yakıyordu. Helena döndü ve dışarı çıktı.

Evin yakınındaki hava daha temizdi ve birkaç kez derin nefes aldı, elini kalbine bastırdı, ta ki

Hızlı adımlar duydu ve başını kaldırıp Aurelia'nın merdivenlerden ona doğru koşarak geldiğini gördü.

Aurelia solgundu, gözleri öfkeyle parlıyordu. Üzerinde kırmızı detaylarla süslenmiş soluk pembe bir elbise vardı.

Yaklaştıkça Helena, elbisenin eteğinin ve ayakkabılarının da kırmızı olduğunu fark etti.

"Kaine nerede?"

"Aurelia." Kaine'in sesi ahırın karanlık içinden geldi. "Mahkumumla konuşmamanı söylememiştim mi?"

Aurelia ahıra doğru döndü. "Seninle konuşmam lazım! Sen hep onun yanındayken, ondan uzak durup seninle nasıl konuşabilirim?"

Kaine ahırdan çıktı, gözleri parıldıyordu. " , ne istiyorsun?"

Aurelia boğazını birkaç kez temizledi. "Babanla konuşman gerekiyor. O evi mahvediyor."

Kaine kaşlarını kaldırdı, kaygısız görünüyordu. "Onun kalmaya gelmesinden memnun olduğunu sanıyordum."

Aurelia'nın gözleri yuvalarından fırladı. "Bu, evi işkence odasına çevirmeden önceydi. Depoda kaldığı zaman bir şeydi, ama şimdi onları içeri getiriyor! Her yerde vücut parçaları yığınları var ve ben, o, lobinin ortasında birini derisini yüzmüş olduğu için bir kan gölüne bastım.

Helena o anda Aurelia'nın elbisesinin hiç de kırmızı detaylı olmadığını fark etti

Helena, Aurelia'nın elbisesinin hiç de kırmızı detaylı olmadığını fark etti.

"Sana şehirde kalmanı tavsiye ettim," dedi Kaine, tüm bunlara kayıtsız görünerek. "Ama sen reddettin çünkü babam kanın canlanmasını sağlayan bir şey söyledi ve sen ne düşündün?" Dudaklarını kıvırarak ona doğru eğildi. "Sana göz koyabileceğimi mi?"

Aurelia, yanaklarında iki kırmızı lekeyle bembeyaz olmuştu. "Ben senin karınım."

Kaine başını bir yana eğdi. "Ben seni istemedim." "Bu da ne?"

Atreus depodan çıkmıştı. Dirseklerine kadar kanlıydı ve elinde balık içini temizlemek için kullanılan uzun bir bıçak vardı.

Aurelia irkildi, demir gibi sert ellerini boğazına götürdü , Kaine'e doğru çekildi, ama Kaine ondan uzaklaştı ve Helena ile babasının arasına girdi.

"Korkarım Aurelia, evimize yaptıklarımızı pek umursamıyor "Sanırım bizi oldukça... medeniyetsiz buluyor."

Atreus bir an Kaine'e baktı, Crowther'ın dar burun delikleri Helena'nın bastırılmış öfke olarak tanıdığı bir şekilde genişledi. bastırılmış öfke olarak tanıdı. "Öyle mi? Sanırım bu biraz aşırı. *Senin* itiraz etmeni bekliyordum. Bir noktada mutlaka sahiplenme duygusu hissedeceğini düşünmüştüm. Sen burada büyüdün..." Sesi, etraflarını çevreleyen devasa eve dönüp bakarken kesildi. "Burası annenin eviydi. O gülleri, evlendiğimiz yaz dikmişti."

Atreus bıçağını daha sıkı kavradı ve Helena bir an için Kaine'in dişlerinde yankılanmasını hissetti.

"Korkarım bu mülk benim için hiçbir zaman duygusal bir çekiciliğe sahip olmadı," dedi Kaine. "Belki daha erken dönseydin, onu korumak için çaba sarf edebilirdin."

"Evet, bu ailenin kurduğu her şeyi yok etmeye niyetli görünüyorsun," dedi Atreus, yüzü o kadar çarpıldı ki, oğluna bakarken ölü gibi gri cildi yırtılacakmış gibi görünüyordu.

"Annen böyle bir oğula layık olacak ne günah işledi?"

Kaine öne eğildi, yüzünde ince bir gülümseme belirdi, gözlerinde saf bir hor görme vardı. "Sanırım annen seninle evlendiği zamandı."

Atreus'un içinde öfke alevlendi, ama Aurelia araya girdi.

"Gördün mü? Gördün mü? Sana söylemiştim. Hepsi onun suçu! Ben mükemmel bir eş. Beni buraya getirdiğinde bu iğrenç, çürümüş yeri görmeliydin. Uygun bir eş olmak için elimden gelen her şeyi yaptım, bu evi restore etmeye, her yerde bulunan çirkin, gereksiz eski moda eşyaları ortadan kaldırmaya ve burayı toplumun merkezi haline getirmeye çalıştım. Bu evde bulunan her şey benim sayemde. Ben de senin eşin gibiyim, ben..."

Atreus keskin bir şekilde döndü. Aurelia konuşmayı keserken ıslak bir ses ve boğuk bir hırıltı duyuldu.

Boğazındaki kesikten bir kan çizgisi fışkırırken, elini boynuna uzattı. Bir kez gözlerini kırptı, ağzını açtı ama ses çıkmadı, sadece kanla dolu bir hırıltı duyuldu ve sonra başı geriye doğru devrildi, kesik boğazı açıldı, vücudu onu takip etti ve beyaz çakıl taşlarının üzerine yığıldı. Pembe elbisesi gittikçe kırmızıya döndü.

Helena, neredeyse ağzından çıkacak olan sesi bastırmak için elini ağzına bastırmak zorunda kaldı.

Kalbi hızla çarpmaya başlayınca boynunun yan tarafı yandı, ama Atreus eski gelinine bakarken, balık bıçağı parmak uçlarından bir kez daha sallanırken parmak uçlarından sarkarken, kavisli ucunda bir damla kan vardı.

"Kendini *asla karımla* karşılaştırma," dedi. Aurelia'ya bakarak.

Kaine, Helena'nın Aurelia'nın kesik boğazını görmesini engellemek için öne çıkmaktan başka hiçbir hareket yapmadı.

"Umarım Ingram ailesiyle ilgilenmeyi düşünüyorsundur," dedi. "Beni onunla evlenmek için tuttuğuna göre."

"Ne yapabilirler ki?" dedi Atreus, Helena'nın çok iyi bildiği alaycı bir gülümsemeyle. Crowther'ın

"Onun içine bir varis koymaya hiç niyetin yoktu."

Atreus eğildi ve Aurelia'nın cesedini kaldırdı.
bir kolla yere serildi. "Ben bu konuyla ilgileneceğim, ama bu mesele çözüldüğünde, evlenip bir lonca varisi yetiştirmek için işbirliği yapacağın bir kadının adını bana vereceksin.
Aksi takdirde, Ebedi Alev'in son üyesini bulup onu Yüksek Necromancer'a hediye ettikten sonra, ondan bir varis yetiştirmen için işbirliği yapmanı *talep edeceğim* ve gelini ben seçeceğim."

Atreus dönüp Aurelia'yı da yanında sürükleyerek evin içine kayboldu. Güllerin kokusu, taze kanın bakır kokusuyla karışmıştı.

Helena dönüp uzaklaştı ve evin uzak kanadına doğru yürüdü. İçeri girip, kimsenin onları göremeyeceği bir koridora vardıklarında , izlenemeyecekleri bir yerde durdu. Kaine sadece birkaç adım gerisindeydi. Ona iyi olup olmadığını soracağını biliyordu, ama önce o konuştu.

"Bunu sen planladın."

Bir an donakaldı. "Neden böyle söylüyorsun?" Sesi hafifti.

"Çünkü o bir sorun kaynağı. Amaris'in ölmesine izin verirsen, Aurelia'nın yaşamasına izin vermezsin."

Yüzü sertleşti. "Ne bekliyordun? Gözlerini oymaya çalıştı."

Helena, Aurelia'nın pençelerinin
göz küresinin arkasına takıldığını hatırlayarak irkildi. Kör olup sonsuza kadar karanlıkta kalma korkusu. "Unutmadım."

"O zaman onu öldürürdüm, ama evde güzel bir karım olması şüpheleri başka yöne çekti. Burada seninle yalnız yaşamak dikkat çekebilirdi. Onu yaşatmamın tek nedeni buydu."

Helena kayıtsızca başını salladı. Bunların hiçbiri onu şaşırtmamıştı, ama hiçbir şeyi de değiştirmiyordu. "Benim yüzümden insanların ölmesinden nefret ediyorum
insanları öldürmeni sevmiyorum," dedi.

Sol elini boynundaki yara izine götürdü, babasının yüzünü ve çenesinin altındaki korkunç yarayı hatırladı. Onunla ilgili son anısı, alaycı gülümsemesiydi.

Çok kolay, kayıtsız ölümler vardı. Hepsi birbirine karışmıştı. Miktarı bir trajedinin ötesine geçerek, neredeyse soyut denecek kadar büyük bir rakama ulaşmıştı. Her hayat için yıllarca savaşmış, kendini onlara adamış biri olarak, sonunda kanaması durmuştu. onları korumak için kendini adadıktan sonra bile, sonunda kanamayı durdurmuştu. Artık o kadar çok şey vardı ki, anlaşılması neredeyse imkansızdı.

O ve Kaine bunun ortasında duruyorlardı.

"Senin çok daha fazlasın var," dedi, "ama bazen tek yaptığımın en kötüsünü ortaya çıkarmak olduğunu hissediyorum. Ben olmasaydım asla bu kadar ileri gitmezdin. Böyle olmazdın. bunu sana ben yaptım."

"Haklısın. Öyle olacağımı sanmıyorum."

"Eskiden bizim için çok fazla hayalim vardı," dedi, sesi kalınlaşarak. "Senin için endişelendiğimde, istemediğim şeyler yaptığımda, savaş o kadar ağır geliyordu ki, altında ezileceğime emindim, kendime şöyle derdim: Bir gün onunla kaçacaksın. Sessiz bir yere. Çok fazla şey istemeyeceksin, sadece sen ve o, bu yeterli olacak."

Boğazında bir yumru belirdi ve başını salladı. "Tek istediğim buydu. Savaştan uzaklaşıp nasıl bir hayat kuracağımızı görmek, tüm hayalimdi. Bunun için her şeye değeceğini düşünmüştüm buna değeceğini düşünmüştüm."

Nefes verdi, sağ elini sıktı, avucunun içindeki muska izlerini hissetti. "Ama yaptığımız her şeye bak, yine de yetmiyor. Sanırım sonunda ben de Luc gibiyim. Birbirimizi hak etmek için yeterince acı çekebileceğimizi düşünmüştüm."

O hiçbir şey söylemedi ve kadın onun pes etmesinden çok bıkmıştı. "Neden her zaman ölmeye bu kadar hazırsın?" dedi kadın,

, artık kızmayacağına yemin etmesine rağmen. "Crowther'a teklifini yaptığın ilk andan itibaren, sanki kimseyi ilgilendirmiyormuş gibi

ölmeyi planlıyordun, sanki kimse umursamıyormuş gibi. Ama şimdi umursayanlar varken neden hala böyle davranıyorsun?"

Kaine içini çekti, çenesini öne doğru çıkardı. Başparmağıyla elindeki yüzüğü sıktı. "Kimse yoktu, Helena," dedi sessizce. "Annem öldükten sonra yalnız kaldım. On altı yaşında eve döndüğümde hayatım paramparça oldu ve o andan itibaren yaptığım her şey, geriye kalan tek şeyi kaybetmemek içindi. O öldüğünde, bunun bir önemi yoktu. Bunu telafi etmek için yapabileceğim tek şey intikam almaktı ve bunun için ölmenin kimse için bir önemi yoktu, sen
sen gelene kadar."

Sesi acı bir tona büründü.

"Savaştan sonra plan yapmadım çünkü yapacak bir plan yoktu. Holdfast, Eternal Flame, asla kazanamayacaklardı ve ben bunu hep biliyordum. Sana aşık olmak bunu değiştirmedi, sadece... sadece bunu daha da kötü hale getirdi."

Işıklar titredi ve ana kanattan uzak bir vızıltı geldi.

Kaine gerildi, başını sağa çevirdi. "Bir sorun var. Artık beni çağırmak için onu kullanmazdı. Odana git ve kapıyı kilitle."

O hızla ayrıldı. Kadın pencereden, saçlarını gizleyen kask da dahil olmak üzere üniformasıyla ortaya çıkan adamı izledi.
üniformasıyla, saçlarını gizleyen kaskıyla ortaya çıktığını izledi. Amaris'i dışarı çıkardı, sırtına atladı ve sonra şehir yönünde uçarak uzaklaştılar.

Helena bekledi. Bir saatten az bir süre sonra bir araba geldi. Elinde bıçakla, arabanın durmasını izledi. Ivy
yakalanmış mıydı, yoksa onları ele mi vermişti? Çağrı, Kaine'i malikaneden uzaklaştırmak için mi yapılmıştı?

Bunun yerine Atreus üniformasıyla ortaya çıktı ve arka koltuğa oturdu.

Araba uzaklaştı.

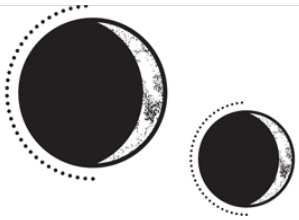
Ivy ne yapmıştı?

Gece yarısı, kapının dışarıdan kilitlendiğini duydu.

Kaine, üniforması üzerinde, kaskını elinde tutarak içeri girdi.

Yüzündeki ifade okunamazdı.

"Doğu elçisinin Novis'ten geçerken
Novis'ten geçerken trenin saldırıya uğradığı bilgisini aldık. Shiseo dahil, trende bulunan herkes öldürüldü."

. BÖLÜM 72

Julius 1789

SHISEO ÖLMÜŞTÜ.

Onun dönüşü, Helena'nın üzerinde kaldırılmış bir kılıç gibi asılı duruyordu, bu yüzden
uzun zamandır kaçınılmaz bir sonuçtu. O geri dönecek ve Helena gidecekti. Bu gerçek değişmez gibi görünüyordu.

Kaine, sanki kendisi de buna inanamıyormuş gibi yavaşça başını sallıyordu.

"Doğrulandı mı?"

"Kafasını gönderdiler. Novis, bu olayda doğrudan bir rolleri olmadığını, bunun Eternal Flame'in hayatta kalan bir fraksiyonu olduğunu iddia ediyor, ama... öyle bir şey yok. Bu tür yeteneklere sahip olanlar yok. Bu deneysel bir saldırıydı. Kraliçe hesap yapıyor ve
müttefik ülkelerin mesafe koyup koymayacağını görmek istiyor. bir taraf seçmeye zorlanırlarsa kendilerini ve New Paladia'nın herhangi bir çareye sahip olup olmadığını." Başını eğdi ve havada yankısı yankılandı, ama sonra güldü. "İronik olan, bunu bizim düzenlediğimiz, bizim planımız olduğu, ancak benim gitmeme kadar bunu yapmamaları gerektiğiydi."

Kaskını duvara fırlattı. "Şimdi Morrough'a uyarı verdiler ve güçlerini toplama ve madenlerden
ben hala buradayım ve emirleri reddedemem. Siktir!"

O zaman hepsi ölecekti. Kaine ölecekti, o ölecekti, kızları ölecekti. Spirefell bir kafes ve bir mezardı.

Ona uzandı, parmakları neredeyse uyuşmuştu. "Sorun yok, Kaine. Elinden gelen her şeyi yaptın."

Senin kollarında ölmeyi tercih ederim.

Kaşları bir anlığına çatıldı. "Hala gidiyorsun."

Helena ona bakarak anlamadı. Kaçış planı Shiseo'ya bağlıydı.

Eldivenlerini çıkardı. "Başka yollar da var, ama... o kadar temiz değiller. Hızlıca peşlerine düşerlerse izlenmek
, ki bu da muhtemeldir. Morrough seni geri almak için her şeyi yapacaktır. Zamanında sahile ulaşabilirsen,
adalar arasında kaybolursun. Ama... Lila'ya tek başına ulaşman gerekecek. Tabii Amaris'i tek başına alt edebilecek kadar güçlü olduğunu düşünmüyorsan."

"Nasıl... tek başıma?"

Daha önce, savaş sırasında daha güçlü olduğu, panik atak geçirme eğilimi göstermediği zamanlarda bile, Amaris'te uçmak sadece zorunluluktan katlandığı bir şeydi. Yükseklik ve hız onu her zaman korkutmuştu ve Amaris nereye gideceğini biliyordu, Helena'nın rehberliğine ihtiyaç duymuyordu.

Lumithia'nın hilali gözden kaybolurken gece uçmak neredeyse hayal bile edilemezdi. Her yer zifiri karanlık olacaktı,
dünya onun altında bir uçurum gibi görünecekti. Bunu düşünmek bile başını döndürüyordu.

"Seni gidebildiğim kadar uzağa götüreceğim, nehrin aşağısında kıyıya gidecek bir gemi olacak. Lila'yı bulmak için iç kesimlere gideceğin haritaları ve rotayı göstereceğim. Ulaşımı ayarlayabilirim, ama mesafeyi kat edebileceğini düşünüyorsan, yolun en azından bir kısmını yürüyerek gitmen en güvenli yol olur. Abeyance'den hemen önce limanlara gideceksin; orada yerin ayırtılmış ve sahte kimlik belgeleri hazır. Etras'a giden bir gemiye bineceksin. Orada bir yer ayarladım."

Düşünmeye çalışırken kalbi hızla çarpmaya başladı.

"Şimdi karar vermek zorunda değilsin," dedi Kaine, elini omzuna koyarak. "Her ikisini de ayarlayacağım, sen seçebilirsin.

Zor olacağını biliyorum, ama buna değecek. Lila seni uzun zamandır bekliyor."

Titreyerek başını salladı.

Her şey hızlı gelişmeliydi. Abeyance beklemeyecekti ve Paladia ile çevre ülkeleri arasında bir savaş çıkmak üzereyse, Kaine onun orada olmasını istemiyordu.

Yıllarca Novis veya komşularından birinin kendileri adına müdahale edeceğini umarak geçirdikten sonra, şimdi en kötü anda harekete geçiyorlardı.

"Gitmeliyim," dedi bir süre sonra. "Mümkün olduğunda seni görmeye geleceğim. Mümkün olduğunca yemek yemeye ve dinlenmeye çalış.

kapılar kilitli. Neyse ki Aurelia gittiği için kapı daha güvenli. Crowther'ın demir rezonansı yoktu,

babamın onun çürümüş cesedinin derinliklerinden biraz bulmaya çalışmasına rağmen. Kapı kilitli olduğu sürece, onu açamaz.

Sinirli olduğu için saçmalıyordu; işler kontrolünden çıkıyordu. Özenle hazırladığı tüm planları

direnişin yok edildiğinde beklediği müdahaleyle mahvolmuştu.

Ondan sonra KAINE'i neredeyse hiç görmedi. Günlerce ortadan kayboldu; hiç uyumadığını düşünüyordu. O da üzerine düşeni yapmaya çalıştı, odasında yemek yiyip jimnastik egzersizleri yaparak dayanıklılığını artırdı ve biraz güçlendi, böylece hazırlıklar kendisi yüzünden hazırlıklar bu kadar kısıtlanmasın diye.

Atreus, Aurelia'yı öldürdüğü için daha kötü durumda görünmüyordu, tabii bu biliniyorsa.

Mahkumları bitmiş gibi görünüyordu; bunun yerine evin etrafında dolaşıyordu. Koridorda onun ayak seslerini duydu.

kapısının önünde dururken, onun kiliseye birkaç kez girip çıktığını gördü.

Amaris'in kanatlarının rüzgarıyla pencereler sallandığında, Kaine'in en azından kısa bir süreliğine geri döndüğünü anladı. O, sadece onun kaçışını hazırlamakla meşgul değildi.
O Yüksek Yargıçtı; saldırıya karşı alınacak önlemleri koordine etmesi bekleniyordu.

Sadece birkaç dakika sonra kapı açılıp içeri girdiğinde şaşırdı.

Gözleri o kadar parlaktı ki, sanki gerçekten ışık saçıyorlardı. Hiç bu kadar insandan uzak görünmemişti.
Sanki onu hissediyor ama aslında görmüyor gibi ona doğru yürüdü.

"Kaine?" dedi, kalbi gırtlağında.

O cevap vermedi. Ona olanların yanlışlığı
içgüdüsel bir şekilde hissediliyordu. Soğukluk onu sardı. Kaçma içgüdüsü tüm sinirlerini yıprattı, ama yine de
ona doğru yürüdü.

Kadın adamın yüzüne dokundu. "Ne oldu?"

Adam gözlerini kırptı ve içinde biraz insanlık sızmış gibi göründü. Kadın adamın yüzünü tutup kendi yüzüne doğru eğdi.

"Kaine?"

"Daha önce hiç bu kadar çok kişiyi birden öldürmemiştim..." dedi yumuşak bir sesle.

"Kaç kişiyi?"

Gözleri titredi, sanki sayıyı hesaplamaya çalışır gibi hızla hareket etti. Sonra başını salladı.

"Ne oldu?"

Sanki hala tam olarak orada değilmiş gibi, kadının içinden bakıyordu.

"Güç gösterisi yapmam emredildi. Bir uyarı." Yutkundu. "Sıra sıra dizilmiş mahkumlar vardı. Bu kadar çok insanı nereden bulduklarını bilmiyorum."

Konuşurken yüzündeki ifade yavaşça yumuşadı, gittikçe gençleşti, sonunda acı verici derecede çocuksu bir hal aldı, gözleri kocaman oldu. Şoka giriyordu. Helena ile konuşuyor gibi görünmüyordu
Helena ile konuşmaktan çok, bunu kendine açıklamaya çalışıyor gibiydi.

"Bu kadar çok olacağını bilmiyordum," dedi. "Ben gidene kadar bunun olması gerekmiyordu."

Onu kendine doğru çekti, kollarını omuzlarına doladı. Yazın en sıcak günlerinde olmasına rağmen soğuktu ve cildi nemliydi.

Daha fazla devam etmesi imkansız görünüyordu.

Sanki kaderi geride bırakmaya çalışıyormuş gibi, ama her seferinde onu geçmeyi başardığında, Morrough başka bir şey talep ediyordu.

Ve o hiçbir şey yapamıyordu. İçinde bir güçsüzlük hissi içini yakıyordu. "Ivy'yi gördün mü? Sana bir şey söyledi mi? Hala deniyor mu? Belki ikiniz birlikte..."

Gözlerini kırptı ve kendine geldi. Başını salladı, dikleşti. "Yapma. Ben iyiyim... sadece yorgunum. İyileşeceğim. Neredeyse bitti."

Onu sakinleştirmek için söylemişti, ama o kapıdan kaybolurken sözleri onu boşlukta bırakmıştı.

Kaine tekrar gittikten sonra o kadar gergindi ki, alt karnında bir his hissettiğinde ilk tepkisi tam bir panik oldu.

Tamamen hareketsiz kaldı, kalbi durdu ve yine aynı his geldi. Çırpınmaya başladı.

Aşağıya baktı, elbisesini düzleştirdi, böylece ellerini kalçalarının arasındaki şişkinliğin üzerinde gezdirebilsin.

Hala bazen hamile olduğunu unutuyordu.

Lila'nın savaş sırasında hamile kalması ne kadar inanılmaz olsa da, o her zaman çocukları sevmişti; çocuklar ona çekilirdi ve Lila onları nasıl güldüreceğini çok iyi bilirdi.

Helena'nın hiç böyle bir çekiciliği olmamıştı. İyi bir anne olabileceğini bilmiyordu, ya da bu bebeği doğurmak istemesi sadece bencilliğinin bir yansıması mıydı? Vazgeçememesi.

Birini sevmek. İhtiyaç duyulmak.

Elini karnına bastırırken eli şiddetle titriyordu, rezonansının tereddütle içe doğru ulaşmasına izin veriyordu.
kıkırdaktan daha yumuşak minik kemikleri, iplik gibi damarları hissederek.

Yakında, tüm dünyada Kaine'den geriye kalan tek şey bu olacaktı.

"Sana bakacağım," diye fısıldadı. "Bu bizim yolumuz."

Sözlerini daha bitirmeden kapı açıldı
ve Kaine içeri girdi. Neredeyse bir gün geçmişti ama rengi hala rahatsız ediciydi, gözleri çok parlaktı.

"Stroud geliyor," dedi gergin bir sesle. "Elimden geldiğince çabuk geldim, ama ben..."

Ona ulaşır ulaşmaz, kelepçeleri çıkardı
kelepçeleri çıkarıp nullium tüplerini yerine takmaya başladı. Helena, rezonansı sönmüş bir ışık gibi kaybolurken yüzünü buruşturdu.

Kaine, kelepçeleri takmayı zar zor bitirmişti ki gözleri odaklanamadı. "O burada. Her şeyin saklandığından emin ol."

Stroud geldiğinde, mevcut
gerginliklerin ona iyi gelmediği belliydi. Gözlerinin altında çukurlar vardı. Yanakları kılcal damarların patlamasından kızarmıştı.

"Merkez, gebeliği barındıracak şekilde özel olarak tasarlanmıştır," diyordu keskin bir sesle. "Marino bizim en önemli deneğimiz. Orada olmalı, böylece ben fetüsün gelişimini yakından takip edebilirim ve biz
yaşayabilirlik sağlandığında hızlı hareket edin."

"Ve kurduğunuz 'gebelik ortamı'nın, stres nedeniyle kalp rahatsızlığı olan birine uygun olduğunu mu düşünüyorsunuz? Stresle heyecanlanan biri için uygun olduğunu mu düşünüyorsunuz? Ona kendiliğinden düşük yapmasını *istemeniz* daha iyi olur," dedi Kaine, Stroud'a alaycı bir şekilde bakarak.
"Marino benim tutsağım. Yüksek Büyücü onu bana emanet etti ve bu konuda fikrini değiştirmedi. Artık Shiseo'nun çalışmalarını kendinizi meşrulaştırmak için kullanamayacağınız için
çünkü artık kendini meşrulaştırmak için Shiseo'nun çalışmalarını kullanamayacaksın diye."

Stroud, sanki derisinin altında yeni bir kılcal damar dalgası çatlıyormuş gibi öfkeden kıpkırmızı oldu. "Buna itiraz edeceğim."

"Deneyebilirsin, ama ona senin
müdahale ve bunun onun şu anki durumuna katkısı. Eğer ona neredeyse ölümcül dozda uyarıcı enjekte ederek sorgusunu aceleye getirip, hamile kalmazsa dilini keseceğinle tehdit etmeseydin, belki de kalp rahatsızlığı hiç olmazdı. Şimdi seni buraya getiren neyse, ona devam et.

Stroud, Helena'nın kalp rahatsızlığını ve hamileliğini
Helena'nın kalp rahatsızlığını ve hamileliğini üstünkörü bir şekilde kontrol ederken yüzü neredeyse pancar gibi kızardı. Görünüşe göre Kaine meşgulken Spirefell'e gizlice girip Helena'yı kaçırmayı ummuştu.

Birkaç dakika içinde işini bitirdi ve Kaine onu dışarıya kadar eşlik edebilsin diye çantasını öfkeyle yeniden topladı.

Helena, Stroud'un arabaya binip uzaklaşmasını pencereden izledi. Araba kapılardan zar zor geçmişti ki
kapıdan geçmişti ki, odasındaki ışıklar titremeye başladı ve ana kanattan uzak bir vızıltı duydu. Kaine yine çağrılmıştı.

Pencereden Kaine'in evden çıkıp Amaris'in sırtına atladığını izledi. Kimera
avlunun yarısını koştu ve havalandı.

Helena elini pencereye bastırdı, nullium tüpü bileğinin tendonlarına baskı yapıyordu.

Öğle yemeği ile birlikte günün gazetesi geldi. Kapaktaki fotoğraf midesini bulandırmaya yetti.

Fotoğraf, Alchemy Tower'ın merdivenlerinin hemen karşısında bulunan Enstitü'nün ana kapısından çekilmişti. Merdivenlerde Kaine duruyordu, kaskı yoktu, kimliğini gizleyen hiçbir şey yoktu; yüzü herkesin görebileceği şekilde ortadaydı, gözleri o kadar parlaktı ki fotoğrafı bozuyordu. Onunla kapı arasında, ortak alanı kaplayan sıra sıra cesetler vardı.

Kaine'in geri dönmesini bekledi, ama saatler geçti ama o gelmedi. Kapıyı kilitleyemediği sürece onu Atreus ile evde bırakmak onun tarzı değildi.

Gece çöktü ve Lumithia, sanki gece gökyüzü gün ışığını gizleyen siyah bir perdeymiş ve biri onu bıçakla delmiş gibi, bir ışık parçacığından biraz daha fazlasıydı.

Evde alçak bir uluma duyuldu. Helena pencereye gitti.

Amaris avluda duruyordu, kocaman bir gölge, sadece kenarları ay ışığını yakalıyordu. Kafası yere eğilip bir şeyi kokluyor, sonra başını geriye eğip yumuşak, nefesli bir uluma çıkarıyordu.

Onun at ciğerleri, inleyen bir rüzgar esintisi gibiydi.

Helena izlerken, Amaris daireler çizip yeri pençeliyor, kanatlarını gergin bir şekilde çırpıyordu. Bir an için zayıf ay ışığı yere ulaştı ve soluk saçları aydınlattı.

Helena kapıya koştu ve salonda hizmetçilerden birini buldu.

"Davies'i ve adını bilmediğim uşakları çağır," dedi Helena. "Kaine avluda."

Hareket etti, ama çok yavaş.

Helena, karanlık veya gölgeler hakkında düşünmeye zar zor vakit buldu, merdivenlerden inerken duvara tutunarak kalbinin sakin kalmasını istedi. Kapıda durakladı. Ev tamamen karanlıktı; Atreus'tan hiçbir iz yoktu. Karanlık olmasının iyi olduğunu, Morrough izliyorsa iyi göremeyeceğini kendine söylemeye çalıştı.

Derin bir nefes aldı ve çakılların üzerinden Amaris'in çaresizce uluduğu yere koştu.

Helena yaklaştığında kimera hırladı ve dönmeye başladı. Helena durdu ve boş ellerini gösterdi.

"Benim," dedi. "Hatırladın mı? Ona yardım edeceğim."

Amaris hırlamayı kesti, ama burnu hala kıvrılmıştı. Helena'nın diz çöküp Kaine'e kalan mesafeyi emeklemesini izin verdi. Kaine'e doğru sürünmesine izin verdi.

Yüzüstü yatıyordu ve onu ters çevirdiğinde, elleri kanla ıslandı. Çürümüş, o korkunç yeraltı salonunun kokusunu taşıyordu. Cildi soğuktu ve zar zor nefes alıyordu.

"Kaine? Kaine? Sana ne yaptı?" Onu nazikçe salladı. Daha önce nullium tarafından yaralandığını görmüştü, ama böyle bir şey hiç görmemişti. Neyin yanlış olduğunu bulmak için
dışarısı o kadar karanlıktı ki, onun siluetinden fazlasını zar zor görebiliyordu. Nabzını hissetti, ama bir insanı öldürecek kadar düzensizdi.
Aralıklı olarak durup tekrar başlıyor, nabız atıyor ve tekrar duruyordu.

Onu kaldırmaya çalıştı, ama bileklerindeki nullium yüzünden onu tutamadı. Dirseklerini onun kollarının altına soktu, ama onu yerde hareket ettirecek ağırlığı ve gücü yoktu. Çakıl taşlarının üzerine çöktü ve onun başı omzuna yaslandı.

"Kaine..."

Cevap vermedi.

Etrafına bakındı ve Davies'i, uşakları ve birkaç hizmetçiyi elektrikli fenerlerle dışarı çıkarken gördü.
Elektrikli fenerler taşıyorlardı. Sanki yarı uyanık gibi hareket ediyorlardı.

Amaris hırladı ve Helena onu sakinleştirdi, kulaklarını okşayarak hizmetçilerin Kaine'e ulaşabilmesi için onu geri çekmeye çalıştı.

"Onu odama götürün," dedi yumuşak bir sesle. "Nazik olun, nerede yaralandığını bilmiyorum."

Uşak Kaine'i dikkatlice omzuna attı.

Amaris titriyordu, burnu Kaine'i merdivenlerden yukarı takip ederken düşük bir inilti sesi çıkarıyordu, başını sallayarak onunla birlikte eve girmek istiyormuş gibi görünüyordu.

"O iyi olacak. Ben ona bakacağım. Sen
Elinden geleni yaptın." Helena bir an daha kaldı, devasa, güven veren sıcaklığına
ve sonra kendini zorlayarak dönüp açık çakıl taşlı yolu geçerek uzak kapıya doğru yürüdü.

Sakin ol. Sakin ol, diye kendine tekrar tekrar söyledi, kalbinin sakin kalmasını, zihninin gölgelere kaymasına izin vermemesini istedi. *Yukarıya, Kaine'in yanına gitmelisin.*

Hizmetçilerden önce odasına ulaştı, yatağı toplamak ve masadan yararlı olabileceğini düşündüğü ilaçlar dışında her şeyi kaldırmak için yeterli zamanı vardı.

beklerken havluları ıslatmaya başladı.

Uşak, Kaine'in vücudunun ona bastırdığı yerden kanla lekelenmişti.

"Onu tut da bu giysileri çıkarayım," dedi Helena, giysilerini çıkarıp yere atarak, artık ışık olduğu için yaralanmanın kaynağını bulmaya çalışıyordu.

Artık hiçbir yerde yara izi yoktu. Ona ne yapmışlardı? Kan nereden gelmişti?

Sebebini bulamadıkça, göğsü korkudan daha da sıkışıyordu. Onun içinde bir şey mi yapmışlardı?

"Bu evde bulunan tüm tıbbi malzemeleri bana getirin," dedi, her zamankinden daha da odaklanamayan gözlerle işe yaramaz bir şekilde etrafta dolaşan diğer iki hizmetçiye. "Ve mümkünse acele edin."

Uşak onu yatağa yatırdı ve kadın kalan kanı sildi.

Onu sıcak tutmak için tüm yatak örtülerini üzerine sardı ve sonra aceleyle yere yığılmış, kanla ıslanmış, kokuşmuş giysilerin yanına koştu, ceketini karıştırmaya başladı

Ceketini karıştırdı ve parmakları tanıdık bir şekle dokundu. Rahat bir nefes aldı ve ilk yardım çantasını çıkardı.

Balmumu kaplı kağıt

yazılı talimatlar, özenle katlanmış ve saklanmıştı. Birkaç şişe uzun zamandır boştu, ama aradığı yuvada yeni, dolu bir şişe ve gerekli şırınga vardı. Açıkçası bu

düzenli olarak kullandığı bir şeydi.

Alnını çantaya dayadı, rahat bir nefes aldı ve aceleyle geri döndü.

Nabzını kontrol etti. Hâlâ aralıklıydı, başlıyor, duruyor, zayıflıyor ve sonra tekrar başlıyordu.

Göğsündeki kalan kanı sildi. "Üzgünüm," dedi, şırıngayı doldururken, içindeki hava kabarcıklarını çıkarmak için hafifçe vurarak

ve sonra şırıngayı göğsüne, tam kalbinin üzerine batırdı, pistonu aşağı bastırarak

tüm dozu enjekte etti.

Kaine, Helena şırıngayı çekebilmesinden neredeyse daha hızlı bir şekilde dikleşti, göğsünü tutarak. Sonra

Yatağa geri düşerek gevşedi.

Şu anda bilinci yerindeydi, gözleri odada körü körüne dolaşıyordu. "Kaine?"

"—H-lena ...?" Adı dudaklarından peltek bir şekilde çıktı.

Sesi şaşkın geliyordu. Şırıngayı yere bıraktı ve yaklaştı, ama gözleri onu takip etmiyordu.

bir yere odaklanacak bir şey bulmaya çalışır gibi dolaşmaya devam ediyordu. Kız onun üzerine eğildi ve saçlarını geriye doğru okşadı.

"Buradayım. Sana ne yaptı?"

Kaşlarını çattı. "Neredeyiz?"

Boğazı düğümlendi ve etrafına bakındı. Işıklar açıktı, oda tanıdıktı. Yüzü onun yüzünün hemen üstündeydi, ama adam onun içinden bakıyordu.

"Benim odamdayız. Dışarıda bayıldın ve hizmetçilere seni buraya getirmelerini söyledim. Beni görebiliyor musun?"

"Görmüyorum..." Ağzını açtı ve onu daha önce hiç bu kadar korkmuş görmemişti. "Görmüyorum..."

Aniden ifadesi değişti ve körü körüne ona uzandı, eli kadının koluna çarptı. "İyi misin? Kalbin? Kalbin..."

Kadın onun elini tutup göğsüne, sonra da yüzüne bastırdı. Adamın parmakları kadının yanağında seğirdi. "İyiyim. Kalbim iyi. Ben şifacıyım, unuttun mu? Seni birçok kez iyileştirdim. Sakin ol."

Boğazını temizledi, yatağın kenarına oturdu, böylece onun yakınlığını hissedebilsin, kalp atışını ve

nabzını tekrar kontrol etti. Şimdi çok hızlı atıyordu, ama en azından

durmuyordu. “Kalbini çalıştırmak için sana uyarıcı enjekte etmek zorunda kaldım
kalbini çalışır tutmak için uyarıcı enjekte etmek zorunda kaldım. Kalbin durmaya devam ediyordu, ama rezonansım yok. Seni kontrol edebilmem için kelepçelerimi çıkarabilir misin?"

Ellerini bileklerine götürdü, kelepçelerin üzerine koydu, ama hareketleri uyumsuzdu ve
parmakları tuhaf bir şekilde seğirmeye devam ediyordu. Yapılan her neyse, nörolojik bir şey olmalıydı; daha önce hiç böyle semptomlar yaşamamıştı. Birkaç kez denedi. Sonunda kız, parmaklarını tutup sabit tuttu.

"Boş ver," dedi, sesini sabit tutmaya çalışarak. "Boş ver. Elle yaparım." Yutkundu. "Ne olduğunu anlatabilir misin? Neden sana bunu yaptı? Sen onun istediği her şeyi yapıyordun."

Bir süre sessiz kaldı; sonunda konuştuğunda sözleri daha akıcıydı, artık o kadar da dağınık değildi. "Hevgoss
bu öğleden sonra Kurtuluş Cephesi ile ittifak kurduklarını açıkladı."

Bu iyi bir haber olmalıydı.

"Açıklamalarında, bunun nedeni olarak benim 'barbarca katliamımı' gösterdiler. Görünüşe göre bunu önceden tahmin etmeli ve
emirleri reddetmeliydim. Ben bir ibret örneği oldum, başarısızlığın ve yetersizliğin bedeli olarak."

Göğsü, gülmeye çalışıyormuş gibi titriyordu. "O ne yaptı?"

Helena, soruyu
soruyu kaçınmasından korktu.

Adam nefes verdi. "Önce kalbimi söktü. Bunun uygun olduğunu söyledi..."

Helena'nın ağzı açık kaldı. Böyle bir şeyden kurtulmanın mümkün olabileceği hiç aklına gelmemişti.

Adam acı bir gülümsemeyi başardı. "Sanırım Prensliğe bir özür borçluyum — korkunç bir ölüm şekliydi. Gerçi yeniden büyümesi en kötü kısmıydı..."

Sesi yine kesildi.

Birkaç kez yavaşça nefes almaya zorlarken, onun göremeyeceğine sevindi. Elini

kalbini hissetti. "Sonra ne oldu?" diye
sordu.

Yüzü buruştu. "Ben değilim... Hala..." Göğsünü işaret etti. "Bir şey oldu... Omurgamda, sanırım. Göremiyordum. Hareket edemiyordum. Gözlerimin ne zaman kapandığını hatırlamıyorum..."

Helena'nın boğazı düğümlendi, ama sesini sabit tuttu. "Şey, kalbiniz şu anda stabil. Nörolojik semptomların ne kadar süreceği belli değil. En iyisi dinlenmek ve vücudunuzun iyileşmesi için zaman tanımak."

Hizmetçiler sonunda geri döndüler, ellerinde birkaç tahta kutu tıbbi malzeme vardı.

Helena onun yanına oturdu ve içindekileri inceledi.
Umarım ihtiyaç duymayacağı daha birçok uyarıcı şişe vardı. Kaine bir süre sonra uykuya daldı ama titremeye devam etti, parmakları spazmodik olarak seğiriyordu. Hala kör halde uyanır, onu arar, parmaklarıyla onu yakalamaya çalışır, kalp atışlarını hissetmeye çalışırdı.

Helena ona iyi olduğunu söyleyerek onu sakinleştirir, o da tekrar uykuya dalardı.

En çok onun spastisitesinden endişe duyuyordu. Sürekli gerginleşiyor, seğiriyor, kasları içe doğru kıvrılıyor, elleri ve parmakları pençe gibi bükülüyordu.

Helena, uyarıcının bu tür yoksunluk belirtilerine neden olduğunu biliyordu, ama bu belirtilerin bir tür beyin veya omurilik yaralanmasıyla birleşmesinden endişe duyuyordu. Onu rahat bırakmalı mıydı? Kalıcı sinir hasarı ile sonuçlanması mümkün müydü? Şu anda çok zayıf bir şekilde yenileniyordu.

Sağ elini kendi eline aldı ve kaslar artık kıvrılmayana ve sertleşene kadar, parmak eklemlerini tek tek yavaşça çalıştırdı. bükülüp sertleşene kadar yavaşça çalıştı. Başparmağını her hareket ettirdiğinde, tendonlar nullium'a çarptı, ama Helena umursamadı. Devam etti, kolunu omuzlarına kadar çalıştı ve sonra diğer eline geçti. Sol kolunda
sol koluna yayıldı, ama duramadı.

Bu, yapabileceği tek şeydi ve o da bunu yapacaktı.

Kalbini kontrol etti. Sonunda düzenli atıyordu.
konuştuğunda yüzündeki ifade gevşedi. O da ona yumuşak bir sesle, aklına gelen her şeyi anlattı. Ona
ona söylemek istediği her şeyi.

Yarım gün boyunca uyanmadan geçirdikten sonra, ona serum taktı. Hala kıpırdamıyordu. Birkaç kez,

'ın evinde yine gizleniyorsa, çok yaklaşmamıştı.

Sonunda, Kaine'in gözleri titreyerek açıldı ve ona baktı. Kız çok sessiz kaldı. "Beni görebiliyor musun?"

Gözlerini kısarak baktı. "En azından şekilleri." Gözlerini sıkıca kapattı, yüzünü buruşturdu ve tekrar açtı. "Sanırım düzeliyor."

"İyi." Titreyerek başını salladı. "Kalp yaralanmasının kan pıhtılaşmasına neden olmuş olabileceğini ya da
sinir gerginliği olabilir. Her ikisi de geçici körlüğe neden olabilir."

Her iki durumda da pek önemi olmadığı için, dalgın bir şekilde başını salladı. Parmakları onu bulmak için uzandı. "İyi misin?"

"Tabii ki," dedi kız, onun net göremediğine minnettardı, çünkü yorgunluktan ikna edici bir yalan söyleyemeyecek durumdaydı.

Gözlerini kapatmaya başladı, ama sonra tekrar açtı. "Babam kapımda." Inleyerek sertçe oturdu. "Onunla ilgilenmem gerek. Hala
düzenlemeler var..."

Helena onu omzundan tuttu. "Henüz kalkamazsın.
Henüz iyileşmedin."

Elini onun elinin üzerine koydu, sıkmaya çalıştı, ama parmakları seğirdi. "Babam beni burada bulamaz.
bulamıyor. Artık iyileşmeme gerek yok. Bu gece gitmelisin. Mükemmel bir yolculuk yapamayız, ama her şey hazır. Başarabilirsin."

"Bu gece mi?"

Başka bir şey söylemedi. Ayağa kalktı, kolundaki iğneyi çıkardı ve hızla giyindi. Gömleğinin düğmeleriyle uğraştı

Helena ona yardım etmek zorunda kaldı.

"Gözlerim şimdiden düzeliyor," dedi, sesi kısılmıştı. "Ne kadar onaylamadığını görebiliyorum."

Adam, kadının ellerini kendi ellerine aldı ve biraz zorlanarak parmaklarını yeterince sabit tutarak kelepçeleri çıkarmayı başardı. Kadın, kelepçeleri kendi başına bileğine taktı.

"Kapıyı kilitli tut," dedi. "Akşamüstü döneceğim."

. BÖLÜM 73

Julius 1789

HELENA ETRAFINDAKİ ODayı İNCELEDİ. Oda hala soğuktu
. Demirden yapılmış oda fazla ısınmıyordu. Yatağının çarşafları kanla lekelenmişti. Havada çürüme kokusu vardı, hayatındaki her şeyi etkileyen ürpertici bir nekrotik çürüme kokusu.

Hapishanenin içinde durmak ve oradan ayrılmaktan korkmak garipti.

Bağırışlar duydu ve pencereye gittiğinde Kaine'in ön kapıdan çıktığını gördü. Hareket ediyordu.
artık daha kolay. Atreus kapının eşiğinde durmuş, Helena'nın sözlerini anlayamayacağı kadar öfkeyle ona bağırıyordu.

Kaine ahıra girip Amaris'i dışarı çıkardı ve neredeyse ikna edici bir kolaylıkla onun sırtına tırmandı.

Atreus, Amaris uçarken hala bağırıyordu.

Helena, onun gökyüzüne yumruklarını salladığını izledi. Crowther'ın yaşayan cesedini görmek onu her zaman sinirlendirirdi.

Atreus sonunda gökyüzüne bağırmayı bıraktı ve bir süre daha durduktan sonra, Helena'nın durduğu pencereye doğru baktı.
baktı.

Anında geri çekildi, ama çok geçti; Atreus onun izlediğini görmüştü. Açıklanamayan bir korku hissi onu derinden sarstı.

Gidip kapının iyice kilitli olup olmadığını kontrol etti, kapının ve duvarların içindeki tüm demirleri hissetti.

barikat kurulmuş ve güçlendirilmişti. Onun içeri girmesinin imkânı yoktu.

Güvenli hissederek, tasarladığı dizilişi incelemeye başladı parmaklarıyla çizgileri takip etti. Tasarım işe yarayacaktı, ihtiyacı olan gücü ve istikrarı sağlayacaktı, ama
önemli değildi çünkü beş bileşen gerekiyordu ve onda sadece üçü vardı.

Çok zaman kaybetmişti.

Bir an için yüzünü ellerine gömdü, ama duman ve yanmış et kokusu ile başını kaldırdı.

Odasında siyah duman dolaşıyordu ve sonra kapı yanmaya başladı, demir parmaklıklar yanarken, soluk kırmızı bir parıltı yavaşça parlaklaşıyordu.

"Çık dışarı, çık dışarı, küçük tutsak." Crowther'ın sesi diğer taraftan geldi. "Seninle konuşmak istiyorum."

Helena, odunların yanıp kül olmasını dehşetle izledi ve Atreus demir parmaklıkların arasından görünür hale geldi.
neredeyse canlı görünüyordu, kırmızı parıltı ölü gri tenine renk katıyordu.

Onu dışarıda tutan parmaklıklar daha da ısındı ve parlaklaştı, kırmızıdan turuncuya dönüştü ve oda alev almaya başladı, duvar kağıdı kendiliğinden tutuştu.
Köşedeki cam kasa kırıldığında keskin bir çatlak sesi duyuldu ve göz, duvardan yukarı doğru yayılan ateşe düştü.

Crowther hayatında asla piromansi yeteneğini demir gibi aşağılık bir şeyi manipüle etmek için kullanmazdı, ama demir lonca ustası Atreus Ferron bir kez daha demiri kendi iradesine boyun eğdirmeye çalışıyordu.

Bunu başaramazsa, muhtemelen onu bu odada diri diri yakacaktı.

"Ne istiyorsun?" dedi kız.

"Sana soracaklarım var," dedi Atreus. "Buraya gel." Kız tereddüt etti.

"O odada boğularak ölmek istemezsin, değil mi?" Halı duman çıkarmaya başladı. "Gel. Buraya."

Helena, en yoğun ısıdan uzak durmaya çalışarak dikkatlice ilerledi. Atreus'un hala Luc ve Crowther'ın uzaktan piromansi yeteneğinden yoksun olduğunu ummaktan başka bir şey yapamıyordu.

Yüzünde korkunç bir gülümseme yayıldı. "Yıllar boyunca birçok bedenim oldu, ama garip bir şekilde bu beden
seni görünce şiddetli bir tepki gösteriyor. Onu tanıyordun, değil mi? En azından öyle sanıyorum."

Helena'nın adımları sendeledi. Lichlerin
, ama bazı kalıntıların kalmış olmamasının bir nedeni yoktu.

"İlk başta seni hatırlamadım. Sadece cesedin tepki verdiğini sandım, ama oğluma saldırdığında
o geceyi hatırladım. O cesedi zar zor hatırlıyordum, geri getirilmeden önce çok uzun süre ölü kalmıştı, ama
seni hatırladım. Yüksek Necromancer, sonunda o bombalama hakkında bazı cevaplar aldığı için memnundu. Ödül olarak, bu rezonansın gerektirdiği tekniklerin bir kısmını paylaştı."
Crowther'ın örümcek gibi parmakları kıvrıldı ve ısı yoğunlaştı.

Helena hiçbir şey söylemedi. Aralarındaki demir daha parlak bir şekilde parlıyordu ve duvar yanarak kömürleşiyordu. Atreus ateşi kontrol altında tutuyordu, ama isterse odayı yakıp kül edebilirdi.

Parlayan demirin ısısı havayı bozuyor ve Helena'nın cildini yakmakla tehdit ediyordu.

"Garip bir saldırıydı, o bombalama. Lancaster piçi seni görünce kendinden geçti. Her şeyi tek başına yaptığını söylediler, ama kayıtlarını gördüm. Sen bir hiçtin. Eğitimin yoktu, savaş tecrübelerin yoktu. Sıralamada yer almayan bir şifacının, maruz kaldığımız en yıkıcı saldırılardan birinin tek başına sorumlusu olduğuna inanmam mı gerekiyor?"

Stroud, Helena'nın etrafındaki kayıtların eksikliğini de yorumlamıştı.
. O zamanlar bunu sorgulamamıştı — şifacılığının çoğu tıbbi çalışma değil, dini
aracılık olarak değerlendirilmişti — ama Crowther, onu kendisine bağlamak için

ona bağlamıştı. Ve Shiseo ile yaptığı tüm çalışmalar, ilaçlar, şelatörler vardı. Bomba. Bunların kayıtları olmalıydı.

Tabii ki...

Kaine onun bir kişi olmasını istemezdi.
Ölümsüzlere ilgi. Ve Shiseo, Helena'nın yeniden ortaya çıkması ihtimaline karşı Merkez'de bekleyen bir casus olsaydı bile,
onu Helena'ya bağlayan hiçbir kayıt olamazdı.

"Sen bir tuzaktın, değil mi?" dedi Atreus,
. "Eternal Flame'in senin gibileri nasıl gördüğünü herkes bilir;
Eternal Flame'in gerçek son üyesini korumak için
Eternal Flame'in gerçek son üyesini korumak için kurban olarak kullanılabilecek daha iyi biri olabilir ki?"

Bunu söylerken manyakça sırıttı, yüzü zaferle parlıyordu.

Helena, Atreus'un Kaine'in yaralanmasından şüphelendiği için geldiğini sanmıştı, ama hayır, bu onun göreviyle ilgiliydi. Tüm sorgulamaları ve kurbanları sonuç vermediğinden, gözünü Helena'ya çevirmişti.

"Buraya, hayati öneme sahip bir şey bildiğin için gönderildin. Yüksek Necromancer, bunu bulmak için oğluma emanet etti, ama şimdi o bu konuda o kadar endişeleniyor ki
içinde büyüyen, katilin kim olduğunu bildiğini unutmuş. Ziyafeti ve West Port Laboratuvarı'nı bombalayan kişi. Onları yakaladığımda, Yüksek Necromancer'ın korkacak hiçbir şeyi kalmayacak."

Demir sarı renkte parlıyordu ve çubuklar eriyerek sarkmaya başlamıştı.

"Hatırlamıyorum," dedi Helena, artan ısı cildinde dalgalanırken kanı kulaklarında uğultulu bir baskıya dönüştü. Nefes almak zorlaşıyordu. "O konuda hiçbir şey hatırlamıyorum. Yüksek Reeve öğrenmeye çalıştı, ama eğer bir zamanlar biliyorduysam da, artık unutmuşum."

"Sana inanmıyorum." Atreus geri adım attı ve kapıyı tekmeledi. Sarkmış demir parmaklıklar kendi üzerine katlandı ve

çöktü. O içeri girerken, Helena yerde buruşmuş kömürleşmiş bir kütle gördü.

Hizmetçilerden biri onu durdurmaya çalışmıştı.

Atreus onu geriye itti. Parmaklarını her çıtlattığında, etrafında ateş kırmızısı alevler belirdi.

Atreus başını eğdi. "Oğlum senin için hep endişeleniyor. Hassas kalbin. İnsan senin egzotik bir çiçek olduğunu sanabilir.
egzotik bir çiçek olduğunu düşünür. O, başarının yeterince itaatkar bir köle gibi davranarak elde edildiğini düşünüyor." Atreus başını salladı. "Başarının risk almayı gerektirdiğini anlamak için her zaman başarısızlıktan çok korkmuştur..."

Atreus'un sesi kesildi.

Helena'nın gözleri pencereye doğru kaydı, Amaris'i görebilmek için umutsuzca bakıyordu.

"Senin için gelmesini mi umuyorsun?" Atreus aniden korkutucu bir şekilde yaklaştı. Onu kolundan tutup pencereye sürükledi ve göğsünü pencereye dayadı. "Oğlum.
Sence seni kurtaracak mı?"

Crowther'ın ince, örümcek gibi parmakları Helena'nın koluna batarken, demir pencere parmaklıkları cildini ısırıyordu. Helena'nın boğazı düğümlendi.

Kendi başınaydı.

Hiç piroman ile savaşmamıştı. Rezonansını kullanarak karşılık vermeye çalışırsa, Kaine'i ele verecekti. Atreus, kelepçelerinin üzerindeki baskıyı kimin kaldırdığını hemen anlayacaktı. Öldürmek zorundaydı.
tereddüt etmeden. Obsidiyen bıçak yatağının şiltesinin altında saklıydı, ama yatak yanıyordu. Oda yanıyordu.

Atreus yüzünü onun yüzüne yaklaştırdı, yukarı bakarak Onunla boş gökyüzü. Cildindeki pudra gibi lavanta kokusu, giysilerindeki kan kokusunu neredeyse bastırıyordu.

"Onu seviyorsun, değil mi? Bana itiraf edebilirsin.
Sonuçta, seni yürüyüşe çıkarıyor ve bu odada, emrinde koruyucu hizmetkarların varken
bu odada rahat etmeni sağlıyor, emrinde koruyucu hizmetçiler var. Sanırım senin gibi hevesli bir yaratığı

Holdfastlar seni iyi eğitmiş olmalı."

Helena sadece bir nefes alabildi.

Crowther'ın dudakları kulağına değdi. "Senden bilgi almak için seni yakmak zorunda kalırsam, oğlum senden çok daha az zevk alacak."

Tek bir şans. Onu hazırlıksız yakalayıp tılsımı koparmak için tek bir şansı vardı.

"Hatırlamıyorum," dedi tekrar, ne kadar hızlı hareket etmesi gerektiğini, hangi yöne dönmesi gerektiğini hesaplamaya çalışarak.

"Belki de *yeterince* istemedin," dedi Atreus ve o hareket edemeden parmaklarını şıklattı.

Elbisesi alev alınca sırtında şiddetli bir acı patladı. Omuzlarında bir damga gibi bir acı. Çığlık atarken dizleri tutmadı.

Bir tıslama sesi duyuldu ve omuzlarındaki ateş kayboldu, ama acı dinmedi, sıcaklık geçmedi. Ağzı sessizce hareket etti, görüşü beyazlaştı.

Tek koklayabildiği duman ve yanmış saç kokusuydu.

"Bu senin tek uyarındı. Bana yalan söyleme," dedi Atreus, onu ayağa kaldırıp pencereye doğru sürükleyerek pencereye doğru itti, ağırlığı yanıkların üzerine bastırarak, kadından boğuk bir çığlık kopardı. "Sorgulamalar sırasında genellikle bu kadar hızlı hareket etmem, ama korkunu "Kimin olduğunu söyle, yoksa sana çok acı çektireceğim." Ağzı kulağına yaklaştı.

"Bilmiyorum..." dedi. Sözleri yarı ağlayarak çıktı. "Yemin ederim bilmiyorum."

Atreus iç geçirdi. "Kaine seni bulduğunda çok hayal kırıklığına uğrayacak."

Parmakları yine şakladı. Ateş, sırtında bir kırbaç gibi yayıldı.

O kadar şiddetli bir şekilde sıçradı ki, başı pencereye çarptı ve neredeyse bayılacaktı.

Çarpmanın etkisiyle kulakları çınlıyordu ve her şey yavaşlamış gibi görünüyordu, paniği yavaş yavaş yerini berrak bir zihne bırakıyordu.

Kaine zamanında gelmeyecekti.

Bu kadar uzun süre hayatta kalmak için tüm şanslarını tüketmişlerdi. Yarım gün erken gelmişlerdi ve şansları tükenmişti.

Atreus onu tekrar ayağa kaldırdı. "Ben aptal değilim. Herkes, Eternal Flame'in yenilgisine giden süreçte Undying'ler arasında bir casus olduğunu biliyordu.

Direniş çok şey biliyordu. Yüksek Büyücü, en güvendiği kişilerden birinin kendisine ihanet ettiğinden şüpheleniyordu, ama kim olduğu asla

kimliği tespit edilmedi. Onlar, hesaba katılmayan parçalar. Kanıtlar inkar edilemez. Eternal Flame'in karakterine hiç uymayan katliamlar ve sabotaj eylemleri. O kişi bombalamalardan sorumluydu,

Batı Limanı Laboratuvarını yok eden bombalama da dahil. Son savaştan sonra ortadan kayboldular, ancak sen ortaya çıktıktan kısa bir süre sonra yeniden ortaya çıktılar. Kim olduğunu çok iyi biliyorsun.

Helena kurtulmaya çalıştı, parmaklarıyla tırmalayarak, onun yüzüne ulaşmaya çalıştı. Tek ihtiyacı olan temas kurmaktı, ama Atreus ağırlığını onun yanan omuzlarına bastırarak

boğuk bir çığlık attırdı. Gözlerinin önünde siyah noktalar belirdi.

"Kim olduğunu söyle." Onu salladı.

"Bana zarar verirsen Kaine öldürülecek," diye boğuk bir sesle söyledi. Vücudu uyuşuyordu, sanki boğazından asılmış bir av hayvanıymış gibi, onu dissosiyatif bir şoka sürükliyordu.

"Katili bulursam, Yüce Büyücü yaptıklarımı affedecek," dedi Atreus. Camda yansıyan yüzünü görebiliyordu.

Gözlerinde tam bir çaresizlikten kaynaklanan yakıcı bir bakış vardı. Crowther'ın yüzünde bile Kaine'i bu kadar anımsatan bir ifade olması garipti.

"Kaine hayatta kalacak. Daha fazla çocuğu olabilir," dedi.

Helena'nın başı dönmeye başladı. Duman içinde nefes almakta zorlanıyordu. Oda arkalarında alevler içinde kalmıştı.

Kaine'i bir daha asla göremeyeceğini bilerek, Atreus'ta onun izlerini aramaktan kendini alamadı.
konuşma şekillerinde de benzer bir kaçamaklık vardı. Kaine'in sık sık
sık sık takındığı öfkeli çaresizlik bakışı vardı.

Birbirlerine duydukları nefretine rağmen, Kaine ölümcül kusurlarını babasından miras almıştı.

Enid, Atreus için her şeydi ve şimdi o yoktu ve Atreus gölgelerin peşinde koşuyordu.

Kaine, kaybettiği şeyi sürekli hatırlatan biriyle nasıl olurdu? Belki de
Atreus gibi, oğluna tahammül edemeyen ama ondan uzak duramayan biri gibi olurdu.

Sonunda anladı.

"Kaine'i öldürecek... Eğer katili bulamazsan, değil mi? O ceza... Sadece Hevgoss yüzünden değildi, sana bir uyarıydı, değil mi?"

Atreus'un yüzü karardı. Onu o kadar şiddetle salladı ki şiddetle salladı ki kadın neredeyse bayılacaktı. "Ebedi Ateş'in son üyesi kim?"

"Kocanın karısına benziyor, değil mi? Gözleri ve ağzı; karınınkine çok benziyor. Artık ondan geriye kalan tek şey o. Ama seni her gördüğünde, karının gözleriyle senden nefret ediyor."

Atreus elini kaldırdı, ateşleme halkaları parıldıyordu.

"Batı Limanı Laboratuvarını havaya uçuran benim," dedi hızlıca, yüzükler kıvılcım çıkarmadan önce. "Luc'a piromansi teorisini çalışmasında yardım ederdim. Bunu yapmamam gerekirdi, ama o
arkadaşlık konusunda daha iyiydi, bu yüzden ben de rezonansım olmamasına rağmen bu konuyu çalıştım. Bu ilkeleri ve
bomba tasarımı yaptım ve sonra nekrotalleri kullanarak bombaları yerleştirdim. Çünkü *ben* Eternal
Flame'in son üyesiyim."

Derin bir nefes aldı. "Ama haklısın, bir casus vardı. Onun amiri bendim."

Atreus'un gözlerinde bir zafer parıltısı belirdi. Zaferin elinde olduğunu gördü.

"Ama onu bularak Kaine'i kurtaramazsın. Aradığın katil, senin oğlun."

Atreus ona şaşkın şaşkın baktı, sonra yüzünde öfke ifadesine büründü. Piromansiyi unuttu. Parmaklarını kızın boğazına doladı. "Oğlum asla

Eternal Flame ile asla ittifak kurmazdı."

"Evet, olur. Morrough'dan nefret ediyor," diye tiz bir sesle söyledi. "Onu hep nefret etti. Tutuklandıktan sonra ailenize ne olduğunu hiç merak etmedin mi?"

Atreus ona alaycı bir şekilde baktı. "Hiçbir şey. Kaine Prensliği öldürdüğünde, benim başarısızlığım affedildi."

Helena başını salladı. "O zaman neden bu evde hareketsiz bir demir kafes ve zemine oyulmuş bir dönüşüm dizisi var? Neden tüm hizmetkarların öldü? Kaine Enstitü'ye dönmeden önceki onca ay boyunca Morrough gibi birinin anlayışlı davrandığını mı düşünüyorsun?"

Atreus'un yüzünde şüphe belirdi.

"O, karını o kafeste tuttu; ona işkence etti. Oğlunun ruhunu koparırken ona izlettirdi. Kaine, onu kurtarmak için Apollo'yu öldürdü. Ve hepsi senin hatandı."

"Yalan söylüyorsun!"

Öldürmesi gerektiğini biliyordu, ama ona zarar vermek istemiyordu.

onu incitmek istiyordu.

Omuzları acı içinde çığlık atmasına rağmen, onun kafasını tuttu ve rezonansını kafatasına itti. O, onu durduramayacak kadar şaşkındı.

Daha önce hiçbir lich üzerinde animancy kullanmamıştı.

Bu, çürümüş bir kabak içine elini sokmak kadar kolaydı.

Zihni basit bir yapıya sahipti; gerçek anlamda yaşayanların zihnindeki gürültü yoktu. Atreus'un düşünceleri doğrusal ve düzleşti. Hepsi Kaine'e ve sadece Kaine'e yöneliyordu, çünkü Enid'den geriye kalan tek şey oydu.

Kaine onun anılarını kontrol ettiğinde, onun bilincini, duygularını hissedebildiğini biliyordu. Orada

Atreus'un anılarını aramak yerine
bu bağlantı üzerinden kendi anılarını zorlayamamasının bir nedeni yoktu.

Onun bilmesini istiyordu. Yaptıklarının sonuçlarını anlamasını istiyordu.

Aklında öfke dolu bir kakofoni vardı ve hepsini Atreus'un kafatasına itti.

Kaine, ona uzanırken önünde diz çökmüştü.

"Hiçbiri seni suçlayacak bir şey söyledi mi?"

Hayır. Ona göstermek istediği bu değildi. Odaklanmaya çalıştı.

Kaine onu öpüyor, elleriyle yüzünü okşuyor, onu yatağa itiyor, vücudu onun vücuduna yapışıyor, ona sıkıca sarılıyordu.

Anıları o kadar dağınık ve üst üste binmişti ki, bu anının eski mi yeni mi olduğundan bile emin değildi.

"Ruhun bedeninden koparıldı. Zamanla yeniden bütünleşeceğini düşünüyorum, ama başlangıçta güvence altına alınması gerekiyor, tıpkı hizmetkarların ruhlarının
filakteri."

"Bir kurban ruhu."

Kafasını kaldıramadan başını salladı. "Kişi bunu isteyerek yapmalı."

Bu değil. Enid. Enid ile ilgili bir şey.

"On altı yaşında eve döndüğümde hayatım paramparça oldu ve o andan itibaren yaptığım her şey, geriye kalan tek şeyi kaybetmemek içindi. O öldüğünde... önemi yoktu..."

Atreus'un şokunu, öfkeli inanmazlığını hissedebiliyordu. Kurtulmaya çalıştı ve neredeyse elinden kayıyordu.
zihinleri arasındaki bağlantı kırmızıya döndü.

Kaine'in yüzü, açıkça daha genç, saçları hala koyu renkli, öfkeyle parıldayarak karşısına çıktı. "Babamın yakalandığı ve itiraf ettiği haberi geldiğinde,
Yüksek Büyücü ile yalnız kaldığını düşünüyorsun?"

Atreus mücadele etmeyi bıraktı. Helena'nın ciğerleri nefes almak için mücadele ediyordu, ama o anılarına dalmış, onları onları netleştirmeye çalışıyordu.

"Bazen saatlerce çığlıklarını duyardım."

Yakıcı bir sıcaklık onu yutuyordu, ama Helena durmadı.

"Her şeyin kendi suçu olduğunu söyleyip duruyordu ve kalbi durdu..."

Helena birdenbire uyandı. Başı geriye doğru eğildi ve baktığı her yerde duvarlar alevlerle kaplıydı ve her şeyi yakıp kül ediyordu.

Soluk bir yüz onun önünde belirdi. Odaklanmaya çalıştı.

"Dayan."

Ses bozuktu, ama o tanıdı. Kaine'in yüzü gözlerinin önünde titrerken, sersemlemiş bir şekilde elini uzattı.

"Geldin..." Ona uzandı. "Sanırım her zaman gelirsin."

"Dayan, seni çıkaracağım," dedi, elini aşağı bastırıp onu kendine çekti.

Acı verici derecede ağır bir şey onu sıkıca sarmıştı ve onu kollarının arasına aldı. Kolunun yaralı omuzlarına bastırmasıyla acı içinde kıvrıldı, ama onu sıkıca tuttu ve alevlerin içinden taşıdı. Koridor dumanla doluydu, odasından ateş yayılıyordu, ama dışarı çıkana kadar durmadı.

O onu yere yatırırken, temiz ve taze havayı açgözlülükle soludu.

"Ne oldu? Sana ne yaptı?" Kaine'in elleri o kadar titriyordu ki, sabit bir rezonans kanalı oluşturamıyordu.

Büyük ve siyah bir şey aniden ona yaklaştı, gökyüzünü kapattı, ta ki Kaine bir emir verip Amaris geri çekilene kadar.

Helena konuşamıyordu. Ciğerleri hava almak için spazm geçiriyordu ve her şey bulanıklaşmıştı. Nefes almak

acıdan çığlık atmak istiyordu. Kaine sorular sormaya devam etti, ama Helena'nın zihni odaklanmakta zorlanıyordu.

Atreus sendeleyerek avluya çıktı. Yüzü dumanla kaplıydı ve ifadesi öfkeyle parlıyordu.

Onu görünce Helena, Kaine'in koluna yapıştı. "Anneni biliyor. Üzgünüm. Ona söyledim."

"Önemli değil," dedi ayağa kalkarken.

Siyah duman, ev sanki yanan bir cesetmiş gibi avluyu dolduruyordu.

"Annene ne olduğunu neden bana söylemedin?" diye sordu Atreus, sesi alçak bir hırıltı gibiydi.

Kaine omuzları gergin bir şekilde ona döndü. "Ne fark ederdi ki?"

Atreus Kaine'e saldırdı. "Bana söylemeliydin. O benim annemdi!"

Kaine yana kaçtı, ama her zamanki kadar kolay olmadı hareketleri sert, parmakları doğal olmayan bir şekilde seğiriyordu. Helena onun yüzünü gördü. Gözleri parlıyordu.

"Evet, ve bu onun için ne korkunç bir lanetti. Sonuçta Morrough'a anlattın. Şehirde dolaşan söylentileri hiç umursamadın
ama *ona* ondan bahsettin, onun senin için her şey olduğunu, onun için her şeyi yapacağını söyledin. O, davaya ne kadar sadık olacağının kanıtıydı." Kaine'in
Sesi öfkeyle doluydu. "Sence işkenceyle seni kırmak ne kadar sürdü, umurunda mıydı? Hayır. Önemli olan tek şey, senin kırılmandı ve o da tam oradaydı. En değerli
en değerli varlığın. Onu mezarına kadar sevdin."

Atreus'un uzun, ince, örümcek gibi parmakları kıvrıldı, ellerinde ateşleme halkaları parıldıyordu.

Kaine acı bir şekilde güldü. "Seni geri getirdiklerinde ve sadık kaldığında seni
seni geri getirdiklerinde ve sadık kaldığında seni çok eğlenceli bulmuş olmalılar. Ve sen bana köpek dedin."

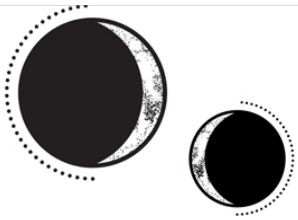
Atreus'un gri teni öfkeden morardı. "Bana söylemeliydin bana *söylemeliydin*."

"Neden? Söylesem ne olacaktı ki? Sana söylemek için işimi riske atmamı gerektirecek ne büyük bir intikam alacaktın ki?"

"Ne işiymiş o? Holdfast'ın evcil fahişesinin bacaklarının arasında sürünerek, sızlanarak mı?" Atreus oğluna alaycı bir şekilde baktı. Yüzükleri birbirine çarparak parladı.

Kaine'in yankısı havayı yırttı. Atreus bir yöne uçarken ateş kıvılcımı yerinde asılı kaldı ve ateşleme yüzükleri başka bir yöne savruldu. Atreus çakıl taşlarına çarptı ve birkaç metre kaydı. birkaç metre kaydı. Alevler kayboldu. Kafasını kaldırdığında, yüzünün bir tarafındaki yaralardan mor kan sızıyordu.

"Ah canım," dedi Kaine, onun üzerinde durarak, her kelimesinde saf kötülük vardı. "Görünüşe göre yine ateşini kaybettin, baba."

BÖLÜM 74

Julius 1789

EVİ SÜSLEMEK İÇİN KULLANILAN DEMİR

yılanlar gibi açıldı ve Atreus'u sardı, onu bir böcek gibi sabitledi. Kaine, kaçmadan çok önce vücudundaki tüm kemikleri kıracaktı.

Kaine Helena'nın yanına döndü. Elini onun yüzüne dokundururken eli titriyordu. "Ne kadar kötü...

"Sadece... sadece sırtım, ve çok derin değil. Sinirler hala sağlam." Bu iyi bir şeydi, ama aynı zamanda acının dayanılmaz olmasının nedeniydi. Dizlerine yaslanarak oturdu dizlerine yaslanarak oturdu ve onun rezonansının sırtını kapladığını, yakıcı acıyı uyuşturduğunu hissetti.

"Sadece nefes almam lazım," dedi, ama kontrolsüz bir şekilde titriyordu.

"Artık neredeyse bitti. İyileştiğinde Amaris'e gideceksin. Yapabilir misin?"

Daha fazla bilinçli kalabileceğinden emin değildi, ama ona hayır diyemedi.

"Bunun için miydi?" Atreus'un öfkeli sesi, yerde kıvrılmış halde yatarken duyuldu. "Bütün bunlar *onu* kurtarmaya çalıştığın için mi oldu?"

Helena, Kaine'in babasını görmezden geleceğini sandı, ama o babasına baktı. "Görünüşe göre ben de senin gibi sevmekle lanetlenmişim."

"Seni öldürdükten sonra, Morrough onu dünyanın sonuna kadar kovalayacak. Saklanabileceği hiçbir yer yok. Boşuna kendini harcıyorsun."

Kaine onu görmezden geldi, gözleri bir anlığına odaklanamadı. "Ateş söndü. Hadi içeri girelim."

Ayağa kalkmaya çalışmadan önce, yüksek bir ses havayı yırttı. Helena bir an için bunun zil sesi olduğunu, Kaine'in tekrar çağrıldığını sandı, ama ses yanlış yönden geliyordu.

Dönüp baktıklarında, bir kamyonun yolda hızla yaklaşarak kapılara çarpacakmış gibi geldiğini gördüler.

"Geliyorlar! Beni serbest bırakın!" diye bağırdı Atreus. "Beni serbest bırakın!"

Kamyon aniden durdu ve sürücü tarafından bir kişi, sanki kucağında bir çocukla kaçıyormuş gibi, göğsüne bir şey sıkıca tutarak dışarı yuvarlandı.

"Yakaladım! Yakaladım. Çabuk al."

Bu Ivy'di. Kapıya yapışmış, gözleri çılgınca bakıyordu ve sanki peşindekiler onu takip ediyor gibi sürekli arkasına bakıyordu.

Helena avluda sendeleyerek kapıya doğru yürüdü ve ona doğru uzandı.

"Nasıl...?" Helena'nın sesi inanamama duygusuyla titriyordu, Ivy ise paketi kapıdan ona doğru itti. Paket ıslaktı ve kangren ve formaldehit kokuyordu. Kumaş kenara düştü ve dirsekten kopmuş, derisi soyulmuş, düzinelerce kemiği eksik, üç parmağı kalan çürümüş bir kol ortaya çıktı. Parmaklar sanki hala canlıymış gibi seğiriyordu.

"Sofia yaptı," dedi Ivy, nefesi kesilmiş ve sesi titriyordu. Gözleri kızarmış, yüzü gözyaşlarıyla ıslanmış ve çürüklerle lekelenmişti. "Yeterince yaklaşmak için her yolu denedim." Başını salladı. "Yapamadım. O yaptı."

"Nasıl?"

"Morrough kendi nekrotrolleri izlemiyor," dedi Ivy, itiraf ederken yüzü buruştu. "Ama o benim dediklerimi yapar. Her zaman yapar. Yanına gitti ve o onu fark etmedi bile onu fark etmedi bile. Onu kopardı ve bana attı. Önce ona saldırdı, böylece ben kaçabildim." Yüzü

buruşuk. "Eğer bilseydi, şimdi beni affeder miydi sence?"

Helena ne diyeceğini bilemedi. "O seni seviyordu." Ivy titreyerek ayakta duruyordu.

Kaine onlara ulaşmıştı, yüzündeki ifade okunamazdı, ama üniformasının cebine elini soktu ve obsidiyen bir bıçak çıkardı.

"Ne yapıyorsun..." Helena başladı, ama o bıçağın sapını kendinden uzağa çevirip Ivy'ye uzattı. Ivy tereddüt etmeden bıçağı aldı.

"Göğsünden, kalbin yakınından," dedi. "Bu şekilde en hızlısı."

Ivy başını salladı ve dönerek kamyonete geri koştu. Bir dakika içinde ortadan kayboldu, gürleyen motorun sesi azalarak orada olduğunun tek izi yolun üzerindeki toz ve Helena'nın elinde tuttuğu paket kaldı.

"Kaine," dedi, duman yüzünden sesi kısılmıştı. "Artık benimle gelebilirsin. Birlikte kaçabiliriz."

Kaine başını salladı. "İçeri gel."

Kaine, "Gel, içeri gir," dedi.

"Ne demek istiyorsun?" dedi, hala kollarında tuttuğu bohçayı sıkıca tutarken, sırtındaki yanıkların açılacağını bildiği halde aşağı inmeye çalışıyordu. "İhtiyacımız olan şey buydu. Bu bize bir ay kazandırır, bir yol bulabilirim..."

"Seninle gelemem," dedi adam, eve doğru yürürken. "Babam haklı. Kaçarsan, savaş olsun ya da olmasın, peşine düşülecek. Seninle gidersem, bir ayımız olur ve seni koruyabilirim, ama sonra ben yok olurum ve Morrough avcıların geri dönmediği yönü öğrenir.

Sonunda seni bulacaklar. Eğer kalırsam, artık buna sahip olduğumuz için ve o artık beni kontrol edemediği için, sen güvenli bir şekilde ortadan kaybolana kadar onun gönderdiği hiç kimsenin şehirden çıkmamasını sağlayabilirim."

Kız, onun omzuna yapışarak onu dinlemeye çalıştı. "Ama ya tersine çevirirsem..."

Kapıya yaklaşırken başını salladı. "Bunun için istekli bir ruha ihtiyacın var ve böyle birini bulamazsın,
çünkü benim için ölecek tek kişi sensin."

Adam onu boğazından vurmuş gibi ona baktı.

"Ne? Bana sormayacak mısın?" Atreus'un sesi yerden alaycı bir şekilde yükseldi.

Helena nefesini tuttu ve Kaine'in omzunu çekerek onun arkasındaki babasına bakmaya çalıştı. Atreus hala yerde yatıyordu, demirlerle bağlanmıştı, parmaklarını bile zorlukla hareket

ettirebiliyordu. "Öyle mi?" dedi Helena.

"Ölmeyi tercih ederim," dedi Kaine, babası cevap veremeden.

"İsteyen biri lazım," dedi Atreus, ona bakarak.
Helena. "Öyle değil mi, istekli ruh? Orada benim filakterim var. İşaret parmağının orta kemiği."

Çürümüş kola baktı. Kan yerine kalın, siyah bir sıvı akıyordu, ama kalın, siyah bir sıvı akıyordu, ama işaret parmağının orta kemiği hala yerindeydi. Kalbi inanamayıp güm güm atıyordu.

"Neden istekli olasın ki?" diye sordu Kaine, ona alaycı bir şekilde bakarak, gözleri yakıcı bir şekilde. "Ben doğmadan önce bile benden nefret ediyordun."

Atreus başka yere baktı. "Annen seni kurtarmamı isterdi."

"Ama çok geç kaldın," dedi Kaine.

Helena'yı içeri taşıdı, Helena yalvarsa da durmayı reddetti.

"Bu konuyu konuşmayacağım," dedi. "Tek
tek yapabileceğimiz şey seni buradan bir an önce çıkarmak. Neyse ki o nekrotrollerin gözleri kafalarının içinde çürümüş, yoksa çoktan yakalanmış olurduk."

Odanın yanmış kalıntılarını geçip bir cesedin üzerinden atladı. O, hizmetçilerden biriydi. Kalan
hizmetçiler odanın içindeydiler, kalan alevlerin sönmesini sağlamak için su döküyorlar, parçaları topluyorlardı.

hayatta kalan parçalar. Pencereler açıktı, hava temizleniyordu, ama yine de yanmış halı kokusu, ıslanmış odunun ekşi kokusu ve erimiş demirin keskin kokusu havada asılı kalmıştı.

Onu yere indirdi ve birkaç kapı ilerideki bir odanın kilidini açtı. İçinde tıbbi malzemeler ve paketlenmiş çantalar vardı. Bir kutu çıkardı.

"Nasıl yapacağım? Yanıklar konusunda

hiç..." "Eğer baban..."

"Seni iyileştirene kadar bu konuyu konuşmayacağız," dedi sert bir sesle. "Şimdi onu bana ver."

Kızın kolunu çekip dolaba attı ve kokuyu engellemek için kapıyı kapattı.

Kadın, iyileştikten sonra bu konuyu konuşmak gibi bir niyeti olduğundan şüphe duyuy , ama her halükarda bu işin halledilmesi gerekiyordu.

"Elbisemi kes; yapışan kumaşı gevşetmek için tuzlu su kullanmamız gerekecek."

Saçının yanmış kalıntılarını öne doğru çekti ve bir makas çıkardı, elbisesinin arkasını dikkatlice kesti.

"Bu elbiselerden nefret ediyordum," dedi kız, o sırtını yıkarken, kalan kumaşı ıslatmaya çalışırken. Omzuna dokundu, rezonansını kullanarak hasarı hissetmeye çalıştı. Yanık, sandığından daha derindi. Sinirler sağlamdı, ama yanığın büyüklüğü ve derinliği göz önüne alındığında, tamamen iyileşmesi

Tamamen iyileşmesi için ellerinin

elleri, bu tür tekrarlayan

doku yenilenmesi için çok fazla seğiriyordu ve Helena omuzlarını bükerek oraya ulaşamazdı. En sığ kısımları halledebildi, ama sonunda parmakları o kadar uyumsuz hale geldi ki rezonansı sürekli başarısız oluyordu. Nefes nefese uzaklaştı.

"Sorun yok," dedi. "Var."

"Ellerin sabit olsa bile, şimdi hepsini iyileştirmek çok uzun sürer," dedi. "Temiz ve uyuşmuşsa, daha sonraya kadar dayanır."

Yavaşça başını salladı ve bir kartonu karıştırarak tanıdık bir merhem kavanozu çıkardı. "Bu olur mu?"

O hafifçe güldü. "Evet, bu yeterli."

O, dikkatlice uyguladı ve onu keten bandajlardan daha yumuşak olan ipek bandajlarla sardı.

"Zavallı sırtın bu kadar lüks bir muamele görmedi," dedi kadın, adam çalışırken.

Cildinde, yakıcı havadan dolayı ağrıyan tüm yerlerde ve farkında bile olmadığı alnındaki küçük bir kesikte onun titreşimini hissetti. Onun halledebileceği küçük şeyler.

"Kaine," dedi adam işini bitirirken. "Babanla konuşmam gerek."

"O yardım etmez; sadece sana umut verip sonra incitmek istiyor. Öyle olmasa bile, ben zaten ona yeterince benziyorum, içimde onun ruhundan bir parça istemiyorum."

Kız, onun yüzünü kendine çevirdi. "Sen, annenden geriye kalan tek şeysin. Şimdi sana baktığında, onu görüyor. Peşime düşerek aldığı riski biliyordu. Seni kurtaracağını düşündüğü için yaptı."

Nefes aldı. "Bunun mümkün olduğuna inanmak istemediğini biliyorum, çünkü umutlanmak seni korkutuyor. Ama ben seni kurtarmaya çalışırken ölmeyi, bir şans olduğunu bilip de onu değerlendirmediğimi bilerek yaşamaya tercih ederim."

Onun tereddüt ettiğini hissedebiliyordu.

"Birlikte kaçacağımıza söz vermiştin," dedi. "Hatırlıyor musun?"

Adam başını eğdi. "Neden ben tüm sözlerimi tutmak zorundayım da sen hiçbirini tutmuyorsun?"

Kız başını salladı ve yüzünü kaldırarak alnını onun alnına değdirdi.

"Sana verdiğim ilk söz, yaşadığım sürece senin olacağıydı. O sözümü tutuyorum."

HELENA'NIN ODASI HARABEYE DÖNÜŞMÜŞTÜ, giysileri küle dönmüştü. Neyse ki Kaine onun için seyahat giysileri hazırlamıştı. Sağlam, nötr renkli binicilik giysileri. Dikkatlice giyindi, sırtındaki yanıkları daha da kötüleştirmemeye çalışarak giyindi.

Koridor suyla sırılsıklamdı, kömürleşmiş bir harabeye dönmüştü, ama demir bir canavarın kemikleri gibi yerinde duruyordu.

Atreus, Kaine'in bıraktığı yerde, gözleri kapalı olarak yerde yatıyordu. Yaklaşan ayak seslerini duyunca gözlerini açtı ve başını kaldırdı. Kaine ile Helena'ya baktı ve güldü.

Helena, Kaine tepki veremeden kolunu tuttu. "Onunla yalnız konuşmak istiyorum," dedi.

"Hayır."

"Bana bir şey yapamaz. Burada bekle."

Atreus'a doğru yürürken Kaine'in gözlerinin üzerinde olduğunu hissetti. Atreus da onun yaklaşmasını aynı derecede keskin bir ilgiyle izliyordu.

"Teklifimi sana yapmadım," dedi Atreus, Helena yaklaştığında.

Onun yanına diz çöktü. "O sormayacağını biliyorsun."

O, ondan gözlerini kaçırdı. "O zaman bu isteği geri çekilmiş say."

Korku ile göğsü sıkıştı. Yalvarmak istedi, ama Atreus'un onun insanlığı ya da aşağılanmasını umursamayacağını biliyordu.

"Sen ne yaparsan yap, ben kaçacağım. Reddedersen onu öldürmüş olursun."

Atreus onun arkasından, onları izleyen Kaine'e baktı.

Atreus'un gözlerinde, oğluna bakarken açlık gibi bir özlem parlıyordu. Konuşmak istedi, ama bekledi. Sonunda Atreus sessizliği bozdu.

"Döndüğümde onun ona ne kadar benzediğini fark ettim. O çocukken bunu hiç fark etmemiştim." Gözleri gergin, uzaktan Kaine'i görmek için çabalıyordu. "Onun neden bu kadar çok çocuk istediğini hiç anlamamıştım. Başka bir aileden bir varis evlat edinirdim.

Gerekirse demirciler loncası. Ben ona yetmeliydim."

Helena ona acıyarak baktı. Acınacak derecede kıskançtı.

"Şu anda ondan geriye kalan tek şey o."

Sonunda ona baktı. "Onu gerçekten kurtarabilir misin?"

"Evet, eğer gerçekten yaşamasına istiyorsan."

Hemen cevap vermedi. Kalbi taş gibi ağırlaştı. Eğer tamamen istekli değilse, bağ zayıflayacak ve Kaine, Luc gibi kayıp gidecekti.

"Enid benim hayatımdı," dedi sonunda. "Eğer burada olsaydı, onu kurtarmamı söylerdi. Ona hiçbir konuda hayır diyemezdim."

Helena elini uzattı ve demiri bükerek uzaklaştırdı. Adam yavaşça ayağa kalktı. Ne ona ne de Kaine'e bakmadı, arkasını dönüp eve girdi.

ÇİZİM odasına girdiklerinde, Atreus gözlerini kafesten ayıramadı. Onu görmemiş miydi? Yoksa sadece amacını merak etmemiş miydi?

"Ne kadar süre...?" Parmakları titreyerek

Parmakları titriyordu. Sanki içeri girip aynı alanı işgal etmek istercesine dizlerinin üzerine çöktü.

"Dört ay," dedi Kaine, sesi donuktu. Gözleri, o odada her zaman olduğu gibi etrafta dolaşıyordu.

Helena onu teselli etmek istedi, ama zamanları azalıyordu. Yapacak çok iş vardı.

Yerdeki dizilim üzerinde çalışmaya başladı. Kazıdığı dizilim yangınla erimiş ve yok olmuştu, ama her ayrıntıyı ezberlemişti. Orijinal dizilimin sadece orta kısmına ihtiyacı vardı, ama tahribatın onarılması ve değiştirilmesi gerekiyordu.

Kaine'in ruhunu yerinde tutması gerekiyordu.

Yeni dizi demirden yapılmıştı. Amaçları için mükemmeldi ve hemen elde edilebilirdi.

O ve Kaine zıt taraflarda diz çöktüler. Gözlerini kapattı ve açtığında parlıyorlardı. Elleri titriyordu, ama rezonansı onunkinden daha güçlüydü. Ev inleyince hava titredi ve demir akmaya başladı. onlara doğru su gibi. Dizilişe ulaştığında, Helena kendi rezonansını kullanarak onu yönlendirdi ve onu
belirli yollara yönlendirdi ve ortadaki muhafaza çemberine doğru ilerledi.

Endüstriyel lonca dizileri binalar kadar büyük olabilirdi, ancak Helena, tutabileceğinden daha büyük bir diziyle hiç çalışmamıştı. Zemindeki dizi bir bakışta görülemeyecek kadar büyüktü ve her çizgi ve sembolün doğru olduğunu doğrulamak için üzerinde sürünerek ilerlemek zorunda kaldı. Mükemmel olmalıydı.

Kalbi gırtlağına kadar çıkmıştı, düzensiz ve titrek ritmi onu alay ediyordu.

Tek bir şans.

"Hazır," dedi sonunda, dizinin ortasında ayağa kalkarak. "Başlayabiliriz."

Kaine başını salladı ama sonra kapıya doğru yürüdü.
Kalan hizmetçiler koridorda toplanmıştı, Davies en önde duruyordu.

"Amaris hazır mı?" dedi.

İçlerinden biri başını salladı.

Kaine orada hareketsizce durdu. "Hiçbirinize... hiçbirinize —Hiçbirinizi kurtaramadığım için üzgünüm."

Davies tereddütle bir adım öne çıktı, sık sık yaptığı gibi adını mırıldandı. Bir anne gibi saçlarını geriye doğru düzeltti, sonra iki elini göğsüne koydu ve onu geri itti. Onlardan uzaklaştırdı.

Helena, Kaine'in Morrough'un kolunu bıraktığı yere gitti. Her seferinde midesine bir tekme gibi gelen kokusu yüzünden, hızlıca çalışarak onu parçalara ayırdı. O şey iğrençti. Onu tutarken, içindeki tüm gücü, her bir kemiğinde akan onca insanın hayatını hissedebiliyordu.

Elin en yakın kısmındaki ulna bölümünde, korkunç bir tanıdıklık hissi vardı. Bu parça Kaine'i bağlamak için kullanılmıştı. İhtiyacı olan kısmı çıkardı ve geri kalanını attı.

Kaine odanın ortasında duruyordu, üstü çıplak, vücudu şiddetli yara izleriyle kaplıydı, sırtındaki dizilim
en belirgin olanıydı. Atreus ona bakıyordu; bunu daha önce hiç görmediği belliydi.

Kaine'in dikkati tamamen ona odaklanmıştı.

Bu dizinin üzerinde bir platform yoktu. O da onun yanında olacaktı.

"Sırt üstü uzan," dedi.

Diz çöküp, ellerini dizilimin üzerinde olması gereken yerlere yönlendirdi ve sonra gözlerine baktı. Kalbi çırpınıyordu, düzensiz atmaya başlayacaktı.

"Bu işe yarayacak," dedi. "Söz veriyorum. Seni *kurtaracağım* ."

Ellerini soğuk demire bastırdı ve rezonansını demire akıttı.

O, gravür plakaları üzerinde yaptığı küçük deneyler dışında, animansını hiçbir zaman bir diziye aktarmamıştı. Bu,
daha fazla güç gerektiriyordu. Dizi etkinleştiğinde, demir boyunca yavaşça bir parıltı yayıldı ve tüm dizi uğuldamaya başladı. Kaine o kadar saydamlaşmıştı ki, içini görebiliyordu, kemiklerini, organlarını ve
kalbinin yanında dolanan tılsımı görebiliyordu.

Filakteriyi çıkardı. Kemik o kadar eskiydi ki toza dönüşecek gibiydi ve içindeki enerjiyi hissetmek için konsantre olması gerekiyordu. Sanki ipliklerle bağlanmış bir paket gibiydi
iplikle bağlanmış bir paket gibiydi, o kadar karışmıştı ki iplikleri ayırt etmek zordu. Ama dikkatli çalışmalıydı, yoksa zarar verme riski vardı. Rezonansıyla ipliği çözdü ve çözdü,
iplikler sonsuza kadar devam edecekmiş gibi görünüyordu, ta ki ani bir gürültü duyulana kadar. Koridordaki hizmetçilerden biri yere yığıldığında başını kaldırdı.

Gözlerini kaçırdı.

Devam etti, bir başkası yere düştüğünde irkildi. Ve bir başkası. Ve bir başkası. Ve tabii ki sonuncusu, yani ilk ölen, Davies'ti. Düşmeden hemen önce Helena'nın gözlerine baktı.

Kemik parçası parçalanırken bir enerji dalgası oldu, enerji soğuk ölüm dalgasına dönüşmeden önce bir kasılma oldu
ölüm dalgasına dönüşmeden önce bir enerji dalgası hissetti, ama dönüşmek yerine diziye çekildi.

Hava aydınlandı ve Helena'nın saçları omuzlarından kalktı.

Kaine çığlık atmaya başladı.

Gözleri donuk, geniş ve görmeyen bir hale geldi. Sırtı kavisli hale geldi, elleri parmak uçları ve
tırnakları kanayana kadar yere tırmandı. Helena onun üzerine eğildi.

"Hayır. Yapma. Dayan," dedi, onu sabit tutmaya çalışarak. O merkezde kalmalıydı.

Kalbini sakinleştirmeye zorladı, mücadele edemeyecek hale gelene kadar uzuvlarını felç etti, ama o çığlık atmaya devam etti.

Parmakları Atreus'un kutsal emanetini bulmaya çalıştı. Onu serbest bırakırken çılgına dönmüştü, karışık iplikleri koparıp enerji ipliklerini kopardı. Kemik parçalandı ve dizilimdeki enerji Atreus'un ruhunu da içine çekmeye çalıştı.

Sol eliyle onu kavradı ve bırakmadı. Kaine'inkiyle karışamazdı. Rezonansını o kadar zorladı ki, eli kramp girdi ve ön koluna ağrı yayıldı.
Sağ eliyle Kaine'in göğsüne bastırdı, dizilimde dönen enerji denizini çekerek
onu içine çekmeye çalıştı, ama Kaine'in acısı rezonansını rezonansını dışa, ona karşı itti ve ne kadar zorlasa da, onu geçemedi.

Kaine'e doğru eğildi, alnı onun alnına değene kadar.
Sesi kısıldığı için çığlık atmayı bırakmıştı. Gözleri odaklanmamıştı.

"Sana ihtiyacım var," dedi. "Neredeyse sonuna geldik. Ama bana geri dönmelisin. Kaçıyoruz,

hatırladın mı? Sen, ben ve bebeğimiz. Özgür olacağız. Seni kurtaracağım, ama benimle birlikte savaşman gerekiyor."

Sol elinde ani bir acı hissetti ve iki parmağı hissizleşti, gevşedi ve tutunmak için zar zor direnç gösterdi.

Öne doğru eğildi ve Kaine'in yüzünü öptü. "Bana geri dön. Benimle kal."

Gözleri onu bulmuş gibiydi.

Yine göğsüne bastırdı ve sanki oksijen dolu bir odada nefes alıyormuş gibi, içindeki tüm
dış kenarları parlamayı bıraktı, yavaşça içe doğru sızarak ışık kaybolana kadar.
Kaine'in altında ve sol elindeki gerginlik sonunda durdu.

O, zar zor nefes alıyordu, her nefes alışında boğuk, hırıltılı bir ses çıkıyordu.

Helena hızlı çalıştı. Luc'a olanların tekrar olmasına izin vermeyecekti. Bu sefer düzeltebilirdi.

Atreus'un ruhunu parçaladı, animans rezonansı
onu bir iplik kadar ince bir şekilde gerdi ve ruhların kutsal emanetlerin etrafına bağlandığı gibi onu da bağladı, enerjisini tekrar tekrar, karışık bir örümcek ağı gibi
Kaine'in kaburgaları ve tılsımın etrafına sardı.

Cetus gibi yeni bir parazit yaratmaya yetmezdi, ama
Kaine'in bedeni ruh sahibi olmanın ne demek olduğunu hatırlayana kadar zaman kazanmak için yeterliydi.

İşini bitirdiğinde, Kaine hareketsiz yatıyordu. Elini göğsüne bastırarak onu hissetti. Canlı ve ölümlü.

Soğukluk belirtisi yoktu.

Helena yığıldı, o kadar yorgundu ki onun yanında bayılabilirdi, ama henüz bitmemişti. Bu sadece başlangıçtı.

O, dengesiz bir şekilde ayağa kalktı.

Crowther'ın cesedi bir kez daha kafesin yanında yatıyordu.

Sol eli hala bükülmüş bir yumruk halindeydi ve hala Atreus'un ruhunun parçalanmış kalıntılarını tutuyordu.

Cesede dokundu ve onu yeniden canlandırmak için geriye kalan çok az şey vardı.

sol elini göğsüne bastırdı ve Atreus'un geriye kalanını oraya geri itti.

Gözleri yavaşça odaklanmaya başladı. Yanında diz çökmüş, Luc'un yavaş yavaş ölürken hissettiği aynı duyguyu hissedebiliyordu. Hayatın yavaşça akıp gitmesi, ama şimdilik o ölmemişti.

Yerde hareketsiz yatan Kaine'e baktı. "O yaşıyor mu?"

Kaine başını salladı. "Onu taşımama yardım eder misin? Tek başıma kaldıramam."

Atreus ayağa kalkıp Kaine'nin yanına gitti, Helena ise durup sol elini düzeltmeye çalışarak durakladı. Atreus'un Kaine'i kaldırıp hızla giydirdiği yere kadar onu takip etti.

Kaine'i yerden kaldırmak için ikisinin de yardımı gerekti. Kafası geriye doğru eğilmiş ve ayakları sürükleniyordu. Helena tekrar durdu ve hizmetçileri son bir kez daha canlandırdı, onların yardımına ihtiyacı vardı.

Gece çoktan çökmüştü; Lumithia zar zor görünüyordu, Luna hilal şeklindeydi, gece gökyüzü yıldızlarla aydınlanmıştı.

Amaris kapının hemen dışında durmuş, sinirli bir şekilde ayaklarını yere vuruyordu. Zaten seyahat çantalarıyla yüklüydü. Hizmetçiler Kaine'i dışarı taşırken kanatları çırpındı.

"Sorun yok. O iyi," dedi Helena, tereddütle Amaris'e doğru gidip onu susturarak, onu sakinleştirmeye ve yere indirmeye çalıştı, çünkü Amaris ayakta kalırsa Kaine'i kimeraya kaldırmak imkansız olacaktı.

Amaris'in kafasındaki yularını aşağı çekti. Kimera çok isteksizce çömeldi, sarı gözleri

Kaine'i takip etti.

Kaine, bilincini yeni yeni geri kazanmaya başlamış gibiydi, gözleri uyuşuktu ve eyerin üzerine uzanmıştı. Muhtemelen Helena için tasarlanmış kayışlar ve bir koşum takımı vardı. Onu eyere bağladı.

Amaris başını çevirmeye çalışmaya devam etti, boğazından düşük bir inilti çıktı.

"Sorun yok," dedi Helena, Kaine'in arkasına eyerin üzerine tırmanırken. Ceplerine uzandı, Atreus'un ateşleme yüzüklerini buldu ve onları uzattı.

"Dizi yok edilmeli," dedi Amaris, Amaris yüzükleri alırken. "Kimse onun hala hayatta olduğunu bilmemeli."

Amaris ayağa kalktı, kanatları uçmaya hazır
ve Helena dizginleri bırakıp onu koşmaya bırakmak üzereyken Atreus konuştu.

"Kaine..." dedi.

Kaine, babasından geriye kalanlara bakmak için başını kaldırdı. Kaine'in yüzü yorgun ve acı doluydu, ama Atreus'a bakarken içindeki kötülük ve nefret yok olmuştu.

"Baba..."

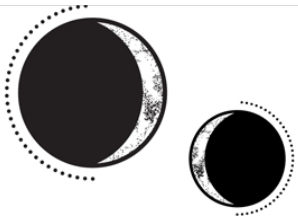
Atreus'un yüzü yumuşadı. Elini uzatmaya başladı, ama Amaris uyarı olarak hırladı ve uzun parmakları
parmakları kıvrıldı.

"Annen her zaman seninle gurur duyardı. Senin bizim yaptığımız en iyi şey olduğunu söylerdi." Sonra Atreus Helena'ya baktı. "Onu kurtar."

Helena cevap vermedi, sadece dizginleri bıraktı. Amaris avluda koşmaya başladı, uçuş kasları gergin ve
eyerin altında dalgalandı ve atladı, kendini havaya fırlattı. Oniks kanatları siyah gökyüzüne çarptı ve havalandılar, gittikçe yükselerek. Hava etraflarında ıslık çaldı ve Helena Kaine'i sabitleyen koşum takımını sımsıkı tuttu.

Şehir parlaktı, ama anakara bir boşluk gibiydi, kaçmaya çalıştıkları, yıldızlara doğru uzanan kara bir uçurum.

Amaris düzleştiğinde, aşağıda bir şey parladı. Spirefell kükreyen alevler tarafından yutulurken, bu parlama büyüdü ve devasa, parlak bir ışık halkası haline geldi.

BÖLÜM 75

Julius 1789

NOVIS DAĞLARI, yıldızlı gökyüzüne karşı belirgin bir şekilde yükseliyordu.
Helena sırtlarını dağa dayayarak güneye doğru uçtu.

Helena onu en son sürdüğünde Amaris daha genç ve daha küçüktü. Kanatları daha güçlü ve daha sabitti.
Helena onu güneye yönlendirdiğinde, nehri takip etmeyi biliyor gibiydi.

Aşağıdaki karanlık neredeyse sonsuzdu, kasaba ve köylerin kümelenmiş ışıklarıyla noktalanmıştı.

Helena'nın baktığı her yerde sonsuz bir karanlık vardı. Yüzünü Kaine'in sırtına gömdü ve nefes almaya çalıştı.

"Ölme, Kaine," diye tekrarlıyordu, yüzünü omuzlarının arasına sıkıştırarak, alnında hissettiği zayıf kalp atışlarıyla
Kalbi hala atıyor mu diye emin olmak için alnına bastırdı.

Ne kadar süre uçtuklarını bilmiyordu; gece sonsuz gibi görünüyordu.

Amaris uyarı vermeden alçalmaya başladı ve Helena neredeyse yana kayacaktı. Korkunç bir an için düşeceğini sandı.

Kaine, bilinci kapalıyken birden uyandı. Eli geriye doğru fırladı ve onu yakaladı, Helena tekrar dengede durmayı başarırken onu sıkıca tuttu. Helena bacaklarıyla sıkmaya çalıştı
bacaklarıyla sıkmaya çalıştı, ama bacakları o kadar yorgundu ki, artık zar zor tutunabiliyordu.

Amaris koşarak yere düştü ve Helena neredeyse dilini ısırıyordu dilini ısırıyordu. Amaris karanlıkta at sürerken, nerede olduklarını anlamaya çalışmak için

nerede olduklarını anlamaya çalıştı. Eyer çantalarından birinde el feneri vardı, ama hangisinde olduğunu hatırlayamıyordu.
Amaris durdu, Helena atından inmek için kayarken bekledi.

Amaris, hatırladığından birkaç el daha uzundu. Zemin, beklediği gibi ayaklarına değmedi. Kalan mesafeyi düşerek, kalın, yemyeşil yaz çimleri tarafından yakalandı.
Yere uzanıp, gökyüzünde parıldayan bir yol gibi uzanan yıldızlara baktı.

Felaketten önce, insanların yıldızları takip ederek seyahat edebildikleri söylenirdi, ama artık kimse onların nereye gittiğini bilmiyordu. Zorlukla ayağa kalktı.

"Kaine," dedi, karanlıkta el yordamıyla ilerleyerek.
Amaris'i ve ardından Kaine'in bacağını buldu, çizmesi üzengiye takılmıştı. "Nerede olduğumuzu bilmiyorum. Şimdi ne yapacağız?"

Kafasını yavaşça kaldırdı. Karanlıkta sadece siluetini

görebiliyordu.
silüetini görebiliyordu. Aşağı inmeye çalıştı, ama eyerine bağlı olduğunu fark etti.

Helena, Amaris'in başını bulmak için el yordamıyla ilerledi ve onu yere indirmeye çalıştı, sonra kayışları ve klipsleri buldu ve elinden geldiğince çözdü. Kaine, attan inerken ona yaslandı.

"Avcı kulübesi hemen..." Sesi boğuk çıkıyordu.

Yavaşça ilerlediler, sonra merdivenler ve tahta bir kapı çıktı karşısına ve içeriye girdiler. Kapının yanında bir fener bulunan bir raf vardı ve Helena onu yaktı.
Burası bir kulübeden biraz daha fazlasıydı. Basit ve kaba bir yapı, sadece uyumak için bir yer.

İki dar yatak vardı, ama Helena ve Kaine
botlarını ve pelerinlerini çıkarmaya zahmet etmeden birine yığıldılar.

"Başardık Kaine," dedi. "Her zaman yapacağımızı söylediğimiz gibi."

SIRTINDAKİ yanma hissi ve sol bileğinde
neredeyse uyuşacak kadar şiddetli bir ağrı hissederek uyandı. Gözlerini açmak için çabaladı, şaşkınlıkla etrafına bakındıktan sonra
nerede olduklarını hatırladı.

Kaine uyanık ama bitkin bir halde yanına oturmuştu. Öne eğilmiş, bir elini göğsüne bastırmış
sanki tüm kaburgaları kırılmış gibi.

"İyi misin?" Oturmak için çabaladı. O, sarsıntılı bir
şekilde başını salladı. "İyiyim. Eminim geçer."

Boğazı hala kısık ve ağrıyordu. Çığlık atarken boğazı yırtılmıştı ve şimdi bu tür şeylerin kendiliğinden iyileşmesi zaman alacaktı.

"Neyin geçeceği?" Elini uzatmaya çalıştı ama
parmaklarını onun ceketine sürtmekle yetindi. Vücudu kemiksiz gibiydi. "Ne oluyor?"

"Önemli bir şey değil. Artık insan gibi hissetmeye alışkın değilim," dedi.

Ona uzanabilecek kadar yaklaşmayı başardı. O haklıydı, bir sorun yoktu, ama o, içindeki
Eğer tek bir iplik koparsa, her şey boşa gidebilirdi.

Kafasını onun omzuna yaslayarak yavaşça nefes aldı. "Çok dikkatli olmalısın. Ruhun tamamen bütünleşmesi aylar, hatta yıllar sürebilir. Vivimansi ya da animansi yok,
Hayati gücünü zorlayacak hiçbir şey yapma. Tek bir hata bile seni öldürebilir. Artık diziye yaslanamazsın. Yenilenemezsin ve sırtın yanabilir."

Saçının bir buklesini kulağının arkasına koydu. "Bunları dün de söylemiştin zaten. Biliyorsun, konuşurken dinlemeyi alışkanlık haline getirdim
sen konuşurken dinlemeyi alışkanlık haline getirdim."

Kız başını salladı ama kendini tutamadı. "Dikkatli olmalısın."

"Olacağım. Şimdi, iyi misin?"

"Sadece yorgunum," dedi, omuzları çökmüş bir şekilde, ama omuzlarındaki ağrı sanki yeniden damgalanıyormuş gibi hissettiriyordu.

“Sırtın nasıl?”

Kız acı içinde yüzünü buruşturdu. Bu konuyu açmak istememişti, çünkü onun iyileştirememesi onu rahatsız edeceğini biliyordu.

"Sanırım merhem etkisi geçti," dedi. "Biraz ağrımaya başladı."

Adam elini uzattı.

"Yapma," dedi. "Bana bir dakika ver, sonra merhemi süreriz ve gidebiliriz."

"Karanlık basana kadar dinleneceğiz," dedi. "Amaris gündüz seyahat etmek için çok tanınır. Kıyıya birkaç günlük yol var."

Gözlerini tekrar açtığında, dışarısı kararmıştı. Kaine eyer çantalarını topluyordu. Kız kıpırdadığı anda başını kaldırdı. "Yola devam edecek kadar güçlü müsün?"

O hayır deseydiler kalacaklardı, ama Paladia'dan ne kadar uzaklaşırlarsa, izlerinin sürülme olasılığının o kadar azalacağını biliyordu.

zamana karşı yarışıyorlardı. Abeyance beklemeyecekti.

"Evet," diye yalan söyledi.

Neredeyse bütün gece uçtular. Amaris tekrar indiğinde, gökyüzü şafak belirtileriyle gümüş rengi olmuştu. Kulübe yoktu. Kaine, Amaris'in eyerini çıkardı ve

onun tüylü yanlarına yaslanarak uyudular, güneş doğarken onun siyah kanatları gün ışığını engelliyordu.

Helena gözlerini açtığında, Kaine hala yanında uyuyordu, yüzü ona dönük, sanki ona bakarak uykuya dalmış gibi.

Gözlerini onun yüzünde gezdirdi. Artık ölümlü olan yüzü, yumuşak bir ışıkla aydınlanmıştı.

Özgürdüler.

Kalbi göğsünde kabardı.

Bu bir rüya gibiydi. Tek bir yanlış hareketle her şey yok olabilirdi. Ona bakarken bile, bunun gerçek olmadığı hissini

gerçek olmadığı hissini atamıyordu. Ve bir şekilde gerçek olsa bile, bu durum uzun sürmeyecekti.

Hayatındaki güzel şeyler asla uzun sürmezdi.

O kadar hareketsizdi ki, parmakları titreyerek ona uzandı. Dokunmasıyla kaşları çatıldı ve gözleri açıldı.

Adam ona bakarken, gözlerinin ışıkla dolduğunu izledi.

"Merhaba," dedi, çünkü başka bir şey söyleyecek kadar şaşkındı. Boğazını temizledi ve oturdu. "Seni muayene etmem gerekiyor."

Amaris ayağa kalktı, gerindi ve onları terk ederek ormana doğru uzaklaşırken, Helena Kaine'in gömleğini açtırdı. Artık yorgunluktan sersemlemediği için, elini göğsüne bastırarak durumunu anlamaya çalıştı.

Hâlâ doğal bir varlık değildi, bu inkar edilemezdi, ama ona zaman tanımak ve vücudunun normale dönmesini ummaktan başka yapabilecekleri bir şey yoktu.
yaşama gücü çok kırılgan ve hassastı, sanki dikkatsiz bir dokunuş onu paramparça edebilirdi.

Onun fiziksel durumu da onu aynı derecede endişelendiriyordu. Bekleyebilselerdi daha iyi olurdu. Morrough'un ona yaptıklarından hala kurtulmaya çalışıyordu ve şimdi tamamen iyileşemeyebilirdi. Hem kalbi hem de titremeleri onu endişelendiriyordu ve bir daha ona yaslanırsa sırtının yanarak açılacağı düşüncesi boğazını düğümledi. Elleri titriyordu.

"Artık hayatta kalamayacağın, normal olarak kabul ettiğin şeyler var," dedi.

"Biliyorum," dedi. Sesi hala kısık çıkıyordu. Ona yaklaşarak, elini boğazına bastırdı ve hasarlı dokuyu onarmaya çalıştı.

"Rasyonel olarak bildiğini biliyorum," dedi, "ama ben içgüdüsel olarak demek istiyorum. Farkında olmadığın yıllarca süren kötü alışkanlıkların var."

Bu düşünce onu dehşete düşürdü. Ya saldırıya uğrarsalar? Kaine savaşta çok yetenekliydi, ama ölümsüzlük, onsuz nasıl savaşacağını bilmediği bir destekti.

Daha dikkatli plan yapmalıydı. Ona gücünü geri kazanmasını söylemişti, ama o araştırmaya odaklanmıştı.

ve bu onu kurtarmıştı, ama ya saldırıya uğrasalardı,
ve o savaşamazsa ve o öldürülürse? Ya tüm bunlar boşuna olursa?

Korku, göğsünde bir çatlak gibi yayıldı.

Etrafına bakındı, heybeyi bulmaya çalıştı. İçinde bıçaklar vardı. Onları alması gerekiyordu. Onları yanında taşımalıydı.

Her şey çok parlaktı, bulanıklaşıyordu...

"Helena... Helena, nefes al. Bana bak. Dikkatli olacağım. Hiçbir şeyin beni senden almasına izin vermeyeceğim."

Başını sallamaya çalıştı, ama boğazı düğümlendi.

"Ya bir şey ters giderse?" diye sordu, sesi gergin. "Her şey parçalanacak. Her zaman... parçalanır."

Gözlerini etrafa çevirerek uzaklaşmaya çalıştı. Etrafları açık, sonsuz bir ormandı. Tehlike her yönden gelebilir. Ölümsüzler olması bile gerekmezdi. Herhangi biri olabilirdi.

Onu kendine dönük hale getirdi. "Bana bak. Takip edilecek hiçbir iz bırakmadık. Kaçakları avladım, nasıl yakalandığını biliyorum. Ve biz yakalanmayacağız. Geçmişte bunu göze alabildiğim için dikkatsizce dövüştüğümü gördün, ama daha dikkatli olmayı öğrendim. Yavaş
yenilenme bana ihtiyatlı olmayı öğretti. Bana bak: Sana güvendim ve sen bizi bu hale getirdin. Şimdi bana güvenme sırası sende."

Kız sertçe başını salladı.

"Şimdi," dedi, elini onun kucağına uzanarak, "elinin neyi olduğunu bana söyleyecek misin?"

Kız başını eğdi. Sol elinin son iki parmağı
içe doğru kıvrılmıştı ve diğer parmaklarla birlikte hareket etmiyordu. Elini yumruk yapıp sakladı.

"Dizi oldukça çekiciydi. Her şeyi idare etmek biraz zor oldu. Ulnar sinir... kopmuş. Onarmaya çalıştım ama... çok fazla uzun vadeli hasar vardı, kurtarılması mümkün değildi."

Kaine sol elini nazikçe eline aldı ve tüm parmaklarını düzeltti. Başparmağı son iki parmağını okşadığında, Helena bunu hissedemedi. Ne parmaklarında ne de avucunun dış kısmında. Parmakları titriyordu.

"Sorun değil," dedi. "Bu benim dominant elim bile değil, bu yüzden çoğu simyayı hala yapabilirim. Eminim farkına bile varmayacağım."

"Yapma," dedi Kaine dişlerini sıkarak. "Sorun yokmuş gibi davranma."

Elini çekti. "Senin yerine ben olursam sorun olmaz."

Eyer çantalarında yiyecek vardı ve Helena bunu, hançerlerini çıkarıp giysilerinin içine saklamak için bir bahane olarak kullandı.

Gün ilerliyordu. Özgür oldukları süre uzadıkça, Helena daha da endişeleniyordu.

Kaine de huzursuzdu, ama bunu daha iyi saklıyordu. Ne kadar iyileşirse, o kadar devriye gezip, onun söylediği kadar güvende olduklarını doğrulamak istiyordu, ama onun yanında kaldı, böylece Helena yüzünü göğsüne gömüp, parmaklarını gömleğine dolayarak huzursuz bir şekilde uyuyabildi.

O gece uçtuktan sonra, başka bir avcı kulübesine ulaştılar. Yolculuk ikisini de yormuştu. Neredeyse hiç konuşmadılar, akşam olana kadar birbirlerinin kollarında uyudular. Uyandığında, Kaine yanında oturuyordu. Gözlerinde yine hafif bir parıltı vardı.

Neredeyse bir tablo gibiydi.

Gözlerinde, onu kendine ait hissetmesine yetecek kadar sahiplenici bir bakış vardı.

Onu bırakmaya çalışırken bunun ne kadar eksik olduğunu fark etti. Ona doğru eğildi ve onu öptü.

Kız, onu daha yakınında, derisinin altında, kaburgalarının altında, kalbinin içinde hissetmek için kollarını onun boynuna doladı. Onu o kadar yakınında tutmak istiyordu ki, aralarında hiçbir şey kalmasın ve onu kaybetme korkusu sonunda sona ersin.

Zaman onlar için her zaman yetersiz kalıyordu. Yıllarını çalıntı anlarla hayatta kalmaya çalışmışlardı ve şimdi nihayet bunun onu ne kadar aç bıraktığını hissetti.

Ancak, onun yanında yatarken, parmakları dalgın dalgın dizinin izlerini takip ederken,
sırtının ağrımadığını fark etti. O zamana kadar ağrıması gerekirdi, ama ağrımıyordu.

Kolunu uzatıp omuzlarına dokundu.
Kaine oturdu.

"Ne yaptın? Beni iyileştirdin mi?" Ona döndü. "Sana söyledim, vivimancy kullanmamanı söyledim."

Hiç pişmanlık duymuyor gibiydi. "Ben iyiyim. Dikkatliydim ve biliyorsun ki birçok iyileştirme işlemi herhangi bir canlılık kullanmaz. Babamın işkencesinin izleri hala sırtında dururken, bu kadar uzun bir yolculuk için zaten çok yaralısın."

Ona uzandı, parmakları titreyerek elini göğsüne bastırdı, bulacağı şeyden, onun zaten ondan uzaklaşmakta olduğundan korkuyordu.

Ya uyanıp onun yanında ölü olduğunu görseydi ve nedenini anlamak için orada tek başına kalsaydı? Tekrar tekrar kontrol etti.

Konuşabilmek için boğazını birkaç kez temizledi. "Bunu yapmamalıydın," dedi, sesi titriyordu.
titriyordu. "Buna değmezdi. Birçok insan vivimansi olmadan da yanıklarından iyileşir. Ben *iyidim.* İyidim."

Onun yüzünü ellerinin arasına aldı. "Helena, kendine bir bak. Benim yüzümden kendini defalarca parçalara ayırdın ve bunun beni öldürdüğünü anlamıyor gibisin.
Sen bunun bedelini ödemeye devam edersen, yaşamak benim için değmez. Elimden geleni yapmama izin ver."

Gözlerini kapattı, yüzünü göğsüne gömdü,
kalp atışlarını dinledi ve onun iyi olduğuna inanmaya çalıştı.

"Birbirimiz için kendimize zarar vermeyi bırakmalıyız," dedi sonunda. "İkimiz de. Sevmeyi bildiğimiz tek yol buysa, bu ilişki uzun sürmez."

Gece çöktüğünde, uçmaya devam ettiler. Karanlıktan, geniş ve hafif gümüş rengi bir şey

Helena'nın nefesi kesildi.

O, denizdi.

Nehirden uzaklaşarak, sağlarında parıldayan denizi geride bırakarak yol aldılar.

Kaine, karanlığa rağmen nereye gittiğini biliyor gibiydi. Birkaç küçük su birikintisinin, bir köyün ışıklarının üzerinden geçtiler ve karanlıkta ilerleyerek, panjurların arasından görünen küçük bir ışık gördüler.

Amaris doğrudan o ışığa doğru alçaldı. Amaris'in kanatları çırpınırken panjurlar

Amaris'in kanatları çırpınırken şiddetle sallandı. Helena, bacakları ağrıyarak kaydı.

Bir kapı açıldı ve içinden sıcak bir ışık döküldü. Helena gözlerini kısarak baktı.

Kapıda Lila duruyordu.

BÖLÜM 76

Julius 1789

LILA AĞLAYARAK NEFES NEFESE KALDI ve merdivenlerden aşağı sendeledi. Kaba bir protezi ve koltuk değneği vardı, ama bu onu Helena'yı kollarına alıp
onu şiddetle kucaklamasını engellemedi.

"Hel, Hel. Sen gerçekten hayattasın."

Lila'nın elleri Helena'nın yüzüne ve omuzlarına dokunarak, Helena'nın gerçek olduğuna inanamıyormuş gibi onu okşuyordu.

Helena da Lila'ya aynı şüpheyle bakıyordu.
Lila'nın hayatta olduğunu biliyordu, herkesin öldüğü düşüncesine o kadar alışmıştı ki, ona bakarken bile bunu tam olarak kavrayamıyordu.

Lila çok farklı görünüyordu. Sarı saçları kahverengiye boyanmıştı ve yüzünde bitkin bir yorgunluk vardı. Yüzünde hala pürüzlü bir yara izi vardı ve Helena'ya sarılırken ağlıyordu.
Helena'ya sarıldı.

"Lila..." Helena'nın kalbi patlayacakmış gibi hissediyordu.
Yeniden bir araya gelmenin, kaybettiği herkesi bu kadar içten bir şekilde hatırlatacağına hazırlıklı değildi.

"Bir daha kimseyi göremeyeceğimi sanıyordum. Şu haline bak. Çok zayıflamışsın."

Gözleri Helena'nın vücudunu taradı, karnında durdu ve donakaldı.

Helena'nın göğsü sıkıştı. "Biliyorsun, değil mi? Kaine seninle iletişim halinde olduğunu söyledi."

Lila yavaşça başını salladı.

Arkalarında Kaine attan indi.

Lila, o ana kadar onu fark etmemiş gibi başını kaldırdı. "Burada ne işin var?"

Lila hiçbir uyarıda bulunmadan ona doğru atıldı.

Helena aralarına girip Lila'yı geri itmek zorunda kaldı. "Birlikte kaçtık. Lila, ona zarar verme, o artık Ölümsüz değil."

Lila'nın mavi gözlerinde vahşi bir ışık belirdi. "Gerçekten mi?"

"Şu anda beni öldürmek için geçmişte herhangi bir zamanda olduğundan daha fazla şansın yok, Bayard," dedi Kaine. "Daha fazla uzuvunu kaybedersen,

Bayard," dedi Kaine. "Bir uzvunu daha kaybedersen, o küçük Prensliğin için pek bir koruma olamazsın."

Lila, Kaine'in gözlerini oyacakmış gibi vahşi bir kedi gibi hırladı.

"Durun, ikiniz de," dedi Helena, bir dakikadan az bir sürede yeniden bir araya gelmelerini mahvettikleri için öfkelenerek.

Lila Kaine'e saldırmayı bıraktı ve sadece ona öfkeyle baktı. "Sonunda onu kurtarmak için ölmeyeceğine

onu kurtarmak için ölmeyeceğine şaşırmamalıyım."

"Kapa çeneni, Lila," dedi Helena sertçe. "Onu buraya ben getirdim. Hâlâ hayatta olduğu için kızmak istiyorsan, bana kızmalısın."

Lila, Helena'ya baktı, yüzünde önce inanamama, sonra da umutsuzluk

yüzünde umutsuzluk ifadesiyle geri adım attı. "Peki. Ağzımı kapalı tutacağım. O canavarı uzaklaştır, Ferron. Pol'un yanına yaklaşmasını istemiyorum."

"İçeri gir," dedi Kaine Helena'ya. "Merak etme. Bayard ve benim mutlu bir buluşma yaşayamayacağımızı zaten biliyordum."

Amaris'e döndü ve onu ahıra doğru götürdü.

Helena onların içeride kayboluşunu izledi ve sonra Lila'ya dönerek aniden kendini bitkin hissetti. Bir şekilde en azından bir akşam sürecek kadar neşe olacağını düşünmüştü, ama şimdiden tükenmiş hissediyordu.

Her şeyin basit olacağını beklemiyordu; onları bir kayıp denizi çevreliyordu. Lila'nın bunca zaman sonra Kaine'e karşı ne hissettiğini hayal bile edemiyordu.

Lila'nın bunca zaman sonra Kaine'e karşı ne hissettiğini hayal bile edemiyordu. Yine de, Kaine ile olan ilişkisi gibi bu kadar kişisel bir şeyi bu kadar çabuk meşrulaştırması gerekeceğini beklemiyordu.

"Lila, onu incitirsen seni asla affetmem," dedi. Lila sadece başını salladı. "Sen çok daha iyisini hak ediyorsun."

"Hayır. O benim ihtiyacım olan şey ve seni kurtarmak için gereken şey."

Lila'nın dudaklarından bir sürü itirazın yükseldiğini görebiliyordu.

"İçeri gel," dedi Lila, bakışlarını başka yöne çevirerek.

Ancak iyi bir ışık altında Helena Lila'nın hala kelepçe taktığını fark etti. Helena'nın taktığı tam baskılayıcı kelepçeler değildi, ama Lila'nın rezonansını zayıflatmaya yetiyordu.

"Onları hiç çıkarmadı mı?" dedi Helena.

Lila yüzünü buruşturarak aşağı baktı. "Bir süre çıkardı, ama ben uyanınca onun tılsımını neredeyse koparıyordum." Bileğini salladı. "Çok uzun zaman oldu."

Helena etrafına baktı. Ev küçüktü ve içinde yaşandığı belliydi. Mutfak, masa ve uzak köşede, çoğunlukla perdenin arkasında gizlenmiş bir yatak vardı. Lila için çok sıradan görünüyordu. Enstitü ve Solis Splendour, parlak paladin zırhından çok uzak bir dünyaydı.

Helena ne yapacağını bilemedi.

"Bütün bu zaman boyunca burada mıydın?" diye sordu sonunda.

Lila başını salladı. "Hayır. Ferron seni yakında bulacağını düşündüğü zamanlarda, nehrin karşısındaki Novis'teydik. Beni ve Pol'ü buraya getirmesi daha sonra oldu." Soluk bir gülümsemeyle, "Uyuyor, onu görmek ister misin?" dedi.

Helena tereddütle onu takip etti ve ikisi de perdenin arkasından baktılar. Karşılarında altın rengi saçlı yumuşak yuvarlak yanakları, kalın koyu kirpikleri ve tombul uzuvları yatağın üzerinde denizyıldızı gibi uzanmış altın saçlı küçük bir çocukla karşılaştılar.

Lila oğluna baktı, gözlerinde yoğun bir hayranlık vardı. "Arkadaşları olacağı için çok heyecanlanacak," dedi. "Köyü pek sık ziyaret etmiyoruz. Çoğu zaman sadece ikimiziz."

"Hiç kaçmadın mı?"

Lila yutkundu. "İlk başta koşamazdım. Önce hamileydim, sonra da bir bebeğim oldu. Ve bacağım yoktu. Buraya geldiğimizde... gidecek hiçbir yerim olmadığını fark ettim.
Ferron, Novis mahkemesine gidebilsem ve kim olduğuma inansalar bile, gayri meşru bir çocuğu olan rezil bir şö
ve kim olduğuma inansalar bile, gayri meşru bir çocuğu olan rezil bir şövalye olacağımı söyledi. Pol'u Prens olarak kabul etmeye karar verselerdi, benim gibi birinin ona bakmasına bakmamıza ya da onu korumamıza izin vermezlerdi. Annemin ailesini aramak tehlikeli olurdu. Her ayrılmayı düşündüğümde, ayrılır ayrılmaz senin ortaya çıkacağından ve birbirimizi kaçıracağımızdan endişelenirdim."

Lila, Pol'e ışık gelmemesi için perdeyi çekip arkasını döndü. "Ferron, ben tarımdan pek anlamadığım için köyden birine para verip aç kalmamamızı sağladı. Tavuklarımız ve berbat ördeklerimiz var. Artık annem gibi örgü örüyorum, ama Pol büyüdükçe her şeyi olabildiğince hızlı yapacağım."

"Burada kalmayacağımızı biliyorsun," dedi Helena. "Bir gemiye bineceğiz."

Lila'nın yüzü gerildi, ama başını salladı. "Evet.
Ferron planı bahsetti. Gerçi o pek çok şey söyledi. Fazla bir şey beklememeyi öğrendim." Nefes verdi. "O gerçekten... gerçekten bizimle geliyor mu? Onunla evcilik oynamayı mı planlıyorsun?"

Helena'nın omuzları gerildi. "Evet. Birlikte kaçmak *her* zaman planımızdı. Luc, senin ve Pol'ün güvende olduğundan emin olmamı istediği için seni de plana dahil ettim."

Lila'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Luc'u o şeyden önce gördün mü?"

Helena, söylemek üzere olduğu yalanın farkına varınca midesi burkuldu. Bunu gerçekten yapabilir miydi? Lila'ya sonsuza kadar yalan söyleyebilir miydi?

Konuşmaya başladı, ama Lila Luc'un son anlarını, son anılarını öğrenmek için çok çaresiz görünüyordu. Yutkundu.

"O gün onun için endişelendim, bu yüzden karargâhtan ayrıldım. Onun birimi merkeze dönmeden hemen önce barıştık.

Merkeze dönmeden hemen önce barıştık. Sanırım bir şekilde işlerin ters gittiğini biliyordu, sana iyi bakacağıma söz vermemi istedi. Bana söylediği son sözler bunlardı."

Lila boğazından zorlu bir nefes sesi çıkardı. "Onun nasıl yakalandığını biliyor musun? Onu nasıl ele geçirdiklerini?"

Helena dudaklarını sıkıca kapatıp başını salladı.

Dünya ve tarih için Lucien Holdfast, Alchemy Tower'ın merdivenlerinde ölmüştü.

Lila da buna inanmak zorundaydı.

Kapı açıldı ve Kaine içeri girdi. Lila'nın görünürdeki duyguları kayboldu, odanın sıcaklığı düştü. Kaine ona hiç aldırış etmedi, gözleri sadece Helena'daydı. Kaşlarını çattı.

"Onu besledin mi?" Lila'ya baktı.

"Hayır..." Lila Helena'ya baktı. "Aç mısın?"

"O hamile ve elimizde sadece seyahat erzakları vardı, bu yüzden günlerdir neredeyse hiçbir şey yemedi," dedi Kaine, Lila'ya sert bir bakış atarak.

"Bunu söyleyebilirdin." Lila dolaba gidip karıştırdı, bir sürahi süt, biraz ekmek, peynir ve üzüm getirip masanın üzerine koydu.

Helena, Kaine onu izlediği için yemekleri azar azar yedi, ama midesi hala rahatsızdı ve bunun seyahatin yorgunluğundan mı, yoksa yeniden bir araya gelmenin ve işlerin kolaylaşmayacağının farkına varmanın yol açtığı genel bir endişeden mi kaynaklandığını bilmiyordu.

"Gitmeden önce," dedi, "Lila'nın kelepçelerini çıkarmalıyız. Ve ona protez yapabilmem için malzeme bulmanın bir yolu var mı?"

Lila bu söz üzerine neşelendi, ama Kaine çenesini sıktı ve sonra iç geçirdi.

"Gerek yok," dedi. Cebine uzanıp küçük bir tel anahtar çıkardı ve Lila'ya attı. Başka bir açıklama yapmadan dışarı çıktı. Geri döndüğünde, üzerinde sanki kazılmış gibi kir içindeydi. Kolayca açılan bir kilit vardı

ve içinde Lila'nın protezi vardı, kanvasla sarılmıştı ama çok yıpranmış görünmüyordu.

"Bu başından beri burada mıydı?" Lila, bir dakikalık şaşkın sessizliğin ardından sordu.

"Sen gelmeden önce buraya getirdim," dedi Kaine. "Ama dikkatleri üzerine çekmeyeceğine pek güvenemedim. Helena'ya nerede bulabileceğini söyleyecektim.
bombalamanın enkazındaydı.

"Abeyance üç gün sonra," dedi Kaine, Helena protezi tamir ederken,
parçaların hala çalıştığından emin olurken. "Ticaret yolları iki haftadır açık, ama deniz şu anda en sakin ve gemiler en kalabalık olacak, bu da bizim işimize yarayacak."

"Tam olarak nereye gidiyoruz?" diye sordu Lila, Helena dengeyi ayarlarken.

"Etras'tan anakaraya doğru uzanan yüzlerce ada var," dedi Kaine. "Ticaret şehirlerinden birinin yakınındaki küçük adalardan birine gidiyoruz."

HELENA, ERTESİ GÜN APOLLO HOLDFAST İLE TANIŞTI.

Pol utangaçtı, yüzünü Lila'nın boynuna gömdü ve annesi onları tanıştırırken Helena'ya dans eden gözlerle baktı.
onları tanıştırırken.

Bayard'ların yapısına sahip, sağlam yapılı bir çocuktu. Helena, ona bakarak onun çok uzun boylu olacağını anlayabilirdi.

"Pol," dedi Lila, yüzünü onun dağınık sarı saçlarına gömerek, "bu senin vaftiz annen Helena. Sana ondan bahsetmiştim, hatırlıyor musun?
O, babanın en iyi arkadaşlarından biriydi. Hep bize göz kulak oldu ve şimdi..." Lila yutkundu. "Şimdi de sana göz kulak olacak. Ne güzel, değil mi? Ferron'la birlikte geldi. Onu hatırlamayabilirsin, ama küçükken tanışmıştınız."

Pol, Lila'nın saçlarının arasından Helena'ya baktı, Luc'un dans eden gözleriyle baktı ve sanki Luc'u yeniden görmüş gibi hissetti — onun kayboluşunu izlediği genç halini.

Boğazı düğümlendi ve konuşmakta zorlandı. "Merhaba Pol, sonunda tanıştığımıza sevindim."

Pol burnunu çekip yüzünü eliyle kapattı. "Yakında sana ısınacaktır," dedi Lila. "En iyi arkadaş olmak istemediği en iyi arkadaş olmak istemediği bir canlıyla tanışmadı." "Luc'a çok benziyor," Helena'nın aklına gelen tek şey buydu. Kalbi hızla atmaya başlamıştı ve Lila'nın diş çıkarma hakkında söylediği şeyleri duyamıyordu.

Kaine'in sesi aniden araya girdi.

"Bence Helena'nın dinlenmesi gerekiyor."

Lila'nın yüzü dondu, ama sonra Helena'ya daha yakından baktı ve başını salladı. "Haklısın. Pol ve ben tavukları beslemeliyiz. Hadi gel, ufaklık."

Helena, Lila'nın tekrar rahatça hareket ederek kapıdan çıkmasını izledi. Kaine'e baktı ve neredeyse sıçrayacaktı.

Saçları kahverengiydi, eskisi kadar koyu neredeyse. Soluk teni ve gözleriyle kontrast oluşturarak onu daha sert göstermişti. Sıradan kıyafetler giymişti, kahverengi kimse ona bakıp onun bir çiftçi olduğuna inanmazdı. "Hoşuna gitmedi mi?" dedi, saçlarına dokunarak.

"Beğenmedin," dedi, saçına dokunarak.

Lila bakmaktan kendini alamadı. "Alışkın olduğum şey değil," dedi, neredeyse gülmek istercesine elini uzatıp saçlarına dokundu, saçlarının rengini kaybetmeye başladığı zamanı hatırladı. "Gümüş rengini özleyeceğim."

"Yıkanınca çıkar. Bazen hala görebileceksin."

O öyle dedi, ama Helena Kaine'i pek görmedi. Helena evde kaldı; dışarı çıktığında, açık ve sessizlik onu tedirgin ediyordu. Uzun süre tehlike altında ve hareket halinde geçirdikten sonra, kulübenin sıradanlığı ona gerçek dışı geliyordu.

Kaine ve Lila, onunla birlikte evde kalmak için sırayla değişiyor gibiydiler. Lila Helena'yla birlikteyken, Kaine dışarı çıkardı ve Lila Pol'ü dışarı çıkardığında geri dönerdi.

Helena, Lila onun ahırda olduğunu söyleyene kadar, son hazırlıkları yapmakla meşgul olduğunu düşündü. Her zaman ahırdaydı.

Bunu duyan Helena hemen dışarı koştu ve gölgeli iç mekana girmeden önce sadece bir an durdu.

Lila'nın dediği gibi, ahırın zemininde oturuyordu ve Amaris, kocaman kafasını onun kucağına dayamış yatıyordu.

Helena içeri girdiğinde başını kaldırmadı; Amaris'in kulaklarının arkasındaki tüylerini eliyle okşuyordu.

"Onu uyutmalıyım," dedi yumuşak bir sesle. "Bu en merhametli olanı. Onu geride bırakırsam anlamayacaktır."

Helena yaklaşırken göğsü sıkıştı. "Kendi başına avlanabileceğini söylemiştin," dedi.

Adam başını salladı. "Ama üzerindeki dönüşümler zamanla etkisini yitirecek. Sonunda onu öldürecek, diğerlerini öldürdüğü gibi."

başka biri önce bulmazsa tabii. Ve eğer bu bölgede görülürse, gittiğimiz yeri bize işaret edebilir."

"Herhangi bir haber var mı?"

"Bu kadar güneyde hiçbir haber ulaşmadı."

Helena Amaris'e baktı. "Büyümesi bitti, değil mi? Belki artık yardıma o kadar ihtiyaç duymayacaktır. Kendi başına idare edebilir."

Uzun süre sessiz kaldı. "Bu riski almaya değmez."

Helena'nın boğazı düğümlendi. "Ona bir şans vermemek adil değil bence. O olmasaydı biz burada olmazdık."

"O sadece bir hayvan."

Helena hiçbir şey söylemedi, çünkü o bunu ona söylemiyordu. Bunun, günlerini kendisiyle geçirerek

Amaris başını kaldırdı, hafifçe inledi ve Kaine'in yüzünün her yerini yaladı.

yüzünü buruşturdu ve burnunu uzaklaştırdı.

Kaine başını geriye eğerek iç geçirdi. "O kadar çok insan öldürdüm ki," dedi sonunda. "Hayvanlara takılacağımı hiç düşünmemiştim."

Ayrıldıkları sabah, Kaine sessizce kalktı ve ahıra gitti. Lila ise yanına almak istediği son birkaç şeyi topluyordu. Helena, Kaine içeride kaybolurken gergin bir şekilde oturdu, midesi mide bulandırıcı bir şekilde düğümlenmişti.

Bir dakika sonra geri geldi. Orada durup gökyüzüne o kadar uzun süre baktı ki, Lila'nın kalbi göğsünde çarpmaya başladı. Sonunda içeri geri döndüğünde, arkasında durdu

arkasında durdu.

"Bir gün," dedi yumuşak bir sesle, elini omzuna koyarak, "merhametin sonuçları olacak."

Lila, onun elini yerinde tuttu. "İkimizin de ellerinde onun kanı olmadan yeterince kan var."

Omzunu sıktı.

"Bayard," dedi bir dakika sonra. "Gitme zamanı."

DENİZ, en düşük ve en sakin olduğu anda bile çılgın ve çalkantılıydı. Liman, gelen ve giden insanlarla doluydu. Liman kasabasındaki postanede grubu bekleyen sahte kimlik belgeleri vardı.

Helena, dünyanın ne kadar farklı olabileceğini unutmuştu. Kuzey'de moda ve özellikler o kadar tutarlıydı ki

Kuzey'de o kadar tutarlıydı ki, Helena buna alışmıştı, ancak Abeyance döneminde liman kenti, denizaşırı ülkelerden gelen denizciler ve gezginlerin bir araya geldiği bir eritme potasıydı. Bu insanlar, kıtalar arasında aylarca değil, bir hafta içinde seyahat etme fırsatını değerlendiriyorlardı.

Kaine ve Lila'nın aralarına karışabileceği kadar çok kuzeyliler vardı, Helena ise çok sayıda

Etraslıların arasında kayboldu. Etras'tan ayrıldığından beri bu kadar çok koyu renkli, kıvırcık saçlı ve zeytin tenli insan görmemişti.

Etrasça'nın rahatça konuşulduğunu duymak ve bunun çok uzun zaman önce olduğunu fark etmek şok ediciydi, şimdi onu anlamakta zorlanıyordu.

Kayalıklardan iniş yaparak iskeleye indiler ve Helena, belgeleri onaylanıp biletleri damgalandığında Kaine'in elini ölümcül bir tutuşla sımsıkı tuttu.

Geminin güvertesi kalabalıktı. Lila, Pol'ün denize düşeceğinden o kadar korkmuştu ki, pruvada durmak yerine
içeri girip pencerelerden dışarı bakmayı tercih ettiler.

Helena'nın kalbi göğsünde çarpıyordu, birinin onları tanımasını bekliyordu. Birinin yüksek sesle isimlerini çağırdığını duymayı.

Kaine gergin ve temkinli bir şekilde oturuyordu. Başparmağı avucunun içinde yavaşça daireler çizerek kalp atışlarını takip eder kalp atışlarını takip ettiğini hissedebiliyordu, başparmağı avucunda yavaş daireler çizerek onu sakinleştiriyordu.
Gürültünün ortasında, yanlarındaki masadan yüksek sesli bir Kuzeyli sesi yükseldi.

"Yeni savaş başlamadan önce olabildiğince fazla petrol geçirmeyi deniyorum. Kurtarıcılar, Paladia'ya vardıklarında bunun bedelini
."

Lila döndü. "Ne savaşı?"

Kaine'in parmakları seğirdi ve Helena'nın bileğini sıktı.
Hazırlıklar ve barışı korumaya yönelik çabalar arasında Helena, kaçarken Kaine ile birlikte geride bıraktıkları şeylerden bahsetmekten kaçınmıştı.

Büyük bıyığı ve favorileri olan bir kuzeylisi Lila'ya baktı.
"Gazete okumuyor musun? Paladia'nın Yüksek Reeve'si sonunda gitti. Novis ve diğer
ülkelerin her an harekete geçmesi bekleniyor. Son günlerde tüm haberlerde bu konu var."

Lila'nın yüzü solmuş gibiydi. "Gazeteniz var mı?"

Adam ceketinin cebine uzandı ve
bir broşür çıkardı. "Gördün mü? O cesetleri ve o büyücülerin hazırladıkları her şeyi halletmek için çok sayıda makine gelecek. Yağa ihtiyaçları olacak. Abeyance'den önce Khem'e gidip geri dönersem,

ama kara yolunu kullansam bile, ilk siparişi alırsam yine de karlı çıkarım. Birkaç yıl önce afyonun ne kadar para ettiğini görmeliydin." Bıyığı yukarı kalktı. "Para kazanmak için savaşla rekabet edebilecek hiçbir şey yok."

Hepsi gazetenin etrafında toplanmış, cevap veremeyecek kadar dikkatleri dağılmıştı. Bu, tam makaleler içeren düzgün bir gazete değil, işadamları arasında popüler olan türden bir bülten idi.

En üstte, ilk bültenin başlığı kalın harflerle şöyle yazıyordu: HIGH REEVE
ÖLDÜ yazıyordu ve daha küçük harflerle, *Çelik magnatı ve demirci loncasının varisi Kaine Ferron, dünyaya High Reeve olarak bilinen, en son Direniş saldırısında öldürüldü ve Undying rejimi çökertildi.*
Undying rejimini felce uğrattığı haberine dünya rahat bir nefes aldı.

Helena, Kaine'in elini sıktı.

Bir sonraki bültende ise "EBEDİ ALEV BAYRAKLARI YENİDEN YÜKSELİYOR: ÜLKELER PALADIA'YA KARŞI BİRLİK OLURKEN, BAZILARI ANMA AMAÇLI BİRLİK OLUYOR" yazıyordu.

Lila sonunda konuştu. "Bunun olacağını biliyor muydun?"

Kaine hiçbir şey söylemedi.

Helena sessizce cevap verdi ve uzanarak
"Bir ittifakın kurulmakta olduğunu biliyorduk, ama bunun ne kadar hızlı ilerleyeceğini ya da ölüm haberine inanacaklarını bilmiyorduk."

Lila, Pol'ü kollarında sıkıca tutarak arkasına yaslandı, ama geminin sirenleri çalarak demir aldığını haber verirken, pencereden ana karaya doğru bakıyordu.

Lila başını sallamaya devam etti. "Hiçbir fikrim yoktu."

HELENA YOLCULUĞUN BÜYÜK BÖLÜMÜNDE deniz tutmuştu, hamileliği hafif semptomları çok daha kötü hale getirmişti.
Büyük ticaret adalarından birine vardıklarında hala kendini yeşil hissediyordu. Kaine bir handa oda tutmayı ve
yolculuğu ertesi gün tamamlamayı teklif etti, ama Helena onun

yolculuklarının izlerini mümkün olduğunca az bırakmak istediğini biliyordu. Ne kadar az yerde dururlarsa, ne kadar az kişiyle konuşurlarsa, izlerini bulmak o kadar zor olurdu. Adayı geçmek için otobüse bindiler. Burası Kuzey'den çok farklıydı. Şehir, Paladia'da olduğu gibi dikey olarak yükselmiyor, yayılıyordu. Taş işçiliği, simyayı kullanan mimariden çok farklıydı. Hedeflerine giden deniz yolunu

yolunu takip ettiler.

Deniz yolu, adaya ulaşmak için

aylık gelgitlerin çoğunda adaya geçişe izin vermek için düzgün bir şekilde döşenmişti. Abeyance gelgitleri

gelgitleri tamamen uzaklaştırdığında, deniz yatağı köprünün çok altında çıplak kalıyordu. Üzerinde dolaşan insanlar vardı

gelgitlerin bıraktığı hazineleri topluyorlardı.

Helena ve babası gelgitler için aşağı iner, deniz kabukları ve hazineler arar, balıkları incelerdi.

gelgit havuzlarında mahsur kalmışlardı. Hazine avcılığı,

sayısız şehir yıkılmıştı ve bin yıl sonra bile,

kalıntıları dalgaların altında kalmıştı.

Lila ve Kaine'in tüm bunlara tepkilerini görmek için onlara baktı. Kaine duygusuzdu, gözleri ufku tarıyordu.

Ancak Lila, Helena'nın onu hiç görmediği kadar korkmuş görünüyordu. Denizlerin

Kuzey'de korkutucu olarak kabul edildiğini hatırlaması biraz zaman aldı. Kıyılar bile risklerle dolu olarak kabul ediliyordu, sanki böyle bir yerde insanlığın direnmesi intihar eylemi

iç kesimlerde yaşayanlar için denizle birlikte yaşamak fikri çok yabancıydı.

"Merak etme," dedi Lila'ya. "Pol'e denize dikkat etmesini öğreteceğim. Ama o denizi sevecek. İkiniz de seveceksiniz."

Lila gergin bir şekilde başını salladı.

Vardıkları konut, bir uçurumun tepesindeydi.

Kaine, adanın özel mülkiyet olduğunu ve evin

önceki sahibi, bu yüzden geçtikleri köydekilerden çok daha büyüktü.

Çoğunlukla mobilyalıydı. Köydeki bir kadın, evi bakımını yapmak ve gelen eşyaları açmak için para almıştı
Sıcak taş zeminler, ham kirişler ve açık pencerelerden içeri giren güneş ışığı vardı ve güçlü bir deniz kokusu taşıyordu.

Kaine eve ilk giren oldu ve hızla içinden geçti.
Helena, onun ihtiyatlılığını, havayı dolduran titreşimini hissedebiliyordu.
havayı kaplıyordu. Dilini ısırdı, ona dikkatli olmasını hatırlatmak istedi, ama paranoyası o kadar kökleşmişti ki, nesne ve aldatmaya geri dönecekti.

"Burada her şeyin yolunda olduğundan emin olmalıyım," dedi ve Helena ile Lila'yı evde bırakarak çıktı.

"Bu kesinlikle daha büyük," dedi Lila, kucağında bir Pol'ü kollarında uyuturken etrafına bakınıyordu. "Yatak odalarını bulalım mı? Kolum düşmek üzere."

Yukarı çıktılar ve yatak aramak için çeşitli odalara göz attılar.

Buldukları ilk yatak odası çok büyüktü, ama daha çok içinde yatak olan bir kütüphaneye benziyordu. Lila bir bakış attı ve burnunu kırıştırdı. "Bence bu
senin yatak olmalı. Dinlenmelisin, hala solgun görünüyorsun. Pol ve ben başka bir yer buluruz. Ferron'un, ona karşı kullanmayacağıma söz verirsem bana kılıç vermesinin ihtimali sence ne kadar?"

Lila ayrıldı ve Helena odaya girdi.

Oda çok büyük değildi; tavanlar beyaz badanalıydı ve üstünde açıkta kalan kirişler, odayı Spirefell'deki karanlık odalardan daha az . Odanın uzak tarafında, yatağın bulunduğu yerde,
denize bakıyordu.

Duvara paralel olarak dikkatlice ilerledi, rafları parmaklarıyla okşayarak çeşitli kitapların ve koleksiyonların isimlerini inceledi. Kimya kitapları, ama aynı zamanda edebiyat ve tarih kitapları ve seyahat günlükleri de vardı.

Bir masa, sandalyeler ve bir kanepe vardı, ayaklarının altında yumuşak bir halı vardı. Masanın önünde durdu ve çekmecelerde sanki onu bekliyormuş gibi düzenlenmiş kağıtlar, kalemler, gravür plakaları ve kalemler buldu.

Bu odada onu ömür boyu meşgul edecek kadar şey vardı.

Oda tam da buydu, Kaine'in ona kurmaya çalıştığı bir hayat.

Bunun için harcanan çabayı takdir etmek istiyordu, ama her şey yanlış geliyordu. Fazla mükemmeldi. Sanki hepsi onu tuzağa düşürmek ve sahte bir güvenlik hissiyle uyutmak için özel olarak hazırlanmış gibiydi.

güven duygusuyla uyutmak için kurulmuş bir tuzakmış gibi.

Kaine şu anda çok savunmasızdı.

Lila savaşacak durumda değildi ve olsa bile, önceliği her zaman Pol'un güvenliği olacaktı. Helena kendilerini güvende olduğuna inandırırsa, bir anlık bile olsa gardını düşürürse, bir şeyler ters gidecekti. Bundan emindi.

Hayatı, her zaman öngöremediği felaketlere doğru sürekli bir geri sayım gibiydi. Köşeye kıvrıldı,

sağ eliyle göğsünü sıkıca tutarak kalbinin düzenli atmasını sağlamaya çalışıyordu.

S*akin ol.* Gözlerini sıkıca kapattı. *Nefes al.*

Kaine neredeydi? Spirefell'in dışında, ona ihtiyacı olduğunu bilemezdi...

Gözlerini açtı ve sol elini tuttu, uyuşmuş parmağında yüzüğü buldu. Onu sıkıca kavradı ve rezonansını kullanarak gümüşün içinden hızlı bir ısı dalgası gönderdi.

.

Bir an sonra, sıcaklık yanıt olarak geri geldi.

Kapının açıldığını duyana kadar, gözleri kapalı, eli kalbine bastırılmış halde olduğu yerde kaldı.

"Helena?"

"Buradayım." Sesi zayıf ve titrek çıkmıştı.

Bir anda Kaine karşısına dikildi. "Ne oldu?"

Konuşabilmek için birkaç kez yutkundu. "Buraya geldiğim için mutlu olacağımı sanmıştım, ama ya bizi yakalarlarsa? Ya koşmayı bıraktığımız için biri bizi bulursa?"

Kaine kaşlarını çatarak başparmağını Helena'nın yanağına sürdü. "Kaçmaya devam etmek mi istiyorsun?"

Daha fazla gemi, yeni yerler, hiç durmamak, sürekli arkasına bakmak düşüncesi midesini bulandırdı. "Hayır, ama neden her şey yanlış geliyor?

yanlış hissediyor? Sanki gerçek değilmiş gibi. Bizim istediğimiz buydu."

Onu kollarına çekti, başını çenesinin altına soktu. "Sıradan bir hayatın ikimiz için de gerçek hissettireceğini sanmıyorum."

Onun haklı olduğunu fark edince, bitkin bir umutsuzluk onu parçaladı. "Sanırım kaçmayı hep bir varış noktası olarak gördüm. Buraya vardığımda benden geriye ne kalacağını hiç düşünmedim."

Orada kalakaldı, bu farkındalıkla uyuşmuş bir

halde. "Evi beğendin mi?" diye sordu sonunda.

O, kendini toparlamaya çalışarak odaya bakındı. "Beğendim. Bunu nasıl başardın?"

"Çoğunlukla yazışarak. Denizden bahsetmiştin, ben de savaş bitmeden aramaya başladım. Sevdiğin bir yere gidersen senin için daha kolay olur diye düşündüm."

gidersen daha kolay olur diye düşündüm."

"Sadece ben. Bu büyük evde mi?" Hafifçe söyledi, ama bu fikirden dehşete kapılmıştı.

“Lila o zamana kadar anlaşmanın bir parçası olmuştu. Geçen yaz kısa bir süreliğine buraya geldim. Bu, son seyahatlerimden biriydi,” dedi sessizce. “Ondan önce, hoşuna gideceğini düşündüğüm şeyler buldukça sana gönderiyordum.”

Etrafına tekrar baktı. Oysa o, onun hayatta olup olmadığını bile bilmiyordu.

"Hadi ama. Dinlendikten sonra daha çok seveceksin."

Panjurları kapattı ve Helena yatağa yığıldı. Çarşaflar deniz melteminden yumuşak ve havadar olmuştu ve

eve dönmüş gibi hissetti. Kaine yanına oturdu, parmakları birbirine dolandı, başparmağıyla onun parmak eklemlerinin çıkıntılarını okşadı. Her iki parmağına dokunduğunda tuhaf bir duraklama oldu
ve Helena onun parmaklarının dokunuşunu hissedemiyordu. Kaine elini bıraktığında Helena uykuya dalmaya başlamıştı.

O, kirpiklerinin arasından, adamın odanın içinde yavaşça yürüdüğünü, diz çöküp parmaklarını

diz çöküp parmaklarını

diz çöküp parmaklarını yerden geçirdi, sonra duvarlara doğru gidip odanın köşelerini dikkatle inceledi. Kapıya doğru yürümeye başladı, adımları o kadar hafifti ki ses çıkarmıyordu.

"Kaine."

Dondu ve geri döndü. "Güvende miyiz?"

Parmakları seğirdi ve yumruklarını sıktı. "Evet... Ayarlamak istediğim birkaç şey var... ama
dikkatliydik. Kimsenin gelgiti yenebilecek kadar hızlı hareket edebileceğini sanmıyorum. Endişelenmene gerek yok."

"Endişelenmen gerekiyor mu?"

Soru karşısında şaşkın görünüyordu. Elini uzattı. "Şimdi dinlenmemiz gerekiyor," dedi. "Sen ve
. Seni buraya, çalışmaya devam etmen için getirmedim."

Gözleri odanın içinde dolaştı ve birden çocuk gibi ve kararsız göründü.

Onunla aralarındaki farkı fark ederek onu üzüntüyle inceledi: Savaştan sonra ne yapacağına ya da ne olacağına dair hiçbir hayali yoktu. Bu olasılığı hiç düşünmemişti bile. Askerlikten başka bir şey yapmayı bilmiyordu.

Konuşmak için ağzını açtı, ama ses çıkmadı. "Benimle kal," dedi kadın. "Sen de şimdi dinlenmelisin
."

Kavramsal olarak anladığını ima ederek başını salladı, ama kapının yanında durmaya devam etti. Kız ona doğru gitti ve elinden tuttu. Sade görünümlü giysilerinin altında şaşırtıcı sayıda sıra dışı silah buldu ve

altında zırh giyiyordu, onun getirdiğini fark etmemişti bile.

"Başka bir şey getirdin mi?" diye alaycı bir şekilde sordu, onu yatağın kenarına oturtup ayakkabısında gizlenmiş bir obsidiyen burgu bıçağı bulduğunda.

Adam soruyu geçiştirdi.

Birbirlerine bakacak şekilde uzanmışlardı, ama onun gözleri kadının aldığı silahlara kayıp duruyordu. Kadın işaret parmağıyla adamın çenesine dokunarak dikkatini kendine çekti.

"Savaştan önce ne yapmak istiyordun?" diye sordu. "Ben demirci loncasının varisiydim, yapmama izin verilen tek şey buydu
" dedi. "İstediğim tek şey, sertifikamı aldıktan sonra Enstitü'de kalmaktı. Babam bunun gerekli olmadığını düşünüyordu, ama annem orada okurken daha uzun süre okumak istemişti. Ailesi bunu karşılayamıyordu. Benim sıralamam yeterliydi, bu yüzden annem babamı ikna etti. Ama geri döndüğümde Crowther ortaya çıktı ve benim sınıfımdan birinin neden ticaret eğitimi dışında başka bir şey istediğini öğrenmek istedi.
Mesleki eğitimden daha fazlasını istediğimi bilmek istedi. Babam çok sinirlendi. O tutuklanmasaydı, ertesi yıl geri döneceğimi sanmıyorum."

"O zaman şimdi bir çözüm bulmalıyız," dedi ve başını onun omzuna yasladı. Elini saçlarına doladı ve onu kendine çekti. "Gerçekten güvende miyiz?"

"Güvendeyiz."

Derin bir nefes aldı ve gözlerini kapattı. "İyi. Çok yorgunum."

Uyandığında Kaine uyuyordu. Kız hareket ettiğinde bile kıpırdamadı. Sanki yılların yorgunluğu onu ele geçirip yutmuş gibiydi.

Günlerce uyudu. Helena
Elini göğsüne bastırdı, rezonansı içini doldurdu. Ruhu nihayet tekrar kendisine dönmeye başlamış gibiydi.

Helena ilk hafta onun yanında uyudu. Arka arkaya birkaç gün uyuyacak kadar yorgun olduğunu düşünmemişti,

ama sanki amansız bir gerginlik sonunda çözülmüş ve ilk kez gerçekten dinlenebilmişti.

Yemek için uyanırlardı, Kaine dışarı çıkar, Helena da onu uçurumun kenarında yürürken ve adayı incelerken ve evin içinde dolaşmasını izlerdi, sonra geri gelip tekrar bayılırdı.

Ama Helena yanında durduğunda uyuyordu. Helena kalkıp çeşitli raflara bakarak ne tür kitaplar olduğunu incelemeye gittiğinde, Kaine hemen oturdu.

"Artık kalkabilirim," dedi.

"Hayır, hala yorgunum," diye yalan söyledi. "Sadece biraz okumak istiyorum."

Birkaç kitap getirdi ve okurken parmaklarını onun parmaklarıyla birleştirdi ve birkaç dakika içinde adam tekrar uykuya daldı. Rezonansıyla ona dokunduğunda, adam kendini neredeyse çözülmek üzereymiş gibi hissetmeyi bıraktı.

Neredeyse iki haftadır uyuyordu ki kapı açıldı ve Lila odanın karşısından onlara baktı. "Pol uyuyor. Girebilir miyim?"

Helena kitabını kapatıp başını salladı. Geldiğinden beri sadece geçerken görmüşlerdi birbirlerini.

Lila yanlarına geldi ve bir an Kaine'e baktı, sonra dönüp yatağın kenarına oturdu, ona sırtını dönerek. "Seninle konuşmak istedim, ama hiç zaman bulamadım. Köydekiler, gelgitin yakında deniz yolunu geçeceğini söylüyorlar."

Helena başını salladı.

Lila nefes aldı. "Biliyor musun, bana ikinizden bahsettiğinde ona inanmadım. Luc ve diğerlerinin öldüğünü söyledi. Bunu kanıtlamak için gazeteler getirdi ve benim hala hayatta olmamın tek nedeninin sen olduğunu söyledi. Onun söylediklerinin çoğuna inandım, ama seninle ilgili söylediklerine inanmadım." Lila konuşurken yere bakıyordu. "Yapamadım.
bunun olabileceğine inanmak istemiyordum, ama sonra durumun düzelmeye başladığında ne kadar içine kapandığını düşündüm. Luc, Soren ve ben bunu konuşurduk ve hiçbirimiz nedenini anlayamazdık.

Ferron bana her şeyin ne zaman başladığını söylediğinde, bunun aynı zamana denk geldiğini fark ettim. Ama senin Ferron'u, onu önemsediğine inandırdığını düşündüm. Buna inandığı için onun çok acınası olduğunu düşündüm."

Helena'nın parmakları, Kaine'inkilerle iç içe geçmiş, kaskatı kesildi. "İlk başta, neredeyse her hafta beni kontrol etmeye gelirdi. gelip beni kontrol ederdi. Sanki birinin açlıktan ölmesini izlemek gibiydi, seni arıyordu. Sanırım bir süre delirdi. Bana tehditler savurmaya başladı, her şeyin benim suçum olduğunu söyledi. Ben olmasaydım, sen güvende olurdun ve seni bulduğunda seni bulduğunda, bu sefer seninle ilgilenmenin benim görevim olacağını söylemeye başladı. Sonunda seni bulduğunda ne olacağına dair hiçbir şey söylemeyi bıraktı."

Lila dudaklarını sıkıca kapattı. "Sonra seni bulduklarını duydum, ama o, senin her şeyi unuttuğunu söyledi, onu, beni ve Pol'ü, onlar da Abeyance'den önce seni kaçırmak istedim, ama kaçışın hemen öncesinde olmalıydı, çünkü kaçtığında peşine düşülecekti. Sonra yeniden nüfus artırma programı hakkında söylentiler duymaya başladım. Senin de bu programa dahil olacağını düşünmemiştim..."

"Başka seçeneği yoktu," dedi Helena. "O olmasaydı başka biri yapardı. Ya öyle yapacaktı ya da beni öldürecekti."

Lila titrek bir nefes aldı. "Eh, hayatta olduğuna sevindim," dedi sonunda. "Ama onu hala nefret ediyorum ve ama onu hala nefret ediyorum ve onunla birlikte senin onunla birlikte mahsur kalmandan nefret ediyorum. Çünkü haklıydın ve kimse seni dinlemedi; sen her şeyi bunu hak etmedin. İnsanların sana zorla verdirttiği sözlere bağlı kalarak hayatının geri kalanını mahsur kalarak geçirmemelisin."

Helena sertleşti ve Lila bunu fark etti, ağzı gerildi. "Sadece Ferron'u kastetmiyorum. Ben ve Pol'ü de kastediyorum. Luc sana söz verdirdi ve biliyorum ki hayatının geri kalanını hiç şikayet etmeden bizimle geçireceksin, ama buna mecbur değilsin . Kimsenin senden isteyebileceğinden çok daha fazlasını yaptın. Kendin için bazı seçimler yapmayı hak ediyorsun

. Hayatını eski sözlere bağlı kalarak geçirme. Kimse için. Ne Luc için, ne benim için, ne de Ferron için."

Lila gözlerini kapattı ve nefes verdi. "Sadece... hepimiz bu adada mahsur kalmadan önce bunu bir kez söylemek zorundaydım."

Ayağa kalktı ve geldiği gibi sessizce odadan çıktı.

Helena bir an sessizce oturdu ve sonunda başını eğdi. "Uyuyormuş gibi yapmayı bırakabilirsin."

Kaine'in gümüş rengi gözleri açıldı ve dikkatlice ifadesini gizleyerek ona baktı.

Helena kaşlarını kaldırdı. "Seni kurtarmak için onca zahmete girmenin sebebi sadece eski bir söz olduğunu mu sanıyorsun?"

Hiçbir şey söylemedi, ama Helena onun inandığını biliyordu.

Boğazı ağrıyarak başını salladı. "Bu adil değil. Sen, benim tanıdığın en kötü söz tutan kişi olduğumu söyledin.
İkisini birden yapamazsın, biliyorsun."

"Helena..." Adını nazikçe söyledi. O, onun
cümlesini bitirmesine izin vermedi.

"Sonsuza kadar demiştik, değil mi?" diye sordu, sesi gergindi. "Sonsuza kadar. Peki, artık o sözü tam olarak istemiyorsan, sana parçalar halinde vereceğim."
Elini daha sıkı tuttu. "Her gün. Seni seçeceğim. Böylece hala istediğim şeyin bu olduğunu bileceksin."

Yükselen denize doğru baktı. "Eminim bizim için iyi günler ve kötü günler olacak.
ama sen beni seçersen, ben de seni seçersem, bunu başaracak kadar güçlü olduğumuzu düşünüyorum."

Kuzey'den bir demet eski gazete, gelgitler adayı Etras'ın geri kalanından koparmadan hemen önce ulaşmıştı.

Yüksek Reeve'nin ölümü hakkında uzun bir makale yazılmıştı. Spirefell yerle bir olmuştu.

çarpık demir iskeleti kalmıştı. Enkazdan sayısız yanmış ceset çıkarılmıştı. Kaine Ferron, eşi Aurelia ve Atreus Ferron ölü olarak listelenmişti. Katil Ivy Purnell olarak tanımlanmıştı; o
Eternal Flame tarafından geliştirilen obsidiyen
silahlarından birini kullanarak intihar etti. Purnell, Ölümsüzlerden biriydi, ancak ailesi savaş öncesinde Eternal Flame ile bağlantılıydı. Flame ile bağları vardı. Geçen yılki tüm suikastların sorumlusu olduğu düşünülüyordu.

Paladia'ya karşı örgütlenen orduların konfederasyonu olan Kurtuluş Cephesi hakkında da makaleler vardı.
Saldırılarının sadece an meselesi olduğu görülüyordu, ancak Etras bir kez daha kıtalardan kopuk olduğu için
hala savaş ilanı yapılmamıştı.

Adada zaman bükülmüştü. Çok fazla zaman vardı.
Gelgit değişiklikleri dışında, her şey belirsiz ve telaşsız hale geldi.

Simya. Paladia. Savaş. Bunların hepsi Etras'ta neredeyse hiç yoktu.

Helena tekrar yiyecek aramaya başladı ve kısa sürede mutfak otlarla doldu, kaynatma ve yağ infüzyonları, özler ve damıtmalar hazırladı. Dört kişinin ihtiyaç duyabileceğinden çok daha fazla ilaç vardı, bu yüzden Kaine ve Helena'dan daha sosyal olan Lila onları köye götürdü.
köye götürdü.

Kaine bu fikirden hoşlanmamıştı. Helena'nın
yabancıların yaşadığı bir köyün sorumluluğunu üstlenmesini istemiyordu, ancak
, Helena'nın endişesinin onu kemirmesini önlemek için yapacağı şeyler olması nedeniyle fikrini değiştirdi.

Kuzeyli üst sınıfların skandaldan kaçmak için güneye kaçmaları nispeten yaygın bir durumdu. Evin önceki sahipleri, küçük bir Novisian
soylular ailesiydi ve yeni Kuzeyli yabancıların gelişi, tahmin edilebileceği gibi adada merak uyandırdı.

Kaine, Helena ve Lila, saklanmaya çalışıyormuş gibi görünmeden kendilerine ait kalmanın risklerini ve uygun dengesini sık sık tartışıyorlardı. Birkaç dikkatsiz

söylentinin adadan dışarı sızması, onların keşfedilmesine yetebilirdi. Ancak, kendisi de Etrasyalı olan Helena'nın yararlı olduğu kanıtlandığında, köy garip komşularına karşı koruyucu ve ağzı sıkı bir tavır sergilemeye başladı.

Kaine uyum sağlamakta en çok zorlanan kişiydi. Her zaman paranoyaktı ve en kötüsünü planlıyordu. Helena ile birlikte olmadığında, sürekli mülkü dolaşıyor ve ana adalardan gelen haberleri almak için köye gidiyor, yeni gelenlerin işaretlerini arıyordu.

Bir akşam geç saatlerde, Helena sol eli için bir destek tasarımı üzerinde çalışıyordu. Amaç, diğer parmaklarına bağlı bir dönüşüm cihazı ile iki
paralize olmuş parmaklarını diğer parmaklarına bağlı bir dönüşüm cihazı ile büküp açabilmekti.

Hafif bir rüzgar uğuldadı ve panjurlar sallandı. İlk başta buna aldırış etmedi, ta ki Kaine'in doğal olmayan bir şekilde hareketsiz kaldığını fark edene kadar. Bir başka rüzgar esintisi
evden geçince başını kaldırdı.

Gözleri fal taşı gibi açıldı ve ikisi de ön kapıya koştular. Amaris, kanatlarını açmış, burnunu yere dayamış, evin dışında ileri geri koşuyordu.

Kaine kapıdan çıktığında başını kaldırdı ve hemen karnının üstüne yatarak yere sürünerek ona doğru ilerledi, kanatlarını ve kuyruğunu çırparak, sızlanarak ve
sürekli inleyerek. O, onun kocaman kafasını kollarına aldı.

"Seni çılgın şey, buraya nasıl geldin?" Amaris yüzünü defalarca yalarken, kanatları toz fırtınası yaratıyordu, bu yüzden soruyu zar zor söyleyebildi.

"Sanırım seni bırakamadı," dedi Helena.

Amaris ahıra yerleştirildi, çünkü
geceleri dışarı çıkmasına izin veriliyordu. Onun büyüklüğü ve sıra dışı özellikleri göz önüne alındığında, bulabildikleri en iyi çözüm buydu. O da bunu umursamıyor gibiydi. Akşamları dışarı fırlayıp bir süre daireler çizerek koşardı ve Kaine onu denizin üzerinde uçururdu.

Helena, sonunda onun da yapacak bir işi olmasına sevindi. Amaris yeniden ortaya çıkana kadar, o boş boş dolaşıyordu. Helena'ya eşlik etmek için kitap okurdu, ama ne istediğini bilmiyor gibiydi. Hayatının tamamını
boynunda bir tasma ile geçirmişti.

Haftalar aylara dönüştükçe, onun sahiplenme duygusu yeniden ortaya çıkmaya başladı.
gündüzleri, Helena'nın kemiklerinde hissedebileceği bir yoğunlukla onun çalışmasını izlerdi. Yalnız kaldıklarında, Helena yaptığı işi bırakır ve onun kendisini tüketmesine izin verirdi. Dudakları
her ısırık ve okşamada "*mükemmel, güzel, benim*" diye fısıldıyordu.

"Seninim, her zaman," diye söz verirdi.

Helena'nın Kaine'in evreninin merkezinde olduğu giderek daha belirgin hale geldi ve artık güvende olduğu için,
sınırsız ilgisinin takıntılı olacağı başka bir şey kalmamıştı. Helena dışında her şey gereksizdi. Helena ilk başta bunun geçici bir dönem olduğunu düşündü, ama sonbahar geldiğinde ve Ascendance gelip geçince, onun başka hiçbir şeye ilgi duymaya niyeti olmadığını düşünmeye başladı. Lila, Pol, simya projeleri: Hepsi onu memnun etmek içindi.

Bebek bile. Helena'nın hamileliği, ilişkilerinde giderek inkar edilemez bir parça haline geldi, ama onun ilgisi
sadece Helena ile sınırlı kalmıştı. Kalbinin durumu. Toll'un tekrar ortaya çıkma riski.

Ona "kızlarının"
nefes alabilmesi için Helena'ya ihtiyacı olduğunu ve "kızları" için kendini güvende tutması gerektiğini hatırlatmadığında, ilgisi azaldı.

Bir gece, yatakta uzanmışken, ona
ona sürekli maruz kaldığı tekmeleri nasıl hissedeceğini göstermeye çalışırken, onun ilgisinin
bileklerine, hala her ikisinde de bulunan kelepçelerin izlerine kaymış olduğunu fark etti.

O, ulnar sinirinin kopmasının sadece başlangıç olduğunu ve daha fazla hasar olabileceğini düşündüğünü biliyordu. O, sürekli onun nasıl çalıştığını izliyor ve nadiren

bileklerini zorlayabilecek herhangi bir şeyi taşımasına veya kaldırmasına izin vermiyordu.

"Kaine," dedi sessizce.

Dikkatini hemen ona verdi.

"Kaine, ona dikkat etmelisin." Adam ona

boş boş baktı.

Ağzı kurudu. "Baban gibi olamazsın."

Yüzü kapandı, ama o doğruldu ve elini sıktı.

"Onu önemsemelisin. Onu önemsemeyi *seçmelisin*. Şu anki halinle, bunu yapmazsan, onu önemsemeyeceksin ve o da bunu anlayacak. Tıpkı senin yaptığın gibi. Ona bunu yapamazsın. Onu önemsemeye karar verdiğin biri olmalı."

Yutkundu ve başını eğdi. "Her şeyden sonra ne kadar süre kalacağımı bilmiyoruz. Bana söz ver, ben burada olmazsam, benim yerime onu seveceksin" — sesi çatladı —*benim* onu sevdiğim gibi seveceğine söz vermeni istiyorum. O senin için *o kadar* önemli olmalı. Söz veriyor musun?

Kaine solgunlaşmıştı, ama başını salladı. "Tamam." "Söz ver bana."

"Söz veriyorum."

HELENA, hamileliğinin son ayında, merdiven çıkmak gibi basit şeylerde bile kalbi zorlanmaya başladığında yatak istirahati verildi.

Neredeyse bayılacaktı ve baş dönmesi geçmeden Kaine onu yatağa yatırdı ve yataktan kalkmasına izin vermedi.

Amaris'e binerek daha büyük adalara gitti ve hamilelikle ilgili birkaç tıp kitabı buldu. Bu kitapları baştan sona okudu ve kendini Kadın doğum uzmanı ilan etti. Helena'nın hiçbir şey yapmasına izin vermiyordu ve Helena itiraz etmeye çalıştığında, kitaplardan alıntılar yapıyordu.

Köydeki birkaç kadın eve gelip Lila'ya yemek pişirme ve temizlikte yardım etti. Yapacak başka bir şeyi olmayan Helena yazmaya başladı ve aklına gelen her şeyi günlüğüne yazdı. Her şeyi yazmak istiyordu.
aşağı: olayların onun versiyonu. Kim olduğu, neyi seçtiği ve neden seçtiği. Kendi annesine sormayı hep istediği tüm soruların cevapları.

Kış gündönümü geçti, Helena'nın doğum tarihi de geçti ve o, her zaman hamile kalacağını ve
yatağından kalkamayacağını düşündü. Bir günden fazla süren doğum sancıları yavaş yavaş ilerlerken, Kaine giderek daha fazla endişelenmeye başladı. Lila, bir şekilde aralarından en aklı başında olanıydı.

"Hepimiz vivimanceriz. Bir bebeği doğuramayacağımızı düşünmek için hiçbir neden yok," dedi Lila, Helena'nın bacaklarının yanında diz çökerken, Helena ise Kaine'e yaslanmıştı, Kaine'in eli Helena'nın kalbinin üzerindeydi, kasılmaların zirveye ulaşıp azaldığı sırada ritmin sabit kaldığından emin olmak için.
"Bundan nefret ediyorum," dedi Helena sonunda, bunun hiç bitmeyecekmiş gibi hissetmeye başlayarak, alnı

"Bundan nefret ediyorum," dedi Helena sonunda, bunun hiç bitmeyecekmiş gibi hissetmeye başlayarak, alnı terli, bukleleri yüzüne yapışmış halde.

"Biliyorum." Kaine saçlarını düzeltti.

"Acıtıyor."

"Evet."

"Yorgunum. Saatlerdir ıkınıyorum."

"Biliyorum."

"Bana hak vermeyi bırak."

Kaine bundan sonra konuşmayı kesti ve Helena, kasılma sırasında elini sıkarak neredeyse kırmak üzereyken
tüm vücudu kuvvetle kıvrılırken elini kırmak üzereyken tek kelime bile etmedi. "Neredeyse bitti," dedi Lila. "Başı çıktı. Bir tane daha ve
Omuzlarını geçirebilirsin." Kaine'e baktı. "Onu yakalamak ister misin?"

Kaine başını salladı.

Helena kalp atışlarının hızlandığını hissedebiliyordu. Çok yakındı, çok yakındı. Bir tane daha ve her şey bitecekti.

"İşte bu! Evet! Omuzları çıktı, nefes al, o da çıkacak..."

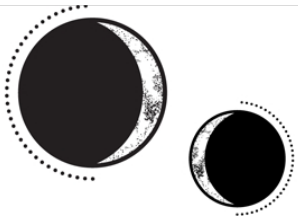
Lila ıslak, kıvrılan bir bohçayı kaldırıp Helena'nın kollarına tutuşturduğunda bozuk bir ağlama sesi duyuldu. Helena, kızının minik, buruşuk yüzü
ona sürtünce Helena şaşkın bir nefes aldı. Bebeğin başı koyu renkli ıslak buklelerle kaplıydı.

Tüm yorgunluğu unutulmuştu. Helena, bebeği kucağına alırken elleri titriyordu. Minik başı kalktı, Helena'ya doğru baktı ve küçük ağzı açılıp öfkeli, protesto eden bir çığlık attı.

Lila bir şeyler söylüyordu, ama Helena sadece bebeğin tüy kadar hafif kaşlarını çatıp gözlerini
kısa bir süre genişledi.

Gözleri yıldırım fırtınası kadar parlak gümüştü.

Helena hıçkırarak ağladı ve bebeği daha sıkı kucakladı. "Kaine, senin gözlerine sahip."

. BÖLÜM 77

Janua 1790

HELENA YATAKTA OTURUP KIZININ parmaklarını ve ayak parmaklarını sayıyor, minik tırnaklarını ve ezilmiş profilini inceliyordu. Lila, verniksi iyice ovuşturmuş ve bebeği ustaca hızla kundaklamış, sonra Helena'ya geri vermişti.

Keçeleşmiş kahverengi saçlar kurumaya başlamış ve yumuşak başının etrafında küçük tutamlar halinde dikilmişti.

"Görünüşe göre benim saçımı almış," dedi Helena, başını kaldırıp gülümseyerek.

Kaine, kapıya gitmeden olabildiğince ondan uzak duruyordu.

Helena şaşkınlıkla ona baktı. Haftalardır neredeyse hiç yanından ayrılmamıştı, ama şimdi köşeye sıkışmış gibi görünüyordu.

"Kaine... gel ve ona bak."

Yutkundu. "Helena..."

"O senin kızın."

Çenesinin kasları seğirdi. "Evet. Biliyorum. Nasıl olduğunu hatırlıyorum."

Helena'nın yüzündeki gülümseme kayboldu.

Başını eğdi, odadaki sessizlik o kadar ağırdı ki, sanki bu sessizlik onu ezip geçiyormuş gibi hissetti. Bazı yaralar asla iyileşmezdi ve bazen o ve Kaine'in bu türden neredeyse ölümcül sayıda yaraları olduğunu hissederdi.

"Gitmeliyim."

"Buraya gel," dedi Helena, sessizliğini onay olarak yorumlamasına fırsat vermeden. Sesi sert ve düzdü.

Kaine'in gözleri umutsuzlukla doldu, sanki kalbi göğsünden sökülüp alınmış gibi, ama kıpırdamadı.

"Kaine... buraya gel," dedi Helena sertçe.

Adam yutkundu ve yaklaştı.

"Başka seçeneğimiz yoktu. Senin de yoktu. Ama artık bitti. Kaçtığımızda yeniden başlayacağımızı söylemiştik. Şimdi de bunu yapıyoruz. O dünya onun için bir sır olarak kalacak."

Kaine bebeğe bakmıyor, başka yerlere bakıyordu.

"O sana zarar vermeyecek, sen de ona zarar vermeyeceksin."

"Helena." Sesi gergindi. "Benim böyle bir hayatım olmamalıydı. Paladia benim döktüğüm kanla boğuluyor. Bunun çocukları da etkilemediğini mi sanıyorsun? Öldürmek, hayatımda iyi yaptığım tek şey. Gerçekten böyle birinin kızının yanında olmasını ister misin?"

Helena donakaldı, ona bakakaldı ve sonunda başını eğdi. "Başka seçeneğin yoktu," dedi. "Ve yaptıkların sadece bu değil. yaptığın tek şey değil. Beni kurtardın. Lila ve Pol'ü kurtardın. Hayatta kalmak için yapmamız gerekeni yaptık. Ama artık daha iyi olabiliriz. Onun için yapacağız."

Sonunda gözlerini uzak duvardan ayırdı.

Kızlarının gümüş rengi gözleri onlara bakıyordu. Saçları kuruyup kahverengi bukleler halinde bir hale oluşturmuştu. Yüzü doğumdan beri ezikti ve her iki eli de kundaktan kurtulmuş kavramış ve yüzünün yanına gelmişti. Sağ elinin parmak eklemlerini agresif bir şekilde emiyordu.

Helena'nın gördüğü en güzel şeydi.

"Ona bak. O bizim. Tamamen bizim. Ona zarar vermeyeceksin."

Kaine ona bakarken donakaldı. Nefes almayı kesmiş, parmakları kasılmış, titreyerek sonunda elini uzattı. Sanki dokunması onu zehirleyecek ya da kıracakmış gibi, bebeğin avucunu zar zor okşadı. Minik el anında parmağını kavradı ve sıkıca tuttu.

Helena onu izledi ve ona sıkıca tutunan minik insana bakarken gözlerinde yavaşça beliren ifadeyi tanıdı: sahiplenici hayranlık.

Lila'ya göre ENID ROSE FERRON, şimdiye kadar doğmuş en kolay bebekti. Büyüdükçe Helena'ya daha çok benziyordu, ancak gözleri, rengi ve şekliyle Kaine'in ve adını aldığı büyükannesinin gözlerine benziyordu.

Güzel uyuyor ve nadiren ağlıyordu. Aşırı şımartan babasının kollarında saatlerce uyuyarak, Helena'nın mutfakta veya mülkün ek binasındaki küçük laboratuvarda çalışmasını izlerken, saatlerce uyurdu.

Enid, bir baykuşun ciddi merakına sahipti, başı etrafındaki herkesi gözlemlerken başını çevirirdi. Helena Onu bir askıyla taşır, göğsüne sıkıca sarar, böylece kollarını sıkıca ve koruyucu bir şekilde Enid'in minik vücudunu sıkıca ve koruyucu bir şekilde sarabilirdi.

Enid güvenli bir şekilde oturabilir hale geldiğinde, günün yarısını Kaine'in omuzlarında oturarak, onunla birlikte dolaşarak geçirirdi. O, mülkün çevresini defalarca dolaşarak tüm binaları kontrol ederken, Amaris'i ziyaret ediyordu. Amaris, Enid kulaklarını çekip okşadığında heyecandan titriyor, ama tamamen hareketsiz kalıyordu.

Kaine, Helena dahil kimseyle konuştuğundan daha fazla Enid ile konuşuyordu. Ona her şey hakkında monologlar yapıyordu: ağaçlar, deniz, gelgitler ve aylar, simya teknikleri ve dizi teorileri, havanın nasıl olabileceği... Enid onu dikkatle dinler, dikkatinin dağıldığını veya çok uzun süre sessiz kaldığını fark edince endişelenirdi.

Bir sonraki yaz Abeyance geldiğinde, Kuzey'den haberler getirdi, kuşatmanın nasıl ilerlediğini , teslim olma taleplerinin reddedilmesi nedeniyle şehrin aç bırakılarak boyun eğdirilmeye çalışıldığını anlattı.

Abeyance sona erdiğinde hepsi rahatladı ve
havada, daha fazlasını yapıp yapamayacakları veya yapmaları gerekip gerekmediği konusunda konuşulmamış bir soru kalmadı.

Enid, Apollo Holdfast'ın korkunç etkisi olmasaydı mükemmel bir çocuk olabilirdi.

Enid yürümeye başladığı anda, adanın huzurlu sessizliği sonsuza dek bozuldu. İki çocuk, ebeveynlerinin tepkilerini umursamadan, çığlık atıp bağırarak evin içinde koşturmaya başladılar.
Pol'dan Enid, tepelere ve ağaçlara tırmanmayı öğrendi, kıyafetlerini parçalayıp kayalıkl

Enid, Pol'den tepelere ve ağaçlara tırmanmayı öğrendi, kayalıklardan aşağı inerken giysilerini paramparça etti. Mutfaktan çaldığı kavanozlarda çamurdan kekler, çorbalar ve "şifalı" iksirler yaptı. Güreşmeyi ve Lila'nın Pol'e dövüşün temellerini öğretmek için yaptığı oyuncak kılıçlarla savaşmayı öğrendi.

Pol bir gün savaşçı olmayı planlıyordu ve Enid de öyle olmak istiyordu. Her iki çocuk da Lila'ya büyük saygı duyuyordu çünkü o, metal bacağı olan bir savaşçıydı ve bu, kendi bacaklarından çok daha ilginç geliyordu onlara.

Pol, piromansi konusunda erken yaşta olağanüstü bir yetenek gösterdi. Enid de geri kalmamak için,
Pol kapıya çarparak dudağını yaraladıktan sonra onu iyileştirdi.
Helena bu erken tezahürden dehşete kapıldı, ancak Lila
, yeteneklerinin aralıklı olarak ortaya çıkmaya başladığı zaman kendisinin de benzer şekilde genç olduğunu söyleyerek onu rahatlattı.

Enid, Paladia'nın nihayet teslim olduğu haberi geldiğinde kitap okuyordu. Müttefikler şehre akın etmişlerdi.
Öyle zayıf ve yetersiz beslenmiş nekrotrolleri yakalayıp göndererek yetersiz beslenmiş necrothralleri güvence altına almak ve sevk etmek, ancak bu necrothralleri sevk etmek, ancak bu necrothralleri sevk etmek, ancak bu necrothralleri sevk etmek, ancak
açlıktan ölen vatandaşların, kurtarıcı askerlerin üzerine üşüşerek yiyecek dilendikleri ve nekrotallarla karıştırıldıkları anlatılıyordu.

Her açıdan, müttefik orduların çok az kayıp verdiği, olağanüstü başarılı bir seferdi. Kurtuluş Cephesi, Ölümsüzlerin zulmüne son verdiği için durmadan övüldü.

Ancak Helena bunu okurken kendini hasta hissetti ve ihanete uğramış gibi hissetti. Uluslararası toplum, daha erken müdahale etmek için
Hevgoss ve Novis, daha sonra Paladia'yı hangisinin kontrol edeceği konusunda daha az endişeli olsalardı. Hepsi de
zamanlarını beklediler, durum onlar için dayanılmaz hale gelene kadar beklediler ve zaferleri garantilendiğinde saldırdılar, ama yine de bir şekilde kahraman oldular.

Gazetelerde, şehirdeki koşullarla ilgili tüm korkunç hikayeler
, Paladialıların maruz kaldıkları şeyleri uyarmak için değil, Morrough, kurbanlar veya esirler arasında değildi. Bir şekilde Enstitü'nün altındaki mağaralarda hayatta kaldı ve yeraltını ihlal etmek için birkaç başarısız girişimden sonra

Morrough, kurbanlar veya esirler arasında değildi. Bir şekilde Enstitü'nün altındaki mağaralarda hayatta kalmayı başarmıştı ve yeraltını ele geçirme girişimleri birkaç kez başarısızlıkla sonuçlandıktan sonra, Kurtuluş Cephesi onu orada bırakarak kendi kendine ölmesini umdu.

"Kurtuluş" işi halledildikten sonra, müttefiklerin odak noktası, Paladia'yı ekonomik olarak yeniden üretken hale getirme konusuna yöneldi ve Paladia'nın gelecekte nasıl olması gerektiği, varlığını sürdürmesi mi yoksa Hevgoss ve Novis'in ortak kontrolünde bir paylaşımlı bölge mi olması gerektiği konusunda tartışmalar başladı.
Hevgoss ve Novis'in ortaklaşa kontrol edeceği bir ortak bölge haline gelmesi gerektiği konusunda tartışmalar yaşandı.

Duruşmaların yakında başlaması bekleniyordu. Uluslararası toplum, Karakol'da zorla çalıştırma yapıldığını veya son birkaç yıldır endüstriyel açıdan hayati önem taşıyan lumithiumun necrothrall'lar tarafından çıkarıldığını bilmediğini iddia etti. Ancak, yeniden nüfuslandırma programından haberdar olmadıklarını inkar edemediler, bunun yerine bildikleri kadarıyla katılımın gönüllü olduğunu ısrarla savundular.

Kuşatma veya şehrin ele geçirilmesi sırasında Stroud ortadan kaybolmuştu.

Kadınlar Kule'den serbest bırakılmaya başladığında, programla ilgili hikayeler ortaya çıkmaya başladı: Stroud'un izin verdiği istismar ve

ve çocukların doğumu ve erken çocukluk rezonansını ve bunun nasıl geliştiğini incelemek için deneylerin yapıldığı, ancak bunlar baskıya uygun olmayan korkunç hikayeler olarak değerlendirildi. Odak noktası çoğunlukla
Outpost ve madenlerdeki zorla çalıştırma ve hayatta kalan sivil nüfus arasındaki yetersiz beslenme üzerindeydi.

Yeniden nüfuslandırma programının sessizce çözülmesi için baskı vardı. Kadınlar, mahkemede yeniden travma yaşamaktansa hayatlarına devam etmeleri için teşvik edildi; histerik evlenmemiş annelerin kabul edilebilir tanıklıklar sunmaları beklenemezdi. Bu tür zulümlerin yaşanmış olması Kuzey kimliği üzerinde bir leke oluşturuyordu ve bu nedenle
Undying rejiminden kaynaklanan kötü ve çarpık bir fikir olarak ele alındı, sanki seçici üreme lonca kültüründe uzun zamandır kök salmamış gibi.

Hayır, anneler için manastırlar ve çocuklar için de büyüdüklerinde
toplumun üretken üyeleri haline gelmeleri için bir yetimhane kurulacaktı. Böylece her şey unutulabilirdi.

Kaine, olayların gidişatına şaşırmayan tek kişiydi. Helena o kadar üzgündü ki günlerce hasta yattı ve Lila ortadan kaybolmaya başladı, Pol'ü Helena ve Enid ile uzun süreler boyunca yalnız bıraktı.

Bir gece çocuklar yatmaya gittikten sonra, Lila Helena'nın kalbini kontrol etmeye yardımcı olacağını umduğu bir kimya projesinde çalıştığı mutfağa geldi.

"Seninle konuşmam lazım," dedi Lila. Çok solgundu; Abeyance geçtikten sonra sessiz ve içine kapanık olmuştu. Oturdu ve uzun süre ateşe baktı. "Geri dönmeliyim."

Helena bu günün geleceğini biliyordu, ama bu haber midesini bulandırdı. Lila sakin bir yaşam için yaratılmamıştı. Bir adada asla mutlu olamazdı.

Pol ve Helena için kalmıştı. Ama o andan itibaren

Gemideki bülteni okuduktan sonra Helena,

Lila küçük bir çocuğun annesi olmasaydı, muhtemelen gemiden atlayıp Kurtuluş Güçlerine katılırdı.

"Bir süredir bunu düşünüyorum. Onların bunu yapmasına izin veremem. Her şeyi siliyorlar. Herkesi. Olan biten her şeyi gömecekler. Umurlarında değil; sadece
üretimin geri gelmesini istiyorlar. Sanki yıllarca bizim ölümümüzü izledikten sonra akbabaların yaklaşmasını izlemek gibi."

Helena iç geçirdi. "Geri dönmek neye yarar, Lila?"

"Morrough'u öldüreceğim," dedi Lila. "İçeri gireceğim ve onu öldüreceğim. Sonra da Kimsenin Direniş'i unutmamasını sağlayacağım." Lila'nın boğazı tekrar tekrar hareket etti, yara izi yüzünü buruşturdu. "Bu yüzden Pol'e benim için göz kulak olmanı istiyorum. Vivimancy kullanarak savaşmayı öğrenmem ve kalan obsidiyeni almam gerekiyor. Ve Helena, bana bomba yapmayı öğretmen gerekiyor."

"Morrough bir yıl içinde ölebilir."

"Biliyorum. O kadar uzun süre beklemeyeceğim. Kış Abeyance'ında gideceğim."

"Bu inanılmaz derecede tehlikeli bir yolculuk," dedi Helena sertçe.

"Gitmeliyim!" Lila'nın sesi yükseldi. "Ailemi öldürdüler, Luc'u öldürdüler, herkesi öldürdüler. Pol'e babasının ne kadar cesur ve harika bir adam olduğunu anlatamam, çünkü onu öldüren
Onu öldüren kişinin hala dışarıda olduğunu bilerek anlatamam. Luc'un bizi kurtarmak için nasıl savaştığını ve acı çektiğini kimse umursamıyor," dedi ve
öfkeyle el kol hareketleri yaptı—"çünkü kazanamadı. Ben geri dönmezsem onu tamamen unutacaklar."

"Ölebilirsin. Pol'ü yetim bırakma."

Lila ateşe bakıyordu, yüzündeki ifade o kadar yoğundu, o kadar özlem doluydu ki, sanki kayıp düşecekmiş gibi görünüyordu.
Luc'a tekrar dokunmasına izin verecekse, elini uzatırdı.

"Luc'a zarar gelmesine izin vermektense ölmeyi tercih edeceğime yemin ettim, ama o öldü ve ben hala buradayım. Pol için buna katlanmaya çalıştım, ama yapamıyorum. Artık yapamıyorum."

HELENA, BOMBA YAPIMI İLE İLGİLİ ARAŞTIRMALARINI İSTEKSİZCE DERLEDİ. West Port Laboratuvarı'nı bombalamak için kullanılan teknik en büyük potansiyele sahipti, özellikle de yeraltına oksijen besleyen kaynakları bulabilirlerse.

Yıllar boyunca tasarım üzerinde düşünmüştü. Aceleyle ve elindeki malzemeleri kullanarak doğaçlama yapmıştı. Zaman ve kaynaklarla, çok daha etkili olabilirdi.

Bu arada Kaine, Lila'ya savaş vivimansisi eğitimi verdi. Kimsenin sürprizine uğramadan, Lila gizlice eğitim almıştı. Objektif olarak, Kaine hiçbir kurala uymadığı için daha iyi bir dövüşçüydü. Vivimanciden savaş simyasına, oradan da sürekli alçakça davranışlara geçiyordu, böylece Lila'nın avantajı olduğu anda, dövüş bambaşka bir şeye dönüşüyordu. Ona karşı acımasızdı, Helena'ya karşı dramatik bir şekilde yumuşadığı derecede titiz ve sabırsızdı.
Lila'ya böyle bir anlayış göstermiyordu. Onun zayıflıklarını döverek ortadan kaldırıyordu.

Helena, Kaine'in Morrough'u öldürmeyi düşünmek için ne kadar zaman ve özen harcadığını fark etmemişti. Bunun için gerekli stratejiyi. Sanki yıllarını adada Lila'nın isteğini bekleyerek geçirmiş gibi. Belki de öyleydi. Ya da belki fiziksel olarak yapabilecek durumda olsaydı gidip bunu kendisi yapmaya çalışırdı, ama yapamazdı. Asla tam olarak
Morrow'un kendisine son olarak uyguladığı işkenceden kurtulmuştu. Stres altında titremeleri Helena'nınkinden daha kötüydü.

Helena sonunda ona bomba tasarımı verdiğinde Lila, "Buna adını yazmalısın," dedi. "İnsanlar senin öldüğünü düşünse bile, yaptığın işin takdirini almalısın.
Luc hep senin hepimizi gölgede bırakacak kişi olacağını söylerdi."

Helena başını salladı. "Kimsenin beni merak etmesini ya da çok fazla araştırmasını istemiyorum. Bu riske değmez. Kaçarken tasarımı aldığını ve kimin geliştirdiğini bilmediğini söyle yeter."

kaçarken tasarımı aldığını ve onu kimin geliştirdiğini bilmediğini söyle."

Pol, annesinin ayrılacağını yavaş yavaş anlamaya başladı. O zamanlar beş yaşındaydı ve Enid ile
doğum günleri birbirine yakındı. Erken bir hediye olarak, Lila ve Pol daha büyük adalardan birine gittiler ve babasının atının adını taşıyan Cobalt adında uzun bacaklı beyaz bir çoban köpeği yavrusu ile geri döndüler.

"Ben geri dönene kadar sana arkadaşlık edecek ve seni koruyacak," dedi Lila. Saçındaki boyayı solmasına izin vermiş, tekrar sarıya dönmesine izin vermişti. Saçları örgülü ve başının etrafına tutturulmuştu, çünkü Pol'ün onu böyle hatırlamasını istiyordu. "Mektup gönderemeyeceğim, ama bazen mesajlar göndereceğim, tamam mı? Lumithia'yı gördüğünde, seni düşündüğüm anlamına gelir ve güneşin parladığını gördüğünde, o benim için seni izleyen baban demektir."

Lila'nın gözleri yaşlarla parlıyordu. "Ve sen de
Enid'e göz kulak olacak mısın? O senin en iyi arkadaşın. Birlikte olmalısınız, çünkü en iyi arkadaşlar böyle yapar."

Yüksek Büyücü Morrough, bir zamanlar Kuzey'in ilk simyacısı olarak bilinen Cetus, bir bahar günü öldü.

Gazetelere göre, yeraltı
kalede, Ebedi Alev Tarikatı'nın hayatta kalan son üyesi Paladin Lila Bayard'ın eşlik ettiği Novis ve Hevgotian ordusunun seçkin bir ekibi tarafından bir baskın düzenlendi. İlk saldırıda gizemli bir piromansi bombası kullanıldı.

Patlama, ünlü Simya Kulesi'nin çökmesine neden oldu ve enkaz, ekip nekrotrollerin saldırısına uğradığı sırada
ekip nekrotrollerin saldırısına uğradı.

Saldırıda birçok kişi öldü. Lila Bayard da neredeyse öldürülecekti. Saldırıyı yöneten general
geri çekilmesini emretti, ancak Lila bunu reddetti. Yalnız başına devam etti.

Kıtadaki gazeteler, Lila Bayard'ın Alchemy Tower'ın enkazından çıkarken çekilmiş bir fotoğrafını yayınladı. Miğferi yoktu, yüzü kirliydi ve zırhı kanla lekelenmişti.

Yüzündeki acımasız yara izi açıkça görünüyordu.

Soğuk bir zafer ifadesini keskinleştirerek,

Lila Bayard'ın kahramanlığı yadsınamazdı. On iki ülkenin başaramadığını başarmıştı.

Lila Bayard'ın kahramanlığı yadsınamazdı. On iki ülkenin başaramadığını başarmıştı.

İmkansızı başaran, yaşayan, nefes alan bir Eternal Flame üyesi olması, müttefik ülkelerin Paladia'yı tamamen başarısız bir ülke olarak görmelerini ve

dış kontrol gerektiren tamamen başarısız bir ülke olarak görmelerini zorlaştırdı. Lila'ya her türlü tören rolü teklif edildi, ancak o bunları reddetti.

O yönetmek için geri dönmemişti. Kaybedilenlerin hatırlanmasını ve savaşın trajedisinin gömülmemesini, tekrar yaşanmaması için yüzleşilmesini istiyordu.

LILA'NIN YOKLUĞUNDA, POL VE Enid birbirlerine o kadar bağlandılar ki, Helena ve Kaine endişeyle onları izlemeye başladılar.

Enid ve Pol'un gelgit havuzlarından gelgit havuzlarına koşmalarını izlerken H e l ena, "O bunu kaldıramayacak," dedi.

"O bize çok benziyor. Onu buna hazırlamaya başlamak iyi mi kötü mü olur, bilmiyorum."

Kaine, çocuklar büyük bir yengeci kızdırırken, yengeç yanlara doğru koşarak onları kovalarken başını salladı. Enid ve Pol ikisi de tökezleyip, birbirlerini kovalayan pençelerden uzaklaştırmaya çalışırken kahkahalarla çığlık attılar ve Cobalt

çılgınca havladı.

Lila'nın Alchemy Enstitüsü'nün yeniden açılması için yeniden inşa çalışmalarını yönettiği haberi geldi.

Yeni bir kule, yeni bir okul olacaktı, ancak Kuzey simyasının tamamı enstitünün dar kabul oranından geçmeyecekti

. Nesiller boyu biriken bilgi ve simya yok edilmişti; kıta eğitilebilecek kadar çok simyacıya ihtiyaç duyuyordu. Simya sertifikası artık Enstitü öğrencilerine özel olmayacak, dış kurumlar tarafından denetlenecek ve
gerekli rezonans testlerini ve sınavları geçen herkese verilecekti.

Enstitü, simyada yeni zirvelere ve ilerlemelere ulaşmak olan asıl amacına geri dönecekti.

Sert tartışmalardan sonra, vivimansi Enstitü'nün simya çalışmalarına bir alan olarak eklendi. Lila bu konuda ısrarcı olmuştu.

Şifacılar savaş sırasında Ebedi Ateş için hayati öneme sahipti.

Rezonansın potansiyeli kötüleniyor ve
batıl inançlı paranoyayla boşa harcanıyordu; bu yetenek, onu kötüye kullanmak isteyenlerin tekelinde olmamalıydı. Paladia'nın vivimancılara yönelik ayrımcı muamelesi, Undying'in onları ne kadar kolay işe aldığında rol oynamıştı.

Paladia'nın gelişmesi gerekiyordu.

Bir buçuk yıl sürdü, ama sonunda Lila geri döndü, ancak kalmak için gelmemişti. Pol'ü eve götürüyordu.

Helena onun fikrini değiştirmeye çalıştı, ama Lila kararından vazgeçmedi. Luc'un oğlu Paladia'ya gidip ailesinin inşa ettiği şeyi görmeliydi.

Helena'yı teselli eden tek şey, Pol'ün asla Prens olamayacağıydı, çünkü artık Prenslik olmayacaktı.

Dünya, Lucien Holdfast'ın Morrough'un ayaklarına kapanıp idam edilmeden önce ölümsüzlük için yalvardığını görmüştü.

belki zorla yapıldığı iddialarına rağmen, Eternal Flame'in geri kalanı için hoşgörü vaat edilmesine rağmen, Holdfast'ları çevreleyen mitler ve tanrısal soy fikri geri dönülmez bir şekilde parçalanmıştı.

Pol, Holdfast olarak Paladia'ya gidecek ve o ve annesi, ailesinin en değerli varlığını yeniden inşa edeceklerdi. Simya Enstitüsü.

"Benimle geri dön, Helena," dedi Lila, Kaine çocukları uçurumlar boyunca yürüyüşe çıkarırken. "Vivimansi bölümünü yönetebilirsin

vivimancy bölümünü yönetebilirsin; ne kadar büyük bir fark yaratabileceğini bir düşün. Tamamen yeni ve resmileştirilmiş bir simya alanı kuracaksın. Bunun için mükemmel bir adaysın."

"Bu nasıl olacak?" diye sordu Helena. Lila'nın gerçekliğin farkına vardığını, seçimlerinin bedeli olan tüm politikaların ve baskının farkına vardığını anlayabilirdi.

"Enid'i burada mı bırakayım? Yoksa Kaine'in adını temize çıkarmaya çalışırken onu da yanımda götüreyim mi?"

Lila başka yere bakarak denizi seyretti. "Onun adını temize çıkaramazsın. Bu asla olmayacak. Onun başka seçeneği olmayan trajik bir kahraman olduğunu düşündüğünü biliyorum, ama o en korkunç şeyleri yaptı. İnsanlar Morrough hakkında konuşuyor, onunla dalga geçiyor, ama kimle kimse dalga geçmiyor biliyor musun? Yüksek Yargıç.
İnsanlar onun adının geçmesiyle bile mideleri bulanıyor. İmzası ve mührü her yerde. Her şeye karışıyordu.
O rejimde Kaine'in bilmediği hiçbir şey olmadı."

Helena'nın boğazı düğümlendi. "Casus olmak ve bir rejimi istikrarsızlaştırmak böyle bir şeydir. Her şeyi bilmek zorundasın. Başka nasıl yapmasını beklerdin?"

Lila'nın omuzları düştü. Helena, Lila'nın neden tek kurtulan, yalnız kahraman olmak istemediğini anladı. Paladia'da
hâlâ akbabalarla çevriliydi, onu izliyorlar, herhangi bir hata, onu parçalamak için bir fırsat bekliyorlardı, tıpkı onun paladin olduğu zamanlarda olduğu gibi.

Artık Pol onların pençesinde olacaktı, ama bunu bildiği halde Lila ailesini, ülkesini veya mirasını terk edemezdi. Mücadeleyi bırakmak onun doğasında yoktu.

"Onu terk etmeyeceğim," dedi Helena bir süre sonra. "Kaine olmadan savaştan sağ kurtulan bir versiyonum yok. Luc'a sadıktım ve Paladia'nın onu hatırlamasını istediğini biliyorum, ama o ülke onu Morrough kadar öldürdü. Oraya geri dönemem."

Lila başını salladı, dönmeye başladı, ama sonra durdu.

"Başka bir şey söylemeyeceğimi söylediğimi biliyorum, ama gitmeden ve seni burada bırakmadan önce bunu söylemeliyim."
Lila'nın boğazı

, yüzündeki yara izi, üzüldüğünde olduğu gibi belirginleşti. "Pol'den başka sahip olduğum tek şey sensin. Kaine'i sevdiğini ve onun da seni sevdiğini biliyorum, bunu inkar etmiyorum.

Ama onun sana karşı ne kadar insanlık dışı soğuk davrandığının farkında olmadığını düşünüyorum.

Sen ve E dışında kimse. Dünyanın geri kalanı yanıp kül olsa bile umurunda olmaz. Farkına bile varmaz bence. Gerçekten istediğin bu mu?

"Onun nasıl biri olduğunu biliyorum," dedi Helena keskin bir sesle. "Sen ve ben hayatta olmamızın sebebi bu."

Lila'nın yüzünde hayal kırıklığı belirdi ve ağzını açmaya başladı.

"Morrough'u öldürdüğünde ne düşündün?" diye sordu Helena.

Lila'nın ağzı kapandı ve yüzünde acı dolu bir ifadeyle başka yere baktı. "Luc. Ona yaptıklarını düşünüyordum

yaptığı her şeyi düşünüyordum."

Helena sol eline baktı. Yüzüğün üzerindeki gizleme zamanla solmuştu, ama şimdi elindeki atel

neredeyse tamamen örtüyordu.

“Aşk, insanların düşündüğü kadar güzel ya da saf değildir. Bazen içinde karanlık bir taraf vardır. Kaine ve ben el ele gideriz. Onu ben yarattım. Onu kurtardığımda o dizinin ne anlama geldiğini biliyordum. O bir canavarsa, ben de onun yaratıcısıyım.”

ENID, LILA'NIN Pol'ü götürdüğünü fark ettiğinde, önce anlamadı, sonra histerik bir hal aldı.

“Hayır! Hayır, yapamazsın! O benim. O benim en iyi arkadaşım. Onu götüremezsin!”

Kaine veya Helena'nın onu teselli etmesine izin vermedi.

Pol'e sarıldı, bırakmadı. Pol açıkça çelişkiliydi, ama Lila'nın elini bir saniye bile bırakmadı.

"O da bizimle gelebilir," dedi, Helena'ya ciddi bir şekilde bakarak. "Ona ben bakarım."

Helena'nın boğazı düğümlendi. "Hayır. Hayır, Enid büyüyene kadar burada kalmalı," dedi, Enid'i kurtarmaya çalışarak.

"Gitmek istiyorum," dedi Enid, Helena onun parmaklarını Pol'ün pantolonundan ayırırken hıçkırarak. "Ben de Paladia'da yaşamak istiyorum. Neden hepimiz gidemiyoruz?"

"Üzgünüm, gidemeyiz," dedi Helena, Enid yere çöküp Pol'e sürünmeye çalışırken onu sıkıca tutarak. "Bu bizim için güvenli değil. Bu yüzden adada yaşıyoruz.
Hatırladın mı? Çünkü çok fazla seyahat ettiğimizde annemin kalbi çok hızlı atıyor. Annem kalbini hızlandıran yerlere gidemiyor
"

“Ama Pol benim en iyi arkadaşım. O olmadan yapayalnız kalırım.”

Kaine döndü ve bir anlığına yan odaya girdi, elleri titriyordu.

Pol, Lila'nın elini bıraktı ve Enid'in yanına gitti.

"E," dedi tereddütle, "annen ve babanla kalmalısın. Henüz Paladia'ya gelemezsin."

"Neden? Sen gelebiliyorsun."

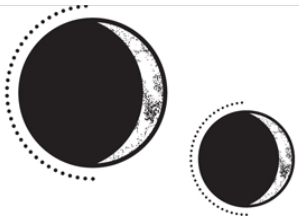
"Evet," dedi Pol yavaşça, mavi gözleri kocaman ve düşünceli, sonra yüzünde acı dolu bir ifade belirdi. "Ama Cobalt'a bakman lazım. Şehir köpekler için uygun bir yer değil, biliyorsun. Bizim dediğimizi dinlemiyor, bu yüzden bir kamyonun altında kalabilir."

Enid başını kaldırdı. "Gerçekten mi?" dedi titrek bir sesle.

"Evet," dedi Pol. "Ve tekneler de tehlikelidir, biliyorsun. O yüzden benim için ona iyi bakmalısın. Her gün yürüyüşe çıkması gerekiyor."

Enid, kendisine verilen ciddi sorumluluğu içtenlikle anladığını gösteren bir şekilde başını salladı ve Pol ona tasmayı verdi.

Lila ve Pol uzaklaşırken, Enid kayalığın üzerine oturup Cobalt'ı kucaklayarak ağladı.

BÖLÜM 78

Dört Yıl Sonra

"ANNE."

Helena, hazırladığı tentürden başını kaldırdı.
Köyde her zaman talep gören bazı şeyler vardı. Enid mutfakta oturmuş, onun çalışmasını izliyordu.

Pol'ün ayrılmasından bu yana Enid, neşesini büyük ölçüde kaybetmişti. Kaine ve Helena, Enid'in köydeki çocuklarla arkadaşlık kurmasını sağlayarak ona yeniden neşe katmaya çalışmışlardı, ama Enid her zaman çekingen davranıyordu.

Çok fazla engel vardı: simya yoktu, Kaine ve Helena'nın gerçek isimlerinden veya Pol ve Lila'nın nereye gittiğinden bahsedilmiyordu. Kurallar ve engeller Enid'i strese soktu ve sonuç olarak
sonuç olarak eve çekilmiş, sadece ailesiyle birlikte dışarı çıkıyor ya da her gün Cobalt'ı yürüyüşe çıkarıyordu.

Karanlık gecelerde Kaine onu Amaris'e binmeye götürürdü. Bazen birlikte diğer adalara uçarlardı, ama nereye giderse gitsin, Enid asla arkadaş istemiyordu.

Hayatının en parlak noktası, her yaz iki hafta boyunca ailenin kuzey anakarasına gidip liman kentinde yaşayan Lila ve Pol'ü ziyaret etmesiydi.

"Neden bileklerinde delikler var?" diye sordu Enid. "Başka kimsede böyle delikler yok."

Helena başını eğdiğinde göğsü sıkıştı. Genellikle delikleri örtmeye özen gösterirdi, ama dikkati dağılmıştı
ve çalışmak için kollarını sıvamıştı. Meraklı bir çocuktan bir şeyi sekiz yıl boyunca saklamak uzun bir süreydi.

"Hayır, bu deliklere sahip çok fazla insan yok," dedi sessizce. "Savaş sırasında, insanlar karşı tarafın rezonansı olmazsa kazanabileceklerini düşündüler, bu yüzden
ortadan kaldırmanın yollarını aradılar. Ve bu delikler, buldukları fikirlerden biriydi."

"Rezonansın ortadan kalktı mı?" Enid yaklaşarak deliklere baktı.

Helena dudaklarını sıkıştırdı ve başını salladı. "Evet." "Ama şimdi geri geldi mi?"

Helena başını salladı. "Baban benim için geri getirdi. Uzun zaman önceydi, ama bazı yaralar asla kaybolmaz. Komik görünüyorlar, değil mi?"

Enid elini uzattı ve meraklı bir şekilde bir tanesine dokundu. "Savaşta esir mi düştün?"

Helena'nın boğazı düğümlendi. Geri çekildi, dolaba gitti, ağzına bir tablet attı ve hızla
bir bardak su içiyordu. Bu konuşmaların er ya da geç çıkacağını biliyordu. Enid, bu konuşmalardan kaçınmak için çok yaşlanmıştı, özellikle de Enstitü'de ilk yılına yeni başlayan Pol gibi Paladia'ya gidip simya okumak için ne kadar çaresiz olduğunu düşünürsek.

"Evet," dedi sonunda. "Bir süre esir tutulmuştum ve bu hiç hoş bir deneyim değildi, bu yüzden kaçmaya karar verdim ve seninle birlikte olmayı tercih ettim. Bu çok daha eğlenceli oldu."

Kaine odaya girdi ve Helena gerildi.

"E," dedi, "köye gidip akşam yemeği için peynir alabilir misin? Peynirimiz bitmiş."

Enid, kıvırcık saçları uçuşarak ayağa fırladı ve kapıdan çıktı.

"Ne oldu?" Enid gider gitmez Kaine sordu. "Enid az önce kelepçelerin izlerini fark etti,"
Helena gözlerine bakmadan dedi. "Ona ne söyledin?"

Helena nefes aldı. "Bunu öğrenmeye hazır olduğunu düşündüğüm kadarını söyledim. Yalan söylemedim."

Kaine sadece kaşlarını kaldırdı. Helena çenesini sıkıp rafa doğru gitti ve bir gazete aldı.

"Bugün bir kutu geldi," dedi. "İçine bakıyordum ve bunu buldum."

Gazeteyi kaldırdı. SAVAŞ SUÇLUSU HEVGOSS'TA BOĞULMUŞ BULUNDU.

Kaine'in gözleri parladı.

Helena başını eğdi ve yazılanları inceledi. "Stroud'du. Bir gölde bulunmuş. Yüzme sırasında kalp krizi geçirmiş gibi görünüyor. Hevgoss sorgulanıyor...

görünüşe göre onu kabul edip araştırması karşılığında dokunulmazlık vermişler.

. Bu, onların başkanlık ettikleri ve her gardiyanın suçlu bulunduğu tüm davalar göz önüne alındığında ironik bir durum.

suçlu bulunmuştu. Ama görünüşe göre en kötüsü sessizce affedilmiş."

Kısa bir sessizlik oldu.

"Keşke biri onu öldürseydi," dedi Kaine sonunda.

"Biri öldürdü," dedi Helena, neredeyse tıslayarak.

Kaine ona boş boş baktı.

"Yapma," dedi Helena. "Bana yalan söylemeye cüret etme."

Kaine derin bir nefes aldı ve başını kaldırdığında, keskinliği ham bir bıçak gibi yeniden ortaya çıktı.

Enid'in görebildiği her an adada sergilediği hali yumuşaklık, çarpık gülümsemeler, sessiz monologlar. Hepsi yok oldu ve şimdi yine gerçek halini aldı. Jilet gibi keskin çelik kadar soğuk ve parlak.

"Neden bunu yaptın?" dedi Helena, içinde bir uçurum varmış gibi hissederek. "Yeterince yapmadık mı? Neden

böyle bir riski göze aldın? Yakalanırsan ne olacağını düşündün mü?"

"Dikkatli davrandım," dedi, kendini hiç savunmadan. "Onu gerçekten yaşatacağımı mı sandın?"

Helena yutkunmaya çalıştı. Gün boyu kalbini kontrol altında tutmak için çaba sarf etmişti, ama çok üzgündü ve

kederini kontrol edemiyordu. "Bana yalan söyledin. Limanda olduğumuz zamandı

limandaydık, değil mi? Bazı mali işleri halletmen gerektiğini söylediğinde, ama aslında yaptığın şey buydu. Artık her gittiğinde, nereye olursa olsun, gerçekte nerede olduğunu merak edeceğim. Ve bana asla geri dönmeyeceğinden endişeleneceğim..."

Sesi kırıldı.

Kaine ona uzandı, ama o ondan uzaklaştı.

Elini göğsüne bastırarak, kalbini sakinleştirmeye çalıştı konuşmaya devam edebilmek, kızgın olmaya devam edebilmek için kalbini sakinleştirmeye çalıştı. Çok kızgındı.

"Bu sana yetmiyor mu? Bu hayat o kadar
ki intikam almaya değer bir risk? Gözleri yanıyordu. "Birkaç yıl içinde Enid'e senin kim olduğunu anlatmak zorunda kalacağız. Yakında okula başlayacak ve
Etras'ta bile savaşı ve senin adını duyacak. İkimiz de onun nasıl bir sonla karşılaşacağını çok iyi biliyoruz ve yaptıklarını saklayamayız. Bu onun dünyasını paramparça edecek, bunu ilk olarak senden duysa bile."

Kaine'in çenesi sıkıldı. "Ben..."

“Bu hayatta istediğimiz her şeye sahip olamayız. Hatırladın mı? Bana bunu söyleyen sendin. Bir noktada, istediğim her şeye sahip olamayacağımı anlamam ve bir seçim yapıp bununla yetinmem gerektiğini söylemiştin. Bunu seçtiğimizi sanıyordum. Bunca zamandır kendime yalan mı söylüyordum?
"

Akciğerleri o kadar şiddetli bir şekilde spazm yapmaya başladı ki, boğazından korkunç bir ıslık sesi çıktı.

"Sana yaptıklarından sonra ölmeyi hak etti." Sesi acımasızdı, pişmanlık duymuyordu. "Nerede saklandığını öğrendikten sonra onu bırakamazdım."

Kafasını salladı. "Aramamalıydın. Onu rahat bırakmalıydın."

Bir an daha ona öfkeyle baktı ve sonra gözyaşlarına boğuldu. "Öldüğüne çok sevindim."

Kaine iki hızlı adım attı ve geri çekilmeden onu yakaladı, kızın parmakları kıvrılmış, gömleğini sıkıca tutuyordu.

"Umarım acı çekmiştir, ama bunun sen olmanı istemedim... Neden hep sen olursun?" Yüzünü göğsüne gömdü. "Ondan nefret ediyordum. Ondan çok nefret ediyordum. Öldüğüne çok sevindim."

"Biliyorum," dedi, kollarını ona dolayarak. "O artık yok. Başka kimse olmayacak."

On Yıl Sonra

Buharlı gemiden çıkan son duman bulutu kaybolurken, parmakları birbirine dolanmış olarak ayakta durdular.

"Artık sadece ikimiz varız," dedi Helena hüzünle.

Kaine sessizdi, gümüş rengi gözleri denize dikilmişti, sanki ufuk çizgisinin ötesindeki gemiyi hâlâ görebiliyormuş gibi.

Kadın onun elini sıktı. "Neden gittiğini biliyorsun, değil mi?"

Kaine yüzünü buruşturdu. "Evet..."

Helena başını onun omzuna yasladı. "Sanırım bu kaçınılmazdı. İşleri akışına bırakmak bizim özelliğimiz değil."

Kaine burnunu çektirdi. "En azından benim de öyle anlarım oldu. Sen ise..."

O, ona bakarak güldü. Saçları hala kahverengiye boyanmıştı ve gümüş beyazı saçlarını ne kadar özlediğine şaşırdı. Birkaç yıl daha geçerse muhtemelen saçlarını boyamayı bırakabilirdi. Ancak gözleri hala aynıydı. Ne kadar uzun süre incelerse incelesin, renginin değişiminde her zaman nüanslar, duyguların parıltıları vardı.

O ona baktığında, etraflarındaki dünya kayboluyordu.

Midesinde bir heyecan hissetti. "Peki, şimdi ne yapacağız?"

Ağzının köşesi, sadece ona özel olan bir gülümsemeye dönüştü. "Her şeyi. Ne istersen."

Julius 1808

Julius 1808

NEHİR FERİBOTU, kıvrımlı nehri aşarak son viraja ulaştı ve Paladia'yı gemidekilere gösterdi.
Sesli nefesler, bu ünlü şehri daha önce hiç görmemiş olanları ele verdi.

Yüksek dağlarla çevrili, nehre yerleştirilmiş dev bir taç gibi parıldıyordu.

Geminin ön tarafında, büyük gümüş grisi gözleri olan genç bir kadın, feribot limana yanaşıp yolcular
gemiden inmeye başladıklarında gözlerini zorlukla ayırabiliyordu.

İskelenin başında durdu ve kalabalığın içinde tanıdık bir yüz aradı.

"Enid!" diye bir ses duyuldu.

Birkaç kişi dönüp eski paladin Lila Bayard'ın gemiye doğru koşarken, oğlu Apollo'nun arkasında ve birkaç muhafızın da ona yetişmeye çalıştığını gördü.

Lila Enid'e ilk ulaşan oldu ve geri çekilmeden önce onu sıkıca kucakladı.

"Şu haline bak. Çok uzun zaman oldu." Lila sesini alçaltarak konuştu. "Seni tanıyamayacağımdan korkuyordum, ama annene çok benziyorsun."

Enid gülümsedi. "Evet," dedi hafif bir Etrasian aksanıyla. "Babam da hep öyle der."

Lila başını salladı. "Sonunda gelmene izin verdiklerine inanamıyorum. Khem'de okumaya devam etmeni isteyeceklerini sanıyordum,

ama programa katılacağın için çok heyecanlıyım."

Enid sinsi bir gülümsemeyle, "Eh, enstitüde okumak istediğimi biliyorlardı. Khem'deki çıraklık eğitimi farklıdır, orada ağırlıklı olarak metalurji okunur," dedi.

Lila geriye uzanıp, arkada garip bir şekilde duran Pol'ü sohbete dahil etti. Enid ve Pol'ün gözleri bir anlığına buluştu, sonra hemen başka yere baktılar.

"Keşke seni daha erken gelmene izin verselerdi." Lila iç geçirdi. "Akademik niteliklerin burada çok yardımcı olurdu. Pol maalesef babası ve benim kötü çalışma alışkanlıklarımızı miras aldı, bu yüzden piromansi sertifika sınavına *iki kez* girmek zorunda kaldı."

Pol'un yüzü kıpkırmızı oldu. "O sadece yazılı kısımdaydı ve yıllar önceydi," diye mırıldandı. "Onu geçtim." "Bir gün Alchemy Enstitüsü'nü yönetmen gerekiyor. Senin gibi notlarla kim seni ciddiye alır ki?" dedi Lila. "Enid'in burada olması bizim için büyük şans. O bize akademik meşruiyet kazandıracak."

Lila muhafızlardan birine baktı. "Çantalarını Solis Splendour'a gönderin. Enstitüye manzaralı yoldan döneceğiz."

Bir araba şehri dolaşarak limandan yavaşça yukarı doğru kıvrılarak kuzeye doğru ilerledi. geniş bir açık alana sahip bir meydanda durdu. Bir heykeli çevreleyen birkaç uzun sütun vardı.

Lila bir an tereddüt etti ve sonra kapıyı açmaya başladı. "Bunu görmelisin," dedi, dışarı çıkarken. "Bu yeni, sadece birkaç hafta önce tamamlandı."

Küçük bir kalabalık vardı ve Lila merkeze doğru ilerlerken çoğu kişi yaklaşan gruba yol vermek için geri çekildi.

Heykel, savaş zırhı ve halatlı tırmanma kemeri giymiş bir Direniş askeriydi. Ayaklarının dibinde "GİTTİ AMA UNUTULMADI" yazıyordu.

Sütunlar pürüzsüz mermerden yapılmış ve isimlerle doluydu.

APOLLO HOLDFAST, LUCIEN HOLDFAST, SOREN BAYARD, SEBASTIAN BAYARD, EDDARD ALTHORNE, JAN CROWTHER, TITUS BAYARD ...

ve böyle devam ediyordu.

Lila etrafına bakarak durdu. "Nullium bombası burada patladı. Kirlenmeden korumak çok zor olduğu için yeniden inşa edilen son yerlerden biri
. Savaş sırasında ölen herkes için bir anıt istedim ve onu buraya koydular. Sanırım beğendim, ama ... belki de hiçbir şey yeterli gelmez. Ne dersin?"

Enid omuz silkti, ama keskin gözleri sütunları hızla tarıyordu. "Daha önce hiç savaş anıtı görmedim. İnsanlara nasıl bir his uyandırması gerektiğini tam olarak bilmiyorum."

Lila nefes aldı. "Ben de bilmiyorum, sadece daha fazla olmasını umuyordum..."

Lila düşüncesini tamamlayamadan, bir kadın Enid'in kolunu tutup onu kendine doğru çekti. "Helena?"

Enid, yüzünde uzun yara izleri olan yabancı kadına dönüp baktı.

Kadın sözünü kesip elini geri çekti. Bileğinde küçük bir delik vardı. "Hayır. Hayır, tabii ki hayır. Özür dilerim. Seni tanıdığım biri sandım."

tanıdığım biri sandım."

Lila döndü ve konuşmadan önce dudakları kısa bir süre titredi. "Penny, bu Enid Romano; lisans vivimansi programına katılmak için buraya geldi. Pol ve ben
ona tur attırıyorduk."

Penny, kaşlarını çatarak Enid'e bir süre daha baktı. "Oh." Sesi gergindi. "Özür dilerim, seni öyle tutarak muhtemelen korkuttum. Arkadan baktığımda tanıdığım birine benziyordun. Lila, Helena'ya benzemiyor mu?"

Enid'in yüzünde hiçbir ifade yoktu ve Lila'ya soru dolu bir bakış attı.

Lila, Penny'nin neyi kastettiğini anlamaya çalışır gibi gözlerini kısarak baktı. "Sanırım saçları yüzünden." Lila, Enid'e baktı. "Helena Marino, Direniş'in bir üyesiydi, ama Kurtuluş'tan önce öldü."

Enid Penny'ye baktı. "Kaybın için üzgünüm."

Penny, Enid'e bir an daha hayaletmiş gibi bakakaldı, sonra arkasını döndü.

Bir an yalnız kaldılar, ama başka bir ses onları böldü.

"Lila, işte buradasın, anma töreni başladığından beri seni burada görmemiştim."

Lila'nın yüzünde bir anlık bir buruşukluk belirdi, sonra zorla gülümsedi ve döndü. "Bayan Forrester, ne beklenmedik bir sürpriz."

Kadın orta yaşlıydı ve ağır ağır nefes alıyordu. "Holdfastlar'ın yabancı öğrencileri ithal etme eski alışkanlıklarına geri döndüklerini duydum, bu ne demek oluyor?"

Lila'nın yüzündeki gülümseme kayboldu. Dik durdu boyunu sonuna kadar kullanarak dik durdu. "Enid, Khem'de ünlü bir öğrenciydi ve akciğer hasarını tedavi etmek için vivimansi dizilerinin kullanımı konusunda umut verici bir teklif sundu. Enstitü, nullium bombalamasıyla ilişkili birçok hastalığın hala etkili bir tedavisi olmadığı için çünkü nullium bombalamasıyla ilişkili birçok hastalığın hala etkili bir tedavisi yok."

Bayan Forrester'ın yüzü kızardı ve elini ağzına bastırarak birkaç kez öksürdü. "Oh, akciğer tedavisi mi dedin? Bu ilginç."

Enid uzaklaştı ve Lila'yı zayıf özrü kabul etmekle baş başa bıraktı. Sütunlara doğru gitti ve isimleri taradı, ama çok fazlaydı, isimler üst üste yığılmıştı.

Birkaç dakika içinde, Lila ve Pol'ün etrafında kalabalıklar toplandı. Prenslik artık yoktu, ama Holdfastların cazibesi devam ediyordu.

Meydanın karşısında, binalardan birinde bir dizi dükkan vardı. Enid onlara doğru yürüdü, geriye bir bakış attı ve

Pol'un kederli gözlerine bakarak kitapçıya girdi.

İçeride kalın kitapların sergilendiği büyük bir vitrin vardı.

William Dover'ın yazdığı *Paladian Necromancy Savaşı'nın Kapsamlı Tarihi*

Enid bir an durup kitaplara baktıktan sonra bir tane aldı.

"Bu hafta çıktı," dedi yakınında duran ve elindeki kitaba bakan bir tezgahtar.

"Başlığını tanımadım, o yüzden yeni çıkmış olmalı diye düşündüm," dedi Enid, kitabı açıp bölüm dizinine göz atarken parmağı bir an durdu.

"Paladia ve savaşı anlamak istiyorsanız, bu kesinlikle en iyisi. Yani, lehçeniz oldukça iyi görünüyor, ama olan biten her şeyin tüm ayrıntılarını ve açıklamalarını gerçekten bilmek istiyorsanız...
bu kitap tam sana göre."

Enid kaşlarını kaldırdı. Tezgahtar bunu cesaretlendirici bir işaret olarak algıladı ve yaklaştı. "Dover
on yıldan fazla zaman harcadı. Meclis ve Kurtuluş Cephesi'nden tüm kayıtlara, hatta henüz kamuya açık olmayan duruşma tutanaklarına erişmek için özel izin aldı. Şok edici şeyler var. Bazı bölümleri... Mideniz sağlam değilse okumamanızı tavsiye ederim. Ama ne olduğunu bilmek istiyorsanız, size bunu anlatacak kitap budur. Her şey var.
İnsanların bilmesi gereken her şey."

"Biliyor musun?" diye sordu Enid.

Memur kararsız görünüyordu.

"İnsanların savaş hakkında bilmesi gereken her şeyi bilmek mi?" diye açıkladı Enid.

Memur boğazını temizledi. "Şey... benim için bilmemek zor. Ben Kule'de doğanlardan biriyim. Bunun ne anlama geldiğini biliyorsanız...
ne demek olduğunu biliyorsanız. Yargılamalar oldu. Bizimle ne yapılacağına karar verilirken sürekli yer değiştiriyorduk."

"Çok üzüldüm."

Boğazını temizledi. "Neyse. O kitabı okumak... her şeyi perspektifime oturtmama yardımcı oldu."

Enid tekrar kapağa baktı. "O zaman ben de bir bakayım. Ben Etraslıyım, ama orada bile insanlar hala Paladian Savaşı'ndan bahsediyor."

Hâlâ kitabı elinde tutan Enid, tezgahtarın yanından geçerek dükkânın içlerine doğru ilerledi. Boş bir koridor bulduğunda, kitabı hızla açıp indeksi çevirdi ve istediği bölümün başlığını bulana kadar parmağını kaydırdı.

Sayfayı açtı.

Dünyada Yüksek Reeve olarak bilinen Kaine Ferron, tarihin en kötü şöhretli katilidir. Tüm tahminlere göre, Morrough'un Undying'ine katılan en genç kişiydi ve ve Paladia şehir devletini tarihin en yıkıcı savaşlarından birine sürükledi. Ferron, rütbesini yükseltmeye kendini adadı. Ölümsüzler arasında. O sadece "yükselen" en genç kişi olmakla kalmadı, aynı zamanda savaş sırasında general rütbesine ulaşan en genç kişi oldu.

Ferron'un simyacı ve vivimancer olarak yetkinliği, Undying rejimini tanımlayan korkunç insan deneylerinin sonucu olarak doğal olmayan bir şey olarak kabul ediliyordu, ancak çoğu Undying'den farklı olarak, Ferron bu deneylerin kurbanlarından biri
Undying rejimini tanımlayan korkunç insan deneylerinin sonucu olarak kabul edildi, ancak çoğu
Undying'in çoğu üyesi gibi, Ferron'un katılımı gönüllüydü.

Ölümsüzlerin çoğu savaş sonrası hizmetten emekli oldu. Ancak Ferron'un yükselişi daha yeni başlıyordu. Kalan tüm Direniş üyelerini yakalayıp sorgulamak için çabaları yönetti ve onları

Onun katliamlara olan düşkünlüğü, Yüksek Reeve statüsüne ulaşmasında ve sonunda Morrough'un halefi olarak kabul edilmesinde kilit rol oynadı.

Birçok kişi, Ferron ailesi Ivy Purnell tarafından öldürülmemiş olsaydı, Undying rejimi onlarca yıl daha devam edebilirdi. Morrough'un durumu o kadar kötüleşmişti ki, birçok kişi onun yıl sonuna kadar Paladia'nın kontrolünü Ferron'a devredeceğine inanıyor.

Necromancy uzmanı Eustace Sederis, *Ferron: Yüksek Reeve'nin Biyografisi adlı* kitabında şöyle yazmıştır*:* "Kaine Ferron, Morrough Paladia'ya gelmeden çok önce bir canavardı. Ölümsüzler'e katılması, doğuştan psikopat olan bu kişinin zulmüne daha da fazla kapılmasını sağladı ve ölümsüzlük ve değişmezlik bile onun sadist dürtülerini tatmin edemediğinde, amaçlarına ulaşmak için kendini acımasız deneyler yapmaya başladı."

ERKEN YAŞAM

Kaine Ferron, ...'nın tek çocuğu olarak dünyaya geldi.

Enid'in arkasında bir ses duyuldu, o da kitabı kapatıp arkasını döndü. Pol, koridorun sonunda duruyordu, yüzünde çarpık bir zafer gülümsemesi vardı.

Apollo Holdfast, anne ve babasının özelliklerini eşit olarak taşıyordu. Çoğu özelliği geleneksel Holdfast özellikleriydi — gök mavisi gözler, altın sarısı saçlar ve güneş ışığı kadar sıcak bir gülümseme — ancak Bayard'ın kemik yapısını miras almıştı, bu da onu annesinden bile daha uzun yapıyordu. "Merhaba," dedi.

Enid'in ağzının köşesinde bir sırıtış belirdi ve kaşlarını kaldırdı, gümüş rengi gözleriyle onu soğukkanlılıkla inceledi. "Merhaba."

Pol, Enid'in başının üzerindeki rafa elini koyarak onun üzerinde dikildi. Enid sadece çenesini kaldırdı.

"Bize saklanmaya mı başladın?" diye sordu.

Enid'in dudaklarındaki sırıtış kayboldu ve elindeki kitaba baktı. "Hayır. Savaşla ilgili yeni bir kitap çıktı ve High Reeve ile ilgili bölümü okumak istedim."

Pol'un yüzündeki sırıtış kayboldu. "Yapma. Asla gerçekleri anlatmayacaklar."

Enid omuz silkti ve başını salladı. "Biliyorum. Sadece... Ne dediklerini bilmem gerektiğini hissediyorum. Ama her zaman aynı şey. Öyle olacağını biliyorum, ama elimde değil. Bu kitapta Sederis'in alıntısı bile vardı."

Neredeyse ikna edici bir şekilde kayıtsız bir şekilde omuzlarını silkti. "Sence annemin dizinde olma ihtimali ne kadar?"

Pol elini Enid'in bileğine koydu. "Yapma."

Ama Enid dinlemedi. Dönerek kitabı
rafın kenarına koydu, arka indeksi açtı ve parmağını durana kadar kaydırdı.

Yavaşça nefes verdi. "Bak..."

Kitabı hızla çevirdi ve sonunda Lucien Holdfast ile ilgili bölümdeki parlak fotoğraf sayfasında durdu.

Enid ve Pol fotoğrafı izlediler.

Soren Bayard, Helena Marino ve Luc Holdfast bir kanepede oturmuş, Luc'un kolu Helena'nın omuzlarına dolanmış, hepsi kameraya bakıyordu.

Helena ortadaydı, kendisine çok büyük gelen bir tıbbi üniforma ve örme bir kazak giymiş, acı verici derecede zayıftı. Saçları iki sıkı örgüye toplanmış, başının arkasında kalın bir topuz haline getirilmişti. Yüzünde büyük, yıkılmış bir ifade vardı.
Yüzündeki gülümseme girişimini ele veren gözler.

Enid, fotoğrafa birkaç dakika baktıktan sonra elini uzattı ve nazikçe dokundu. "Onun savaştan kalma
Annen, Enstitü'den onun öğrenci fotoğraflarını gönderdi, ama başka fotoğraf yoktu."

Pol hiçbir şey söylemedi, ama Enid fotoğrafa bakmaya devam edince, tereddütle elini Enid'in

omzuna koydu. Enid başını kaldırıp onun gözlerine baktı ve fotoğrafta görünen kıza benzeyen hüzünlü bir gülümsemeyle karşılık verdi.

Tekrar aşağı baktı ve parmakları, sanki silmek istercesine fotoğrafın altındaki yazıyı okudu.

"Bir gün... biri gerçeği ortaya çıkarmalı," dedi sessizce.

Pol boğazını temizledi. "Annen teklif etmişti, biliyorsun. O Onlara gerçekten ne olduğunu, yangına kadar olanları anlatmak istedi. Annen ve baban bunu istemedi.

Enid yavaşça başını salladı, gözleri hala fotoğrafa sabitlenmişti. "Biliyorum. Anlıyorum. Eğer onların yaşadıklarını ben de yaşamış olsaydım, her şeyi geride bırakmak isterdim. Böyle bir şeyi açıklamaya çalışmanın bir anlamı yok; kimse anlamak bile istemeyecektir.

"Ama..." Enid'in çenesi titredi. "...o böyle unutulmayı hak etmiyor. Bir dipnot olarak kalmamalı. Tek girişi bu olmamalı. Kendi bölümü olmalı. Kendi kitabı olmalı." Sesi titriyordu. "Ve babam hakkında söyledikleri şeyler... Her şeyi istediği, bunu yapmalarını istediği gibi..." Elinin tersiyle gözlerini sildi
ve derin bir nefes aldı. "Üzgünüm. Her zaman bununla başa çıkabileceğimi düşünürüm, ama sonra o kadar sinirlenirim ki, kusacakmışım gibi hissederim."

Hızlıca gözlerini kırptı. "Yine de buraya geldiğime memnunum. Görmem gerekiyordu. Her şeyin olduğu şehri. O kadar
Bu konuyu konuşacak kimsenin olmaması çok zor. Annem, ona ya da babama her zaman anlatabileceğimi söylüyor, ama ben anlatınca o her zaman ilaçlarını almak zorunda kalıyor ve sonra benim fark etmediğimi sandığında kalbinin yakınındaki parmaklarını bastırmaya başlıyor. Sırf konuşmak istediğim için ona bunu yaşatmak istemiyorum. Babam ise,
bu konu ne zaman açılsa, benimle bir daha asla konuşmayacağımı düşündüğünü anlayabiliyorum.

Kitabı sıkıca tutarken parmak eklemleri beyazlaşmıştı. Sonunda kitabı bıraktı ve derin bir nefes aldı. "Sen ve Lila teyze olmasaydınız ne yapardım bilmiyorum.

sen ve Lila teyze olmasanız ne yapardım bilmiyorum. Sanırım beni tanıyan tek kişi sensin."

Pol ona gülümsedi, gözleri parlak ve samimiydi. "Ben her zaman yanında olacağım."

Enid dudaklarını sıkıştırarak başını salladı, ama sonra yavaşça gülümsedi.

Bir süre sessizlik oldu, ikisi de birden boş koridorda yalnız olduklarını fark ettiler.

Enid'in yanakları kızardı. Pol'un gözleri karardı ve öne doğru eğilerek aralarındaki mesafeyi kapattı.

Kapıdaki zil keskin bir sesle çaldı. Pol doğruldu, elini geri çekip saçlarını birkaç kez taradı ve boğazını temizledi.

"Annem her an gelebilir. Ya da korumalar.
Ama eve vardığımızda... konuşmalıyız... daha fazla" —başını salladı— "hakkında..." Boğazını tekrar temizledi. "Tabii, sen istersen... konuşmak istersen... herhangi bir şey hakkında."

Enid gözlerini kırptı ve sonra ani bir hareketle başını salladı. "Evet! Konuşmalıyız. Ama evde. Orada konuşmak daha iyi."

Tekrar başını salladı ve hızla yanından geçip koridordan çıktı.

Tarih kitabını, fotoğrafın bulunduğu sayfası açık olarak geride bırakarak, birlikte kitapçının ön tarafına doğru aceleyle yürüdüler. Fotoğrafın altındaki yazıda şunlar yazıyordu:

> Kış Gündönümü, Güneş Yılı 1786 PD. Prens Lucien Holdfast ile Paladin Soren Bayard (Bkz: Bayard, Soren; bölüm 12, "Bir Mirasın Hayatı") ve yabancı doğumlu simyacı Helena Marino ile birlikte. Marino, Paladian İç Savaşı'nın başlangıcında şifa öğrenmek için şehri terk etti. Savaştan sağ kurtuldu, ancak Kurtuluş öncesinde hapishanede öldü. Ebedi Alev Tarikatı'nın aktif olmayan bir üyesiydi ve savaşmadı.

HIBERNAL SOLSTICE, SOLAR YEAR 1786 PD. Principate Lucien Holdfast with Paladin Soren Bayard (See: Bayard, Soren; chapter 12, "A Life of Legacy") and foreign-born alchemist Helena Marino. Marino left the city at the start of the Paladian Civil War to study healing. She survived the war but died during imprisonment prior to Liberation. She was a non-active member of the Order of the Eternal Flame and did not fight.

Yazarın İçerik Notları

Alchemised, savaş zamanı şiddeti, dini istismar, karmaşık travma tasvirleri, intihar düşünceleri, kendine zarar verme, insan deneyleri,
tıbbi işkence, öjeni, yamyamlık, cinsel saldırı, tecavüz ve nekrofiliye atıflar içeren bir karanlık fantezi eseridir. Lütfen bu tasvirlerin yazarın onayladığı anlamına gelmediğini unutmayın. *Alchemised* üçüncü şahıs sınırlı bakış açısıyla anlatıldığı için, bazı görsel çarpıtmaların yanı sıra kaçırılan veya yanlış yorumlanan olaylar da içermektedir. Okuyucuların dikkatli olması tavsiye edilir.

Teşekkür

Bu yolculukta bana destek olan kişilere teşekkür etmek istediğim liste, zaten inanılmaz derecede uzun olan bu kitap için çok uzun, ancak her birine içten şükranlarımı sunmama izin verin.
Yazılarımı keşfeden ve bu beklenmedik yolculuğumun her adımında beni coşkuyla destekleyen herkese
Sizin benim adıma duyduğunuz sevinç ve heyecan, kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar büyük bir anlam ifade ediyor.

Ajanslarım Caitlin Mahony ve Rikki Bergman'a, bu fırtınalı deneyimde gösterdiğiniz inanılmaz sabır, özen ve koruma için ve her zaman
Suzy Ball, İngiltere tarafındaki işleri hallettiğin için teşekkür ederim. Frankie Yackel, sahne arkasında yaptığın tüm inanılmaz çalışmaların için teşekkür ederim.
. Ve Frankie Yackel, sahne arkasında yaptığın tüm inanılmaz çalışmalar için.

Sevgili editörüm Emily Archbold, yazmayı bırakmam için bana bahane veren
uzun e-postaların için, geç kalmış ve
çılgın fikirlerimi düşünceli bir şekilde değerlendirmen, sabırlı geri bildirimlerin ve işime olan sarsılmaz inancın için teşekkür ederim.
Jordan Pace,
her seferinde yazılı değil sözlü olarak kitabımı tanıtmam beklendiğinde önceden paniğe kapılmamla ustaca başa çıktığın için. İnanılmaz Del Rey ekibine: Scott Shannon,
Keith Clayton, Tricia Narwani, Julie Leung, Alex Larned, Marcelle Iten Busto, David Moench, Ashleigh Heaton, Tori Henson, Kay Popple, Maya Fenter ve Madi Margolis, vizyonunuz, desteğiniz ve
her adımda gösterdiğiniz coşku için çok teşekkür ederim.

Son derece sevimli Rebecca Hilsdon'a ve Michael Joseph ekibine sonsuza kadar minnettarım: Stella Newing, Riana Dixon, Sriya Varadharajan, Clare Parker, Jessie Beswick, Jack Hallam, Vicky Photiou, Bronwen Davies, Kelly Mason, Akua Akowuah, Richard Rowlands, Jessica
Meredeen, Helen Eka, Dan Prescott, Jill Cole ve Hayley Shepherd'a sonsuza kadar minnettarım.

Yabancı baskıların yapımında emeği geçen herkese en içten teşekkürlerimi sunarım. Hikayemin çevrilmesi benim için büyük bir onur.

Jame, koma işaretlerini aşırı kullanmama rağmen, bu yıllar boyunca en zorlu ve en kolay zamanlarda benimle birlikte olduğun için teşekkür ederim. Sen olmasaydın, bugün burada olamazdım. Rei, sana hiçbir bağlam vermeden attığım karmaşık bilgileri araştırıp etimolojik araştırmalarını yaptığın için teşekkür ederim.

Avendell, kafamdaki düşünceleri alıp bir şekilde şimdiye kadar gördüğüm en çarpıcı sanata dönüştürme yeteneğin beni her zaman hayrete düşürecek.

Geniş aileme, teslim tarihlerine yetişmek için etkinlikleri kaçırmak zorunda kaldığımda gösterdiğiniz heyecan, destek ve anlayış için teşekkür ederim. Wren, bütün gece çalışmam gerektiğinde kalacak bir yer aradığımda bana boş bir oda ayırdığın ve uyumadığım zamanlarda bile yemek yediğimden emin olduğun için teşekkür ederim. Kimi, yıllarca sabırla bekleyip sonunda ailemdeki diğerlerine yazma çabalarımdan bahsetmemi beklediğin için teşekkür ederim.

Andrew, hiç haber vermeden bir anda ana ebeveyn rolünü üstlendiğin için teşekkür ederim. Ve özellikle T ve E'ye, benimle gurur duyduğunuz ve sessizce odama gelip
. Sizi kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar çok seviyorum.

BU SADECE BAŞLANGIÇ

Bizi çevrimiçi bulun ve sohbete katılın

TWITTER / X
twitter.com/penguinukbooks

FACEBOOK
facebook.com/penguinbooks

INSTAGRAM
instagram.com/penguinukbooks

YOUTUBE
youtube.com/penguinbooks

PINTEREST
pinterest.com/penguinukbooks

LINKEDIN
linkedin.com/company/penguin-random-house-uk

TIKTOK
tiktok.com/@penguinukbooks

En yeni kitaplar, öneriler, yazar röportajları ve daha fazlası için
Penguin Haber Bültenine kaydolun

Yazar hakkında daha fazla bilgi edinin ve
Penguin.co.uk'da bir sonraki okumanızı
keşfedin

PENGUIN KİTAPLARI

İngiltere | ABD | Kanada | İrlanda |
Avustralya Yeni Zelanda | Hindistan |
Güney Afrika

Penguin Books, adresleri global.penguinrandomhouse.com adresinde bulunan Penguin Random House şirketler grubunun bir parçasıdır.

www.penguin.co.uk

İlk olarak Amerika Birleşik Devletleri'nde Penguin Random House LLC'nin bir imtiyaz sahibi olan Del Rey tarafından 2025 yılında yayınlanmıştır.
İlk olarak Büyük Britanya'da Penguin Michael Joseph tarafından 2025 yılında yayınlanmıştır.

Telif hakkı © SenLinYu, 2025

Yazarın manevi hakkı saklıdır Kapak tasarımı: Regina

Flath
Kapak illüstrasyonu © Eva Eller

Kitap tasarımı: Elizabeth A. D. Eno
Sayfa 1024'teki illüstrasyon: Avendell
Bölüm başlığı güneş arması illüstrasyonu Alex Hovey
Bölüm başlığı gül ve ejderha ve kutu damgası illüstrasyonları Francesca Baerald tarafından yapılmıştır. Başlık sayfası ve bölüm başlığı stok resmi antondzyna/Adobe Stock (güller) tarafından yapılmıştır.
Boşluk süslemeleri: A-R-T-U-R/iStock
Bölüm başlangıçları sanat eseri: Lazarev/iStock (ay evreleri)
Son sayfa desen tasarımı: Regina Flath
Kapak içi resim: Golden Shrimp/Shutterstock (ezoterik semboller), Evgenia Pichkur/Shutterstock (şişeler ve böcek),
Yevheniia Lytvynovych/Shutterstock (otlar, cam, test tüpü, kafatası ve güneş/ay)

ISBN: 978-1-405-96968-0

Penguin Random House telif hakkını değer verir ve destekler. Telif hakkı yaratıcılığı besler
yaratıcılığı besler, farklı sesleri teşvik eder, ifade özgürlüğünü destekler ve canlı bir kültürü destekler. Bu kitabın yetkili bir baskısını satın aldığınız ve çoğaltmayarak fikri mülkiyet haklarını saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederiz.
İzin almadan herhangi bir şekilde kitabın herhangi bir bölümünü taramak veya dağıtmak yasaktır. Yazarları destekliyor ve Penguin Random House'un
kitap yayınlamaya devam etmesini sağlıyorsunuz. Bu kitabın hiçbir bölümü, yapay zeka teknolojileri veya sistemlerini eğitmek amacıyla
DSM Direktifi 2019/790'ın 4(3) maddesi uyarınca, Penguin Random House bu eseri metin ve veri madenciliği istisnasından açıkça hariç tutmaktadır.

Penguin Random House, bu eseri metin ve veri madenciliği istisnasından açıkça hariç tutar.

EEA'daki yetkili temsilci Penguin Random House Ireland, Morrison Chambers, 32 Nassau Street, Dublin D02 YH68'dir.

Bu kitabın CIP katalog kaydı British Library'den temin edilebilir. Tüm yazışmalar

için adres:
Penguin Books
Penguin Random House
One Embassy Gardens, 8 Viaduct Gardens, Londra SW11 7BW

The Other Shelf Kitap Kanalı

The Other Shelf Sohbet Kanalı

İremucka Favorites Kanalı